
SERÇEYİ
5
ÖLDÜRMEK
II
DİLAN DURMAZ

Efsun ve Fetih'in bir kâğıdın üzerine bıraktıkları imzanın mürekkebi, kâğıtla sınırlı kalmaz ve ellerine yüzlerine bulaşır. Zaman o mürekkebi, kalplerine de ulaştırdığında suyla temizlenemeyecek halde olduklarının farkına varmadan birbirlerini itmeye başlarlar. Ruhları birleşmişken bedenlerinin çırpınması nafiledir. Onları bağlayan tek şey artık Zeliha değildir ve bunu fark ettiklerinde yollar açılır, inşalar için kalpler sıvanır.

Efsun'un kapalı yolları, Fetih tarafından birer birer açılırken durak inşaları başlar. Duvarlar yıkılmaz, boyanır. Yollar aşılmaz, yolculuklar başlar. Efsun tek savaşı kalbiyle sanırken asıl düşmanı görmezden gelir. Zırhlarını indirir, kalbini yumuşatır. Fetih'in ruhunu kabul etmek için yaralarını açıkta bırakır. Yaralar deşilir, travmalar tetiklenir, geçmiş bugünü katleder.

"Kaşlarımın arası bir mezar gibi kazıldı, banyonun duvarları daraldı, tavan üzerime çökmeye başladı. Düşman beni öldürecekken doğurdu."

Efsun ve Fetih'in ilmek ilmek birleştirdikleri hayatları tek bir gecede, acımasızca çözülür. İlmekler söküklere, yollar yıkımlara, duvarlar harabelere dönüşür.

"Bir koyun, iki koyun değil. Bir mezar, iki mezar, üç mezar..."

ISBN: 978-625-6149-18-2
9 786256 149182
www.indigokitap.com
indigo
/indigokitap
/indigokitap
/indigokitap

SERÇEYİ ÖLDÜRMEK II

DİLAN DURMAZ

İ N D İ G O   K İ T A P

"Ah Efsun! Ah benim kadersiz kış güneşim. Yüreğin karla dolmuş, ayaz vurmuş gönlüne hâlâ direniyorsun. Gökyüzündesin, parlıyorsun olduğun yerde. Batmak nedir bilmez misin sen? Pes etmek nedir bilmez misin?" demişti bana.

Ben Efsun Zorlu, bu benim hikâyem.

I

LAÇKA OLMUŞ GÖNÜL TELLERİ

Yalnız doğan yalnız büyür; yalnız büyüyen yalnız ölür. Duygular bir fabrikanın seri üretimidir. Tüm insanlığın yaşadığı sevinçler, acılar, öfkeler ve daha nicesi birbirinin aynısıdır. Kimisine çok yakışır kimisine az. İnsanlık kendine özgü sanır, bu farkı ayırt edemez. Tek bir duygu vardır diğerlerine benzemeyen. Yalnızlık. Yalnızlıksa o fabrikanın firesi gibidir.

Yalnızlığın özel bir terzisi vardır. Bazı insanlar o terziyle doğar ve kendileri için dikilen o kıyafetten hiç kurtulamaz. Büyüsün, şehirler aşsın, yeni insanlar tanısın... Hiç fark etmez.

Yalnız doğan yalnız büyür; yalnız büyüyen yalnız ölür.

Yapayalnızsın Efsun. Sen yalnız doğmadın ama yalnız büyüdün. Zinciri ortadan da olsa yakaladın. Yalnız öleceksin.

Fetih bir vakittir, kendime bile söylemeden, gece uyuduğunda yüzünü izlediğim bir adamdı. Derin uykulara daldığım gecelerde, huzursuzlukla uyandığım saatler vardı uzun senelerdir. O vakitlerde geçmişte ne yaptığımı çok net hatırlamıyor olsam da bir süre Fetih'in yüzünü izlerdim. Saniyede kaç kez nefes aldığını sayar, yüzündeki bir morluktan ya da uyurken gösterdiği bir reaksiyondan hastalık tahmin yapardım. Fetih'in yüzünü inceleyerek uykuya dalmak benim için artık refahtı.

Şimdi yüzüne bile bakmak istemiyorken tek bir mimiğini bile kaçırmamak için zorluyordum kendimi. Zaten olduğum yerde bel bükmüştüm, gözlerinden geçen ifade dizlerimden tekme yemiş kadar sarstı beni. Anladı. Evdeki vazoyu kırmış, parçalarını halının altına süpürmüş

bir çocuk nasıl zamanını bekliyorsa Fetih'in yüzündeki bu hal de buna çok yakındı.

Kafamın içinde geçen birkaç saniyede birçok ihtimal geçirdim. Onun ilk tepkisiyle ilgili birçok seçenek beynimin duvarını tırnakladı. Ama bu gece bana kastı varmış gibi beni en çıldırtacak şeyi tercih etti.

"Kim söyledi bunu sana?"

Mahcup olmak yerine öfkeliydi. Utanacağı yerde söyleyene sinirliydi. Hatta bu benim öfkemden çok daha hızlı arttı ve gözleri karardı, alnındaki damar bile belirginleşti. Ona tek bir isim versem başına yıkacaktı bu evi.

Tek bir adım geri gittim ve yüzüne baktım öylece. Mayhoş bir tebessümdü belki ya da acının bir yerden sonra yerleştirdiği kabullenilmiş bir gülümseme.

"Kim bana söyledi?" diye tekrar ettim. Ellerim titredikçe yumruk yapıyor ama çok geçmeden bitkince açıyordum. Ya ağlayacaktım ya gülecektim. Ağzımdan sesli bir gülüş döküldü, kahkahaya dönüştü. Fetih'in terzisi yoktu, yalnız insanların nasıl görünmez olduğunu bilmiyordu.

Yüzünde beni çığırından çıkaracak ifade dağıldı ama çok geçti. O sahici hissini beynim duvarlarına asmıştı.

"Efsun," derken aramızdaki mesafeyi hızlıca kapattı. Beni kollarımdan yakalayacağı an ara ara açıp kapattığım yumruğumu Fetih'in omzuna geçirdim. Bir kez değil, o mesafeyi açana kadar öfkeyle ardı ardına. Hiçbir karşılık vermedi, geri gitmemek için hiçbir çaba göstermedi.

"Kim beni insan yerine koydu onu mu soruyorsun?!"

Omuzları düştü, gözleri kısıldı. "Ne yapacaksın dövecek misin?!" Yeri geliyor yumruğum onu sarsıyor yeri geliyor boşluğa düşüyordu.

"Efsun, tamam."

"Hiç kimse."

Hiç kimse.

Yapayalnızsın Efsun.

Zeliha bile yok. Kimin evinde, kimlerin yanında hayatımı idame ettiriyordum ben?

Sonu gelmeyen darbelerime ket vurdu, önce sol sonra sağ bileğim düştü avucuna. Bedenlerimiz ben çırpındıkça yaklaştı birbirine. Fetih'e bu kadar net bakmak içimde bir burukluğa neden oldu.

"Gözünü seveyim..." Sakin sesi kapının hemen arkasından bile duyulamayacak kadar kısıktı. "Sakinleş. Hiçbir şey sandığın gibi değil."

Bir aydır konuşmayan Fetih, onu dinleyeceğimi düşündü.

"Neyi nasıl öğrendin bilmiyorum." Her kelimeyi tane tane telaffuz ediyordu. "Ama hiçbir şey öğrendiğin gibi değ..."

"Çeker giderim dedim."

"Efsun saçmalama!"

"Her şeyi orada bırakır giderim dedim."

Kendimi yere atmak pahasına ellerinden kurtulmak için çabaladım. Ne zaman ki iki büklüm oldum, bileklerimi haddinden çok sıkacağı raddeye geldik öyle bıraktı beni. Bu evde bazı anlar vardı olduğum yerde fazlalık gibi hissederdim. Bazen bir bakış bazen bir söz ya da es geçildiğim bir an. Öylesine yalnız hissederdim ki kendimi, hızlıca bu odaya koşup kapıyı kapatmak isterdim. Bu odanın da bir kapısı yoktu artık.

Dolaba yöneldim. Başta yerleşmeyi reddetmiş, Fetih'in müdahalesiyle vazgeçmiştim. Eşyalarım çoktu ve Fetih şimdiye kadar bu odada tek yaşıyordu. Yine de *burası senin evin* demişti. *Yetmiyorsa yeni bir dolap alır koyarız, yerleşmemek akıl işi mi?*

Şimdi kıyafet dolabının büyük bir çoğunluğu bana aitken Fetih'in eşyaları küçük bir alanda kalmıştı. Buraya hiç yerleşmemeliydim. Bedeni bedenimin önüne geçti. Çantamı alamadım.

"Sinirlisin. Sana yemin ederim baştan sona haklısın ama otur şöyle konuşalım."

Neyi dinleyecektim, eski bir aşk hikâyesini mi? Şûrîde'nin ona nasıl açıldığını mı? Yoksa o ilk denk gelişlerini mi? Fetih'in gözlerinin içine baktım. Belki de her şey karşılıklıydı, aradaki kan bağı Fetih'i uzak tutmuştu. Parçalar ya tamamen yanlış ya da dosdoğru oturmaya başladı.

"Senin de o ailenin de hiçbir şeyini merak etmiyorum." Çantamın kulpu elime düştüğü an hışımla aldı elimden, bedenini tamamen siper etti önüme.

"Efsun saçmalama!"

"Fetih çık önümden!" Âdeta boğuşuyorduk. Benim hırçınlığım Fetih'e bulaştı. Durduramadıkça beni daha da büyüdü hamleleri. "Gitmene izin verir miyim?" dedi. Elleri ilk kez bu denli üstüme çullandı. Korku. Bedeninde en net seçtiğim his buydu. Burun buruna geldik.

"Sen mi engel olacaksın gitmeme? Hı? O kadının hâlâ aklında sen varsın!" Tereddüt etmedim, gizlemeyi düşünmedim. Ki gizlemek olmazdı, bunu herkes çok iyi biliyordu. "Ne aklı ya?" diye sordum kendi kendime şaşkınca. "Ne aklı?!" Şûrîde'nin isyanı aklına mıydı?

"Ya siz ne iğrenç insanlarsınız. Senin evli olduğunu bile bile hâlâ sana olan aşkından ağlıyor!"

Kime sinirlenecektim, en suçlu kimdi? Neresinden tutsam bir parçası elimde kalıyor bana yük oluyordu. Bu söylediklerim onda, o attığım tokattan daha büyük bir bozgun yarattı. Demiştim ya vazoyu kırmış annesinin fark etmesini bekliyordu, diye... Şimdi vazonun kırıldığından bihaberdi sanki. Gerçek değildi, bu mimikleri gerçek değildi. Biliyordu, bu evde herkes biliyordu. Bir bendim aptal gibi dolaşan.

"Sen evli bir adamsın!" diye yüzüne tükürürcesine hatırlattım. Şimdi bana bu gerçek sadece yüzüne tükürmem gereken bir cümleden ötesi değildi. Biz evliydik. Neden?

Dudakları birkaç kez aralandı, cümlelerini dilinin süzgecinden bir türlü geçiremedi. Yutkundu, defalarca konuşacak gibi oldu. Sonra başını iki yana salladı. "Hiç kimsenin..." diyebildi başta. "Böyle bir durumu yok. Olamaz." Durdu, yettiremedi kendine tekrar etti. "Böyle bir şey yok, olamaz da. Kimin saçmalığıysa bu..." Duraksadığı an elini ensesine geçirdi. Fetih bu gece çok yanlış şeylere öfkeleniyordu. "Onun canının üstüne çullanmayan Feti-"

"Kuzenin annesine ağlıyor!" Sesim muhtemelen kulağı bizde olan Zeliha'ya kadar varmıştı, öyle bir yükselmeyle böldüm onu. İsmini telaffuz etmedim, kuzenin demem ne kadar doğruydu? Kuzeni değildi, kuzen sıfatını onlar çoktan geçmişlerdi. "Annesine için için ağlıyor! Bizim şu çakma mutluluğumuza..." Bir nefeslik bir es verdim. "Dayanamıyormuş. Kimin canının üstüne çullanacaksın? Senin, herkesin gözünün önünde benim bu derece kadrimi kıymetimi bilmene dayanamıyormuş." Duygudan yoksun bir şekilde güldüm. Sesim kısıldı. "Tabii kimse bilmiyor ki gerçeği."

Gerçeği. Gerçek buydu, ben neye kaptırmıştım kendimi? Gerçek buydu, nasıl unuturdum?

"Bir palavradır tutturmuşuz gidiyoruz. Ne kadri ne kıymeti? Saçma sapan bir evcilik oyunu izletiyoruz herkese. Kadir kıymetmiş."

Ona söylemedim ama ben onların kıymetini biliyordum. Bu canımı saniyeler içinde çok yaktı, sadece bu hayal kırıklığı bile yeterdi.

"O kadar iyi oynadın ki rolünü âşığın inanmış aşağıda ağlıyor." Araya girecek oldu, neyi inkâr edeceğini çok iyi biliyordum. "O kadar iyi oynadın ki ben de öyle sandım. Bu çok..."

Kırıcı.

"Alçakça. Tam sana yaraşır."

Gözlerimin içine âdeta yapma dercesine bakıyordu. Ben ağır konuşmuyordum ki... Bunları duymak söylemekten ağır gelemezdi.

"Sana verdiğim kadri kıymeti sorgulatacak tek bir şey bile yapmadım," diyebildi. Şu an bu ortamda hayal kırıklığı ancak benim üstüme otururdu. Orada bile fırsat verilmedi bana.

"Biraz olsun hatırım olsaydı beni bir aydır o kadınla aynı masada oturtmazdın. Senden çok mu şey istedim?" diye sordum. Gözümdeki o pişmanlığı görmüştü, gözlerine çöken sis benim yansımam mıydı? "Zaten saygı görmediğim bir evde bana sadece saygı duyacaktın. O çarpık ilişkilerinizde beni göz göre göre aptal yerine koymayacaktın. Evli bir adam gibi davranacaktın. Aşağıda kadının teki benim onurum için ağlamayacaktı. Çok mu şey istedim?"

Fetih'le ne zaman göz göze gelsek aynı anı hatırlıyoruz.

İleri mi gidilmişti? Bütün vücudum titredi, yaslanacak bir yere ihtiyacım vardı. *Aynı an. Hangi andı?*

"İlişkiniz mi vardı?" Dudaklarımdan dökülen soru beni bile şaşkına uğrattı. Başım dönüyordu. Dudaklarımın kuruduğunun farkındaydım, Fetih'e bakıyordum ama baktığımı göremiyordum. Bu ihtimal kalbimin duvarlarına tırnak izleri bıraktı. Bir bıçak vardı çevriliyordu sanki bedenimde. Fetih, Şûrîde'nin yüzüne bakmıyordu. Neden? İnsan ya nefret ettiği birinin yüzüne bakmak istemezdi ya da baktığında acı çektiği.

"İlişkiniz vardı," diye sorduğum sorunun cevabını verdim. Fetih'e bakıyordum ama onu görmüyordum. Fetih'i duyuyordum ama onu dinlemiyordum. "İlişkiniz vardı."

Biz Fetih'le birbirimizi çok seviyorduk anne.

Başımı salladım. "İlişkiniz vardı."

Bütün aile gözümün içine baka baka Efsun yerinde benim olduğum o ihtimali düşünüyor.

"Sakın ağlama! Ağlama Efsun!" Sesim titriyordu. Teselli edişlerim beni susturmadı. Arkamdan enseme kadar çöken araç susturdu. Gözlerimi gelişine sildim ve bulanıklığı azalttım.

Fetih'ti.

"Aptal."

Telefonum çaldı. Ben hızlandıkça o hızlanıyor, boş yolda tekerlerimiz bir yağda kayar gibi ilerliyordu. "Gelme peşimden."

"Efsun durdur arabayı."

İkimiz de aynı anda bağırıyorduk.

"Fetih gelme peşimden!"

Aracım önüne alanı kilometrelerce sürükleyecek kadar hızlanıyordu, aksi halde önümü kesecekti. Burun burunaydık. İçimde kuvvetli bir kaçma isteği vardı. Görmek istemiyordum hiç kimseyi.

"Yavaşla Efsun kaza yapacaksın."

"Bırak dedim peşimi."

"Ulan yavaşla kaza yapacaksın."

"Gelme peşimden!" Boynuzlarımızı birbirimize geçirmiştik, geri adım atmıyorduk. Beni hızlandıran şey onun hızıydı. O gelmese ben bu hızdan korkardım zaten. Gözlerimi yoldan ayırmıyordum. Bir insan çıkmazdı karşıma bu saatte ama ödüm kopuyordu bir havyan ansızın çıkacak diye.

"Efsun kaza yapacaksın, yalvarıyorum yavaşla."

"Gelme!"

"Yavaşla Efsun."

"SEN DURMADIĞIN SÜRECE BEN YAVAŞLAMAYACAĞIM."

Cümlemin arkasındaki gizli yemini görebiliyordu. Aramızdaki mesafenin arttığını gördüm. "Tamam yavaşla." Aynı hızda arkamda kalan aracı takip etti gözlerim. "Efsun tamam yavaşla durdum, yavaşla!"

"Yarın sabah uyandığında o evde kimse olmayacak. Biz de oturup konuşacağız, tamam mı Efsun? Seni evin kapısında bekliyorum. Arabanın hızı kaç?"

"Doks..." Durdum ve gözlerimi yumdum. "Sana ne?" diye bağırdım hırsla, bakışlarımı hızdan çektim, ne diye söylüyordum ki bunu? Telefonun ekranına defalarca kez parmak darbesi vurdum ve kapandı arama. Fetih'in cümleleri yarım kaldı.

İlerisini gerisini bilmediğim, kaybolarak geldiğim bir tepede durdurdum arabayı. Evsiz olmak, tek bir çatının yokluğu değildi. Camı sonuna kadar açtım, öfkeli bir rüzgâr arabanın içine doluştu. Evsiz olmak, daima kaybolmaktı.

"Nefes al."

Evsiz olmak, teselliyi bile kendi kendine vermekti.

"Nefes al Efsun."

Başımı koltuğa yasladım, gözlerimi kapattım. Bir sürü an doluştu boşluğa hepsi aynı anda oynadı zihnimde.

"Şûrîde ne güzel bir isim... Anlamı ne?"

"Yanmış, tutulmuş, perişan."

Fetih'e bakışlarını düşündüm. İsminin anlamı gibi bakıyordu, nasıl görmemiştim?

"Fetih, abimle kavga ederdi küçükken, hep döverdi hatta biliyor musun Efsun? Ben girince araya dururdu. Kıyamıyordu bana." Bu cümlesinden sonra duraksayışını bile hatırlıyordum. Zorla gülümseyip, *"Küçüktüm ya,"* dediğini de. Bazen bana sadece Fetih'le olan çocukluk anılarını anlatırdı. Sohbet eder, konuşurduk. O yutkunuşlarından sonra mahcup açıklamalar yapmasa, parantezler açmasa bile ben içimden şüpheye dair bir şey geçirmezdim. Çünkü *Şûrîde* gerçekten küçüktü. Fetih'in Zeliha'ya gösterdiği hassasiyeti, küçük kuzenine de gösterdiğini sanırdım.

Fetih'le ne zaman göz göze gelsek aynı anı düşünüyoruz anne!

Kafamın içindeki parçalar doğru ya da yanlış birleştikçe bedenim de titremeye başladı. Hangi anı? Nefesim kesiliyor, kendimi öylesine sıkıyordum ki bir yere çarpsam parça pinçik olacaktım. Öylesine bir doluluktu genzimdeki. "Aptal," dedim. Gözümün önündeydi her şey. Görmemiştim. "Aptal! Aptal, aptal, aptal!"

Direksiyonun orta yerine vurdum elimi. *"O kadının da bir onuru var, beş paralık ediyoruz bunu. Rencide ediyoruz."*

"Aptal Efsun, aptal!"

İçimdeki öfke uğradığım haksızlığın, aptal yerine konmamın sonucuydu. Koca bir ayın öfkesiydi ama içimde bir şey daha vardı ki... Kalbimin etrafını ısırganotları sarmıştı. Her atışında otlar karşılık veriyordu bu hareketliliğe. Aynadan göz göze geldim kendimle.

Fetih'le ne zaman göz göze gelsek aynı anı düşünüyoruz anne!

"Sana ne?" diye bağırdım. Fetih'e bağırdığım kadar öfkeli. "Sana ne? Sana ne aptal?"

Öfkeme hiçbir his eşlik etmesin istiyordum. Direksiyonun üzerine vurduğum darbeler, öfkem için miydi yoksa çektiğim acı için miydi? Kasıklarımda yoğun bir ağrı birikti. Gözümden yaşlar akmaya başladı. Karnım o kadar ağrıdı ki bir arabanın içinde yapayalnız, karnımın ağrısına ağladım. Karnım hiç bu kadar ağrımamıştı ve ben karnımın ağrısına hiç bu kadar ağlamamıştım.

Annem insanların gönlünde bir kemanın telleri gibi gönül telleri olduğunu söylerdi küçükken. Sonra bizi parçalamayacak kadar küçük ama etkileyecek kadar büyük anlarda da o tellerin titrediğini, o ince sızıyı hissettiğimizi anlatırdı. O zaman çok küçüktüm ne demek istediğini anlamıyordum ama büyüdükçe anlamı beliriyordu kafamda. Benim acılarım ya parçalayacak kadar keskin ya da acı deyip umursamayacağım kadar küçük olurdu, o yüzden yakın tarihte yoktu bu kadar net hissedişim bu duyguyu. Şimdi şafak sökmeye yakın, telefonun ötesinde Burcu'nun kurduğu cümle o telleri titretti.

"Efsun bu kararı normalde sadece sana bırakırdım ama sahiden hamilelik gibi bir durum varsa gel. Bu kararı sana bırakmıyorum, gel diyorum. Böyle insanların yanında hamilelik yaşanmaz Efsun. Yaşatmazlar. Tutunamaz sana bu kadar art niyet arasında. Bunu da mı yaşayacaksın Efsun? Çık gel benim kapım sana açık. Tillahı da gelse alamaz seni bu evden."

Tutunamaz sana o evde. Bunu da mı yaşayacaksın?

Senin benim kanımdan çocuğun olacaksa o anneliği hiç yaşayama.

Dudaklarımın üstüne örttüm elimi. Korktum ses çıkar da Burcu duyar diye. Sesi bastırdım, gözyaşlarımı durduramadım.

"Efsun..." dedi ben sessiz kalınca.

"Hamile değilim Burcu. Gerçekten değilim."

"Yine de gelebilirsin. Çünkü o evdeki tek bir kişi bile seni hak etmiyor."

Kırk küsur dakikadır Burcu'yla konuşuyordum. O birbirlerine bakınca hatırladıkları andan, benim hamile oluşuma ağlayışlarına kadar

her şeyi didik didik etmiştik. Öyle öfkelenmişti ki mutfağa gidip hamileyim diye haykırmadığım için bana çok kızmıştı.

O unutamadıkları anın bir cinsel birliktelik olabileceğini bile düşünmüştük. O an arabadan inip kusmak istediğimi hatırlıyordum. Bunun saçma olduğunu belirtip, böyle bir şeyden annesi haberdar olmazdı diyerek beni iğrenç bir histen kurtarmıştı. Sonra benim yerine onu düşündüklerinden. *Fetih isteseydi senin yerinde o olurdu zaten Efsun, kendi kendilerini kandırıyorlar,* demişti. Bu Fetih'i tanıdığından beri ilk savunuşuydu. Muhtemelen sondu da.

"Yarın o evde olmayacaklarını söyledi," dedim sokağın başındayken. Fetih'in arabasını görebiliyordum. Ceketini alıp gidememek. Kendi isteğiyle gelmediği bir yerden kendi isteğiyle kalkamıyordu insan. Öyle bir şansı olsa oraya hiç gelmemek için kullanmaz mıydı? Buradaydım çünkü hiçbir şey gerçek değildi. Buradaydım çünkü aramızdaki tek bağ bir kâğıdın üzerindeydi.

"Neden? Bir saniye bir saniye..." dedi hararetle. "Sakın böyle bir şeye izin vermediğini söyle!"

"Yüzüne kapattım telefonu hiçbir şey söylemedim."

"Efsun sakın! Bak sakın! Asla duygusal düşünme. Siktir olup bir ay önce gitselerdi ya da gönderseydi. Sen öğrendin, rahatları kaçtı öyle mi gidecekler Efsun? Bu kadar kolay mı? Gözünün içine baka baka seni aptal yerine koydular, sen bir kez bile yüzleşmeden defolup gidecekler mi? Baş edemez misin onlarla ya sen? Hepsi toplansa bir tane senin aklın çıkmaz."

"O yüzden mi bir aydır bir şeyi anlamadım?" dedim açıkça.

"Sen aptal değilsin ama herkesi kendi gibi sanan bir safsın sadece. Sanıyorsun ki sana yanlış olan herkese yanlış. Defolup gidecekler mi Efsun? Sen bir kez olsun, bilerek gözlerinin içine bakmadan Fetih'in canı istedi diye gidecekler mi?" dedi. Düşünemiyordum. Sadece hissediyordum. Bu gece çirkin hisleri besliyordum yalnızca bedenimde.

"Gitmeyecekler," dedim, o anlattıkça yeniden düşünmeye başlarken.

"Hamile olmadığını açık açık sormadan sakın söyleme. Şeytanlar zaten senin ağzını arayacaklar ama sandığımızdan daha şeytanlarsa bunu insanların içinde yapacaklar. Orada ne yapacağını sen biliyorsun. O karın ağrısından kıvrıla kıvrıla gitsinler. Odalarda ağlamaya devam etsin.

Senin onurunu çok düşünüyor ya. O aptal kocana da..." Sustu. "Artık ona da ne yaparsın sen bilirsin. Hani boşanacağını bilsem boşan diyeceğim de işte."

Hiçbir şey söylemedim. Gün gelecek, o sonu yaşayacaktım ve Burcu'nun yanına gidip sen haklıydın diyecektim. Ben Fetih gibi bir adamı sever miyim hiç Burcu, diyecektim. Sen haklıydın, benim ne işim olur öyle insanlarla diyecektim. O gün gelecekti. Gelene kadar biraz daha sustum. Kapattım telefonu ve girdim tamamen sokağa. Kapıdakiler beni gördü. Ben Fetih'i ararlar sandım ama hemen arabasına ilerlediler ve cama vurdular.

Arabada mıydı? Arabanın kapısı hızla açıldı, eve girmemişti.

Evlendikten sonra nöbetten çıktığım ilk gün Fetih beni almıştı sabah hastaneden. O günden sonra her nöbet bitişimiz böyleydi artık. İş çıkışları bazen ama nöbet çıkışları her gün. Sabah erkenden kapıya gelirdi, beklerdi çıkmamı. Hastaneden çıkar çıkmaz, koşar adım arabasına giderdim. Bunu o kadar hızlı yapardım ki artık inip beklemezdi, arabanın içinde durur, beni görünce kendi koltuğundan benim kapıma uzanır ve ben koşarak aştığım mesafeyi tamamlayana kadar kapıyı açardı. Eve gidince yemek yemeden uyuduğumu fark edişi ikinci nöbetimden sonra olmuştu. Üçüncü nöbetime elinde bir sandviç ve taze sıkılmış portakal suyuyla gelmişti. Geliş o geliş, artık hep yapmaya başlamıştı bunu. Bu artık haftada üç kez yaptığım değişmez kahvaltımdı. Sadece sandviçin içi değişirdi bazen. Ben yemeğimi yer, o ise sessizce yolu takip ederken beni dinlerdi. Ağırlık çöker uyuyakaldığım olurdu, uyandırmazdı odaya taşırdı beni.

Bir daha onun yaptığı hiçbir sandviçi yemeyecektim.

Nöbetlerim sıklaştıkça o rahatsız olmasın diye dikkat ettiğim düzen tertip işlerim de elimden kayıp gitmişti. Kendi evimde nasıl yaşarsam o odada da öyle yaşıyordum. *Aptal.* Bir gün utana sıkıla, *"Çok mu dağınığım?"* demiştim. Bana bakmıştı, *"Doğrusunu söylersem üzülecek misin?"* demişti. Başımı sallamıştım hemen. *"Az dağınıksın o zaman,"* derken gülümsemişti sıcacık. Ben de kaldığım yerden devam etmiştim o gün.

"Sen yakında beni kovarsın," dediğim olmuştu günün birinde. *"Ev sahibi ev sahibini ne zaman kovmuş? Saçma sapan konuşma,"* diye kızmıştı o gün biraz. Şimdi evin önünde, yolun ortasına dikilmiş benim

inmemi beklerken dedikleri aklımdan çıkmıyordu. *"Hadi [illegible]* *söyleme. Dağınığım. Yatağından ettim seni dolabının [illegible] kesin kovacaksın sen beni bu gidişle"* [illegible] birine bile evet demesinden korktuğunu hatırla[illegible] ettim. çantamı aldım

"Seni bir yerden kovduğumu sandığın anda ya da sen kendin [illegible] hissettiğin anda, ben oradan çoktan çıkmış kapının önünde [illegible] rumdur. Sen seni çağırışımı kovmak anlamışsındır. [illegible] ayrılan sen değilsin, mecbur kalıp kovan benim. [illegible] bu evde mutsuz ettim; senin çıktığın kapının önünden bir yıl [illegible] bir daha yürümem."

Kapının önünde beni bekliyordu.

Orada bir beden değil de ruh duruyormuş gibi onu görmezden gelip geçip gittim yanından ama bir adım bile yoktu aramızdaki mesafe. "Saat sabahın beşi," dedi. Girdim evlerine, hiçbir şey söylemedim. "Sakinleştin mi?"

Yumuşaktı sesi. "Oturalım konuşalım, hadi odamıza çıkalım."

Gerçekten onu dinleyeceğime, sakinleştiğime inandırmıştı kendini. Beş saat yetmişti demek. Bu kadar basit sanıyordu her şeyi. "Seninle konuşacak hiçbir şeyim yok," diye tekrar ettim. "Tıpkı odamızın olmadığı gibi. Benim seninle ortak hiçbir şeyim yok."

Koluma dokunmak istedi izin vermedim. "Sabah bu evdeki herkes yerli yerinde kalacak. Hiç kimsenin bu evden gidişine sebep olamayacaksın."

Ensemdeki soluklarından bile anladım o sakinliğini kaybettiğini.

"Bu asla olmayacak," dedi hemen. "Unut bu ihtimali. Çıkar onu aklından." Bu kadardı işte, Fetih'in benim suyuma gitme süresi, bana olan sakinliği bu kadardı.

"Olacak," dedim durgun bir sesle. Birazdan kıyamet kopacağını söylesem yine bu sesten fazlası çıkmayacaktı.

"Sabah gidecekler. İstediğini söyle. Sabah gid-"

"Hiç beklemem hemen arkalarından çıkar giderim," dedim uzatmadan. Bunu yapacaktım. Bu kez çantamla değil, valizimle çıkacaktım. "Sana yemin ederim ne aramızdaki kıytırık anlaşma ne başka bir şey... Hiçbir şey beni durdurmaz."

Eli yumruk oldu, beni engelleyemedikçe delirdi, birkaç saniyede gözünün odağı bile kaydı. Bir basamak önüme geçti ve durdurdu beni. "Başka bir şey iste. Duydun mu beni, başka bir şey iste. Bu olmaz."

Onlar için yalvarıyordu. Yüzüne baktım, içimdeki yaylar çürüdü, karnım yine çok ağrıdı ama ben bu kez ağlamıyordum.

"Olmazsa ben de giderim o zaman," dedim. "Öyle bu geceki gibi değil ama. O odanda beş kişilik yer açılır hem de. Öyle giderim. Sen bilirsin."

Aştım onu, merdivenlerin öteki tarafından geçtim. Gözüm bir an Zeliha'nın perdesine takıldı. Gidip üstü açık mı diye kontrol edesim gelmedi. Burnumun direği sızladı. Odanın kapı koluna uzandığım gibi arkadan bir el kapıyı geri çekip beni de diğer eliyle kendine çevirdi. Bir eli kapının kolunda diğer eli başımın üstünden kapıya bastırılmış vaziyette yüz yüze kaldık.

Gönlümün telleri çürümüştü benim.

"İzin verir miyim sanıyorsun?" dedi yine, bu cümleyi bu gece kaçıncı kuruşuydu? Çok tehlikeli sularda kulaç atıyordu. Onu günün birinde öylesine boğacaktım ki cesedi suyun dibine batacaktı. "Öylece çekip gitmene izin verir miyim? Bu gece sırf kaza yapmandan korktum diye durdum, izin verdim. Kafanı dinle diye bekledim. Ben o odada bir kişilik bile yer açılmasına izin verir miyim sanıyorsun?"

Başımın ağrısı arttıkça gözlerim de Fetih de küçüldü. Bir gün gitmeyecekmişim gibi konuşuyordu. Ne aptaldı. Ne aptaldım. "Bunu da mı ben verdim?" diye sordum sadece. "Senden izin alırım düşüncesini de mi ben verdim sana? Bu cümleyi kurma hakkını da mı ben verdim?"

Başımı salladım ağır ağır. Bu bir kabullenişti. "Tabii ben verdim! Beni aptal yerine koyma iznini de ben verdim! Bu cesaretiniz bu yüzd-"

"İzin vermem ki."

Bu ihtimalde kalmıştı.

"Ama ben giderim!" diye bastıra bastıra hatırlattım ona. *Sana yemin ederim Fetih, seni bir gün o suda boğacağım.* "Öyle bir giderim ki bu eve girdiğime bile şahit bulamazsın! Sana bir şey söyleyeyim mi Fetih?" Madem bu gece yalanlar bile açığa çıkmıştı, dürüstlük abidesi gibi davranacaktım. Belki utanırdı, belki doğruluk karşısında biraz olsun inanırdı. Söyleyeceğim şeyin ne kadar kötü olabileceğini tarttı ama kestiremedi.

"Bu evlilik gerçek olsaydı ben zaten şu an bu evde olmazdım." İlk kez, bu asla olmayacak ihtimal benim dudaklarımdan düştü, aramıza geçti, öylece bizi izledi. "Çeker giderdim gururumun ayaklar altına alındığı bu yerden. Çıktığım bu yere gerçekten evli olsak döner miydim sanıyorsun? Senin gibi bir yalancıyla aynı odaya girer miydim yine? Keza yine girmeyeceğim ama... Tek bir saniye durmazdım ama şükür ki birkaç aylık bir palavranın içindeyiz."

Gerçek olsaydı, her şey en başından gerçek olsaydı sahiden Fetih yine aynı şeyi yapar mıydı? *Yapmazdı Efsun, insan sevdiği kadına böyle apaçık yalan söyler mi? Olur mu hiç öyle şey?*

Gözlerine düşen gölge ayan beyan gözüktü, birkaç kez kırpacak gibi oldu gözlerini kirpiklerini titrettiğiyle kaldı. Söylediğim ona ne hissettirdi bilmem; yutkunuşu birçok şeye de yorulabilirdi, üzerine tek bir saniye düşünülmese de olurdu.

"Ama yine de keşke diyorum, o masada o tarihi bu kadar uzatmasaydım."

Kelimeler doğru kullanılırsa sağlam bir mühimmata dönüşür, düzgün birleştirilirse bir savaş başlatabilir. Ağırlığı vardır, bel büktürür. Kokusu vardır, nefesi keser. Tadı vardır, damak yakar. Yeter ki doğru kullanılsın. Fetih'e vermek istediğim zararı fiziksel olarak yapamasam da tek cümlemle o yıkımı yarattım. İsyan etti resmen konuşmadan, kafası hafifçe sağa doğru yattı. Konuşmadı.

"Bir ay kâfiydi, olmadı iki ay. Şafak saymayı kendime iş edinmeyeceğim kadar olsaydı yeterdi." Konuşuyordum, karşımdakini yıkıyordum ama içim soğumuyor hatta söylediğim cümleler benim de zoruma gidiyordu. Şu an yüz yüzeyiz diye böyleydi, şimdi odaya girince benden rahatlamışı olmayacaktı. Gözlerim onun yüzünden aşağılara kaydı. Ellerime. Parmaklarıma. Yüzükparmağıma. Yüzüğüme.

Ardından diğer elim de bilinçsizce yüzükparmağımı buldu, kaşlarım havalandı. Çıkarmak değildi amacım, aklımdan geçmemişti. Sembolik bir şeydi zaten ancak anlamı olsaydı çıkarırdım. Tıpkı gerçekten evli olsaydık gideceğim gibi. Sadece o an onun oradaki varlığını görmek, hissetmek istedim. Kaşlarım havalandı, parmaklarım ve gözlerim yüzükteydi, yüzüğü öylece çeviriyorken devam ettim.

"Ben zaten biliyordum ama," dedim sakince. Bu konuşma biraz kendimeydi. "Bu elbet yaşanacaktı, biliyordum. Neden olacak bilmiyordum, kim ne sebep olacak onu da bilmiyordum ama bunun olacağının farkındaydım." Durdum derin bir nefes aldım. Öylece yüzükle oynuyordum, Fetih takmıştı. Ben onunkini değil belki ama o benimkini takmıştı. Keşke başından beri kabul etmeseydim bunu, yüzük takmaktan hoşlanmadığımı söyleseydim, bir bahane uydursaydım da kabul etmeseydim takmayı. O da takmasaydı. Çok işe yarayan bir meret olduğu söylenemezdi değil mi? Ağlayan yine ağlıyordu.

"Günün birinde bu evliliği kabul ettiğim için pişm-"

"Hayır, hayır Efsun!" Artık kendi çevresinde öylece çevirdiğim yüzüğü parmağımın yarısına getirdiğimi Fetih'in parmaklarımı kavrayan eliyle fark ettim. Cümle yarım kaldı, Fetih elimi; ellerimiz birbirine mıhlanacak kadar sıkıca kavradı. "Hayır, kurma o cümleyi." Başparmağının benim yarıya kadar getirdiğim yüzüğü geri itişini izledim. Başım hâlâ eğikti.

"Çok öfkelisin, kurma o cümleyi yapma bana bunu." O kadar telaşla kuruyordu ki bu cümleleri, söylediğim şey çok mühimdi sanki. Asla duymak istemeyeceği cümlelerin başında gibiydi hatta. "Yapma Efsun, konuşacağız. Ben kendimi anlatacağım sana, sonra da halledeceğiz. Bu cümleyi kurmayacaksın, ant içtim en başında. Bu cümleyi kurdurtmayacağım sana. Kurma bu cümleyi." Açık seçik bir ricanın ötesinde olan bir şeydi bu. Kursam bu cümleyi, kafasında kurduğu koca bir bina yıkılacak gibiydi. Duymak istemedi, elimi çekmeye çalıştım bırakmadı, parmaklarımı bile hareket ettiremedim.

Başımı ona doğru kaldırdım, ellerimizi ayırma çabam sürdü. Göz göze geldik, zaten o hep benim konuşmamdan rahatsız olan bir adamdı belki de. Ben zaten Fetih'e alıştıkça biraz fazla da konuşmaya başlamıştım zaten. Biliyordum.

"Niye sen de pişman değil misin?" Cümle dolaylı yoldan da olsa ağzımdan çıktı. O beklediğim zelzele olmadan, devamını getirdiğim cümle tüm sakinliği dağıttı. Gecenin sonunun kavgayla biteceği her şekilde belli oldu. "Bana bakınca maaile benim yerime düşündüğünüz Şûride'yi yanında görmek istemez miydin?"

Öyle söylemişti değil mi? Evet tam olarak öyle söylemişti.

O sakinlik, miskinlik, ne söylesem kızar diye ölçüp tartmalar, nasıl ikna ederim beni dinlesin diye girdiği çabalar tuzla buz oldu. Kurdu ğum cümle sabrını bitirmiş gibi arkamdaki elini kapıyı sarsmayacak ama benim sırtımda o sarsıntının titreşimini hissedeceğim kadar sert likte vurdu.

"Herkes..." Elini vurdu kapıya. "Zaten..." Tekrar vurdu. "Olması..." Yine vurdu. "Gereken..." Tekrar yaptı aynı şeyi. "Yerdeydi Efsun."

Dolaylı yoldan söylediği, değil içime kulağıma bile ulaşmadı. "Ağzından ne çıkıyor farkında bile değilsin, kafanı topla abuk sabuk cümleler çıkmasın kimsenin ağzından."

"Herkes olması gerektiği yerde olsaydı ben şu an bu evde olmazdım! Her neyse, odaya gelme. Gelirsen ben uyuyacak başka bir yer bulacağım."

Çıktım kapıyla onun arasından, attım kendimi odasına. Nereyi bulacaktım ki? Bir iki odası hariç diken üstünde yaşadığım bu evde nereyi bulacaktım? Görmediğim odaları bile vardı. Bir çift bakış hep üstümdeydi. Burası benim evim diye haykırıyordu. Bir tek bu oda vardı benim için. Yeterdi de ama bu odadan çıkmak zorunda kalırsam Zeliha'nın yanına da gitmezdim bu gece biliyordum.

Kapattığım kapıya inen el darbesi bedenimi korkuyla titretti.

"Sabah gidecekler. Sen de kafanı toparlayacaksın, biz de konuşacağız," diye bağırdı.

"Kapıları kapanmadan ben de çıkar giderim o kapıdan. Başkasının biletini kesersen ilk ben yolcuyum. Hodri meydan. Kimin gücü kime yeterse!"

Kapının menteşeleri oynadı vurduğu iki darbeyle. Sonra uzaktan bir kapının çarpılma sesi geldi ve en azından bana ulaşan sesi kesildi. Yerdeki bilekliğe baktım.

İlk taktığımda bilekliği, bu iş bittiğinde de çıkarmam demiştim kendi kendime. Çünkü çok zarifti, çok güzeldi. Üstelik yüzük gibi sembolik bir şey de değildi gözümde. Fetih, kendi isteğiyle almıştı sonuçta, tıpkı benim aldığım saat gibi. En azından öyle hesap etmiştim o zamanlar. Neden bir parçam yapacak kadar alışıyordum ki... Fetih'ten gelen tek bir şeye dahi bağışıklık kazanmam saçmalığın daniskasıydı. Benim aylar sonra adım bile kalmayacaktı bu evde, tıpkı şimdi hatırımın da hakkımın da kalmadığı gibi.

Güvenmeyecektin Efsun, güvenmeyecektin. Fetih'in iki minnet sözüne mi kandın, yoksa bu evde akıp giden zamana mı? Ölsen üzülmeyecek, hamile olsan yas ilan edecek insanlarla yaşarken birbirinize tamamen mecbur kaldığınız Fetih'e mi inanıp yumdun gözünü? Hata sende Efsun. O ilk karşına çıktıkları gün nasıl güven yoksa içinde koruyacaktın bunu. Senin bu hayatta darbe yemediğin kim var ki Fetih'ten bekledin bunu? Fetih de vurur başkası da vurur sırtından. Şimdi vaziyet buyken, aylar sonra esamen okunmayacakken bu evde; senin neden boş kalmış bileğin yanmaya başladı? Ya karnının ağrısı, içinin bulantısı? Kalbin niye sızlıyor peki? Uyu Efsun uyu, bundan beter bin gece geçirdin. Merak etme bin gecenin de sonu güneşle bitti. Tıpkı bu gece olacağı gibi.

Sabahları tek alarm Fetih'in olurdu ve beni o uyandırırdı. Şimdi o saatten de bir saat önce evden çıkmıştım. Yatağı toplamış, ortalıkta hiçbir döküntü bırakmadan, benden düşen bir saç telini bile toplayıp evden ayrılmıştım.

Yalnızca çıkmadan önce merakıma yenik düşüp çalışma odasının camına doğru ilerlemiştim. Temkinliliğimi beni görebilme ihtimali olan kişinin halini fark edince kaybettim. Masanın üzerinde tek bir şey kalmamıştı alkol aldığı bardak ve küllük hariç, bunların da sonradan yerleştirildiği her halinden belliydi. Diğerlerinin yerle bir olduklarını tahmin etmek zor değildi. İki kolu da masanın üzerindeyken; birini alnıyla masa arasına yerleştirmişti. Yüzü gözükmüyordu, saçları masaya doğru düşmüş ama temas etmiyordu. Bir ayyaş gibi sızıp kalmıştı.

Uykusuz, ağrılı ve zor geçen bir gün geçirdim hastanede. Birkaç zift gibi kahve, birkaç bardak su yalnızca. Canım hiçbir şey istemiyor, insanlarla sohbet etmek bir tarafa hastaları bile dinlerken zorlandığım oluyordu. Fetih'ten on küsur cevapsız arama vardı. Ne diye arıyor, bilmiyor merak da etmiyordum. Kapının önündeydim şimdi.

Şûrîde ve annesi evdeydi.

Önümde üç gece dört gün boşluğum vardı. Çünkü aptal olan ben, Fetih'in kanından olan birinin hatırına gecemi gündüzüme katmış, günlerce hastanede sabahlamıştım. Artık birkaç gün gidecek bir işim bile yoktu. Yine de yarın çıkacaktım evden, belki Burcu'ya giderdim.

Belki yıllık izinde olan başka bir meslektaşıma. Ama birkaç günümü bu evde geçirmeyecektim.

Evin kapısından hızla girerken Şûrîde'yle bu kadar erken karşılaşacağımı tahmin edemedim. Adımlarım durdu, ellerim yumruk oldu, çantam düşüyordu az kalsın. İlk kez bu gözle baktım ona. Artık ne güzelliği beş para etmeye başladı gözümde ne zarafeti ne naifliği. Karşımda sadece evli bir adam için, için için ağlayan, sırf dikkatini çekmek için saatlerini ayıran, karısının hamilelik haberine üzülecek, teyzesiyle birlik olan o kadın kaldı. Güzellik sahiden bakan gözdeydi. Daha önce bu kadar net hissetmemiştim.

O kadar yüzüne baktım ki üzerine giydiği kabanını elindeki çantayı görmedim bile. Gözlerim ışık hızında açıldı. Gidiyor muydu? Gözüm hemen arkamdaki kapıya takıldı. Bu bir kumpas mıydı? Beni eve sokup hemen ardından onları çıkararak benim tekrar çıkmamı mı engelleyecekti Fetih? Dişlerimi birbirine bastırırken Zühre Karadere'nin sesini duydum.

"Çıkıyor musunuz kızım?"

"Evet teyze. Gidelim artık, ancak varırız. Siz de gelebilirseniz en kötü eniştemle çaya gelin, sonra beraber kalkıp geliriz." Her an aklımdaki planın gerçekleşme ihtimaline karşı polisi aramak için sıkıca tuttuğum telefonu biraz gevşettim.

"Bakarız artık gelirsek ben arar sana haber veririm. Olur da gelmezsek taksilerle uğraşmayın, kalkmadan bana haber verin." Gözleri tesadüf eseri beni bulduğunda sustu. Tamam sakin olmalıydım, sık sık yaptıkları akraba ziyaretlerinden biriydi. Gitmiyorlardı. Gidemezlerdi. Gitmek isteseler de gitmeyeceklerdi. Zühre Karadere sırf beni gördü diye öyle bir cümle kurdu ki elimden bir kaza çıkmasın diye sıktıkça sıktım kendimi.

"Olmadı Fetih gelip alır sizi."

Gözlerimi devirdim.

Şûrîde de beni fark etti. Teyzesine bakarken gülümseyen o beniz soldu, yutkundu ve ben de o an bir şey anladım. Onun da gözünün feri gitmişti. Rengi solmuştu. Hatta gözleri şişmişti. Gözleri saliselik karnıma düştü sonra hemen yüzüme tırmandı. Gülümseyemedi ama dudakları kıvrıldı. "Yok canım," dedi teyzesine ithafen. "Ne gerek var Fetih'e? Bizi bırakan kişiye söylerim o alır."

Ne olmuştu Şûrîde'ye, karnımda aslında hiç olmayan bebek ona vicdan mı yaptırmıştı? Dün gece midesi mi bulanmıştı yaptıklarını düşündükçe? Mesela benim bulanmıştı. Aklı başına rahmime bir bebek düşünce mi gelmişti? Onun bir kadın olarak gururu yok muydu ya da o bir kadın olarak karşısındaki kadının onurunu nasıl düşünemiyordu?

"Hoş geldin Efsun," dedi bana bakarak. Onun gibi gülümsemeye çalışmadım, dik adımlarla onlara ilerledim sadece. İlk golü atıp konuştu. "Yorgun görünüyorsun. İyi misin? Geçti mi midendeki hareketlilik?"

"Kaşen var mı?" diye sordum öylece onun yüzünü incelerken. Gözlerini kısarak bana baktı. "Hep aynı soruyu soruyorsun, ilaç yazacaksın herhalde. Mutfaktan vazgeçip sağlığa mı merak saldın?"

"Sen ne biçim konuşuyor-" Zühre Karadere'ye doğru bir basamak yükseldim ve gözlerinin içine bakıp konuşmasına izin vermedim.

"Ben Şûrîde'yle konuşuyorum."

"Sen gergin misin?" diye sordu Şûrîde, bu soruyu sorarken resmen sesi içine kaçmıştı. Ani duygu değişimleri... Neye yorduğunu biliyordum.

"Bilmem gergin miyim Şûrîde?" diye soran ben oldum. Ağzımı arayacaktı aklınca. Ne olduğunu anlamaya çalışır gibi bir süre yüzüme baktı.

"Yorgunluktandır o," dedi bozuntuya vermeden sonra yaptığı şeye devam etti. "Dün gönderdiğim çay iyi geldi mi?" O çayın yarısını senin diğer yarısını da Fetih'in başından aşağı dökmeliydim. Ancak bana öyle iyi gelirdi.

Hamile olmadığını sakın belli etme!

"Geldi," dedim samimiyetten uzak bir coşkuyla. "Çok iyi geldi. Gözyaşlarını mı koydun yoksa içine?" Sizden sevgi çıkmaz zaten demek istedim. Diyebilirdim, niye demedim ki? Yüz ifadesi iyice değişti. Hem iyi geldi deyişime bozuldu hem de son kısma. Adım adım ikna oluyordu bir aptal gibi.

"Anlayamadım, bir sorun mu var Efsun?" derken gerçekten anlamaya çalışıyordu bir şeyleri. Böyle bir giriş beklemiyordu benden muhtemelen.

"Hayırdır, nereye?" diye sormakla yetindim cevap vermek yerine.

"Osman eniştemin kuzeni, babamla da iş arkadaşı. Gitmeden akşam yemeğine çağırmışlar, oraya gidiyoruz."

Zühre Karadere, resmen tüm öfkemi ondan çıkarayım diye şansını zorlamaya başladı. "Senin de kırkın çıktı. Artık bize misafirliğe gelmeye başlayacak millet, tek bir yere gitmedin Fetih'i alıp. Örnek al örnek. Dünya kadar insan var, bir el öpmeye gitmedin. Ayıp nedir biliyor musun sen? Küçük büyüğe gider, büyük küçüğe değil. Bunu da mı öğretmediler sana?"

Bunu da mı öğretmediler sana? Bu cümle bana saç baş yolduracak kadar canımı yakıyordu. Kendime zarar verecek kadar zoruma gidiyordu.

"Öğretmediler!" diye çıkıştım. "Anlıyor musunuz, öğretmediler. Siz öğretseydiniz! Benim kayınvalidem de kayınvalidesini ayağına bekleyen bir kadın olduğu için ben onu örnek alıyorum. Belli ki size de öğretmemişler!"

Üstüme doğru bir adım atmaya yeltendiğinde Şûrîde araya girdi ama konuşmasının önüne geçemedi. "O zaman kayınvalidenden kocanın evinin huzurunu kaçırmamayı da öğrenseydin. Mahvettin dün gece oğlumu. Terb-"

"Canım ne kadarını isterse o kadarını öğreniyorum. Canım huzursuzluk istedi, ben de çıkardım. Size mi kaldı bizim tartışmamız? Şûrîde sen de çık aradan, ne yapıyorsun?"

Sanki bıraksa beni dövecek gibi tutmuştu. Şu iyilik ve barış elçisi pozlarını bıraksaydı artık çünkü benim sinirlerim daha çok bozuluyordu. Ama dediğim olmadı, Şûrîde bırakmadığı gibi bana kuracağı tüm cümleleri de engelledi. Zühre, tam konuşmak için ağzını açıyordu ki o konuşmaya başladı.

"Tamam teyze, tamam. Gel sen beni geçir." İşe yaramadı hatta Zühre bu kez ona konuştu. "Ne demek tamam, sen dün gece Fetih ne yap-"

"Bizi ilgilendirmez." Cümlesi bir kez daha kuruldu dün geceden beri. Bu cümle yüzünü net görmesem de sanki canından can götürmüştü. Belki deli gibi merak ediyordu Fetih'i o hale düşüren şeyi, belki üzülüyordu Fetih üzüldü diye. Sanki biri eline bir kaşık alıp kalbimi oymaya başladı. Bu ihtimaller gözlerimin önüne şeffaf bir perde çekti, önümü görüyordum ama perdenin varlığı canımı yakıyordu. Gözlerim batıyordu. Kalbim oyuluyor, kulaklarım çınlıyordu. Bir savaşta düşmanı izler gibi izledim Şûrîde'yi. Dün belki de bunun için uyuyamamıştı.

"Olabilir, gel sen beni geçir."

Koluna asıldı, onu kapıya doğru yürütmeye çalıştı. Vicdan rahatlatıp günah çıkarıyordu. Eğer bizi öylece bırakıp giderse Zühre Karadere'nin nasıl bir ateş topuna döneceğinin farkındaydı ve neler yapabileceğinin de. Samimiyetsiz.

"Bana neler söylüyor duymuyor musun?!" diye saldırı tuşunu bir türlü kapatmadı. Halbuki daha benim nazarımda ağzımı bile açmamıştım.

"Gel sen," diyerek onu iyice çekiştirdi. Bana son kez baktı, gülümsedi ben boş bakışlarım altında gözümün önündeki tiyatroyu izlerken. Senaryo da çok kötüydü, oyuncular da. Öylece konaktan çıkışlarını izlerken gözlerimi devire devire merdivenlere yöneldim.

Sürüne sürüne merdivenleri tırmandım, öylece ayaklarıma bakıyordum. Odanın olduğu kata vardım, adımlarım odaya doğru giderken bir kapı açılma sesi duydum. Korkuyla başımı kaldırırken korktuğum başıma gelmedi, Fetih değildi. Zeliha'ydı. Muhtemelen gözü kulağı kapıdaydı saniyesinde çıkmıştı çünkü. Yanakları al al olmuşken bana baktı. Biraz yüzünde tedirginlik, biraz endişe, biraz da korku vardı. Buradan bile yüzünün ısısının yüksek olduğunu çok rahat anlayabiliyordum.

"Efsun abla," dedi kısık sesle. "Hoş geldin." Epey temkinliydi. Bana yaklaşmak için tetikteydi ama yaklaşmıyordu. Dudaklarım ilk kez biraz kıvrıldı, "Hoş buldum," dedim en başta. İlk kez bu kadar soğuk bir selamlaşma geçti aramızda. Normalde öyle haşin bir sevgim olurdu ki ona karşı, yüzünü gözünü sıka sıka, ısıra ısıra hasret giderirdim çünkü Zeliha'yı gün içerisinde gerçekten özlerdim. Hani küçük kız kardeş gibi. Bizim onlardan tek farkımız birbirimizi yemeyişimiz ve etmediğimiz kavgalardı.

"Ben biraz uyuyacağım," dedim ne diyeceğimi çok bilmezken. Onunla bu konuda konuşmak istemiyordum, genel olarak da kimseyle konuşmak istemiyordum. Gerçekten yorgundum. "Var mı istediğin bir şey?" Ona son kez bakarken yüzünden geçen o dalgalanmayı izledim. Fetih'in bana karşı savunulmasını istemiyordum, bu olayın hafifletilmeye çalışılmasını da. Kavganın yumuşatılmaya çalışılmasını da.

Dudaklarını birbirine bastırdı, başını iki yana salladı. Bu ifadeyle onu geride bırakmak çok zor gelse de birkaç adım attım odaya doğru. Sırtım artık ona dönüktü. Kapıyı açtım, içeriye de giriyordum ki, "Efsun abla," diye tekrar seslendi. Tam bir kedi gibiydi. Korkak ama

karnı da aç bir kedi. Yaklaşmaya çalışıyor ama yaklaşmaya da korkuyordu. Aynı ürkeklik.

"Yemin ederim annemin safsatasından başka bir şey yok sanıyordum ben. Yemin ederim ne vardı ne yoktu bilmiyordum. Hâlâ da bilmiyorum. Sana söylerdim, başka bir şey olsaydı ben söylerdim sana.

Kapının eşiğinden ona baktım. "Annem birkaç kez dillendirdi, abim de tepki gösterdi. Bu kadar, yemin ederim başka hiçbir şey bilmiyorum. Yüz yüze geldiler mi bilmiyorum, Şûrîde ablanın haberi bile yok sanıyordum ben."

Gözlerinin içine baktım. Doğru mu söylüyordu? Zeliha bana yalan söyler miydi? Sulanmıştı gözleri. Onun bir suçu yoktu, bir tek onun suçu yoktu belki de. Bildiği o ufacık şeyi bile bana söylemeli miydi? Söylemeliydi. Yine de o bana böyle bakarken, onu diğerleriyle aynı kefeye koymak, aynı şekilde davranmak işten bile değildi. Odaya girdim, kapıyı kapatmadım.

Ağrıkesicinin kutusunu rasgele önümdeki sehpaya fırlatırken şöminenin önünde geriye yaslandım. Bacaklarım yatay bir şekilde altımda oturduğum koltukta küçülmüşken olabildiğince ellerimi birbirine bağlamış bacaklarımın arasına sıkıştırmıştım. Başımı koltuğun yumuşak tarafına yaslamıştım, tam kurumamış saçlarım omuzlarımdan dökülüyor, yeni yıkandığından kokusu buram buram burnuma doluyordu.

Şöminede yanan ateşi daha fazla izleyemeyip gözlerimi yumdum, biraz kestirmek iyi gelirdi. Ama izin verilmedi, zaten olmayan huzurum açılan tek bir kapıyla iyice kaçtı. Gözlerim bir an aralanacak gibi olsa da rahatımı kaçırmayıp öylece kaldım. Bir şey alıp çıkardı herhalde. Tepkisizce kafamın içini odadakinden uzak tutmaya çalışırken Şûrîde ve ailesi gelmemişti henüz. Gidip alan da olmamıştı, olduysa da ben bilmiyordum. Zerre umurumda değildi zaten.

Ben çıkıp gitsin diye beklerken üzerimden birinin uzandığını hissettiğim an vücudum refleksle kasıldı. "Ağrın mı var?"

İlacın masaya bırakılma sesi geldi ama o geri çekilmedi, hissediyordum. "Neyin var?" Bir el alnıma dokunduğunda huzursuzca geriye çekildim.

"Dokunma."

Derin bir sabır nefesi aldı. Sonra tamamen durdu, hiç nefes almadı. Ne oldu diye ben bile merak ettim ama açmadım gözlerimi. "Efsun cevap verene kadar konuşmaya devam edeceğim." Sessizliğimi bozmadım. "Zeliha'yı aramızdaki meseleye kesinlikle girmemesi için tembihlemişsin."

"Senin onu paravan gibi kullanacak kadar alçalacağını tahmin ettim."

"Yine dilin zehir akıtıyor."

"Defol git Fetih."

Defolup kuzenini aldın mı, diye sormak istedim ama sormadım.

"Sana süt ısıtmamı ister misin? Beni dinlerken içersin."

"Seni dinlemeyeceğim." İki gündür kısa ama net cümleler kursam da anlamamakta direniyordu. Aniden geriye çekildiğinde ben herhalde bu sefer anladı sandım ama konuşması sürdü.

"Süt ısıtayım yani."

"İstemiyorum."

"Efsun nereye kadar?" Açıkça isyan etti.

Daha bir gün geçtiğinin farkında değilmiş gibi, bu kadın bir günde nasıl sindirsin diye düşünmüyormuş gibi kurdu bu cümleyi. Canım çok yanıyordu, hem fiziksel olarak hem manevi olarak canım çok yanıyordu. Bütün gün bir sürü anı düşünüp durmuştum. Kaldıramıyordum. Ben ihanete hiç uğramadım demiyordum. Uğramıştım. Ölüm de bir ihanetti mesela. Anne babanın dünyaya getirdiği bir çocuğu çok erken yaşta o dünyada yalnız bırakması o çocuğa ihanetti. İsteyerek ya da istemeyerek. Büyük bir ihanetti hem de. Ben bu ihanete iki kere uğramıştım. Ben yaşamıştım, en âlâsını amma velakin yaşamayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki ne yapacağımı bilmiyordum. Kendime söz verip o söze seneler boyunca sadık kalmıştım, insanlar bana ihanet etmemişti. Edememişti. Çünkü hayatında önemli bir yere koymadığın insanın ihaneti de olmazdı. Ama şimdi... Canımın ağrısını bir doktor olarak durduramıyordum. Kimse de anlamıyordu beni, sebebini deli gibi merak etmeme rağmen kulak tıkıyordum, gönlümün kulağı sağır kesilmişti Fetih'e.

"Bana gün ver. De ki bir gün üç gün bir hafta. Zaman ver ki ben de bekleyeyim. Nereye kadar sürecek bu inadın? Dinlemiyorsun Efsun, söz hakkı bile vermiyorsun."

Başımı daha çok bastırdım yasladığım yere. "Söyleyecek şeyin olsaydı bir aydır milyon kere söylerdin. Ne senin anlatacağın olsun ne de benim dinleyeceğim. Ne haliniz varsa görün. Kaç ay sonra kurtuluyoruz birbirimizden."

"Ulan var, var!" Yerimde titrememem bu yükseliş için neredeyse mucizeydi. "Var Efsun var! Sen dinlemiyorsun! Ne zamana kadar dinlemeden etmeden aynı odanın içinde düşman gibi davranacaksın bana?"

Bunun cevabı bende de yoktu. Bu bir ay da sürebilirdi ayları da devirebilirdik. Sonuçta aynı oda ebediyen değildi, şunun şurasında ne kadar kalmıştı her şeyin bitmesine? Gün sayacaktım.

"Düşman değiliz," dedim gözlerim hâlâ kapalıyken. "Ama dostluk da bitti."

"Şu an oyun oynamamak için inat eden, naz yapan bir çocuktan farksızsın," deyiverdi aniden. Kalbim taşlandı âdeta, neye uğradığımı şaşırdım. En kötü bu kadar değersiz, kötü hissettirebilirdi. En fazla bu kadar içime oturtabilirdi. Buydu onun gözünde, biraz naz yapan ama eninde sonunda oyuna katılacak çocuk.

Gözlerim aralandı, ilk kez onu buldu. "Sen tam olarak busun işte biliyor musun?" Sesimde sorudan çok tiksinme vardı. "Senin ederin bu. Benimki naz niyaz, seninki pembe bir yalan. Nazı niyazı biten çocuk köpek gibi gelir oyuna dahil olur. Bunu bekliyorsun, naz niyaz sanıyorsun." Gözlerime tutunan gözleri kısıldı cümlemden sonra. İçimde kuvvetli bir ses gidip onları evden aldığını söylüyordu.

"Adımı söylesem özgürlüğünü işgal edeceğimi anlayacaksın değil mi? O kadar ters gitmeye meyillisin bana. Ben öyle bir şey mi söyledim Efsun?"

Göz devirip ateşe çevirdim gözlerimi. "Çık Fetih."

Başımı çevirmeden o kapı sesini duymayı bekledim ama aniden iki koltuk arasındaki sehpaya oturdu. O beni izledi bir süre ben yanan ateşi.

"Üç kaşık suda beni boğmak istiyorsun değil mi?" Bilmiyordu, bu ona yapmak istediğim en basit şeydi. Cevap vermedim yüzüne de bakmadım. "Bekleyeceğim. Bu böyle devam etmeyecek. Sabrın sonu selamet, bekleyeceğim."

Susarsam kalkar gider artık sanıyordum ama olmuyordu. Yerinde sayıyor, yüzüme bakıyordu. "İşin yok mu senin kalkıp gitsene?" Çok zordu, biriyle konuşurken göz teması kurmamak.

"Tek işim sensin şu an." Yalancı, aptal yalancı, yalan söylüyordu.

"Vardır işin, vardır. Gidip alman gereken insanlar vardır."

"Ne?"

Gözlerimi devirdim. "Çık Fetih."

Çenemi de tutamıyordum. Ne aptaldım, ah ne aptaldım!

"Kimi almışım ben, ne diyorsun? Yine kuruyor kafasında," dedi benim hakkımda üçüncü bir şahıstan bahsediyormuş gibi. "Bak bak nasıl kuruyor kafasında." Ağzından ufak bir ıslık çıktı. Keşke fare koysaydım arabasına. Kemirseydi o çok kıymetli arabasını, yakalayamadıkça delirseydi. Burnundan gelseydi hepsinin o yolculuk.

"Aloo," dedi dikkatimi çekmek için. "Bana bak bana. Neyden bahsediyorsun bilmiyorum. Üç saat boyunca senin uyanmanı bekledim, sonra da duşa girdin. Girdin mi çıkmıyorsun diye bir saatten önce gelmedim odaya. Yemeğe inmedim sen yoksun diye. Bu kadar. Tamam mı gitmedim bir yere. Bak saate, geleli zaten dört saat oldu. Tutuyor saatler kanıtlarım var."

Gözüm saate kaymak istedi ama gururum izin vermedi.

"Başın ağrıyorsa aşağıdan birini çağırayım hazırlasın valizleri. Yarın sabahtan çıkacağız. Dinlen sen de."

"Af buyur?!" Hafızamın sildiği bilgi, silmeseydi de o valizleri bana hazırlatmazdı.

"Buyurayım. Yarın babaanneme gidiyoruz. Kars'a. Unuttun mu?"

Onunla gelebileceğimi mi düşünüyordu?

"Seninle aynı odada bile kalmak istemiyorum ben, şehir mi değiştireceğim bir de? Gelmiyorum ben hiçbir yere, git sen nereye gidiyorsan." Bir yolculuk yapacak, bir de günlerce yabancı bir evde devam edecektim evcilik oyununa öyle mi?

Geleceğimden o kadar emindi ki şok oldu ben bunu söyleyince. "Ne demek gelmiyorum? Yok öyle bir şansın, kalk valizini hazırla." Ayaklandı, benim de ayaklanmamı bekledi ama ben kalkmadım.

"Basbayağı gelmiyorum. Gerçekten geleceğimi mi düşündün?" Ben konuştukça sinirleniyordu.

"Efsun sen ayarladın!" diye bağırdı aniden yüzüme. "Ben ne kadar gitmeyelim diye ısrar etsem de sen ayarladın. Aradın kadına sen söyledin. Günlerce hastanede sen kaldın sırf bunun için. Ya her şeyi

[illegible] kadın dört gözle bizi bekliyor. Elli kez aradı beni, sen sebep oldun buna!"

Sebepsiz yere beni içine attığı suçluluk duygusuna kapılmadan, "Sen git. Ben gelmesem de olur. Beni değil özellikle seni bekliyor. Ben sana gitme demiyorum ki?" dedim. Manipüle edemezdi beni. Avuç içini kirli sakallarına vurdu. Yanaklarını sıvazladı, tavana baktı. "Ulan ne beni bekliyor?" diye kızmaya devam etti. "Onun derdi ben miyim? Kadın dört gözle seni bekliyor, yarın geleceğiz sanıyor sen şimdi bana gelmiyorum mu diyorsun?"

Gidecektik, dün bunlar yaşanmasaydı gidecektik. Durup dururken gelmiyorum demiyordum ben. "Evet gelmiyorum. Her şey değişti o günün üzerine, seninle hiçbir yere gelmiyorum. Zorla mı götüreceksin?"

Gözlerimi ondan çekip etrafa baktığımda aniden sehpanın üzerine telefonunu çarparak koydu. "Al ara söyle." Telefona baktım. "Ben seksen yaşında sırf sen geliyorsun diye çocuk gibi şen olan kadını bir gün kala arayıp gelmiyoruz demem. Gideceğimizi sen söyledin ara gitmeyeceğimizi de sen söyle. Karışmıyorum ben. Hadi buyur ara."

"Ararım!" diye çıkışan ben oldum bu kez. "Arayamaz mıyım? Ararım." Hazır hale getirdiği numaranın üzerine basarken çenemi kaldırdım. İşimle ilgili bir şeyler uydurur, iptal ederdim. Yapamaz mıyım sanıyordu?

Boşalan sehpanın üzerine oturdu. "Üzüntüden tansiyonu oynarsa gidip Kars'tan alacağım. Senin hastanene getireceğim. Sen tedavi et vicdan azabı çeke çeke. Kır o yaşlı başlı kadının hevesini. Kursağında kalsın."

Hassas noktama basmak istiyordu. İzin vermeyecektim. Telefon açıldı. "Efendim Fetih abi?" Hoparlörde değildi ama odanın sessizliğinden Fetih'in çok rahat duyduğuna emindim.

"Merhaba," diyebildim. "Ben Sultan Hanım'ı aramıştım. Efsun ben," duraksadım, göz ucuyla dikkatle beni izleyen Fetih'e baktım. Kendimi tanıtmak için bir cümle kurmam gerekiyordu ama dilimin ucuna gelmiyordu. Ama karşıdan geldi.

"Aaa Fetih abinin eşi mi? Sen misin Efsun yenge?"

Yenge kelimesinden de nefret ediyordum.

Suratım bariz bir şekilde düştü. Söyleyip söylememek arasında kaldığım an telefonu kapatmışız gibi bir sessizlik oluştu. "Evet benim."

"Çıkınız mı yola?" Ses aniden çok heyecanlı, fazlaca neşeli gelmeye başladı. Evet suçluluk duygusu başladı o saniye. Keşke ama keşke ayarlamasaydım, gitmek istemeseydim, bu kadar heveslenip milleti de heveslendirmeseydim. Aptaldım.

"Ben de bunun için aramıştım aslında. Sultan Hanım yanında-"

"Sultan anne yorgunluktan uyuyakaldı," diye böldü beni. Sonra dur durak bilmeden konuşmaya başladı. "Siz geleceğiz dediğiniz günden beri o kadar çok yordu ki kendini, ne yapsa eksik kalıyor sanki. Bir sürü şey hazırladık sizin için, yanınızda götürecekleriniz bile hazır. Hepsini tek tek kendi elleriyle hazırladı. Günlerdir hop oturup hop kalkıyorum onunla bir şey olacak diye. Bana da doğru dürüst bir şey yaptırmıyor kendi elinden olsun diye." Cümleler akıp gittikçe benim dilim damağım kurudu.

"Fetih abim duymasın ama onu değil seni bekliyor." Göz ucuyla Fetih'e bakmak istesem de onun bana baktığından, onun bana bir suçlu gibi hissettirmek istercesine baktığından neredeyse emindim. Telefondaki kişi konuştukça ben söyleyeceklerimden eksiltiyordum sanki. "Yani neredeyse Fetih gelmese de olur, Efsun gelsin de diyecek halde. Hele buzağı Efsun... O bile hazır. Günlerdir ona geleceğinizden bahsediyor, bu yaptıklarını bayramda yapmıyor. Kaçta çıkıyorsunuz yarın yola?"

Etimi tırnağımdan ayırmaya çalışır gibi uğraşıyordum parmaklarımla. Kuracağım cümleler boğazıma dizildi, dudaklarım birkaç kez aralandıktan sonra tekrar kapanıyordu. Söylemem lazımdı, bunca şeyden sonra nasıl vicdanımı susturup söylerdim bilmiyorum ama bir şeyler söylemem lazımdı.

"Yani şu şekilde bir sorun çıktı," deyiversem de zaten zar zor kurduğum bu cümle yarım kaldı.

"Sorun mu?" diye sordu korku dolu bir sesle. "Lütfen gelemiyoruz demeyin, vallahi yıkılır." Bir el boğazıma yapışmışken o elin sahibinin vicdan olduğunu biliyordum. Fetih, yalan söylemiyordu galiba, en azından bu konuda. Kadının yaşı belliydi, uç durumlarda nelerin nüksedebileceği de. Dilim lal oldu. Her şeyi ben ayarlamıştım ve her şeyi ben bozmaya çalışıyordum. Eğer ki bu söylenenlerden biri yaşanırsa ben kendimi nasıl sakinleştirir, bunun altından nasıl kalkardım bilmiyordum.

"Yok," dedim. "Bir sorun yok da..."

"Çok şükür, tamam o zaman. Bir an çok korktum gelemiyoruz dersiniz diye. Ama yine de istersen Sultan anneyi uyandırırım."

Cevabımdan önce başımı iki yana salladım. "Yok, yok gerek yok. Saat de geç oldu zaten, gelirken bir şey istiyor mu diye soracaktım. Önemli bir şey değil." O kaybedişin, o yenilginin, o biraz sonra göz göze geleceğim iki çift gözün acısıydı bu hissettiğim.

Telefonun ardından gerçekten tek dileğinin bu olduğuna inanabileceğim samimiyette bir cümle duydum. "Siz gelin yeter."

Sonrası klasik iyi geceler dilekleriyle sürdü, telefon kapandı ve bana ait olmadığı için elimden alındı. "Şimdi bavulunu sen mi hazırlarsın yoksa ben mi birini çağırayım?" O keyif, o zaferin emareleri, o mutluluk, o taşkınlık, o beni alt etmenin sevinci hepsini aynı anda seçtim. Gözlerim öfkeyle onu buldu. Yüzü gülüyordu, onu geçtim gözlerinin içi bile gülüyordu. "Çık dışarı!" dedim sadece. Onun zafer kutlamasının gözümün önünde olmasını istemiyordum.

"Kendin hazırlayacakmışsın. Tamam anladım." Oturduğu yerden tamamen çıktı ama ikinci adımı havada kaldı. "Son bir şey daha..." Eli bir işaretiyle havadaydı. "Ben bu gece de mi odaya gelmeyeyim?" Sadece yine ve yine baktım. Önümde sevinçten dört köşeydi, gülmemek için zor tutuyordu kendini. Başını ağır ağır salladı. "Buna da eyvallah. Tamam o zaman. Allah rahatlık versin, bir şey olursa ben çalışma odasındayım." Daha fazla bir şey demedi ve son kez bana bakıp kapıya ilerledi. Odadan çıkmadan önce dayanamayıp konuştum.

"Dostluk bitti," diye dişlerimin arasında konuştum. "Vazgeçtim artık düşmanız."

Bir süre öylece bekledi, dediğimi belki sindirdi belki anlamaya çalıştı bilmiyorum. Ben kapının sesini beklerken onun sesini duydum.

"Söz," dedi kendinden emin bir şekilde. "Barış imzalayacağız."

Hevesle başlanan her iş başladığı gibi tamamlanmalı. Aksi durumda hayali kurulan her an yaşandığında acıyla bakıyor insan ortalığa. Neyin acısını çektiğinden bile bihaber. Dört gözle gitmeyi beklediğim o yere, şimdi ite kalka gidiyordum.

"Hadi çıkalım Efsun. Dışarıda yaparız kahvaltımızı."

"Korkuyor musun?" diye sordum açıkça. Topuklu botlarımın fermuarını çektim ve ayaklandım. "Korkma, bir aydır öldürmeyen bugün de öldürmez. Ben aşağıda yapacağım kahvaltımı, sen istersen çık dışarı da ye. Fetih sizinle yapmak istemedi derim."

Çantamı valizimin üzerine bıraktım ve odadan ayrıldım. Peşimden geliyordu. Bu belki de onlarla her şeyi bildikten sonra oturduğum ilk ve son masaydı. Dönünce burada olacakları bile muammaydı. Bitirdim merdivenleri ve kahvaltının yapıldığı odaya girdim.

"Ooo," dedim neşeli bir sesle. Dışarıdan bakan göz kendimi nasıl kötü hissettiğimi asla tahmin edemezdi. "Günaydın Karadere Ailesi." Çatallar, bakışlar, yemekler... Hepsi havada kaldı. Arkadan bir el sırtıma değdiği an hızla öne doğru bir adım attım. Zeliha, odada deneme çözüyordu, Kürşat ise antrenmandaydı. Sadece yetişkinler vardı masada.

Her zamanki yerime otururken hareketlerim aşırı derecede sakin ve tane taneydi. Bir hataya düşmüşüm gibi dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ah pardon yanlış söyledim. Günaydın." Osman Karadere'ye baktım ve yanlışımı düzelttim. "Karadere doğanlar." Gözüm Zühre'ye değdi ardından. "Karadere olanlar." Gülümseyişim genişledi Şûrîde'ye döndüm. "Ve Karadere olmak isteyip bir türlü olamayanlar."

Ahşap masa birkaç kelimeyle buzdan bir masaya dönüştü. Şûrîde beklemediği bir darbeyle neye uğradığını şaşırdı ne ağzını açabildi ne hareket edebildi, hatta belki de ne söylediğimi bile idrak edemedi. Masadaki biri öksürdü, bir çatal tabağa sürttü, bakışlar tamamen sırtıma bindi. Fetih'i tahmin bile etmiyordum.

Birkaç kez gözlerini kırpıştıran Şûrîde, "Efendim?" diyebildi sonunda. Sanırım kalkıp gidecekti. Masadaki buzu eritecek cinsten bir kahkaha attım. "Şaka şaka," dedim eğlendiğimi belli ederek. "Korkma hemen." Ne dediğimi, ne demek istediğimi, ne döndüğünü kimse anlamadı. Tabağımı doldurmaya başladım. Fetih'in tabağına tek bir zeytin tanesi bile koymadım ilk kez.

"Başlamışsınız bizi beklemeden."

Bir süre sessizce izlenmeye, bir matematik problemi gibi çözümlenmeye çalıştım ama muhtemelen başaramadı kimse, söylediğime ilk açıklama tahammülümün sıfır olduğu kişiden geldi.

"Fetih, kahvaltıyı dışarıda yapacağız deyince," dedi sanki bunu söylemek ona düşüyormuş gibi, çatala aldığım salam dilimi bir an havada kaldı, kaşlarım havalandı ve az önce çakırkeyif olan tavırlarım aniden ciddileşti. Gözlerim Şûrîde'yi buldu, bir an yüzüne baktım. O bunu söyledikten sonra elindeki çayı yudumlayacaktı ama bakışlarımda ne gördü bilmiyorum, çayını içemedi.

"Fetih mi söyledi sana bunu?" diye donuk bir sesle sordum. Sabah kalkıp Şûrîde'ye bunu mu söylemişti? Biz bu durumdayken gidip neyin hesabını vermişti? Şûrîde'nin gözü Fetih'e kaydığında çatalı tutan elim sıklaştı. Fetih'in sesi girdi araya. "Gülizar ablayla karşılaştık. Ona söyledim."

Eli koluma değdi. İçim bir saman aleviyle tutuşacakken o an bir damla suyla söndü. Bunu gidip Şûrîde'ye söyleme ihtimali olmayan iştahımın üzerine beton bile dökerdi. "Hatta kalkalım biz, dışarıda yeriz."

Bedeninin yarısı da kalktı ama benim gözüm sadece kolumdaki eline ulaştı. Onun asla istemeyeceği şeyi hiç çekinmeden yaptım.

"Ben evde kahvaltı yapmak istiyorum dedim sana." Aramızdaki gerginlik açık seçik ortaya döküldü. Gizleme gereği duymadım, onun saklama çabasına izin vermedim. "Gideceksen kalk git, göbekbağımız bir kesilmedi."

Ne yüzündeki morarma umurumda oldu ne de sinirlenişi. Kolumu bırakmadı ve yavaşça geri oturdu, boşta olan eliyle yakasını gevşetti. Kolumu çeken ben oldum. Masada ilk rüzgâr hissedildi, insanların bakışları ikimiz arasında gidip gelirken Zahide, Gülizar ablanın kızına bir şey söyledikten sonra onay aldı ve ardından o da diğerleri gibi bize baktı. Tabağımdaki domatesi rahatsız edici bir sesle bıçağı sürte sürte kestim. Sonra yine gülümsedim ve insanları izledim. Bir vedada sevdiğin en sona bırakılıyordu mesela, bir kavgada da en zararsızdan başlanmalıydı bence.

"Demek ki neymiş, insan eşine sormadan kafasına göre konuşmamalıymış. Değil mi Osman Bey?" Göz kırparak karısını gösterdim. "Bence siz ona sormadan adım bile atmıyorsunuzdur yanlış mıyım?"

Ne diyeceğini şaşırdı, gözleri direkt arkamdan Fetih'e kaydı çünkü konu nereye bağlanacak hiç bilmiyordu ama zaten onun cevap vermesine gerek kalmadan karısı konuştu.

"Öyle," dedi nispet yaparak. Avamlık akıyordu sesinden. "Ne oldu kocandan aynı hürmeti göremeyince zoruna mı gitti?"

Sorduğu sorunun cevabı belliydi ama tespiti ilk kez doğruydu.

"Ann-" Fetih'in konuşmasına izin vermedim.

"Ee ben size o kadar söyledim," diye sahte bir sitemle konuştum. "Verin artık şu büyünün tarifini ben de yapayım diye. Tutturdunuz meslek sırrı diye."

Elindeki bardağı neredeyse çarparcasına bıraktı en ağır şekilde açacaktı ağzını ama konuşma sırası onda değildi. "Aman aman," diye elimi kaldırarak durdurdum. "Sinirlenmeyin. Maazallah bir şey olursa tek doktor benim şu an, sakin olun derin nefes alın."

Ortalığın karışacağını fark eden şahıs, "Efsun," dedi sıkıntıyla. "Kahvaltını yap artık da kalkalım."

"Dur daha yeni başlıyorum," dedi.

Veremediği tepkiler elindeki çatalı isteyerek ya da istemeyerek tabağa neredeyse fırlatmasıyla sonuçlandı. Yan bir bakış attım başta, bu kadar yavaş ve aheste hareket edişim eminim ki herkesi sinirlendiriyordu. "Bu ailedeki herkes çok gergin," diye söylendim. Sanki bu beni gerçekten endişelendiriyormuş gibi. "Yani normal bir insana göre kalp krizi riskiniz her zaman daha önde gidiyor." Geriye yaslanırken elimdeki çay bardağımla güven veren bir halde gülümsedim. "Allah'tan gelininiz doktor. Değil mi Şûrîde?"

Küstahça gözlerimin içine bakıyordu. Her şeyden bihaber olduğumu sanıyor, hatta belki de bu tavırlarımı hamilelik hormonlarıma bağlıyordu.

"Öyle, her eve lazım bir doktor."

"Özellikle de böyle kalabalık ailelere. Gireni çıkanı bitmez evlere şart. Sen de sever misin misafir? Ben bayılırım mesela. Fetih hiç sevmiyor ama ya. Çok kızıyorum ama düzeleceğini de hiç sanmıyorum bu saatten sonra. Burada bence birazcık anne babasının hatası var. Senin abini mesela resmen açık seçik kovdu. Ne kadar ayıp bir şeydi ya o... Zühre size de aşk olsun. Sizin yeğeniniz. Mesela ben şimdi Şûrîde'yi kovsam yine böyle susacak mısınız?" diye ortaya bir ihtimal attığında herkesin âdeta nutku tutuldu. Konudan konuya atlıyor, kimsenin bana müdahale etmesine izin vermiyordum. Karşılık veremeyecekleri kadar hızlı konuşuyordum.

Şûrîde, âdeta nefes almayı bile bıraktı. Hiçbir şey odada Fetih'e ağlamak kadar kolay değildi sanırım.

"Misafir ne zamandan beri ev sahibini kovmuş?" diye laf yemem tabii ki gecikmedi. "Sen kimi kovuyorsun benim evimden?" Diğer yeğeni Mehmet Ali konusunda sessiz kalan Zühre Karadere sözkonusu Şûrîde olunca benim canımı bile alabilirdi. Şûrîde, gelini olarak gördüğü Şûrîde. Zühre Karadere'ye baktım. Geriye yaslandım, bile isteye iki elimi karnımın üzerinde birleştirdim.

Seninle hesabımı çok ayrı keseceğim Zühre, çok ayrı. Böyle alttan alttan değil, yüz yüze. Apaçık. *Sıranı bekle, sadece sıranı bekle.*

"Ha misafir haddini ve misafirliğini bilsin diyorsunuz." Karnımdaki ellerimi izlemeye başladı Şûrîde. "İlk defa sizinle aynı fikirdeyiz Zühre Hanım. Keşke misafir yerini, haddini, misafirliğini gerçekten bilse..."

Aralanan kapının sesi sohbetimizi böldü, içeriye giren Sema'nın elindeki çaylara baktım. Gelen bardakların bana olmadığını düşünürken Zahide Hanım aniden, "Gelin Hanım'a da ver kızım bir bardak, sever o bitki çayını," diyerek böyle herkesi boğmak istediğim masada bir an bana mahcup hissettirdi. Bu iyi niyet karşısında ne tepki vereceğimi bilemedim. Önüme konan çay için gülümseyip teşekkür ederken kulpundan yakaladım, dudaklarıma yaklaştırdım. Şûrîde, "Hibiskus çayı," diye alt bilgi verdi. Olan o an oldu. Tam o an. Yarım yudum ya girmişti ağzıma ya girmemişti.

Hibiskus çayı.

Hamilelere asla önermediğimiz, östrojen oranını düşüren hibiskus çayı.

İçecek miyim diye bende olan iri iki çift göz ve aklıma gelen o cümle.

Açık açık sormadıkları sürece sakın hamile olmadığını belli etme.

Her şey üst üste geldi o an ve dudaklarıma değen çayı püskürttüm ve ağzıma peçete kapattım. Hamile olduğuma emin oldular ve Şûrîde gözlerini yumdu. Fetih, doldurduğu bardağı bana uzatırken, sırtıma vurdu birkaç kez. "İyi misin?"

Eğer hamileysem bir doktor olarak bunu içmemem gerektiğini bildiğimi biliyorlardı. Peki ya boşluğuma denk gelseydi? Peki ya o bilince henüz varamasaydım?

Çayı iterken önümden, "İçmeyeceğim, midem bulandı," dedim.

"Bu aralar ne çok miden bulanıyor, hasta mısın kızım? Hayırdır?"

Beklediğimden daha da sinsiler, herkesin ortasında ağzımı arayacaklar. Az önce daha olmayan bir bebeğin canına mı kastedilmişti yoksa tek amaçları beni denemek miydi? İkinci ihtimalse bunun yolu bu muydu?

Zühre Karadere, kardeşinden duyduğu bu cümleyle resmen yerinden hopladı. Bir bana bir Fetih'e bir onlara baktı ve durdu. Neyden şüphelendiği açıkça belliydi. Beni insan yerine koymadığını belli ederek, "Karın midesini mi üşüttü?" dedi. Bunun olması için dualar ettiği belliydi

Fetih'in kısık sesle, "Ben kafayı üşüteceğim," tarzı bir şeyler dediğini duydum ama sesim onun sesini bastırdı. Utanmadan bir taraftan da şakaklarını ovalıyordu.

"Hasta değilim. Gayet sağlıklıyım."

Olmayan bir bebeğin telaşı sardı herkesi. Belki canına kastedildi, dualar edildi olmaması için. Rahmimdeki boşluk dile gelse benim yerime isyan ederdi. Kan yuttum, sustum.

İnadımdan bütün yardım tekliflerini reddederken bir taraftan yaş mamaları diğer taraftan kuru mamaları yerde sürükleyerek kapıya ulaştırmaya çalışıyordum. Bu ayazda resmen kan ter içinde kalmıştım. Sabrın sonu değil de azmin sonu zafer oldu sonunda bir tarafımda kırk kiloluk kuru mama diğer tarafımda yirmi dörtlü yaş mama kolisi sürüklene sürüklene istediğim yere geldi. Muhtemelen odadan bir makyaj malzememi almaya gittiğimi düşünen Fetih kapıdaydı ama yanında Emir'in olduğunu ve kapı aralanır aralanmaz ilk onunla göz göze geleceğimi bilmiyordum.

Uzun zamandır Emir'i her gördüğümde içimi kaplayan o sıcaklık gelip beni sarıp sarmalayacak gibi oldu ama tek bir soru geldi aklıma.

Emir de biliyor muydu?

"Yenge," dedi çekiştirdiğim torbalardan kıpkırmızı kesilen ellerime bakarken. Aramızda bir bağ vardı sanki bizim. Dostluk desem değil, hani kardeş gibi desem tam olarak o da değil. Bilse söylerdi sanki.

"Neden bizi çağırmadın? Nasıl taşıdın bunları?"

"Taşırım ben," dedim elim tekrardan torbaya giderken. Ama izin vermedi benim sürüklediğim şeyi bir çırpıda kaldırdı. Kısa bir an Fetih'le gözlerimiz çakıştı. Bana dünya üzerinde yaşayan en inatçı insana

bakar gibi bakıyordu. Emir, kırk kiloluk mamayı bagaja yerleştirirken ben de yirmi dörtlü koliyi kimseye bakmadan kucaklamaya çalıştım ama yine Emir tarafından yarı yolda kucağımdan çekilip alındı. Fetih, öylece bizi izliyordu.

Emir'le bagajın önünde mamalara bakarken, "Oradaki tüm hayvanlara yeter bunlar," dedi bana bakarak. Sesinde de tavırlarında da bir değişiklik yok gibiydi ta ki ben dayanamayıp, "Fetih'le Şûrîde arasında geçen şeyi biliyor muydun?" diye sorana dek.

Bir ruh emici gibi gitmeden herkese kızmak, sitem etmek istiyordum. Mamalarda olan gözleri ağır ağır beni buldu. Benim her şeyden haberdar olduğumu bile biliyordu. Gözleri arkama kaydı çok geçmeden bana geri ulaştı. Gözlerini bir kez yumup açarken, "Yenge," diye elle tutulur bir açıklama yapmayacağının sinyallerini verdiği an kestirip attım.

"Boş versene," dedim elimi hafifçe sallarken. Burnumun direği sızladı. "Fetih sana söylememiş, Zeliha bile sana söylememiş; elbirliğiyle salak yerine konmuşsun, bana mı düşüyor de geç." Ne tavırlıydım bunu söylerken ne de kızgın. Sanki gerçekten bu cümleleri söylemesi gerekiyormuş gibi. Kısık sesle bir şey söyledi belki kendine küfretti, bilmiyordum.

"Hayır öyle değil."

"Öyle Emir. Her neyse boş ver canın sağ olsun." Kendimi bir odaya kapatıp günlerce yalnız kalma ihtiyacıyla yanıp kavruldum. Öyle yorganın altına girip uyumak ve insan yüzü görmek istemiyordum. İnsana ait bir ses bile duyasım yoktu. İnsanlara artık canın sağ olsun demekten başka bir cümle lügatimde kalmamıştı. Bağırıp çağıracak enerjim de yoktu.

Arabaya yönelmeden hemen önce işaretparmağım ona doğru kalktı. "Sana bir dost tavsiyesi, çalıştığın kişi yalancının teki." Emir'in aralanmış dudakları kapandı ne diyeceğini ne tepki vereceğini bilemedi. "Bir şey söylüyorsa doğruluğundan üç kere şüphe et dördüncüde yalan olduğuna ikna olmuş ol. Ve senden mutlaka çok önemli şeyler gizliyordur, uyarıyorum öğrendiğinde şaşırma. Darbe yemiş gibi hissetme. Ayrıc-"

"Efsun bin şu arabaya."

"Bir de böyle hakkı varmış gibi üzerimde emirler yağdırır, mahcup olmaz, özür dilemeyi bile bilmez. Sinirlenir hakkı varmış gibi. Hayal

kırıklığından başka bir halı değil." Sırtım ona dönüktü ve laflarımın tamamı onaydı. Temiz bir fesuphanallah çekti, gökyüzüne baktığını, sabırlar çektiğini ve derin bir nefes aldığını görmesem de biliyordum.

"Efsun arabaya geçer misin?"

"Her neyse Emir son olarak..." Omuzlarım düştü gözlerim varla yok arasında dikkatle ve biraz da mahcupça bana bakan Emir'de gezindi. "Bana da yenge deme artık. Bitti o devir, ismim kâfi." Kimseye açıkça birkaç aylık bir evlilik olduğunu söyleyemiyorsam bile en azından yenge kelimesini duymak istemiyordum.

Yengeymiş. Sanki insan yengesine böyle yapardı!

Yüzümü araca döndüğümde Fetih yanındaki koltuğun kapısını açmış benim binmemi bekliyordu. Sanki onun yanına oturma ihtimalim varmış gibi. Arka tarafın kapısını açmaya çalıştığımda bir otuz santim açıldı açılmadı hemen bir el camından geri itti. "Yanıma," dedi açtığı yeri işaret ederken. Elim kapı kolundayken yüzüne camdan bakıyordum.

"Çek elini, arkaya oturacağım."

"Yanıma oturacaksın," bir nefeslik es verdi ve değiştirdi üslubunu. "Yanıma oturur musun Efsun, hadi."

"Ya da ben iyisi kendi aracımla geleyim." Elim kapı kolundan ayrıldığı an bir eli kolumdan diğer eli bıraktığım kapı kolundan yakaladı. Biraz önce kendi kapattığı kapı kolunu açarken gidişimi engelledi.

"Tamam sen nasıl istersen." Kapıyı tamamen açtı ben binene kadar da gitmedi. Kapattığı kapının ardından sürücü koltuğuna geçerken o kemerini bağlasa da ben uzanacağım için bağlamadım kemeri. Tam aracı çalıştırmak için ilk hamleyi yaparken aniden ikimizin de beklemediği bir hızda kapım açıldığında Emir'e baktım.

"Yenge," dedi son söylediğimi dikkate almadığını belli ederken. Gözlerini birkaç kez açıp kapattı ama benden hiç çekmedi. Sıkıntılı bir hali vardı. Onu rahatsız eden bir şey. "Bu böyle olmaz. Böyle gidersen..." Cümlenin devamını getirmedi bir an durdu, gözlerini kaçıracak sandım ama devam etti. "Yani bu şekilde gidersen benim içim içimi yer. Aklım kalır, bu şekilde olmasın."

Genelde benimle Fetih'in yanında pek konuşmayı tercih etmezdi. Çok uzun süre yüzüme de bakmazdı. Şu an da gerçi gözlerini sık sık kaçırıyordu. Bazen saygıdan olduğunu düşünürdüm, bazen çekindiğinden

bazen de tamamen Fetih'ten. Ama şu an durum biraz farklıydı. Benimle konuşuyordu ama Fetih'e gözü bile değmiyordu. Onun aksine tabanca yüzüne bakıyordum.

Emir'e karşı olan kırgınlığım daha farklıydı. Canı sağ olsun diyordum, sadece dışımdan değil içimden de.

"Ben bu evde kim kalıyor kim kalmıyor bilmiyordum bana kimse bir şey söylemedi. Bu evde kalan kişiler de gelip bana söylenecek kadar önemli değiller zaten kimsenin gözünde." O kadar gözlerinin içindeydim ki bu bakışlarım işini zorlaştırıyordu. "İlk gördüğümde şaşırdım ama anlık bir şeydi. Sonrasında aklıma bile gelmediği gibi kimseye hiçbir şey sormadım bile. Çünkü o kadar önemli bir şey değildi." Bir nefeslik es verdi bir an gözlerini kaçırıp tekrar baktı bana. "Doğru söyledin bana düşmezdi sana gelip bunu söylemek. Bilip bilmediğinden bile bihaberdim. Bana ancak sana karşı bir kötülük ya da ihanet varsa gelip söylemek düşer. Ne ihanet vardı ne de kötülük. Bilmek hakkımdı dersen, boynum kıldan ince o senin ve eşinin arasındaki mesele. Bana kalırsa da hakkındı, keşke böyle olmasaydı." Adamakıllı dinlediğim ilk kişi olduğundan bihaber sakin sakin konuşuyordu. Önümdeki de ben de dinliyorduk.

"Olan oldu ama dediğim gibi sizin aranızdaki mesele sizi ilgilendirir. Ne yapacağını sen bilirsin karar mercii sensin. Ama ne ben seni salak yerine koymaya yeltenirim ne de sen salak yerine konacak bir kadınsın. Herkes hatasını farkında, ben de dahil. Üstüme düşmese de bir şey yapmalıydım." Kimseden görmediğim alçakgönüllülük karşımda kanlı canlıydı. Tüylerim diken diken oldu, içim iki gündür ilk kez yumuşadı. Taş kesildiğimi ilk kez bu kadar net hissettim. Mahvolmuştum, mahvolduğumun da farkındaydım ama bu kadar olduğunu anlamamıştım. Bu kadardım işte. İki düzgün cümle, biraz kadir kıymet, insan yerine konma. O kendimi kapattığım odada kapım bu kadar çabuk açılıyordu.

"Affola. Sen belki beni sıradan bir çalışan olarak görüyorsun." Emir dedi bunu, zaman zaman kafasına vura vura sevmek istediğim, her yaptığım yemeği o da yesin diye can attığım kişi. "Belki etrafta öylece dolaşan bir getir götürcüyüm, bilmiyorum ama sen benim için çok kıymetlisin. Bir benim için de değil. Benim bir tane yengem var, hani laf

olsun diye demiyorum gerçekten bir tane." Yüzünde gerçekten bir sevgi gördüm. Hani Zeliha'da hep görüyordum ama onun nedenleri vardı. Ama Emir öyle değildi. Benim de onun da bir nedeni yoktu ama seviyorduk birbirimizi.

"Şimdi sen bana buna rağmen canın sağ olsun deyip gidersen benim canım öyle çok sağ olmaz. Gönlün kırılmış, özür dilerim. Bilerek gönlünü kıracağım son insan bile değilsin sen." Tamamen koptum, o dik bakışlarım, sert halim bir balon gibi söndü. Dudaklarım ezdi birbirini, kafamı sağa doğru yatırırken biraz daha durayım istedim ama olmadı

"Yani şimdi," dedim yelkeni yavaş yavaş indirmek için. Halbuki Emir'in limanında bana ait dik bir yelken göremiyordum artık ben. "Ben böyle gidersem üzülceceksin öyle mi?" Başını salladı hızlı hızlı.

Sahiden üzülecekti. Ben şimdi nasıl böyle bırakıp gidecektim bu çocuğu? Evet çocuğu. Hatta bebeği. Emir bebek oldu gözümde.

"Yani şimdi sen üzülürsen ben de üzülürüm gibi." Sesim düşünceli çıkmıştı epey. Hani bir çözüm üretmeye çalışır gibi, hani ne yapsak ki acaba der gibi. "Mesela ben yokum birkaç gün ne yapacaksın bensiz?" Bunu niye sordum bilmiyordum.

Emir gülecek gibi oldu. "Şu hastanenin önündekilerin mamasını suyunu sabah akşam ben kendi ellerimle vereceğim. Sen yokken aksatırlar diye, bırakmışsındır mama ama ben gidersem aklın kalmaz. Sık sık da Zeliha'ya uğrayacağım. Rahatı yerinde mi bir sıkıntı var mı diye bakacağım. Biliyorum onda da aklın kalır."

Tüm ipler kökünden koptu. "Ya Emir," dedim eskisi gibi. "Ya Emir gerçekten mi?" O birkaç gündür kendini bana unutturan sesim, mutluluğum, heyecanım üzerime çullandı. Böyle hissetmeyi bile özlemiştim.

"Şüphen olmasın yengem."

Günlerdir ilk kez içten güldüm, böyle sımsıcak bir halde elimi dizime vururken bedenim tamamen ona döndü. "Tamam gel sarılıp barışalım." Ellerim sarılmak için ona doğru kalktı, bedenimi de ona doğru ittim ama aniden arabanın kornasına aralıksız basıldığında sarılmamız mümkün olmadı. Emir aniden ona havalanan elimden tuttu. İki avucunun eline alıp sıktı elimi.

"Kapat kapıyı Emir!" Öfkesinden delirdiğini tek cümlede anladım, direksiyona kafa atacak kadar köpürmüştü.

"Baş tacısın yenge."

"Sen o tacın yıldızısın Emir."

"Biz dönene kadar toz ol buralardan tamam mı Emir?"

Kapıya kapatmadan üst tarafa iki kez vurdu ve, "Hayırlı yolculuklar abi, kazasız belasız," dedi.

Kapım kapandığı gibi araç hareket eder sandım ama Fetih bana döndü hızla. "İki gündür beni dinle diye yapmadığım şey kalmadı. Tek kelime duymak için ağzının içine bakıyorum ben senin!"

Kulaklığımı çıkarıp taktım. Hayretle beni izliyordu. Harekete geçmeden önce yine yaptı yapacağını. Suçu tek bir kişiye yükledi. Kendine biraz olsun dokundurmadı.

"O Emir'i sürgüne göndermeyen Fetih'i siksinler."

II

CEKETİNİ ALIP ÇIKMAK

Ellerim buza basılmış kadar soğuk ve tenim bir ölü kadar beyazdı.

Parasempatik sinir sistemimiz, uçlarda yaşanan bir korku durumunda kan akışımızı ikiye ayırırdı. Kalp atışımızın tedirginlikle hızlandığı anlarda vücudun verdiği 'savaş ya da kaç' emriyle yüzümüzdeki kan dolaşımı fazlasıyla yavaşlardı, en bariz sonucu da yüzümüzün halkın tabiriyle 'kireç gibi' olmasıydı.

Karşımda bir ayna yoktu lakin yüzümün yemek masasının üzerindeki örtüyle bir olduğuna emindim.

Kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Bardağın yarısına kadar geldiğim bitki çayından ısınmak için bir yudum daha aldım. Başım dönüyor, gözlerim kararıyor, bir şeyler duyuyor ama anlayamıyordum.

"Çok mu beğendin çayı?"

İstemeden ısırmaktan tahriş olmuş dudaklarımı yalarken bunu soran kişiye baktım. Zahide Hanım'ın sesi içimi titretti. Yüzündeki gülümsemeye boş bir ifadeyle baktım. Şu an karşımda çok önemli bir soru da sorulsa bakışım değişmeyecekti çünkü bilincimi kaybediyor gibiydim. Sanki vücudumdan kontrolsüzce kan akıyordu ama yaramın olmadığına neredeyse emindim.

Gülümsemek istedim, belki ufak bir teşekkür. Çünkü bana özel olarak yaptırmışlardı. Yorgun olduğumu ve az çok bana iyi geleceğini söylediklerini hatırlıyordum. Çok kısa sürede kuruyan dudaklarımı aralamak için kendimde güç aradım.

"Ben yaptım," dedi Şûrîde büyük bir keyifle.

Yakınımda, bana temas edecek kadar dibimde, biri olsaydı şu karnıma saplanan ağrıyı bir bıçak darbesine yorardım ama hayır, bu içten bir ağrıydı. Dışarıdan bir darbe yoktu. Acıya direnemeden gözlerimi kapattım.

"Bir bardak daha koyayım ister misin?" Ağrı daha da arttı, sanki karnımın içinde bir et olduğu yerden söküldü.

Kussam kan kusacaktım ve bu cümle sanki ile bitirilemeyecek kadar netti. Ellerim soğuyor ve sanırım uyuşuyordu da zira tırnaklarımı avucuma bastırıyor ama acısını hissedemiyordum. Bu halimi kimse görmüyor muydu?

Elimde parçalayacak gibi sıktığım masa örtüsü ancak bir ütü darbesiyle düzelebilirdi. Saniyeler bir yükmüş gibi sırtıma biniyordu. En çok hissettiğim buydu. Zaman sırtımdaydı ve ilerledikçe taşıyamıyordum, yavaşlıyordu. Kapının açılış sesini ve kimin geldiğini duymadım ama bir cümle tüm şeffaflığıyla kulaklarıma doldu.

"Çayı içti mi?"

Çok netti. Soru. Soranın sesi. Merakı. Midemin bulantısı. Zühre Karadere'nin görüş alanıma giren yüzü. Yüzümdeki acıyla gözlerinin içinin gülüşü, benim içip bitirdiğim çay bardağına bakışı ve Şûrîde'nin bayram yerini aratmayan sesi.

"Hem de hepsini!" Karnımdaki et parçası ayrıldığı yerden sallanıyor ama düşmüyormuş gibi bana zulmederken nefesimi kesen fiziksel acıydı. Acının tesiri o kadar fazlaydı ki gözlerimin sulanması çok uzun sürmedi. İnce bir ipe bağlanmış hassasiyet ile gözlerimde biriken iki yaş anında düştü. Yanağıma bile temas etmedi.

Gözlerimi açacak takatim yoktu hatta başımı masaya bırakmak istiyordum ta ki duyduğum sese kadar. Tek bir cümle. İki kelime, bir cümle.

"Hibiskus çayı."

Başımı bir darbe yemiş gibi Zühre'ye kaldırırken kısacık saniyede ağzımdan dökülen acı dolu bir inlemeyle birlikte elimin refleksle ağrının olduğu yeri bulması bir oldu. Elimin tenimle buluşmasını bekledim, o ağrıyı oradan almak ister gibi sökmek, sökecek gibi karnımı sıkmak. Hayır ama elim tenimle buluşmadı.

Bir çıkıntı hissettim. Çok büyük değil ama hissedilir. Göbek değildi bu.

İçimde sallandığını hissettiğim parça daha da hızlandı, tutunduğu nokta inceldi. Gözlerim ürkekçe karnıma indi, amansız bir acıyla büküldüm ve parçanın düşüşünü hissettim. Bir şey benden koptu gitti. Bir şey. Karnımdaki çıkıntı. İçimde o beklenmedik kaybın ince sızısı. Boşalan elim ayağım. Bildiğim ama unuttuğum o gerçek.

"Başın sağ olsun o zaman."

Bu cümle ilk kez kulaklarıma varmamıştı, duymuşluğum çoktu ama varlığını unuttuğum bir canlıyı kaybettiğimi birileri ilk kez fısıldıyordu. Yanı başıma oturmuş cinnet, bir deriyi kaşıyormuş gibi masanın örtüsü üzerinde gidip gelen tırnaklarımı izliyordu. Zühre Karadere, bu cümlenin kurduğu insanda bir matem yaratacağını bilmiyormuş gibi gülümsüyordu.

Acı azaldı ya da ben öyle sandım, cinnetin nefesi acıdan daha çok hissedildi. Başımı iki yana salladım, önce yavaş yavaş sonra hızlı hızlı. Bir inkâr vardı bunda ama içimden bir şey koptuğunu, içimden kopanın varlığını unutmuşken bile fark eden ben değil miydim?

Et parçası demiştim, kalbim durma noktasına geldi. Et parçası değildi. Bebekti. Ben taşıyordum. Benimdi. İçimden bir şey kopmuştu. Başım daha hızlı sallandı. Hayır bir şey değil, minicik bir can.

Gözyaşlarım gözlerimden ardı ardına, durmaksızın düşüyorlardı; intihar gibi değildi bu, kaybın arkasındaki kurtuluştu. Elim uçurumdan düşmek üzere olan birini tutar gibi hızlı bir şekilde karnımı tuttu. Kesik kesik ağzımdan dökülen hıçkırık ufak bir, "Hayır!" dememe izin verdi.

Sonra bu kelime ardı ardına dudaklarımdan dökülüp durdu. Canımın acısının üzerine binen bir kayıp vardı, hissediyordum. İnsanın içinden bir mezar kaldırmak kendi mezarından daha ağırdı, çok kısa bir zaman diliminde bunu fark etmek sanki kanımı akan damarlarımda dondurdu. Hissediyordum, bir şey kopuyordu benden ve engel olamıyordum.

Bir sirki izler gibi acımı izleyen insanlara daha fazla bakamadım. Hissediyordum, içimden bir tabut kalkıyordu, kimse bir şey yapmıyordu. Bir anı zihnimde üst üste binen klasörler gibi açıldı, gözümde silik bir an canlandı. O anda annem vardı. Benim canımın derdine düşmüşken kesilip kanayan elini hiç fark etmemişti. Nasıl hissetmezdi? Ona bunu soruşum da silik silikti ama verdiği cevap tüm silikliğin aksine çok netti.

"Anne yüreği. Bir acıdı mı başka bir acıyı hissedemez ki bebeğim."

Bana hareket edemeyeceğimi düşündürten o acı artık bedenimde değilmiş gibi kendimi kapalı olan kapıya attım. Bu acelem kimeydi bilmiyordum ve kurtarmam gereken bir can kalmış mıydı onu bile idrak edemiyordum. Kapı koluna asıldım. Defalarca denedim. Hıçkırıklarım arttı.

Bir şeyi yerinden alırsanız izi kalmazdı ama bir şeyi yerinden sökerseniz bir parçası kalırdı. Bende kalacak olan şeyin canımın acısı

olduğunu biliyordum. Biliyordum ama nasıl unutmuştum? Ağlayışım daha çok büyüdü, cinnet şimdi bir elbise gibi üzerimdeydi. Benim yüzümdendi. O çayı içmiştim. Onlar vermişti, ben ise içmiştim. Varlığını nasıl unuturdum, nasıl içerdim?

"Fetih!"

İsim tekti, daha da kötüsü seçenek de tekti. Başka kimsenin ismini hatırlamıyordum ya da beynim tek kurtuluşu bu isimde bulmuştu. Defalarca kez bağırdım, yalvardım. Bazen ağlayışım telaffuzuma engel oldu, o tek bir isim bile çıkmadı bir türlü dudaklarımdan. Bilincim o kadar varla yok arasındaydı ki kapının açıldığını ancak Fetih'in üzerime doğru gelmesiyle anladım.

"Fetih," dedim içim içimden koparken. "Fetih bir şey yap!" Ben yapamamıştım, ben sebep olmuştum ama ondan yardım dileniyordum. Beni sıkıca tutan elleri yüzümü sardı ve gözyaşlarımı sildi.

Bir bebeği sakinleştirmek ister gibi, "Şişşt," diye fısıldadı. "Sakin ol," derken elini karnıma bastırdı. Mucize şu ana kadar yoksa bile artık benim için vardı. Eli karnımı buldu, sanki bu an gerçekliğini kaybeder gibi acım kesildi. Bir sihir gibi değildi, şifa gibiydi.

Ben Fetih'in yüzüne şiş gözlerle bakarken o üstten bana doğru eğildi. Önce saçlarımdan öptü, biraz orada duraksadı. Ben ise boynunda payıma düşen kısımda soluklandım. Eli karnımdaydı, bacaklarım yorgunluktan sızlıyordu.

Elini karnımdan çekince ne olacaktı? Onun korkusuyla elimi elinin üzerine koydum. Çekmesin diye tuttum, bırakmasın, beni yine o acının ortasında yakmasın diye. Arkamdaki masada oturan üç katilin sesi çıkmıyor, takatim onların canını sökmek için yerine gelmiyordu. Ruh sağlığı bozulmuş biri boşluğu nasıl izlerse baktığım yeri öyle izliyordum. Fetih'in elleri saçlarımda kaldı, dudakları ayrıldı ama bu kez alnımda ve şakaklarımda dolaştı.

"Ben sana ağlama demedim mi?" diye sordu sakince. Çığlıklarım için gelmemiş miydi? Niye sorgulamıyordu? Gözlerimi arada kırpıyordum ama üzerimde bir ruhun soğukluğu vardı. Başparmağım karnımı yavaşça okşadı. Aynı anda Fetih'in de. Bomboş bakışlarım arasında dudaklarım kendiliğinden kıvrıldı. İçimdeydi. Cenaze yoktu. Başım değil, o bebeğin canı sağdı. Biraz daha büyüdü yüzümdeki tebessümü andıran şey. Bitkinliğim daha da arttı.

Fetih'in göğsünden çıkmayarak başımı yavaşça masaya doğru çevirdim. Gözlerim kısıldı, başıma bir ağrı girdi. Masa bomboştu. Kimse yoktu. Sorgulayamadım, bütün yükümü Fetih'e verdim. Boynun girintisine daha fazla yerleştim. Bu ana hiç yabancı değildim. Kırk yıldır aynı evde yaşıyor, ışık kapalı o evin her zerresine karanlıkta gözüm kapalı ulaşabiliyordum.

"Fetiih," diye sızlandım.

"Şu adımı uzatarak söylemen yok mu?" Bunu sinirli mi söyledi, kızarak mı söyledi, sitem mi etti bilmiyordum. "Efendim?"

Su isteyecektim. Çok susamıştım, içim yanıyordu. Dilim damağım kurumuştu.

Yüzümü daha net görebilmek için benden biraz uzaklaştı ama sorun burada değildi. Eli de karnımdan ayrıldı. Korktuğum şey başıma geldi, o mucize diye nitelendirdiğim şey felaketim oldu. Eli benden çekildiği an yine o el içime daldı.

Fetih'in baktığı yere bakacak cesaretim yoktu. Beti benzi atmıştı. Yüzüme bakmıyor, sesimi duymuyordu. Ona seslenmedim, bana bakmasını sağlamadım, onu bu şekilde mahveden şeye baktım. Karnımın hemen altına, beyaz pantolonuma.

Kan.

Ayaklarım beni taşımayacak sandım, titrediler ama devrilmediler. Aklımın adım sesleri arttı, bir koşma sesiydi artık bu. "Gitti!" diye bağırdım sadece.

"Gitti Fetih!"

"Gitti!"

"Efsun!" diye bana seslendi. Dibimdeydi ama sesi çok uzaktan geliyordu.

"Efsun!"

"Efsun!" Kaç kere tekrar etti bilmiyorum, bacaklarım beni taşımayacağını ne zamanki belli etti, o zaman düşme hissiyle bedenim sarsıldı. Sonra yanağımda bir soğukluk hissettim, ardından alnımda sonrasında yüksek sesle bir, "Efsun!" duydum.

Elimin altında olan şeye var gücümle tırnaklarımı geçirirken ne zaman kapattığımı bilmediğim gözlerimi korkuyla tek bir hamlede açtım. Az önceki gözlerle tekrardan karşılaşırken bakışlar az önceye ait değildi. Başım döndü, uzandığım yer altımdan kayarken her şey bir an allak bullak oldu.

"Efsun," diye tekrar etti Fetih. Ağzımdan bir mırıltı döküldü. "Tamam, rüya gördün."

Fetih aracı tamamen durdurmuş, ön taraftan bana doğru dönmüştü. Başım dönüyordu. Karnıma baktım. Bir ağrı hissetmiyordum. En son yola çıkmıştık, ben de uyumuştum. Ne kadar zaman geçtiğini hatırlamıyordum. Kafamın içinde dönüp duran rüya daha da netleşti. Önce o çay, sonra o ağrılar, ardından o şeytan üçgeni ve bebek. Kalbim tekledi, az kalsın elimi kalbime bastıracaktım.

Bebek.

Yine bir bebek. Ama bu kez karnımdaydı. Rüyalar arasında bir bağlantı varsa eğer, gördüğüm o kız bebek miydi? Yine bir bebekti ve yine annesi bendim. Yine bir bebekti ve yine babası Fetih'ti. Kalbim daha da vurgulu atmaya başladı. İki rüya arasında çok keskin bir fark vardı. Geçen rüyada Fetih'in tepkilerine şaşkınlıkla karşılık verirken bu kez kendimi doğrudan Fetih'e bırakmıştım. Boyun girintisine baktım. Tam da soluklandığım yere. Sonra o dudaklarının geçtiği yerleri zihnim tek tek taradı. Aramızdaki şefkat ve karnımdakine olan merhamet...

Hayatım bir şeytan üçgeni tarafından sarılmıştı ve bilinçaltım rüyalarımda onların zehrini akıtıyordu. O çayı içerek sancıyı çekiyordum, sonra da... Cenin pozisyonu almak istedim, bu rahmimi korumak için gösterdiğim bir refleksti âdeta.

"Doğrul da su iç, geçti gitti. Hadi Efsun," dedi. Geçti gitti dedi. Kafamın içinin bana neler ürettiğini, ailesinin neleri benim içime sızdırdığını, kendisinin nelere sebep olduğunu bilmeden dedi ki; geçti gitti. Onun beni doğrultma çabasını kestirip attım ve kendim doğruldum. Doğrulduğumda ancak fark edebildim.

Fetih'in bir kolunu kavramışken tırnaklarımı geçiriyordum. Rüyamdayken tırnakladığım kol aslında gerçekti. Elimi hızla çektim.

"Ne gördün? Betin benzin atmış."

Ne suyu aldım ne de cevap verdim. Yalnızca camı sonuna kadar açtım. Rüyamda bebeğimi kaybetmiştim ve bunun acısı öylesine sahiciydi ki şimdi bile canım yanıyordu.

"Sana soruyorum Efsun!" diye diretti. İllaki öfkemi ondan çıkarayım istiyordu. Rüyada ne kadar ona düşkünsem şimdi de o kadar uzak olayım istiyordu. Onunla girdiğim saçma sapan samimiyetin, düşkünlüğün, sığınmanın öfkesini onun üzerinden çıkarayım diye çabalıyordu.

"Renk değiştirdin. Kolumu tırnakladın. Canın yanıyor gibiydi. Ne oldu rüyanda?" Parmak ucuyla yakaladığı çenemi kaldırdı. Yüz yüze kaldık.

"Senin yüzünden!" diye çıkıştım yüzüne kontrolsüzce. Meraklı bakışları bu cevabımla düştü, sonra çenemi bıraktı. Yüzünü sabır diler gibi sıvazlarken zaten açık seçik de sabrını diledi.

"Burada saatlerdir edebimle araba kullanıyorum," dedi tane tane. "Sırf seninle tek kelime edeyim diye katlandığım şu yolda gözünü açmadan uyudun, yine sesimi çıkarmadım, şimdi içeriğini bile bilmediğim rüyadan dolayı ben mi suçluyum?"

"Ayağıma taş değse, bu saatten sonra senden bilirim ben," dedim açıkça. Ayağıma taş değseydi keşke de ondan bilseydim ama yine de çok uzun bir zaman beni zehirleyecek bu rüyayı görmeseydim. Bu rüyayı görmeseydim de bir önceki rüyanın o ince kederiyle yaşayıp gitseydim. Kızımın adını düşünseydim, onu nasıl kaybettiğimi değil. Tam da şimdi o rüya maziye gömülmüştü çünkü yerini alan başka bir kâbus gelmişti. Ne ince bir kederle hatırlayacaktım bu rüyayı ne de taze bir heyecanla. O kan gitmiyordu gözümün önünden. O katiller, hatta o çay bardağı.

"Evimin damına kuş pislese onun bile faturası sana. Anlıyor musun beni?"

Dilimin ucuna gelmiyordu. Bak ben rüyamda hamileydim ama bunun farkında bile değildim, diyemedim. Öldüresiye bir sancı çektim, diyemedim. O bebek ikimizindi de diyemedim. Bu dünyanın en saçma ihtimali diye öfkemi yüzüne kusamadım. Rüyada ilgili ama aslında yalancı bir baba adayı gibi davrandın, hiç diyemedim. Ve en önemlisi küçücük bir bebek senin o ailen yüzünden rüyada bile bana tutunamadı, bak Fetih bir bunu görmediğim kalmıştı diye haykıramadım suratına. Kuş dedim, taş dedim ancak. Gerisi gelmedi dilime.

Bu cümlemden sonra önüne döndü, hırçınca saçlarını karıştırarak benimle aynadan göz göze geldi. Bıkkınca başını iki yana salladı ve söyleyeceğini yine kendince yorumladı.

"Senin evinin damına sıçan kuşun kanadını sikeyim Efsun, tamam mıyız?"

Elimde bir şey olsaydı kesinlikle fırlatırdım ama yoktu, açık seçik önüme doğru tükürdüm.

"Terbiyesiz! Terbiyesiz, ahlaksız! İnşallah senin kafana pislemeyen kuş kalmaz Fetih duydun mu beni? Aç pencereyi!" diye hışımla bağırdım. Kanım resmen fokur fokur kaynıyordu. "Aç pencereyi, onlar seni affedene kadar özür dile tüm kuşlardan. Aç pencereyi özür dile!" Bunu yapmasını istiyordum. Şu an beni az da olsa sakinleştirecek tek şey buydu. "Terbiye yoksunu, şu kurduğun cümleye bak. Sana hayvan demiyorum kuşlardan özür dilememek için."

Böyle bütün saçlarını tek tek yolmak istiyordum. Yolunmuş tavuk gibi ortada kalsın sonra da bütün kuşlardan özür dilesin. Evet ancak böyle bir görüntü tatmin ederdi beni.

Ben geriye kalan yolun zaten beynimin içindeki hangi savaşla geçeceğini biliyordum da keşke bu içimin yanışına bir de kalbimin kırıklığı eklenmeseydi. Bu bana Fetih'in naz yapan bir çocuk benzetmesinden çok daha fazla geldi. Kalakaldım.

"Ne yaptım rüyanda? Bütün kimyasallarını çöpe mi attım?"

Tüm bu öfkem böyle basit bir ihtimale yoruldu. Bakışlarım yavaşça ayna üzerinden Fetih'i buldu. Bu galiba üretebileceği en berbat en kırıcı tahmindi. Benim ona baktığımı fark etmeden aracı çalıştırıp cümlelerine devam etti. "Ancak bana bu yüzden bu kadar öldüresiye bakarsın."

O an tüm sertliği ve soğukluğuyla bir gerçek yüzüme çarptı. Ben bir şeylerle cebelleşiyor, savaşıyor ve sınanıyordum ama Fetih'in gördükleri basit şeylerden ibaretti. Görmüyordu mesela. O sanıyordu ki oynamamak için naz yapan bir çocuk gibi onu dinlemiyordum, halbuki o kadar kırgındım ki içimden dinlemek gelmiyordu. Konuşmayı ve dinlemeyi severdim mesela ama artık böyle günlerce susmak, günlerce tek kelime duymak istemiyordum. Beynimin içi mahşer yeri gibiydi ama o sanıyordu ki rüyamda rujumu atmıştı. Buydu çünkü, bu olabilirdi benim öfkemin nedeni.

Aynadan bir an göz göze geldik, onu öylece izledim. Öldürecek gibi değil, bomboş. Sonra daha fazla durmadım, orta yerden kendimi tamamen köşeye atıp başımı cama yasladım. Burnumun direği sızlarken yüzümdeki tek değişiklik silik, kabullenmiş bir tebessüm oldu. Öylesine.

Dakikaları devirdik, yolları ezdik altımızda, dağları gerimizde bıraktık. Konuşmadığımız için ne kadar kaldığını sormuyordum.

"Geçtiğimiz şehirlerin çoğunda kar yağmıştı." Dışarıya diktiğim bakışlarım benim de beklemediğim bir anda bu cümleyle önüme döndü. O beni göremiyordu ama ben onun saçlarını görebiliyordum. "Urfa'ya daha yağmadı, sen de yağmasını dört gözle bekliyordun." Bunu ona ben söylemiştim. Suratım mümkünmüş gibi daha çok düştü. Niye ona nöbetten çıktığım bir gün meraklı meraklı, "Ne zaman yağar ki kar?" diye sormuştum ki? Üstelik İzmir'e hiç yağmadığından ve en son gördüğümde küçücük çocuk olduğumdan da bahsetmiştim. Ne gerek vardı?

"Uyandıracaktım seni ama benimle konuşmuyorsun diye uyandırmadım," diye anlatmaya devam etti. Uyandırsın isterdim, her şeye rağmen. "Uyanık olsaydın inerdik arabadan, bir şeyler içerdik."

O bir şeyler içerdi ben de karla oynardım. Dokusunu bile hatırlamıyordum, görmüşlüğüm o kadar eskiydi. "Bu sene Urfa'ya yağacağı da muamma!" demesin mi bir de?

"Yağar demiştin ama," diyemedim. Öyle demişti. Hatta kesin yağar demişti. Çıkarız dışarı demişti. Yalancı da demek istedim ama yine ses çıkarmadım. "Bak göreceğin varsa da göremedin. Kars bile karlı değil. Benimle konuşuyor olsan uyandırırdım seni. Urfa'ya da yağmaz bu sene unut sen o ihtimali. Yağsa şimdiye kadar yağardı."

Kendimi, "Yağar ya," diye avutmalarımı kestirip attı. Gözlerimi saçlarından da çektim, tekrar dışarıya çevirdim. Bu şehirde mimarisi kendine hayran bırakan evler vardı, böyle antik bir kent gibi duruyordu. Antik ama karsız. İsmi Kars'tı ama karsızdı.

"Bir şey söylemeyecek misin Efsun?"

Araba önce yavaşladı sonra durdu. Böyle bahçeli, biraz önce övüp durduğum evler gibi antik olan iki katlı bir evin önünde durduk, durduk ama inmedik. Burası olduğundan tam emin olamayınca ben de inemedim.

"Niye cevap vermiyorsun bana?" Ne sinirliydi ne de kızıyordu. Sitemle soruyordu. Öylece yüzüne baktım.

"Efsun beni dinlememeni aşamadan konuşmama aşamasına geçmiş olamayız değil mi?"

Geriliyorduk ve ona bizzat kendisi sebep oluyordu. Tamam, bir de rüyalar. Evet, kabul. Yüz yüze yine sessizce bakıştık. Bunu kaçtır niye yapıyorduk bilmiyorum ama sanki yüzlerimizde sayfalar çeviriyorduk. Yoksa bu aval aval bakışlarımızın başka mantıklı nedeni olamazdı.

Derin bir nefes aldı, gözlerini yumup parmaklarını göz pınarlarına bastırdı.

"Yalan söyledim. Urfa'ya kar yağacak. Geçtiğimiz hiçbir şehirde de kar yoktu. Olsaydı uyandırırdım seni. Urfa'ya da yağacak. Merak etm-" Kuracağı cümleler ikimizi de irkiltecek şekilde bir köpek sürüsünün havlamasıyla bölünürken gözlerim ön cama kaydı. Kuyruklarını hızla sallayarak yabancı arabaya doğru havlıyorlardı.

Fetih'in bir eli sanki bir tepki vermişim gibi kolumu buldu, "Korkma," dedi. "Bir şey yapmazlar, yabanc-" Daha fazlasını dinlemedim ve arabadan indim. Birkaç adım onlara yaklaştım.

"Hoş buldum!" diye benden çıktığına benim bile inanmadığım bir neşeyle bağırdım. Onlar bana doğru gelmeden ben onlara doğru yürürken, "Hoş buldum, sefalar getirdim. Bu nasıl güzel bir karşılama?" diye her kelimenin sonunu zevkle uzata uzata konuşuyordum.

"Beni karşılamaya mı geldiniz?" Yüzüme havlamaları azaldı, ben gülümsüyordum, onlar ise tehlikeli olup olmadığımdan emin olmak için hâlâ temkinli davranıyorlardı. Birini bacağımın dibinde benden emin olmak için ayaklarımı koklarken buldum. Tam bu kadar işte diye düşünürken yine havladılar sırayla ama bu kez benim yüzüme değil arkama. O an hatırladım arkamdakini bıraktığımı. O da bu ana kadar annesini bekleyen çocuk gibi inmemişti, inince de tepki almıştı. İçim elvermedi Fetih'in üzerine yürümelerine, yine yüksek sesle konuştum.

"Hoş buldum, hoş buldum!" dedim hedefini ayaklarımdan yavaş yavaş bacağıma taşıran kısa bacağa doğru eğilirken. "Kokladın mı?" diye sordum şefkatle. Tıpkı benim gibi kısaydı, küçücüktü bacakları.

"Sevebilir miyim?" Temkinli bir şekilde elimi başıyla buluşturdum. "Size bir sürü mama getirdim!" dedim heyecanla. İçim kıpır kıpırdı. O rüyayı görmem bile kapının arkasına bir süreliğine itilmişti, içine düştüğüm ilginin alakanın hakkını vermeye çalışıyordum. Açtığı kapıyla araba arasındaki boşlukta dikilmiş, sol kolunu açık kapı kolunun üzerine yerleştirmişken beni izliyordu. O an ne oldu, ona ait olmayan gülümsememden mi cesaret aldı bilmem ama onun da dudakları kıvrılacak gibi olduğunda hemen yüzümü çevirdim.

Açılan kapıya ikimiz de dikkat kesildik. Köpeklerin arasından sıyrıldım ve birkaç adım ileriye geldim. Adının Pınar olduğunu tahmin ettiğim genç kadın, kapıyı sonuna kadar açtı ve görme engeli olan yaşlı kadını, "Gel Sultan anne," diye yönlendirdi.

"Cümleten selamünaleyküm," dedi Fetih benim yanıma varırken. Varlığımızı Fetih'in sesiyle hissetti ve, "Aleykümselam," dedi. Yaşlı bir gülümseme, bir elinde bastonu, baktığı boşlukta ise Fetih'in silueti vardı.

"Hoş geldiniz, sefalar getirdiniz."

İlk adımı Fetih attı ve Sultan Hanım'ın elini öpmek istedi. Buralarda çok sık gördüğüm gibi o el öptürülmedi, Fetih'in elini önce yanağına bastırdı sonra avuçiçinden öptü. Bu belki Anadolu'da belki Güneydoğu'da oturmuş bir alışkanlıktı. Eli öpülen yaşlılar, öpen kişiyi gönüllerinde güzel bir yere koydularsa ellerini öptürmüyorlardı. Avuçiçlerinden kendisi öpüyordu.

Mesela bu bana şimdiye kadar hiç yapılmamıştı. Birbirlerine sarıldılar, öptüler. Fetih'i annesiyle de babasıyla da hiç bu halde görmemişken ilk kez o saygıyı, hürmeti ve sevgiyi bu kadar net hissettim. Birbirlerine nasıl olduklarını, özellikle sağlık sıhhatlerini sordular. Öylece arkada izledim, beni izleyen kıza da utandığımdan bakamadım.

"Bak sana kimi getirdim?" deyiverdi Fetih aniden. Olduğum yerde küçüldüm, görmeyen kadının gözlerine bile bakamadım. Neden bu kadar utandığımı anlayamıyordum. Belki de yaşındandı. Seksen küsur yaşındaydı ve benim şimdiye kadar bu kadar yaşamış bir tanıdığım dahi olmamıştı. "Gelinin, Efsun."

"Merhaba," diyebildim ancak. Nasıl yaklaşacağımı bilmiyordum bari Fetih'i taklit edeyim dedim ve eline yöneldim. Öperim sandım elini ama yılların geçip gittiği ellerine dudaklarım bile değmeden elimden sıkıca yakaladı önce avuçiçimden öptü sonra elimi yanağına koydu ve böyle omuzlarımı düşürecek şekilde konuştu. "Hoş geldin kızım."

"Şükür Rabbi'me," dedi beni görmediğini sanırken ama sanki beni görebiliyorken. "Şükür ölmeden gördüm sizi." Yüzümü tamamen ellerinin arasına aldı ve bir kez alnımdan öptü. Ben avucumdan öpmesini bile henüz kabullenememişken bunlar fazla geldi.

"Nasılsınız?" sorusunu ancak sorabildim. Sesimdeki resmiyet hiç hoşuna gitmedi, ağzının içinde mırın kırın etti.

"Hoş buldum, hoş buldum!" Ne sahte ne de samimi denecek bir sesle konuştum. Sadece heyecanlı ve yaptığı şeyi düzeltmeye çalışır bir edayla. "Geldik ya, geldik. Hem seni hem de Efsun'u görmeye geldik."

"Sultan anne o kadar güzel ki..." Dün telefonda konuştuğum o ses sanki artık büyülenmişti. Bu onun göreviydi. Beni ona anlatmak, işin doğrusu onun gözü olmak. "O kadar güzel ki!" diye tekrar etti. Herkes pürdikkat onu dinliyordu. "Saçları aynı Efsun'un renginde. Dediğinde haklıymışsın Fetih a-" Ben ne söyleyeceğini can kulağıyla dinlerken o, "Kapıda mı bekleyeceğiz?" diye Fetih tarafından bölündü.

Niye susturmuştu? Hayır duymam lazımdı! Bir heyecan, ne duyacağımı bilmediğimden bir tedirginlik, bolca merak, bir tutam kalp atışlarımın hızlanması, göz kararı da yüzümün yanması. Uzun lafın kısası o cümlenin devamını duymam lazımdı.

"Ne söyledi?" dedim hızlıca başka konuya geçmelerine izin vermeden.

"Saatlerdir araba kullanıyorum. Hadi babaanne, girelim artık. Yol yorgunuyuz."

Fetih'in bu halleri babaannesinde sevgiyle karşılandı, Fetih'i bir çocuk gibi öptü. Hani böyle haylazlık yapmış bir çocuk gibi. Saçlarını bile karıştırdı. Sonra her şey iyice değişti, daha da dışlandım. Dil bile değişti. Yüzü Fetih'e dönükken sonunu yakalayamadığım bir cümle kurdu.

"Derdi to si dermana to zi winaya."*

"Ne oldu?" dedim bu dışlanmışlığı es geçip sorgularken. "Ben anlamadım, bana da söyleyin. Hadi bana da söyleyin ne oldu? Kime ne olmuş?"

Fetih'e şaşkınca baktım. Anlamıştı! Ne yapıyorlardı bunlar bana, suikast mı düzenliyorlardı?

Tüm o sorguma, sualime karşılık alamadığım gibi Fetih'in istediği oldu ve Sultan Hanım, "Hayde içeri girelim o zaman! Hava buz gibi, donmuşsunuz. Sofrayı kuralım, yemeğimizi yiyelim," dedi.

Dört bir yanda dolanan bakışlarımı, kocaman olmuş gözlerimi kimse görmedi. İşin doğrusu görmezden geldi. Önden girdiler onlar ama Fetih'in koluna yapıştım.

* Sen derdini de dermanını da bulmuşsun.

"Ne söyledi babaannen?"

"Çok mu merak ediyorsun?"

"Çabuk söyle!"

"Oturalım konuşalım, beni dinle sonra ne söylediğini söyleyeyim."

"Avucunu yalarsın!"

"Seninle ilgili bir şey söyledi ama."

"Sen köpeksin!" dedim açıkça. "Duydun mu beni? Hatta sen köpek-" Ya köpekler bana onlara hakaret ediyorum diye bir işaret gönderdi ya da Allah duamı kabul mü etti bilmiyorum ama Fetih'in giymediği kaban yüzünden açıkta kalan beyaz gömleğine baktım.

Hayır omzuna.

Hayır omzundaki lekeye.

Hayır, hayır... Omzuna tam da şu an düşen kuş dışkısına.

Fetih omzuna bakakaldığında kahkaha attım. "O kadar komik ki keşke Allah'tan başka bir şey isteseydim bile demiyorum."

"Efsun!"

"Ağlama!"

"Bana bak bana, bak bana!"

Benim adıma sessizlikle geçen bir akşam yemeğinin ardından, yol yorgunu olduğumuzda karar kılınıp uyumamız için teşvik edilmiştik. Sultan Hanım'ın birbirinden özenli hazırladığı her yemekten yemiştim. Bana sorduğu her soruyu itinayla cevaplamıştım. Âdeta gözlerinin içi gülüyordu.

Şimdi bir odada Fetih'le baş başaydık.

"Hayır biz niye aynı odada kalıyoruz ki ben anlamıyorum, kaç tane boş oda var evde?" Sultan Hanım'ın iki katlı, aşırı lüksten uzak ama bir o kadar yeni ve büyük bir evi vardı. Fetih, benim aksime gidip başka odada giyinme zahmetine bile girmeden kazağını tek hamlede üzerinden çıkardı ve düzgünce katlamadan önce yüzük takılı elini yüzüme tuttu. Kafamı çevirdim.

"Sebebi sence çok açık değil mi Efsun?" dedi sakince. Tam ağzımı açacaktım ki ne söyleyeceğimi tahmin etti ve engel oldu. "Bunu sadece ikimiz biliyoruz, ayrıca bizim ailede yatak ayırmak ne anlama geliyor

tahmin bile edemezsin. Bugün ayrı yatağa baş koysak bu babaannem için boşandık demektir. Son noktanın da ötesi yatağı paylaşmamak, o yüzden özellikle babaannem varken mümkün değil böyle bir şey. Ki..." dedi bastırarak. İşaretparmağını hafifçe bana doğru kaldırdı ve gidip benim katlamasam da düzgünce köşeye koyduğum kıyafetlerimi hiç üşenmeden tek tek katladı.

"Bu kadar örf âdet arasında katıldığım nadir şeylerden biri. Yatak ayrılmaz bizde." Verdiği gereksiz bilgiye kayıtsız kalamadım ve ona baktım. Tutamadım kendimi.

"Ayırmazsın ileride karınla yatağını."

Çok lüks bir köy odasının ortasına geniş ve epey rahat bir yer yatağı kurulmuşken, sanırım evde çift kişilik yatak yoktu ve bizim ayrı yatmamız mümkün değildi, kurduğum bu cümle kulaklarımı uğuldattı. *Gelecekteki karısı.* Hırsla dizlerimin üzerinde sürünerek odanın tasarımını oluşturan çevredeki tüm yastıkları yatağa fırlattım. Artık karısıyla yatağını ayırmazdı, hem bunun manevi değerini de kaybetmediğini söylerdi. Sonuçta biz hiç aynı yatağı paylaşmamıştık. Ne mutlu onaydı ki böyle kıymetli bir değeri kendisi için düşürmemişti.

Benim sol kolum ağrıyordu. Onun ağrısı da kaburgamın sol tarafında ağrıya sebep oluyordu. Terzi kendi söküğünü dikemiyordu, hastanenin içinde doktora gitmeye zaman bulamıyordum. "Ayırmam zaten," dedi. O yastıkları tek tek aramıza dizmeye başladım. Mimar olan oydu, o yapsaydı ya...

"Kur, kur! Çin Seddi kur araya!" diye çıkıştı bana. Aramıza küçük bir dağ yapmıştım.

"İmkânlar bu kadarına elveriyor."

Dert etme ileride eşinle aranda kuş tüyü bile olmaz diyecektim de sustum. O öylece tepemde beni izlerken devamlı her şeyi düzenli yerli yerine koymasına inat çantamı bir şeyleri devirerek aldım ve içinden makyaj temizleme suyunu ve de pamuğumu çıkardım.

"Çin Seddi'ymiş!" diye söylenmeye başladım kırmızı rujumu dudaklarımı yırtar gibi davranarak silerken. "Elimde olsa Ağrı Dağı'nı dikerim araya. Gece yık şu engeli bak sana nasıl tekme atıyorum! Vay efendim yatak ayıramazmış da! Ayırma yani beni ilgilendiriyor sanki. Ben sana sordum mu bunu? Sormadım. Ya her neyse Fetih ya tamam sus artık!"

Nefesim öylesine daralmıştı ki sesini duymak bile beni boğuyordu. "Seni dinlemek istemiyorum. Başımda car car..."

İçimdeki tehdit etme dürtüsü öylesine yoğundu ki elimdeki kırmızı pamuğu yüzüne salladım ve onun dalmış bakışlarıyla karşılaştım. Uçup gitmiş, dalmış çıkamamış, düşmüş kalkamamış bakışlarının durduğu yer tek bir noktaydı. Pamuğa bakıyordu. Öylece. Gözlerini bile kısmadan. Hipnoz olmuş gibi.

"Sana söylüyorum." Bir an dudaklarıma baktı. "Fetih sana söylüyorum!"

"Hı?"

Kendinde miydi bu adam? Gerçekten onu, beni bu duruma düşürdü diye bin pişman edeyim derken delirtmiş olamazdım değil mi? Aniden avuçlarının bilekleriyle birleştiği yeri birkaç kez şakaklarına vurdu ve hemen ardından saçlarını karıştırdı. "Of Efsun!" diye sebepsiz bir serzeniş yedim. "Of, of, of!" Resmen isyan ediyordu.

"Delirdin mi?" diye sordum açıkça.

"Ramak kaldı. Ramak bıraktın, ramak!"

"Hadi oradan. Suçu da bana atıyorsun. Git yan odada delir. Uzak dur benden." Yastık yığınının soluna geçtim ve yorganın altına girdim. Sigarasını, çakmağını alıp odayı terk etti. Belki daha yabancı bir evde ve daha yabancı bir yatakta yattığım için ya da huzursuz olduğumdan, belki de gördüğüm rüyanın gece olunca enseme çökmesinden uyku tutmadı. Yatakta döndüm durdum. Gözlerimi ne zaman kapatsam, kanlanmış beyaz pantolonum gözlerimin önünde beliriyordu, korkuyla açıyordum. Duvarlar üstüme gelmeye başladı, tavan küçüldü ve rüyanın ilerisini düşündükçe nefes alışlarım bozuldu. Hızla kalkıp odanın penceresini açtım. Soğuk az da olsa iyi geldi. Fetih, odaya girene kadar gözlerim açıktı. Kapı açıldığı an gözlerimi kapattım ve yüzümü yatağa gömdüm.

Biraz sigara kokusu, biraz Fetih. İlk işi pencereyi kapatmak oldu. Yatakta, diğer uçta varlığını hissettim. Sanırım birkaç yastığı kaldırdı ama aramızı tamamen boşaltmadı. Öylece beni izliyordu. Ne o benim kafamın içini görebildi ne de ben onun kafasının içini. Çok geçmeden sırtımı da döndüm. Ne zaman uykuya daldık bilmiyordum ama kesintisiz uyumadığıma emindim. Sabah da horozların sesiyle erkenden uyandım. Bu bana biraz çocukluğumu anımsattı. Tavuğum vardı, bu kadar gür değildi sesi ama gözlerimi ilk açtığımda o zamanları anımsadım.

Sessizce yataktan kalktım, üzerime siyah hırkamı aldım ve önce odadan sonra evden çıktım. Fetih'in bagajından taşıyabildiğim kadar mama sırtlayıp yürümeye başladım. Etrafıma bakıyor, kaybolmamak için market isimlerini zihnime kazıyordum.

Ne kadar zaman geçti bilmiyordum ama yorgunluktan ayaklarıma kara sular inmişken kara kışa rağmen dilim damağım kurumuştu. Ya saat daha erkendi ya da emekli kesimin fazla olduğu bu yerde insanlar henüz yollara dökülmemişti. Şimdiyi düşünmemek için çocukluğumda kaybolmuştum. Bahçeli evlerin çok olduğu yerde her türlü hayvan besleniyordu.

Tam bitti, bu çevrede beslemediğim hayvan kalmadı diye düşünürken sağ tarafımda kalan bir boşlukta köpek havlayışı duydum. Siyah benekli, beyaz köpeği gördüm. Çakır gözleri onun dünküler arasında olmadığını kanıtlıyor, kuyruğunu hızla sallıyordu. Havlayışında hiçbir saldırganlık belirtisi yokken beni resmen yanına çağırıyordu.

"Efendim?"

Ben gittikçe o da geriye doğru gidiyordu ama ben durdukça yürüyene kadar bekliyordu. Beni nereye götürdüğünü anlamadan peşinden giderken gözlerim sonunda gözlerinden ayrılıp alt taraflara kaydı. Sarkmış memelerini görür görmez ağzımdan ufak bir mırıltı döküldü. "Aaaa!" dedim şaşkınca. Köpekler kedilerin aksine bu konularda çekingen değildi. Bir kediyi sizin bulmanız gerekirdi ama köpekler sizi kendisi bulurdu. Daha korkusuz olurdu. Hızlı hızlı ona doğru giderken yine bir apartman altına girdik ve üç farklı renkten tam altı yavru gördüm.

Dizlerimin üzerine otururken krem rengi, pamuk şeker gibi olan yavrulardan birini yüzünden yakaladım. "Hanım hanım bunlar senin yavruların mı?"

Havladı.

Kalan mamamın hepsini çıkarırken yavrular üzerime tırmanmaya çalışıyordu. Ne var ne yok temiz bir yere döktüm. Hava soğuktu, dışarıda yemek arama saatleri kısaydı. Bulamadan geri dönüyorlardı. Telefonumu yanıma almayışımın pişmanlığı sardı. O kadar güzellerdi ki bu anı kaydetmek istiyordum. Kucağıma aldığım yavrulardan biri dilini yüzümde gezdirirken sol tarafımda kalan da öksüz kalmasın diye onun da başını okşayayım dedim ama elim onun başını bulmadan parmağımı

bir şey yakaladı. Bir şey. Bir yavru. Hayır emmek için. Bir emzik gibi. Annesi gibi emiyordu beni.

Erimek üzereyken ona doğru, "Annem," dedim. Dilini, dişlerini hissediyordum. "Acıktın mı sen? Keşke ben doğursaydım seni!" deyiverdim dayanamadan. Bu durum beni kahredebilirdi, evet kahredebilirdi ama ben buna fırsat bulamadan önüme fırlatılan bir telefonla ben dahil buradaki herkes korktu ve parmağımı emen bebek benden uzaklaştı.

"Bak bu telefon," dedi ne zaman geldiğini bilmediğim Fetih. "İnsanoğlu kullansın diye icat edildi. Haberin var mı senin böyle bir haltan?" Öylesine gergindi ki anne yemek yemeyi bırakacak kadar hiddetlendi, çocukları için bir tehlike sezdi.

"Bağırma," dedim onun aksine sakin bir sesle. "Hayvanları korkutuyorsun." Fırlattığı telefonu önümden alırken işaretparmağını kaldırdı ama bu bir bağırış olacağı için son anda dizginledi kendini. Eli yumruk olup geri indi, sonra arkasını dönerek avucunu ensesine geçirdi. "Aklımı kaçıracağım!" diye yükselmeye devam etti. Annenin bir kez Fetih'e doğru hırlamasıyla yerimden doğruldum ve girdiğim merdiven altından çıktım.

"Sana bağırma diyorum."

"Bir telefonu yanında götürmek, uyandırıp haber vermek ne kadar zor olabilir, Doktor?" dedi onu ilk tanıdığım günlerdeki gibi.

"Telefonu unuttum, sana haber vermeyi de hiç düşünmedim zaten." Benden kalan çöpleri tek tek toplayıp poşete doldurdum. Hiç beklemeden, köpeklere bile bir kez daha bakmadan geçip gitmek istedim ama önüme geçti.

"Yapamazsın böyle Efsun. Daha buraya geleli kaç saat olmuş yabancı bir şehir, bir uyanıyorum yanımda yoksun. Telefonu bile almamışsın. Yapamazsın böyle."

"Yersiz korkan sensin. Ne sandın, kaçırıldığımı mı?" Söylediğimin mantıksızlığını fark etmem ve gerçeğin farkına varmam geç olmadı. "Ha sen gittim sandın," dedim açıkça. "Acınası bir çaresizlik var üzerinde ama inan ki ilgimi çekmiyor."

Onu arkamda bırakıp yürümeye başladım. Zaten eve yakın bir mesafedeydim. Arka arkaya evin içine girdik. Duş almak istedim ama bir şeyler sormaya çekindiğim için alamadım. Fetih'e sormayı reddettim. Sultan Hanım'ın bana bu teklifle gelmesini sabırla beklemeye karar ver-

dim. Dün akşamki kadar sakin bir kahvaltı geçirdik. Bu kez sanırım Sultan Hanım aramızdaki soğukluğu anladı. Şakaya vurarak bizi ortak muhabbetlere çekmeye çalıştı ama başarılı olamadı. Bulduğum ilk fırsatta Efsun'un yanına gittim.

Efsun'un, tam bir Efsun olduğunu kamerayı görür görmez yaklaşmasından, kameraya sokulmasından anlıyordum. Artık birbirimize bakarken çektiğim fotoğraf bile vardı telefonumda. Ne kadar süredir buradaydım bilmiyordum ama Sultan Hanım yanımdan gitmişti çünkü küçük Efsun'dan ayrılamıyordum.

Yanımda getirdiğim poşetten onun için aldığım özel kremi, tarağı, saç bandını, bana göre kolyeyi çıkarırken kırmızı kurdeleyi de anneye salladım. "Bunu da sana getirdim," dedim büyük bir hevesle. Bir an bana baktı, açıklama gereği duydum. "Yeni doğum yapmış annelere takılır ya o bakımdan." Yok, hayır, sanırım beni kızı kadar sevmemişti.

Bir videonun içindeydik şu an. İkimiz de kameraya baktık ve bu anları binlerce kişi izleyecekmiş gibi kendi dilimizde o insanları selamladık. Galiba birbirimizin dilinden anlıyorduk, nasıl onu arabaya koyup Fetih'i burada bırakabilirdim?

"Şimdi size yeni doğmuş bir Efsun'un bakımı nasıl yapılır bunu anlatacağım." Elime aldığım kremi kameraya tutarken elime döktüm ve Efsun'un tüylerine sürmeye başladım. "Kokusu o kadar güzel ki... Tüyleri yumuşak olsun ve kolay taransın diye." Elimde krem kalmayınca poşeti yeniden karıştırdım ve bu kez tarağı kameraya gösterdim. "O daha bir yavru, tüyleri de annesi kadar sağlam değil. Yolmadan, canını yakmadan tarayabilmek için dişleri bu şekilde olan bir tarak tercih ettim."

Tüm tüylerini taradım. Annesini sık sık kontrol ediyordum. Benden rahatsız olduğu an bırakacaktım yavrusuna dokunmayı ama sükûnetle bizi izliyordu. "Şimdi sırada bu hanımefendiyi süslemek var," derken elim ilk olarak saç bandına gitti. Elimdeki saç bandını sıkmayacak ama düşmeyecek bir şekilde başına bağlarken, "Burada en dikkat ettiğim şeylerden biri renk tabii ki. Efsun'a en yakışan rengi tercih ettim," dedim.

Son olarak kolyesini taktım ve ardından kulaklarına çok tatlı bir şey iliştirdim. O kadar güzel olmuştu ki... Tıpkı bir prenses gibiydi. Hayranlıkla onu izledim. Belki hiç bilmeyecekti ama buzağılar arasında en güzeliydi. Diğerleri bilmeyecekti ama güzeller güzeli bir kardeşleri

vardı. Başımı eserimi göstermek için kameraya çevirdiğim an arkamda videoya dahil olan bedenle cümlelerim *yarım* kaldı. Yüzündeki şaşkınlık ilk seçtiğim şeydi, gözleri Efsun'dan bir diğer Efsun'a, bana kaydı ve ağır adımlarla bize yaklaştı.

"Sen..." Böyle güzel bir Efsun görmeyi sanırım beklemiyordu. "Ciddi olamazsın," dedi. Önce saç bandına dokundu gerçekliğini sorgulamak ister gibi sonra kulağındakine. "Yok daha anasını-" Videoma çirkin bir kelime yansımasın diye ayağını ezdim. Zaman geçtikçe farkındalığı artıyordu. Önce havayı sonra Efsun'u tıpkı bir köpek gibi kokladı. Şaşkınlıkla aralanmış dudaklarına baktım. "Sen buna ne sürdün?"

Neden bu kadar şaşırıyordu ki? Onun ahırda yaşıyor oluşu, bir yavru olduğunu ve bakıma ihtiyacı olduğu gerçeğini değiştirmiyordu ki?

"Sen ne çeşit bir delisin Efsun?" Biraz uzaklaştı, Efsun'a bir tur da öyle baktı. Sesimi çıkarmadan Fetih'le Efsun arasındaki ilişkiyi izlerken aniden Fetih çenemden tutup yüzümü yüzüne çevirdi. Sonra bir bana bir ona baktı. Bana delirmişim gibi bakıyordu. Kesinlikle abartıyordu, buzağısını süsleyen ilk insan ben olamazdım. Çenemi bırakmadan önce altın vuruşu yaptı. "Bu senin yan çarın olmuş."

Çay bardağını sıcaklığını versin diye yanağıma yaslamışken odanın ışığı loş, ev sessizdi. Herkesin gelip görücü gibi Efsun'a bakması, benimle alay etmesi ama kimseyi umursamadan anneye kırmızı kurdele bağlamamın üzerinden saatler ve bir akşam yemeği geçmişti. Neşem bazen fazlasıyla yerinde olurken bazen de tıpkı bu anda olduğu gibi, dağılıyor bir köşeye kıvrılıyor ve mutsuzlaşıyordum.

Fetih, işini buraya da getirmişti ve o yukarıda çalışıyorken benim yanına gitmeye hiç niyetim yoktu. Artık benimle uzun uzun konuşmak yerine sanırım pes etmişti ve sadece beni izliyordu. Huzursuz olduğumun epey farkındaydı. Pınar bana çay koyup uyumuştu, ben de çayımı neredeyse dibini görmüştüm.

Uyuduğunu sandığım Sultan Hanım'ın aniden kızım deyişi, yüreğimi ağzıma getirdi. Elimi kalbime bastırırken korkudan yüzüm ekşidi ama sesime yansıtmadan, "Uyumadın mı sen?" diye sordum. Eli ayağı gibi bildiği evinde bana ulaşırken nerede oturduğumu nasıl görmüştü

bilmiyorum ama yerimi doğrudan seçti. Elinde bir fotoğraf albümü olduğunu yanıma gelince ancak fark ettim.

"Uykuyu bir yaşlılar bir de hastalar sevmez," dedi. O kadarla sınırlı değil demek istedim ama sessiz kalmak daha çok işime geldi. "Yorulmadın mı, tüm gün oradan oraya gittin? Niye hâlâ uyumadın?" Yorulmuştum ama uyumak istemiyordum. Zaten uyuyamıyordum da. Etkili bir yalan üretmem lazımdı ama bana izin vermedi.

"Bir de derdi olanlar."

Korktuğum başıma geldi, anladığı şeyleri ilk fırsatta bana sordu. Etrafa kaçar gibi baktım. "Niye Fetih'in yanında değilsin?" Bir bahane bulup sohbet ilerlemeden gitmem lazımdı.

"Yok, çalışıyor o," diye geveledim. "Birazdan ben de uyumaya gi-"

"Derdin Fetih," deyiverdi ansızın.

Bu konuşma uzarsa nasıl devam edeceğini biliyordum. Fetih'i çok seviyordu. Onun gözünde, başından sonuna kadar haklı olacak taraf da kızılacak taraf da belliydi. Hem ben zaten torununu ona şikâyet edemezdim. Yaşı çok büyüktü, karşı çıkıp kendimi de savunamazdım.

"Hayır babaanne nereden çıkardın o-"

"Dur hele dur," dedi hafifçe dizime vururken. "Bak sana ne anlatacağım. Dinle hele beni."

Nasıl olacaktı şimdi bu böyle, alışık değildim. Ben Zühre Karadere'ye alışıktım. Bünyem şu an oğlu mutsuz diye bana bunu zehretmesini bekliyordu. Tartışması gerekiyordu benimle. Bu ses tonu bile alışılmışın dışıydı.

"Şimdi biz dedenle böyle her akşam herkes yatınca diz dize otururduk. Evlendiğimiz ilk günden o ölene kadar. Ben böyle oturabilelim diye çabucak bitirirdim işimi gücümü, o da eve hiç iş bırakmazdı."

Ne ben işimi çabucak bitirmek için çabalardım günün birinde ne de Fetih eve iş getirmeyi bırakırdı. Bizim karşılıklı oturmak için saat saydığımız bir an olmayacaktı. Hem zaten neden olacaktı ki? Ne yersiz bir kıyaslamaydı...

"Ama ne zaman ki benim ona gönlüm bozulsun, böyle senin gibi geçerdim bir köşeye sesim soluğum çıkmazdı. Yanına da gitmezdim." Aniden kontrol edemediğim bir şekilde gözlerim sulandı, elim ayağım birbirine dolandı. Çaktırmadan yelledim gözlerimi. Ne oluyordu bana

âdeta unuttum. "Ya insan eşini göz göre göre aptal yerine koyar mı? Adalet mi bu? Bu mu evlil-"

Bu gaza gelişimi, "Şişşt," diye böldü telaşla. "Evliliğinize dil sürme!" diye uyardı. "Kocana söylen ama aranızdaki nikâha söylenme." Yanaklarımın içini hırsla dişledim. Evliliğimizin bir maneviyatı yoktu, ona da laf etmek istiyordum. Böyle ağzımı açıp gözümü yummak istiyordum.

"Bak şimdi kulağını aç beni iyi dinle," dedi sakince. O sakindi ama ben değildim. "Anne çocuğunu dinler, hekim hastasını, hâkim suçluyu, öğretmen talebesini. Bak etrafına, Allah neler neler yaratmış bir bizi ayırmış." Kızmıyordu, kızsa kanmazdım, kulak asmazdım ama kızmıyordu. "Bir bize vermiş bu konuşma hakkını. Konuşma hakkı bize verildiyse dinlemek de boynumuzun borcu." Dudaklarım aşağı doğru büzüldü, omuzlarımı silktim.

"Ama babaan-" Dayanamayıp bölme çabamı yarıda kesti.

"O zaman Fetih niye konuşmadı diyeceksin," diye tamamladı bunu. "Doğrusun, çok doğrusun," diye rahatlattı az da olsa beni. "O onun ayıbı, yazıklar olsun ki ona gelip sana açmamış ağzını ama ne zaman ki sen onu dinlemesen o ayıbı sen de üzerine alırsın. O vazifesini yerine getirmedi diye sen de mi getirmeyeceksin? Sen okumuş, görmüş bir kadınsın, söyle bana. Başkası vazifesinden kaçtı diye sen de mi kaçacaksın? Bu mudur doğrusu?"

Olayı etik çerçevesinde doğru ve yanlışlar olarak değerlendirebilecek durumda değildim. Onu ne onayladım ne de onaylamadım ama buna rağmen devam etti. "Sen cevabı biliyorsun. Bak daha yaşınız çok genç, evliliğinizi dilinize dolamayın. Yıpratmayın. Yazık olur. İçim istemiyor şimdi dinlemeyi de başım gözüm üstüne. Gönül bu sırtını dönmüş bir kere ama dinlemem etmem diye şart koyma. Sabret. O zaman otur, dinle kocanı. Bak bir katilin bile anlatacağı bir şeyler varsa, herkesin vardır. Onun da sebebi vardır, haklıdır demem sana ama vardır sebebi. Bir duy, bir konuşsun. Şart koyma kendine." Ellerimi avucunun içine alıp önce sıktı sonra öptü. "Oldu mu kızım?"

Fetih'ten yana değildi ama benden yana da değildi. Tam ortadaydı. Ayaklanacağı an doğruldum, albümü yanına aldı. "Buna sonra bakarız sen biraz otur düşün," dedi. Eli biraz oyalandıktan sonra yüzümü buldu. "Sana da bir tavsiye," dedi yüzümü okşarken. "O tenekeyi

dinlemeden önce sen içini boşalt. Çok biriktirmişsin, zehirler seni. Seni zehirleyeceğine biraz da Fetih taşısın sırtında. Hadi, Allah rahatlık versin sana."

O sıcaklığı, o beni rahatlatışı, o samimiyeti istemsizce elini yanağımdan ayırmasını engelletti. "Babaanne, teşekkür ederim."

Gerçekten yoktu, beni bu ailede böyle karşılayabilecek başka biri yoktu. Dudakları kıvrıldı, eğilip alnımdan öptü. "O Fetih, öpsün başına koysun seni."

Yavaş adımlarla çıkıp gitti. Dakikalarca kıpırdamadım. Sehpadaki telefonumu alırken tek ihtiyacım hava almaktı. Odalara sığamıyordum, içim içimi yiyordu. Evin önündeki çardağa çıktım ses çıkarmadan. Ahşap yere otururken üzerimdeki hırkaya sarıldım öylece. Yanaklarım o kadar çok ısınmıştı ki soğuk değince anladım. Saniyeler dakikaların peşinden zamanla birlikle akıp gitti.

Bir boşluğu zamandan soyut bir halde izledim, Sultan babaannenin dedikleri kafamda dönüp durdu. Aynı cümleler, farklı anlamlar. Yaşadıklarım ve başıma gelenler...

Tam sigaram yok ki içeyim diye hayıflanırken bir camın açılma sesini duydum. Sanki bunu bekler gibi başımı hemen oraya kaldırdım. Önce sigarasını ve elini gördüm sonra bedenini dışarı sarkıttı ve o an göz göze geldik. Bir an gözlerini kıstı. Daha fazla onu izlemeden kafamı başka yöne çevirdim. Herhalde içeri girerdi, izmariti kafama atacak hali yoktu. Zaten o pencere beklediğimden daha kısa sürede kapandı.

Düşünüp durdum. Defalarca kez aptal dedim durdum. Öznesi değişti. Fetih oldu, bazen de o kadın oldu.

"Asıl aptal sensin," dedim sonra. "En başından girmeyecektin o eve. Korurdun bir şekilde kendini." Bir an görüş açım bulandı başımı iki yana salladım. Zühre Karadere haklıydı. Evin bilme evimi, ailen bilme ailemi, demişti. "Ne ev benim ne aile," diye tekrar ettim. Artık uyumadan önce hep bunu tekrar edecektim.

"Seni böyle bir şey bir daha bu kadar üzerse, artık o evden çıkınca verem olduğunu öğrenirsin." Elimde değildi, durduramıyordum kafamın içini. Bunların hepsini sesli söylüyordum. "Apta-" Kapının açılma sesi beni süratle susturdu. Omuzlarıma bir şey bırakıldı.

"Kars'ın soğuğu Urfa'yı aratır." Masanın etrafından dolaşıp tam karşıma oturduğunda omzumda yarım yamalak duran şalı geriye doğru ittim, hemen düştü zaten. Gözleri yüzümden bıkkın bir tavırla yere düşen şala kaydı.

"Annen mi bu kadar inattı yoksa baban mı?"

"Sana ne?"

Annem ve babamdan bahsetsin istemiyordum. Onları bana hatırlatsın istemiyordum. Babam olsa beni buradan hemen alırdı. Çeker alırdı. Fetih'i de mahvederdi. Zaten en başından onaylamazdı, üzeceğini anlardı. Ama yoktu. Eskiden yanıma gelirdi, gelmezdi de... Gelirdi işte. Öyle hissetmek bile güzeldi. Artık gelmiyordu. Sebebini biliyordum. En çok o bana kızıyordu. Kemikleri sızlıyordu kendimi böyle bir hayatın içine ittiğim için belki de.

"Bence sen numunesin ama," diye devam etti. Annem severdi. Bir köşede kalmış o rüya canlandı. Efsun sana emanet demişti. Annemi kandırmak biraz kolaydı, sevgi dolu bir kadındı ve Fetih, annemi kandırırdı sahte bir sevgiyle. O gece rüyama annem gelmeseydi belki hiçbir şey öyle ilerlemeyecekti. Fetih annemi, annem ise beni kandırmıştı. "Yirmi beş yaşında genç bir kadın değil de on yaşında nazlı bir çocuk," dedi yine.

Bu söylediği çok zoruma gidiyordu. Ben çocukluğumu dokuz yaşında bırakmıştım neyden bahsediyordu? Kırgın olduğumu bile görmüyordu, babam elimi koyduğum yerden bile anlardı. Kendime kızdım o an, bu nasıl bir kıyaslamaydı?

"Fetih sen bir kadının seçebileceği en yanlış erkeksin!"

Onun söyledikleri benim içimde, benim söylediğim onun dışında bir sarsıntı yarattı. Bu cümlenin ağırlığı ağzımdan çıktıktan sonra fark edildi. "Babam bir kez anneme demişti ki bir adam karşısındaki kadının ne hissettiğini anlamıyorsa, o kadın alsın ceketini çıksın." Sultan babaannenin dedikleri kulağımda bir küpeydi. Ben tek taşımak istemiyordum artık bunca derdi. "Ben ceketimi alıp çıkmıyorum ama ilerideki eşin inşallah bunu yapar."

İlerideki eşi. Ağlamak istiyordum. *Baba lütfen bunun da nedenini söyle, neden ağlamak istiyorum ben?*

"Ama daha da büyük bir inşallah ise bu tavırlarının nedeni aramızdaki duygudan yoksun evliliktir. Yoksa gerçekten aşk evliliği yapacağın kadına yazık."

Aşk evliliği yapacağı kadın. Neden ağlamak istediğimi bulsam bütün derdim çözülecek gibi hissediyordum. Kilit nokta buydu ama o kadar sağlam bir kilitti ki yaklaşamıyordum. Bir de annemden yardım dilenemiyordum. Bana babam lazımdı. Kilidim vardı ama kapısını kaybetmiştim. En doğru kapıyı bana o gösterirdi. İşte o zaman her şey çözülürdü. İyileşirdim.

Her cümlemin onu nasıl sarstığını görüyordum. Böyle bir geri dönüş beklemiyordu benden. "Naz yapmıyorum," dedim bastırarak. "Naz yapabileceğim bir adam değilsin. Çocuk da değilim, emin ol senden daha önce büyümüşümdür. Senin sokakta oyun oynadığın yaşlarda..." Duraksadım devam etmedim. Gökyüzüne baktım. Ona neydi ki bundan? Ben onun gözünde daima nazlı bir çocuktan farksızdım.

"Her neyse. Rüyamda makyaj malzemelerimi atmadın. O kadar şımarık biri de değilim merak etme. Konuştukça batıyorsun, o yüzden kapat artık şu çeneni." Oturduğumuz yeri sarsarak kalkarken gidecek yerim yoktu. Aşk evliliği değildi ama ben yine de ceketimi alıp gitmek istiyordum. Bulmam gereken bir kapı vardı.

Söylediklerim biraz olsun etki etmiştir sandım ama kolumdan tutup gitmemi engelledi. Ona dönmeden kolumu çekmeye ve gitmeye çalıştım ama beni aniden bir patlama yaşarcasına kendine doğru bir mıknatıs gibi çekti, çarpışan vücutlarımızla burun buruna kaldık.

"Görmüyor musun Efsun?!" diye bağırdı. "Sırf konuş diye damarına bile basıyorum görmüyor musun?" Beni bile isteye bu hale getirdiğini açıkça itiraf ederken gözlerinde yaşadığı patlamanın ışığı yanıyordu. "Başlarım ilerisine de aşk evliliğine de. Bana ne kızım elin kadınının ne bok yapacağından? Bana ne?" diye devam ettirdi. "Ulan alıp ceketini çıkmayasın diye öfkeli haline bile razı geliyorum yine gidiyorsun Efsun! Suyuna gidiyorum olmuyor, damarına basıyorum olmuyor. Ne yapayım söyle, söyle ne yapayım?" Kolumu sıktıkça sıktı. Geriye gidemiyordum. "Karşımda ne düşündüğün belli değil put gibi duruyorsun, tek kelimeye muhtaç ettin beni. Bu mu adaletin senin? Herkese iyilik timsalisin, herkese adalet meleğisin sözkonusu bensem ne bu gaddarlığın?" Ben ona, o bana karşı dolmuştu. Söyleyemedikleri birikmişti.

"Bir aydır sana söylememek dışında ne halt yaptım, sana hatırlayacağın, kinleneceğin hangi anı bıraktım Efsun? De ki şurada elinden su

içtin de ki şurada gözün gözüne değdi. De hak vereyim sana, de hadi. Ne oldu da bu bir ayda, şimdi bizi bu kadar çok yıpratıyorsun? Yüzünü unuttum Elfsun, dibimde yüzünü, sesini unutturdun bana!" Son cümlesinde sesi yine yükseldi ve sanki tüm derdini sona saklamıştı. Burun buruna ydık. Dışarıdan bakan biri öpüşmemizi beklerdi. Ama biz birbirimizi öldürmek üzereydik. "Ne oldu da bir kelimeyi bana çok görüp bu hale getird-"

Boşlukta olan elimi yumruk yapıp tam da kalbinin üzerine vurdum beklemedik bir anda. Aniden bir yüzleşmenin içine düştük.

"Ne mi oldu bir ayda?" diye yükselen ben oldum bu kez. Dinleyecektim, büyük sözü dinleyecektim. "Ben bu bir aydır ne yaşıyorum senin haberin var mı?" Yumruğum yine kalbine yerleşti. Canımın yandığı yerden canı yansın istiyordum. Ben bir doktor olarak hemen tedavi edeyim kendimi ama o can çekişsin istiyordum.

"Senin annen benim gözümün içine baka baka bir aydır o kuzenini allayıp pulluyor!" Darbelerim daha da sertleşti ama asıl yıkımı yine kelimeler yaptı. "Annen benim gözümün içine baka baka kuzenine baktıkça içinin gittiğini söyledi. İçi gidiyormuş Fetih, anneciğinin içi gidiyormuş. Dört dörtlük kuzenin yerine beni seçtiğin için içi gidiyormuş!"

Yüzündeki öfke alaşağı oldu. Çehresine koca bir şaşkınlık yerleşti. Kolumu gevşettiği an aramıza mesafe açtım.

"Sen ne diyorsun?" diye tekte ama epeyce zorlanarak söyledi. "Sen ne dediğinin farkında mısın?!" diyerek üstüme yürüdü.

"Diyorum ki annen dedi ki Fetih elbet gözünün önündekini görecek. Gözünün önündekini!" Ağzım bir silah, kelimeler kurşunken Fetih'in gözünün dönüşü ilk kez beni ürkütmedi. "Oturup allaya pullaya evli bir adama mantı yaptılar, çok severmişsin. Ölüp bitermişsin. Öyle dediler bana, sonra da oturup eski günleri yâd etmek için, sana resmen doğru insanı göstermek için akşama kadar uğraştılar! Ben daha bekârken bana gelen çiçek için canıma okumuştun! Ben bir aydır senin müstakbel eşini dinliyorum annenden. Ne kadar yetersiz olduğum anlatılıyor."

Yüzüm bu iğrençlikle buruştu. Bir aydır annesinin el bebek gül bebek sustuğunu sanan Fetih şimdi adım attığı yeri resmen yakıyordu. Bir ileri gitti, bir geri, saçlarını çekiştirdi ve nefretle, "Anne," diye konuştu kısık sesle. Sonra iki elini aniden şakaklarına vurdu ve tekrar etti: "Anne,

anne, anne." Bir çocuğun annesine değil bir düşmanının düşmana seslenişi gibi.

"Bir aydır oturuşu kalkışı, örfü âdeti, saygısı her şeyiyle gözüme sokuldu. Çünkü sizin ailenize yakışan gelin oydu annen için." Birkaç kez alkışladım. "Çok doğru söylemiş annen, sizin gibi iğrenç bir aileye sizin gibi iğrenç bir gelin. Ben bir aydır ne mi yaşıyorum Fetih? Annenin ah çekişlerini duyuyorum. Ben bir ayd-" Benim onun kalbine attığım tüm yumrukları birleştirip tek seferde duvara vurduğunda nefesim de cümlemle beraber kesildi, devam edemedim.

Bu gece aramızda kısa ama çok sarsıcı bir yüzleşme yaşandı. Yüzünü bana döndüğünde acının fiziksel mi ruhsal mı olduğunu anlamak çok zordu. Sertçe yutkunmak yapabildiğim tek şeydi. Bu gördüğüm psikolojik şiddetti. Annesinden bir aydır bunu görüyordum ama bunu Fetih'le kafayı bozmuş bir kadınla birlikte yaptığını ben de bilmiyordum. Buna dayanamıyordum.

"Bana niye hiçbir şey söylemedin?" Bu öfkeyle patlayacak halinin aksine sesi çok kötü çıkmıştı. Öfkeli değil biraz kırgın, çokça pişman, özür diler gibi, bana hak verir gibi. Ona yapılmasına asla tahammül edemezdi. Onun yüzüne vurduğum tüm anlar gözümün önünden geçip gitti. Hepsinde tek bir ortak nokta vardı.

Hiçbirinde Fetih yoktu.

Zühre Karadere, beni o kadar yalnızken sıkıştırmıştı ki Fetih'in olduğu tek bir saniye bile yoktu. Oğluyla arasını açacak tek bir an bile yoktu. Fetih, bir aydır her şeyi o kadar yolunda sanıyordu ki söylememek artık onun için normalleşmişti.

"Bu soruyu sormak sadece benim hakkım Fetih," dedim kırgınca. Bu gece onu gerçeklerle baş başa bırakırken benden bir şey eksilmemişti ama ona yüklenmişti. Haklıydı, ona karşı çok gaddardım. Belki gerçekten başkası olsa bu kadar yıkılmışken yükünü son kez ağırlaştırmazdım.

"Ben annenden gelen çoğu şeye tahammül ediyordum zaten. Çünkü senin bana karşı bir yanlışın olmaz sanıyordum. Belki de anneni bu kadar kolay sindirmemin sebebi buydu. Aptal olan benim ama," dedim sakince. "Annenin gözüme soktuğunu görmediğim için değil, gözümün önündekini görmeyecek kadar sana güvendiğim için. Senden önce kendime bu öfkem, inan ki kendime."

III

YÜZLEŞMELER

Yorgunluk; benim için son günlerde üzerine ne kadar parfüm sıkarsam sıkayım kamufle edemediğim sigara kokusu gibiydi. Geçmiyordu, üzerime sinmişti. Yine o kokuyla uyandım.

Dün gece.

Ufak, çok kısa bir savaş başlamış; başladığı gibi de bitmişti. Kısa ama etkili ve sarsıcıydı. Rahatlamamıştım, yükümün azalacağını sanmış öyle ummuştum. Ama bu yaşanmamıştı. Anlatmadan önce sırtımda ne taşıyorsam fazlası vardı eksiği yoktu. Tek bir artısı olmuştu bana. Belki çok gaddarcaydı ama Fetih'in de artık yüksüz olmadığını bilmek beni memnun ediyordu. Ben rahat değilsem bunun sorumluları da rahat olmamalıydı.

Onu öylece önüne attığım ateşle bırakıp odaya çıktığımda çok uzunca bir süre kapı önüne çökmüş ve öylece durmuştum. Az önce o kavganın içinden kopup gelmemiş gibi kafamın içinin bomboş olduğunu hissetmiştim. Evet hissettiğim en net şey boşluktu. Ne kadar zaman akıp gitmişti bilmiyordum ama uyuştuğum yerden kalktığımda adımlarım yatağa değil cama gitmişti. Bıraktığım yerde öylece o soğukta oturmuş muhtemelen içtiği sigaradan ve geçen uzun zamandan ötürü artık üşüdüğünü anlamıyorken öylece boşluğu izliyordu. Birini söndürmeden diğerini yakıyor, sanki işe yarayacakmış gibi durmadan o dumanı içine çekiyordu.

Varlığımı fark etmemesi için onu uzun uzun izlemesem de gece uyandığım yer yatağından kendimi sürüye sürüye cama gidiyor, onu orada görüyordum.

Ayağımdaki panduflarla ahşap merdivenlerden iniyordum. Uyandığımda o yoktu yanımda, izi de yoktu. Hiç girmemişti galiba odaya.

"O kadar öfkeliyim ki babaanne."

Urfa'ya geldiğimden beri hayatıma bir kavram girmişti. Dinlemek. Kapı dinlemek. Baca dinlemek. Masa dinlemek. Ama hep gizlice dinlemek. Ben hep önemli konuşmalara denk gelmiyordum, ben her türlü konuşmayı dinliyordum gizlice sonra önemli önemsiz diye kafamda ayırıyordum. Buna sebep olan insanlardı, yemek bile konuşsalar düşmanmışım gibi susuyorlardı ben gidince yanlarına.

Öyle görüyorlar zaten Efsun... Seninki de laf!

Mesela şimdi ahşap merdivenlerin dibinde olan mutfaktan girsem Fetih'le babaannesi susmayacak mıydı? Susacaklardı. Onlar sohbetlerine devam etsinler diye içeceğim sudan feragat edip gitmedim mutfağa. Önce adımlarım durdu sonra biraz duvara yaslandım. Ardından oturdum ki gölgem küçülsün görmesinler diye.

"Öfkem o kadar büyük ki..." Cümleyi bir türlü tamamlayamıyor kelime dağarcığı yetersiz geliyor gibi hissettim. Fetih, dün geceye kadar annesinden o kadar emindi ki belki başta yaptığı bir uyarı konuşması bunu sağlamıştı belki başka bir şey. Dün geceki itiraf onu bir deprem gibi sarsmıştı. Annesinden; anne evlat ilişkisi olarak Zeliha meselesiyle epey bir kopmuş, zaten bir yabancı gibi bakan o adam artık düşman gibiydi. Zühre Karadere ne yapıyorsa nefret, öfke ve mesafe olarak ona geri dönüyordu farkında değildi. Ne yapıyorsa kendine yapıyordu. Aptaldı. Bunu bile görmüyordu.

"Annemin değil yüzünü görmek sesini duysam taş taş üstünde bırakmayacağım." Durdu, hafif ritmik bir ses geldi. Vurma sesi. Muhtemelen yumruğunu vurdu ardı ardına. "O kafasının içini de kurduklarını da o zihniyetini de..." Tekrar ve tekrar durdu. Karşısında olan kadın sessizliğini korumaya devam etti ve Fetih benim biraz önce düşündüğüm şeyi kanıtladı.

Sesi aniden hiddetlendi, "O dua etsin," diye çıkıştı ama sesi kontrollüydü. "Ben yaptığı haltları Urfa'dan kaç saat uzakta öğrendim. Yoksa ne onun anneliği kalacaktı ne benim insanlığım. Zühre Karadere var ya, Zühre Karadere..."

"Babana otuz küsur sene önce aynı cümleyi kurmuştum," dedi torununa rağmen daha sakinken. "O Zühre var ya o Zühre demiştim de bir durup anam ne diyor dememişti. Bak büyüttü oğlunu, oğlu gelmiş

"Babaanne o nasıl laf?"

"Yalan mı? Bu kadın yalnız! Sen anlamazsın, ben anlamam. Bir sofraya oturduğunuzda ilk onun tasına çorba koymayacaksanız evlenmeyecektin bu kadınla. Sen o çorbayı ilk ona koymazsan kendini fazlalık hisseder bu çocuklar."

Daha fazlasını değil merak etmek, duymaya bile tahammül edemedim. Hızlı hızlı merdivenleri tırmandım. Gerçek peşimden geliyordu. Gerçek peşimi hiç bırakmıyordu ve gerçek, yılan gibi ayağımdan boynuma dolanıyordu. Aynalardan kaçtım, yüz yüze gelmek istemedim kendimle.

Düşmanlar bazen en dürüst insanlar olurlardı, bu yüzdendi Zühre Karadere'nin söylediklerini bu kadar yerli yerine oturtmam. Sana yapma diyecek bir annen bile yok demişti mesela, çok ağrıma gitmişti ama saçmaydı bu. Doğru söylüyordu. Alışkanlık farkındalığı öldürmüştü.

Yatağın içine girdim tekrardan, yorganı çektim üstüme. Hiç kalkmamış gibi. İnsanlar anne babası olmayan insanları daha mı korkusuzca üzerlerdi? Boşlukta bu soru dönüp durdu. Dudaklarım hafif aralık, gözlerim öyle mahmurdu. Kapı tıklatıldı, kim olduğunu pek tabii bilerek hiç hareket etmeden, "Müsait değilim," dedim. Çok önemli bir sorunun cevabını arıyordum.

Vicdan azabı mı çekiyordu şimdi Fetih? Acıma beraberinde o azabı da getirirdi biliyordum. Bu gerçek ne kadar kötü hissettirebilirse o kadar hissettirdi bana. Bir insanın öksüz ve yetim olduğum için bana muamelesini değiştirmesini asla istemiyordum.

Kapıyı yeniden tıklattı. "İçeriden bir şey alacağım," dedi. İnandım. "Alabilirsin," dedim. Açtı kapıyı, yalanını bir hataymış gibi düzeltti.

"İçeriye bir şey bırakacağım."

Ona baktım. Bir tepsinin üstünde dumanı tüten bir bardak süt, bal ve meyve vardı. Bir öksüze ve yetime acınarak hazırlanmış gibi geldi bana. Duymasam öyle sanmazdım ama bir kere duydum, ne unuturdum ne silerdim kafamdan.

İkimiz de aynı anda birbirimize konuştuk.

"Yalancı."

Önüme döndüm, yanı başıma gelip oturdu. "Hadi doğrul da ballı süt iç." İki kaşık balı süte ekleyip karıştırdı.

"İçmeyeceğim. Israr da etme."

"Meyve de getirdim."

"Fetih yeter," dedim sert bir sesle. Durdu, getirdiği tepsiye baktı. Gözlerimi kapattım. Uyumam mümkün değildi ama dünyanın aydınlığını da istemiyordum. Sessizlik yattı aramıza, bir süre gerçekten hiç konuşmayacak sandım. Uykuya dalmak için dua ettim içimden.

"Yaşar Kemal okumaz mısın sen hiç?" Bedeninin tamamıyla bana döndüğünü hissettim. "Kendini dertten mi öldüreceksin Efsun? Sonun felaket olacak bak."

*Konuşan insan, öyle kolay kolay dertten ölmez. Bir insan konuşmadı da içine gömüldü müydü, sonu felakettir.**

"Okumam."

"Yalancı."

Sustum. Yalancıydım. O yalancı olmasın istedim. "Bana bakınca ne hissediyorsun?" diye sordum bir cesaret. Olur da dürüst olası tutar, bana acıdığını ağzından duyarım onu sudan çıkmış balığa çeviririm diye kendime fırsat kollarım. Yoksa yok annem babam, sana mı kaldı buna üzülmek diye fırçalarım diye bekledim. O çorbayı ilk benim tabağıma doldurman zerre de umurumda değil diye kendimi savunurum sandım.

"Pişmanlık," dedi ama o. Elime vermedi hiçbir fırsat. "Körü körüne bir pişmanlık. Kimin için değerdi ki seninle bu hale gelmeme? Bunu sorup duruyorum kendime." Sesinde beni şüpheye düşüren hiçbir şey yoktu.

"Sadece mi?" İstediğim cevabı alana kadar direteceđktim.

"O kadar fazla ki başka bir şey varsa da bilmiyorum," dedi. Gariptir sesinde beni şüpheye düşürecek yine bir şey bulamadım. "Hadi kalk da şu sütü iç Allah aşkına. Babaannem dahil olacak yoksa meseleye."

Dumanı tüten süte baktım. "Efsun'un annesinin sütü mü?" Sorumu garipsedi. "Yok ben içemem onu Efsun'un hakkı o."

"Fesuphanallah," dediğini duydum. Ona değil üzerimizdeki yorgana bakıyordum. "Ödüm kopuyor vejetaryen olacaksın diye, o kademeyi atlayıp veganlığa mı geçeceksin?"

* Yaşar Kemal, *İnce Memed.* (Yapı Kredi Yayınları)

"Yararlı olan her oluşuma karşısın zaten. Bunun Efsun'un hakkı olduğunu düşünmem için vegan olmama gerek yok," dedim. Hem o sütü içmek istemiyordum hem de yeterli sebepler sunuyordum ona.

"İnan babaannem de Efsun'un hakkını alıp bir insana vermez. Bana inanmıyorsan bile babaannemden şüphe etme."

Evet, bunu da biliyordum. Aksini söylemedim. Babaannesini çağırırdı, bu hayvanlarını çocukları gibi gören bir kadın için en âlâ hakaretti. Süte uzandım, bardağı kavradım. "Ha şöyle biraz koca sözü dinle ya," dedi. Süt yeterince sıcak olmasa üzerine dökmem için bir tahrikti bu.

"Pabucumun kocası."

"Çıkar kimliğini," dedi, bu ilk tartışmamız değildi. Her ters düşüşümüzde çıkar kimliğini deyip dururdu.

"Yaptım bir hata," dedim açıkça. Sıcak sütten birazcık içtim. "Şimdiki aklım olsa çok sevgili aşiretine yeni bir akım getirir kendi soyadımda kalırdım. Düşseydiniz bakalım birbirinize. Ah aptal Efsun, ah..."

Zaten halihazırda kötü bir gelindim. Bir ailenin ilk çocuğu nasıl ki çoğu sorumluluğu yüklenirdi, ben de aynı şeyi yapmalıydım.

"Ha ben de buna izin verirdim?" sorusu geldi ukalaca bir üslupla.

"Ha ben de senden izin alırdım?"

Sesi ukalaca gelmişti, yüzüne bakmasam böyle bir ihtimalin Karadere'yi nasıl delirttiğini canlı canlı göremezdim. Dudakları bile gerilmiş, yüzü neredeyse renk değiştirmişti. Ama yine de güldü. Güler gibi oldu. "Oo," dedi gülerek. Dudaklarını ezdi, dilini ağzının içinde döndürüp etrafa bakındı ve bir an sonra işaretparmağı havalandı hafifçe. Ya da eli. Karmakarışık bir şeyler yapıyordu. Anlayamıyordum.

Birkaç kez konuşacak gibi olup toparlayamadı. Gözümün önünde bir ihtimalle mi bu kıvama gelmişti? Ben nasıl bunu zamanında akıl edememiştim?

"Yani söylediğin şeyin olasılığı uzayın içinde bile yok sana öyle söyleyeyim. Onu unut sen Doktor."

Saniyesinde doktor oldum. Söylediğimin bu kadar büyük bir sarsıntı yaratacağını bilsem şimdiye kadar defalarca kullanmıştım. O sinirini kamufle etmek için gülümsedi ben daha çok sinir etmek için. "Ataerkil zihniyetine çok büyük bir darbe vurup yarın dilekçemi vereyim. Yapamazsın deme, aklını alırım senin, bir bakmışsın sen benim soyadımı almışsın."

"Dilekçe falan yok Efsun." Yerine sinmişti, yüksekten konuşmuyordu. Yapabilme olasılığımın ne kadar yüksek olduğunu biliyor, engel olamayacağına eminken sesini kısık tutuyordu.

"Yarın sana adliye önünden fotoğraf atarım, meraklanma."

"Adliyeye giden tüm yollar kapalıymış yarın. Ben kapattım."

"Ertesi gün giderim," diye karşılık verdim hemen. Bu bir altta kalmama savaşıydı artık.

"Sana sonsuza kadar kapalı."

Önümde iki cevap ihtimali vardı. Birincisi aylar sonra kesin olarak o adliyeye gideceğimizi dillendirmek ikincisiyse bu inatlaşmanın içinde kalmak. İkincisini tercih ederim.

"Bende avukat arkadaş bol. Tek bir telefonuma bakar."

Başını geriye doğru attı ve soluklandı. Tavanı izledi bir süre. Sanırım pes edecekti. Keyifle gülümsedim.

"Nereden geldik biz bu konuya? Beni kışkırtıp dediğini yapmak için kendine neden çıkarmaya çalışıyorsun ama yemezler."

Evet yarın versem dilekçemi biz boşanana kadar ancak sonuçlanırdı. Ama bu korku bile Fetih'i kahredebilir miydi? Ederdi. Yapılabilir miydi? Olabilirdi. Onu alt etmiş miydim? Etmiştim. Keyifle geriye yaslandım.

"Sütünü iç," dedi bir ağız dolusu küfreder gibi. Höpürdeterek içtim.

"Efsun Zorlu. Ben zaten soran olursa hep öyle diyorum. Hiç seninkini kullanmadım. Karadere..." Yüzüm kekremsi bir tatla ekşidi. "Kulağa bile güzel gelmiyor. Çok şey..." Parmaklarımı şıklattım düşünceli bir halde. Bana öyle bir bakıyordu ki sanki aniden kapıyı çarparak çıkacaktı. "Anlatamıyorum da. Ataerkil bir soyad izlenimi veriyor. İtici yani. Mesela Kara soyadı güzel, öyle olsaydı bir nebze daha iyi olabilirdi. Hiç sizinki gibi değil. Efsun Kara." Duraksadım ve tekrar sütü höpürdettim. Fetih, bu tarz seslerden çok huylanırdı.

"Olabilirmiş aslında. Valla hoş oldu yani. Efsun Zorlu Kara. Oldu cidden. Ben bunu ileride düşüneyim ya. İlki isteğim dışı oldu seçemedim, ikincisinde iradem olacak. Gider bulurum o soyadından birini." Kaşlarını çatmış, ip gibi olmuş dudaklarıyla bana bakıyordu. Boynundaki damarlar bir ağacın dalları gibi budaklandı. Yutkunmadı, nefesi bile şüpheliydi. Konuşmak için çırpındı bir süre. Onu bir ihtimalle ala-

şağı etmeyi beklemiyordum.

"Gölgem üstünde olacak desene. Yazık olacak adama, benim soyumdan çıktık yola onu seçmek için. Halbuki bilse senin her Kara dediğinde aklına benim geldiğimi kahrından ölü-"

"O zamana kadar adın sanın kalır mı sanıyorsun bende?"

Öyle çabuk tırnak çıkardım ki... Neye uğradığını şaşırdı. Kalbinin üzerinde pençe izlerim vardı sanki. Gözlerine bir gölge düştü. Daha fazla yüzüme bakamadı, başını çevirdi. Çok ağrına gitti söylediğim.

"Sana tek bedduam; bu gaddarlığın da bir bana olmasın Efsun," dedi yüzüme bakmadan. "Sefayı sürecek herif de bin gece cefasını çeksin. Öyle kolay olmasın saadeti. Her yaptığı teker teker burnundan gelsin de tek hatası bile vurdu kırdıya gitmesin. O bunları yaşarken de senin zerre vicdanın sızlamasın. Müstahak gör her şeyi ona da." Hiç tanımadığı bir adam için ardı ardına sıraladı bunları. Ben onun hayatına girme ihtimali olan bir kadın için asla böyle söylemezdim ama o çekinmedi.

"Seni zerre ilgilendirmez bu," dedim. Konuyu ben açıyor, taşlar onun ağzından bana yönelince yine ben kapatmak istiyordum. Bu fark edilmeyecek gibi değildi. Bitirdiğim bardağı tepsiye bıraktığımda geri uzandım yatağa. Söylenmeye başladı.

"Sen bana neyi fark ettirdin biliyor musun Efsun? Ben çok sabırlı bir insan evladıymışım. Senden önce bilmiyordum bunu. Sabırdan yana zerre bir şey yok sanıyordum. Meğerse varmış. Peygamber sabrı varmış bende, dikkatini çekti değil mi senin de? Bayağı edebimle sabır taşıyım ben. Aferin ulan bana, sabırsız tahammülsüz bir pezevenk de olabilirmişim. Bak sabırlı bir adam olmasam kafamı duvarlara vuruyordum şimdi çünkü sen adamı hasta etme raddesine getirirsin. Ama öyle bir şey yapmak gelmiyor aklıma."

Uzun cümlelerinin sonuna gelirken yatakta da kendine yer edinmişti. Aramızda mesafe vardı ama yastık yoktu. "Ne?" dedi bakışlarıma karşı. "Yatağın en ucuna kıvrıldım işte. Daha ne yapayım? Uykum var Efsun. Dün gece hiç uyumadım. Belli ki sen de uyuyamamışsın."

"Deliksiz uyudum."

"Hadi hadi, hayatta inanmam. Ben yokum bir kere nasıl uyuyacaksın?"

"Af buyur?"

"Buyurayım," dedi. Elleri bana uzandı ve serçeparmağımdan yaka-

ladı. Saniyeler içinde serçeparmağımı avucunun içine hapsettiğinde ne olduğunu anlayamadım. En küçük parmağım onun kocaman elleri arasında yok olmuştu.

"Tabii sen bilmezsin; yanımda uyuyakaldığın gecelerde seni yatağına yatırırken yakalıyorsun böyle serçeparmağımı. Bırakmıyorsun." Parmağımı sıktı avucunun içinde. Şaşkınlıkla ona baktım.

"Yalan söyleme. Öyle bir şey yapmıyorum, yalancı." İnkârım biraz da kendimeydi, nasıl bu kadar çabuk kendimden yana şüpheye düştüm bilmiyordum.

Hayır... Biliyordum.

Serçeparmağımı işin doğrusu elini hafifçe kaldırıp görüş alanımıza soktu. Göğsüm bir kuş gibi atıyordu. Bunu yapma ihtimali bile beni titretmeye yetmişti. Yapmamıştım bunu, Fetih'e böyle bir şey yapmamıştım.

"Tabii senin ellerin küçük olduğu için benim parmağım yok olmuyor avucunun içinde. Bak seninki yok olmuş."

Gördüğüm rüyalarla zaten yeterince ihanetine uğruyordum bilinçaltımın, bir de bu kadarını yapmış olamazdım. Hayır kandırıyordu beni. Kontrolüm dışındaki her an, benim bu derece yenilgimle sonuçlanıyor olamazdı.

"Ha tutup sonra bıraktığını da sanma. Bir tutuşun var, bıraktığını ben uyanıkken hiç görmedim." Anlattıkça yarılanmış bir defterin ilk sayfaları karıştırılıyordu âdeta.

"Ben her uyandığında sana dönüğüm farkında değil misin?"

Elimi çekmeyişimden ya da tutulmamdan yüz buldu bilmiyorum ama önce ellerimizi yastığa koydu sonra kısmen yüzünü ellerimizin üzerine. Artık yatağın ucunda değildi. Söylediğini çürütmeye çalıştım korkuyla. Neden aklıma Fetih'in yüzünü değil de sırtını gördüğüm bir sabaha uyandığım gelmiyordu?

"Tutuş o tutuş bırakmıyorsun bir daha. Ee iş güç de kalıyor, dönemiyorum bir daha odaya. Elim yatağın üzerinde uyuyorum el mahkûm, artık sen ne zaman bırakıyorsun ben de bilmiyorum o kadarını."

"Yok öyle bir şey. Tutmuyorum senin parmağını falan. Yalancı." Parmağımı çekmeyi akıl ederken fazla hırçın davranmam tırnağımın yüzünü çizmesine bile neden oldu. Yine de kalkmadı, bir tepki vermedi.

"Yalancı," diye tekrar ettim. Beni kandırdığını kabul etmesini is-

tiyordum. Başka türlüsü mümkün değildi. Kafamın içinde bir sahne canlanmak istiyor ama ben izin vermiyordum. O sahnenin Fetih'ten kaynaklı hatırlanması kadar büyük bir ayıp olamazdı. Bunun ağırlığını nasıl kaldırırdım onu bile bilmiyordum.

"Ve bunu en başından beri yapıyorsun. İlk haftaydı yanlışım yoksa. Artık aramızdaki bir rutinden ibaret. Sorgulamıyorum. Bana da normal geliyor. Yanına yaklaşmam yeter sen uyurken, kokumu mu alıyorsun artık ne yapıyorsan... Bu senin için de artık bir alışkanlık Efsun."

"Bırak palavrayı! Ben senin parmağını tutacağım sen de canıma minnet deyip bütün gece elin havada duracaksın öyl-"

Lafımı böldü. Balla değil bıçakla. İçimde bir kayık, kayığın içinde üç kişi. Ben, annem ve babam. Kayık bir denizde yüzüyor; içindeki balıklar anılarımız ve birikmişliğimizdi. Fetih bazı anlar kayığa binmek için o kadar zorluyordu ki her defasında onu almamak için o denize düşmeyi göze alıyordum. Ama artık direnecek gücüm kalmamıştı. Rüyalarıma da direnemiyordum artık. Saçma sapan denk gelişlere de.

"Tabii başta çekmeye yeltendim parmağımı. Ne bileyim tesadüfen tutmuşsundur diye ama yok. Bıraktığım gibi mır mır konuşmaya başlıyorsun. Hani bebekler olur ya, bir şeyler anlatırlar kendi dillerinde. Konuşmayı bilmiyorlar tabii... Aynısı. Fazlası var eksiği yok. Parmağımı tekrardan tutup uykuya dalana kadar konuşmaya devam. Denedim yani dediğini bir iki kez, işim gücüm var diye de yaptım, kolum havada kalmasın diye de yok... Bana da başka çare kalmadı. Ben de kabullendim. Alışkanlığın alışkanlığım oldu."

Babamla aramızdaki şeyi oyuna dönüştürmemizle mutfağa varışımız daha uzun sürdü. Onun kucağında hâlâ uykulu gözlerle dururken mutfağa yaklaştıkça annemle son zamanlarda çok ama çok fazla dinlediğimiz şarkıyı yine duydum.

"Kusura bakma iş işten geçti
Olamayız artık eskisi gibi" Annem de eşlik ediyordu şarkıya.
"Benim de gözüm artık açıldı
Her yanıma kısmet saçıldı."

Bizi görmesiyle sondaki kelimeyi daha çok uzattı, ellerindekileri bırakmadan babamın sinesinde ona bakan bir çift uykulu göze gülümsedi.

Benim annem dünyanın en güzel annesiydi. Her anne güzeldi belki

ama yemin ederim benim annem dünyanın en güzel annesiydi.

"Ay gözlerim kamaştı," dedi şen şakrak bir sesle. Sonra güneşe çıkmış gibi gözlerini kıstı. "Gözlerim kamaştı, gözlerim kamaştı." Bir an telaş yapması beni tedirgin ederken ellerindekileri bırakıp gözlerini ayırmadan bize ilerlemeye başladı. O da öğretmendi ama benim öğretmenimden daha farklı giyiniyordu.

Daha şey... Süslü! Tıpkı benim kıyafetlerim gibi!

Topuklu ayakkabılarının sesi mesela en sevdiğimdi. Ben ne zaman giyebilecektim acaba? Ne kadar kalmıştı o kadar büyümeme? Kendime söz vermiştim: "O kadar büyüdüğünde Efsun, bir daha küçülene kadar hep topuklu giy!"

Annem yüzümü yavaşça babamın sinesinden çıkarırken, "Hanımefendi ne kadar güzelsiniz böyle," dedi hayran hayran. Hayrandı bana... Ben de ona... Babam da ikimize... Egemen de bana... Ama bunu sadece ben biliyordum.

"Kim doğurdu sizi? Aaaa ben doğurmuşum!"

Yüzümün her bir tarafını öperken o güzel kokusu yine doldu burnuma. Benim annem dünyanın en güzel kokan annesiydi. Her anne güzel kokardı ama birincilik annemdeydi. O beni ben onu koklarken şarkı arkamızdan devam ediyordu.

"Her şey mal mülk
Her şey para pul
Dostlukmuş sevgiymiş
Ara dur." *

Biz annemle öpüşüp koklaşırken babam o kadar süre sessiz kalmıştı ki ikimizin de gözü aynı anda ona döndüğünde o bize değil müziğin çaldığı yere bakıyordu. Neden bizi izlemiyordu ki?

Yüzünde kapıdaki güvenlik amcanın yüzündeki gibi huysuz bir hal vardı. Onun gibi evet. Bizim ona baktığımızı biliyordu galiba. Annem onu da öperken yanaklarından, "Yine Efsun'la uyumuşsun?" dedi. Babamın gözleri annemi bulurken uyandığımdan beri tuttuğum parmağını kaldırdı. Babamın serçeparmağı avucumun içindeyken uzun uzun baktım

---

* Sezen Aksu'nun *Kusura Bakma* adlı şarkısı.

ellerimize.

Annem kıkırdadı, elleri suçlular gibi havalandı ve dudaklarını büzdü. "Bakma öyle, bu huyunu benden alması benim suçum değil."

Babamın yanıtı gecikmedi. "Bu ufacık ayrıntıyı bile senden alması senin suçun bence. Mümkün olsa tek başına yaptığını düşüneceğiz." Parmaklarımdan öptü tek tek.

"Annesi kılıklı." Burnunu burnuma sürttü. İşte bu en sevdiğimdi, dakikalarca bunu yapabilirdik. "Babasının bebeği, prensesim benim."

Bir taraftan annem bir taraftan babam. İstisnasız her sabah. Bir kahvaltı kadar düzenliydi bu yaptığımız. Sarıp sarmaladılar beni. Annem çillerini çillerime sürdü. Dudağında kırmızı bir ruj vardı. İstesem bana da biraz sürer miydi? Okula gidiyordum ama çok az. Çok çok az. Babamı kandırabilirdik. Bunu çoğu kez yapıyorduk.

Annem, "Derse yetişmem lazım," diye sızlanana kadar birbirimizi öptük. "Kahvaltı hazır, güzelce yapın. Biz Efsun'la haftalık kombinimizi yaptık zaten o ne giyeceğini biliyor. Örülü saçlarını açıyorsun ve..." Gözleri bana çevrildi. "Maşalı oluyor saçların." Dudaklarım heyecanla kıvrıldı.

"Dudaklarıma o kirazlı şeyi sürebilir miyim?" İki çift göz bana baktı. Gülümsedim. "Kurumaması için..." Annem kafasını iki yana sallayıp güldü ve bana yaklaşıp kulağıma fısıldadı.

"Rengini vermesi için kat kat sürmek yok, o zaten dudakta kaldıkça veriyor rengini tamam mı güzelliğim?" Başımı salladım yavaş yavaş ve babama gerekli cümle kuruldu.

"Hava soğuk dudakları kuruyor, nemlendiriciyi de sürmeyi unutmayın olur mu?" Babam başını sallarken anneme yaklaşıp birkaç kez farklı noktalardan öptü. Babamın serçeparmağı avucumdaydı hâlâ. Bırakmaya niyetim yoktu.

"Hız yapıp gaza abanma, eve senden önce ceza kâğıdın gelir inkâr da edemezsin."

Onu huysuz güvenlik amcaya çeviren şarkıyı kapattı annem evden çıkarken. Bu şarkıyı hiç mi hiç sevmiyordu. Birbirimize baktık, yaklaşıp öptüğümde konuştu.

"Ne yapacağım ben sizinle?"

Bazı gecelerin karanlığı uykuya yatırılmış bir üzüm birikintisi kadar yoğun olurdu. Üzümden şarap, geceden güneş doğardı ve o karanlık kimini yutardı.

Fokur fokur kaynayan çaydanlıklardan dumanı tüten çayı iki ince belli bardağa doldurdum. Mutfağın kapısı ışığı gibi kapalıydı, sadece tezgâhın üzerinde kalan minik ışık açıktı. Sultan babaanne önüne koyduğu ve dün bakmadığımız albümle beni bekliyordu. Ev oldukça sessizdi.

"Uyudu mu seninki?" diye sordu, böyle yaşından uzak sanki arkadaşımmış gibi.

"Sanırım."

"Dün yediniz mi birbirinizi? Kafasını yastığa koymadı." Dudaklarımı ıslatıp yılların yükünü yüzünde kırışıklık olarak taşıyan kadına baktım.

"Sadece biraz seni dinledim," diye itiraf ettim. Dün gece en iyi böyle açıklanabilirdi. Gülümseyip başını salladı. Zaten her şeyi biliyordu ama yine de benden de dinliyordu. Bu bile o kadar özeldi ki ona baktığımda artık istemsizce minnetle doluyordum.

"Yarın mı yolculuk?"

"Bir daha geliriz. Hem senin sözün var sen de geleceksin daha." Sorusunun altında yatan burukluğu görebiliyordum. Yaşlılık zor olmalıydı. Ama en çok da yalnızlık zor olmalıydı. Gözlerinin içi gülüyordu sanki biz geldiğimizden beri. O burukluğu gizlemek ister gibi tebessümünü kafasını sallayarak sürdürdü.

"Bakalım mı albüme?" Sandalyemi ona yaklaştırdım çayımı da dikkatlice yanıma çektim. Bir yudum aldım ama ağzıma dolan acımtırak tatla geri bıraktım. Sanırım fazla koyu olmuştu, içilecek gibi değildi. Kalkıp seyreltmedim, tüm odağımı albüme verdim.

Büyük, dışı gösterişli albümü açtığında tam olarak beklediğim bir kare düştü görüş alanıma. Tarihi on iki sene öncesini gösteren fotoğraf bir düğündendi. Fotoğrafın kalitesi düşük ama kameraya bakmaktan çekinen ve birbirine yabancı gibi davranan iki yaşlının kim olduğunu anlamak zor olmadı.

"Ne kadar da yakışıyormuşsunuz öyle," dedim cilveyle karışık. Kameraya karşı telaşlarını gizleyememişlerdi, çok tatlılardı. Masada sadece

ikisi vardı. Yaşlı adama daha dikkatli baktım. Osman Bey'in ilerideki hali gibiydi. Aynı sert çehre aynı ciddiyet. Fetih, babasına benziyordu ama babasının dedesine benzediği kadar değildi. Muhtemelen annesinden de almıştı birtakım şeyleri. Zaten karakterinden de bu belli oluyordu. Melezdi benim gözümde. Bir kez daha aile içinde açılmıştı bu mevzu. O zaman Kürşat'ın ısrarıyla bakılmıştı soyağacına. Ve o kadar karman çorban bir soy vardı ki şu an bu aile Karadeniz'den ötede bir yerde de yaşıyor olabilirdi İran'da da. Bir Ege'de yoktu bağları. Soy çok kalabalıktı ve bu da bir curcunaya sebep oluyordu.

Ama bana kalırsa yüzlerinin hoşluğunu buradan alıyordu bu üç çocuk. Yüzünün hoşluğu. Bunu erdemli bir insan olarak fark ve kabul edeli çok olmuyordu. Zeliha ve Kürşat için aynı şeyi düşünürken Fetih'i dışarıda tutmak imkânsızdı. Ama en güzelleri kesinlikle Zeliha'ydı. Bunu söylemeyi istemezdim ama dış görünüşünü anne tarafından daha fazla almıştı. Neyse ki sadece dış görünüşünü...

Kapalı kapı aralandığında, uyuduğunu düşündüğüm adam kafasını uzattı kapıdan. Önce ikimize sonra önümüzdeki albüme baktı. Sessizce içeri girdi, bir bardak çay koydu ve masaya oturdu sonra benim bardağıma dikti gözünü. Başımı çevirdim ve fotoğrafa bakmaya devam ettim.

Seksen yaşındaydı, yetmiş yaşında eşini kaybetmişti. Her türlü onunla geçirdiği zaman onsuz geçirdiği zamanın bilmem kaç katıydı. Halihazırda olan yarasını hatırlatmamak için devamında eşiyle olan birkaç fotoğrafa sessizce uzun uzun baktım. İlk açılan iki sayfa sadece ikisiydi zaten.

Ben albümle ilgileniyorken çay bardağım alındı önümden. Döktüğünü duydum, bardağı çalkaladı ve yeniden doldurdu. Önüme konan çaya baktım. Açık bir bardak çay, benim içebileceğim kadar seyreltilmiş. Hiçbir şey söylemedik.

Uzaktan izliyordu albümü nasıl karıştırdığımı. Kalabalık aile sofraları vardı hep. Birkaç tane Zühre-Osman düğünü hatta. Bu fotoğraflardan haberi olmayanlar, unutanlar bile vardı eminim. O kadar eskiydi hepsi.

Sonra bir karede takıldı gözüm. Bir an fotoğraftaki 5-6 yaşlarındaki çocukla göz göze geldik resmen. Bu haylazlık mı beni şüpheye düşürdü yoksa çocuğu tutan kişinin Osman Karadere olması mı bilmiyorum ama bir an heyecanım nüksetti.

"Babaanne," dedim gözümü resimden ayıramazken. "Bir fotoğrafta galiba babasının kafasını top gibi tutan bir çocuk var, kim bu?"

Fetih hiçbir şey söylemedi.

"Fetih işte," dedi. "Zar zor çekilmişti. Sevmezdi kamerayı."

Hâlâ sevmez.

Parmak uçlarımı dudaklarıma bastırdım ama gülüşüm engellenmedi. Uyumsuz. Uyumsuz herifin tekiydi. Delirecektim, küçücük çocukken de böyleydi. Bir kilometre öteden ateş topu olduğunu, yaramazlık abidesi olduğunu belli ediyordu.

Sonra annesiyle olan fotoğrafını gördüm. Hemen altında. Burada belki daha küçüktü. Muhtemelen o dönem için zor bulunan kameranın olduğu her anı değerlendirmeye çalışan anne babasına öfkeliydi. Zühre Karadere alımlı haliyle diz çöktüğü yerde Fetih'i karnından tutup kendine çekerek kameraya gülümsemişti. Oğlu kolunun altında tuttuğu topla kameraya kan ter içinde bakıyordu ve sanırım biraz öfkeliydi. Oyunundan alıkonmuştu. Oğlunun bu haline rağmen kameraya dikkat çeken ve sanki yanında kızgın değil de oldukça karizmatik bir bey taşıyormuş gibi bakıyordu Zühre Karadere.

Zaten oğlunu tam olarak öyle görüyor Efsun!

Ona bakarken Zeliha'yı görmek zoruma gidiyordu. O sadece daha olgundu ve mutlu. Çok mutlu. Şimdi zaman zaman insandan bile sayamadığım o kadın karşımda muhteşem bir anne gibiydi.

"Çok fırlamaydı Fetih," dedi Sultan babaanne benim neye dalıp gittiğimi bilmeden. "Doluya koysak almazdı, boşa koysak taşardı. Ele avuca sığmazdı da hop oturup hop kalkardık. Canından can giderdi Zühre'nin bir şey olacak diye. Bak orada alçılı fotoğrafı da var."

"Bak şimdi..." diye söylendi ama daha fazla müdahil olmadı. Beni geçmişiyle baş başa bırakıyordu.

Bir sayfa çevirdiğimde karşılaştım bahsettiği fotoğrafla. Alçıya alınmış bacağını boylu boyunca yükseğe koymuşken kameraya bu sefer daha farklı bakıyordu. Çok mutsuz olduğu, keyifsiz olduğu belliyken burada daha büyüktü. Bu anının ölümsüzleştirilmesi sanırım onu biraz kızdırıyordu.

"Kameraya, sanki fotoğrafı çeken kişi ayağını kırmış gibi bakmış."

"Canım yanıyordu orada, anı kalsın diye kameraya bak diyorlardı

bana!"

"Anı kaldı işte. Ne mızmızsın ya!"

"Bak işine Efsun," dedi. Yedisinde neyse yetmişinde de oydu. S[illegible] ki sayfaya geçtim. Üst tarafı çıplak, bir sandalyede oturtulmuş ve k[illegible] yiyen bir bebek gördüm bu kez. "Karpuz yiyen bebek Fetih mi?" F[illegible] elini fotoğrafın üstüne koymaya çalıştı ama engel oldum.

Burada çocuk değil bebekti. Belki yeni yaş doldurmuş bir bebek. Yanakları resmen sarkacak kadar tombuldu ve elindeki karpuz d[illegible] ısırmaya çalışıyordu.

"O ya, o!"

"Efsun bakma o fotoğrafa."

"Bakacağım tabii ki!" Hemen fotoğrafı yerinden çıkardım. "Çok ç[illegible] kinmişsin," dedim.

O kadar güzel o kadar tatlı bir bebekmiş ki... O yanakları şimdi neredeydi mesela? Ne yapmıştı bu kadar yanağı? Yüzü çok kemikli artık. Bu halden bu hale nasıl gelmişti? Çok güzeldi, hasta olarak b[illegible] gelse daha fazla ilgileneyim diye yavaş yavaş hareket edeceğim bir bebekti.

"Ya kızım sen hayatında o kadar sevimli bir bebek mi gördün?"

"Şovu bırak."

Sultan Hanım bacağıma dokundu. "Al o fotoğrafı kızım sen. Kal[illegible] sende. Senin hakkındır o fotoğraf."

Alamazdım. Hem Fetih yanımdaydı hem de bana ait değildi. Al[illegible] madım da. Ama yerine de koymadım. Öylece durdu köşede. Ses[illegible] albümün sayfalarını değiştirmeye devam ettim. Zeliha yoktu henüz görünürde. Kürşat gibi.

Fetih'in halaları ve onların aileleri vardı. Onun dışında tekli bir fotoğraf gördüm. Küçük bir erkek çocuğuydu. Üzerinde beyaz bir k[illegible] ve papyon, ayağında küçük kunduraları ve başında siyah bir dö[illegible] şapkası vardı. Kameraya bakmamıştı.

"Babaanne, burada papyonlu, şapkalı bir çocuk var. Fetih değil." Ama bir taraftan da Fetih kadar olmasa da yanakları olan ve siması o[illegible] andıran biri vardı. Bir an kuzenlerinden biri sandım.

"Reşat. Reşat Esat. Dedesinin şapkası."

O kadar aklımda değildi ki o isim, bu albümü açarken onun da f[illegible]

toğrafı olacağı gerçeğini unutmuştum. Fetih'e baktım. Rahatsız olursa kapatabilirdim. Reşat, diye geçirdim içimden. Mutfağın havası aniden ağırlaştı, hepimize bir sessizlik çöktü.

Bazen bir doğum dünyayı değiştirebiliyor bazen bir ölüm bir aileyi darmadağın edebiliyordu. Reşat'a bakarken, "Yaşasaydı," ihtimalini düşünmemek elde değildi. Bir an nasıl olurdu aramız diye düşündüm istemsizce. Ama zaten o yaşasaydı bunların hiçbiri yaşanmayacaktı. Ben bu masada olmayacaktım. Ama kader denen şey gerçekten varsa ben bu şehre muhakkak gelecektim. Belki hastaneme gelecekti belki yolda karşılaşacaktım. Yaşasaydı her şey çok daha güzel olacaktı. Belki hastaneye Zeliha'nın yükselen ateşi için gelecekti. Belki markette kız kardeşiyle alışveriş yaparken önümde bir sırada duracaklardı.

Reşat gitmişti, gidişi onu hiç tanımayan benim bile içimi eziyordu.

"Benim kadersiz oğlum," diye devam etti. "Kalemi kırık oğlum."

Geçip gitmek, sadece bakmak ve sayfayı çevirmek. Yapmam gereken buydu. Çünkü Reşat, geçen onca yıla rağmen hâlâ herkeste o kadar taze bir yaraydı ki el değmesi yetiyordu kanaması için. Yapacaktım da ama Fetih izin vermedi. Engel oldu ve durmam için işaret yaptı.

"Biliyor mu Efsun?" diye sordu.

"Biliyor babaanne."

Sultan Hanım dirseklerini masaya yasladı, yüreğindeki yükü aldığı nefesten anladım. "Herkesin lohusa bir anneyi görmeye geleceğine, taziyeye geldiği bir vakitti," dedi kısa bir sessizlikten sonra.

Reşat, öyle bir ölmüştü ki hâlâ o evde Zühre Karadere'nin odasında bir köşede nefes alıyordu. Tabuta konmuş ama o tabut bir türlü gömülememiş, kazılan mezar boş kalmasın diye Zeliha itilmişti oraya. Reşat öyle bir ölmüştü ki mezarı çift kişilik olmuştu. Sultan Karadere bir an eşarbının ucuyla gözünü sildi. Canları, Reşat dün ölmüş gibi yanıyordu. Fetih'in yüzüne bakamıyordum.

"Zühre, bana bir kere böyle yürekten anne dedi." Yüzünün kıvrımlarında sıkışmış acı seçiliyordu. "Ben de onu bir kere yürekten bağrıma bastım. Öyle bir dönemdi."

Fetih, susturmadı babaannesini. İzin verdi anlatmasına.

Acı, kimlikliydi. Başkasının acısı, bir başkasında hep eğreti dururdu. O yüzden üzerinize yapışır, bir ömür taşırdınız. Şanslıysanız alışırdınız.

Şanssızsanız alışmak ne kelime, acı adınızın bile önüne geçerdi. Zühre Karadere'nin önüne geçmişti. Öyle ki adını bile unutturmuş gibi hissediyordum.

"Bir keresinde Reşat'ın kırkı çıkmamıştı daha. Bir evladın ölüsünün kırkı çıkmamış, diğer evladının doğumunun kırkı çıkmamış. Zühre ne kadar elini ayağını her şeyden çekmişse Osman o kadar her şeyi aynı anda tutmaya çalışırdı. Hem kendi yerine hem karısı yerine. Acısını bile yaşamıyor, sadece oradan oraya koşturuyordu."

O soğukkanlılıkla oradan oraya gidip gelen bir adam geldi gözümün önüne. Bazı insanlar acısını hafifletmenin en iyi yolunun o acıyı hatırlamayacak kadar kendini hırpalamaktan geçtiğini düşünürdü. Hiç yapmamıştım bunu. Ben acıyı daha çok hissetmek için canımı dinlerdim. Ve bilmiyordum, benim gibi mi yapanların yoksa Osman Karadere gibi mi yapanların canı daha çok yanardı? Canına kulak asmak, canına kulak tıkamaktan daha mı iyiydi bilmiyorum.

Fetih'e baktım göz ucuyla. Kardeşinin fotoğrafına dalmıştı.

"Zeliha'yı yeni doğum yapmış kadınlar emziriyordu. Çoğu zaman karnını mamayla doyuruyorduk. Hep ağlardı, hep ağrısı sızısı varmış gibi ağlardı. Ne babası ne halaları ne teyzeleri ne ben ne Fetih," dedi. Demesin isterdim. Öyleyse bile keşke demeseydi. Çocuk Fetih'in bunu bilmesini istemezdim.

"Dermanı bizde değildi. Dermanı o ağlarken sesini duyunca odayı başına yıktığını bilse daha çok ağlardı. Öyle ki Zühre biraz sakinleşsin, Zeliha'nın sesini duymasın diye odalarının yerini değiştirdi Osman."

Bebeğinin ağlayış sesi yüzünden kriz geçiren bir anne. Tüylerim diken diken oldu, nefesim bile aktığı yerde tıkandı. İçimden geçirmemiş olsam da yine de bir ihtimal üzerine konuştu.

"Kızma oğluma, bu nasıl iş deme," dememiştim. Hiçbir şey düşünmemiştim halbuki. "Zühre'nin o halini görsen aynı evde bile tutmak istemezdin Zeliha'yı. Sesini bile duymak istemezdi. Osman ne yapacağını bilemedi."

Bir annenin evladı için delirişini, başka bir anne kendi evladının çaresizliğiyle anlatıyordu. Bu olay kimin elinden tutsam elinde kalırdı.

"Bir gün odalarının önünden geçiyorum, Zühre ninni söylüyor. Ağladığı da belli. Bazen sesi yüksek bazen ne dediği belli olmuyor. Re-

şat'a her gece bir yaşında bebekler gibi ninni söylerdi. Öyle bir çocuktu, başka türlü uyumak bilmezdi. Uyusa bile gece kalkar odalarına girer, o ninniyi dinler öyle uyurdu. Mektep yoluna düşecekti bir iki seneye ama bu alışkanlığından vazgeçmedi. Annesi de bir gün olsun vazgeçirmeye çalışmadı. Zühre'nin zaten çocuklarının dediklerini ikilettiğini görmedim şimdiye kadar."

Zeliha hariç...

O ninnileri daha yeni doğmuş kızına söylese iyileşmez miydi? Reşat böylesine daha mutlu olmaz mıydı? İş işten geçmiş sorularım...

"Reşat öldükten sonra da hemen hemen her gece kendi kendine söyler dururdu. Çok uzun bir süre böyle devam etti. Bazen çıkardı buz gibi havada oturur bir köşede söylerdi bazen sessizce odada. Ama hep söylerdi. Reşat'a çok başka düşkündü Efsun," dedi. Bunu görmemek imkânsızdı. "Reşat, Fetih gibi değildi. Annesiz tek bir yudum su içmezdi, uyumazdı. Fetih, annesinden izin bile almazdı, Reşat ise adım atmazdı haber vermeden. Hani ben çok annesine düşkün evlat gördüm ama Reşat çok başkaydı. Öyle bir şeydi ki aralarındaki bağ Fetih'le babası alay edip gülerlerdi. Zühre, oğullarını birbirinden zerre ayırmazdı ama ona bir şey olsa Fetih yaşardı babasıyla bir şekilde ama Reşat nefes bile alamaz diye düşünürdü."

İkimiz de sessizce büyüğümüzü dinliyorduk. Fetih'in eline dokunmak istedim ama yapmadım.

"Zaten olan olunca Zühre nefes almayı bıraktı. Reşat'ın onsuz diğer dünyada bile yapamayacağını düşündü. Yemez, içmez, uyumaz, durmadan ağlar, korkar."

Zühre Karadere'nin vücudunda yüz tane bıçak varsa doksan dokuzunu kendisi saplamıştı. Böyle nasıl yaşamıştı? Bunu düşünerek nasıl sağ kalmıştı? Delirirdi. Kayıp vermiş insan, kaybının gittiği yerde eziyet içinde olduğunu düşünürse delirirdi. Aklını kaybederdi. Yazık değil miydi? Fetih'e, Zeliha'ya, eşine yazık değil miydi?

"Bir gün dayanamadım girdim yanına. Sustu. Ben girer girmez sustu. Böyle baktık birbirimize. Hani evlat acısı hep başka denir ya görmeyen anlamaz yaşamayan hiç anlamaz. Anlayamazdık zaten onu. Fetih karnını doyurdu mu diye sordu."

Fetih'in gözleri ilk kez o fotoğraftan ayrıldı ve babaannesine baktı. Kirpikleri titriyordu. Sanırım bu bildiği bir anı değildi. "Doyurdu dedim. Uyudu mu dedi. Uyudu dedim. Teşekkür etti, sonra yine sustu. Zaten bir tek Fetih'i sorardı. Bir onunla sohbet ederdi, yerse biraz onunla yerdi, onu severdi. Biz hep bekledik bir kere kızını da sorsun diye ama o kadar gün olmuştu, adını kendisi koymuştu ama bir kere ağzına almadı adını."

Acısını tarttığı tartının darasını almamış, Zeliha'yı o tartıda yok saymıştı. Onu rahminde büyütmemiş, onu doğurmamış gibi davranıyordu. İçinde bir ateş, o ateşin sönmesini engelleyen tek bir çeşit odun. Odunun üstünde bir cümle. *"Zeliha doğmasa Reşat yaşıyor olacaktı."*

Zeliha'ya bir tramvayda karşı karşıya oturan iki insan kadar yabancı değildi, Zeliha'ya o tramvayda sevdiğinin canını alan bir kör kurşun kadar düşmandı.

"Gittim ayaklarının ucuna oturdum. Ses seda çıkmadı ikimizden. Zaten böyle anlarda öyle cümleler kurardı ki yanına gittiğine bin pişman olurdun. Durdu durdu ve aniden anne dedi, çocuklar ölünce karanlığı hisseder mi? Toprağın altı zifiri karanlık olur. Hissederler mi?"

Fetih, gözlerini kısıp duvara baktı.

"Hani insan ne söyler ki bu anneye bunu aklından çıkarsın diye Efsun? Ne söyler ki? Nasıl yapar, nasıl konuşur?"

Sultan Karadere dibinde boylu boyunca uzanmış, yorganı kendine sarmış, bomboş bakışlarıyla karşıyı izleyen gelinine baktı. Soru öyle bir şeydi ki cevabı bin kişi toplansa yine veremezdi. Ama o bir şey söylemek zorundaydı. Söylemese onun anlayacağı cevap çok açıktı.

"Hissetmez," dedi çok geçmeden. "Zühre, oğlun karanlıkta değil ki." Gelininin gözleri titrek bir ifadeyle kayınvalidesini buldu. İyi şeylere inanmayı bu kadar çok isteyip her seferinde bu kadar kötüsünü düşünmesi akıl kârı değildi. Yavaşça doğruldu yerinden, oturur pozisyona geçti. Kayınvalidesinin gözünün içine baktı. Yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyordu. Yüzü çökmüştü, gözünün feri gitmişti, saçlarına aklar düşmüştü. Ağlamaktan gözleri küçülmüştü.

"Peki ya acıkırlar mı?"

Sayamadığı kadar uzun gündür bunları düşünüp duruyordu. Sadece bunları düşünüyordu. Bir de Fetih'i. Bir de aklına gelen bir ihtimali.

Yapmayı çok istediği, yaparsa rahatlayacağı bir şeyi. Fetih olmasa bin kere yapacağı bir şeyi.

Sultan Karadere pes edercesine omuzlarını düşürdü. "Zühre," dedi şefkatle. "Yapma kızım. Yapma bunu kendine."

İlk kez kızı gibi hissettiği için kızım dedi ona.

Önce çenesi titredi zangır zangır. Ardından dudakları bir bebeği andırırcasına aşağı büzüldü. Ona istediği cevaplar verilmediği sürece istediğini anlayacaktı.

"Acıkırlar," dedi kendi kendine. Sonra bunu ardı ardına fark etmeden tekrar etti. Herkes yalancının tekiydi ona göre. Herkes hayatına devam ediyordu. Kimse düşünmüyordu bunları. Kimse o bebeğin yemeğini beş dakika bile geciktirmiyor ama Reşat'ı düşünmüyordu. Herkes çok nankördü. Reşat herkesi çok seviyordu. Reşat, çok seviyordu onları nasıl onu böyle çabuk unuturlardı? Nasıl o bebeği hemen onun yerine koyarlardı? O olmasa Reşat yanlarında olacaktı nasıl düşünemiyorlardı bunu? Aklını kaçıracaktı, herkes nasıl devam ediyordu? Reşat çok küçüktü tek başına yapamazdı, niye kimse düşünmüyordu bunları? Niye sadece Fetih soruyordu kardeşinin nerede olduğunu? Niye sadece Fetih ne yiyip ne içtiğini, neler yaptığını soruyordu? Bu kadar insanın ağzından neden Reşat'ın ismi dökülmüyordu? Neden kocası Reşat'la yatıp kalkmıyordu? Neden o kızın odasına girip çıkıyordu devamlı? Reşat yoktu, farkında değiller miydi? Reşat yoktu. Aklını kaçıracaktı Fetih'ten başka kimse görmüyordu. Kimse sorgulamıyordu. Aklını kaçıracaktı.

Aniden başka kollarla sarsılan bedeniyle hareketleri kısıtlandı, sonra birinin avuçiçine düştü yüzü. Kayınvalidesiyle yüz yüze kaldıklarında, "Tamam kızım, tamam," diye tekrar etti Sultan Karadere. Gözünün önünde bir canlı bomba var gibiydi. Her an tıpkı şu anki gibi bir krizle baş başalardı.

"Allah'ım," diye geçirdi içinden. "O küçücük çocuğun canına, bu kadının gençliğine, o minicik bebeğin günahına baksaydın da benim canımı alsaydın. Akdimi tamamlamaya hazırdım ben. Yaşamış, görmüştüm. Benden alıp Reşat'a verseydin."

"Acıkmazlar," dedi gelininin yaşlı gözlerine bakarken. "Üşümezler, karanlıkta kalmazlar, korkmazlar, hasta olmazlar. Yemin ederim Zühre,

yemin ederim olmaz bunlar."

Vücudu kontrolsüzce tir tir titrerken nefes nefese dinliyor, inanmak istiyor ama beceremiyordu.

"Anne," dedi Zühre Karadere.

Bu gerçekten annesi gibi hissettiği ilk andı. Fetih'in ve Reşat'ın doğumunda bile böyle içinden gelerek değildi! Reşat'ın ölümüne mi kısmetti?

"Anne bir şey yap," diye açık seçik yalvardı. Karşısındaki kadın çok güçlüydü. Bu aileye, bu ailenin gücünden korkarak girmişti. Bu güç niye engel olamıyordu şimdi bir şeylere? "Anne bir şey yap," diye tekrar etti. "Sen yaparsın, muhakkak yaparsın anne bir şey yap. Katlanamıyorum ben buna, anne ben katlanamıyorum. Bir şey yap. Yalvarırım bir şey yap. Yaşanmaz bu acıyla, yemin ederim yaşanmaz. Bir şey yap anne."

Neredeyse ayaklarına kapanacaktı. İlk kez eşi dışında birine böylesine yalvarıyordu. Elini tam kalbinin üzerine vurdu.

"Şuramdan patlayacağım," dedi. İçi içinden gidiyor, acısı içinden gitmiyordu. "İçim çok yanıyor. Şuramdan patlayacağım. Bir şey yap anne. Ölümse ölüm ben razıyım. Yalvarırım bir şey yap. Böyle yaşanmaz."

Sultan Hanım, onu kendine doğru çekti, Zühre Karadere başını kayınvalidesinin sinesine bırakırken sarsılarak ağlıyor ama yine dinmiyordu acısı.

"Yaşanır," dedi. O kadar anlaşılmadığını hissetti ki o an. Yaşanmayacağına bile inandırmıyordu kendini. "Fetih için yaşanır. Senin bir oğlun daha var kızım."

O hıçkırıklar şiddetlendi. Fetih'in yüzü gözünün önüne geldi. Nasıl bir çıkmazdı böyle, aklını kaçıracaktı. Aklını kaçıracaktı, tek düz yol yoktu.

"Osman var," dedi. Hiçbir zaman yıldızı barışmamış, en başından bu evliliği desteklememiş olsa da gelininin oğluna olan sevgisinden hiçbir zaman şüphe etmemişti. Sultan Karadere söyleyip söylememek arasında gidip gelirken ilerisini düşünmek istemeden ekledi.

"Kızın var artık." Önce aniden göğsündeki sarsılış dindi sonra bedeni geri çekildi. Biraz önce acıdan başka bir şey olmayan gözlerde şimdi çok diri bir öfke vardı.

"Yok!" dedi bağırarak. Allah'ın verdiği, kendi doğurduğu canı ölümüne inkâr ediyordu. Acı denen şey, kaldırılmadığı yerde ruhsal hastalıklar baş-

lardı. Herkes bunun farkındaydı.

"Benim kızım yok. Yok." Bunu elinden gelse sabaha kadar tekrar ederdi. "Keşke o karnımdayken ikimiz de bin kere ölseydik de Reşat'ın kılına zarar gelmeseydi. Duydunuz mu beni?" Sesi aniden bütün şehre duyurmak ister gibi yükselmişti.

"Keşke o karnımdayken bin kere can verseydim de benim oğlum şimdi yatağında olsaydı. Biz bin kere o toprağın altına girseydik ama Reşat evinde olsaydı!" Ağzından neler çıktığını bile duymuyordu. Ama söyledikleri hep dilediği şeylerdi. Onlar giderken yapsalardı bu kazayı her şey çok farklı olabilirdi. O Reşat yerine ölebilirdi. Evladı için ölebilirdi. Karnındakini oğlu için feda edebilirdi. Bu aklındaki bin istekten biriydi.

"Zühre o senin kızın!" diye bir yükseliş beklemiyordu. En azından şimdiye kadar böyle olmamıştı hiç. Kimsenin sesi ona bu şekilde yükselmemişti. "Sen doğurdun o kızı! O garibanın ne suçu var, ne suçu var el kadar beşeğin?"

Bir an yerine siner gibi oldu ama dikleşmesi çok gecikmedi. Başını ölümüne bir inkârla iki yana salladı. "Benim kızım değil! O geldi diye bu evden iki cenaze çıktı. O geldi diye! Zamanını bile beklemedi. Zamanını bile beklemedi, can almak için erkenden geldi. O olmasa benim oğlum olacaktı şimdi burada. Herkesin suçu var, duydunuz mu beni? Ben dahil herkesin suçu var. Ben kendim için, ben onun için babamı da oğlumu da ölüme çağırdım! O benim kızım deği-"

Aniden üzerine yürüyen kayınvalidesinin parmaklarını hissetti kolunda. O kadar çok sıkıyordu ki kasten bile isteye, tek amacı gerçek hayata döndürmekti.

"Reşat ölecekti!" diye haykırdı bu kabul edilesi olmayan gerçeği. "O kız doğsaydı da doğmasaydı da oğlun o gün ölecekti."

Kaderin varlığını ölümüne inkâr ediyordu. Başını şiddetle iki yana salladı. Hiç durmadan içinden geçen isyanın haddi hesabı yoktu.

Nasıl bu gerçeği kabullenirler diyordu. Nasıl olur da bu ihtimali düşünmezler diyordu. Reşat'ı nasıl bu kadar çabuk çıkarmışlardı gözden? Nasıl oğlun o gün mutlaka ölecekti diyorlardı? Çok zalimlerdi, Reşat onları çok seviyordu. Nasıl böyle konuşabiliyorlardı? Niye kınıyorlardı onu? O kızın yerine oğlunu gözünü kırpmadan seçmesi onun en doğal hakkı değil miydi? Niye kınıyorlardı onu?

"ÖLMEYECEKTİ!"

Şiddetli bir krizin eşiğindeyken vücudu zangır zangır titriyordu. Bu-nun kader olduğu ona elbet başka insanlar tarafından söylenmişti. Ama ilk kez böyle tokat atılırcasına, zalimce yüzüne vuruluyordu.

"Ölecekti."

Sultan Karadere şu an ne yaptığının farkında bile değildi. Bu şuursuz-luk karşısında artık sabrı taşmıştı. Sütü taşıyordu, yine de Zeliha'yı emzir-miyordu. Gerçekten kopmuştu, aklını kaçırmış gibi davranıyordu.

"ÖLMEYECEKTİ!" Artık bağırmıyor, haykırıyordu. Bunu tekrar etti ta ki Osman Karadere içeriye korkuyla dalana kadar. Bu içeri giriş sadece bir kişi tarafından fark edildi, Sultan Karadere sustu, gelininin sıktığı ko-lunu bıraktı ama Zühre tek bir kelimede takılı kalmıştı.

"Ölmeyecekti."

"Ne oluyor burada?"

Tir tir titreyen eşine iki adımda ulaştığında yüzünü avuçları arasına aldı. Bembeyaz kesilmişti suratı. En son sakince yatırıp çıkmıştı yanından, nasıl bu hale gelmişti?

"Zühre tamam," dedi onun soğumuş tenini okşarken.

"Ölmeyecekti." Eşini gören gözleri olayı kılıfından daha çok çıkardı. "Yalan söylüyor herkes. Ölmeyecekti."

Osman Karadere, çoğu zaman olduğu gibi birkaç kelimeden anladı bahsi geçen olayı. Sonrasında bağırışlar yüzünden odaya girişiyle birleştirdi ve ağzından çıkan tek cümle öfke dolu bir, "Anne çık dışarı!" oldu.

Bunu annesinin yüzüne bakmadan söylemişti. Dudaklarını sakinleş-tirmek istercesine eşinin alnına bastırdı. "Zühre'm tamam," dedi korkuyla. Titriyordu, buz gibiydi teni. "Tamam iki gözüm, tamam."

Arka taraftan beklediği hareketliliği hissedemediğinde başparmakları yüzünün üzerinden eşinin kulaklarına kaydı ve sesi onu korkutmasın diye kapattı. Daha yüksek bir sesle tekrar etti.

"ÇIK ANNE, ÇIK!"

"Biz güzellikle anlattık olmadı Efsun. Biz bağırarak anlattık olmadı. Her yolu denedik. Doktorlara götürdük düzelsin diye. Hocalara bile götürdük. Tamam toparladı, evine ailesine geri döndü."

"Sonra Zeliha'yı kapı dışarı koydu her Allah'ın günü."

Fetih'in sesini ilk kez duydum. Zeliha üzerinden canı o kadar yan-

mıştı ki tüm bu dinlediklerini Zeliha'nın yaşadıklarının zemini olarak dinlemişti. Annesine üzülmediğini hiç düşünmedim ama Zeliha'dan da hiç uzaklaşmadı.

"Allah büyük," dedi babaannesi. "Gün gelecek kızına yaptığı bu eziyetin vebali dolanacak boynuna." Sultan Hanım bilmediği onca şeye rağmen kurdu bu cümleyi. Fetih'le aynı şeyi düşünerek baktık birbirimize. "Anlayacak kadrini kıymetini. Ama iş bu ya insan gözünün önündeyken gözünün bile kıymetini bilmez. Annesi bilmez Zeliha'nın kıymetini ama sen bil. Tamam mı Efsun? Yengesi olarak sen bil."

Hastaydı, Zühre Karadere hastaydı. Hayatımda ilk kez öfkem bir hastayaydı. Neden tedavi olmamıştı? Neden bunu bu aileye yapmıştı? Kafasının içinde öldürmediği canavarlar vardı, niye Zeliha'yı sevene kadar direnmemiş de onu bir uğursuz olarak kabul edip kafasındaki canavarlarla yaşamaya alışmıştı? Böyle acı mı çekilirdi? Böyle yas mı tutulurdu? Ya Zeliha? O nasıl iyileşecekti? Fetih'ten başka kimse ona, o evde iyi bir hatıra bile bırakmamıştı.

"Biliyor babaanne. Yeri geliyor benden senden çok biliyor," dedi. Hayır Zeliha'nın kıymetini ondan çok kimse bilemezdi. Ben bile bilemezdim. "Ama biz onun kıymetini bilmiyoruz işte. Zühre'nin oğlu değil miyim?"

"Fetih," dedim bu engel olamayacağım bir müdahaleydi.

"Ne Fetih?" diye sordu. "O kalbin hemen yumuşamasın. Öfkeni diri tut Efsun. Tut ki ben de sana yaptığımı küçümsemeyeyim. Biz nankörüz babaanne. Biz çok nankörüz. Vefa nedir bilmeyiz."

"Sen nankör değilsin, aptalsın."

"Hem aptalım hem de nankörüm. Ne istedin ki bizden şimdiye kadar insanlıktan başka?"

Sessiz kaldım. Kendine olan öfkesini kabartmadım. Bu gece bunun için yanlış bir geceydi. Kendisi cevap verdi. "Hiçbir şey." Yüzünü sıvazladı. "Hiçbir şey istemedi babaanne. Annemin yapmadığı anneliği bile yaptı kardeşime ama ben bunun hakkını bile veremedim."

"Zeliha'yla olan yakınlığımızı sen ne diye buna karıştırıyorsun ben anlamıyorum. Zeliha olmasayd-"

"Efsun sen benim karımsın," dedi. "Her hâlükârda gelip anlatmam gerekirdi."

"Ha şunu bileydin!" dedim açıkça.

"Dinleme beni. Biz hiçbir bok hak etmiyoruz. Yok benim anlatacak bir şeyim, bir aydır sustuysam, seni o annemin vicdanıyla bıraktıysam tüküreyim ben bu saatten sonra ağzımdan çıkacak her söze."

"Nasıl yok?" diye çıkışırken buldum kendimi. Tüm elini ayağını çekti âdeta. Kendine en az benim kadar öfke kusuyordu.

"Yok. Ben ciğeri beş para etmez adamın tekiymişim ki başka insanlar için seninle aramı bu hale soktum."

"Var! Sen bana açıklama yapmak zorundasın."

"Ya sen neyi dinleyeceksin Efsun? Ne önemi kaldı bu saatten sonra?"

"Bunun kararını da mı sen veriyorsun? Sen gerçekten arsızsın ya. Bana hesap vermek zorundasın sen."

Sultan babaanne kalktı yerinden. "Hayırlı akşamlar size, ben kapıyı kapatıyorum. Yiyin birbirinizi," dedi ve bizden uzaklaştı. Fetih'le burnumuzdan soluyorken birbirimize baktık.

Mayıs 2018

Genç adam, arabasının kapısını açmak için ona yaklaşan bir kişiyi elini kaldırarak durdurdu, sayfaları hızlı hızlı çeviriyor ama bir türlü istediği yere denk gelemiyordu.

"Ee oğlum Emir de seninle gelseydi, adamı niye önden gönderdin?"

Üstten bir bakış attı telefonuna. Bu ortağının rahatlığı bir gün onu sinir hastası yapacaktı.

"Ulan dangalak," dedi açıkça. "Emir'i önden göndermiyorum, zamanında gönderiyorum. Benim gelişim gecikti. Oğlum senin ideolojin yatarak çalışmak mı?" Cümlelerinin devamını engelleyen şey telefonun ardından duyduğu ses oldu ve bu sesi tanıması geç olmadı.

"Sen bu saatte işinin başında olacağına viski mi içiyorsun?"

Eli ayağı titriyordu. Kontrol onda olmayınca, işinden gücünden uzak olunca, kimin ne bok yediğini bilmeyince eli ayağı titriyordu. "Bugün cumartesi kardeşim," dedi karşısındaki ses. "Ayrıca viski içtiğimi nereden çıkardın?"

Telefonun dibinde o buz kütlelerini bardağa boşaltmamalıydı. "Sana cumartesi mesaisi yazmayan beynimi sikeyim," dedi açıkça. Gerçekten öf-

keleniyordu. Bu adam hiçbir zaman düzelmeyecek miydi?

"Ben senin çalışanın değil ortağınım," dedi alaycı bir tavırla gülerek. Fetih'in sinirlendiğini ve bunun epey hoşuna gittiğini ikisi de biliyordu.

Fetih, öfkeyle elindeki dosyayı yan tarafa fırlatıp bir başkasını aldı. Halbuki eve girip sakince baksa bulması kolaylaşacaktı.

"Her neyse, her neyse. Şimdi sen biletini iptal edecek kadar ne oldu anlat bakalım? Ne söyledi Zühre Sultan da sen işi gücü biraz daha bana bırakıp gelmemeyi kabul ettin?"

Sıkıntılar bir bir hatırlatılıyordu Fetih Karadere'ye. Şu saatlerde toplantı masasında olmalıydı. Mevzu beton projesi olmalıydı. Ama o hâlâ Urfa sınırları içerisindeydi. "Ne bileyim oğlum ya. Gelmiş diyor ki iki gün daha kalmazsan ölümü gör Fetih." Karşı taraftan ağzındakini püskürtmeli bir kahkaha patladı. Karadere Ailesi. Merthan gibi ailesi yok denecek kadar az olan ve bağ denen şey babasıyla bile arasında olmayan biri için hep çok imrenilecek, her bireyi ayrı ayrı ikonik, bağları kuvvetli bir aileydi

"Hastayım oğlum senin bu annene." Her şeyin dışarıdan ne kadar güllük gülistanlık olduğu bir kez daha aşikârdı.

Fetih'in ölümcül bakışları Merthan ismini buldu. "Gevşek gevşek konuşma, seninle ben bile uğraşmam babamın eline veririm."

Merthan, bir an bu ihtimal gerçek olacak gibi elini ağzına kapattı. "Osman babam," dedi abartıyla. "Öz babam. Neyse. İyi yapmışsın. Kal kal istediğin kadar ama insan merak da etmiyor değil ne bu ısrarın sebebi diye."

"Bir bilsem," diye geçirdi içinden Fetih. Ah bir bilse...

"Oğlum yoksa birini mi gözüne kestirdi lan senin için?"

Şu konunun açılması bile anında arabanın içinde buz gibi bir hava estirdi. Fetih, dosyayı çarparak kapattı. "Merthan o konuya hiç girme," dedi. Sanırım bu konu açıldığında tansiyonu yükseliyordu.

"Bir doktora gözükmek şart," diye geçirdi içinden. "Şart şart, bir doktor şart. Ben de böyle anne olduğu sürece bir doktor şart!"

Bir hafta önce o şiddetli tartışmaları ve resti geldi bir an gözünün önüne, dirseğini direksiyona yaslayıp parmak uçlarını gözpınarlarına bastırdı ve her şeyden bihaber olan Merthan düşen çenesiyle konuştu.

Bu ortağına bile söylemeyeceği kadar utanç duyulacak bir şeydi Fetih için. Evet utanç. Bazen coğrafyanın gerçekten kader olduğu gerçeğiyle yüz-

keyen, ardından bu fikrin bu coğrafyadan olmayan annesinden olduğunu hatırlayınca daha çok sinirleniyordu.

"Ya oğlum fena mı olur ya," dedi eğlendiği aşikârken. "Siz aşiretiniz, ülkeye cumhuriyet gelmese belki şu an bölgeyi siz yönetiyordunuz."

İkisi de aynı anda içinden aynı cümleyi geçirdi. "Allah Atatürk'ten bir kere razı olsun."

"Öyle size her kadın olmaz kardeşim. Hem sana da olmaz. Bırak annen bulsun tam senin kaleminde bir kadın."

"Nasıl oluyormuş benim kalemim Merthan?" Aynadan kendiyle göz göze geldi, önüne düşmüş saçlarını serseri bir tavırla geriye atarken bir kulağı telefondaydı.

"Böyle hanım hanım, lafının üstüne laf söylemeyen, beyim ne derse o diyecek, yumuşak başlı, inat nedir bilmeyen, konuşmayı pek sevmeyen bir kadın."

Katıldığı bir iki özelliğe rağmen yine de kaşları havalandı, "Hadi ya," dedi boş konuştuğunu belli etmek istercesine.

"Yalansa yalan de ulan." Bu tepkiyi beklemiyordu pek tabii. Ama yine de tepkisi göz devirmekten öteye gitmedi. "Sen bu dünyaya yönetici ruhuyla gelmişsin oğlum. Bunu zedelemeyecek bir kadın olacak. Lafını sözünü dinleyecek, ikiletmeyecek, dizinin dibinden kalkm-" Belki son cümle kurulmaya çalışılmasa sadece dinleyici konumunda kalacaktı ama araya girdi.

"Kölelik benim bildiğim peygamber döneminde kalktı Merthan."

Merthan, bir an dediği şeyi sorguladı. Abartmıştı, en azından kendine göre biraz.

"Sonuncusu biraz fazla oldu eyvallah. Ama kontrol konusunda hemfikiriz?" diye bir destek bekledi.

Fetih, o an bunu inkâr edemedi. Bunu bir üstünlük değil de doğanın kanunu olarak görüyordu. Eğitimde, işte, ailede, evlilikte. Muhakkak kontrol bir kişide olmalıydı ona göre. Kişiler arasında paylaşılırsa bozulurdu disiplin. Ve kabullenmemek elde değildi onun için. Kendi ilişkisinde bu kişi belliydi, gerçekten belliydi. Aksini düşünürken bile anksiyetesi zirveyi oynuyordu.

"Baskınlık konusunda da hemfikiriz?"

Neyi zorluyordu, lafı nereye getirecekti, bilmiyordu Fetih.

"E biraz laf söz de dinlesin, zıddına gitmesin. Tahammül edemezsin."

Fetih, hipnoz olmuş gibi tam yine, "Öyle," diyecekti ki aniden suratına tokat yemiş gibi bir silkelendi ve, "Sana ne amına koyayım bunlardan?" diye sesini yükseltti. "Ben niye ilerideki kadını seninle konuşuyorum? Bey nimi siktin Merthan. Kapat şu telefonu."

Merthan, eninde sonunda alacağı tepkileri zaten bildiğinden yediği küfre rağmen güldü.

"Seninle de iki sohbet edilmiyor. Şurada iş konuşsak kapatmazdın, nankör. Ne halin varsa gör."

Fetih, telefonu koyduğu yerden keyifsizce alırken dosyaları sırasıyla topladı. Arabadan inip eve girdi ve serice merdivenlere ilerledi. Zeliha muhakkak evdeydi. İlk katı çıktığı an orta yere, "Zeliha," diye seslendi. Onu görmeden bir üst kata çıkması neredeyse imkânsızdı.

Kardeşinin odasına adımlayan ayaklarını aralanan oturma odasının kapısı durdurdu. Gözleri orada evde olmasını beklediği birini görmeyi beklese de gördüğü kişi bambaşkaydı.

"Fetih," dedi Şûrîde.

Araladığı kapıdan birkaç adım geriye gitti. Fetih'i sarsan tek bir şey yoktu birkaç şey vardı. Evin sessizliği, evde kimse olmayışındandı. Ev kasti olarak boşaltılmıştı.

Kuzeni de ailesi de bu şehirde yaşamıyorlardı ve Fetih bu ana kadar burada olduğunu bilmiyordu.

Günler önce annesiyle çok ileriye giden konuşmaları geldi aklına. Annesi neredeyse oğlundan bir tokat kadar ağır laflar işitmiş, bu olayın üzerinden araları düzeleli yirmi dört saat bile almamıştı. Fetih bu konuştuklarını unutmak için hiç konuşulmamış gibi davranmaya henüz yirmi dört saat önce ikna olmuştu.

Ve pek tabii Şûrîde, Fetih kadar habersiz değildi. Önce Şûride'ye baktı sonra arkasına. Arkasındaki gösterişiyle göz dolduran kurulu masaya. Fetih'in içinde bir şey çok bariz şekilde ezildi.

"Yapma," dedi kendi kendine. "Bunu sakın yapmış olma."

Gözleri tekrar kuzeninin yüzüne tırmandı. Bir zorlama ifadesi seçmeye çalıştı, bir isteksizlik, zorla içine düşürüldüğü duruma vereceği bir göz sulanması, her an sayıp sövecek bir tavır ama hiçbiri yoktu.

Karşısında sadece heyecandan elini ayağını nereye koyacağını bilemeyen bir genç kız vardı. Küçük, Fetih'in gözünde kız kardeşiyle neredeyse yaşıt

sayılacağı bir genç kız. Genç bir kadın bile değil. Genç bir kız.

Annesine kurduğu bir cümle gitti geldi zihninde. "Bu saçmalıktan kimsenin haberi bile olmayacak anne, duydun mu beni?"

Fetih, elbet bunu olgunluğuyla sindirir, unutur giderdi. Bu pis bir düşünce olarak kalırdı ama eğer karşısındakinin kulağına giderse nasıl etkileneceğini, yıpranacağını düşünmüştü. Fetih'in bu hassasiyeti tuzla buz oldu.

"Gelsene Fetih."

Şüride zaten biliyordu.

Fetih, sükûnetle izledi bir süre. Belki bu süre bir dakikaya tekabül ediyordu ama Şüride için belki bir saat belki de daha fazlası demekti. Er yere tutunmamak için o kadar zor duruyordu ki. Kuruyan dili damağına ve etinden ayırmaya çalıştığı tırnaklarıyla karşısındaki adama bakıyordu. Kafasında bin bir türlü senaryo kuruyor, açıkça kendine eziyet ediyordu. En kötü ihtimalse Fetih'in içeri bile girmemesiydi. Ama olmadı bu, Fetih daha fazla kapı önünde dikilmedi ona doğru adımladı.

O içindeki bu şeyi, kimseye belli etmeden yeneceğini düşünüyordu. Uzun zamandan beri. Bir şekilde aşmaktı onun tek gayesi. Sessizce, en yakınındakinin bile haberi olmadan. Ama şimdi burada bu şekilde olmak kalbini göğüskafesinden çıkaracak kadar imkânsızdı.

Beline kadar dökülen saçlarının uçlarını özenle maşalamıştı. Zarifçe geriye doğru attı ve ondan tek bir an bile gözlerini çekmeyen Fetih'ten gözlerini kaçırdı.

"Hoş geldin," dedi olabildiğince sakin bir sesle. "Aç mısın?" Duraksadı, dudaklarını birbirine bastırdı. "Benimki de soru. Her şeyi kendi ellerimle yaptım."

Fetih'in onu izlediğinin farkındaydı. Öyleydi de zaten. Fetih, gözlerini dikmiş öylece önünde heyecanını saklamaya çalışan ama beceremeyen kuzenini izliyordu. Onu süzdü baştan aşağı.

Çok hoş, çok güzeldi.

"Ama Zeliha da öyle," diye geçirdi içinden.

Çok becerikliydi ayrıca.

"Ama Zeliha da öyle," diye tekrar etti içinden.

Zarafetiyle, oturup kalkışıyla, konuşmasıyla, tepkileriyle çoğu şeyiyle mükemmele yakındı Fetih'in gözünde.

"Ama Zeliha da öyleydi işte," diye bıkmadan usanmadan tekrar etti. Şûride hakkında düşündüğü iyi şeylerin aynısını kız kardeşi için de

düşünüyordu Fetih. Ve Şûrîde'yi onun kadar seviyordu. Zeliha'ya karşı hissettiği tüm duygular Şûrîde'yle örtüşüyordu. Ağabeyine rağmen, Şûrîde ona hep farklıydı.

"Sakin ol," diye telkin etti kendini. Karşısında gülümseyerek bir şeyler anlatan genç kadını duymuyordu. "Sakin ol Fetih. Sesinin tonuna dikkat et. Daha küçücük kız. Zeliha'ya yapılmasını istemediğin şeyi ona yapma." Dikkat etmediği yerde yaşayacağı patlamadan kendisi bile çekinirken karşısındakinde nasıl bir şey yaratırdı bilmiyordu.

Bugün bu odadan öyle bir çıkmalılardı ki bu an yaşanmamışçasına yollarına devam etmelilerdi. Öfkenin bu odada işi yoktu.

"Şûrîde," diye ne anlattığını bile bilmeden böldü onu. İlk kez sesi bu şekilde çıktı bu ismi söylerken.

Dudaklarını ıslattı ve titrek bir sesle, "Efendim," dedi. Fetih'in gözleri ondan ayrılırken sandalyelerin birini işaret etti. "Otursana."

Bir yabancıyla konuşur gibiydi. Gözü masanın üzerindeki tabaklarda dolaştı bir süre. Bambaşka şeyler konuşmak için oturabilirdi bu sofraya. Çoğu zaman olduğu gibi. Bir farkındalık geldi buldu Fetih'i. Nasıl fark etmemişti?

Şûrîde stresle Fetih'in dediğini ikiletmeden sandalyelerden birine otururken Fetih de yavaşça ona doğru ilerledi. Boş bir yere elindeki takım elbisenin ceketini ve dosyalarını koydu, ardından en yakın sandalyeyi ona doğru çevirdi ve oturdu.

Şûrîde'nin gözleri her şeye rağmen Fetih'ten ayrılmıyordu. Neden kötüyü düşünüyorum ki diye düşündü. Sakin olmalıydı. Henüz hiçbir şey konuşulmamıştı ki.

"İstersen önce çay ya da kahve de yapabilirim. Yani eğer ki aç değilsen, yemey-"

"Mehmet Ali'yi bu evden kovduğum günü hatırlıyor musun?"

Şûride konuşsun istemiyordu. Onun bu heyecanını görmek istemiyordu. Genç kadın yutkundu, başını salladı. Ama kalbinin üzerine dökülecek olan bir kova kaynar suyu görebiliyordu.

"Senin abine olan tavrım başka sana olan bambaşka demiştim."

Fetih'in sakin sesi Şûride'yi ipten alıp ipe gönderiyordu sanki.

"Abinden ne kadar hazzetmiyorsam seni de Zeliha kadar seviyorum, Zeliha'dan tek eksiğin benim onu kardeşten öte kızım gibi de görmem demiştim."

Ve o kova döküldü, kalbinin başlanışını hissettiğinde elinin altındaki masa örtüsünü sıktı. Şu an Fetih'in ağzından duymak isteyeceği son isimdi Zeliha. Fetih'in sıkıntılı nefesini, dirseklerini dizlerine bastırışını, yüzünü sıvazlayışını izledi öylece. Fetih'in görüntüsü bir an bulanıklaştığında gözlerini açtı irice. Ağlamamalıydı. Şu an değildi.

"Sen benim için kuzenden önce hep iyi bir arkadaş oldun Şûride. Doğru bir kardeş, sırdaş. Gözümün önünde büyüdün, bebekliğini biliyorum."

Şûrîde, dişlerini o kadar çok sıkıyordu ki aniden dudaklarını araladığında çenesi sızım sızım sızladı. Kalbinin duvarlarında tırnak izleri vardı ve bir boya gibi kan akıyordu sanki o izlerden.

Günlerdir mimarı ve mühendisi annesi ve teyzesi olan bir ev inşa edilmişti içinde. Onun temeli o kadar müsaitti ki zaten buna kolayca katlar çıkılmış apartman olmuştu. Apartmanın girişinde umut yazıyordu ve çatısı şu an başına yıkılmak üzereydi.

"Fetih," dedi titrerken ama karşısındakinin sesi daha baskın çıktı.

"Şûrîde," dedi Fetih bastırarak. Konuşmasın istiyordu. Kafasının içindekileri duymak istemiyordu. "Şûrîde," diye tekrar etti. Ona olan öfkesini ilk kez o an anladı genç kız.

Bu hislerinin her şeyiyle yanlış olduğunun en başından farkındaydı ama engel olamıyordu. Gözleri daha çabuk yaşardı. Fetih'i nasıl sevmeye engel olamadıysa gözyaşlarına da olamıyordu. Konuşmaya tekrar yeltendi ama Fetih tepkisini artırdı. Kelime bile dökülmemişti ağzından.

"Sus Şûrîde," diye çıkıştı Fetih. Ağlıyordu karşısında. Çıldıracaktı. Kardeşten farksızlardı. Çıldıracaktı bu içindeki an neyin nesidir? Bu sesini yükseltişi Şûrîde'nin bariz bir şekilde irkilmesine neden olduğunda Fetih'in gözleri yere değdi ve bir süre durdu orada.

"Sus ki ileride birbirimizin yüzüne bakabilelim. Sus ki aramızda hiçbir bağ bile kalmasa kuzenlik bitmesin. Sus."

Bu kez yere bakan genç kadın oldu. Büyük bir zelzele içindeki apartmanı yıkıyordu. Fetih bir süre sessizce onu izledi.

"Bir şeyin toplumda kabul görülmesi, bu şeyin bizim topraklarımızda daha yaygın olması onu yanlış ve kötü bir şey yapmaktan alıkoyamaz. Bizim annelerimiz kardeşti, bu bizi her koşulda kardeş yapar. Kim ne yaparsa yapsın ve kim ne düşünürse düşünsün. Sen benim için her zaman Zeliha'dan sonra geldin. Şimdi sus ki bu değişmesin. İleride bir kadınla gi-

receğim bu kapıdan içeri," dedi Fetih. Her kelimesini seçerek konuşuyordu. "Ben o kadını çok seviyor olacağını. Başımın tacı olacak. Ve sen o kadınla denk geleceksin. Aynı masaya oturacağız. Konuşacaksınız."

Şûride gözlerini yumdu. Keskin bir acı artık içinde onunlaydı. Bu çok zalimceydi. Bu yaptığı çok zalimceydi.

"İleride bir adamla gireceksin içeri. O adam da seni çok sevecek. Ben o adamın elini sıkacağım, aynı masaya oturacağız. Sohbet edeceğiz."

Gözleri kapalı başı eğikti, Fetih görüyor muydu bilmiyordu ama yaşları akıyordu.

"Sus ki ileride ben o adamın sen o kadının yüzüne rahatlıkla bak. Sus ki ben karımı seninle denk getirdiğimde ona ihanet ediyormuşum gibi hissetmeyeyim. Sus ki bu an bu dediklerimde kalsın, biz tek bir yanlışı dillendirip duyurmayalım."

Fetih'in kafasında tek bir soru vardı. Susmak yetecek miydi bunların olması için?

"Sus ki bu olay annelerimizin ayıbı, cahilliği olarak kalsın. Ben ileride böyle çirkin bir şeyi eşime açıklamak zorunda kalmayayım. Sus ki eşin beni bir tek kuzenin olarak bilsin. İkimiz de böyle utanç yaşamayalım."

Fetih kalktı yerinden. Ağlamasını izlemek istemiyordu. Onu teselli bile edemiyordu.

"Bu olay bugün bu odada silinip gidecek. Seneler sonra kimse kimsenin yüzüne bakarak bugünü hatırlamayacak."

Öyle olmasını diledi. Tek isteği buydu. Unutmak. Eskisi gibi olmayacağı muhakkaktı ama Fetih kendinden emindi.

"Ben kendimden eminim," diye bunu ona da söyledi. "Ne içimden ileride karımı seninle aynı ortama sokarsam beni gecesine uyutmayacak bir şey geçirdim, ne karıma açıklamam gereken bir cümle bıraktım ardımda, ne de onun haberi olmasa ihanet diyeceğim bir şey duydum senden. Ben kendimden eminim. Şimdi sus ki senin için de geçerli olsun bunlar."

Durdu, bir an olsun gözlerini açıp başını kaldırmayan kuzenine baktı. "Bana bak Şûride," dedi tok bir sesle. Kime öfkeleneceğini bile şaşırmıştı.

"Bana bak dedim!"

Tıkanmıştı, kendini sıktığı yerde sadece gözyaşı döküyordu. O öfke bir an tamamen annesine ve teyzesine yöneldi. Siniri öfkesi tamamen onlara kaydı. Delirecekti Fetih. Kabullenemiyordu. Nasıl olur da umut tohumla-

rını bu şekilde küçücük bir kızın içine atarlardı? Küçücük. Yirmi bir yaşında da olsa küçücük geliyordu Fetih'in gözüne. Bu kızın toprakları nasıl kabul ederdi o tohumları? Aklı almıyordu.

Fetih'in eli Şûrîde'nin çenesine gitti, işaretparmağıyla genç kadının yüzünü kaldırdı. Direnemedi baktı Fetih'e, kalbi patlayacak gibiydi.

"Bugün hiç yaşanmadı. Bu olay annelerimizin ayıbı olarak silindi gitti. Bugün için bir gaflete düştün."

Gaflet... Konuşmasına bile izin verilmemişti. Senelerin anlatacağı vardı halbuki.

"Nasıl becerdiler bilmem içine saçma bir heves koymuşlar."

Heves... Seneler paramparça oldu. Un ufak parçaları göğüskafesine batıyordu.

"Bu odadan çıktığım gibi sileceğim bu anı aklımdan. Hiç yaşamadık varsayacağım. Tekrar ediyorum ben kendimden eminim. Sen de kendinden emin hale gel. Kendine de ileride hayatına alacağın adama da yapma bu ayıbı." Ve son darbeyi ne kadar büyük olduğunu bilmeden vurdu.

"Bu da benden sana son abi tavsiyesi. Selametle."

Son abi tavsiyesi... Zira Fetih Karadere biliyordu, artık arada abi kardeşliğin kalmadığını. Zira Fetih Karadere bilmiyordu söylediklerinin aksine bugünün aralarında hiç unutulmayacağını, değil kardeş kuzen bile kalamayacaklarını. Zira Fetih Karadere bilmiyordu, bu hevesin bir türlü sökülüp atılamayacağını, seneler boyunca o fark etmeden süreceğini, yıllar sonra bugünün başına aldığı en büyük dertlerden olacağını...

Duzenleme
Ny.ozlem

IV

SENSEMEK

Karanlığın eteklerinde başlayan yolculuk, şafağın söküşüyle varacağı yere yaklaştı ama ben bunların tamamına hayal meyal şahit oldum. Gecenin bir vakti bindiğim arabada her tarafım tutulmuş, yüzüm gözüm şişmişti. Bugünü çalışarak nasıl tamamlayacaktım bilmiyordum. Tek bildiğim Fetih'in beni izlediğiydi.

Elimdeki göz kalemini, gözümden uzaklaştırdım ve önüne geçemeden isyan ettim. "Ben bu koşullar altında makyaj yapamıyorum."

Çabam; bedenimin beni zorlayacağı bu yorucu günde kendimi az da olsa iyi hissetmekti. Gözüm saate ve hastane girişine kaydı. "Ve geç kalıyorum," diye ekledim. Kars'tan dün gece yola çıkmıştık. Belki de yanlış olan tam olarak bu zamanlama hatasıydı.

"Fetih sana söylüyorum."

Hiç istifini bozmadı elimdekini işaret etti. Gözleri hafif kısık, kaşları hafif çatık, dudakları hafif aralıktı. "Gözüne keçeli kalem mi süreceksin?"

Eyeliner için diyordu bunu. Kalemi kaldırdım ve yüzüne yaklaştırdım. "Hayatında kaç kere bunun gibi keçeli kalem gördün?"

Karış karış toprakmış da yüzüm, o da taze bir çiftçiymiş gibi... Öylesine bir dikkatti.

"Gördüklerimin hepsi elindekiyle aynıydı. O keçeli kalem Efsun, sen ne sanıyorsan kandırmışlar seni. Dudağına da mürekkep sürdün mesela."

Likit ruj için dedi bunu da.

"Ama en garibi bulaşık süngeriyle cila çektin yüzüne. Sen kafayı yemişsin."

İlk kez baştan aşağı bu kadar dikkatli ve hiçbir adımı atlamadan beni izleme şansı elde etmişti ve kafasında tüm ürünlerimi kendine göre eşleştirmişti. Ona dilimin ucuna gelen soruyu destursuzca soracağımı sandım ama son anda dizginledim kendimi.

Daha önce bir kadını hiç makyaj yaparken izlemedin mi, diyecektim. *İzlememişti.*

"Asıl sen kafayı yemişsin," dedim geri kalmayıp. Elimdekini makyaj çantama koyup far paletimi çıkardım. Pastel tonlarındaki farı hızlı hızlı uygularken, ne yaptığımı anlamasın istiyordum. Rimelimi de sürdüm. Ön aynayı Fetih'ten kendime çevirdim ve yüzüme baktım. Bu koşullar için fazlasıyla iyi bir sonuçtu.

Elim saçlarıma gitti, örülü olan saçlarımı açtım özenle. Belirginleşen buklelerimi ellerimle yavaş yavaş daha iyi bir hale getirdim ve topuklu botlarımı giydim. Sessizce beni izliyordu.

"Çıkışta almamı ister misin seni?" dedi arabadan inmek üzereyken. Takılmış fermuar için kafamı yeniden eğdim. "Gerek yok," dedim yalnızca.

"Kaçta çıkacaksın?"

"Sözde beş. Biliyorsun. Belki beş dakika sonrası belki beş saat sonrası. Neden sordun?" Gözlerim ondayken mesafeli duruşumuz bir an olsun bozulmuyordu. O konuşmanın üzerinden güneş doğmuştu, bir şeyler ne derece yoluna girmişti ikimiz de ağzımızı bu konuda açmıyorduk. Gözlerini benden kaçırdı. Cevap verdiğinde ucu ucuna yetişmişti bakışları.

"Ona göre zamanında çıkacağım," dedi. Gelip beni almak istiyordu. Görmedim bu isteğini. Gelip beni al demedim.

"Direkt ofise mi geçiyorsun?"

"Eve uğrayacağım. Ufak bir işim var," diye de ekledi. Çok geçmeden söylediğini anladım. Ufak bir iş. İşin merkezinde annesi vardı mı hakkak. Gerisini düşünmek istemedim. O kadar ilgilenmiyordum ki o kısmıyla... Birbirlerini çiğ çiğ yiyebilirlerdi. Bunu düşünüp dert edecek kadar iyi niyetim kalmamıştı. Kim kimin gazabına ne kadar uğrayacaksa uğrasaydı.

Yine sadece başımla tepki verdim, ardından çantamın kulpundan sıkıca tutarken, "Görüşürüz," bile demeden araçtan inmeye yeltendim.

O konuşmadan sonra o kadar sakinleşip geri çekilmiştik ki birbirimizden Fetih'in bu yaptığıma tepkisiz kalacağına neredeyse emindim. Ama o bileğimden tutup bedenimi kendine çevirdi.

"Böyle gitme."

O kadar yorgun o kadar bitkin duruyordu ki gözaltlarına bakmak bile istemedim. Ben iki fırça darbesiyle bunu gizleyebilmiştim ama Fetih'in yüzü ayna gibi karşımdaydı. Ürkütücü bir çöküş vardı. Öfkenin dindiği yerde çöküşü görüyordum.

"Bir şey söyle ki tüm gün zehir olmasın bana. Elbet bir şey oldu. İyi ya da kötü. Ne oldu söyle. Bileyim."

Onun anlattıkları, benim sorularım, onun cevapları. O konuşmanın sonunda kafamın içinde bunu da sor diyecek bir kemirgen kalmamıştı. Şeffaftık. Her şeyiyle saatlerce şeffaftık birbirimize.

Yanaklarımın içini dişlerken birkaç kez konuşmak istedim ama dilim bir türlü kelimeleri süzemedi, bir cümle kuramadım. Fetih, bu sessizliğimi yanlış bir cevaba yordu ve başını salladı, kolumu bıraktı.

"Tamam, kolay gelsin sana. Geç kalma daha fazla."

Bu saatten sonra ben ona bir adım gitsem o bana beş adım gelecekti belki ama ben ona bir adım gitmesem o bana yarım adım bile gelmeyecekti. Eteğinde ne kadar taş var dökmüştü önüme. Kalmamıştı elinde avucunda bir şey. Hiçbir şey bilmeyen Efsun'a karşı umutluydu ve tutunduğu bir dal vardı ama her şeyi bilen Efsun'a karşı çaresizdi. Beklemekten ve gelen sonuca tamam demekten öte yapılacak bir şey yoktu. Son durak her şeyi anlatacağı yerdi. Son durağa varmıştı.

"Barış imzalamadık."

Bu inat beni bitiriyordu. Sabrımı, aklımı, mantığımı, yaşama hevesimi, enerjimi... Bitiriyordu. Farkındaydım, engel olamıyordum.

"Her ne olursa olsun içimde bir cümle tekrar ediyor. Neden söylemedi bir ay boyunca düşüncesi, keşke söyleseydi oldu. Bir şey değişti mi değişmedi mi sen karar ver. Atamadım. Şüphelerimi attım, soru işaretlerini attım ama o keşkeyi atamadım. Elimde değil o kadar müdahale edemiyorum. Barış imzalamadık." Derin bir nefes aldım, devamını bir an getirmedim. Karşıya bakarken beni dinliyordu, ben sustuğum an bana dönüyordu.

"Ateşkes imzaladık."

Evet en doğru açıklama buydu sanırım. Barışmamıştık ama silahları indirmiştik. Beni süzdü. Gözlerim ellerime düştü onunla göz göze gelmemek için. Çöktüğünü görmek istemiyordum. Siyah ojeli tırnaklarımı izlerken aniden avucunu başıma bastırdı. Bir an ne olduğunu anlayamadım ve yüzüme yaklaşan gövdesiyle yüz yüze kaldım. Araba o kokuyordu ve duyularım fazlasıyla alışmıştı bu kokuya. Yanıma yaklaştığında yadırgamadım.

Karnımın içine sönmemiş bir ateş üfledi sanki. Kıvılcımları ince ince sızılar bıraktı. Avucuna hapsettiği kafamdan bir boşluk bulup çenesini bastırdı hafifçe oraya.

"Sana yemin ederim kök söktürmek üzeresin bana," dedi bastırarak. Çenesinin sivri tarafını daha çok hissettim. "Kök söktüreceksin bana. Ama ben de Fetih'sem kök söktüğüm o yer barış imzaladığımız yer olacak. Efsun," dedi o yere varmak üzereyken. İsmimi içi giderek söylüyordu. Gizli bir ah vardı ismimden önce hissediyordum. "Yemin ederim yedin bitirdin beni."

Bir doktorun sabahı akşamı olmadığı gibi saati de olmazdı. Saat gece yarısına geliyordu ve çıkmam gereken saatin üzerinden altı saatten fazla geçmişti. Urfa'nın soğuğu hastane önünde yakaladı beni, hastanenin sıcak atmosferinden sonra yerimde sarsıldım ve bedenim titredi.

Fetih'e iki saatten önce çıkmam deyişimin üzerinden bir saat geçmişti. Yaptığım hesap tutmamıştı. Telefonuma baktım. Arama yoktu. Kısa bir an onu arama içgüdüsüyle doldum ama vazgeçmem uzun sürmedi. Sandviçlere ve gelip alışlara hâlâ mesafeliydim sanırım. Hem benim de arabam vardı. Niye kendim gitmiyordum ki?

Arabama bindim ve aynadan akmış makyajıma baktım. Gözlerimin altını sildiğimde beynimin sonraki komutu emniyet kemerimi bağlamaktı ama telefonum çaldı, hedef değişti.

Fetih Karadere arıyor...

Açacaktım ve kesinlikle gelip almaması gerektiğini benim çoktan yola çıktığımı söyleyecektim. Evet, kesinlikle böyle yapacaktım. Ne kadar ısrar etse de bu değişmeyecekti. Açtım.

"Efsun."

Gelen kısık ve kesik ses, tüm kararlarımı unutturdu bana ve endişeyle adını söyledim. "Fetih."

"Gelip beni alır mısın?"

"Ne oldu iyi misin? Neredesin?"

O tok sesi, kelimeleri teker teker telaffuz edişi yoktu. Bir yerde sıkışmış gibi sessiz ve kelimeleri yutarak konuşuyordu. "Atıyorum şeyi. Arabadayım. Atıyorum hemen. Gelecek misin?"

Onlarca kötü ihtimal arasında en korkunç olana zihnim tutundu. Kaza mı yapmıştı? Telefonun titrediğini hissettim. Kemeri bağlamadım, arabayı çalıştırdım. Kulağımdaki uğultunun sebebi zihnimde bir arabaya sıkışmış Fetih'ti. Kaburgama sancı girdi. "Fetih kaza mı yaptın?" dedim korkuyla.

Kalbim öylesine şiddetle çarpıyordu ki tüm yorgunluğum çekildi bedenimden. Gözümün önünde adım adım oynuyordu o görüntü. "Fetih cevap ver."

Çok kısa bir sessizliğe bile tahammülüm yoktu. O görüntü her sessizlikte ağırlaşıyor, sebebi Fetih'in daha çok can çekişmesine bağlanıyordu. Kaburgamdaki ağrı arttı. Görüntünün içine hapsoldum.

"Yok. Gelecek misin?"

"Fetih adresi at. Atabilecek konumda mısın?"

Daha fazla cevap alamadan telefon kapandı ve ondan gelen mesajlar tedirginliğimi daha çok tetikledi. Rasgele basılmış harfler düştü önce telefonuma sonra birkaç konum denemesi. Yalnızca beş dakika uzağımdaydı. Beş dakika beni seneler öncesine götürdü. Kendimi yine bir arabanın içinde hissettim. Kaburgamda yine aynı baskı ama bu kez acı Fetih'indi. O beş dakika boyunca nasıl ambulans çağırmayı akıl etmedim bilmiyorum ama arkadan sapasağlam duran aracı plakasından tanıdım. Soğumuş ellerim, yüzümdeki dehşetin sonucuydu. Koştura koştura arabaya doğru gittiğimde, gördüğüm sağlamlık beni tatmin etmedi. Kafasını direksiyona yaslamış Fetih'i görmem yetti sapasağlam arabada kesin kaza yapmış olacağına. Arabanın camına vurdum, açılmayacağını düşündüm. Vurduğum darbelerle direksiyona yaslanmış baş yavaşça doğruldu ve kısık gözler bana baktı. Benim kaybettiğim soğukkanlılığımla açılmasına ihtimal vermediğim kapı Fetih'in basit bir hamlesiyle açıldı ve arabadan yüzüme yoğun bir koku vurdu.

Alkol kokusu.

"Geldin mi?"

"Sen..." Ne diyeceğimi şaşırdım. Beynimdeki uyuşukluk geçmedi birkaç saniye. Alkol kokusu, sağlam araba ve bayık gözler... "Sen sarhoş musun?"

"Efsun..." Kısık gözleriyle beni süzüyordu. Eli bana uzandı ama olabilecek en sert şekilde eline vurdum.

"Aptal, kaza yaptın sandım!" Endişem saniyeler içinde öfkeye dönüştü. "Aptal! Kaza yaptın sandım! Ödüm koptu ödüm. Aptal herif!"

O bana ulaşmaya çalışıyor ben tüm öfkemi elinden çıkarıyordum, halbuki yüzünden çıkarmam gerekiyordu. Ayyaş gibiydi, karşımda dik bile duramıyordu, eli kızarmıştı darbelerimle. "Sen salak mısın? Kaza yaptın sandım!"

"Tamam."

"Ya kaza yaptın sandım! Allah kahretsin seni Fetih! Allah seni kah..." Elimden sıkıca tuttu ve hakkı varmış gibi, "Şişt!" dedi. "Bela okuma, günah!" Elimi bırakmadan gözlerini yola çevirdi. Diğer eli boşlukta anlamsız çizgiler çizdi.

"Ben alacaktım. Gelip seni alacaktım. Sonra kaza yaparım diye sana gel dedim. Geldin." Elimi elinden çekmeden sakinleşmek için gözlerimi kapattım. İçimdeki yersiz korku dinsin, kalbim yavaşlasın diye sabırla bekledim, yoksa elimde kalacaktı bu adam.

"Fetih kalk benim arabama yürü."

"Sebep?"

"Elinin körü. Senin arabanı burada bırakacağız. Şu haline bak ya!"

"Sebep?"

"Fetih!" Yükselen sesimle irkildi ve gözlerini kırpıştırdı. Ağzının içinde homurdanırken inmeye çalıştı arabadan ama ayağını atmadan, "Dur," dedi, "ben aldım." Geri girdi arabaya, bir üste baktı bir alta. Bir yana baktı bir arkaya.

"Ne arıyorsun?"

"Sana aldım. Dur."

"Ne aldın?"

Kafası bir top gibi oynuyor, oradan oraya dönüyordu ve bunun sonucunun bir baş dönmesi ve mide bulantısı olduğunu biliyordum.

"Sana aldım," dedi tekrardan. Ön tarafa baktım sonra eğildim ve arka tarafa da göz gezdirdim. Hiçbir şey yoktu, ben de sarhoş birini ciddiye alıyordum.

"Fetih, burada hiçbir şey yok, iner misin arabadan?"

"Ya aldım!" diye bağırdı. "Sana aldım."

"Ne aldın?"

"Aldım."

Dokunmadım, deli divane aramasına izin verdim. Kusarsa asla müdahale etmeyecektim. Bir noktaya defalarca kez baktıktan sonra pes etti ve elini direksiyona vurdu.

"Ben bu işin bana gelişini sikeyim, yok!"

"Küfretme!" Onu kolundan tutup dışarı doğru çekiştirirken direnmedi indi. "Hayal görüyorsun hayal! Hiçbir şey yok arabada. Şu haline bak ya, ayakta duramıyorsun."

"Aldım ama."

Arabasının anahtarını aldım ve kapısını kilitledim. "Arabaya yürü. Nasıl içtiysen artık! Kendin yürü, düşersen kaldırmam."

"Aldım," diye sayıkladı. Hemen arkasındaydım. Sarsak adımlarını takip ediyor, ayağı takılır diye yüreğim ayakta bekliyor ve ellerimi konmt alacak gibi hazırda bekletiyordum. Ödüm koptu düşecek diye. Nasıl tutardım bilmiyordum. Sürücü koltuğunun yanına geçti, başını koltuğa yasladı. Kapısını çarparak kapattım ve yan koltuğa geçtim.

"Aldım."

Önce onun kemerini bağladım, sonra kendi kemerimi. "Ne aldın Fetih?"

"Aldım sana. Getirecektim." Aynı kelimeleri sayıklıyordu. Gözlerini kapatıp elini şakaklarına bastırdı. Başı zonkluyordu, onu izledim öylece. Kravatını çıkarmıştı, kollarını sıyırmış, gömleğinin yakasından iki düğme açmıştı. Cevabını bildiğim bir soru sordum.

"Ne vardı böyle içecek? Daha bir saat önce aradın beni ya."

İçimde kuvvetle söylenen bir cevap vardı ama yine de sordum. Bana baktı, sesini çıkarmadı, cevabım doğrulandı.

"Ben almıştım sana," dedi es vermeden. Arabayı çalıştırdım. Yanımda sessiz sedasız, usluca bekledi. Gözlerini kapattı bazen, uyuyor sandım ama bir şeyler mırıldanmayı da bırakmadı. Eve vardığımızda, "Fetih

geldik," dedim bir umut. Duymadı bile beni. Kolundan dürttüm. "Eve geldik," dedim yeniden. Gözlerini kırpıştırdı, camın ötesine baktı.

Arabadan indim ve onun kapısına yöneldim. Ben gelmeden kapıyı açtı ve ayaklarını sarkıttı. "Yürüyebilecek misin?"

Başını salladığında bedenini arabadan dışarı çıkardı. "Efsun Hanım yardım edelim mi?" dedi arkamdan bir ses ama benden önce Fetih cevap verdi.

"Saçma sapan konuşmayın."

Sarhoş olmadığını iddia edecek kadar sarhoştu. Ona uzattığım elimi tuttu ve bedenini dikleştirdi. Bana yaslandı, arabamın anahtarını bana seslenen adama verdim. Açılan kapıdan girdik. "Sen şimdi sarhoş da değilsindir kesin," dedim.

"Yok." Avlunun ortasında durduk ve Fetih'in eve bakmasını bekledik. "Efsun," diye seslendi.

"Efendim?"

"Midem bulanıyor."

"Alkol aldığın için olabilir mi?"

"Yok."

Hedefimiz kesinlikle mutfak olmalıydı. Limonlu bir madensuyu içmeli ve mide bulantısını bastırmalıydık. "Tamam gel mutfağa gidelim."

"Bana kurşun kek mi yapacaksın?"

"Hayır Fetih," dedim.

"Barış imzalamadık diye mi?"

Cevap vermedim. Mutfağın ışığı gece açık bırakılırdı. Kapıyı ittim ve içeride kimsenin olmadığını düşünerek destursuzca girdik. Masada oturmuş, elindeki kitabı okuyan beden beni ürküttü.

Şûrîde.

O da korktu. Göz göze geldiğimizde birkaç saniye tutulduk ikimiz de. Aramıza Fetih'in "Fesuphanallah," kelimesi girene kadar da devam etti bu bakışmamız. Fetih'in bariz şekilde düşen yüzüne odaklanamadan Şûrîde'nin ayaklandığını ve, "Fetih, iyi misin?" dediğini duydum.

İçimdeki içgüdünün boyutu benden habersiz öylesine büyümüştü ki neredeyse kendimi Fetih'e siper edecektim. "İyi," dedim hızla. "Alkol aldı biraz."

Şûrîde'ye daha fazla bakmadım ve Fetih'i masanın başındaki sandalyeye yerleştirdim. "Ben kahve yapay-"

"Şûrîde bizi yalnız bırakır mısın?" dedim söylediği cümleyi tamamlamasına bile izin vermeden. Yüzüne bile bakmadan. İçimde bir kemirgen âdeta kalbime saplıyordu dişlerini. Bu küstahlıktı. Yumuşatmaya lüzum yoktu. Bu en kibar tabirle küstahlıktı. Fetih, ansızın alnını karnıma bastırıp, "Efsun," diye sayıkladı.

Şûrîde'nin bize baktığını biliyordum. İzlemesine izin verdim. Hiçbir şey yapmadım. Çok da duramadı zaten bu görüntü karşısında. "Tamam," dedi öylece. "İyi geceler." Sesinin nasıl titrediğini fark edebiliyordum. Gözlerimi kapattım hırsla. Fetih'in suratına okkalı bir tokat vurma isteğiyle doldum, tepkim de zaten ondan çıktı. Şûrîde çıktığı gibi başını ittim. Dolaptan çarpa çarpa limon ve soda şişesi çıkarırken "Bin kihvi yipiyim," diye taklit ettim istemsizce. "Sanki biz bilmiyoruz kahve yapmayı. Bir daha içersen beni arama sen de. Nerede içtiysen orada kal."

"Tamam."

"Ya sus Fetih. Sus! Asabımı bozma benim."

"Tamam."

Limonu gelişine sıkıp karıştırdım ve önündeki masaya bıraktım. "İç."

"Tamam."

Kahve yapmayacaktım, içmeyecekti. Bacağımı sallamaya başladım kontrolsüzce. Bardağa uzandı ve birkaç yudum alıp bana baktı. "Efsun."

Cevap vermedim.

"Sana bir şey söyleyeceğim."

"İç şunu Fetih, hadi." Gözlerimin içine baktı. Önemli bir şey söyleyeceğini sandım. Terslemedim ya da söyleme demedim. Merak ettim çünkü. Boğazını temizledi, bana doğru yaklaştı. Kısık sesle fısıldadı.

"Yâri, yâr olanın yâr sarar yarasını; yâri yâr olmayanın felek siker anasını biliyor musun?"

Ona doğru açtığım tüm algılarım, bütünüyle hayal kırıklığına uğradı. Ne duyduğumu bile anlamadım. Yüzüm ezilip büzüldü. "Sen..." Kelimeler birleşemedi, cümle olamadı. Beynimi uyuşturuyordu. Bu adamın bana safi zararı vardı. Sarhoşken bile. "Senin şu ağzın..." Elimi

yüzüme örttüm utançla. Benim duyduğum için utandığım kelimeleri utanmadan söylüyordu.

"Efsun. Sana bir şey daha söyleyeceğim."

"Duymak istemiyorum."

"Dert yar-" Elimi hızla ağzına örttüm. "Allah aşkına sus!" Elimin altında konuşmaya çalıştı ama yapamadı. "Delirdin mi gece gece?"

Elimi çekmek gibi bir düşüncem yoktu. Kilidi açılmış gibi küfrediyordu. Elini elimin üzerine koyup, avuçiçimden öpmese ağzını sıkıca tutmaya devam edecektim. Avuçiçimden öptü, ben elimi çekmeye çalışırken de yanağına doğru kaydırdı.

"Barış imzalamadık mı daha?"

"Fetih..."

"Tamam." Bardakta kalan son birkaç yudumu da içti sonra ayaklandı. "Hadi odamıza çıkalım."

Sarhoştu ama kelimelerini de seçerek kullanıyordu. Yoksa tepkimi görmek için göz ucuyla bana bakmazdı. Ona günler önce senin odan demiştim. Sahiplik ekini atalı günler olmuştu. Ayakta yalpalıyordu, korktuğu tepkiyi vermedim.

"Yürüyebilecek misin?"

"Seni bile taşırım."

"Hadi Fetih."

Mutfaktan ayrıldığımızda merdivenlerin önünde beni bekledi. "Taşıyamaz mıyım? İki bardak bir şey içtik diye karımızı taşıyamayacaksak bende şeref ten namus..."

"Fetih bağırmasana!"

"Ya ben eğer ki karımı taşıyamıyors..."

"Fetih bağırma!"

Onun bağırma çabası, benim ağzını kapatma çabamla tırmandık merdivenleri. Üç kez düşme tehlikesi yaşadık, iki kez beni kucaklamaya çalıştı ama izin vermedim. Odanın kapısını açıp onu içeri ittiğimde saniyeler içinde yatağa bıraktı bedenini. Ayakkabılarını ittire ittire çıkardı. Ona, bana yaptığı gibi kıyafetleri için baskı yapmadım. Yeter ki bağırmadan uyusaydı. Hızla banyoya geçip kendi kıyafetlerimi değiştirdim ve yer yatağını serdim. Yastığımın üzerine uzanmıştı Fetih. Ben de onun yastığını aldım ama uyuduğunu sandığım adam yastığın bir ucundan tuttu.

"Yok olmaz. Ben yatarım yerde."

"Fetih, yatakta kal ve uyu artık. Hadi!"

"Olmaz," dedi çok matah bir şey söylüyormuş gibi. "Ben seni yerde yatırmam."

"Yerde yatmıyorum zaten yatakta yatıyorum."

"Olmaz ben karımı yerde yatırmam."

"Fetih uyu dedim sana!"

"Olmaz."

"Fetih!" Yastığa iki taraftan asıldığımızda dengesini kaybetti. Çok hızlı davrandım başına darbe almasın diye ama onun düşüşü benden daha hızlıydı, kafasını komodine çarptı. Acı dolu bir ses duymayı bekledim ama kafası öylesine güzeldi ki acıyı bile hissedemedi. Yastığın peşine düştü, çekip aldı ve üstüne yattı. "Yatırmam ben seni yerde."

Korkuyla kafasına yaklaştım. Ellerim gür saçlarını ayıklarken çarptığı yeri kontrol ettim. Elim kana bulanacak diye ödüm koptu ama onda tepkiden yana hiçbir şey yoktu. Hatta sanırım, benim bu dokunuşlarımı yanlış anladı. Saçlarını okşuyorum sandı. Başını yavaşça dizlerime doğru yatırdı.

"Başını çarptın Fetih."

Sesi çıkmadı. "Canın yanmıyor mu?"

"Masaj yapsana."

Korkutuyordu beni. Sarhoştu, ciddi bir şey varsa anlayamayabilirdik. "Ağrın mı var?" Telefonumun ışığıyla yeniden baktım vurduğu yere. Endişe edilecek bir şey yoktu ama yine de, "Nerende ağrı var, göster bana," dedim. Elinden tuttum başına yaklaştırdım. Vurduğu yeri gösterirse onu en az iki saat uyutmayacaktım. Eli başında dolaştı, en son şakaklarında durdu. "Burada," dedi. Darbe yediği yere epey uzaktı. Şakağının üstüne bastırdı elimi. "Zonkluyor."

Darbenin değil alkolün ağrısıydı bu. Ellerimiz yer değiştirdi, elimi ağrının olduğu yere bastırdı. Parmak uçlarım şakağında yavaş yavaş git gel yaparken ilaç ister gibi masaj yapmamı istiyordu. Üstelik yeniden söylemek yerine de kendi kendine yapmaya çalışıyordu. Birkaç kez adımı sayıkladı, sanırım parmak uçlarım başında böyle dolaşmasa bu kadar kısa sürede uykuya dalmazdı.

Hiç dinlenmemiş bedenim, sessizce odadan çıkarken bazı...
uyanmamış, mışıl mışıl uyuyordu. Yatağımı sessizce topla...
değiştirmiştim. Midemde yoğun bir açlıkla uyanmıştım, d...
ne zaman yemek yediğimi de bilmiyordum. Çıkmadan bir ...
diye erkenden mutfağa inerken son adımlarımda yan yana diz...
valiz gözüme çarptı. Şûride ve annesinin kaldığı odanın önüne ...
patmayacak şekilde konmuştu.

Gidiyorlardı.

Ortalıkta kimse yoktu. Valizleri görmek, yalan söyleyeme...
iştahımı daha çok açtı. Daha da aç girdim mutfağa. Artık git...
istiyordum. Mümkünse bir daha da görmek istemiyordum onları. Mut-
fağa girdim ve dolabı açtım. Karnım o kadar açtı ki kahvaltılık ne var...
saniyeler içinde çıkardım masaya. Kısık sesle açtığım şarkı yüzünden
kapının açıldığını duymadım.

"Efsun," dedi Şûride. "Günaydın." Masada olan gözlerim dene-
rek onu bulduğunda yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, kork...
mu?" Gözleri sağ tarafımda kalan telefona kaydı. "Şarkıya mı dal-
tın?"

"Bir şeyler düşünüyordum, dalmışım. Günaydın sana da."

Gideceklerine dair hiçbir şey çıkmadı ağzımdan. Sallama çayın üze-
rine sıcak su boşaltırken ne çaldığını bile bilmediğim telefonun sesi
tam kapatacaktım ki şarkı sözleri ansızın kulaklarımı tırmalamaya baş-
ladı. Karşımdaki kadının gideceği gerçeği geldi tekrar buldu beni ve sa...
bir öfke damarlarımda ince ince gezindi. Az önce dalgın olan gözlerim
alaycı bir ifadeyle ona baktı.

Ufak bir hesap kalmıştı. Bunu da kapatıp, artık gerçek hayatıma
dönmemin tam zamanıydı. "Gelsene," dedim çayımla masaya yerleşir-
ken. "Gidiyorsunuz sanırım sana da çay koymamı ister misin?"

"Evet gidiyoruz. Otur otur ben alırım," dedi ve arkasını döndüğü
gibi elim telefona gitti, şarkıyı önce başa sardım sonra tekrara alıp bi...
da sesini artırdım. Kaynayan sudan o da kendine çay koydu ve karşıma
oturdu. Donattığım masaya baktı. "Sen kahvaltı etmezdin sanki saba-
ları. Maşallah bu saba-"

"Fetih bana sandviç hazırlardı. Onu yerdim. Şimdi uyuyor, uyandırmak istemedim. Dün gördün kafası biraz gidikti."

Tüm gerçekliğe hâkim olmasam şimdi yüzündeki tebessümü samimi bir tepkiye yorardım ama şimdi altında kavrulan acıyı görebiliyordum. Tırnaklarımı masa örtüsüne sürttüm.

"Nasıl geçti Kars geziniz?"

O ne kadar gülümsüyorsa benim yüzüm de bir o kadar donuktu. Her an maskemi indirebilirdim. O tiksinti, kaldırabileceği türden değildi.

"Güzel," dedim uzatarak. "Biliyor musun evli çiftlere arada lazım böyle bir şey..." Suratındaki gülümsemeyi zerre bozmadı. Sinsinin tekiydi.

"Giderken gergindin, iyi olmana sevindim."

"Bu aralar," dedim ona bakmayı sürdürürken. "Ruh halim çok değişiyor. Bazen gelip gidiyor böyle gerginlikler. Alışırsın diyeceğim ama zaten senin alışmana gerek yok. Takılma sen." Gözleri saliselik karnıma düştü. Gülümsemesi solmasın diye verdiği çabayı görüyordum. Arkamı dönsem ağlayacaktı.

"Normal mi böyle şeyler?"

O küçük aklıyla, içinde kalan o yüzde birlik hamile olmama ihtimaline mi tutunuyordu yoksa gitmeden bir kez olsun benim ağzımdan mı duymak istiyordu?

Başımı salladım. "Hem de çok normal," dedim sahte bir keyifle. Kafasında kurması ve kendini kahretmesi için ona zaman verdim. Gidip Fetih'in saçlarını tek tek yolmamak için büyük bir gayret içindeydim. Karşımdaki kadını muhatap alamıyordum, tüm hırsımı yukarıda dün geceki masajla mışıl mışıl uyuyan adamdan çıkarmak istiyordum. Neyse ki bu şiddet meyli geçiciydi, geçiyordu. Sezen Aksu'yu dinledik ikimiz de sakince.

"Ah verin elime de kırayım cadının derisi kara elini
Seni gidi dilleri fitne fücur, kıyametin gelsin."

Tabağıma kahvaltılıkları doldururken araya girdim. "Sezen," dedim ona bakmadan. Konu aniden değişince ne yapacağını şaşırıyordu. Eli ayağı birbirine giriyordu. "Sence de Türk müziğinin demirbaşı değil mi?"

Muhtemelen konunun nereye gideceğini, neden buraya geldiğini anlamaya çalıştı bir süre. Ardından arkamdan sönük bir ses, "Öyle,"

dedi sadece. Belki de düşündüğü başka bir şeydi. Tırnaklarımı yeniden sürttüm örtüye.

"Kelimeleri öylesine kullanıyor ki 'Sen o alacası içinde fesatla, hangi günü gün ediyen,' cümlesine kaç tane hakaret sığdırmış sayamıyoruz bile." Ona baktım tekrar. "Hangi hadsize bunları yazmış bilinmez ama küfretse böyle etki etmezdi bence, sen ne dersin?"

Peynir ve reçel sürdüğüm çıtır ekmeği ısırdığımda ağzıma baktı. Tetikleniyordu çıkardığım her sesten.

"Ah o kadirin üstüne, bir de atlas yorgan sericen
Amanın amanın yansın, ocağın barkın utansın
Ağan emmin her bir yerine kırmızı kınalar yaksın."*

Birbirimizi izleyerek sessizce beraber dinlediğimiz bu yerden sonra dudaklarım vay dercesine aşağı doğru kıvrıldı. Yüzümde sahte bir etkileniş vardı.

"Sahiden muhteşem bir kadın. Ne kadar yüzsüz varsa iki cümlede hepsini olduğu yere gömer bu sözler."

Az önceki rahat sesimin yok olması ya şarkı ya da sözleri gerim gerim gerdi onu. Bunu çok net hissettim. Gözlerini kaçırdı birkaç saniye. "Bilmem." dedi sonra ağzında geveleyerek. Cevap vermek için konuşmuştu. Kalkıp gitmek istiyordu sanki. Kalkıp gidecekti zaten. Ben son kez uğurluyordum onu.

"Bil bil," dedim ısrarla. "İleride işine yarar belki. Bazen Sezen Aksu gibi had bildirmek gerekir. Kelimeleri iyi kullanmak şart oluyor bazı dönemlerde. Sen edebiyatçısın gerçi daha fazla hâkimsin buna. Alçalmamak, karşındakinin seviyesine düşmemek için lazım olur. Kulak rıkamı bil. Lazım olur."

Çay fincanını neredeyse düşürecekti. Gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. Şu ürkekliğine rağmen fazla ileri giden şeyler yapıyordu.

"Efsun," dedi aniden, sanki dayanamayıp kurmuştu bu cümleyi. Bir an gözlerini yumdu, soluklandı ve öyle konuştu. "Bir insanın başka bir insanla problemi varsa karşılıklı olarak açıkça konuşarak halledilmeli. Bu işin yolu yordamı budur."

---

* *Sezen* Aksu'nun *Onu Alma Beni Al* adlı şarkısı.

Rahatça geriye yaslanmış duruşumu bozmadım, yüzümde sinir bozan bir gülümseme oluştu ve önce kaşlarım havalandı sonra kafamı salladım. Bedenimi masaya doğru eğdim, dirseklerimi masaya dayadım.

"Hayır Şûrîde," dedim kendimden epey eminken. "Benim bir insanla problemim varsa sadece ben konuşurum karşımdaki dinler. Bu işin yolu yordamı budur." Sanki düşmanının kılıcını çekme ya da tetiğe basma sesini duydu. Dikleşti, konuşmaya yeltendi ama benim kahkaham araya girdi.

"Bakma öyle," dedim bu haline sahiden üzülmüş gibi. "Korkma hemen. Neyse ki seninle karşılıklı konuşuyoruz." Aralık olan dudakları kapandı, dişlerini birbirine geçirdiğini hissedebiliyordum. Gözlerini benden kaçırırken bir sakinleşme çabası olarak gülümsedi.

"Efs-" demesine izin vermedim. Ben konuşacaktım. O ne olduğunu bile anlamayacaktı, ben bir şeyler söyleyecektim ve o dinleyecekti. Emin olamayacaktı şüphelerinden, kendini yiyip bitirecekti. Ona söyleyip söylemediğimden bile emin olmadan üstüne alacak karşımda küçülecekti. Küçüldükçe küçülecekti.

"Şûride," dedim bir anda daha sakin bir sesle. Allak bullak oldu. Benden korkmuyordu ama yaptığı şeyin çirkinliğinin öylesine farkındaydı ki benden ölesiye çekiniyordu. "Aslında sen ilk mutfağa girdiğinde dalmıştım. Bir şey düşünüyordum dedim ya... Kafam bir şeye takıldı, o yüzden öyle düşünceliydim." Geriye doğru yaslandım, elim başta tamamen refleks olarak midemin üzerine gitti. Karnımın değil midemin. Ama Şûrîde bunun ayrımını yapamayacak kadar körleştirmişti kendini.

Bana meydan okuyamıyordu, yüzüme karşı çirkinleşemiyordu. Bazen onu o kadar muallakta bırakıyordum ki bir şeyler bildiğimden şüpheleniyordu ama birkaç dakika sonra bu ihtimali çürütüyordum.

"Ne oldu? Neye taktın kafanı o kadar?" Sesi soğuklaşmıştı, o da benim gibi geriye yaslanmış daha ciddi bir şekilde beni izliyordu.

"Günlerdir berbat hissediyorum," dedim. "Empatisini kurmak bile beni çok üzüyor. Özel diye kimseye de anlatamıyorum ama beni çok etkiledi. Bu aralar dokunsalar ağlayacak gibiyim zaten."

O an tavrını yumuşatıp az sonrası için temel hazırladım. Yumuşasın ki birazdan yiyeceği darbeyi daha iyi hissetsin diye. Hatta öyle ki işi

abartıp asla sulanmayan gözlerimi yellediğimde gariptir hemen etkilendi. Şu yaptığı hareketlere göre vicdanı şaşırtıyordu beni.

"Efsun," dedi tekrardan öne doğru çıkarken. "Ne oldu?" dedi destek vermeye hazır konuma gelirken. Sezen Aksu hâlâ arkada tekrardaydı. Susmayacaktı da.

Yüzümü yellemeye devam ettim. "Aramızda ama..." dedim ona bakarken. Başını salladı hızlıca. Utanmasa elimden tutacaktı. Temas etse nasıl bir tepki verirdim bilmiyordum. Umarım böyle bir şeye yeltenmezdi.

"Şüphen olmasın."

"Çok yakın bir arkadaşım var, evli. Bir tane de kızları var," diye başladım. Dikkat kesildi bana. "Bayağı eşi çok seviyor kadını, ölüp bitiyor arkadaşıma. Böyle bir sevgi olamaz diyorum onları izlerken. Böylesine kolay kolay şahit bile olunmaz. Bir tane de melek gibi kızları var, daha çok küçük. Neyse," dedim daha fazla kurguyu abartmadan. "Bu ailenin evine girip çıkan yakın da bir ahbaplığı olan bir kadın var." Bakışları mimikleri değişmedi, dikkatle dinlemeye devam etti. "Arkadaşımla aynı sofraya oturuyorlar kalkıyorlar, konuşuyorlar. Çok uzunca bir süre. Sonra benim arkadaşım ne öğreniyor biliyor musun?" O alık ifadesi bozulmadı, başını iki yana salladı.

"Bu kadınla eşinin meğerse geçmişten gelen bir durumları varmış ve kadın adamla arasında hiçbir halt olmamasına rağmen, zamanında çok güzel reddedilmesine rağmen hâlâ ve hâlâ adamı aklından çıkarmamış."

O sarsılma, o yıkılış, o zelzele, o bozgun, o titreyiş... Başkasının hikâyesinde başrol olduğunu anlayışı ve kapanış...

"Ben de duyunca aynen böyle sarsıldım. Böyle bir yüzsüzlüğü aklın alıyor mu Şûrîde? Benim almıyor." Masanın üzerindeki parmaklarımı ritmik, konuşmamla beraber artan bir sesle masaya vurdum devamında.

"Günlerdir kendimi arkadaşımın yerine koyuyorum, delirecek gibi oluyorum. Kadın kaç zamandır aynı masaya oturuyor, yiyor, içiyor, konuşuyor. Eşi hakkında bile konuşuyor. Bir an bile şüpheye düşmeden. Halbuki kadının yüzsüzce, bir umut varmış gibi tonla hareketi var. Arkadaşım aralarındaki ahbaplıktan olacak ki şüphelenmiyor bile. Düşünsene Şûrîde cinsiyet fark etmeksizin evli bir insan var ve bir başkası bunu bile bile medet umuyor bir şeylerden. Aklın alıyor mu, empati kursana bir kere. Ben kurdukça mahvoluyorum."

Bembeyaz olan teni mora çaldı, ellerini titrememesi için yumruk yapmıştı. Adım kadar eminim ki söylediklerim nefesini kesti.

"Bu tam bir yüzsüzlük. Bunu yapacak kadar alçalıyor bir insan. Utanmadan yapıyor bunları kadın. Yemin ederim düşüncesi bile korkunç. İnsan başına gelse ne yapar diye düşününce fenalık geçiriyor. Şüride," dedim bastırarak. *Bak sen o kadınsın.* "Bir düşünsene. Sadece düşünmek bile yetti bana, bir düşün bak. Anlayacaksın beni."

Onurumu kırdığını düşünüp annesine ağlarken bunu bir an düşünmüş müydü? Zerre umurumda değildi. Bunları düşünecek şeyleri yapmasaydı. Bugün bu masada bambaşka bir vedayla uğurlasaydım onu. Beni anladı veyahut bunu bir tesadüf olarak düşündü bilmiyorum ama yüzü şekilden şekle girdi. Gözünün içine bakıyordum, bir şey söylesin, bir tepki versin diye ama o bu beklentimi beni iyice zıvanadan çıkaracak şekilde yaptı!

"Ya adam?" dedi utanmadan.

"Allah adamı kahretsin zaten!" diye hiddetle, kontrol edemediğim bir şekilde yükseldim. Sanki bunu bekliyordum. "Ne olursa olsun gelip anlatacaktı eşine. Tamam aralarında hiçbir şey geçmemiş, tamam kadına hiçbir zaman o gözle bakmamış, tamam zamanında üstüne düşeni en doğru şekilde yapmış ama insan eşine de gelip söylemez mi? Ölüp bitiyorsun madem eşine bu kadar, ne olursa olsun gelip anlatmaz mı? Fetih, böyle bir şeyde sussa herhalde ben onun burnundan getirirdim günlerini. Burnundan getirir bin pişman ederdim onu, zehir zemberek günler geçirtip zindan ederdim ona hayatı. Sen Şûrîde?" diye tekrar ettim. "İleride başına böyle bir şey gelse sen de aynı şeyi yapmaz mıydın?"

Biraz olsun karakteri yerli yerindeyse, biraz olsun o gün annesine döktüğü o gözyaşlarında samimiyet varsa şu kurduğu empati bile onu yerin dibine sokmaya yeterdi. Dudaklarını birbirine bastırdı, muhtemelen tansiyonu düşüyordu. Gözlerini yumdu zaten ardından. Başını iki yana salladı.

"Arkadaşın ne yaptı?" Bu bir fısıltı olarak dökülmüştü dudaklarından.

"Mahvoldu," dedim açıkça. "Mahvolduğu kadar da mahvetti. Anladığım kadarıyla da çok utandı. Utanması gereken insanlar yerine utandı. Daha düşük bir pozisyon olamaz bence karşı taraf için. Senin yerine utanan insanlar var, o kadar utanmazsın demek ki. Sen ne dersin?"

Cevap vermedi, vermeyecekti de. Elini ayağını nereye koyacağını şaşırmıştı, parmak uçlarını alnında dolaştırıyordu. Kalkmak için toparlandım. Bitmişti, bu kadardı.

"Velhasıl, kafanı şişirdim ama anlatmasam patlayacaktım. Teşekkür ederim dinlediğin için ve umarım hayatın boyunca böyle çirkin bir şeyin içine düşmezsin. Hiçbirimiz düşmeyiz işin doğrusu."

İki dilim ekmek aldım ve kendi sandviçimi kendim yaptım.

"Arkadaşına nasıl bir tavsiye verdin, yol yordam gösterdin mi diye sorarsan söyleyeyim aklın kalmasın. Şûrîde ben hayata bakışım olsun, ideolojim, yetiştirilme tarzım olsun bir kadının bir kadını aşağılaması taraftarı asla değilim. Bir erkeğin canından can alırım, sudan çıkmış balığa çeviririm gerekirse ama bir kadına bunu yapmam. Yapamam. Ama karşımdaki kadın bunu yapmamı gerektirecek bir şey yaptıysa, bu kadar alçaldıysa ben onu yine yerin dibine sokmam." Telefonumu almadan ve şarkıyı kapatmadan hemen önce son cümleler de döküldü dudağımdan. Benden kelime çıktı ona kurşun vardı.

"Yeri kazarım, ona kazdığım yeri kibarca gösteririm; eğer onun biraz olsun karakteri yerine oturduysa zaten kendisi edebiyle gider o yerin dibine girer. Benim elim asla bir kadını itmek için havalanmaz. Kendi onuru kadar gider girer o dibe. Arkadaşıma da tek tavsiyem bu oldu. Hadi, iyi yolculuklar size. Kendine çok iyi bak."

"Serumu bitince taburcu edebiliriz."

"Tamamdır Hoca'm." Selçuk Hoca perdeyi aralayıp alandan çıkarken hastayla göz göze geldim.

"Geçmiş olsun," dedim gülümseyerek. Kadın başını sallarken ben de adım adım çıktım yanından. Perdeyi rahatsız olmasın diye kapatırken elimdeki kalemi cebime koydum ve stetoskopumu boynuma astım. Kalemle aynı cepte olan telefonum çalarken ekrana baktım.

Arayan Fetih'ti ve saat sabah ona geliyordu. Yeni mi uyanmıştı? Benden erken kalkıp beni uyandıran bir adam için oldukça geç bir saatti.

"Efendim."

"Efsun."

"Efendim Fetih."

Yeşil alandan çıktım ve bahçe kapısına doğru ilerledim. Kedilerime baktım, sularını kontrol ettim ve birini kucağıma alıp banka yerleştim.

"Neredesin?"

"Hastanedeyim. Yeni uyandın galiba."

"Efsun," dedi yeniden. Sesli, büyük bir nefes alıp verdi. Telefonun ötesinden duydum. "Dün gece..."

"Bayağı içmiştin," dedim, amacım onu utandırmak ya da yüzüne vurmak değildi. Kaldı ki böyle bir şey de yaşanmamıştı sadece onun yavaş konuşmasını hızlandırıyordum, her an içeri gitmem gerekebilirdi.

"Efsun çok özür dilerim. Bak, bak bu yaptığım çok yanlış bir şey ama tekrarlanacak bir şey değil. Ben ayyaş bir adam değilim." Sesinde yoğun bir şekilde aldığım bir mahcubiyet vardı. Fetih, en başından beri iyi bir aile babası gibi davranıyordu. Bunun farkındaydım. Bu aile babası kavramı, baba oluşuyla alakalı değildi. Zamanında eve gelirdi, hayatını evin düzenine göre ayarlardı. Planlarını bana göre yapardı, benim fikrimi alır ona göre karar verirdi. Evi evlendiğimiz ilk günden beri otel gibi kullandığı olmamıştı. Manevi değerlere önem veriyordu ve sarhoş olması sanırım buna aykırıydı.

"Ayyaş olduğunu düşünmedim zaten."

"Sen beni dün gece sokaklardan topladın değil mi?"

"Tam olarak öyle demeyelim. Arabada oturmuş benim gelmemi bekliyordun."

"Ben bu işin bana gelişini sikeyim," dedi ağız dolusu. Ben sevdikçe elimin üzerine yatan kediyle burunlarımızı sürttüm. "Efsun bu bir daha asla yaşanmayacak. Bak yemin ederim ne alkolik bir adamım ne ayyaşım ne de sokaklardan toplanacak bir adamım."

"Fetih sakin ol, bunların hiçbirini düşünmedim zaten."

"Efsun, dün gece on ikiye kadar çalışıp sonra beni toplamışsın sağdan soldan gözünü seveyim," dedi. Gözlerimi yumdum. Yatakta gözlerini açtığı ilk an canlandı zihnimde. Alık alık etrafa bakarken saati kontrol etmişti korkuyla. Beni uyandıracağı kadar erken bir saat sansa da önce saati sonra boş yatağı görmüş ve dün gece birer birer gelmişti gözünün önüne. Ne kadarını hatırlıyordu bilmem ama hatırladığı kadarıyla bile ensesine darbeler indirmiş, saçlarını çekiştirmiş ve kendine küfürler savurmuştu. Bu görüntüye o kadar çok daldım ki, "Bir daha

asla yaşanmayacak bu," demese kendimi silkeleyecektim, gözlerimi açmayacaktım. Doğruldum yerimden, silktim kendimi.

"Fetih tamam sorun yok dedim. Hem ben de sarhoş geldim eve bir kez, böyle mi düşündün hakkımda?"

"Onunla bu bir mi?"

"Yani bence de ben sarhoşken daha sevimliyimdir. Her neyse kafanda bir ağrı hissediyor musun, elinle yokla bir." Beni dinlemiş olacak ki sessizlik girdi aramıza.

"Biraz."

"Tamam dün gece kafanı komodine çarptın ama bir sorun yok merak etme. Bol bol su iç bugün, kendini de yersiz yere suçlama. Ben zaten dün yeterince söylenip kızdım sana, hırsımı çıkardım. Üstüne gitme."

Bu söylediklerimin ona çok da etki etmeyeceğini, kendi kendini yiyeceğini biliyordum. Günün devamında bir daha aramadık birbirimizi. Dünden sonra zamanında çıkmak benim için velinimetti. Hiçbir yerde oyalanmadan direkt eve gittim. Amacım Zeliha'yı görmek sonra da uyumaktı çünkü hâlâ yol yorgunuydum.

İki katı bacaklarımdaki kasların bamlıktan yandığını hissede hissede urmandım, merdivenlerin sonuna daha yeni gelmişken Zeliha'nın kapısı aralandı ama görmeyi en son isteyeceğim kişi çıktı.

Zühre Karadere.

Rengi solmuştu, o evin içinde daima hükümet gibi olan giyimi üzerinde değildi. Yüzünde en ufak bir makyaj da yoktu. Hasta gibi değildi daha farklı bir hali vardı. Dağılmış gibiydi.

Fetih'in gazabına uğramış gibi.

İlk aklıma gelen bu olmuştu. Dünden beri bu halde olduğu aşikârdı. Beni görür görmez bir cama çarpar gibi durdu ama Zeliha'nın kapısını duraksamadan çarptı. İçimi haklı bir huzursuzluk kapladı. Bu çarpma bana değildi. Kızmaydı sanki. Gözündeki hakiki nefreti görmemek için kör olmak bile yetmezdi. Hiç durmadan meydan okurcasına onun üstüne işin doğrusu Zeliha'nın odasına doğru ilerledim. Kıpırdamadan beni izlerken karşı karşıya kaldığımız yerde durdum, tek kaşım kalkık dağılmış sıfatını izledim.

Her körlüğünün bedelini hak ettiği gibi ödeyecekti. Büyük ya da küçük. Yanına kalacak tek bir şeyi olmayacaktı ve benim hesabım

görülmek üzere bir kenarda bekliyordu. Şu an önceliğim Zeliha'ydı. Önce dudakları aralandı sonra eli havalandı, beden dilindeki hararet bana küfredeceğini, saldıracağını hissettirse de o omzuna kadar havalanan eli yumruk oldu çenesini kapatıp sustu.

İlk kez bana karşı söyleyeceklerini içine gömmüştü. Pek tabii gömüldüğü yerden zamanı gelince çıkışı daha zehirli olacaktı.

Boş boş, oldukça sinir bozan bir sakinlikte onu izlerken bu anın devamının olacağını belli edercesine başını salladı. Tehdit mi ediliyordum? Oğlunu onun üstüne benim saldığımı mı düşünüyordu? Benim zalim olduğumu mu düşünüyordu? Zalim olsam, doğmamış çocuğum üzerinden söylediklerini de söyleyeceğimi bilmez miydi? Bana ettiği ahları ya? Ben halbuki bir kısmını anlatmıştım bu yaptıklarının.

Alnımda bir yazı olsa bu merhametime işaret ederdi. Ben bu halimle bile ona merhamet ediyordum. Kendi cephemde değil, benim savaşım da zaferim de başka olacaktı onunla. Oğlunun cephesindeydi merhametim.

Başını salladığıyla kaldı, omzuma çarparak benden uzaklaştı. Arkamı bile dönmeden direkt onun çarparak çıktığı odanın kapısını önce tıklattım sonra yavaşça araladım. Zeliha'nın hiddetle kabarmış göğsüne baktım. Hıçkırarak ağlamadan hemen öncesiydi bu. Sulanmış gözleri ilk dikkatimi çeken şey oldu. Korktuğum başıma gelmişti. Tüm öfkesini kızına kusmuştu.

"Efsun abla," dedi önce. Bir meydan okuma için dikleştirdiği çenesini indirdi, çehresi yumuşadı. Ben değil annesi girseydi odaya ağzına geleni söylemeye hazırdı sanki. Bir an ne yapacağını şaşırdı sonra aniden bana doğru adımlayıp boynuma atladığında dengesizce bir iki adım geriye gitsem de belinden yakaladım onu.

"Güzel kızım," dedim boşta olan elim saçlarına giderken. Topuklularıma rağmen boylarımız ancak denk gelmişti.

"Hoş geldin," dedi rahatlamış bir sesle. Sanki gelişim yükünü almıştı.

"Hoş buldum," dedim her ne kadar aksi olsa da. Ondan yavaşça bedenimi ayırsam da yüzünü düşürdü avuçlarıma, önce sağ yanağından sonra sol yanağından öptüm. Bir an göz göze kaldığımızda, "Ne oldu?" diye sormam gecikmedi. Bana anlatmayacağını bile bile sordum bunu.

"Hiçbir şey." Sulu gözlerine rağmen hoş bir gülümseme geçti ve tekrar etti. "Hoş geldin. Çok özledim seni. Dün uyuyakaldım seni beklerken."

Gözlerinin içine o kadar dikkatli bakıyordum ki bu onu çok geçmeden rahatsız etti ve gözlerini kaçırdı. Gerçekten ben bu evdeyken saçlarından, ten renginin canlılığına kadar her şey daha farklı oluyordu. Ben yokken sağlıksız bir bedene dönüşüyordu. Her şeyiyle. Kafasının içinde neler dönüyor neler yaşıyor bilmiyordum ama yüzüme karşı hep gülümsüyordu. Bir dakika önce ağlamış bile olsa şimdi bana gülümsüyordu.

"Ne söyledi annen?" Lafı dolaştırmadan sordum. Bir şeyler konuşulmuştu. Bu kapıdan giren ben olmasaydım bir şeyler kusacak kadar dolmuştu. Kollarımdan hızlıca çıktı. "Ben sen yokken çok şey yaptım. Bak," derken masasına ilerledi. Çok başarısız bir yalancıydı, beceremiyordu. Paylaşmayı bilmiyordu. Fetih'e de bana da inadına anlatmıyordu, her şey yolundaymış gibi davranıyordu. Tedavi görüyordu ama biz aynı çemberin etrafında dönüyorduk. Bunun en büyük sebebi bu evdi. Aynı tencerede pişen bir yemekti, tadı da kokusu da sıyrılamıyordu diğer yemekten.

Yapışkanlı pembe kâğıtlarını gösterdi. "Bunların tekrarı yapıldı," derken o kâğıdın üzerine başka bir kâğıt koydu. "Bunların üzerine de tik atıldı. *Beyaz Zambaklar Ülkesinde** bitti. Az kalmıştı zaten. Ve kimse senin gibi matematik çözemiyor." Onu dikkatle izlediğimi bildiğinden yüzüme bakmadan günlerdir sadece ders çalıştığını anlatıyordu bana.

"Emir abi," dedi ve gülecekmiş gibi durdu elini bir an yüzüne kapattı. "Torunu dededen büyük buldu, dörtgenin iç açılarını da bir şekilde dört yüz yirmi. Ve ona göre ikisi de mümkünmüş. Yanlış çözen o değilmiş. Ya torun dededen büyük olabilirmiş ya da soru yazarının hatasıymış. E-posta atacaktı bir ara yazarlara 'Yazdıklarınızı gözden geçirmeden mi piyasaya sürüyorsunuz,' diye. Zor tuttum. Gerçekten abimin yanında kala kala her olayda kendini muazzam haklı görmeye başlamış. Bir de ş-"

"Her şeyin acısını senden çıkardı değil mi? Ne var ne yok, döndürüp dolaştırıp suçu sana bıraktı?"

* Grigoriy Petrov tarafından kaleme alınmış kitap.

Yorgunca düştü omuzları. İsterse sabaha kadar konuşsun, benden kaçamazdı.

"Zehrini sana kustu. İki gündür Fetih'e ağzını bile açamadı belki ama sana kustu her şeyi." Elinin altındaki kâğıtları tutuşu sertleşti. Tepki vermedi, konuşmadı. Konuştu belki de ama bu içinden oldu. "Böyle gözünü kırpmadan harcıyor seni."

Çenesini aynı abisi gibi sıktıkça sıktı. "İyiyim ben."

Kitaplara baktı yine. Tek arkadaşı, kurtuluşu, yolu yordamı onlarmış gibi davranıyordu.

"Çözemediğim sorular var, Fetih abime sormadım. Seni bekledim. Dinlen istersen, sonra bakarız."

"Ben gideceğim şimdi o annenin suratına asıl muhatabının oğlu olduğunu seninle bir ilgisi olmadığını haykıracağ-"

"Efsun abla," diye isyankâr bir sesle konuştu. Görmezden geliyordu, çoğu şeyi böyle geçiştirmeye çalışıyordu. "Yapma," dedi bastırarak. Susmamı istiyordu. Konuşmamamı istiyordu. "Ödüm kopuyor bir gün bu evin sana yüklediği sıkıntılar yüzünden bıkacaksın diye. Bıkıp gideceksin diye. Bunu erkene çekme, bırak ben alıştım. Baş ederim ben. Sen de abim de müdahale etmeden baş edebilirim. Ben alışığım, dayanırım ama sen dayanamazsın." Kıvırcık saçlarından birkaç tutam arkaya attı.

Günün birinde gideceğimi mi düşünüyordu? Yanlış mı düşünüyordu?

"Ben iyiyim," dedi tekrardan masasına dönerken. "İyiyim ben."

"Yani sen şimdi Şûrîde'yi gitmeden paket yaptım ama kaynanama daha bir şey yapamadım mı diyorsun?" Tırnağımı asetonla sertçe silinmekten kıpkırmızı olmuştu. Üfledim birkaç kez yanan yerleri. Derim tahriş olmuştu.

"Sen ne yapıyorsun bu arada?" diye sıkıştırdı sorusunu araya. Kafama sardığım havluyu geriye doğru ittim.

"Oje sürüyorum."

Karşıdan gür bir kahkaha duydum. O kadar keyiflendi ki bu gülüşü beni gülümsetti. "Ay Efsun ya, bizi de çok üzdüler ama kalktık makyajımızı yaptık denen şeyin kanlı canlı örneğisin. Kafanı ısırayım senin ya!"

Evet üzüyorlardı beni ama kalkıp yine makyajımı yapıyordum.

"İki gün oldu geleli. Hep çalışıyorum, doğru dürüst eve geldiğim yok. Geldiğim vakitte de Zeliha'yla ilgileniyorum. Hem özlüyorum görmeyince hem de onu aksatmak bana kötü hissettiriyor. Bugün geldiğimde sözde çok yorgundum uyuyacaktım ama sen o gün dedin ya Zeliha'yla mutfağa gir stresi azalır diye mutfağa girdik. Saatlerce yemek yaptık. Görsen nasıl gülüyordu yüzü. Öyle olunca da unuttum, ayrıca Zühre'yi de henüz tek yakalayamadım. Birinin bizi bölmemesi lazım Burcu. Yarım kalmaması lazım aramızdaki konuşmanın, oldu bitti gelmemeli."

Beni anladığını belli eden mırıltılar duydum.

"En doğrusunu düşünmüşsündür sen. Yapacağını yaparsın en doğru zamanda. Peki ya Fetih?" diye o kaçtığım soruyu sonunda sordu. Konuyu dönüp dolaşıp Fetih'e getiriyordu zaten. "Onunla nasılsınız? Barışmıyorsunuz zaten, ondan umudumu kestim. En azından aranız kötü olsun, süründür! Efsun teklifim hâlâ geçerli. Kalk gel bana. Kapımıza dayansın, sokakta yatsın. Efsun Efsun diye ağlasın."

Şu hayalperestliği başımı masaya bırakmama sebep oldu. Baygınlık geçirir gibi kalırken, "Burcu," diye isyan ettim. Bunların yaşanmasını gerçekten istiyordu.

"Aman iyi tamam. Ben bir şey demiyorum. Zeliş yıpranmıyor en azından. Kendimi öyle teselli ediyorum. Hem bugün dinlemeye ikna olan yarın affeder de. Evli olan sensin bana laf düşmüyor."

"Teşekkür ederim. Bu anlayışın gözlerimi dolduruyor," dedim gönlü hoş olsun diye. Umursamadı.

"Ah bak sana ne söyleyeceğim." Konunun değiştiğini anlayabildim ama dışarıdan gelen adım sesleriyle gözüm saate kaydı.

"Burcu Fetih geldi galiba," dedim gözüm penceredeyken.

"Ne oldu heyecanlandın mı aptal?" O kadar aşağılayıcıydı ki bir an bu saçma heyecanımdan utandım.

"Saçmalama, sonra konuşalım diyecektim."

"İyi iyi hadi tamam öptüm." Karşılık veremeden telefonu kapattım ve sanki onun geldiğini hiç fark etmemiş gibi ojeme odaklandım ve kapı açıldı. Odanın içine parfümünün kokusu doldu. Teninden her miz pak bir koku alırdım daima. Parfümse çok sık kullanmazdı. Ne kalıcıydı öyle kokusu. Pahalılığından mı yoksa teni mi iyi tutuyordu

bilmiyordum. Belki de baskın notası kahve olduğu için bu kadar kalıyordu üstümde. Gözlerim habersiz bir edayla kapıya kaydı.

Siyah takım elbisesine, siyah gömleğine, kravatına, ceketine ve kabanına baktım sırayla. Evden nasıl çıkıyorsa aynı şekilde dönüyordu. Ben ne kadar dağılıyorsam o, o kadar sabit kalıyordu. Ama hayır gözlerim öyle bir şeye şahit oldu ki buna odaklanamadım. Eline takılı kaldı. Sol eline.

Sol elindeki bir demete.

Sol elindeki bir demet çiçeğe.

Çiçeğe değil bir demet siyah güle.

Sanki bugün bu renkteki gülleri alacağımı biliyormuş gibi böyle giyinmiş ya da bu şekilde giyinince ellerine en çok bu koca siyah gül demetini layık görmüş ve almıştı. Kalbimin dört ocağından birine bir gül yaprağı düştü, kapakçığı kapandı, karıncalar o gülün etrafına doluştu. Sanki tatlı bir şeymiş gibi.

Bana mı almıştı onları?

Gözlerimi zar zor ona çevirirken onun da gözleri tırnaklarımdan bana ulaştı. Sonra ağır adımlarla bana ilerledi. Dişlerimi birbirine bastırdım, sanki kendimi sıkmasam nefes alırken kuş gibi titreyecekti göğsüm.

Bana gül mü almıştı? Hem de kocaman bir demet? Hem de siyah gül?

Gülleri bir köşeye koyuverdi. Vermeyecek miydi? Bana almamış mıydı?

Ne yapacağımı bilemez halde bir an ojeme baktım, karıştırdım hatta. Elim ayağım birbirine girdi.

"Babam bana bir kere demişti ki: *"Annenle kavga edince bırak çalışmayı yemek yiyesim bile gelmiyor."*

Ojeyi karıştırmaya devam etsem de ikimiz de pürdikkat onu dinlediğimin farkındaydık.

"Demiştim ki kendi kendime, *'Bu da iyice bunadı.'*"

Kahkaha atmamak için kendimi o kadar zorladım ki yanaklarımı bile ısırdım. Gözlerim onu buldu. İnsan böyle bir şey duysa demeliydi ki: *"Ne güzel babam annemi hâlâ ilk günkü gibi seviyor."* Ama işte sözkonusu Fetih ise işler değişiyordu.

"Sonra sanırım babam anladı içimden ne geçirdiğimi, *'Evlenince anlarsın,'* dedi. Ben yine içimden dedim ki, *'Bu harbi bunamış.'*"

Yok ben galiba dayanamayıp gülecektim. Tabii direksiyonu Fetih ansızın kendine kırmasaydı...

"Efsun," dedi içli içli. "Adam haklıymış."

Gülesim kaçtı. Sadece dinledim. Sadece izledim.

"Sen şimdi diyeceksin ki neyden gazel okuyorsun Fetih evli miyiz biz? Ama deme Efsun."

Demeyecektim...

Derin bir nefes aldı sonra alnını ovaladı. "Bu evlilik denen olayın cinsel birliktelikle zerre alakası yokmuş. Herkesle seks yapabilirsin ama herkesle evlenemezsin." Yatağı işaret etti. "Her gece aynı yastığa baş koymuyoruz belki, sana dokunmuyorum, sevişmiyoruz ama olay o değil Efsun. Sana yemin ederim olay o değil. Ben babama hak verdim. Sen bana babama hak verdirttin. Ya ben çalışamıyorum Efsun," diye isyan etti. Gözleri o kadar duyguyu sırtlamıştı ki görünürde dolu değildi ama hissiyatta taşıyordu.

"Ben çalışamıyorum. İştah desen zaten kapalı ama çalışamıyorum Efsun. Ben babama gülmemiştim bile. İnsan nasıl işine gücüne odaklanamaz diyordum. Bu kadar da hanıma düşkünlük olmaz, bu nasıl iş derdim. Dilimi eşekarısı sikseydi Efsun, öyle boş boş saat doldurmaya çalışan elemanlar gibi gidip geliyorum günlerdir. Ulan böyle bir şey olabilir mi? Olabilir mi böyle bir şey Efsun? Sen söyle böyle bir gevşeklik olabilir mi ya? Söyle Efsun, ben çalışamıyorum."

İsyan ediyordu. Resmen ağlayacak gibi isyan ediyordu içine düştüğü bu duruma. Ne diyeceğimi bilemedim, öylece sustum.

"Senin bana gönlün kırılınca benim de elim ayağım çekiliyor her şeyden. Oturuyorum sen, kalkıyorum sen. Yiyeceğim sen, çalışacağım sen. Böyle bir saçmalık olur mu Efsun? Söylesene. Hastalık mı bu? Genetik mi Efsun? Babamdan bana mı geçti? Bir randevu bir şey ayarla ben kendime baktırayım Efsun. Ya dün gece, bir ayyaş gibi içtim de seni aradım. Gelip seni hastaneden almam gereken saatte gittim bu kafamın içi sussun diye zıkkımlandım, gel beni al diye seni aradım. Olacak iş mi Efsun bu?"

Efsun, Efsun, Efsun... Defalarca kez adımı sayıkladı durdu.

"Biz sevişmiyoruz ama sen benim eşimsin. Bu kadar net. Ben seninle aynı hayatı paylaşıyorum. O yüzden bu böyle kızgınlıkla, kırgınlıkla

yürümez. Benim dengem şaştı kızım. Benim dengem şaştı! Ben artık sana nasıl geleceğimi şaşırdım. Tuttu beni kapıda iki sıpa aşk sözleri öğretiyorlar Efsun. Zeliha kâğıda yazmış, Emir eline not al abi diyor. Efsun ben bu hallere düşecek adam mıydım? Şu düştüğüm hale bak. Az kalsın elime liseli veletler gibi kopya yazacaktım ya. Yazacaktım son anda kafam yerine geldi. Oyuncak ettiler beni kaşla göz arasında. Ben bu hallere düşecek adam mıydım? İnsanlar benimle denk gelince önlerini iliklerdi Efsun."

Avucunun içini dertli dertli alnına vurdu. "Of Efsun of!" diye söylenmeye devam etti. "Ya sen, benim sana ne kadar değer verdiğimi bilmiyormuş gibi ya sen benim seni kafamda nereye koyduğumu görmüyormuş gibi diyorsun ki insan yerine koymadın beni. Efsun al sık," diye yükseldi aniden. Azarlıyordu âdeta beni. "Silahım var sende. Al sık kafama. Böyle konuşacaksan al sık kafama. Böyle cümle mi kurulur Efsun, vicdanın mı yok senin? Bazen öyle konuşuyorsun ki beni öldürmeni tercih ederim. Al sık kafama Efs-"

Sesi aniden öyle bir kontrolden çıktı ki bunu fark ettiği an susması bir oldu. Gözlerini kırpıştırdı. Kedi gibi kokladım bir an. Yine sarhoş mu diye. Ama hayır sarhoş olacak kadar içse elbet kokusunu alırdım. Elini hafifçe kaldırdı, gözlerini yumdu.

"Özür dilerim," dedi sakince. "Bir an tutamadım kendimi. Kusura bakma, özür dilerim. Dur," dedi sanki aksini yapıyormuşum gibi. "Dur bozdum. Dur baştan alacağım."

Gelmeden prova mı yapmıştı? Neyi baştan alacaktı yahu? Kafasına vurmamak için çok zor tutuyordum kendimi.

"Damnant quod non intelligunt" Ne söylediğini anlayamadım. Türkçe yetmedi farklı bir dille de isyan ediyor sandım. "Anlamadıkları şeyleri suçlarlar, demek bu." Bir cümle en fazla bu kadar bir anın anlamını sırtlayabilirdi. "Peyami Safa da bu cümle hakkında der ki, '*Suçlamak anlamaktan daha kolaydır çünkü anlarsan değişmen gerekir.*'" Ve başka bir cümle ancak bu kadar bir anı desteklerdi.

"Efsun biz birbirimizi suçluyoruz hep. Anlamadığımız için de değil üstelik anlamak istemediğimiz için. Anlayabilecekken anlamayı reddettiğimiz için. Değişmekten mi korkuyoruz o zaman? Söyle bana."

Değişmekten mi korkuyorduk? Değişmekten korkuyorduk. Hele ben... Benim ödüm kopuyordu.

"Bizim birbirimizi anlamaya ihtiyacımız var. Sana yemin ederim ki, eksik bu. Ben seni anladım, geç oldu ama anladım. Kafamın içindeki her şeye karar verdim, gerisine kendimi kör ettim. Ötesini berisini düşünmedim. Bu kadın bilmeliydi diyecektim. Burnundan mı getirecekti, getirseydi diyecektim. Canıma mı okuyacaktı okusaydı diyecektim. Surat mı asacaktı assın diyecektim. Kafasında mı kuracak, kursun engel olurum diyecektim. Küçük bir eziyetten kaçmak için daha büyük bir eziyete attım bizi. Öğrenirsen ne olur diye zerre düşünmedim. Anlamadım seni. Ben ne kadar anlamadıysam sen de o kadar anlamadın. Suçlamak daha kolay geldi çünkü. Suçladık durduk birbirimizi. Beni dinlemiyorsun diye seni, sen anlatmadı diye beni. Anlamayı reddettik kolaya kaçtık. Böyle eziyet mi olur Efsun?"

Elimi aldı aniden avucunun içine, parmaklarımı tek tek okşadı. O kadar haklıydı ki ve o kadar haklı olmak için bir çabaya girmeden bana bakıyordu ki... Derdi artık barışmak bile değildi, derdi aşamadıklarımıza ulaşmaktı.

"Gel toparlanalım artık. Anlayalım birbirimizi. Ben artık kendimi karar merci olmaktan çıkarayım. Bir şeye karar verirken senin canının sıkılıp sıkılmayacağını değil Efsun bunu bilmek ister mi istemez mi diye düşüneyim. Sen bundan sonra benden bir şeyler saklamamayı öğren. Ben bu evde seni rahatça bırakıyorsam Efsun bana canını sıkan her şeyi anlatır diyorum. Beni yalancıya çıkarma. Benden saklama. Saklama ki ben önüne gard olayım. Değişmekse değişmek. Anlamaksa anlamak. Suçlamak yok. Gel aşalım şu meseleyi. Ben artık katlanamıyorum aynı evde iki yabancı olmamıza. Efsun ben..." Durdu, gözleri bir an kısıldı. Altdudağını yaladı elimle ilgilenmeye devam etti. Söylediği kelimeyi ölçtü tarttı, benim kalbimin darasını almadan kullandı. Yükünü ölçemedim.

"Efsun ben sensedim."

Hayatımda ilk kez duymadığım ama ilk kez bana kullanılan bu kelimenin altında kaldım. Onlarca cümle kurdu ama tek bir cümle beni alaşağı etti. Tek bir kelime hatta. Nefeslerim tıpkı kalp atışlarım gibi hızlandı.

Sensemiş miydi? Susar gibi.

"Sensedim Efsun. Saklayamıyorum."

Gecelerce beni kandıracak şeyler söylüyordu. Kalbimin kapanan ka pakçığına işte tam bu gece kilit vuruldu. İçinde Fetih'in aldığı bir demet güle ait bir yaprak kalmıştı. Kilitlendi, anahtar kayboldu. Ne oluyordu? İçeride Fetih'ten bir parça vardı. Ne olacaktı şimdi?

"Bir şey söyle," dedi gözümün içine bakarken. "Bu gece aç, bir kapı ya da kapat. Bir şey söyle."

Gözlerine bakmak artık katlanılmayacak gibiydi. Öyle ki gözlerimi kaçırdım elimi elinden çektim. Ve sustum. Elimden ayrılan elinin öylece kalışına baktım sonra yumruk oluşuna. Bir süre sessizce durdum. Kalp krizi eşiğine gelsin diye. Son öcümü alayım diye. Yüz ifadesini çok merak ediyordum ama bakmıyordum. Saniyeler devrildi. Onun için belki saatler.

"Fetiiih," dedim yine sanki eskisi gibi. Elime bakıyordum. O çalışma odasında çalıştığı gecelerde canım sıkıldıkça yanına giderdim. Bazen orada bir şeyler yer, bazen kitap okur, bazen de oje sürerdim. Ne oje ne de aseton kokusundan rahatsız olsa da sesini çıkarmazdı. Gecelerden bir gece, ben yine başparmağıma aynı eziyeti yaparken, "*Gel buraya,*" demişti. O günden sonra başparmağım hep ona gitmişti.

"Ben yine bu parmağıma oje süremedim. Sen sürer misin?"

Sonra ona baktım. Parlayan gözlerine. Bir yıldız gibi parlayan gözlerine. Yavaşça kıvrılan dudaklarına ve aniden üzerime gelen bedenine. Yüzümü avucunun içine alışıyla geriye doğru gittim ama düşmedim. Dudaklarını önce yanağımda hissettim. Öptü. Sonra diğer yanağımda hissettim aynı baskıyı. Kokumu ala ala öpüyordu. Sonra alnımdan. Sonra şakağımdan...

Kalbimin o odacığında bir zelzele oldu.

Bu gece Fetih Karadere ilk kez bana sadece Fetih olarak dokundu. Her yalandan uzak, her anlaşmadan bağımsız. Fetih, Efsun'u ilk kez bu gece öptü. Fetih, Efsun'u ilk kez öptü ve Efsun hiç rahatsız olmadı. Geri çekilmedi. Uzaklaşmak istemedi. Sadece tir tir titreyerek ona baktı. Dudakları kaç kez daha yüzümde can buldu bilmiyorum ama gözlerimin içine baktığında sadece gülümsüyordu.

"Sürmez miyim akıllım, sürmez miyim?" dedi keyifle. Sonra son bir kez daha gözümün altından öptü ve ojeme yöneldi. "İki kat mı süreyim?" dedi lila ojeyi sağ elimin tamamına sürerken. Sadece baş değil tüm parmaklarıma. Bizzat kendi isteğiyle.

"Evet iki kat," dedim yüzümde aptal bir gülümsemeyle onu izlerken. Üçüncü parmağıma hiç taşırmadan gelirken ben gözümün sık sık kaydığı gülleri işaret ettim.

"Bana mı aldın?"

Baktığım yöne baktığında beden dilinden belliydi, unutmuştu...

Güllere ulaştı bir çırpıda. "Sana aldım ya," dedi bana uzatırken. "Siyah gül. Dünyada bir tek Şanlıurfa'da yetişiyor. Dedim ki Efsun'la çok ortak noktaları var. O bir tek Şanlıurfa Halfeti'de. Efsun da bir tek Şanlıurfa'da benim yanımda. Hiçbir farkınız yok. Al," diyerek bana uzattı öylece. Kahkaham daha fazla durmadı içimde, gülerek aldım gülleri.

"Aptal," diye söylendim. "Aptal, aptal, aptal..." Yüzümü güllere gömerken kokladım bol bol.

"Herkese mermi sana çiçek demiştim kızım; unuttun mu?"

Başımı iki yana salladım. Tabii ki unutmamıştım. Ben güllerimle ilgilendim o tırnaklarımla. Gecenin vurucu cümlesiyse beni öldüğüm yerden diriltecek ani bir istekle oldu. Aklımın ucuna bile gelmezdi benden bunu isteyeceği. Biliyordum ki kimsenin de gelmezdi aklına böylesi.

"Bir daha evden çıkarken sakın yatağını toplama. Dağınıklığına alıştım. Senin toplayıp çıkman küfürden farksız benim için. Allah aşkına toplama bir daha yatağını. Alıştım ben böylesine. Ben toplarım arkanı. Bana her sabah senden toplanacak bir şeyler bırakarak çık. Bileyim ki her şey yolunda. Ben seve seve toplarım."

V

EFSUN EN GÜZELİ

Sabah sizi uyandıran şey cansız bir alarm sesi değilse, kahvaltınız siz mutfağa indiğinizde çoktan hazırlanmışsa ve yatağınızı toplamadan evden çıkabiliyorsanız sahiden şanslıydınız. Beni dışarıdan gören elimdeki bardağa baktığımı sanırdı ama baktığım kesinlikle lila ojelerimdi.

"Sağlıklı cilt, canlı bakışlar, dinamik bir duruş..." Karşımda oturan Burcu, tüm dikkatimi dağıttı. "Barışmışsınız," dedi.

Bu kadar mı belli oluyordu?

"Seviyorsun," dedi garip bir şekilde. Bana yöneltilen bu suçlamaya iftiraya uğramış gibi tepki vermemek için zor tuttum kendimi. Ne kadar garip bir kadındı, ben düğün vakti seviyorum diye dolaşırken ortalıkta ölümüne reddediyordu şimdiyse böyle alakasız şeyler söylüyordu.

"Seviyorsun. Resmen seviyorsun. Geçici bir heves değil. Evlendiğin günden daha çok seviyorsun, ben evlenince akıllanırsın sandım. Geçer hevesin sandım. Hatta hemen boşanırsınız sandım." Ardı ardına tekrar eden bu kelime beni huzursuz etti. Ojelerime bakmayı bıraktım ama itiraz da edemedim.

"Efsun artık Fetih deyince gözlerinin içi gülüyor, delireceğim! Bütün umutlarımı söküp alıyorsun. Şu haline bak. Gözlerin parlıyor, ismini duyunca gözlerin parlıyor! Aşk böyle bir şey mi?"

O kadar çok yaralıydı ki bunları söylerken sanki gecelerce ettiği duaları boşa çıkartacak gibi davranıyordum.

Deli miydi neydi? Kafasında kuruyordu. Hiçbir şey yapmayan Efsun mu onu ikna etmişti? Barışmış olmam böyle anlamlar mı çıkarıyordu?

Bilseydim en başta hiçbir şey yapmaz, günlerce onu ikna etmek için çabalamazdım.

Muhakkak seviyordum, Fetih de beni seviyordu. Ama aşk diyordu. Bir şeyler söylüyordu. Sahiden deli miydi neydi? Tüm tadımı kaçırdı. Sıkıntıyla nefes verdim, boğazlı kazağımın yakasını gevşettim.

"Yanakların kızardı," diye devam etti yaptığı şeye. "Ne oldu nefesin mi kesildi? Annesine büyücü dedik, adamın kendisi mi büyücü çıktı? Şu haline bak! Büyü mü yaptı sana Efsun? Elini ayağını nereye koyacağını şaşırdın! Evlenmeden önce böyle değildin güzelim sen? Hani evlilik aşkı öldürüyordu? Sizde güçlendirdi mi?"

O kadar çok üstüme geliyordu ki bir an kalkıp gitmek ya da kulaklarımı tıkamak istedim. Ben mimik bile oynatmıyordum, düz düz bakıyordum nereden çıkarıyordu bunları? Baskısı direkt yanaklarıma vurdu, sıcak bastı. Gözlerimi kaçırdım, tepki veremiyor, ağzımdan sert bir şey çıkacak diye korkuyordum.

"Of of," diye devam etti. "O da seni seviyor mu bu kadar?" Saçlarını tek tek yolmak istedim. Bir kafese sıkıştırılmış kadar çaresizdim şimdi. Ateşimin yükseldiğini hissediyordum sinirden. Susmuyordu, susturamıyordum da. Ne diyecektim ben şimdi bu deliye?

"Benimki de soru, o adamda tam olarak 'Karımın tek gözyaşına dünyayı yakarım,' tipi var. Vurdulu kırdılı, ölmeli bitmeli, yanmalı yakmalı bir tip. Ah Efsun! Ben aylardır kafamda kuruyorum, kendimi avutuyorum. Efsun zorla evlendi, bu işte bir şey var... Bu hiç senlik değil ki ya. Vallahi değildi. Yani Fetih senin kalemin değildi ki Efsun. Hatırlıyor musun bu konuyu konuştuğumuz zamanı? O zaman çok büyük konuştun."

Seneler önceydi, Burcu bana göre epey sıkıntılı bir ilişki yaşıyordu. Ona kızdığımda cümlelerimi bölüp demişti ki: "*İkimiz aynı tarzda insanları beğenemeyiz ki. Ben böyle severim sen de bir o kadar sakin, efendi, sinirli halinden bile kibarlık akan, küfür nedir bilmeyen, iyi aile çocuğu, serseriliğin önünden geçmeyen, romantik tipleri seversim. Ben inişli çıkışlı ilişki insanıyım, sen de bir o kadar sakin, mülayim, huzurlu. Kavgadan gürültüden uzak. Ama herkes aynı olsaydı hepimiz aynı insana âşık olmaz mıydık?*"

İkimizin de aynı anda aklına gelen cümlelerle hiç anlaşmadan gözlerimizi kapattık ve başımızı geriye attık.

"Ben de şimdi oldukça sakin ve efendi biriyle mi evleneceğim? Efsun! Ağzımızdan çıkanlara dikkat etmeliydik."

"Fetih senin söylediğin çoğu kriteri taşımıyor abartma," dedim. Kısmen haklıydım da.

"İnan ki Fetih ve belalı ailesi on sekiz yaşındaki deli manyak Burcu'ya bile fazlaydı Efsun. Demek ki sen beni kınamakla kalmamış yerden yere vurmuşsun." Evet tam olarak öyle yapmıştım. Burcu'nun takıldığı insanlar bir bakıma tehlikeliydi de ama şimdi onlarla bir tuttuğu Fetih benim için tehlike değildi aksine güvendi.

Yine de masada boş bir sandalye vardı, öyle ki seneler önce kulağını çekip masalara vuran o genç kızın bedeni ya da ruhu o sandalyeye oturmuş beni izliyordu sanki. Kınamıyordu, sadece izliyordu. Kabul, değişmiştim. Şimdi benimle alakası olmayan bir hayatın merkezinde bulunsam da Fetih on sekiz yaşındaki Efsun'un çok net reddedeceği bir adamdı. Hatta öyle ki şu an bana temas edebilse o genç kız, içine düştüğüm mecburiyetten bihaber olsa yapacağı ilk şey sağlam bir tokat atmak olurdu.

Seneler senden ideallerini mi aldı yoksa saygını mı diye sorardı. Her şeyi bir bir çiğnemişsin, yutarken boğazına takılmadı mı diye de sorardı. Sorardı ama yutmadığımı, dilimin altında sakladığımı sadece çiğnemiş gibi gözüktüğümü bilmezdi. Onu yirmi beş yaşında bir kadın olarak tebrik ederdim, kendine biçtiği ve yanına yakıştırdığı, uzak durmak istediği bütün insanların özelliklerini o yaşta bu kadar net seçtiği için. Doğruyla yanlışı ayırt edebildiği için. Yirmi beş yaşındayken de kafamdaki doğru profilin değişmediğini söylerdim ama ona. On sekizimde doğru ve yanlışı nasıl ayırt ediyorsam bu yaşımda da aynı şekilde ayırt ettiğimi belirtmek isterdim. Ama dilimi dişleyen bir soruyu da ona sormadan edemezdim.

Doğru diye yanımızda tuttuğumuz ve sahiden doğru olan kişi yanımızda kaldı mı? Peki ya yanlış diye ittiğimiz ve belki de sahiden yanlış olan kişinin; bir şekilde yanımızda durduğunda, belki mecburiyet belki zorunluluk, yanlışı olduğu kadar kapı gibi doğrularının da olduğunu ve her şeyiyle gerçek olduğunu inkâr edebilir miydik? Ben edemezdim o edebilir miydi? Bir kişi tek başına doğru ya da yanlış olamazdı.

Gerçek, doğruluk ya da yanlışlık belirtmezdi. Gerçek olan; doğru ya da yanlış olarak masaya yatırılıyorsa toplumsal normların kurbanı

olmuş ve gerçekliğini kaybetmiş demekti. Bunun farkında değildik, gerçekte doğruyu arıyor ve doğruluk değil de yanlışlık bulduğumuzda onun gerçekliğini inkâr ediyorduk.

Gerçek olan Fetih'ti. Yanlış olsa da Fetih'ti. Fetih gerçekti ve sadece yanlış değildi. Yanlıştı ama sadece yanlış değildi. Yanlışları olduğu kadar doğruları da vardı. Onu gerçek yapan da buydu zaten. Onu sadece yanlış ya da sadece doğru diye tanımlamış olsaydım o da herkes gibi günün birinde hayal olarak kalacaktı.

Ona söyleme şansım olsaydı, konuşurdum. Kafanda kurduğun doğru profilindeki herkes günün birinde hayal olacak Efsun. Başında "sadece" varsa o gerçek değildir. Kandırma kendini. Kimse o kadar kötü ya da o kadar iyi değil. Kimse sadece doğru ya da yanlış da değil. En doğru dediğimiz insan doğruluğunu kaybettiği an hayal oldu, en yanlış dediğimiz insanın doğrularının da olduğunu yaşayarak fark ettik.

"Sen bana dün gece bir şey söyleyecektin, Fetih gelince kapatmak zorunda kaldım. Ne oldu ne diyecektin?" Daha fazla masadan uzaklaşmamak için konuyu değiştirdim.

"Senin ağrın mı var? Kıvranıyorsun."

"Regl oldum," dedim kısaca. Aramızdaki hamilelik şüphesi sessizce tükendi, üstüne başka bir şey konuşmadık.

"Sen düğününe annemle babamı çağırdığında sana ne söylemişlerdi hatırlıyor musun?"

Dudaklarım öne doğru büzüldü, bir an o kadar olay bindi ki bahsettiği zamanın üstüne hatırlayamadım ama geçen kısa bir sürenin ardından kesik kesik konuştum.

"Neden bu kadar kısa sürede olduğunu sorgulamışlardı ve ardından iki hafta gibi bir sürede Kanada'dan Türkiye'ye gelemeyeceklerini söylemişti annen. Babanın işi falan özellikle mümkün değildi. Annen çok ısrar etti düğünü ertelemem için..."

"Efsun babam düğününden iki gün önce kalbinden ameliyat olmuş."

Suratıma su fırlatmış olsa bile bütün kanını bir an bize döndürecek kadar büyük tepki vermezdim.

"NE?"

Ne söylediğini bir an anlayamadım. Ameliyat mı, düğünden iki gün önce mi, kalp mi? Nereye elimi atsam elim şaşkınlığa bulanıyordu.

"Ya... Görüyor musun bu iki ihtiyarı? Ben bunları huzurevine vereceğim ileride. Oradaki arkadaşlarının arkasından da böyle şeyler çevirsinler. Yemin ederim vallahi delirirsin Efsun. Ve bana babam iyileştikten sonra haber verdiler. Üstüne de babamdan ret yedim. Sakın rapor alıp gelme diye. Devletin bana tanıdığı hakları böyle keyfi sebepler yüzünden kullanamazmışım. Keyfi!" dedi vurgulayarak.

Bu cümleyi bir yerde anonim olarak duysam gider altına İlbey amcanın adını soyadını yazardım. "Bize niye söylememişler? Ya sana niye söylememişler?!"

Elini kızarmış yüzüne bastırdı. "Çünkü bana söyleselermiş seni bırakıp gelirmişim. Düğünde yalnız kalma diye."

Kırmızı bir mürekkep damlasının beyaz kumaşa damlaması, beyaz bir kuş tüyünün siyah bir yere düşmesi gibi içime küçük ama en damar noktama değen bir şey düştü. Elim ayağım, mimiklerim, omuzlarım aynı anda alçaldı. "Burcu," dedim bitik bir şekilde ve tuttuğundan bile emin olmadığım ellerim telefonuma gitti ama Burcu ellerimden sıkıca tuttu.

"Saçmalama Efsun. Bizden ne kadar büyük bir şeyi saklamışlar görmüyor musun?" Kinini diri tutmaya çalışıyordu. Ama benim tek yapmak istediğim annesini arayıp ağlamaktı. Bana hep ikinci kızı olarak davranan ama benim annemi kaybettikten sonra hiçbir anneler gününde aramadığım Meltem teyze. O beni aradıkça konuştuğum kişi ve eşi.

"Burcu..." dedim sulu gözlerle bakarken. Söylediği şeyin pek tabii benim için ne kadar büyük bir şey olduğunun farkındaydı. Ondan sebep biraz yumuşar gibi oldu ama yine de ellerimi bırakmadı.

"İyi benim yanımda arama o zaman. Ben gideyim sonra. Çünkü ben son konuşmada babama, 'Beni Türk hekimlere emanet edin diyen Atatürk'e rağmen Kanada'da ameliyat olmuşsun. Bu ayıp sana bir ömür yeter,' deyip yüzüne kapattım."

Sanki Burcu beni yakamdan kavramış, bir palavraymışım gibi yerden yere vuruyordu. Bir sağa çarpıyor bir sola çarpıyordu. O bunu söylerken ne haldeydi bilmiyorum ama benim vücudum tedirginlikle kasılmıştı.

"Babanın suratına kapattın?" dedim nutkum tutulmuşken. Yetmedi tasdik ettirmek istedim. "Koskoca Tarih Profesörü, İlbey Orhun'un suratına? Okulda görenin önünü iliklediği, Türkiye'nin yaşayan en önemli tarihçileri-"

"Ya tamam sus!" İşlediği büyük suçun ayıbıyla ya da korkusuyla elleri-ni yüzüne örttü. "Öleyim mi istiyorsun? Babam ikinci kez kalpten ameli-yat olmadığına göre annem şarjımın bittiğine inandırdı herhalde babamı. O an önünde düğme iliklediğimiz tarih profesörü yoktu. Benden çok önemli bir şeyi saklayan adam vardı. Çok öfkeliydim ne yapayım?"

"Burcu ben çok özür dilerim, benim iç-"

"Aptal olma," dedi hemen. Hiç mi kızmıyordu benim yangından mal kaçırır gibi evlenmemden dolayı bu yaşanan şeye? "Sorun sen misin yoksa bizimkiler mi? Annem sana zorla düğünü erteletmeye çalışacağını açık açık söyleseydi. Sen zaten o zaman ertelerdin." Sesinde şüphe yoktu ama yine de hızlı hızlı başımı sallamaktan alıkoyamadım kendimi.

"İzmir'e gelirlerdi. Tanıdığım birçok hoca var. İçimize sinecek şekil-de hallederdik. Öyle şey mi olur?"

Elinin tersini masaya vurdu. "Bak işte. Ben de aynısı söyledim. Niye kızacağımı şaşırdım. İyi söylemişim ya aferin bana. Yine olsa yine söy-lerdim. Ne yapacak kellemi mi alacak?"

Çenesini dikleştirdi. Babasına olan tüm meydan okumaları bu şekil-de olurdu. Kellesini mi alacaktı? Sultan Süleyman değil ya, evladını öl-dürmez herhalde der her şeyi yapardı. Ama asıl olarak babasını Hitler'e benzetirdi. Diktatör! Hitler kısmı biraz sertti ama bir şey söyledi mi o yapılırdı. Aksi teklif dahi edilemezdi.

"Ne zaman gideceksin, hatta ben de kendimi bir şekilde ayarlarım."

"Hayır onlar gelecekmiş. Urfa'ya."

Sahiden tutmuş yakamdan sarsıyordu beni. İzmir ya da İstanbul'a değil de Urfa'ya...

"Neden Urfa?"

Parmağını şıklatıp beni gösterdi. "Ben de böyle şaşırmıştım. Herhal-de Urfa'ya medeniyetten sonra gelen en büyük şey babam olabilir. Ben de senin gibi sordum anneme, dedim ki: 'Bayram değil seyran değil Adolf Hitler'in Urfa'da ne işi var? Tatil geliyor, geçin İzmir'e oraya ge-leyim.' Lakin babamın sana ve bana iletmesini istediği birtakım şeyler varmış annemden."

Bana doğru yaklaşıp parmağıyla gel işareti yaptı. Merakla ona doğru giderken devamında duyduklarım beni bu şehre en az Adolf Hitler'in geleceğini düşündürtecek kadar korkuttu.

"Öncelikle Efsun on beş gün gibi kısa bir sürede daha ayını doldurmadığı Urfa'da bir aşiretin oğluyla evlenmiş. Bu aile her kimse, örf âdet bilmiyor ki kızı iki haftada evlendirdiler çocuklarıyla. Asker kovalamıyor, savaş çıkmıyor, anlamamış babam. Sağlığı yerinde olsa geleceklermiş, önce babamdan isteyeceklermiş seni. Ama şartlar elvermediği için çok sinirliymiş babam. Neyin acelesi bu hâlâ anlamıyormuş. Adamı tanımıyor, etmiyormuş. Kimse sanmasın ki İzmir'den bir kızı başları ağrımadan gelinimiz yaptık demiş, o kadar kolay değilmiş bu. Tarihin hiçbir döneminde de olmamış. Bir kızın gelin olması iki devletin birleşmesi gibiymiş. Destursuz evliliği imparator bile yıkarmış. Bizzat gelecekmiş, o Fetih denen oğlanla ve ailesiyle tanışacakmış. İstemede yapamadığının on mislini gelince yapacakmış." Geriye yaslanıp ellerini karnında bastırdı.

"Yani Efsun artık Fetih pek sevimsiz aşiretinde Meşrutiyet'i mi ilan eder, rejim değişikliğine gidip aşiretinde ilk anayasayı mı ilan eder bilmem. Babam için sen bizzat derdin ki: 'Cumhuriyet gibi adam.' O kocana haber ver, saltanatlarına benim deyişimle Hitler, senin deyişinle Cumhuriyet geliyor. Ziyarete."

Ziyarete...

Ayazın sessizliği konağa terk edilmiş bir hava katmış, yavaş yavaş attığım adımlar bu sessizliği biraz bozuyordu ama o terk edilmişliğe dokunmuyordu. Taş duvarlara baka baka tırmanırken merdivenleri, bakışlarım boşluktaydı. Ta ki, "Şeytan görsün yüzünü," diyeceğim kişiyi görene kadar. O dalgın haliyle beni fark etmedi ama benim adımlarım epey bir hızlanmıştı.

Zühre Karadere'nin girişine şahit olduğum odanın kapısı henüz kapanmadan seri bir şekilde içeri girdim. Onun kapandığını sandığı kapı aniden açıldığında bariz bir irkilmeyle bana döndü. Nasıl kendimi aniden böyle bir şeyin içine attım, bu kadar atik davrandım bilmiyordum. Bu konuşmanın içine düşeceğimi elbet biliyordum ama zamanı meçhuldü. Ne konuşacağımı da planlamamıştım.

Sakin ol Efsun. En az onun kadar gaddar ve soğukkanlı ol.

Göz göze geldiğimiz o an yüzümde samimiyetten çok ama çok uzak bir gülümsemeyle ona baktım. Yüzümde bu gülümseme sönmeyecekti

bu odadan çıkana dek. Çünkü ben ne zaman böyle gülsem inadına sinirli oluyordu.

Neredeyse göz devirecekken bana, "Örf âdet bilmiyorsun tamam dedik." Konuyu dönüp dolaştırıp hep aynı yerden başlatıyordu. Bıkmadan usanmadan. "Görgü kurallarını da mı bilmiyorsun?"

Dediklerini umursamadan, meraklı meraklı etrafa baktım. Odalarına ilk kez giriyordum, Zühre de bu ani gelişimle neye uğradığını şaşırmıştı.

"Zühre Hanım," dedim uzatarak. Odaları bizimkinden daha küçük ama daha gösterişli hatta şatafatlıydı. Bizimki ne kadar sakinse onlarınki o kadar kalabalıktı. Ben bizim odaya bir şey alsam Fetih odada dağınıklığa sebep oluyor diye krizlere giriyor ona estetik bir yer bulmaya çalışıyordu.

"Görgü kurallarını tabii ki biliyorum! Ama unuttunuz mu ben nabza göre şerbet veriyorum."

O mimik oynatmadı ama ben yine gülümsedim. Birazdan bu odada silahlar yerine cümlelerin kullanıldığı bir savaş meydana gelecekti. Farklı olansa bu kez başlatan bendim. Genelde ilk atış ondan gelirdi, ilk kurşun onun silahından çıkardı.

Derdimin ne olduğunu merak etmeyip, "Efsun çık dışarı!" dedi sadece. Şaka gibiydi ama kaybettiğim savaş yok misali kovulmadığım oda yoktu...

Kısa ama netti. Demek ki bu sefer o benimle uğraşmak istemiyordu. Tamam daha fazla uğraşırdım o zaman. Karşılıksa karşılık, savaşsa savaş. Hangi dilden anlaşılıyorsa bu evde o dilden devam etmek gerekiyordu.

"Maalesef."

Bizim odadan en büyük farkı gösterişi olan, saraydan getirilmiş kadar büyük şöminenin önündeki koltuklara ilerledim. "Konuşacaklarımız var," diye tamamlarken rahat bir tavırla oturdum koltuklardan birine. "Aynı dekorasyon bizim odada da var biliyor musunuz?" diye sordum bildiğini pek tabii bilerek. "Odanın en sevdiğim kısmı bu şömine önü koltuklar. Osman Bey'le oturuyorsunuzdur siz de buraya kesin. Allah muhabbetinizi artırsın." Gözlerimi şömineden alıp ona baktım.

"Benim dedikodumu da yapıyor musunuz?" Geriye yaslanıp etraftaki çerçevelere baktım tekrardan. Saniyelikti bakışlarım ve fark ettiğim

iki nokta vardı. Birincisi ve en mühimi kesinlikle Reşat'ın fotoğraflarıydı. Bir değil iki değil. Bütün fotoğraflarda Reşat vardı. Her yerde Reşat vardı. O kadar çoktu ki yokluğu değil varlığının bu odada adı geçiyordu. Sanki hiç ölmemiş gibi ya da belki de tam olarak ölmüş gibi. Büyük bir çabayla oğlunu yaşatıyordu bu odada. Sanki bu oda tabutun kapağını inatla kapatmıyordu.

Reşat ölmüştü ama bu odada yaşıyordu.

İkincisiyse Zeliha'nın olmayışıydı. Ya ben görememiştim ya da Zeliha yalnızca toplu aile fotoğraflarında vardı. Ayrı ayrı bütün çocuklarının tek olduğu fotoğraflar vardı. Oda tam olarak bir fotoğraf şöleniydi ama bu şölende Zeliha mecburen vardı. O toplu fotoğraflardan çıkarmak mümkün değildi onu.

Zeliha yaşıyordu ama bu odada ölmüştü.

Dikkatimi dağıtmamak için kendimi olabildiğince sıktım, fotoğraflara bakmayı bıraktım. Sırası değildi. Şu an değildi.

"Aman sakın yapmayın ama dedikodumu, tavanın kulağı vardır. Sizin deyişinizle büyücüyüm de ben. Karabasan gibi çökerim üstünüze," derken tavanı, dolaylı yoldan üst katı yani bizim odayı gösterdim.

Bana her zamanki gibi nefretle bakıyordu. Yaslandığı makyaj masasının önünde kafasını hafifçe sağa yatırmıştı. "Derdin ne senin?" diye sordu. Sanki bu evde derdi olan kişi benmişim gibi. Bu evde herkesin benimle derdi vardı, dert edinen ben değildim. Ve sanırım o gün bana tehditvari bir şekilde başını sallasa da o hırsı kendinde görmüyordu. Henüz o kadar toparlayamamıştı. Fetih'le ne yaşamışlardı bilmiyorum ama o günden beri giyimi ve makyajı özensizleşmişti.

Daha fazla uzatmadan yavaş yavaş girdim konuya. "Benden nefret ediyorsunuz değil mi?" Birazdan bir bataklığa dönüşecek konuşmanın başlangıcı oldukça basit, bilindik, cevabı yedi düvel tarafından bilinen bir soruyla olmuştu.

"Aksi için şüpheye mi düşürdüm seni?"

"Asla."

Gözüm bir taraftan da sık sık fotoğraflara kayıyordu, tutamıyordum kendimi. Ondan oğlunu unutmasını kimse bekleyemezdi ama şu an bu fark bile tek unutmadığı şeyin oğlu olmadığını gösteriyordu. Oğlunu nasıl kaybettiğini de unutmuyordu, bundan kimi sorumlu tuttuğunu da.

Olmuyordu. Zeliha'ya gönlünü ısındıramıyordu. Farkındaydım, her şey apaçık ortadaydı.

"Peki ben?" diye devam ettim kolyemle oynamaya devam ederken. "Ben sizden nefret ediyor muyum?"

Derin bir nefes aldı, gözlerini yumdu. Odaya başı ağrıdığı için girmişti amacı uyumaktı muhtemelen ama izin vermiyordum. "Benden eksik bir yanın yok," dedi. Niyetimi bilmediği için açık konuşmuyordu. Doğrudan değil dolaylı cümleler tercih ediyordu. Birkaç kez ardı ardına cıkladım.

"Yanlış cevap," diye bir robot gibi düzelttim. Gözleri kısıldı, konuşma onun için sıradanlıktan koptu. Bir an her şeyiyle seyri değiştirecek gibi oldu ama niyetimi kestiremediği için istifini bozmadı.

"Ne o Gelin Hanım kayınvalidesiyle arasını düzeltmeye mi karar verdi?"

"Asla," dedim yerimden doğrulurken. Topuklu ayakkabılarımın üzerinde ona doğru ilerledim. Benim onun dibine gelmemle altta kalmadı o da doğruldu ve benimle yüz yüze geldi. Ve onu çıldırtma noktasına getirecek o cümleyi söyledim.

"Ben bir hekim olarak hasta bir kadından nefret edemem. Bu ne meslek etiğime ne de yeminime yakışır."

Renginin atışı ve kasılan yüzüyle işaretparmağının bana doğru kalkışı ardı ardına oldu. Omzuma vurdu parmağıyla. "Haddini aşma, terbiyesiz! Senin karşında kim var senin haberin var mı?!"

Boğazındaki ve alnındaki damarlar belirginleşmişti. Elinde tek bir fırsat olsa kesinlikle boğazıma yapışır, ölümümü görene kadar zorlardı. Öyle bir canilikle bakıyordu gözlerime.

"Biliyorum. Karşımda hasta bir kadın var."

Aniden parmaklarını koluma sapladı. Beni kapıya doğru savurmaya çalıştı ama fırlatılmadan kıl payı kurtardım kendimi. Hızlıca bir adım geri gittim ve ellerimi havaya kaldırdım.

"Lütfen," dedim rahat bir tavırla. "Temas yok. Sakin olun."

"ÇIK DIŞARI! ÇIK!"

Zıvanadan çıkmış gibi bağırsa da tek yaptığım yüzümü buruşturmak oldu. "Çıkmıyorum," dedim inatla. Sakindim. Ona rağmen. "Çıkmayacağım. Ben konuşacağım sen dinleyeceksin. Sonra çıkacağım.

Neyden korkuyorsun? Anlatsana Zühre Karadere, yapmadığın rezillik kalmamışken söyleyeceğim neyi duymak istemiyorsun? Ne zoruna gidiyor? Neye tahammül edemiyorsun?"

Parmak uçlarıyla gözkapaklarını ovarken aniden gülmeye başladı. Sinirleri bozulmuş gibi. "Ya ben senin neyinden korkacağım? Kimsin ki sen? Kimsin? Fetih'ten mi yüz buluyorsun? Benim oğlumdan yüz bulup beni mi-"

İşaretparmağımı bir öğretmen gibi iki yana salladım. "Hayır, hayır," dedim hemen. "Şimdi orayı bir düzeltelim. Benim senin ve o kıymetli ailenin karşısına dikildiğim o ilk anı hatırlıyor musun?"

Birkaç saniye ona süre verdim. İyice hatırlasın diye. "Ha işte bak o zaman Fetih dahil hiç kimse yoktu. Alayınız yabancıydı. Efsun Zorlu'ydum. Tıpkı şimdiki gibi. Şu anda karşında dikilirken senin o çok gurur duyduğun soyadın yok ismimin yanında. Ben Efsun'um. Fetih'siz de bir bireyim. Sen eşin olmadan kendini bir birey olarak görüyor musun bilmem ama ben görüyorum. Tek başına bir bireyim, kimseden de yüz bulmuyorum. Düzgün konuş benimle, böyle çirkin aşağılanmalara gelemem ben."

Aramızda kalan son sakinlik de tuzla buz oldu.

"Başta seni kadın düşmanı sanıyordum, sahiden bak. Hani hiç dillendirmek istemiyorum ama var, var öyle bazı yüz karası hemcinslerim. Kadın düşmanının önde gideni. Gerçekten seni kadın düşmanı sanıyordum. Kızına olsun, bana olsun bu tavırlarını buna yoruyordum ama yok. Bunun yanlış olduğunu anlamam geç olmadı. Senin kadınlarla bir derdin yok. Senin kadınlarla sorunun yok. Sadece günahını aldığım bir konu oldu, o da bu. Sonra düşündüm biliyor musun, oturdum düşündüm, düşündüm düşündüm..." O bana saldırmadan önceki halimize döndük. Ona doğru geri yürüdüm. Burnundan soluyarak beni izliyordu.

"Nedenini anladığım yerde sana olan öfkem de nefretim de azaldı. Çünkü bize öğretilen ilk şey; hastaya karşı bize hata yaptıracak bir duyguya düşmemek oldu. Anlıyor musun Zühre Karadere? Nasıl bir hastalığın var anlıyor musun? O silahı sana doğrultan o kadından ne kaldı geriye görüyor musun? Durumun ne kadar feci farkında mısın?"

Önce kirpiklerinin titrediğinin farkına vardım. Sonra incelen dudaklarını gördüm. Darbem yavaş yavaş hissediliyordu vücudunda. Onu öldürmeyecektim. Ama sağ da kalsın istemiyordum.

"Ne sanıyorsun, her gece aynı sofraya oturuyoruz aynı ortamda bulunuyoruz diye yaptığın her halt unutuldu mu? Mutlu aile tablosu mu çiziyoruz? Kim unuttu Fetih mi? Fetih var ya," dedim acımasızca. Kurşunlar es vermiyordu artık. "Fetih bir annesi var mı yok mu farkında bile değil! Birine anne diyor ama öylesine. O bile farkında değil anne dediğinin. Sen öyle iğrenç şeyler yaptın ki o adama, içine gömmüş seni. Fetih için senin üzerinde toprak var. Bir kez ona demiştim ki annen iyileşecek Fetih. Ben senin adın Fetih değil desem inanacak adam bana o gün inanmadı." Sıktığı çenesinde, kızarmış yüzünde gözlerinin parladığına şahit oldum.

"Bunu kendi ellerinle sen yaptın. Kimsenin zerre kadar payı yok. Fetih, Zeliha'nın üstüne titriyor, Fetih benim üstüme titriyor ama sıra sana gelince kılı kıpırdamıyor yerinden. Aklın alıyor mu? Bak ne hale getirmişsin oğlunu. Unuttu mu yaptığını? Fetih'in bazen öyle bir bakışını yakalıyorum ki sana karşı, inan ki ben sana öyle bakmıyorum. Aklın alıyor mu bu içine sinmiş öfkesini? Zeliha'ya biz gidiyoruz hadi gel desek o da bizimle gelse Fetih bu kapının önünden bir daha geçmez. Kızın için senin yüzüne bakıyor, kızın için iki güler yüz gösteriyor, kızın için o sofraya oturuyor, kızın için kalıyor bu evde. Senin kızın gibi görmediğini Fetih kızı yapmış, şimdi babası gibi o ne isterse katlanıyor. Sen o göz yumduğun pisliği kendi kızına değil Fetih'in büyüttüğü kıza yaptın. Peki Zeliha, o unuttu mu yaptığını?"

Eski defterler bir bir açıldı. Kendisi istiyordu. Bana olan nefretinin sebebi bunlardı. Madem öyle istiyor o zaman nefretinin karşılığı o dürülen defterler olacaktı.

"Unutmuş gözüküyor değil mi? Her şeyi affetti gibi gözüküyor?" İşaretparmağım tıpkı onun yaptığı gibi omzunu buldu, birkaç kez bastırdım parmak ucumu. Çenesi dik, gözleri buğuluydu ve ateş gibiydi. Aynı gözlerde hem uçsuz bucaksız bir öfke hem de yaş vardı.

"Vicdanın sakın rahatlamasın. Şu olmayan vicdanın sakın ola ki rahata ermesin. O kızın psikolojisinin içine ettin. Hâlâ sana düşkün, hâlâ anne diye ölüyor. Yaşadığı bir sendrom. Onu da kendin gibi hasta ettin.

Sendromla boğuşuyor. Celladına âşık. Ama sanma ki bu devran böyle devam edecek. Tek bir an. Tek bir kırılma noktası Zühre Karadere, o an yaşandığında aslında bir kızın olduğunu anlayacaksın. Anladığın an Zeliha açacak gözünü. İyileşecek. O kız günün birinde seni öyle bir terk edecek ki hiç olmamışsın gibi hiç doğurmamışsın gibi olacak. Sen bile böyle bir terk edilmeyi kaldıramayacaksın. Elinde avucunda ne Fetih ne de kızın kalacak. Sana âşık olan kız bile artık olmayacak. Ona yaptığın tüm pislikleri görecek, sensiz de yaşayabileceğini anlayacak, fark edecek. Yirmi yılını senin gibi bir kadına harcadığını anlayacak. Senden öyle bir gidecek ki böyle bir gidişi hiçbir yere koyamayacaksın. Yapayalnız kalacaksın. Yapayalnız. Ne oğlun ne kızın kalacak. Kimbilir belki sen de yalnızlıktan inim inim inlersin? Ne dersin, sanki bu son sana daha çok yakışıyor?"

Tarih tekerrür etti, ondan bana çıkan cümle şimdi benden ona ulaştı. Tamamen tesadüfen. Bunları bana söylediğinde zamanında aynı cümleleri ona söylemek üzerine bir hesap kitap yapmamıştım. Bu kez kendisi benden uzaklaştı.

"Sana kalmadı benim çocuklarımla olan meselelerim," dedi dalgın bir halde. Dalgın. Aklına sokuyordum. Bunu başarıyordum. Zeliha'nın bir gün annesinden başka bir hayatın var olduğunu fark edeceğine, annesini bırakacağına onu ikna etmiyordum belki ama şüpheye düşürebiliyordum. Bu çark kafasında dönüyordu. İhtimal vermiyordu. Zeliha'nın varlığına kendini o kadar alıştırmıştı ki fark etmeden, onu itse bile onun dizinin dibine geleceğine, onu kovsa bile kapısından ayrılmayacağına o kadar alışmıştı ki düşünüyor ama ihtimal veremiyordu. Zeliha, kurtulacaktı bu sendromdan. O gün gelecekti. O yenilgiyi, o zaferi; o bitişi, o yeniden doğuşu görecektim ben.

"Sana ne? Kendini bu aileden görme diye kaç kere söyledim? Kaç kere daha söylesem anlayacaksın? Sana kalmadı benim aile meselelerim!"

Söylediklerim onu bin parçaya bölmemiş gibi beni kapı dışarı etmeye çalışıyordu. Kim söyleyebilirdi bu gece uyumadan önce bu cümlelerimin kafasında dönüp dolaşmayacağını?

"Ha ben," dedim kendimi işaret ederek. "Oğlunu konuştuk kızını konuştuk sıra bana geldi doğru. İyi hatırlattın."

Baştan aşağı süzdüm onu. Tüm bedenini, defalarca. Hatta öyle ki rahatsız olup yerini değiştirdi küçük adımlarla.

"Hiç utanmadın mı? Sahiden soruyorum bak. Bir an bile ben ne yapıyorum dedin mi? Yaptığın şeyin iğrençliğini bir an olsun fark ettin mi? Yoksa yedi yirmi dört tepemde söylediğin saygı, terbiye, görgü sadece lafta mı? Aynısı sana yapılmış olsa, bu evi mi yıkardın yoksa bu şehri mi? Hangisini yapsan için rahatlardı? Aynı iğrençlik sana yapılmış olsa kaç kişiye hayatı zindan ederdin?"

Yüzümde acırcasına bir gülümsemeyle yüzünü inceledim. Yapabileceği şeyleri düşünemez, hayal süzgecimden geçiremezdim.

"Gözümün içine baka baka evli barklı oğlunu başka bir kadına güzellemek, ahlar çekmek, o kadını benim gözüme sokmak... Daha ne kadar düşebilir ki bir insan? Bunun altı ne ki? Beni geçtim, kendini ve o çok sevdiğin yeğenini nasıl iğrenç bir duruma düşürdüğünün farkında mısın? Ya senin oğlun evli, çoluğa çocuğa karışacak yaşa gelmiş, ne bekliyordun? Neyi umarak yaptın? Neyin hayalini kuruyordun?"

Sesimin altında tek bir serzeniş vardı. Kabullenememek. Aklım almıyordu. Bin kere söylesem de aklım almayacaktı.

"Nasıl mide bulandırıcı farkında mısın? Kendini de o kadını da nasıl mide bulandırıcı bir konuma soktun, bir dön bak. Ne oldu sonunda? Oğlunun gözünde bunu bile yapan bir anneye dönüşmek dışında ne oldu? Benden yana hep dipteydin zaten. Şu haline bak," dedim onu işaret ederken. "Oğlundan ne duyduysan toparlayamadın kendini günlerdir. Ben Fetih'le birinci gün toparlamasam ikinci gün toparladım. Ben Fetih'le elbet toparlarım. Olan sana mı oldu bana mı?"

Bunun farkındaydı, eğmediği yüzüne rağmen farkındaydı. Söyleyecek tek bir şey bile yoktu. Olan ona olmuştu. Bunun böyle olacağını bile bile yapmıştı.

"Hoşuna gidiyor senin de," dedi başını sallarken. Bu halinin bana zevk verdiğini düşünüyordu. Muhakkak beni de sorumlu tutuyordu.

"Tabii ki. Ben melek değilim, saf salak hiç değilim. Herkes hak ettiğini yaşıyor. Ne ektiysen onu biçiyorsun. Bu sana az bile. Hiç mi düşünmedin bir şeyler zamanı gelince patlak verecek diye? Hadi şimdi benim yüzüme bakmaya utanmıyorsun, ileride torunlarının yüzüne bakarken de mi utanmayacaksın?"

Bu cümle gerçek Efsun'dan o kadar uzakta çıkmıştı ki dudaklarımdan, bir yabancıdan duyar gibi beni de duraksattı. Çok alakasız bir şeyi dillendirmek, kendi kimliğimin dışında sanki başka bir Efsun varmış da o bu soruyu sormuş gibiydi. Hani gerçekten evli ve gerçekten evli olan haliyle bu ihtimali Zühre'nin yüzüne vuran Efsun. O bağımsız kişilik durmadı, biriktirmiş gibi devam etti de etti bu konudan dem vurmaya.

"Annelerini zamanında böyle bir durumun içine soktum, bunun için feryatlar ettim iğrenç şeyler diledim diye düşünmeyecek misin? Neyse ki ben tek bir çocuğumu bile böyle bir ailenin içinde büyütmeyeceğim. İnsanlık nedir onu bile bilmeyen, böyle çağ dışı istekleri olan, yüz kızartan şeyleri isteyen insanların içinde tek bir yaş bile aldırtmayacağım çocuklarıma. Bu mahrumiyete bile sebep olacak bir kadınsın se-"

Her seferinde benim kapattığım mesafe aniden onun benim üstüme yürümesiyle kapandı. İşaretparmağı havalanmış, hışımla üzerime atılmıştı. Neredeyse refleks olarak bir adım geri gidecektim. Pörtlettiği gözleriyle oldukça ürkütücü gözükürken adım olarak geri gitmesem de yüzüm arkaya doğru kaydı.

"Sen Fetih'ten olacak çocuğu mu benden mahrum bırakacaksın? Sen doğmamış torunumla mı tehdit ediyorsun beni? Fetih'in parçasını mı bu aileden esirgeyeceksin? Sen kimsin, ne bu cüret? Sen beni torunlarımla tehdit edemezsin. Bu kapı sana hep açık, istediğin zaman defol git. Ama aynı şey bir çocuk senden çıktığı an onun için geçerli değil. Babanın evinden mi getirdin o çocuğu da bu evden uzak tutacaksın? Sen kimi neyle tehdit ediyorsun? Hangi aileye doğacak o çocuk farkında mısın sen? Bir daha böyle bir şeyle beni tehdit etmeye cesaret et bak neler yapıyorum sana!"

Torunumu.

Fetih'in parçasını.

Sesi gibi işin rengi de değişti.

"Torununu?" dedim şaşkınca. "Ha sen benden çıkacak çocuğu torunun olarak kabul ettin mi?" Dudaklarımı öne doğru büzüp mırıldandım kendi kendime. Sonrasında kurulan cümle tam olarak ipleri kopardı.

"Ama benim on çocuğum olsa, birini bile senin kucağına bırakmam ki Zühre Karadere."

Bu cümle sanırım bir ondan çıksa, bir de benden çıksa bu kadar ağır olurdu ve biz acımasızca kullanmıştık. Acımasızca. Gözlerinin ardındaki yıkımı görebiliyordum. Geriye doğru giderek son kez ona baktım. Bu cümle yetti sanki, bir an gitmeye yeltendim ama tek bir adımda eteğimdeki taşları dökmeden çıkmaktan vazgeçtim.

"Benim annemin bana öğrettiği ilk şey sevgiydi. Dünyayı sevmek kurtaracak derdi. Buna o kadar inanırdı ki hayret ederdim. Belki tavır olarak bunu savunmadım ama bir parçam hep inandı buna. O yüzden merak etme benden çıkacak bir çocuğa öğreteceğim son şey bile nefret olamaz. Çocuklarım senden bile nefret etmeyecekler." O esip gürleyen kadın susakaldı. Kurduğum cümlelerin altında beni dinliyordu. Öyle cümlelerdi ki bunlar, dinleyene ve okuyana bile dert olurdu.

"Annesine yaptıklarına rağmen, daha doğmadan ona ettiğin beddualara rağmen üstelik. Anne yüreği benim gönlüm elvermeyecek senin kucağına bırakmama. On tane doğursam birini bile senin kucağına bırakmam. Daha rahmime düşmeden ona layık gördüğün bedduaların, babasına, halasına layık gördüğün hayat, annesine olan nefretin... Daha sayayım mı? İster misin?"

Hiç beklemediğim bir şey oluyordu. Zühre Karadere, olmayan bir çocuk için susuyordu. Çenesi inmişti, bakışları hafifçe eğilmişti. Sanki gerçekten bu dediklerimi düşünüyordu. Gariptir sanki o bahsettiğim çocuk kafasının içindeydi. O çocuğun annesi ben olsam da oğlunun canıydı ve oradaydı. Onun yaptıkları kadar oradaydı.

"Ama bunca şeye rağmen ona seni bile sevmeyi öğreteceğim. Nefret nedir bilmeyecek. Seni bile o kadar çok sevecek ki ona her baktığında bana yaptıkların, o ettiğin beddualar gelecek aklına. Ben çocuğumu senin kucağına vermeyeceğim ama adım atmaya başladığında sana gelen adımlarını durdurmayacağım. O zaman da bu kadar nefret dolu olacak mısın? Yoksa vicdanın suratına mı tükürecek?"

Bana cevap vermedi. Dip dibeydik, öylece beni dinliyordu. Onun yerine ben yanıtladım sorumu.

"Vicdanın suratına tükürecek. Çok yazık sana. Çok yazık size. Ben o yeğenin yerine de senin yerine de utandım. Ama ben utandığımda değil, siz utandığınızda düzelecek bu devran. Yapma. Bir anne olarak geçmişini batırmışsın, bugününü batırıyorsun ama geleceğini daha fazla

bitirme. İleride ne benim ne evlatlarımın ne de torunlarının [illegible] bakabileceksin. Sana annesinden sevgiden daha büyük bir şey değişme-miş bir insan evladı olarak söylüyorum bunu; nefretin beni değil, seni boğacak. Tedavi ol. En azından geleceğini kurtar."

Tezgâhın iki yanına sabitlediğim ellerimle olduğum yerde iki büklüm. Ağrı öylesine yoğundu ki ayakta sabit bile duramıyordum. "Şimdi bu evde çikolata yok mu?"

Bu kulağıma o kadar saçma geliyordu ki inanamıyor boş bulduğum her çekmeceyi kapattıktan sonra tekrar ediyordum bu soruyu. Olsa da yiyecek miydim bilmiyordum. Yalnızca olmadığını bilmek bana derin bir öfke veriyordu.

"Yok kızım," dedi yine aynı ses. Elimi yüzümün arasına aldım, dudaklarımı birbirine bastırdım inlememek için. "Tatlı olarak ne yaptınız peki?"

"Hiçbir şey."

"Nasıl yani?"

Aylardır her gece mutlaka yapılan şey yapılmamış mıydı? "Zühre Hanım bu akşam için gerek yok, yapmayın dedi. Yapmadık."

Öyle bir kadındı ki hiçbir şey yapmazken bile bana zararı dokunuyordu.

"Allah aşkına bula bula bugünü mü buldunuz? Gerçekten bula bul-" Anlamsız çıkışmalarımı bölen göz göze geldiğim kadın oldu.

"Ay!" diye telaşla doğruldum ve yaptığım şeyi fark etmemle elimi ağzıma örtmem bir oldu. "Ben şu an sana kızıyor muyum?"

Sinir katsayımın yüksek oluşu, rafta duran bardağa bile öfkelenmem, heyheylerimin üzerinde olması bir yere kadar tamamdı ama ben niye sabahtan beri bu evin arkasını toplayan kadına kızıyordum ki?

"Yok kızım estağfurullah," demesin mi bir de... Hani daha da fazla üzülürüm, kahrolurum, yerin dibine girerim bilmiyordum. Ağlayacağım kadar içime dokundu bu.

"Hayır, hayır ne estağfurullah ya? Çok özür dilerim, bak ben çok gerginim. Sen en iyisi deli bu deyip bırak beni git. Hadi Gülizar abla, kaç git kurtar kendini benden."

Elinde olan tabakları çekip aldım ve kurulamaya başladım.

"İstediğin bir şey varsa ben haz-"

"Yok yok," dedim hemen. Bulaşık makinesini neredeyse yerimde zıplayarak boşaltıyordum. "Git sen. Her şey hazır zaten. Gerçekten kaç git, benim kafam yerinde değil. Herkese kızmak istiyorum. Hadi git."

Kovarcasına ona doğru bir adım attığımda kadın ikna oldu ve çıktı mutfaktan. Geriye döndüğümde ayağıma çarpan bulaşık makinesinin kapısına bir tane de kasten ben çarptım. Kapağın üzerinden atlayıp telefonumu aldım. Zeliha'yı aradığımda ikinci çalışta açtı.

"Efendim Efsun abla."

Kadının işini yarım bırakmamak için bir taraftan da bulaşıkları yerleştirmeye devam ederken, "Zeliha sıcak su torban nerede?" diye sordum.

"Benim sıcak su torbam yok ki?"

Elim bardakla birlikte havada kaldı, gözlerimi yumup derince bir nefes aldım. "Nasıl yok? Regl olunca ihtiyacın olmuyor mu?"

"Benim ağrım olmuyor ki?"

Kısa bir an bu bile beni öfkelendirdi ama hızlı bir duygu değişimine girdim. *İyi ki olmuyor Zeliha. Bir başına onunla da mücadele ederdin.* Gözlerim doldu bir an. Zeliha'ya içim titredi.

"Senin sıcak su torbasına mı ihtiyacın var?"

"Evet..."

"Ee tamam abimi ara. Yoldadır o şu an zaten. Gelmeden ne lazımsa alsın. Niye üzüyorsun kendini?"

Sanki bu hiç aklıma gelmemiş gibi sanki birinin bana bunu teklif etmesini beklemiyormuş gibi, "Öyle mi yapayım?" dedim. Yalnızca insanları kandırmıyordum.

"Yani mantıklı olan bu. Ara halleder o. Üzme kendini."

"Öyle yapayım o zaman ben," dedim kısık bir sesle.

Zeliha, birkaç sevgi cümlesinden sonra telefonu kapattı ben de hemen ardından Fetih'i aradım. Dudaklarım büzülmüşken öylece izliyordum masada bir noktayı. Fetih, son zamanlarda yaptığı gibi yine ilk çalışta açtı telefonumu. Telefonun başında bekliyordu sanki.

"Söyle Efsun."

"Fetih neredesin?"

Cevap niteliğinde telefondan aralıksız korna sesi geldi bir an. Ama biraz uzaktan. Yani Fetih'ten değildi. O korna sesi aramıza girerken ses kesilene kadar bekledim. Sesin kesildiği yerdeyse gürültüyü Fetih devam ettirdi.

"Keyfimden mi durdurdum lan arabayı? Ne diye gömülüyorsun kornaya?"

Fetih gibi bir adam nasıl oluyordu da İstanbul'da araba kullanabili yordu? Urfa'da bile her araç kullandığında kavga ediyordu biriyle. Sesi daha çok yükseldi.

"Fetih bulaşma kimseye."

Bir korna sesi daha geldi ve edepsizce bir küfür. "Aç aç, camı aç."

"Sana diyorum sana, atma millete laf. Yol ver geçsin."

Yeniden yoğun bir korna sesi geldi. Kaza yapıtlar sandım. "Sana açılan medeniyet kapısının menteşesini sikeyim."

"Kapatıyorum ben." Yüzümü ekşiterek sandalyeye oturdum ve her zaman olduğu gibi Fetih'i gidişim durdurdu.

"Sen niye kapatıyorsun kızım?"

Birkaç saniye kapattığımı düşünsün diye cevap vermedim. Dediğim de oldu ve, "Efsun," diye seslendi. Birkaç saniye sessizlik oluştu. Bekledim kapattım mı kapatmadım mı diye baksın diye. Baktı muhtemelen ve tekrar konuştu.

"Sesim gelmiyor mu?"

"Yok geliyor, kapattım san diye bekledim. Bitti mi kavgan?"

Kavga eden benmişim gibi yine dünya kadar sabır diledi. "Tamam Efsun," dedi sadece. Bu onun için senin dediğin gibi olsun demekti. "Yoldayım geliyorum bir şey mi oldu?"

Lila rengi ojelerimi incelerken, "Eczaneden sıcak su torbası alabilir misin?" diye sordum. Sesim o kadar sakin çıkıyordu ki nasıl bir anda bu kadar sakinleşmiştim ben de anlamıyordum.

"Ne yapacaksın sıcak su torbasını?"

Su istesem onun bile nedenini soracaktı sanki. "Karnım çok ağrıyor."

Her daim başka bir fikri olan Fetih, "Efsun karnının ağrısına bulduğun çözüm bu mu? Giy üstünü geliyorum, hastaneye gidelim," dedi, şu an aracının hızını bile artırdığını biliyordum. Her ağrıda hastaneye, hatta acile koşan insanlardandı Fetih.

"Benim doktor olduğumu unutman beni biraz kırıyor. Lütfen bana sadece sıcak su torbası alıp gelir misin?"

"Sen doktor olsan ne olacak Efsun, kendin için hastaneye gitmeyi havada karada redd-"

"Oldu o zaman, sen eve gel ben kendi işimi kendim hallederim. Evde görüş-"

Blöf yapmıyordum sahiden ayaklandım.

"Ya tamam dur," dedi hemen. "Dur, tamam alıyorum dur. Var mı bir çeşidi bunun?"

"Hayır eczaneden alman yeterli. Bir de şey Fetih..."

"Ne?"

Biraz çekindim. Bunun biraz keyfe keder bir istek olduğu aşikârdı. "Biraz çikolata alır mısın bana? Parası neyse veririm ben."

"Alırım Efsun," dedi. Sesimden ne hissettiğimi anladı sanırım. "O nasıl laf? Sen de beni iyice cimri belledin."

"Cimri bir adamsın zaten. Yanlış anlama kötü bir şey demiyorum. Ben kuruşu kuruşuna öderim. En güzellerinden al."

"Ulan ne cimriliğimi gördün?"

Konu sanırım ona geldiği için benim de mahcubiyetim gitti. "Fetih, almak istediğim her şeye buna mı para vereceksin diyorsun? Sence cimri değil misin?"

"Dünyanın en gereksiz şeylerini almak istediğin için olmasın mı? Mantıklı bir şey almıyorsun, bir yığın kargo geliyor her gün ofise. Kamyon tutacağım kargolarını getirmek için."

"Abart..."

"Hiç de abartmıyorum. Senin kargoların için ofiste oda boşalttı-"

"Sen ağlıyorsun Fetih ya, vallahi sen ağlıyorsun..."

Son sözü söyleyebilmek için hızlıca kapattım telefonu. Mutfaktan çıkıp yukarı tırmandım, Zeliha'nın yanına uğradım, yeni duş almıştı. O ders videosu izlerken ben saçlarına baktım. Bu eve ilk taşındığımda, bir saç tarağı bir de spreyi vardı. Sahip olmak, ne olduğu fark etmeksizin, yalnızca maddi olanaklarla mümkün olmazdı. Heves, olanaktan önce geliyordu.

Zeliha'nın şimdi olduğu yere sığmayan ürünleri vardı. Saçlarını sevmeyi öğrenmişti.

Saçlarını odanın sıcaklığına güvenerek hafif nemli bıraktım ve yüzünü kavrayarak sevdim. Yanağını yanağıma yasladı bir kedi gibi. Tüm ağrım sızım bir süreliğine kayboldu. Daha fazla dikkatini dağıtmadan odaya geçerken yorganın altına girdim. Arkaya tekrara aldığım bir şarkı açtım ve Fetih'in gelmesini bekledim. Güllerim daha fazla ömrü olsun diye hazırladığım suyun içinde, vazodaydı. Kurumaya yüz tutunca da nasıl kuruturum diye araştırma yaptım. Ben en güzel yöntemi bulana kadar Fetih geldi.

Yüzümde sebepsiz bir tebessüm oluştu ama dönüp bakmadım kim diye. Benim burnum bir kedi kadar keskindi. Fetih'in kokusunu alabiliyordum.

"Efsun," dedi biraz endişeli, biraz yorgun ama en çok da sımsıcak bir sesle. Birkaç adımda bana vardı. İlk işi elini yüzümle buluşturmak oldu. "Hasta mı oldun?"

"Çikolata aldın mı?" Boşta olan tek elinde hem doldurduğu sıcak su torbasını hem de poşeti tutuyordu.

"Ateşin yok."

"Ateşim olduğunu söylemedim ki zaten."

Sıcak su torbasına uzandım. "Sen doldurdun mu bunu? Çok teşekkür ederim." Sırtüstü konuma gelip sıcak su torbasını karnıma yakın bir yere koydum. Bir an geri çekildi ve boylu boyunca yatan bana baktı.

"Senin karnın niye ağrıyor? Niye gitmiyoruz doktora?"

"Regl oldum, çok olağan bu ağrı. Doktora gitmemize gerek yok." Oldukça net, karşımda anksiyete krizlerine girmeden, biraz durulsun diye tane tane anlattım. "Sıcak su torbası ve çok gerekli görürsem ağrıkesici yeter."

Tepemde her söylediğime muhalefet olmak için bekleyen adam duruldu. Ağzından minik mırıltılar döküldü ve yatağın ucuna oturdu. Düşünceli bir halde beni izledi. Çok göze batmadan poşetten fıstıklı bir çikolata aldım. Tamam... Ucuza kaçmamıştı.

"Her ay böyle mi? Bu kadar ağrı mı çekiyorsun?"

"Hayır bu ay çok fazla gecikti. Günlerdir böyleyim zaten. Gecikme de ağrı yapıyor."

Hayır söylemeyecektim. Gerçekten hazır aramız düzelmişken söylemeyecektim. Girmeyecektim bu toplara ama o, "Niye gecikti?" diye sorunca ben de gelişine söyledim.

"Senin yüzünden."

Kafasındaki düşünce bulutunu dağıttım. Kırıştırdığı alnını [illegible] ve alttan alttan güldü. "Ooo," çekti önce. "Benim mesai başladı."

Mesaiye hazırlığını kabanını çıkararak yaptı. "Sen başla ben de dinliyorum," diye de söz hakkı verdi bana. Geniş sırtını bana dönmüş, onu izliyordum.

"Haklıyım Fetih," diye başladım. Bu cümle bir törendeki [illegible] duruşu gibiydi. Kol düğmelerini çıkarırken yerine koydu. O sırada [illegible] etrafa bıraktığım birkaç parçayı da topladı.

"Muhakkak," dedi hemen. "Aksi bu dünya için mümkün değil."

"Evet öyle," dedim onu izlemeye devam ederken. Omuzları [illegible] ettikçe geriliyor, beyaz, ona asla bol olmayan gömleğinin altında [illegible] belli ediyordu. Kravatını bana dönmemişken çıkardı ama onu [illegible] şey yavaşlatıyordu. Bir şeyi çıkarıyorsa üstünden üç eşyamı topluyordu.

"Bu ay bir ton sinir strese soktunuz beni. Bu yüzden."

Gömleğini de çıkardı. Daha söyleyeceğim çok şey vardı ama [illegible] kısıldı. Fetih, çıkardığı beyaz gömleğini kirli sepetine atmadan önce [illegible] labın önüne gitti.

Omuzları ne kadar genişti öyle. Ben arkasına geçsem, öndeki [illegible] göremezdi mesela. Sezen Aksu'nun tekrarda olan sesi resmen kulakları[illegible]ma çarptı. İlahi bir güç sanki sesi artırdı.

"Bak deme bana bakamama yüzüne

Gül deme bana gülemem yüzüne."

Benim bir tane bel gamzem vardı. O da varla yok arasında. [illegible] Fetih iki derin çukura sahipti. Sol gamzesinin üzerinden karnına [illegible]ru uzanan karga dövmesi ve karganın başıyla gövdesi arasında [illegible] bozulma. Dikiş izi.

Fetih'in kazağını boğazından geçirmesine saniye kalırken [illegible]

"Fetih dur!" diye bağırdım. "Giyme onu!"

Hareketleri durdu ve başını bana çevirdi. Gözlerimi hızlıca [illegible] çevirirken yerimden doğruldum. Ellerim titriyordu sanki.

"Sebep?"

"Gelsene bir," dedim kısık bir sesle. "Bir şeye bakacağım."

O muhtemelen elindeki kazakta bir şey var sandı ve kazağı [illegible]

"Gel sen, gel," dedim ısrarla.

Bunu niye yapacaktım bilmiyorum ama vücudumun verdiği tepki bir bağımlının yoksunluk haline benziyordu ve ben uzun vadede beni bulacak pişmanlığı umursamadan anda kalıyordum.

Adımları şüpheli şüpheli bana yaklaşırken, kazağını kokladı bir an. Muhtemelen temizliğinden şüphe etmişti. Bana vardığında önünü arkasını düşünmeden konuştum.

"Arkanı döner misin?"

Kazağına odaklanmış algıları duyduğu cümleyle uyandı ve, "Af buyur?" dedi ilkten. Af nasıl buyurulurdu unutmuştum ben.

"Dikişine bakacağım," dedim. Bu oda çok sıcaktı, benim üstüm çok kalındı, nefes alamıyordum. Şarıl şarıl terleyecektim şimdi. Midem allak bullak, kasıklarımın üzerinde acıdan çok uzak bir ağrı, keskin bir sızı dolaşıyordu.

"Neyine bakacaksın, dikiş mi kal-"

"Ya bir dön Fetih!" diye kendimden bile beklemediğim bir şekilde tersledim. Uzatmayıp dönecekti alt tarafı. Derin bir nefes alıp verirken bir şeyler söyleye söyleye döndü arkasını ve yüzüm direkt bel gamzeleriyle denk geldi.

"Baktın mı?"

"Ya bir sabret, sekiz aylık mısın sen?!"

Daha fazla uzatmadan elimi havalandırdım. Dokunmak istiyordum. Dokunmasam yatamayacak, ağrımı dindiremeyecek, rahat bir nefes alamayacak gibi hissediyordum. Dokunmak. Bunun neden olduğunu, bir doktor olarak sayfalarca yazabilirdim. Bu konu hakkında bir sürü makale de serebilirdim ortalığa. İnkâr edemezdim.

Parmak uçlarım dikişinin olduğu yere dokunduğu an, Fetih'in vücudu ateş basmışım gibi gerildi. Sırtındaki ve omzundaki bütün kaslar; öylesine tepki verdi ki vücudu, bir an elimi geri çekecek gibi oldum.

Hiç bozuntuya vermeden kaldığım yerden devam ettim. Parmak uçlarım izi belli olan dikişin üzerinde gezindi biraz. Dövmesi o kadar ayrıntılıydı ki yapmak için belki saatler gitmişti. Parmaklarım yavaş yavaş asıl hedefine gitmek üzere bel gamzesine, o çukura doğru giderken Fetih'in eli aniden elime saplandı. O kadar sert tuttu ki elimi, parmaklarım elinin arasında büküldü.

"Tamam," dedi resmen acı çekerken. "Yeter bu kadar." Hiddetle bı-rakırken kazağı bir çırpıda üzerine geçirdi, bana dönse de gözlerim hariç her şeye dokunuyordu. Odanın havası nefes alınamayacak kadar ağırlaşmıştı. Saçlarını hırçınca karıştırdı, ensesini kaşıdı ve bunları bana bakarak yapmadı.

"Bir şey yapmadım, baktım sadece," dedim epey bozuk bir sesle. Dokunamamıştım oraya.

"Sonuç?" diye aniden resmen azarlarcasına sordu. Sinirlenmişti.

"Güzel dikmişim. Ellerime sağlık."

Bedenimi yatağa bıraktım ve perdenin sökülürcesine çekilişini duydum. "Camı açıyorum, oda havalansın biraz," dedi fark etmeden bana iyilik yaparken. Sesimi çıkarmadan yorganıma sarıldım. Birkaç dakika boyunca gitti geldi etrafta. Üzerini değiştirdi tamamen, ortalığı toparladı ve en sonunda bana gelmeden önce camı kapattı. Odanın içi sahiden soğumuştu.

Yorganı aniden çikolataların üzerinden kaldırırken hepsini torbaya doldurmaya başladı. "Önüne gelen herkesin dokunabileceği şeyleri nasıl yatağına dökebiliyorsun aklım almıyor. Özel üretim değil bunlar, market-ten aldım. Şimdiye kadar elli kişi dokunmuştur en az."

Elimdekini de almaya çalıştığında hemen yorganın altına sakladım.

"Hayır ya, bırak!"

Beni azarlamaya devam etti, "Yemek yedin mi sen?" Aniden agresif-leşen tavırları, bakışları resmen kalbimi kırıyordu.

"Midem bulanıyor."

Yalan değildi, bir taraftan sancım vardı bir taraftan midem bulanı-yordu.

"Çikolata yemeyi biliyorsun ama?" Hiddetli sesi, çıkışmaları, ger-ginliği... Hepsi elimdeki çikolatayı ona uzatmama neden oldu. Gözleri uzattığım pakete düşse de almadı.

"Niye kızıyorsun bana?"

Çok kırılgan çıkmıştı sesim. Hani bir kez daha kızsa yorganın altına girip çıkmayacakmışım gibi. O paketi almayınca sırtımı ona döndüğüm şekilde yattım, yorganı da çenemin altına kadar çektim.

Araya kısa bir sessizlik girdikten sonra soluklandı, bu sakinleşmesi için attığı bir adımdı. Gergin olduğunu anlayabilmişti. "Efsun," diye

seslendi bana başta ama sesim soluğum çıkmadı. "Efsun," diye tekrar etti. Adımı o kadar hızlı bir şekilde telaffuz ediyordu ki tek hecelikti sanki.

Cevap vermeyişimle aniden bedenimin üzerinden bir beden geçti. Üzerimden atladı ve yatağın diğer ucu başka bir bedenle doldu. Yarı yatar pozisyonda dirseğini boşta olan yastığa bastırdı.

"Ben sana kızmıyorum ki," dedi. Yalan söylüyordu.

"Kime kızıyorsun ya?"

Parmak uçlarımdan vücuduna öfke yüklemiştim sanki. "Yemek yemeyi reddedip çikolata yemene ve midenin bulanmasını sebep olarak söylemene kızıyorum."

Bir an kafamı karıştırmayı başardı, tereddüde düştüm ama kısa sürdü bu. Her zamanki gibi ağzını çok iyi kullanıyordu.

"Sonuç olarak bana kızıyorsun yani."

Başını ölümüne inkâr edercesine iki yana salladı, daha fazla o konumda durmadan o da yattı yastığa.

"Karnın çok mu ağrıyor?"

Başımı salladım sessizce. "Sinir stres yüzünden bir de öyle mi?"

Bunun ona saçma geldiğinin farkındaydım. Yeterli ve elle tutulur gelmiyordu. Başka, daha biyolojik bir sebep arıyordu ama gariptir aniden ya kendini ikna etti ya da beni kandırmayı tercih etti.

"İyi tamam bundan sonra daha çok dikkat ederiz. Uzak dururuz sinirden stresten. Sana çorba getireyim mi?"

Yine sessizce sadece başımı hayır anlamında sallayarak cevap verdim.

"Tamam zorlamayacağım," dedi. Sonra bir süre yüzüme baktı. Ben de ona bakarken ağzıma bir parça daha çikolata attım. Ardından neden bilmem güldü, gülerken gözlerini ovuşturdu ve tövbeli, sabırlı bir şeyler fısıldadı.

"Neler yaptın bugün?" Kendi kafasında bir şeyler kurdu, biraz onunla eğlendi ve sonra yeni bir konuya yelken açtı. Evet aynen böyle oldu.

"Çalıştım," dedim önce. "Burcu geldi bu sabah," diye devam ettim. "Onunla oturdum."

"Bir o eksikti," dedi huysuzca. Birbirlerine karşı olan hisleri tümüyle karşılıklıydı.

Parmağımın ucuyla burnuna vururken, "Fetih, o benim arkadaşım," diye sızlandım. Bu kadar belli etmeyebilirdi.

"Ve bana düşman. Aynı nefret devam ediyor mu?"

Burcu'nun dedikleri bir bir zihnime düşerken, o anlara dalıp gitmekle bu anı şakaya vurmak arasında bir çizgide gidip geldim ve en tehlikelisini seçtim. "Boşanmaya ikna olmadığıma hayret ediyor. Aklı almıyor senin bir anlık heves olmadığını ya da tehdit edilerek seninle evlenmediğimi."

İki eliyle yüzünü sıvazladı. "Burcu'yla görüşmeni istemiyorum dersem ne dersin bana?"

Ben şimdi bu adama nasıl Hitler'in Urfa'ya onunla görüşmeye geldiğini söyleyebilirdim?

"Yallah derim." Yeterince açık verdim cevabı. Böyle amasız fakatsız. Başını yavaş yavaş sallarken bana bakmıyordu.

"Zamanında keşke masaya yumruğumuzu vursaydık, çok yumuşak başlı bir adamım. Sonra da böyle lafımız sözümüz dinlenm-"

"Fetih, masaya yumruğunu vurduğun bir anı hayal etsene," dedim parmağımı bir kez şıklatıp. "Sen masaya yumruğunu vuruyorsun tamam mı? Sonra ne oluyor? Masayı kafanda kırıyorum değil mi? Çok güzel evet."

Ben geçiştirir kapatır sandım bu konuyu ama, "Yuh Efsun!" dedi beni kınarcasına. "Mağarada mı doğdun kızım sen? Biraz medeni ol. Medeni insanlar böyle mi yapar?"

Medeni? Fetih?

"Ben masaya yumruğumu vuruyorum arkamdan sen vuruyorsun. Karşılıklı bu işler, hayat müşterek. Git şu kafa yapını biraz değiştir. Kaçıncı yüzyıldayız? Okumuş görmüş kadınsın."

Karşımda saniyeler içerisinde feminizm kitabını ortadan okumaya başladı, ciddi miydi değil miydi bilmiyorum ama kendimi bir an çok ilkel hissettim. Hem de Fetih'in yanında. Utançla dudaklarımı birbirine bastırıyordum artık.

"Medeniyet diyorsun yani?"

"Zahmet olacak."

"İyi tamam, tabii ki medeni insanlarız. Ama..."

"Ama?"

Söylememeliydim ama söyleyecektim.

"Ben iki kere vurayım sen bir kere vur."

Evet tüm mesele buydu. Engel olamıyordum. Bunu düşünmeye de bunu dillendirmeye de engel olamıyor sonra da rezil oluyordum. O kadar vurgulu bir kahkaha attı ki utançtan yüzümü kuma gömecektim.

"Gülme, hiç komik değil. Gülme." Ağzına vurmaya çalışsam da yakaladı ellerimden. Sonra susana kadar o çırpınışlarımız devam etti. Burnumu sıkıp bıraktı.

"Çakma feminist seni."

Ona burada feminizmi savunmadığımı, onunla kendimi bir tutmadığımı uzun uzun anlatmak isterdim ama yapmadım. Bir de bununla on gün alay etmesin diye. Sırtüstü pozisyona gelip bir ölü gibi yattım. Muhtemeldir ki birazdan uyuyacaktım.

"Çok mu seviyorsun bu şarkıyı?" diye sordu. O da odaklanmış dinliyordu. Gözlerim kapalı gülümsedim "Çok," dedim önce. "Anısı var."

Ben o da benim gibi gülümsesin istemedim belki ama gergince, "Kimle?" diye sormasını da beklemedim. Benim bambaşka şeyler düşünerek kurduğum bu ucu açık cümleyi en olmaması gereken şeye yordu muhtemelen.

"Anne ve babamla."

Ne sandıysa çürüdü o ihtimal. "Ha onlar," dedi düz bir sesle. "Tamam o zaman."

Ona döndüm. Beni izliyordu, bir şey söyleyecek gibiydi ama ikilemden de kurtulamıyordu. Aynı anda konuştuk.

"Anlatmamı ister misin?"

"Anlatmak ister misin?"

Bu uyum devam etti, aynı anda gülümsedik. Yatakta daha rahat bir konum aldı, hatta biraz yaklaştı bana. "Dinlemek isterim."

Ben de anlatabilirdim. Bilebilirdi. Zamanında birbirini çok seven iki insanın bir yerlerde yaşadığını, birbirlerini tatlı tatlı sinir ettiklerini bilebilirdi.

"Annemle babam aynı okulda okuyorlarmış ve annem okulun müzik kulübünün solistiymiş. Sonra annem, sanırım okulun geleneksel konser gecesinde şarkı söyleyecekmiş, babamla beraberler ama o dönem araları çok bozukmuş. Seksenlerin sonu, doksanların başı yanlışım yoksa."

Pürdikkat, böyle tek bir kelimesini bile kaçırmamaya özen göstererek dinliyordu beni. Bu ilgisi içimdeki anlatma isteğini körükledi. Daha bir şevkle anlatmaya başladım. "Normalde annemin söyleyeceği ilk şarkı annemle babamın şarkısı. Ama araları bozuk olunca annem bir değişikliğe gitmiş ve değiştirmiş söyleyeceği şarkıyı."

Fetih, dudaklarını birbirine bastırdı ve ufak bir ıslık çaldı. "Gidip babana sövse," dedi ilk önce. "Daha katlanılır gelirdi baban..." Cümlesi aniden ağzına tıkıldı. Bakışlarını biraz daraltıp bana baktı ve ilk andan kurdu o cümleyi. "Annesi kılıklı," dedi hayretle aynı babam gibi. "Kime çektiğin belli oldu. Annesi kılıklı. Yazık değil mi babana?"

Yazık değil mi bana dercesine.

Daha şimdiden isyan bayrağını çekmişti. "Dur daha dur," dedim elimi sallarken. "Tabii o konserde zamanında annemden hoşlanan ve babamın deyişiyle -annem abarttığını söyler hep babamın- anneme yürüyen başka bir çocuk varmış ve annem tam olarak bu şarkıyı tercih etmiş. Dikkat et sözlere."

"... olamayız artık eskisi gibi
Benim de gözüm artık açıldı
Her yanıma kısmet saçıldı."

Fetih, babamla nasıl empati kurduysa bilmem artık, renk attı yüzü bin bir şekle girdi. "Özellikle bu kısmı bastıra bastıra söylediğini düşün bir de."

"Benim de gözüm artık açıldı
*Her yanıma kısmet saçıldı."**

Dondu kaldı anlattıklarım karşısında, o kadar ağır geldi ki bu ona... Sahiden empati kuruyordu. Aynısının ona yapılma ihtimalini düşünüyor krizden krize sürüklüyordu kendini.

"Bu var ya bu," dedi diline acı basmışız gibi. Başını hızlıca iki yana salladı. "Bunu insan insana yapmaz. Bu var ya," dedi telefonumu ya da Sezen'i işaret ederken.

"Sezen Aksu bilse şarkıyı silermiş piyasadan. Sen," dedi ben yapmışım gibi. "Ala ala annenden bu gaddarlığını mı aldın? Bu zalimliği mi aldın? Ulan bu şarkı adamı ipe götürür. Öyle bir anda ipe götürür

* Sezen Aksu'nun *Kusura Bakma* adlı şarkısı.

adamı bu şarkı. Ne demek bastıra bastıra o kısmı söylemiş? Kısmet ne Efsun, nereye saçılıyor? Annesi kılıklı. Bunu mu aldın annenden? Silahsız, kurşunsuz cana kastetmeyi mi?"

Ya şu an kurduğu empatiyle kendi tepkisini ya da zamanında bu anları yaşayan babamın tepkisini veriyordu âdeta bana. Çünkü babam ne zaman bu şarkıyı duysa geçen on seneye rağmen bile acı çeker gibi davranırdı.

"Hayır sadece bunu değil daima haklılığımı da annemden aldım."

Şoklardan şoklara koşmaya devam etti, mimikleri öyle komikti ki onun sadece bu halini izleyerek bile gülebilirdim. "O da mı annenden?!" Elini ağzına örtmüşken her şey kafasında yerli yerine oturmuştu. "Ben biliyordum. Sen genetik bir şeysin. Sonradan böyle olman mümkün değil. Allah var ya," diye tavanı gösterdi. "Allah babana verdiği sabrı benden esirgemesin. Bundan sonra tek duam bu."

O an bir anlık gafletle sesli bir âmin çekecektim ama asla böyle bir hataya düşmedim. Dışımdan, "Abartma ya," demekle yetindim.

Kendini işaret etti, "Ben mi abartıyorum? Şu an baban çağırsa, dese ki kesilecek bir hesap var şu annene zamanında yürüyen herifle; karımı çocuğumu bırakırım evde, toplarım topu tüfeği giderim Efsun. Arkama bile bakmam giderim. Olay o kadar mühim, ne saçmalıyorsun sen?!"

Bırakırım çocuğumu karımı... Alırım topu tüfeği... Bakmam arkama...

"Deliye bak! Sanki Çanakkale cephesine çağrıldı oraya gidiyor."

İşaretparmağını yüzüme doğru salladı. "Aynı şey! Tek bir farkı yok. Biri vatan biri kadın. Bir adam ne için yaşar ne için mücadele eder Efsun? Bir adamın mahremi nedir?" diye sordu. "Önce vatan bayrak, sonra kadın. Tek bir farkı yok."

Yine olayı kendince en garip şekilde yorumladı, metafor yaptı ve anlattı. "Nasıl abartıyorsun... Ayrıca o çocuğun suçu ne?"

"Hadi git işine," dedi elini beni kovarcasına sallarken. "Ona da şimdi gün doğmuştur. Rengi bellidir öylelerinin, bir boşluk görmesinler. Baban ne yapmış?"

"Yani tam olarak bilmiyorum ama o an anlamış iş tehlikeli bir boyut alıyor. Annemi gerçekten kaybediyor. Almış gönlünü, barışmışlar. Daha fazla ayrıntı bilmiyorum. Sadece annem bu şarkıyı arada dinler babamı krizlere sürüklerdi. Bazen beraber söylerdik babam iyice kötü olurdu."

Bana dünyanın en kötü insanıymış gibi bakarken telefonuma uzandı. "Yazık günah adama. Hangi birinize yetişsin?" Ama o, babama yetişti ve şarkıyı kapattı.

"Babana yazık değil mi?"

Konumuz hâlâ annem babam mıydı bilmiyordum.

"O da basmasaymış annemin damarına. Üzmeseymiş annemi."

Nasıl bu kadar kolay atabilmiştim babamın pabucunu dama bilmiyordum ama sanki mesele onlar değildi. İkimiz de aynı yatağın içinde yakın mesafeden birbirimize bakıyorduk. Gözleri aniden benden koptu ve aşağılara kaydı. Tavşanlı pijamamın yakası kapalı değildi, öyle ki açıldığının farkındaydım ama nasıl bir görüntüydü bilmiyorum.

"Efsun," dedi gözleri gerdanımdayken.

"Efendim," dedim yutkunurcasına. Vücudum bana eziyet ediyordu. Fetih de aynı eziyetin içindeydi.

"Ne çok benin var," dedi ilk kez görmüş gibi ama sanki ben yanılıyordum, o zaten çok daha önce fark etmişti, elindeki telefonu rasgele bıraktı ve pijamamı biraz geriye itti. Vücudumdaki en net benlerden birinin olduğu yeri açtı. Sanki o benin orada olduğunu biliyormuş gibi.

Hipnoz olmuştuk. O benlerime, ben ona. Vücudumda çok fazla ben vardı. Gerdanımda, omuzlarımda, göğüslerimde. Birçok yerimde. Parmağını aniden omzuma yakın bir yerde olan siyah et benimin üzerinde hissettiğimde bir elektrik akımı vücuduma doğru kaydı ve vücudum yatağa mıhlandı.

"Fetih," diye neredeyse isyan ettim. Arkamızda kuvvetli iki el bizi yatağın içinde birbirine itiyor geriye gitmemize izin vermiyordu.

"Hım," diye mırıldandı. Bir şey söylemem ya da yapmam gerekiyordu. "Fetih ben acıktım!" dedim dehşetle. Evet bu an dehşeti tetikliyordu. Sesim onu da sarstı, elini çekti benimden ve gözlerini açıp kapattı birkaç kez. Nasıl kalktığını anlayamadım. Az kalsın düşecekti.

"Tamam," dedi. "Ben şey yapayım."

Ve şey yapmaya indi.

Benliğinizin huzura kavuşması demek bilinçaltınız için geçerli değildi. Huzurla uyuduğunuz gecelerde birbirinden kötü rüyalar

görebilirdiniz. Bacaklarımı sarkıttım yataktan ve halıyı izledim. Saat kaçtı bilmiyordum ama çorbayı içip uyuyuşumun üzerinden çok vakit geçmiş gibi hissediyordum.

Rüyayı yorumlamadan gitmek istiyordum. Yanına gideyim ki saçma sapan şeyler düşünmeyeyim. Evet bu konuda iradem neredeyse hiç yoktu. Önce sıcak su torbasını kucakladım sonra omuzlarıma bir battaniye örttüm, kambur bir şekilde ayağımda panduflarla odadan çıktım. Çalışma odasına vardığımda sessizce, kapıyı çalmadan içeriye girdim. Koltuğuna yayılıp geriye yayılmış, işaretparmağının eklem kısmı dudağında git gel yaparken ekrana bakıyordu. Gözleri dalgınca beni buldu.

"Uyandın mı?" diye sordu.

"Rüya da gördüm. Çok saçmaydı. Uyku tutmadı bir türlü. Buraya geleyim dedim yoksa kafamda bir şeyler kuracaktım. İyi yapmış mıyım?" Birkaç adım ona doğru ilerlerken oturmak için etrafa baktım. Rahat edeceğim tek yer pencere dibinde olan siyah deri koltuktu. Güldüğünü görsem de tepki vermedim.

"En iyisini yapmışsın," dedi sadece. Koltuğu işaret ettim. "Bilgisayarı alıp buraya gelsene. Seni izleyeyim belki uykum gelir."

O gelmeden ben oturmuyordum çünkü gelmezse gidip yanına oturacaktım. Tek başıma tavanı izlemek istemiyordum. "Lütfen bak. Söz bir şeyler sorup yavaşlatmayacağım seni. Sadece izleyeceğim."

Ben istediğimi yapmayacak sansam da ayaklandı, bilgisayarı alıp geçti deri koltuğun en köşesine. Bana da eliyle "gel" işareti yaptığında yaşlı bir kadın gibi yavaş yavaş yürüdüm ona doğru. Diğer köşeye de ben otururken aramızda boşluk kalmıştı.

"Yaklaş biraz," dedi önce. Uyumadan önceki o temastan sonra çekingen kalmıştım. Böyle yaklaşsam elektrik çarpacaktı sanki.

"Yok iyi böyle," dedim ekrana bakarken. Yanındaki boşluğa vurdu inatla.

"Gel, biraz bana da uzat şu battaniyeyi. Dondum."

Herhalde başka bir şey söylese inat ederdim. Önce tek kat yaptım battaniyeyi. Sonra ona yaklaştım biraz. Tam sığacak mıyız diye onu da battaniyenin arasına alacakken o beni belimden tutarak kendine doğru çekti. Sonra da battaniyenin içine girdi. Sırtımın bir kısmı Fetih'in gövdesindeydi.

"Koy kafanı," dedi. Sonra aldı kendisi yerleştirdi başımı omzuyla göğsü arasında bir yere. "En bakmaya tahammül edemediğim insan dik durmayıp kambur duran insandır. Dikkatimi dağıtırsın sen öyle durursan. en iyisi böyle yat."

O kadar rahattım ki bu halimle... Sırtım ve başım sağlam bir yere yaslıydı. Uzansam bu kadar olmazdı. Saçlarımın tamamını arkada topladı, sesimi soluğumu çıkarmamayı iyice huy edinmiş gibi sustum. Hatta rahat edeyim diye bacaklarımı topladım, Fetih'e yasladım. Onun da üstünü iyice örttüm. Yüzüm çok huysuz dursa da hareketlerim çok uyumluydu.

Sonra animasyon gibi bir şey başlattı. Bir şeyler anlattı. Yat dedi, liman dedi, proje dedi. Bir şeyler dedi ama öyle anladığım bir şey yoktu. Sadece izledim. Böyle yatlar falan vardı anlattığı gibi. Güzel gözüküyordu. Eli bir taraftan saçlarımdaydı. Tarar gibi yapıyordu.

"Ne kadar çok çalışıyorsun Fetih," dedim istemsizce. Benimle denk başlamıştı işe, benden geç dönmüştü ama hâlâ çalışıyordu. Hiçbir şekilde bırakayım demiyordu. Dünyayı mı fethedecekti bu mimarlar? "Niye bu kadar çok çalışıyorsun, ne gerek var? Daha az kazanırsın, yine yeter. Daha az başarırsın o da yeter."

Hayat kaçıp gidiyordu, görmüyor muydu?

"On sekizimden beri böyleyim. Çalışmamak nedir biliyor muyum sanıyorsun?"

On iki sene. Gençliğin en güzel zamanları. Tamam ben de hep çalışmıştım ama böyle değildi. Bu kadar değildi. Mecbur olduğum kadardı en azından.

"Nereye kadar? Gençliğin çalışarak gidiyor farkında mısın?"

Uykuya ayırdığı zaman bile çok azdı. Sporla ilgileniyordu, kitap okuyordu falan ama hep çalışıyordu. Çalışmadığı an bile çalışmayı düşünüyordu.

"Çoluk çocuğa karışına kadar."

Hâlâ uykulu olan halimi bozacak tek cümle buydu sanırım. Başımı kaldırıp ona baktım. "Ciddi misin?"

Böyle mi şartlamıştı kendini? Altmış yaşına kadar çalışmayı düşünmüyor muydu yani?

"Saçımda tek siyah tel kalmayana kadar çalışacak halim yok. On iki senedir verdiğim emek otuz senelik bir emeğe denk. On iki senelik

başarım da elli yaşında birinin yaptıklarına denk. Gençliğimi verdim. Pişman değilim. Dedim ya çalışmamak nedir bilmiyorum. Ot gibi yaşamadım ama boş geçirdiğim tek bir günüm bile olmadı. Ne yaptıysam hakkını verdim. Eğlendiysem de hakkını verdim çalıştıysam da ama bir yere kadar. Gün gelecek çocuğum olacak. O kadar çok çalıştım, o kadar çok kazandım, o kadar çok başardım ki çocuğum olduğunda bu eforu gözümü kırpmadan düşüreceğim," dedi ve duraksadı bir süre. Bana baktığını hissettim. "Benim babalığım bu devrin babalık anlayışına benzemeyecek. Kendime sözüm var."

Beni geri yatırdı kalktığım yere. Merakla sordum. Dur noktasının bir çocuk olacağını asla düşünmemiştim o zamana kadar. "Nasıl olacak peki?"

"Babacı olacak benim çocuklarım," diye başladı. Bunu düşünmüştü, planlamıştı. "Hani bir çocuk düştüğünde anne diye ağlar ya benimki baba diye ağlasın. Babasını günde birkaç saat gören bir çocuk olsun diye bu kadar çalışmıyorum. Bu kadar emek onun için değil. Hani olur da annesi devlet memuru olur ya da iznini gidişini gelişini kendisi ayarlayamaz..."

Annesi dedi... Ama ilk kez bu denli rahatsız olmadım. O kadar takılmadım ki buna mimik bile değişmedi yüzümde. "Ben kendi işimin patronuyum. Her türlü ayarlarım kendimi çocuğuma göre. Başlarım bu ülkenin oktan boktan dayatmalarına. Kızım acıkınca baba demeyecekse, ben niye yaptım o çocuğu? Düşsün baba desin, acıksın baba desin. Her gece ben masal anlatmayacaksam ne anlamı var? Hep annelerden beklenen bir ton fedakârlık var. Sebep? Çocuk babanın da değil mi? Ayarlayabiliyorsa annesi kendini tamam, boynum kıldan ince. Beraber bakarız ama yok elinden gelmiyorsa ben hep oradayım zaten. Ben ömrümün sonuna kadar bakarım. Bunun rahatlığını yaşamak için bu kadar çok çalıştım."

Öyle şeyler söylüyordu ki tebessümüm elmacıkkemiklerimi sızlatmış, gözlerim de buğulanmıştı sanki. "Bırakacağım böyle bir adam olmayı. Zamanı gelsin, gözüm bir kere bile arkada kalmayacak. Büyüteceğim, besleyeceğim, öğreteceğim. Öyle kendim gibi başarıdan başarıya koşsun diye de hiçbir şey dayatmayacağım. Sanata mı ilgili sanatını icra etsin, spora mı ilgili oradan yürüsün gitsin. Geleceğinin güvencesi be-

nim. Ben çocuklarımın yerine de çalıştım. Nerede mutlu olacaklarsa onu yapsınlar."

Biraz daha anlatsa gözlerimden akacak olan yaşların önüne geçemeyecektim. Ara ara düşündüğüm sert baba imajından dolayı beni o kadar utandırmıştı ki şimdi ne denirdi bilmiyordum. Anlattıkça anlatıyordu. O kadar güzel bir baba olacaktı ki çocuğu kendini o kadar şanslı hissedecekti ki... Zaten duyguları karman çorman olan bana bunlar çok fazlaydı bu gece. Sesimi çıkarmadım. Zeliha'ya herhangi bir bölümü kazansın diye dayatma yapmadığını düşündüm, Kürşat'ın birbirinden berbat olan derslerine rağmen kızmayıp basketbol oynayışını bu evde en çok destekleyen kişi olduğunu...

Hatalarla dolu olduğu kadar o kadar büyük doğruları vardı ki hataları yanlışa dönüşmüyordu. Kırıp döken biri gibiydi. Öyle onunla yaşamayan bilmiyordu kırmak istemeyen, kırdığı yerden de tekrar birleştiren biri olduğunu. Kabaydı mesela ama onunla yaşamayan bilmiyordu hassas olması gereken yerde nasıl olması gerektiği gibi davrandığını, yumuşak başını. Çok şey vardı. Fetih, iki farklı adamdı. İki farklı adamla yaşıyordum ben. İkincisini gördüğünüzde bu ilk kişiliğini temize çıkarmıyordu; yaptıklarına mantıklı nedenler de sunmuyordu ama bir şeyi öğretiyordu.

İyi vardı, kötü vardı. Ve ikisi de aynı kişiden ibaretti.

Dakikalar geçti. Belki yarım saat bile oldu, o bunlardan hiç bahsetmemiş gibi çalışmayı sürdürdü. "Hadi uyuyalım," dedi sonra. Mayıştığımı biliyordu. Bunu söylemese birazdan omzunda uyuyacaktım zaten. Yavaşça doğruldum, ben kendime battaniyeyi sararken o bilgisayarını kaldırdı. Sonra tepemde dikildiğinde ben kalkmama yardım eder sandım ama o aniden dürüm gibi battaniyeye dolanmış beni kucakladı.

"Fetih, ben yürürdüm."

"Çok yavaş yürüyorsun bekleyemem."

Birkaç koca adımda odaya vardık. Beni bıraktığında tütsü yaktım. Odadaki kirli enerjiyi atmak için. Rüyamda Şûrîde'yi görmemin sebebi de buydu. Tütsüleri her bir yana koyup yatağa geri geçerken Fetih de yatağına geçmişti. Sakince elindeki telefonla ilgilenirken o, ben yattığım yerden onu izliyordum.

Zihnimden uzaklaştırmaya çalıştıkça ben daha çok düşünüyordum. Ben bu evden gitmeyeceğim diye gülüp duruyordu rüyamda. Hatta tey-

zesinden bizim odayı istiyordu. Kadın gitmişti ruhu kalmıştı resmen evde. Öyle bir enerji temizliği yapacaktım ki bütün evde kimse o gece fazla temizlikten uyuyamayacaktı. Çok sinirleniyordum, sinirlendikçe konuşasım geliyordu.

"Fetih," dedim en sonunda. Konuştuklarımızın güzelliğini bozacak şekilde gerecektim ortamı. Evet, yoksa rahatlamayacaktım. Çok sinirliydim malum şahsın ruhu sanki odada dolaşıyordu. "Sana bir şey soracağım ama dürüst ol. Yalan söylemek yok. İlk aklına ne gelirse söyle. Kızmayacağım, gerçekten."

Tütsülerin buharı tüm odadaydı artık. Korkunç zikzaklar çiziyordu. "Hiç hoşuma gitmedi bu cümle. Hayır sorma. Hadi uyuyalım."

Işığı kapatmak için kalkacakken engel oldum. "Sormazsam uyuyamam. Bir soru, dürüst olman yeter. Soruyorum bak."

Yüzüme yapma dercesine baktı ama benim huzura alerjim varmış gibi sordum.

"Hani ben bir kez o kadının ismi hakkında bir şeyler söylemiştim."

Telefonunu tamamen kapatıp bana baktı. "Hangi kadının?"

Fetih, bu kadar silerken ben niye ruhunu bu odada hissediyordum?

"Kuzenin," dedim üstünkörü. Sonra hemen devam etmek istedim ama anında yükseldi.

"Hayır, hayır. Sakın, sakın Efsun. Kapat konuyu, sakın ola ki sorma bana bir s-"

"Ben senin yanında ismini övdüm de övdüm ya..."

"Efsun sus ded-"

"Ne düşündün? O an ne hissettin? Gerçekten ne güzelmiş ismi dedin mi? Saf, imasız bir merak benimki. Ne düşündün o an o isim hakkında? Vallahi bak, aklından ne geçti söy-"

"Ben asla ağzımı açmıyorum bu konuda. Sabaha kadar sor. Asla ağzımdan tek kelime çıkmaz. Yatıyorum ben hatta. Konuş dur sen."

"Hayır söyle. Kişi hakkında değil isim hakkında fikrin bu. Fetih, cevap ver öyle yat. Vallahi bir daha sormayacağım."

Örttü yorganı yumdu gözünü. "Çok mu beğendin o yüzden mi böyle yapıyorsun? Fetih. Fetih uyuma, uyan!" Sıfır cevapla bana tepki vermezken yan taraftan aldığım yastığı vurdum ama sonuç değişmedi. Bir taraftan konuştum bir taraftan yastığı vurdum.

Nasıl bir tepki verecek bilmiyordum, kestiremiyordum ama temennim, bana cevap vermesiydi.

Ben gözlerini bile açmasını beklememeye başladığım an öyle bir darbe yaptı ki yumuşak yatakta olan bedenim aniden yere uçtu, kolumdan beni ters taklayla aşağı çekti. Eğer ki başım bu sertlikte yere değseydi beyin kanaması geçirirdim ama o elini altıma koyarak katil olmaktan kurtuldu.

"Derdin ne senin?" diye kızdı üstten üstten bana bakarken. "Kavga mı edelim istiyorsun, derdin ne?"

Bu soruyu sormak için çok geç kalmıştım. "Evet Efsun sen bile beğendin, benim beğenmemem mi sorun oldu de geç. Niye uzatıyorsun? Uzatmayacaktım ki uyuyacaktım. Ben överken ne düşündün onu merak ettim sadece."

Tek savunmam buydu, merak. Tek neden de buydu. Tam açtı ağzını yumdu gözünü derken kapımız destursuzca açılırken Fetih'i nasıl üzerimden ittiğimi anlamadım. Zeliha'nın ufak bağırışıyla arkasını dönmesi bir oldu. "Özür dilerim," dedi telaşla. "Ben Efsun abla tek sanıyordum odada. Özür dilerim."

Fetih, kendini yatağa bıraktı umursamazca. "Zeliha dönebilirsin," dedim.

"Çıkabilirim de."

"Zeliha, dönebilirsin dedim."

Ürkek ürkek bize dönerken Fetih hiçbir şey olmamış gibi yatıyordu. "Ben sen nasıl oldun diye bakmaya geldim. Abimin oda..."

Onu durduran şey bizim görüntümüz oldu. Bize baktı, yatağa baktı, diğer yatağa baktı. "Neden yere de yatak serdiniz?" diye sordu. Sonra diğer yatağa da baktı. "O da dağınık. Ayrı ayrı mı yatıyorsunuz?" Sesine gitgide düşen dehşeti görebiliyordum. Fetih'e baktım. Ne söyleyecektik?

Tek bildiği ani hareket etmek olan Fetih beni yerden yere vurmaya devam edip omzumdan tutarak yatağa yatırdı sonra da yorganın altına çekti.

"Benim sırtım ağrıyor, o yüzden yer yatağı serdim," diye gayet makul bir açıklama yaptı da beni niye yatırmıştı bu? "Yengen de ben sensiz yatamam, senin sinene girmeden uyku tutmuyor deyince kıyamadım onu da aldım yanıma."

"Hayır öyle bir şey söylemedim!"

Başımı okşadı Fetih. "İnkâr etmene gerek yok Efsun. Tabii bensiz yatmayacaksın. Zeliha'dan mı saklıyorsun? Hem Zeliha sen de ne olur ne olmaz çal o kapıyı."

"Ne saçmalıyorsun sen ya?!"

"Tamam tamam kavga etmeyin çıkıyorum ben, bir daha asla çalmadan girmem." Bir adım geri gidip durdu. "Anneme söylememi ister misin sırtının ağrıdığını? O hep kullandığın ilaçtan var mı baksın."

Fetih, umarsızca gözlerini yumdu ve, "Gerek yok. Çıkabilirsin sen." demekle yetindi. Zeliha, iyi geceler dileyerek odadan çıktığı an doğrulmaya çalıştım ama Fetih beni biraz salsa da izin vermedi.

"Hayır kalkma," dedi kapıya bakarak. "Zeliha, mutlaka anneme ağzından kaçıracak," dedi camdan Zeliha'nın gölgesini izledik. "Ben ne annemin içine şüphe düşürüp yine o ilk zamanlardaki gibi her kapı arkasında gizlice bizi dinleyen kadına tahammül edebilirim ne de annemin aramızın bozulduğunu düşünmesine. Başa sarmayalım Efsun her şeyi."

Başımı iki yana salladım hemen ve kapıyı gösterdim. "Kilitleriz. Bunun çözümü bu mu?"

Bana da yastık indirip yer verdi.

"Perdenin aralıklarından yine bakar o. Lüzum yok. Uyu, ben gece uyanınca seni yukarı taşırım."

Ağzımı açmama bile izin vermedi. "Hadi," dedi ricayla. Hatta bin bir ricayla.

"Gece kalkıp gideceğim ben yatağa."

Başını salladı itiraz etmeden. Sırtımı ona döndüm. "Önce benimle tartışmamak için sırf muhatap olmamak için cevap verme sonra yatağımdan et beni. Çünkü tartışsan yenilirdin. Unutmayacağım ben bu cevap vermeyişini. Gece de kalkıp yatağıma gideceğim."

Ben bunları söylerken kalkıp ışığı kapattı, gece lambalarını yaktı. Gözlerimi yumdum. Cevap vermeden uyuyacaktı. Biliyordum. Öyle sanıyordum. Benim tüm sinirimi stresimi alıp sabaha kadar deliksiz uyumama neden olması hiç adil değildi. Sinirli sinirli uyursam tam dalmazdım ve yatağa giderdim.

Geldi kıvrıldı yanıma, nefesini başımın üzerinde hissettim. "Yenilirsem yenilirim," diye fısıldadı kulağıma. Saçlarıma bastırdı

beklemediğim bir anda dudaklarını, "Ne çıkar yenilmekten? Seninle çarpışmak kişiliğimi pekiştirir benim."*

Fetih, bana niye bunu yapıyordu?

"Efsun," dedi sonra. Bir kez daha engelleyemediğim bir buse kondurdu saçıma. Gönlümü mü alıyordu canımı mı bilmiyordum. Her tepki vermesem de bana sesleniyor sandım ama hayır öyle değildi. Benden değil, ismimden bahsediyordu. Son cümlesinden sonra kolunu bedenimin üstüne atıp o da deliksiz bir uykuya daldı.

"Efsun, en güzeli."

* Ülkü Tamer'in *Düello* şiiri.

VI

ZİHNİN SAVAŞI

Gece yarısına az bir vakit kalmış, evin bahçesinden sarkan ağacın dalları duvarları aşıp dışarıya doğru sarkıyordu. Duvarlar yüksekti. Birinin atlamayacağı kadar yüksek, korumalı, güvenli.

Çünkü evde minik bir tehlike vardı.

Topuklu ayakkabılarımın üzerinde evin bahçesini aştım hızlıca. Hâkim olan sessizliğin farkındaydım ama bir umut uyumamışlardır diye düşünmeden edemiyordum. O tangır tungur topuk seslerim cam kapıdan içeriye doğru girince kısıldı. Işıklar açıktı, Fetih elbet eve geleceğimi biliyordu. Sebep bu ya hiçbir ışığı kapatmamıştı. Sebep bu ya, bizim evimiz biraz farklıydı. Diğer evlerin aksine ışıklar açık bırakılırdı.

Etrafa bakındım. Her şey derli topluydu. Bu da demekti ki gerçekten uyumuşlardı. Yoksa akranlarına göre dağınıklığı dillere destan olmuş kişi; mutlaka bir yere herhangi bir şeyini atardı ve o şey gecenin son saatlerine kadar bulunmazdı. Ayakkabılarımı çıkardım, uykusu çok hafifti.

Merdivenlere yöneldim önce. Parmak uçlarımda çıktım katları. Ayaklarım ilk önce diğer odalara göre küçük ama epey ferah, göz yormayan ve iç açıcı renklerle donatılmış, her tarafında oyuncaklar olan yere gitti. Beşik boştu, oda gibi. Zaten bu oda, diğer odadan önce olmasa kesinlikle ilk olarak diğerine bakardım.

Evde ölüm değil uyku sessizliği vardı. Bu sessizlik o kadar mayıştırıcıydı ki gidip bu enerjiyi eve yayanların yanında uyumak istiyordum. Kapısına geldiğim odaya uzattım başımı ve boylu boyunca yatmış iki bedeni gördüm.

Bir tane kocaman, bir tane küçücük iki beden.

O kadar küçük ya da o kadar büyük ki birinden biri, tek beden gibi gözüküyorlardı. Her şeyleri o kadar tezattı ki burun buruna oluşları beni

bir an güldürdü. Birinin burnu nohut kadardı diğerininki onun yanında kocaman kalmıştı. Birinin eli kocamandı diğeri kavramaya çalıştığı parmağı sarmalayamamıştı bile. Burun burunalardı ve ağızları arasına büyüklüğüne bakmadan tutmaya çalıştığı o parmak girmişti.

Öyle ki Fetih mutlaka uyuyana kadar sayıklar gibi, mırıldanır gibi ve soluklanır gibi belli aralıklarla öpüp durmuştu o eli. Benim küçük kızımın başında doğduğu ilk günden beri tokaya benzeyen, kocaman, onu hep aşırı süslü ve bir moda ikonu gibi gösteren bebek ribanası vardı, fiyonklu. Fetih benim yokluğumda bile aksatmıyordu takmayı. O da alışmıştı. Alıştırmış-tım ya da bilmiyordum.

Etrafa baktım. Yandaki fiskosun üzerinde kâğıt yığını vardı ve o kâğıtlarda da tezat devam ediyordu. Sessizce oraya yaklaştım. Bu dünyadaki en güzel şey; iki yaşına bile girmemiş olan bir bebeğin tüm renkleri kullanarak yaptığı sürrealist bir resimle üzerinde büyük büyük rakamların yazdığı ihale kâğıtlarının iç içe olması gibi geldi. Dünyanın en güzel rengiyse kesinlikle Fetih'in siyah dolmakaleminin etrafına bulaşmış pembe renk olabilirdi. Pek tabii en güzeli ise onlarca birbirinden önemli toplantı masalarında, birçok insana günlerce mesai yaptıracak kâğıtlardan birinin tam ortasına bırakılan bir el iziydi.

Küçük ama merkezde olan, rengârenk bir el izi. O kâğıt hepsinden ayrı konmuştu. Anlıyordum, bugün sanatçı çok çalışmış, sanatsever de büyük bir saygıyla yaptıklarıyla ilgilenmişti. Bu el izi babaya, "Baba, baba beğendin mi?" şeklinde müjdelenmiş, "Bak senin resim defterine ben de resim yaptım!" diye büyük bir coşkuyla sunulmuştu. Kendi izini bırakmıştı, imzasını atmıştı ve babası da bu eseri en az müjdelendiği kadar büyük bir coşkuyla beğenmiş, övgüler yağdırmıştı.

Yüzümde artık o yorgun emare yoktu, güller açıyordu. Yorgunluk bazen, ufacık şeylerle dağılabiliyordu ve bu bir mucize gibiydi.

Parmak uçlarımda yatağın boş tarafına doğru ilerledim. Üzerimdeki ceketten kurtuldum. Karşımda bir tablo vardı ve ben Raif Efendi'den halliceydim. Aynı hayranlık, aynı takılı kalış.*

Yanlarına yattım. Ne kadar dikkat etsem de küçük beden kıpırdandı, bir an tuttuğu parmağı bıraktı, iki kez içimi akıtacak şekilde mır mır

* Sabahattin Ali'ye ait *Kürk Mantolu Madonna* kitabında başkarakter.

konuştu. Ona öylesine odaklanmıştım ki Fetih'in gözlerinin araladığını fark etmedim bile. O uykulu, mahmur ses, "Efsun," dedi. İşaretparmağım dudaklarıma gitti, "Şişt," dedim diken üstünde. İkimiz de hareketsizce durduk bir süre. Önce mırıltıları durdu, ardından ağzını oynatışıyla gözlerimiz babasıyla aynı anda buluştu, anlaşmadan yavaşça geriye doğru gidip kalktık yataktan. Ben Fetih'e doğru ilerlerken o iki kenarına yastık koydu, pembe battaniyesini örttü ve geri çekilmeden önce bir an dibinde durdu. Öpmek istiyordu ama öpemiyordu. Sadece işaretparmağının tersi bir an yanağında dolaştı. Ardından risk almayıp çekildiği an dip dibe kaldık. Bir adım yer açmak için geri çekilmeye yeltensem de belimden yakalandım.

Kızını öpemedi belki ama benim yanağımı yakaladı. Önce öptü, ardından öptüğü yeri ısırdı. Ellerim yüzüne ulaştı, yanaklarını avuçladım. Belimdeki eliyle ayaklarımı yerden kesip beni odadan çıkardığında kapıyı da kapattı aynı zamanda. "Hoş geldin," derken dudakları yüzümde geziniyordu hâlâ. Sakallarını kesmişti çünkü artık sadece beni öpmüyordu. Artık bir tek benim yüzüm tahriş olmuyordu.

"Geç kaldım," dedim dedim parmaklarım yanaklarını okşarken. İçimde bir ömür taşıdığım bir özlem vardı sanki. Her şeye o kadar aittim ki nerede olursam olayım yabancılık çekecektim. Bir hayal, bir rüya gibi... Tüylerim diken diken oldu, bir an gözlerimi yumdum, rüya gibi sanki uyanacakmışım gibi. Bu andan kopacakmışım gibi. Bedenimi saran korku silsilesi Fetih'in dudakları sayesinde vücudumda çok kalmadı, gözlerimi yumup saçlarımda dolanan dudaklarını hissettim sadece.

"Seni bekleyecektim ama biliyorsun bizimkini. Mayıştırıyor adamı."

"Biliyorum," dedim dudaklarımın denk geldiği yeri, çenesini öperken.

Bir süre öylece tensel özlem silsilesi içinde durduk. Sadece dinlendik, bir an soluklandık. Düzenli düzenli nefes alıp verdik. Uyumak gibiydi bu an, dinlenmek gibi.

"Yemek yedin mi?" diye sordu bir zaman sonra. Başımı iki yana salladım. "Ama aşağı inecek takatim yok, uyuyalım yarın yeriz."

Uykuya yemekten daha çok ihtiyacım vardı. Elim Fetih'in elini tuttu onu odaya sürüklemek için ama o benden daha kıvrak davrandı ve kucağına yerleştirdi beni. Bu artık tepki verdiğim bir refleksi değildi. "Uyuyalım yarın yeriz," diye söylendi merdivenleri inerken. Başımı omzuna bıraktım. Bilmiyordu ki ben inene kadar bile uyuyacak kadar yorgundum. "Aklını

sevindin senin," diye tamamlarken cümlesini istemsiz ve kontrolsüzce ciddi konuştum.

"Fetih..."

"Efsun..."

O ciddi değildi, alay ediyordu. Burnunun huylansın diye boynuma sürterken. "Ne yemek yapmış, Fetih?" diye devam ettim aynı şeye.

Sallana sallana indiğimiz merdivenlerde başım bir an olsun kalkmamıştı omzundan. "Kızım ne isterse onu."

Ve evet, başım omzundan nihayet kalktı. Alıngan bir ifadeyle ona baktım. "Ben ne istersem onu yapmazsın ama."

"Onu kandırıp her yemeğine et koyabiliyorum," diye açıkladı. "Senin aksine. Makarna istedi, ona makarnalı et sote yaptım."

Etli makarna değil ama makarnalı et...

Beni tezgâhın üzerine oturttu, burnumdan makas alıp dolaba yöneldi. Bacaklarımı bir ileri bir geri sallarken Fetih önce mutfağın loş ışıklandırmasını açtı, sonra diğer ışıkları kapattı. Şimdi bana göre romantik ona göre tahminimce göz yormayan bir hal aldı bu aydınlık. Bacaklarımı salladığım yerde mutfağı inceliyordum.

Her şey yerli yerindeydi. Ortada fazladan bir bardak bile yoktu.

Buzdolabının üzerinde beş tane fotoğraf vardı.

Rafta on bir tane kahve fincanı vardı.

On sekiz tane mavi okyanus desenli tabak vardı.

Takvim yaprağı 21 Mayıs 2021'i gösteriyordu.

Bir köşede turşu kavanozları vardı. Hepsi kırmızı kurdeleyle süslenmişti.

Fetih, ocağın altını yakıp bana yaklaştı. Bacaklarım o yerini alsın diye aralandı ve bedenini iyice yaklaştırdı bedenime. "Neler yaptın bugün?" Elleri saçlarımı geriye doğru tararken, gözüm arkada bir karartıya takılmıştı. Ne olduğunu seçemiyor olsam da dikkatim tamamen onda değildi.

"Her zamanki gibi. Siz?" Sesimdeki dalgınlık bakışlarıma da yansıdı, iyice koptum Fetih'ten, o karartıya odaklandım yeniden. Fetih, beni severek anlatmaya başladı. Sadece duydum, dinleyemedim. Önce o karartının bir gölge olduğunu fark ettim. Fetih'in dokunuşları azalmadı belki ama benim hissiyatım azaldı. Sonra o karartının bir insana ait olduğunu fark ettim. Fetih susmadı belki ama sesini daha az duymaya başladım.

Anından o karartı bir bedene dönüştü. bedenimden bir elektrik dalgası geçti. Göz göze geldim.

Zühre Karadere'yle.

Korku bedenimi titretmeye başladı, dokunmadan ağlayacak kıvama geldim kısa sürede. Fetih'in ne dokunuşları kaldı ne de sesi bedenim üzerinde. Sadece bir çift gözle bakışıyorduk. Simsiyah giyinmişti. Işıktan değildi, üzerindeki gerçekten de siyah uzun bir elbiseydi. Depremde sallanan bir biblo gibi ileri geri gidiyordu bedenim. Ayazda kalmış gibi, zelzeleye maruz kalmış gibi.

Sesim soluğum çıkmadı başta. Korku beni suskunluğa itti ta ki ona kadar. Zühre Karadere'nin kucağında minicik beden vardı. Bebek, benim bebeğim. Ritmik şekilde gözlerimin içine bakarak kucağındaki bebeğimi sallıyordu.

Bağırmak istedim. Bağıramadım.

Kalkmak istedim. Kalkamadım.

Konuşmak istedim. Konuşamadım.

Üzerime bir şey oturmuş, bir kapana kısılmış, bir bataklığa saplanmış gibiydim. Hayır bağırıyordum ama sesimi ben bile duyamıyordum. Ellerimi tezgâh mermerine vuruyordum ama bu çırpınışımı sadece Zühre Karadere görüyordu. Kulaklarımda kafamı duvarlara vurduracak bir basınç, ayak bileklerimden beni yerin altına çeken bir güç, ses tellerime kelepçe takan bir kuvvet ve üzerime oturmuş bir varlık. Çıldırmış gibi bebeğimi ondan almak için kendimi yerden yere vurmaya çalışırken tek bir cümle duymaya başladım.

"On çocuğun olsa
On çocuğun olsa birini bile
On çocuğun olsa birini bile benim kucağıma
On çocuğun olsa birini bile benim kucağıma vermezdin."

Adım attı. Bu cümleyi tekrar edip kucağındaki kızımı sallamaya devam etti, evin çıkışına doğru yürümeye başladı. Bileğimdeki eller beni daha çok çekti aşağıya, boynumda varlığı hissiyatta kesin ama fiiliyatta muamma bir el boğazımı sıktı. Hareket edemedim, çığlıklarımı duyamadım.

"On çocuğun olsa
On çocuğun olsa birini bil-"

"Efsun!"

"Efsun Hanım!"

Bir haftadan beridir neredeyse her gece gördüğüm rüyayı, Zeliha'yı getirdiğimiz bir psikolog seansında da düşünüyordum. Aydan Hanım ve Fetih aynı anda bana seslendiğinde gözümün önündeki görüntü ufalandı ve kayboldu. Kollarımı ovuşturdum. "Ef... Efendim. Kusura bakmayın, dalmışım," dedim. Fetih'le göz göze geldim. Neyi düşündüğümü biliyordu. Rüyanın içeriğini bilmiyordu ama bir haftadır bir rüyanın beni çepeçevre sardığını biliyordu. Onunla ilk kez aynı yerde uyuduğum gece görmüştüm. Fetih'in bana nasıl bir baba olacağından bahsettiği gece. O geceden sonra neredeyse her gece. Fetih beni uyandırıyor, ben ona çığlıklarımı duyup duymadığını soruyorum, beni sakinleştirene kadar uyumuyordu.

İkisi kendi arasındaki konuşmaya devam etti. "Ne yapabiliriz peki? Hani elimden geldiğince bir şeyler yapmaya çalışıyorum ama tepkisiz. Çok tepkisiz," dedi Fetih. "Mühim değil. O sınavda iyi bir sıralama yapması mühim değil, o sınava girmesi bile mühim değil. Ama o çıldırmış gibi çalışıyor. Yemek yerken bile bir şeyler ezberleme çabası var. Biz elimizden geleni yapıyoruz ama kolundan sürükleyemem ben Zeliha'yı."

"Zorla bir şeyleri yaptırmak kişiye ödül değil, ceza olur zaten Fetih Bey. Zeliha kendisi istemeli. Onun kafasının içini susturamayız ama o sesi dinlemesini engelleyebiliriz. Mutlaka hayır diyemeyeceği şeyler vardır. Özellikle onu bir şeylere çekiştirirseniz uzaklaşmak, kaçmak yapacağı ilk şey olur. Onun için bir şeyler yapıyor gibi olmayın, onu yaptığınız şeye katın. İkinizle sohbet etmek en büyük hobisi. Belki çok basit ama onun için paha biçilemez bir zevk. Zeliha, gerçek anlamda sadece sizin yanınızda iyi. Onu zaman zaman hobilerinize dahil edin. Onun için bir şeyler yaptığınızı hissetmek yerine zaten yapacağınız şeye eşlik etmek daha iyi gelecektir. Sınava tutunmuş çünkü beynini en çok yoran şey o. Bir şeye tutunmuş ama o tutunduğu şey sonsuzluğa açılmıyor. Hedefinin ötesindeki gerçek hayata çekersek onu, rüyalar da azalır zaten. Zeliha, içe bağımlı bir kız. Rüyalar onun tek sahnesi."

Fetih'le bakıştılar bir an. Gözlerim kadının blazer ceketinde durdu. Zeliha'nın da benden pek farkı yoktu. Bir an titredim. Bulunduğumuz yer oldukça sıcaktı halbuki. Fetih'in eli ellerime dokundu. Sanırım üşüyüp üşümediğimi anlamaya çalıştı. Ruhsal bir üşümeydi benimkisi. Bir an bakıştık, biraz anlaştık. Sonra tekrar Aydan Hanım'a baktık dikkatle.

"Rüyalar ya geçmişimizde aşamadıklarımızdan doğar ki burada en önemli neden genellikle zihnimize mıhlanan şeylerle karşı karşıya kalmamızla ortaya çıkar. Mesela bir renk, bir kıyafet, bir kelime, bir cisim ya da çağrışım yapan bir haber. Zeliha, tedavi de görse, hayata geri adapte olmaya da çalışsa senelerce televizyonda her gün karşılaştığımız o haberler bizi bir etkiliyorsa onu çok daha derinden etkileyecek. Çevresine gösterdiği bir Zeliha var, bir de bunun aksine kafasında hiç susmayan bir Zeliha. Onu ben dahil herkesten gizliyor. Ama en başta da kendinden ve yalnız kaldığı her an onunla baş başa. Bu bastırma çabası rüyalarda patlak veriyor olabilir. Rüyalar zihnimizin portresidir."

Rüyalar zihnimizin portresidir.

Bunu yapmak kendimden nefret ettiriyordu ama bu anlatılanlar ne kadar Zeliha için olsa da ben kendimle de eşleştiriyordum. Elimde değildi. Yapboz parçaları gibi birleştiriyordum. Vicdan azabı çekiyordum, çok bencilce davranıyor, Zeliha'ya haksızlık yapıyordum sanki ama engel olacak güç kuvvet de yoktu.

"Zihnimiz buradaki sanatçı. Dışa vurmadığımız, herkesten belki kendimizden bile sakladığımız her şey orada bir yapıta dönüşüyor. Ya geçmişimizde aşamadıklarımız demiştim ya da gelecekte olmasını istediklerimiz. Temel, muhakkak ikisinden birine dayanıyor. Belki de her ikisine. Bir şeyi çok fazla istersek, çok fazla arzularsak zihnimiz bize kulak verir. Ama muhtemelen Zeliha'yı geçmişi tetikliyor. Geleceğine dair endişesi değil umudu var. Bunu ne tetikliyor o bizim için önemli. Yok edilesi bir şeyse, beklenmemeli. Göz önünden alınmayacak şeyse bunu Zeliha'nın gözünde normalleştirmek önemli. Hayata tam anlamıyla o zaman geri gelecek. Rüyaları o zaman gelecek odaklı olacak. Bu da onu sosyal hayata kazandırmakla olur."

Belki bambaşka bir şey sorulacaktı. Konu Zeliha'ydı. Ben aklımı bir türlü toparlayamıyordum ama konu ben değildim. Benim rüyalarım değildi ama yapamıyordum. Sorularımdan da onları sormaktan da kaçamıyordum.

"Peki bir rüya hem geçmiş hem de gelecekle alakalıysa?" Bu cümle en çok bana eksik ve yanlış geldi. O kadar yetersiz bilgi vermiştim ki telaşla ekleme yaptım. "Yani gelecek derken hayal edilen bir şey yok. İleriden bir şeyler ve geçmişten bir şeyler. Hani arzulanan bir şey yok

ama gelecek gibi. Of," dedim sıkıntıyla. "Anlatamadım değil mi?" Yüzü-
mü sıvazlarken iki kişinin yanında tek başıma debelenip durdum. Fetih,
meselenin Zeliha olmadığının farkındaydı ama tam olarak neyden bah-
settiğimi de bilmiyordu.

"Zihnin savaşı," dedi Aydan Hanım. "Sadece kötü şeyleri yok say-
mayız ki. Bazen dünyanın en güzel şeyi ideallerimize göre yanlış ya da
içten içe istemeyi reddettiğimiz şeylerse veya deli gibi istediğimiz ama
delicesine istemekten korktuğumuz şeylerse zihin orada bir savaş açar
kendine. İstediğini sen bile fark etmezsin belki, kendinden bile gizlersin
tıpkı o kötü anılar gibi ama kafanın içini kontrol edemezsin. Rüyalar
portredir Efsun Hanım ve tek bir çizgi bile kendiliğinden çizilmez. Tek
bir renk bile kendiliğinden oluşmaz. Biz farkında olalım olmayalım, o
rüyalar zaten görülmeden önce muhakkak kafamızın içinde vardı. Sa-
dece uyku onları birleştirir, sahneler. Bu çok ama çok derin bir konu,"
dedi söylediği ona göre üstünkörü cümlelerin benim içimdeki dünya-
da magmaya kadar indiğini bilmeden. Bir şeyler anlatıyordu. Bir şeyler
söylüyordu. Yanlış olabileceğini dillendirmek istiyordum. İstisnalar var-
dır demek istiyordum. Her rüya önceden canlandırılmazdı ki beynin
içinde. Mutlaka vardı aksi. İnsandan bahsediyorduk. Matematikten
değil. İnsan için iki iki daha her zaman dört etmezdi ki? Bunu niye
eklemiyordu cümlelerinin sonuna?

Fetih'e çevirdim gözlerimi. Karşıda bir boşluğa dikmişti gözlerini.
Sanki o da bu ortamdan çok bağımsız şeyler düşünüyordu. Sanki onun
da derdi Zeliha'dan sapmıştı. Sanki o da benim gibi bir şeylerin aksini
savunmak istiyordu ama saygısızlık olmasın diye susuyordu. Bana mı
öyle geliyordu yoksa onun da bu sorgusuz sualsiz dalmış gözleri, geceleri
onun kapısına gelen bazı rüyaları mı canlandırıyordu?

Aydan Hanım'ın cümleleriyle geçip giden bir günün sonunda eve
dönüyordum. Arabada yüksek sesle çalan şarkı yüzünden mi bilmiyo-
rum ama bana çalınan kornayı önce duymadım, sonra üstüme alınma-
dım. Aynalardan kontrol edilebilecek her yeri kontrol ettim, hata yapıp
yapmadığıma baktım ama her şey olağan seyrinde ilerliyordu ama o
korna bana çalınıyordu.

Enseme kadar çöken arkadaki araçla arama mesafe açmak için hızlandım ama o da karşılık verdi. Bir yerden sonra arkamdan değil yanımdan ilerlemeye çalıştı ve bunu bir yarışa döndürdü. Ben hızlandıkça hızlanıyordu. Camı indirdim ve açık olan cama doğru, "Ne yapıyorsun sen ya?" diye bağırdım kim olduğuna bakmadan.

"Hanımefendi!" diye bağırdı, "Hız sınırı 110! Siz kaçla gidiyorsunuz?"

Fetih'ti.

Daha da hızlandım. "Size ne beyefendi?"

Arabanın hızına baktım. Sınırın çok üstündeydi. Muhtemelen o bana korna çalmadan önce de sınırın üstündeydim. O da hızlandı ve yeniden bana yetişti. Camın önünden bağırdı.

"Hanımefendi eve gelen trafik cezasını ödemem."

Ben hızlandıkça o da hızlanıyordu ve bu bir yerden sonra bende hırsa dönüştü. "Ödemeyin beyefendi. Cümle âlem biliyor zaten cimri olduğunuzu."

Bu işin tadı benim için daha yeni başlarken Fetih için çok erken kaçtı. "Efsun tamam yavaşla," diye bağırdı. Yavaşlamadım, gerimde kalsın diye daha da hızlandım. Gerimde de kaldı, bana yetişmedi. Devamını bildiği içindi muhtemelen. Telefonumun sesini duydum çok geçmeden.

"Ya kızım," dedi, aynadan ne kadar gerimde kaldığını kontrol ediyordum. "Yavaşlasana! Sana da iki meydan okumaya gelmiyor Efsun! Yavaşla."

"Geçtim mi seni?"

"Ulan geçtin, geçtin! Yavaşla." Bu kadar telaş yapacağı kadar hızlandığımı kabul etmiyordum. Zaferi duyunca yavaşladım biraz. En azından hız limitinin altına düştüm. "Yanına gelsem yine hızlanacak mısın?"

"Evet," dedim hemen. Gelmedi, telefonda kaldık. "Niye hızlı sürüyorsun sen bu arabayı?"

"Sapığın biri beni takip ediyordu çünkü o yüzden hızland-"

"Efsun, ben kornaya basmadan önce de hızlıydın. Emniyet kemerin takılı mı? Bak seni bir kere almaya gelmiyoruz şu hale bak, bin pişman ediyorsun adamı."

"Takılı, o kadar da değil," dedim diğer söylediklerine cevap vermeden. Sabır dilediğini biliyordum, buna saygı duydum ve Allah ile arasındaki isteğe girmeden bekledim.

"Düğüne davetliyiz," dedi [illegible] işleri bitince. "Adamlara başka da diyemedim."

"Ne zaman? Ne düğünü?"

Adım adım bana yaklaşıyordu ama konu değiştikçe içimdeki savaşçı ruh da kayboldu zaten. "Bu akşam. Dedemin sahibi olduğu bir köy vardı, oranın muhtarının oğlu evleniyormuş. Son dakika aradılar. Çok ısrarcıydılar yok da diyemedim adama."

Üstümde hiç tanımadığım bir kalabalığa girecek güç kuvvet yoktu. "Fetih sen git," dedim. Zaten önemli olan onun gitmesiydi, beni tanımıyorlardı bile. "Benim hiç halim yok. Kafam da kaldırmaz zaten çok çengiyi."

"Öyle şey olmaz Efsun. Bir düğüne davet aldıysak ya beraber gideceğiz ya da hiç gitmeyeceğiz. Hoşuna gitmiyor biliyorum ama evin en büyük oğluyum Efsun, bir yerden sonra annemle babam da değil biz çağrılacağız böyle yerlere. Şimdi onlara söylesem siz gidin diye, annemin ne diyeceğini biliyorsun. Muhatap olalım yine de diyorsan olalım," dedi. Evet biliyordum. Fetih'in yüzüne karşı belki ileri gitmeyecekti ama öfkesinin bana karşı daha yoğun olduğu dönemdeydik, her fırsatta bu konudan dem vuracaktı. Benden olmayacağını, onlara uygun olmadığımı, kalkıp bir davete bile icabet etmediğimi, örf âdet bilmediğimi ve bana öğretenin olmadığını dile getirecekti.

Alnımı ovaladım. Fetih'in tek gitmesinin de yaratacağı dedikodunun farkındaydım. Ya aramızın bozuk olduğuna yorulacaktı ya da benim burnu havadalığıma. "Sonuna kadar durmayalım ama..."

"Tamam durmayız ama yolumuz kısa değil. Hemen eve gidip hazırlanmak gerekiyor. Geç kalacağız yoksa."

"Ne giyeceğim ben şimdi?" diye söylendim. Hem emrivaki yapıyordu hem de beni aceleye getiriyordu.

"Dolabımız senin kıyafetlerinle taşıyor."

"Giyecek hiçbir şeyim yok," dedim. Yoktu zaten. Taşması bir şey ifade etmiyordu.

"Allah'tan kork. Eve varınca on dakikaya hazır ol. Tamam mı?"

"On dakikaya ne giyeceğimi seçerim." Saate baktım. Eve varmamız yirmi dakikalık bir yol vardı. Eğer ki bu süreyi yarıya düşürürsem hazırlanmam için yarım saatim olurdu.

"Efsun on dakika."

"Çabuk giderek yolda harcayacağım zamanla artırırım o zaman o süreyi," dedim ve gaza bastım. Arkamdan korna çala çala, aracı aracıma eskortluk yapa yapa geldi peşimden. Kısa zamanda eve vardık. İki çocuk gibi koştur koştur tırmandık merdivenleri. Arabam kadar hızlı değildim ama yine de geçtim onu. Ya da o ben düşmeyeyim diye çok temkinli kalıp arkamdan geldi. Odaya ondan önce girerken kapıyı aralık bırakıp sadece kafamı dışarıda tuttum.

"Ya tamam eve ceza gelirse ben ödeyeceğim!"

"Ya benim derdim ceza m-"

"Tamam Fetih tamam... Seninkini de ben ödeyeceğim." Bütün derdi buymuş gibi kapının önünde onu daha fazla sinirlendirip öyle kapattım kapıyı. Kilitledim girmesin diye, o zaten çabucak hazırlanırdı. İşin doğrusu benden sonra hazırlansın ki hadi diye devamlı kızan eden ben olmak istedim ama odaya girişimin üzerinden on dakika ancak geçmişti kapıyı tıklattı yeniden.

"Hazırım ben," dedi. "Aşağıda bekliyorum."

Nasıl utandım, nasıl utandım olduğum yerde... Sesimi çıkarmadan hazırlanmaya devam ettim. Bir yerde Zeliha geldi, saç uçlarımı maşaladı. Son görüntüme ikimiz aynadan bakarken, "Çok güzel oldun," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Soruyor musun? Şu haline bak. Sana bakmaya doyamıyorum ben."

Yanaklarımın artık bir allığa ihtiyacı yoktu. Dolaba yönelip belirlediğim çantayı aldı. Bense Fetih'in kravatlarına baktım. Bir sürü kravatı vardı. Hatta bir kez üşenmemiş saymıştım tamı tamına seksen altı tane. Ve benim o seksen altı tane arasından gözüm birine takıldı. Neredeyse benim elbisemle aynı renk olan, sadece daha tok duruyordu, kravat ve mendilini aldım bir çırpıda. O tahminimce siyah takmıştı.

Kabanımı giyerken, "Hadi inelim," dedim. Zeliha, bana önden yol verdi. Kabanımın önünü kapatmadım, kıyafetlerim gözüksün diye. Fetih, elindeki telefona bakarken topuk tıkırtılarımdan anladı geldiğimi. Telefonunda önemli bir şey yapıyor olacak ki sigarayı da dudaklarının arasına sıkıştırmıştı. "Kök saldım. On dakika dedim, dört on beş dakika geçti." İşaretparmağını kaldırdığı gibi başını da sonunda bana kaldırdı. Gözlerimiz çakışmadı, cümlesi devam etmedi.

Ayakkabılarımdan başladı önce ya da öyle denk geldi bilmiyorum. Kaç adım indiğimi hesaplayamadığından başını doğru açıyla kaldıramadı. O beni baştan aşağı süzene kadar biz merdivenleri neredeyse tamamlamıştık. Bir şey söyleyecek gibi oldu sanırım ama ağzındaki sigarayı bir an unuttu. Düşmeye bir kala iki parmağının ucuyla yakaladı ama dudaklarından uzaklaştırmadı. Dibindeki külün birikip kendiliğinden düşeceği kadar bir nefes çekip öyle aldı dudaklarından.

O ana kadar tepkisini merak etmemiştim. Öyle ki yol sonuna kadar onu beklettiğim için söylenecekti tahminimce. Mimikleri, bakışları, sigarayı yanlışlıkla kabanına değdirişi, kabanı yakmamak için çabalarken elini yakması, gözlerini ardı ardına açıp kapatması, bir taraftan yanmamaya çalışıp diğer taraftan bana bakmaya çalışması... Ben de ne olduğunu anlayamadım. Ne tepki vereceğimi bilemedim. Fetih, yakacak kendini diye telaşa mı düşeyim yoksa yüzüne mi bakayım bilemedim. Karman çorman oldu her şey.

"Fetih, Fetih," diye telaşla ona doğru giderken sigarayı elinden fırlattı. Ayağının altında ezerken de yere bakıp küfretti. Elim ilk eline gitti. "Yandın mı?"

Sigaranın değdiği yerdeki isi elimle silktim. "Yandım!" diye aniden yükseldi.

O kısmı okşarken parmak uçlarımla, "Yok yok bir şey olmamış, bir an canın yandı. Geçti bak," dedim. Hafif kızarmış yeri ona gösterdim inandırmak için. Hani sanki o çocuktu, yere düşmüştü, ben de onu ağlamasın diye dizini gösteriyordum. Göz göze geldik o an ilk kez. Ama bu o kadar kısa sürdü ki Fetih gözlerime bakmadı. Kırmızı olan dudaklarıma baktı. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Parmaklarım yine okşadı aynı yeri. Avutuyordum ama yanmıştı sahiden.

"Buz tutalım mı üstüne? Korkma, ciddi bir şey gözükmüyor."

"Yok, tamam," dedi ve elini elimden çekti. "Tamam yanmadım, anlık bir şeydi." Avucunu sıkıp açtı birkaç kez. Gitmeyi teklif etmeden önce elimdeki kravatı uzattım ona. Üzerimde haki yeşili, kalın askılı bir elbise vardı. Elimdeki kravat ve mendil gibi. "Bunları takmak ister misin?"

Elbiseme baktı yeniden sonra da kravata. Reddedebilirdi, üzülürdüm, hatta kırılırdım ama ağzımı açıp tek bir şey söylemezdim. Takmak istemeyebilirdi.

"İsterim," dedi ama o. İçimde nasıl güller açtırdığını bilmeden, aldı kravatı yukarı doğru çıktı. Geldiğinde artık haki yeşili bir kravat vardı ve kabanımı çıkardıktan sonra üşürüm diye siyah blazer ceketimi de almıştı eline. Son bir isteğim oldu, benim arabamla gitmemiz. İyi anına denk geldi sanırım kabul etti.

Fetih'in yenemediği bazı ataerkil huyları vardı. Bunlardan biri kesinlikle aynı arabadaysak arabayı kendisinin kullanmak istemesiydi. O yüzdendi yan koltuğumda bütün yol boyunca surat asması.

"Bak böyle tavır yaparsan senden ayrı masaya otururum," dedim. Bana dikti gözlerini.

"Ne? Benimle konuşmayanla aynı masaya oturmam ben. Hadi gülümseyelim düğüne geldik, cenazeye değil. Çok örnek bir profil çizmemiz gerekiyor. Hadi, insanlar bize bakınca evliliğin ne kadar doğru olduğunu hissetmeli. Evlilik düşünmeyenler bile düşünmeye başlamalı."

Bana öğrencisine kızan öğretmen gibi baktı birkaç saniye. Sonra yüzünü sıvazladı ve sanırım haklı buldu söylediklerimi. Kolunu bana uzattı. Hiç beklemeden koluna girdim hemen. Şimdi örnek bir çifttik işte.

Tabelasında "Paris Düğün Salonu" yazan yere doğru girerken kol kola kırmızı halıdan geçtik. Her adımım bir kameraman tarafından çekiliyormuş gibi özenliydi. Kapının girişinde gelen ve isteyen misafirlerin fotoğrafını çeken adam vardı. Ben içimden bazı şeyleri isteyemeden başka biri bize yaklaştı. Direkt tanıdı bizi, büyük bir saygıyla karşılaştık en başından. Üzerimizdeki kabanlar alındı, hoş geldinizler havada uçuşuyordu. Bana yine bir sürü kişi yenge ve Gelin Hanım dedi ama ben bir çocuğun bir oyuncağa takılması gibi fotoğraf çeken kişiyi izliyordum. Sonra biri bize bir masaya kadar eşlik edeceğini söyledi. Fetih'in eli belime dokunduğu an ben yürümem için biraz iteler sandım ama aniden kulağıma eğildi.

"Çektirelim ister misin?"

İstediğim ama beklemediğim bir teklifti bu. Öyle ki duysam bile, "Hı?" diye mırıldanıverdim başta. "Çektirelim mi?" Dudaklarımı birbirine bastırırken etrafımızdaki insanlara baktım.

"Yani," dedim sakince. İçimde bir çocuk zıplayışı vardı halbuki. "Sen de istiyorsan. Çektirebiliriz." Çok uyumluyduk, yani kıyafetlerimiz çok uyumluydu. Aklıma gittiğimiz mekânda yaşanmışlığı yarım kalan adamın cümlesi geliyordu.

Demişti ki an ölür, anı ölmesin.

Bir an birileri birilerine işaret etti, fotoğraf çekmemiz bile büyütüldü. Bekleyenler, "Sonra," denerek gönderildi. Buradaki insanlar bizi ne sanıyordu bilmiyorum ama yaklaşık bir saat önce trafikte yarışan iki deliydik biz. Giymeyi düşündüğüm ceketi bir kenara koydum, hızlı hızlı ayak uydurdum Fetih'e. O kameranın önüne geçtiğimde hayatında ilk kez poz verecek olan insanlardan farksızdım. Bir an nasıl duracağımı şaşırırken Fetih yaptı yapılması gerekeni. Bel oyuntumdan yakaladı beni, kendine çekti. Tek eli beni kavramışken diğer eli önünü iliklediği yerde durdu. Neyse ki benim elimde çanta vardı, yoksa elimi nereye koyacağımı şaşırırdım. İlk poz kesinlikle ciddiydi, gülümsememiştik. Hemen ardından Fetih'e daha çok sokuldum ve başımı hafifçe ona doğru kaldırırken otuz iki diş gülümsedim. "Gül Fetih," dedim gizli gizli. İkinci karede ben gülüyordum ama ondan bihaberdim. Çekildikten hemen sonra tamamen ona baktım.

"Güldün mü?" diye sordum.

"Hayır."

"Fetih gül lütfen bir kere, hadi bak çeksin." Ben onun gülümsemesini beklerken bir umut, o güldüğü gibi ben de kadraja bakacaktım ama o hafifçe çenesini kaldırdı ve bana bakarak gülümsedi. Fotoğrafçının bu anı yakalayacağını bilerek bozmadım kendimi birkaç saniye. Evet olmuştu, kameraya bakmıyorduk ama bizim de gülümseyerek fotoğrafımız vardı artık!

Neşeli bir halde Fetih'ten ayrıldım, fotoğrafçıya teşekkür ettim. O sıra Fetih ceketimi aldı ben eğilmeden ve bize ayırdıkları masaya doğru ilerledik. İki masa vardı koca alanda aşırı derecede dikkat çeken, diğer masalardan ayrılan. Biri gelin ve damadın masasıydı diğeri bizim ilerlediğimiz masaydı.

"Bizim için masa mı hazırlanmış, yoksa yanlış mı görüyorum ben?" Zaten bize bakılması beni yeterince diken üstünde tutuyorken bir de girildiği gibi dikkat çeken bir masaya oturmak daha da rahatsız ediciydi.

Herkes gibi gidip gelmek istiyordum ben, bir düğünde tek başrol gelin ve damat olmalıydı.

"Onur konuğuyuz Efsun," dedi karşıya bakarken.

"Monarşiniz batsın Fetih," dedim açıkça.

"Oldu olacak anarşizm de!" Çektiği sandalyeye oturdum. Sonra o da yanıma geldi.

"Güzel seçenek. Şu an kafamda Padişah şarkısı çalıyor biliyor musun?" dedim masanın örtüsüyle oynarken. "Sibel Can, 'Bu devirde kimse sultan değil, hükümdar değil, bezirgan değil. Bu kadar güvenme hiç, kendine kimse şah değil padişah değil,' diye bağırıyor, birazdan istek parçada bulunacağım."

Bacak bacak üstüne atıp geriye yaslandı, "Çaldırtmam o şarkıyı," dedi böbürlenerek. Toplum içinde olmasak omzunu ısıracaktım. Öyle bir haldeydi.

"Salak," dedim açıkça. "Yolda giderken o şarkıyı sana dinleteceğim."

Parmak uçları çenesinin üzerinde gezindi. Yine mekânın sahibi gibi davranıyordu. "Koyar kafayı yatarım. Zerre dinlemem."

"Tabii doğrulardan bahsediyor diye dinlemiyorsun."

"Beni bağlamaz."

Dişlerimi birbirine vura vura tekrar önüme döndüm. Sinir ediyordu beni bu tavırları. "İnşallah öyle bir şey yapılır ki durmadan bu şarkıyı söyler ve sen onu susturamazsın. Direkt böyle beyninin içinde hatta, düğmesi olmayan bir şey."

"Neyse ki teknoloji o kadar gelişmedi," diye devam etti üstenci tavırlarına. Arkamdan saçıma dokunduğunda, "Bırak saçımı," diye söylenip eline vurmak için dönerken havalanan elim tutuldu. Biraz olsun boşluğuma gelmiş olsaydı, biraz daha dikkatsiz olsaydım arkamda, sindiği boşlukta minik elleriyle saçlarımla oynayan küçük kız çocuğuna inecekti darbem. Ve eğer bu olsaydı kafamı kaç kez vurursam ölürdüm, bunu denerdim. Elimi nasıl indirdiğimi şaşırdım, ona kalkan elimi dahi görmeyen çocuk aniden ona dönüşümle korkup geri çekilmişti. Bendeki irkilmeyi fark eden Fetih de çok vurgulu bir dönüş yapınca çocuktaki korku daha da arttı, gözleri ikimizin arasında gidip gelirken hemen konuştum.

"Merhaba," dedim ona tamamen dönerken. "Fark etmedim seni, korkuttum mu?" Gözleri o kadar iri, kirpikleri o kadar gürdü ki bir an

sadece o bölgeye baktım. Muhtemelen üç dört yaşlarındaydı. Yüzlümüne bakmadı, elleri kupürlü elbisesinin uçlarına gitti, etrafa bakmaya devam etti. Dikkatle ona bakarken, elimi ona uzatmak istesem de daha çok korkar diye hareketsiz duruyordum.

"Özür dilerim, görmedim seni."

Elbisesinin altına beyaz külotlu çorap giydirilmiş tatlı bir ayakkabıyla kombini tamamlanmıştı. Ben bir şeyler söylesem de ne cevap verdi ne de baktı ama ne zaman ki Fetih'in sesini duydu ikimiz de ona döndük.

"Adın ne senin?" Hafifçe eğilmiş, göz teması kurmaya çalışıyordu küçük, yüzüne bakınca istemsizce gülümseten kız çocuğuyla. Halbuki konuşması yetmişti. Çocuğun titrek, utangaç bakışları Fetih'i buldu. Bir an cevap verip vermemek arasında gidip geldi ama sonunda çok kısık bir sesle de olsa konuşabildi.

"Havin." Zar zor seçmiştim adını. O kadar ki fısıltıydı. Bir de tabii müzik. Hâlâ bangır bangır olan bir şey yoktu ama çalıyorlardı. Her geçen saniye içeriye kalabalık gruplar geliyordu. Kalabalıklaşıyordu ortalık. Hiç beklemediğim bir şey yaşandı, Fetih küçük kıza elini uzattı.

"Fetih ben de. Memnun oldum."

Aklıma gelmezdi böyle bir ortamda konuşanın o, izleyenin ben olacağı. O ele baktı, sonra Fetih'e. Bir kez bana. Elini biraz uzattığında o kadar büyük bir tezat içine girdiler ki. Boyut farkı komikti... Bir an zihnim bir görüntüyü canlandırmak için o kadar zorladı ki kapıyı, sırtımı açılmasın diye o kapıya dayamak istedim. Sırası değildi.

Kısa bir tokalaşma geçti aralarında, düşünmemek için ben de konuştum hemen. Sustukça beynim konuşuyordu. "Saçlarımla mı oynuyordun Havin?"

Tokalaşma bitse bile Fetih tuttuğu eli bırakmadı hatta bir iki adım kendine çekti. Havin'in çekingen bakışları saçlarıma değdi. Benden sanırım gerçekten korkuyordu az da olsa. Benden...

"Tavuğuma benziyor saçların."

Çocuğu korkutmaya yemin etmişim gibi gür bir kahkaha attığımda irkildiğini fark ettim ama çok geçti. Fetih'e baktım gülmeye devam ederken. Evet, rengi bazı tavuklara benziyordu. Bunu ben de küçükken söylerdim hep. Hatta tavuk rengi benim saçlarım dediğim bile olmuştu.

"Benzetilmediğin üç hayvan kaldı Efsun," dedi Fetih.

"Seviyor musun tavuğunu peki?" Başını salladı yavaş yavaş. Elim onun dağılmış saçlarına gitti. Üzerine salmışlardı, kendinden düzdü siyah saçları.

"O zaman saçlarımı da sevdin?"

Özenle arkaya doğru attığımda Fetih de yardım etti bana. Kızı anden ortamıza aldı. Cam bir vazoya dokunur gibi davranıyordu.

Tekrardan başını salladı. Sonra eli varla yok arasında benim maşalı uçlarıma uzandı. "Nasıl yaptın bunları?" Rahat rahat dokunsun diye iyice yaklaştım. O da rahatladıkça açıldı, daha çok dokunmaya başladı.

"Önce ördüm sonra açtım böyle oldu. Seninkini de örmemi ister misin?"

O utangaç, her an kaçıp gidecek haline rağmen gözlerinin bu teklifle parladığını görmemek neredeyse imkânsızdı. Hâlâ bir eli Fetih'in elindeydi ve Fetih'in başparmağı öylece okşuyordu o minik eli. Geldi yine aklıma. Tutamıyordum kendimi. Önüme şelale konmuş ama saatlerdir su arayan bana içme deniyordu.

"Sonra böyle mi olacak?"

"Yarına kadar açmazsan böyle olacak. Örelim mi, ister misin?"

O an gözleri etrafı taradı. Annesini aradığını hissedebiliyordum ama payına düşen Fetih oldu. Ona benden iki adım daha yakındı. Fetih, başını salladı.

"İstiyorsan örsün," dedi kendisine bakan kız çocuğuna. Başını salladı sonunda bileğindeki tokayı gösterdi.

"Bununla olur mu?"

Elim hemen çantama gitti. Eğer çok bunalırsam diye yanıma aldığım ucu siyah tül kurdeleli, metal, çıtçıtlı tokamı çıkardım. "Bununla yapsak daha güzel olur." Önce benim tokama baktı sonra kendi tokasına.

"Ben seni sonra nasıl bulayım ki?" Tokayı masaya koyup ona uzandım. "Senin olsun. Hediye gibi. Olmaz mı?" Masaya bıraktığım tokaya baktı. Sonra bileğindeki pembe tokayı çıkardı bir çırpıda.

"O zaman bu da senin olsun."

Hayatım boyunca saklayacağım, zaman zaman kullanacağım tokayı almadan önce Fetih'le göz göze geldim. Aynı temelde yatan o tebessüm onun da yüzünde vardı. Daha fazla dayanamadım önce iki yanağından öptüm sonra tokayı alıp bileğime taktım.

"Teşekkür ederim, saklayacağım hep bunu. Kullanırken [illegible] ırlarım. Hadi gel örelim şimdi saçlarını." Nereye otursa daha rahat [illegible] riz diye bir an etrafa bakarken kendisi gelip önüme oturmaya kalk[illegible] Muhtemelen annesi evde hep bu şekilde saçıyla ilgileniyordu ama [illegible] engel olamadan Fetih müdahale etti.

"Yere oturma," dedi kolundan tutarak. Sonra koltukaltlarından [illegible] tarak kaldırdı, dizlerine oturttu bir çırpıda. Ben kalktığımda onu [illegible] şalan yere oturtacaktım ama gerek kalmadı. Fetih, özenle [illegible] eteklerini düzeltti ben ayaklandım.

"Demek tavuğuna benziyor saçlarım. Ne zamandır seninle [illegible] ğun?" Küçük elini kaldırdı önce üç yaptı sonra dört yaptı parmaklarıyla.

"Benim de küçükken bir tavuğum vardı, böyle onun da tüyleri [illegible] nim gibiydi." Fetih bana baktı şaşkınlıkla. Sanırım ona küçükken [illegible] vuğum, ördeğim ve kaplumbağam olduğunu anlatmamıştım. Bir [illegible] keçim...

"Parka götürüyordum onu, kaydıraktan kayıyorduk beraber. Sen[illegible] yaşlarındaydım."

Bu Havin'e hiç garip gelmedi. Elini ağzına örtüp kıkır kıkır gül[illegible] Şaşkınlığı Fetih yaşadı.

"Harbiden mi?"

"Evet. Salıncakta bir onu sallıyordum bir beraber sallanıyorduk. Diğer çocuklar korkup yaklaşmıyorlardı bize. O yüzden salıncak sırası [illegible] oluşmuyordu. Hep biz sallanıyorduk."

Fetih, başını artık benden gelen hiçbir şeye şaşırmadığını belli edercesine iki yana salladı.

"Çok yaşlı bir tavuktu. Öldüğünü hatırlıyorum, o kadar çok [illegible] mıştım ki... Ta ki babam, 'Sen, ben uzağa gittiğimde çok özlemiyor [illegible] sun beni? O da annesinin babasının yanına gitti. Giderken de sana [illegible] sürü yumurta bıraktı yemen için,' diyene kadar. Biliyor musun Fetih, beni bu şekilde kandırıp tam bir yıl her sabah yumurta yedirdiler bana. Öyle alıştım ben yumurta yemeye, yoksa hiç sevmezdim."

Fetih, bu dediğime o kadar içten güldü ki sinirleri mi bozuldu acaba dedim bir an. Elini yüzüne kapattı. Öyle ki Havin'le gülüyorlardı.

"Komik değil ya! Niye gülüyorsunuz? Kandırıldım diyorum! Hem de bir sene!"

"Babana..." Gülmekten konuşamadı. "Olan..." Yine konuşamadı. "Sevgim her geçen gün artıyor." Tek elimle ördüğüm yere kadar tuttum, diğer elim Fetih'in dudaklarına vurmak için havalansa da izin vermedi.

"Onu kandırıp her yemeğine et koyabiliyorum."

Bir süre sessizce, neredeyse dudak bükmeli bir halde saça odaklandım. O sürede herkes sessizleşti, tam Fetih'e laf atmak için baktım ki o da tam o an tesadüf eseri başını Havin'den başka yöne çevirdi ve hızla değişti surat ifadesi. İçime neyi gördüğünü bilmeden bir korku girdi. Baktığı yöne baktım. Gülen yüzüm zaten Fetih'i fark ettiğim gibi solmuştu ama kalbim aniden hızlanmamıştı.

Oradaydı.

Aylardır görmediğim *Yavuz* oradaydı.

Bizi fark edip etmediğini kavrayamadan tokalaştığı adamlardan sonra kafasını rasgele çevirdiğinde gözleri benimle çakıştı. Elimin altındaki saçı bırakacak gibi oldum. Adamdan ayrılan eli bir an için inmedi. Gözleri şaşkınca bende kaldı, sonra yavaş yavaş aşağı indi. Havin'i gördü. Ama orada da çok durmadı bir ok gibi Fetih'e saplandı. Beni gördüğünde yüzünde sadece şaşkınlık seçmiştim ama Fetih'te oluşan o sinir eksiksiz onda da oluştu. Süratle ona bakmayı bıraktım. En son çiçek almıştım ondan. O gün bugündür asla konusu açılmamıştı ve bir kez bile aklıma gelmemişti. Evlendiğimi muhakkak biliyordu. Fetih'in eli kolu uzundu. Elbet bir şekilde bu haberi ulaştırmıştı ama bir daha onunla karşılaşacağımı düşünmemiştim.

Gözüm, ellerim saçtaydı ama dikkatim değildi. Ellerimin titrediğini fark ettim önce sonra karnımdaki ağrıyı. "Fetih," dedim titrek bir sesle.

Gitmek istedim o an. İki tarafın da korkunç potansiyeli vardı... Nasıl davranmam gerektiğini de bilmiyordum. Fetih'i kontrol etme içgüdüsüyle dolup taşıyorken Fetih'in en ufak bir şeyde patlamaya hazır olduğunun farkındaydım. İçinde ilk günden Yavuz'a karşı bir şiddet eğilimi vardı ve ben bunu o çiçek meselesinde öyle bir bastırıp engellemiştim ki pimi çekilmiş bir bomba gibi içinde taşıyordu biliyordum.

Diğer taraftan Yavuz. Geçen sefer onu, "Evleneceğimi bilmiyor ki," diye savunmuştum. Şimdi biliyordu. Yapmazdı değil mi? Yapmazdı. Görmezden gelirdi bizi. Bir şey yapsa bir tarafı bir tarafa savunamazdım.

Engel olmak için insan etiği dışında bir sebep sunamazdım ve ikisinin de insan etiğinden anladığı yoktu.

Titreyen ellerimden biri Fetih'in çenesine gitti. Kendime çevirdim yüzünü. Taş gibi olmuştu derisi. Göz göze geldiğimiz ilk an içim titredi. "İnsanların en mutlu günü. Hiç kimsenin ufacık bir sorun çıkarmaya hakkı yok. Fetih lütfen."

Çenesi seğiriyordu. Tam ağzını açacaktı ki kucağındaki çocuğun engeline takıldı. Ağzı açıldığıyla kaldı. Havin'e bakarak dudaklarını birbirine mıhladı. Havin, her şeyden habersiz bacaklarını sallıyordu kucağında. "Lütfen," diye tekrar ettim. Başını salladı, masanın üzerindeki sulardan birine uzandı bardakla beraber. Önce bardağa doldurdu, Havin'in ağzına götürdü. Havin birkaç yudum aldıktan sonra masaya bırakıp şişeyi aldı ve kafasına dikti. Derin derin nefes alıyor ve oraya asla bakmıyordu. Ellerimin titremesiyle saçın yapımı biraz uzadı ama sonunda bitirebildim. Siyah tokamı taktım sonunda.

"Bitti," dedim neşeli tutmaya çalıştığım bir sesle. Telefonumu alıp arkadan fotoğrafını çektim. Kasten bile isteye Fetih'i de aldım kadraja. Ben yerime otururken Fetih, Havin'i yavaşça indirdi kucağından. İkimizin arasına aldım onu ve fotoğrafı gösterdim. "Bak arkası böyle oldu. Çok güzel olmadı mı Fetih?"

"Çok güzel oldu. Hadi annene götürelim seni," derken ayaklandı Fetih, hemen ardından da ben. Bir elinden ben tuttum diğer elinden o. Zaten oldukça yakın bir yerdelerdi. Kısa zamanda vardık oraya. İçim titriyordu ve yüzümde kan kesecikleri patlamıştı âdeta.

Havin, benim yapamadığımı yaptı ve bir öpücük benden bir öpücük Fetih'ten aldı. Yanımda sinir küpü dolaştırmayı bir süre bıraktım. Bunun tek sebebi, küçük kızdan gelen beklenmedik bir buseydi.

Benim de korkum yavaş yavaş dindi. Gelin ve damat çıktı, dans ettiler, nikâhları kıyıldı derken herkes onlara odaklandı. Şahsi olan tüm meseleler curcunanın içinde kayboldu.

Salonun ortasında öylesine büyük bir coşku vardı ki çekilen halayın ayak sesleriyle taban titriyordu. Ya da belki de bu tamamen yanımdakiler yokmuşçasına şov yapan davulcunun ya da elindeki mikrofonla de vamlı olarak damadın kim olduğunu soran orkestra şefinin marifetiydi. Başlarda bu gürültü, bu coşku beni ürkütse de şimdi alışmış sadece

gülümseyerek izliyordum. Bizim düğün de mi böyleydi de ben anın içinde olmadığım için hissedememiştim bu coşkuyu yoksa zaten düğünden çok bir dedikodu kazanı olduğundan bu coşku yakalanmamıştı?

"Hiç yorulacak gibi değiller," dedim yüzümü Fetih'e yaklaştırıp sesimi duyurmak için biraz bağırırken. O da bana yaklaşmıştı. Hâlâ biraz gergindi. Yavuz'un bazen bana baktığını hissediyordum, öyle anlarda tamamen Fetih'e dönüyor, onunla sohbet ediyordum ki böyle bir şey oluyorsa fark etmesin diye.

"Daha bu ne ki?"

Bunun bir üstü sanırım damadı davulun üzerine oturtup tokmağı kafasına vurmaktı. Yer titriyordu, deprem oluyor sanıyordum.

"Hatta bizim de çıkıp bir kez boy göstermemiz lazım."

"Daha neler," dedim kendimi geri çekerken. "Hiç gerek yok. Güzel güzel oturuyoruz işte."

"Onur konuğuyuz Efsun," diye tekrar etti.

"Halay çekemem Fetih. Baksana hep halay çekiyorlar. Bilmiyorum ben halay çekmesini."

"Allah Allah," dedi bana dönüp. "Egeli olunca halay çekilmiyor mu?"

Ellerimi teyzeler gibi önümde bağladım ve etrafa bakındım. "Hayır efendim çekilmiyor. Bu kadar da asimilasyon yeter," diye olayı fazlasıyla abarttım. "Ege yöresinden bir şey çalsalardı kalkıp oynardım. Ama hiç mümkün gözükmüyor. Ki..." dedim bastırarak. "Ben nasıl halay çekmeyi bilmiyorsam sen de zeybek oynamayı bilmezsin. O yüzden maalesef..."

"Ha yani zeybek bilseydim kalkıp oynayacaktın?"

Rahatça başımı salladım. Bilmiyordu zaten. "Tabii... Ama işte. Olsun öğrenirsin belki bir gün." Fetih'ten emindim. Çünkü her yöreden az biraz geninde taşıyan Fetih Karadere; Ege'den hiçbir şey almamıştı. Alanındaki tek Egeli bendim. Ailede Ege'ye gelin giden bile yoktu.

O alay dolu cümlelerim Fetih'in destursuz ayaklanmasıyla yarıda kesildi, kafamı kaldırdım ona doğru. Halay çekmeye kalktığını düşündüm o an sadece. "İyi," dedi bana bakarak. "Laf ağızdan bir kere çıksın." Oturduğumuz masadan çıktı tek hamleyle. "Bekle beni geliyorum."

Ne yapmaya çalıştığını anlamak için kendimi zorluyordum ama tek yaptığım benden uzaklaşan adımlarını izlemek oldu. Gitti... Gitti... Ve

gitti... Orkestraya vardı. Birine eğilip bir şeyler söyledi. Biraz konuştular. Sonra sanırım anlaştılar. O karşılıklı memnuniyetleri, kafa sallayışları, tokalaşmaları... "Hayır," diye fısıldadım kendi kendime. Bunu birkaç kez tekrar ederken siyah takım elbisesinin içinde uzun boyuyla bana bakan Fetih'le göz göze geldim. Gelmez olaydım. Çalınan şarkı kesildi.

"Kıymetli misafirimiz Fetih Bey'in bizden ufak bir isteği var. Başımız gözümüz üstüne. Eşi İzmirliymiş. Güzel bir zeybek izlemeyi biz de çok isterdik zaten."

Kol düğmelerini çıkardı ve bir iki kez katladı gömleğinin kollarını. Herkes bize bakıyorken gözlerime siyah benekler iniyordu.

"Kalk," dedi.

"Fetih saçmalama."

Onu, eline uzanıp masaya çekiştirmek istedim. Kulaklarımda bir uğultu, kalbimde bir çarpıntı vardı. Elim ayağım birbirine girdi. "Saçmalama, şaka yaptım ben. Saçmalama. Herkes bize bakıyor."

Beyaz gömleğinin ilk iki düğmesini açtı ve ona uzattığım eli tuttu, ben onu çekemeden o beni çekti. Kontrolsüzce kalkarken vücudum vücuduna çarptı. Havale geçiriyordum galiba. Elim direkt olarak nedenini bilmem Fetih'in yüzüne gitti. "Fetih lütfen, bak herkes bize bakıyor. Hadi oturalım. Bak ben oynayamam bu kadar yabancının arasında. Fetih otur, hadi."

"Sen teklif ettin," dedi bastırarak. Harareti çok yüksekti. Muhtemelen tansiyonu da. Nasıl ayakta kalabiliyordu şu an, bir doktor olarak hayret ettim o an. "Ben de kabul ettim."

Aynen böyle olmuştu. İleriyi işaret etti. Herkes durmuş bizi bekliyordu. Sessizce, çocuk gürültüsü bile yoktu. Elim elindeydi, sahneye doğru çekti beni. Engel olamadım. Bir çocuk gibi yerlere yatmam gerekirdi ancak, *"Sakin ol,"* dedim kendi kendime. Anksiyetem bu kadar yüksek miydi benim? *Sakin ol, kimse bakmıyormuş gibi davran.* Gözlerimi yumdum ve derin bir nefes aldım. Müzik başlamıştı, Fetih'i ortada bırakıp kaçıp gidemezdim.

Çakal çökerten zeybeğin bilindik sesini duydum. Gözlerimi açtım ve hiç beklemeden başladık.

Fetih, hafifçe havalandırdığı kollarından birini öne diğerini arkaya savurarak doksan derece döndü, zeybek yürüyüşünün üçüncü adımında

benim de ellerim havalandı, omuz hizamda parmaklarımı şıklatırken bir çemberin etrafında aynı yönde yürümeye başladık. Fetih'in hareketleri ne kadar heybetliyse ben de bir o kadar zariftim. Benim dördüncü adımımda aynı anda durduk, birbirimize döndük. Omuz hizamda olan ellerim bir daire çizer gibi kalçama kadar yavaşça indi. *Sakin ol. Kimse yok. Sadece Fetih var.* Aynı adımlar aynı hamlelerle tekrardan atıldığında, tekrar aynı anda durduk ama bu kez benim dönüşüm Fetih'in diz çöküşüyle tamamlandı. Ellerim yine omuzlarımın hizasında, diz çökmüş Fetih'e doğru bir adım gittim, attığım adımı geri alıp tekrar attım ve elimi bir şey serper gibi hafifçe havalandırdım. Tekrar parmaklarımı şıklatma pozisyonunu alırken etrafımda bir tur döndüm, yine o çemberi çizerek kollarımı indirdiğimde, Fetih ellerini dizlerine vurarak kalktı.

Devamında yeniden ellerini dizlerine vurdu. Ben dışarıdan nasıl duruyordum bilinmez ama Fetih öylesine karizmatik, o kadar kendini izletecek, o kadar hayran olunası ve profesyonelce oynuyordu ki oynamak yerine izlemek isterdim. Delicesine.

Tekrardan kendi etrafımızda dönerken tam üç kere çökecek gibi eğildi. Beyaz gömleği o hareket ettikçe vücudunu belli ediyor, kumaştaki gerginlik fark ediliyordu. Yutkundum. Tekrar ve tekrar. Aynı döngüde tekrar ettik yaptığımız şeyi. Fetih, yine diz çöktü, yine kalktı. Bunu tam iki kere daha tekrar ettik. Sonuna geldiğimizin farkındaydım. Ama en güzel kısmı zaten noktaladığımız yerdi.

Ben yerimde kaldım, birbirimize dönükken üstüme doğru serseri tavırla iki adım attı. Kollarını savuruşu, bana bakışları, dik duruşu... Kafamın içine kaydetmek için büyük bir çaba harcıyordum. Bu halini unutmamak için. Bana attığı üçüncü adımından sonra tek dizini yere vurarak çöktü. Yerde toprak varmışçasına yere dokundu sonra bakışlarını bana kaldırdı, tam üç kere avucunun içiyle vurdu zemine. Elini kaldırdı, alnına dokundurup selam vererek kalktı. Kafam o kadar allak bullaktı ki nasıl gözüktüğünden bihaber canıma kastı varmış gibi karşımdaydı. Bütün vücudum içten içe titriyordu. Tüylerim diken diken olmuştu, gözlerim kamaşıyordu.

Bu bana sahiden reva mıydı?

Sakin ol sadece Fetih var.

Bu artık bir telkin değildi, bir gerçekti.

Yüzüne baktım, sakallarına, boynuna, yakasına, gömleğine, ellerine... Bu görüntüyü silersem aklımdan sanki bir ömür hatırlamak için direnip duracaktım. Ellerim hafifçe iki yanda açık bir şekilde onun [illegible] heybetli yürüyüşünü izledim. Geldi, geldi, geldi... Nasıl sonlandıracağı ona kalmıştı. Herkes gibi ben de bekledim.

Bana vardı. Yüzümü ellerinin arasına aldı. Elleri buz gibi geldi o an. Ya da benim yüzüm çok sıcaktı. Bir alkış tufanı Fetih'in alnımdan öpmesiyle beraber koptu.

"Çok genç değiller mi?"

Yanağım Fetih'in koluna yaslıyken gelin ve damadı izliyordum. Sohbet etmiştik gelin ve damatla. Kız yirmi bir yaşına yeni girmiş, çocuk yirmi üç olmuştu.

"Tamamlarsa Efsun, eminlerse kendilerinden beklemenin bir manlığı yok."

Dudaklarımı öne doğru büzdüm. "Ama hayatlarını bir düzene oturtmak için daha çok gençler."

"Hayatlarını beraber düzene oturtamazlar mı?"

Düşüncelerim Fetih'in tam aksineydi ama o böyle her kelimesinin ardından nokta koyunca kolayca itiraz edemedim. Yanağımı kaldırdım kolundan, yüzüne döndüm.

"Ama evlilik önemli bir müessese."

"Ama önemli işler ertelenmez."

Yeniden gelin ve damada baktım. İkimiz de kitabın ortasından konuşuyorduk ve kendimizce haklıydık. "Olsun," dedim. Genelden özele indirmezsem konuşmayı Fetih de devam edecekti. "Ben olsam evlenmezdim. Hayat bu. Yirmi yaşındaki Efsun'un düşünceleriyle yirmi beş yaşındaki Efsun hayata aynı yerden bakmaz."

"Otuz yaşından bildiriyorum, otuz yaşındaki Efsun da aynı yerden bakmayacak. Hatta kırk yaşındaki Efsun da. Mantık evliliği yapmayacaksan bunun bir önemi yok. Pencere elbet değişir ama biz manzarayı beraber izleyeceğimiz insanı seçiyoruz. Pencereyi değil."

Mantık evliliği yapmayacaktım. Şimdi Fetih'le imzalarımız mantıktan alsa da mürekkebini, elbet de mantık evliliği yapmayacaktım.

Öyle ki o da yapmayacaktı sanırım. Boşluğa düştüm. *Mantık evliliği yapmayacaktı.* Bu ne demekti? Benim için ne demekse onun içinde o demekti. Körkütük bir bencillikle mutsuzlaştım.

"Doğru kişiyi bulur bulmaz evlenirdin yani?"

"Bulur bulmaz evlenirdim," dedi Fetih. "Otuz dokuzuncu günün dolmasına bile izin vermezdim."

Kırkını bile doldurmazdı. Yanaklarımı ısırdım. Bencillik ne çirkin bir şeydi. Çın çın bağırıyordu içimde. Kulaklarımı sağır edecekti.

"Ben bir lavaboya gidip geleyim de kalkalım olur mu?"

Fetih'in yanımıza aldığı siyah ceketi giyip üst kata çıktım. Koridorun sonunda, köşede olduğu söylenmişti. Hızlı hızlı o tarafa doğru yürüdüm. Bahsedilen köşenin ağzında son adımımı attım ve bir bedenle çarpışma noktasına geldim. Dengemi kaybedecek gibi olsam da duvara tutundum. Refleks olarak, "Pardon," demek için dudaklarım aralansa da karşımda Yavuz'u görmemle susakaldım. Gözlerimi kaçırdım anında, "Pardon," diye geveleyip hemen yanından geçmek için hamle yapsam da, "Ooo," diye önüme geçti. "Düşman mıyız sahiden?"

"Pardon," diyerek tekrar ettim ve bu kez yanından geçmeyi başardım. Gördüğüm ilk odaya girmek istiyordum. Adımlarımı durduracak bir şey söyleyeceğini hiç sanmıyordum. "Ha zamanında başka bir gözle bakılan insandan dost olmaz diyorsun."

Yine durmayabilirdim, kendime hâkim olup duymamazlıktan gelebilirdim ama bu kadar kontrollü değildim.

Gözlerimiz çakışmışken, "Yavuz ben sana hiç o gözle bakmadım," dedim açıkça. "Yapma, bunu sen de biliyorsun." Gamzesini belirginleştirecek şekilde gülümsedi, ellerini kumaş pantolonunun cebine koydu ve bana doğru ilerledi. Kaçmadım, geri de gitmedim.

"Ama ben sana o gözle baktım," dedi açıkça. "Bayağı bayağı baktım hem de. Hatta o kadar baktı-"

"Bu beni ilgilendirmiyor," diye böldüm onu. Bunlar şimdiki konumda duymak istediğim şeyler değildi. "Senin bana hangi gözle baktığın beni hiçbir sorumluluğun altına sokmaz. Sen baktın, ben bakmadım ve asla umut vermedim. Tavırlarım dostçaydı. Bunu ikimiz de çok iyi biliyorduk."

Yaptığı şeye usanmadan devam etti. "Ama benimki dostça değildi."
Pes etmeyecek, uğraşmaya devam edecekti. Girdiğim köşeden çıkmak için ters yöne doğru gittim ama onu geçtiğim an beni kolumdan yakalayıp kendine çevirdi. Temasını o kadar telaşla kestim ki kalbim yavaş yavaş gerginlikle atmaya başladı. Bu telaşıma güldü.

"Sakin ol Efsun. Bir aşiret gelini olduğunun farkındayım. Merak etme."

Yüzümü buruşturdum ve başımı salladım yapma dercesine. "Kimin gelini olduğumun farkında olma. Evli ve bu konumdan rahatsız bir kadın olduğumun bilincinde ol. Yeterli. Şimdi engel olmazsan geçeceğim."

Hoşuna giden bir şey varmış gibi güldü bu söylediğime. "Ya ben anlıyorum. Fetih denen herifi harbiden anlıyorum. Bir erkeğin sana taparcasına âşık olmasını anlıyorum. Ben onu anlıyorum ama seni anlamıyorum. Anlamıyorum. Fetih ya. Ailesi belli, soyu sopu belli, illegalliği belli, belinde taşıdığı silah belli, küfrü belli, kavgası gürültüsü belli. Onu anlıyorum da seni anlamıyorum Efsun. Derdin para desem, değil gibi. Ne buldun? Ne oldukları meydanda olan ailenin oğl-"

"Terbiyesizlik yapma Yavuz," dedim katı bir sesle. "Küstahlık yapıyorsun, yapma. Seni şimdiye kadar hep iyi hatırladım, bunu bozma. Sana hâlâ minnettarım. Çok yardım ettin. Ama şu çirkin lafları söyleme karşımda. İyi kal aklımda."

Aniden ufak bir kahkaha attı karşımda. Ne dersem diyeyim tavrını düzeltmeyecekti. Umurunda değildi iyi kalmak. Elini alnında gezdirip güldü öylece. "Biliyorum, biliyorum bu duyguyu," dedi beni işaret ederken. "Bazen bazı insanları iyi hatırlamak istiyor insan ama olmuyor be Efsun. Sahiden bak. Zamanında yardımın dokunsun, vefa borcu olsun sana. İnan hiç fark etmez. Olmuyor bazen. Ben de bunu çok iyi biliyorum. Hani iyi kalmadın aklımda sen. Aynı hayal kırıklığını yaşadım."

Gözlerimi kıstım, çekip gitmekle konuşmak arasındaydım. Fetih benim uzun uzun lavaboda oyalandığımı söylerdi hep. Bundan mecbur umdum. "Senin aklında kötü kalacak ne yaptım Allah aşkına? Hislerine karşılık vermeyişim mi beni kötü yaptı?"

Buysa sebebi şu an çekip gidecektim. Konuşmaya bile lüzum yoktu.

"Çok mu zordu Efsun?" diye yükseldi aniden. "Arayıp insan gibi ben evleniyorum Yavuz demek? Benimle artık hiçbir iletişim

kalmasın demek? Bu kadar mı saygı yoktu da aramızda ben o heriften kendi evimde aldım haberi? Senin kendi dilin yok mu? İraden yok mu? Arayıp ben evleniyorum demek bu kadar mı zordu? Sana gönderdiğim çiçekleri o herife söyleyip üzerime salman daha mı rahat geldi?"

Kendi evimde, Fetih'ten mi demişti o?

"Neyden bahsediyorsun sen?"

Sinirleri bozulmuş gibi güldü. Güldü, güldü... Yalan söylemesi çok olasıydı. Fetih, bana söz vermişti bir şey yapmayacağına o dönem. Fetih'e güveniyordum. "O an orada onun beynine sıkabilirdim. Bir askerin evine girmenin bedelini ona çok kötü ödetebilirdim. Oracıkta beynini dağıtabilirdim. Bunu yapardım ve bir gece bile nezarethanede kalmazdım. O leş sülalesi belki dışarıda beynimi dağıtırdı ama devlet benden yana olurdu. Yapabilirdim Efsun. Şu an o herifin yasını tutuyor olabilirdin. Ama yapmadım," dedi.

Yavuz'un evine girmişti. Nasıl yapmıştı zerre fikrim yoktu ama girmişti.

"Neden? Senin için. Biz iki adam o gece sırf senin için hiçbir şey yapmadık. O oturdu karşıma gerim gerim, 'Müstakbel karıma söz verdim,' diyerek burnumu bile kanatmamayı marifet sandı ama ben o gece sırf senin için onun beynini dağıtmadım. Şu aradaki farkı görebiliyor musun? Hangimiz daha çok kadir kıymet biliyoruz Efsun? Ağzımı burnumu kendini zorla zapt edip kırmayan o herif mi yoksa onu gebertmeyen ben mi? Yapabilirdim, fırsatım vardı. Tek bir hamleme bakıyordu. Ama ben hiçbir şey yapmadım. O ne bok olduğu belli olmayan adamı mı ke-"

"Yavuz kes sesini!"

Yükselen sesimi aşağıdaki müzik kamufle etti belki ama boğazım yandı. Sakin olacaktım. Fetih'le birbirimize söz vermiştik. Dinleyecektik birbirimizi. Buradan çıkacaktık, sonra ben ona bu konuşmadan bahsedecektim. Soracaktım, ondan öğrenecektim. Düşünmeden hareket etmeyecektim. Yavuz'un gözleri bir an etrafta dolaştı, ifadesini ciddileştirdi. "Tamam," dedi. "Düzgünce ayrılalım. Düşmanlık olmasın."

Eli aniden kolumu buldu. "Benim gizlim saklım yok. Ben sana ilk andan beri o gözle baktım. Evlenmeyi de düşündüm seninle. Aklına gelecek her şeyin oluru vardı gözümde. Olmadı, nasip de-"

"Senin ölünü dirini sikerim!"

İşte bu sesi müzik kamufle edememişti. Ben arkamı dönemeden Yavuz yüzüne öyle korkutucu bir yumruk yedi ki kırığın sesini duydum. Geriye gidişim, Fetih'in Yavuz'un düşmesine izin vermeden yakasından tutup dibimizdeki odaya sokuşu ve benim girmemem için kapıya yaptığı hamle üç en fazla beş saniye sürdü. Kilitleyecekti. Eğer ki bir daha yemese Fetih kapıyı kilitleyebilirdi ama olmadı. Aldığı darbeyle kapıyla temasını kesen Fetih'in boşluğundan yararlanarak daldım içeri ve Fetih daha toparlanamadan Yavuz o kadar atik davrandı ki ikinci yumruğu da Fetih yedi.

"Fetih!" diye bağırıp ona koşamadan yediği yumruğun bedelini tek yumrukta çıkardı. Öyle bir canavara dönüştü ki birkaç saniyede geriye doğru savrulan Yavuz devrilmeyecekti belki ama ikincisine direnemedi ve ayağı takılıp düştü.

"Senin belanı sike sike öldürürüm orospu çocuğu!" Koluna asıldım, ardı arkası kesilmeyen darbelerini bu şekilde kesmeye çalıştım. Hiç durmadan küfrediyordu, yediği iki yumruğun bedelini çok ağır kesiyordu. Hayır kestiği bedel, yediği yumrukların bedeli değildi. Gözünü öylesine karartmıştı ki Fetih gibi değil, bir katil gibi davranıyordu. Gözünü kırpmıyordu. Eli kolu kan olmuştu. Vurmak için vurmuyordu sanki. Öldürmek için vuruyordu. Üzerinde silah olsa kafasını sıkacaktı.

Benim bağırışlarım, yalvarışlarım onun küfürleri arasında öyle bir eziliyordu ki odadaki bir sinekten farksızdım. Ben Yavuz'un bilincini kaybetmemesine bile şaşırıyorken o aniden bir atak yaptı. Fetih'e sağlam bir kafa attı. Fetih, ne kadar güçlü olursa olsun, Yavuz'a darbeler ne kadar kuvvetli gelirse gelsin baş edebileceği bir meslekteydi.

O kadar kindarlardı ki birbirlerine sanki aylardır bu anı bekliyorlardı. O kadar çok şey biriktirmişlerdi ki içlerinde benim midem çalkalanıyordu onların tek derdi indirdikleri darbelerdi. İkisi aynı anda doğruldu. Aralarında buldum kendimi ve dakikalardır yalvardığım Fetih'ten umudumu kestiğime emin olduğum an, "Yavuz," dedim elim havadayken. Burnundan oluk oluk kan akıyordu. Gözlerini sabit tutamıyordu.

"Yavuz yalvarıyorum çık git. Lütfen çık git."

Bu söylediğim zaten Fetih'i delirtirdi ama Yavuz bunu körükledi.

"Fetih, Fetih," dedi eğlenir gibi, ayakta duramıyordu yine vazgeçmiyordu yaptığı alçaklıktan. Fetih'e siper etmiştim neredeyse kendimi ama Yavuz, midemi bulandıracak şekilde konuştu. "Karın bana yalvarıyor oğlum. O kadar sende değil ki benden medet umuyor. Beklentisi o kadar yok sen-"

"Senin bu gece buradan leşin çıkacak!" Yürüdü ama varamadı ben arada kaldım. O geldikçe ben Yavuz'a yaklaşıyordum. "Giremediğin suyu bulandırmaya çalışıyorsun ama seni o suda boğarım. Canını yerinden sökerim!"

Ve Fetih o an gerçekten bir katil gibi konuştu. İçim o kadar bulandı ki böyle bir anda olmasak ona asla dokunmazdım. Aylardır kafamın içinde inşa ettiği Fetih'te o kadar büyük bir zelzele vardı ki başım dönüyordu. Öldürmeye attığı adımların önüne geçtim, Yavuz o an takımından çıkardığı mendili çıkarıp burnuna bastırdı ve son kez konuştu.

"İyi geceler, Mr. and Mrs. Karadere."

Sonra hızlı adımlarla çıktı odadan. Hemen kapıya koşup Fetih'in tüm çabasına rağmen kilitledim anahtarı da avucumun içine hapsettim.

"Ver şu anahtarı!" dedi dudağı kanarken. Fetih'te Yavuz'dan daha fazla kan vardı ama kan, ona ait değildi. Yavuz'un kanıydı. Yavuz'un yürüyerek çıktığını bilmesem, Fetih'in katil olduğunu sanacağım kadar çoktu kan.

"Geri çekil!" Tek elimle itsem de gitmedi ben çıktım kapıyla onun arasından. Odadaki ilkyardım kutusuna gittim hışımla. Kapıya attığı yumruk beni ürkütmedi bile. Çıkardığım malzemeleri direkt üzerine fırlattım.

"Şu haline bak!" diye bağırdım. Boğazım, yüzüm, burnum, gözlerim yanıyordu. Az önce ona çok yakıştırdığım gömlek şimdi kan revan içindeydi. Beyaz gömleği kana bulanmıştı. Bir daha hiç çıkmayacaktı o kan. "Allah kahretsin! Allah kahretsin sizi!"

Ayağının dibindeki malzemelere tekme attı. Duvara dönüp soluklandı. O sıra camdan Yavuz'un gidişini inceledim. Basıp gittiği an kapıya yöneldim.

"Ne halin varsa gör! Ne bok yersen ye bu saatten sonra." Titreye titreye açtım kapıyı sonra hızlıca merdivenleri indim. Çantamı ve ceketimi aldım titreyerek. Birkaç kişiye neredeyse ağlamak üzereyken

gülümsedim ve kendimi dışarıya atmadan hemen önce merdivenlerden inen Fetih'le göz göze geldim. Adımlarım hızlandı aracın kapısını açıp bindim ve kilitledim. Kemerimi bağlamadan gaza basarken Fetih de saniye kapıya ulaştı. Kapıya asıldı, açmam için bağırdı ama ben gaza bastım. Nefes nefeseydim, midem kaynıyordu. Arabayı o kadar hızlı kullanıyordum ki bir süre yolda ona ait bir şey gözükmedi. Ardından bir taksinin devamlı önüme kırma çabasıyla anladım o olduğunu.

Defalarca çalan telefonum, durmadan basılan korna... Yirmi dakikalık konak yolu on dakikanın altına indi. Eve vardık. Arabadan önce ben indim, arkamdan da o indi taksiden. Sesi yankı yaptı sokakta.

"Efsun bekle," diye bağırdı delirmiş gibi. Topuklularıma inat merdivenleri hızlı hızlı çıkarken sesimize bütün kapılar açıldı. Herkes çıktı odasından. Defalarca bağırdı arkamdan durmamam için. Sonra bir yerde benim yüzüne bakmaya vakit bulamadığım annesine bağırdı.

"Gir odana anne!"

Sesi konakta yankılanıyordu. Odaya ondan önce girdim ama kapıyı kilitleyemeden öyle bir itti ki ben de kapıyla beraber geri gittim. Bu değil kuvvetiydi ya da bir canavar belki katil. Bilmiyordum. Kapı önce duvara çarptı sonra Fetih'in itmesiyle kapandı. Odadaki çoğu şey olduğu yerde titredi, camlar zangırdadı. Adımları hız kesmeden üzerime yürüdü. Geri gitmedim, çenem sivri bir şekilde dikleşti ve tereddüt etmeden sordum.

"Bana da mı vuracaksın?!"

Yürüyüşü, görüntüsü, elindeki kan. Ve gömleği. Kırmızıya bulanmış beyaz gömleği. Ben onu vurduğumda bile bu kadar kanlanmamıştı. Sorduğum soru bin bağırışıma bedel oldu. Kabarmış bedenini bir adım geri çekti. Ellerim ve ayaklarım titriyordu. Sarsıldı ama geri durmadı.

"Azrail'le sürdün arabayı!" diye bağırdı yüzüme doğru. "Bekle dedim sana, bekl-"

"Sen Azrail değil misin zaten?" Geriye çekildim, ona kendini gösterdim. "Şu haline bak. Şu haline bak Fetih! Midem bulanıyor. Benim midem bulanıyor. Benim bu Fetih'ten midem bulanıyor!" Kanlı ellerini gördükçe ağlamak istiyordum. "Ben bu Fetih'ten kurtulmak için gün sayıyorum!"

Ben yorulmuştum. Fetih'in dil dökmelerime kulak asmayıp tek bir cümleme kurşun muamelesi yapmasından yorulmuştum. Bakışlarındaki

sarsıntıyı görmezden geldim. Fiziki olarak gördüklerim bana yetiyordu zaten.

"Bu değil mi? Senin gerçek halin bu! Busun sen. Böyle bir adamsın! İnsanlık nedir bilmeyen, her an gözünü kan bürüyecek, şiddet bağımlısı bir adamsın sen. Senin aslın bu. Geriye kalan her halin yalan. O ağzından iki güzel cümle çıkan Fetih tamamen palavra. Özün bu senin! Mayan bu!"

Her kelimem silahtan çıkıp onun vücuduna dokunuyordu. Gözündeki o sinir cam parçası gibi kırılıyordu farkındaydım.

"Her şey yalan bu gerçek değil mi? Busun sen. Sevgiden, insanlıktan, sakinlikten nasibini almamış bir adamsın. Katil olma potansiyelin bile var. Bir silaha bile ihtiyacın yok. Ellerine bak." Teni görünmüyordu. "Gün sayıyorum Fetih. Ben böyle bir adamdan kurtulmak için gün sayıyorum!"

Gözüm o kadar döndü ki o an, ondan farksız bir halde her şeyi çöp ettim sadece bu Fetih'i esas aldım. Onun siniri kırıldıkça altındaki kırıklık içimi burktu bir an. Bir süre yüzümü izledi. Baktı, baktı, baktı... Kanı ben kusmuştum ondan geriye ne kalmıştı bilmiyordum. Ellerimi yüzüme örttüm, sırtımı döndüm ona.

"O herif geldiğinden beri gözlerini bir an olsun senden çekmedi." Artık yalnızca bağırıyordu. Uyuşmuş gibiydi. "Dedim Fetih dur oğlum. Bak dedim dur! Otur oturduğun yerde. Kaçmasın Efsun'un tadı. Benim karşımda, benim yanımdaki kadına baktı hiç durmadan! Bir kere bile çekmedi gözlerini. Tek bir kere bile çekmedi. Bir saniye bile ayırmadı. Sırf sen ya," dedi. Bağırmayı da bıraktı. "Ya sırf senin keyfin kaçmasın diye! Sırf senin için! Ben kalkıp bir şey yapmadıkça bakışları nasıl yüzsüzleşti. O kadar emindi ki benim kalkıp bir bok yapmayacağımdan. Gözüme baka baka, sırıta sırıta seni izledi. Ulan sırf sen kendini kötü hissetme diye, senin yüzün gülüyorken burnundan getirmeyeyim, geldiğine pişman olma diye sustum."

Nefes nefese ona baktım. Midemdeki bulantı, krampa dönüştü. Gözleri parlıyordu. Hayal kırıklığıyla öyle bir bakıyordu ki söylediklerimin pişmanlığı dizlerime yapıştı. Dişlerimi sürttüm birbirine.

"Budur değil mi Efsun?" dedi. O kadar uzaklaştık ki bir an birbirimizden bakakaldım açılan mesafeye. "Senin için bu kadar kolay. Her

şeyi silip atmak, böyle cümleler kurmak dünyanın en kolay şeyi. Dilin de mi sızlamıyor, 'Bana da mı vuracaksın?' derken?" Gülecek gibi oldu. Her bir zerrem zonkluyordu. "Ama sana kolay. Niye?" Aramızda fiziki olarak açılmış mesafeyi bir adım azalttı.

"Çünkü benim ensem kalın. Ben de insanlık namına kalp bile yok. Aylar sonra esamesi okunmayacak mide bulandırıcı pisliğin tekiyim. Katil olurum, canavar olurum, karıma el bile kaldırırım ama insan olmam. Mayası bozuk bir adamım ben. Bu değil mi? Ben ne yaparsam yapayım bu değişmeyecek kafanda? Olmayacak. Pislik, mecburen katlandığın bir adamın ötesine geçemeyeceğim." Başını salladı. Silik bir tebessümle bana baktı. Yüzü canımı çok yakan bir anlayışla şekil aldı.

"Tamam. Buna da eyvallah. Senden gelen her şey başım gözüm üstüne. Canın sağ olsun," dudaklarını ıslattı, bu odaya bu kadar öfkeyle girip nasıl bu hale geldik algılayamadım. Ceketini aldı ve çıktı.

Gitti. Gözüm kendi ceketini alırken düşürdüğü ceketime kaydı. İçinde gizli bir köşeye iliştirilmiş nazar boncuğuna bakakaldım öylece.

Duzenleme
Ny.ozlem

VII

KELEPÇE

"Zevksiz pezevenk."

Fetih Karadere geldiğinden beri kaç kez bu cümleyi kurmuştu bilmiyordu ama içinde olduğu evin hangi köşesine bakarsa baksın dilinin ucuna gelen tek şey küfürden ibaretti. "Senin evinin strüktürünü sikeyim."

Parmakları yan tarafındaki sehpada ritim tutmuşken, bir kabristanın sessizliğine bürünmüş evin içinde duyulan tek sesti. Derin bir nefes alıp soluklandı. Sağ elini yumruk yaptı, geri açtı. Defalarca. Neredeyse hipnoz olacak kadar. Hatta o kadar dalıp gitti ki gözünün önünde bir sahne belirdi. Eli yumruk oluyor, bu evin sahibinin yüzünde patlamadan açılmıyordu.

Görüntü bir an o kadar gerçekçi olmaya başladı ki genç adamın göğsü kabardı. Gözlerinden geçen ifade izleyeni korkutacak derecedeydi. Bir film sahnesi gibi ilerledikçe ilerledi. Ta ki araya giren bir mesaj sesine kadar. O hayaller silsilesi Efsun'un attığı bir mesajla bölündü. Gelen mesaja hiç beklemeden tıkladı Fetih. Genç kadının ismine ve fotoğrafına baktı bir an. Kısacık bir an. Attığı fotoğraf indirilmeden mesajı okudu.

Sanırım kız tarafının da damat için bir şeyler alması gerekiyormuş. Bunları sana seçtim.

Fetih, fotoğraf inmeden bir an durduracak gibi oldu. Ne attığından korkuyordu. Otuz yaşındaydı, ne atarsa atsın muhtemelen ilk olacaktı. Otuz yaşındaydı, otuz senedir yaşamadığı ne var ne yoksa kısacık bir döneme sığdırmaya yemin etmişti. Fetih yemin etmemişti, Efsun yemin etmişti. Ve beklediği de oldu. Hatta daha kötüsü. Açılan fotoğrafa baktı adam. Tekrar, tekrar ve tekrar.

Panduf. Köpekli panduf.

Yanlarından kulakları sarkan, kahverengi benekleri olan köpekli bir panduf. Yakınlaştırdı, uzaklaştırdı, kulaklarını inceledi, burnunu, gözlerini... Bir zaman olmalıydı. Bir alışmışlık. Fetih Karadere'nin artık bu kadından gelen hiçbir şeye zerre şaşırmaması gereken bir an ve devamı. Her seferinde bu şekilde tutulacaksa işi vardı. Aklına, kalbine ya da kendine bir zoru yoksa alışmayı öğrenmesi gerekiyordu.

Beğenmekten yazamıyorsun sanırım. Ayak numaranı bilmiyorum diye en büyüğünü aldım. Koca koca ayakların var zaten :)

Fetih, bir okuduğu mesajlara bir de ona atılan fotoğrafa bakıyordu. Bunu gerçekten aldığını biliyordu. Eline aldığı an aklına kendisinin geldiğini de biliyordu. Alışmamıştı ama kabullenmişti. Efsun'un üçte biri elli, üçte biri yirmi beş, geriye kalan üçte biri de üç yaşındaydı.

Yüzü bir an gözünün önüne geldi. Bu tamamen yirmi beş yaşıydı. Ak düşmüş tek bir teli bile yoktu. Bakmıştı Fetih. Olsa görürdü, yoktu. Yüzünde tek bir kırışıklığı da yoktu. Ona da bakmıştı. Yirmi beşiydi bu. Yirmi beşi tamamen yüzüyle alakalıydı. Biraz saçları, biraz teni, biraz fiziği.

Bir mesaj daha onu kopup gitmenin kıyısından aldı. Toparlandı, mimiklerine reset çekti, çenesini sıvazladı ve boğazını temizledi.

Benim ayaklarım küçücük diye seninkiler şimdi daha çok göze batacak :)))

ÜZÜLME SAKIN ALAY ETMEM BUNUNLA :))))))

Ama söylemeden edemeyeceğim ellerin de kocaman senin ehehehe.

Ya sen ne kadar koca bir adamsın? Annen seni neyle beslediyse artık...

Bu tamamen üç yaşıydı. Üç yaşında bir çocuk gibi. Hatta bebek. Zaman zaman tavırları. Zaman zaman bakışları. Zaman zaman sözleri. Hatta bazen dümdüz bir şeyi izlerken duruşu. Yine ardı ardına yazmaya başladı.

Gözyaşlarını usulca sil ve bana cevap ver

Sana diyorum

Ya tamam ağlama gel buraya

Fetiiih

Fetih, derin bir nefes aldı son mesajdan sonra. Yere baktı, gözlerini yumdu ve tövbe çekti. Bu aralar ne çok yapıyordu bunu. Bir de elli yaşı vardı.

Yirmi beş yaşındaydı, bir yirmi beşi daha devirmiş gibi bakardı bazen. Yirmi beş yazardı kimliğinde, yarım asırlık bir kadın gibi davranırdı zaman zaman. Yirmi beşlik kadardı aldığı nefes, elli yıllık nefesi solumuş gibi büyümüştü mesela. Yirmi beş yıldır bu dünyadaydı, elli yıllık derdi kederi bak görmüşlerdi. Derdi tasası rakı gibiydi. Sayı ne kadar büyürse o kadar mahvederdi adamı. Sayı ne kadar artarsa o kadar ayık kalınmazdı. Yüzüyse şarap gibiydi, yıllanıyordu. Kimse diyemezdi yirmi yıllık bir şarabın lezzeti, yirmi beşi devirmiş bir şarabın lezzetinden fazladır diye. Öyle ki Fetih hiç diyemezdi. Genç adamın göğsü zaman zaman içine düştüğü bu düşünce havuzuyla şişti ama çok geçmeden aldığı mesajlarla özüne döndü.

İyi cevap verme Fetih paşa gönlün bilir
Ben de gidip ayak numaranı öğreneyim
Halandan :))))

Tam da şu an Efsun'un çocuk olan kısmıyla muhatap oluyordu. İşin özü, asla tahammül edemeyeceğini sanırdı bu tavırlara. Ama şunun pek tabii farkındaydı; Efsun'un üçte biri küçük kalmasaydı, Fetih asıl bunu kaldıramazdı. Efsun'un iyi ki hâlâ bu neşesini öldürmeyen bir taraf vardı içinde.

Bak aldım elime gidiyorum
Bak gidiyorum dedim
Görüyorsun mesajlarımı cevap ver
İyi tamam halana diyeceğim ki "Fetih bana geldiğinde tavşanlıları giyerdi, çok sever bunları"

Bunu yapma ihtimali çok kuvvetli olduğundan Fetih daha fazla duramadan klavyeye dokundu.

Efsun olaysız, garip şeyler almadan yap şu alışverişi, elindekileri de bırak.

Ne olursa olsun onların alınacağını bilen adam, en azından bunun gizli saklı yapılması taraftarıydı. Engelleyemiyorsa, gizleyebilmeliydi. Efsun engellenemezdi, bu artık Allah'ın emriydi.

Beğenmedin mi? Kedilisi de var.
Dur fotoğraf atayım

Çok geçmeden Fetih'in görür görmez direkt Efsun'u hatırlayacağı pandufları gördü. Evet nasıl Efsun köpekliyi görüp Fetih'i hatırladıysa, Fetih için de aynı şey geçerli olmuştu. Bir süre pandufa boş boş bakarken tekrardan mesaj geldi.

Beğendin mi?

Beğendiysen bunu alayım?

Fetih, onun bu çabasına gülecek gibi oldu. Şimdi irileştirdiği gözleriyle ekrana baktığını hayal edebiliyordu. Bazı anlarda gözlerini iri iri açar kırpmadan bir yere odaklanırdı.

Fotoğrafı indirmedim bile Efsun. Bulaştırma beni bu antin kuntin şeylere.

O irileşmiş gözler nasıl kısılacak, elmacıkkemikleri nasıl sinirle al al olacak ve olduğu yerde nasıl tepinecek tahmin edebiliyordu adam. Öyle ki ona atılacak ilk mesajı keyifle beklerken onun diken üstünde beklediği ama Efsun'la konuşurken birkaç dakikalığına da olsa unuttuğu o aramayı aldı.

Emir'in aramasını yanıtlarken, "Geldi mi?" dedi. Sorduğu ilk soru oldu. "Geldi abi, arabayı park ediyor." Fetih, ayaklanıp belirlediği yere doğru yürüdü. Ev iki katlıydı ve merdivenlerin olduğu oyuğa demir parmaklıklı bir kapı yapılmıştı. Bu yapıyı başta anlayamamıştı. Sonra gördüğü köpekle her şey yerli yerine oturmuştu. Köpeğin yukarı çıkmasını engelliyordu ve bunu odaya kapatarak yapmamak için merdivenlere ket vurmuştu ve bu Fetih için âdeta bir yatırımdı.

"Tamam," dedi soğukkanlı bir sesle. "Sen yengenin yanına dön. Bir şeye ihtiyacı var mı, sıhhati yerinde mi bir bak. Bir sıkıntı varsa da beni ara."

"Abi yapma," diye bir karşı çıkış geldi hemen. "Ne olur ne olma-"

"Oğlum ben sana fikir mi sordum?" Emir istiyordu ki Fetih tüm sinirini stresini kendisine pay etsin. Yaptığı hata epey büyüktü. "Efsun'un yanına git diyorum. Kalman gerekse kal derdim."

"Efsun dedi," diye geçirdi içinden Emir. "Yengen demedi. Git," diye devam etti. Öyle ki son cümleyi de kurup yüzüne kapattı telefonu Fetih.

"Adam dövmeye gelmedik buraya. Uzaklaş çevreden. Çıktığında görmeyeyim seni."

Elindeki anahtarı parmaklarının arasında ritmik şekilde çevirirken sakinliği garip bir şekilde gerim gerim gererdi o hariç herkesi. Gömleğinin kollarını katladı birkaç kez. O kadar dakik bir hareketti ki bu kollarını katlamasıyla anahtar sesini duyması bir oldu. Devamıysa Fetih'in hesabına göre yirmi küsur saniyede olacaktı. Ama beklediği olmadı, on beş saniyeyi aşmadı. Dizinin arkasına ve omzuna indirdiği; darbeden uzak, tamamen

direncini kırmak için yaptığı iki kıvrak hamleyle onu istediği yere doğru itti. İtmeden hemen önce silahı ve telefonunu kavradı, evin en ötesine doğru fırlatırcasına savurdu.

Normal koşullarda Yavuz'la karşılıklı bir münakaşa içine girilseydi, Fetih'in onu istediği yerin ötesine sokması dakikalarını alırdı. Hatta belki yapamazdı. Gücü kuvveti fazlasıyla yerinde, direnci oldukça fazlaydı. Ama dalgın ve yorgun adımlarla girdiği evinde onu karşılaması gereken tek şey köpeğiydi. Asla ama asla bir Fetih değildi. Dengesini kuramayan adam sırtüstü düşecek gibi oldu ama ağzından sıçrayan küfürlerle sırtını üzerine fırlatıldığı merdivenlere çarptı, birkaç saniye kendine gelemedi ama Fetih'in kapıyı kilitlemesi için bu yeterli oldu.

Fetih'in tek amacı fiziksel bir münakaşanın önüne geçmekti. Söz vermişti. Asla ama asla fiziksel bir şey yapmayacaktı. Onunla asla bir kavgaya tutuşmayacaktı. O şekilde anlaşmışlardı. Sahi Efsun'a kalsa yüz yüze de gelmeyecekti ama bir şekilde haber vermeliydi. Bir şekilde. Bir şekilde ve bu şekilde.

Fetih, demir kapının birkaç adım gerisine gidip mesafe açtı. Ona gelecek ilk tepkiyi bekledi. Yavuz'un kendini toparlamasındaki en büyük etken kesinlikle Fetih'in yüzü olmuştu.

"NE İŞİN VAR LAN SENİN BURADA?!" Yerinden kalktığı gibi iki adımda köpeği için yaptırdığı kapıya darbeler indirdi. Var gücüyle yerinden kapıyı sarsarak açmaya çalıştı.

"AÇ LAN KAPIYI!"

Fetih, sakince onu izlerken dudaklarını ıslattı. Bir süre sadece onu dinledi. Biraz küfür yedi, hatta epey. İlk bulduğu boşluktaysa sakin sakin misafirliğe gelmişçesine konuştu.

"Selamünaleyküm."

Olabildiğince az küfredip, olabildiğince az bağıracaktı. Evlendiğini söyleyip çıkacaktı. Çiçek gönderdiği insanlara dikkat etmesini nazik bir dille söyleyip ayrılacaktı buradan. Çok kolaydı bunlar. Yapabilirdi. Arada engel vardı. Yavuz ona vuramazdı. Nefsini koruyamayıp karşılık vermesi gibi bir şey olamazdı. Buraya kavga etmek için gelmemişti.

"N'aber görüşmeyeli, Allah belanı verdi mi?"

Yavuz'un küfürleri ve bağırışları arasında Fetih az önce oturduğu sandalyeyi başlığından tutup yere sürterek biraz yaklaştırdı ve karşısına oturdu. Bacak bacak üstüne atıp geriye de yaslandı. Yavuz'un söyledikleri bir reklam arası gibiydi, Fetih kaldığı yerden devam ediyordu.

"Beni gönderdiğine göre demek ki daha vermemiş. Olsun, [illegible] halledeiz."

Burnundan soluyan Yavuz'un yüzü kıpkırmızı kesilmişti. [illegible] sülalesine kadar sayıp sövdü. Hemen arkasından Fetih'in [illegible] mamalarıyla kandırdıktan sonra kilitlediği köpeğin sesi duyuldu.

Efsun bunu bilse, sahiden kafamı koparır, diye geçirdi içinden.

Yavuz'un gözleri yukarıya kayarken bir an Fetih girdi araya. "Boşuna hayvanı korkutuyorsun. Aç bırakmışsın hayvanı pezevenk. İki mama [illegible] muşadı. Yukarıda biraz kapalı kalması gerekiyor ama keyfi yerinde. Senin gibi cimri değilim, aç bırakmışsın köpeği, gavat!"

Yavuz bir merdivenlere bir Fetih'e bakarken daha fazla muallakta ka-madı ve gitmemeyi tercih etti.

"KİMSİN OĞLUM SEN? SEN KİMSİN BENİM EVİME GİRİ-YORSUN?" Çıldırmış gibi bağırıyor, bağırdıkça yukarıdaki can daha da geriliyordu. "SENİN BELANI SİKERİM! SENİN BELANI Sİ-"

"Küçük harflerle konuş," dedi Fetih epey küçük harflerle. Köpek hav-ladıkça Fetih vicdanen rahatsız oluyordu. Buna anlam veremiyordu ama oluyordu.

"ULAN YAVŞAK!" diye devam etti. "ADAM MISIN LAN SEN? KİMSİN OĞLUM SEN? AÇ! AÇ KAPIYI PİÇ AÇ!"

Fetih, sakince yüzünü sıvazladı önce. Yavuz yaptığına devam etti. Sa-niyelerce, es vermeden. Fetih bölene kadar.

"Oğlum bak götünde patlatırım o açık kalmış büyük harf kilidini se-nin. Küçük harflerle konuş dedim sana."

Sinirlendiriyorlar beni Efsun, diye geçirdi içinden. Belki biraz yüzsüz ama içten içe bu açıklamayı yapma gereği duyuyordu. Sakin kalmaya çalı-şıyorum, sinirlendiriyorlar.

"GEL!" diye devam etti Yavuz. "Gel aç bunu, bak bakalım kim kimin götünde patlatıyor. Derdin ne lan senin? CANINA MI SUSADIN? BEY-NİNİ Mİ DAĞITAYIM İSTİYORSUN? ŞEREFSİZ PUŞT! SEN NE HAKLA BENİM EVİME GİRERSİN?"

Yavuz delirmek, akıl sağlığını kaybetmek üzereydi. Belindeki silaha sahip çıkabilseydi, özel hayatında asla kullanmadığı o silah şimdi karşısın-dakine doğrultulmuştu onlarca kez.

"Hak," dedi Fetih düşünceli bir sesle. "Ne hakla," diye devam etti. Elindeki anahtarı çevirirken bir süre ona baktı, ardından derin bir nefes aldı ve keskin bir dönüş yaptı Yavuz'a. "Hakkı hakanı bir köşeye bırakalım da ben harbiden adabımuaşeret nedir bilmiyorum bak." Ellerini birbirine sürttü Fetih. Ciddi bir ifadeyle karşısında ona göre kudurmuş bir köpek gibi deliren adama bakıyordu.

Ellerini birbirine çarptı. "Ah ulan Fetih..." Sesinde sahte bir sitem vardı. "Alsana bir demet kırmızı gül! Sersene yollarına pezevengin!" Sonra aniden yerdeki torbaya eğildi, içindeki kavanozu çıkarıp yere vurarak bıraktı. "Ama gül reçeli getirdim."

Yavuz, ne yaptığını anlamadan öylece Fetih'i izliyordu. "Misafir gidilen eve eli boş gidilmez. Öyle öğrendim ben bu yaşıma kadar."

Efsun... Efsun, diye içinden isyan etti. Gör bak nasıl günahımı alıyorsun. Reçel bile getirdim!

Yavuz başta ne saçmaladığını anlamadı. Oturtamadı bir an neyin ne olduğunu. Saptayamadı amacını. Gül... Kırmızı gül... Defalarca içinden tekrar etti. Anladığı yerse şu anı, öfkesini, bakışlarını, tepkisini değiştiren yegâne şey olmuştu.

"Ooooo," dedi kısılan sesiyle. Ağzından bir kahkaha koptu. "Vay vay vay," diye devam etti. "Ha sen bu yüzden kuduz köpek gibi geldin girdin evime." Elini bir an ağzına örter gibi oldu. Ufak ufak konuştukça gülüyordu. "Oğlum desene lan götümü yaktın, bunun hesabını sormaya geldim diye."

Tavırları, içi, dışı o kadar rahatlayıp gevşedi ki bırakılsa dakikalarca gülecekti.

"Sana bir şey söyleyeyim mi?" dedi gözünün içine bakarken. Kalkıp burnundan kan getirmek istedi bir an. O not geldi aklına, o çiçekler... "Eşeğin sikine sürülecek akıl yok sende."

Şu sıfatı, şu gülüşü, şu aptal iması. Sınıyor seni. Sınıyor seni, sakin ol. Söz verdin bak, sakin ol.

Yavuz, sakalsız yüzünü sıvazladı, karşısında kendisine söven adama keyifli keyifli baktı.

"Fetih, Fetih... Oğlum baştan deseydin ya meseleyi. Böyle girmene ne gerek vardı evime? Gelirdin adabıyla, otururdu bir kahve içerdik. Ben sana niye kırmızı gül seçtiğimi anlatırdım, yazdığım nottan bahsederdim, Efsu-"

Fetih, yerinden hışımla doğruldu: "Adımı ağzına bile alma.

Yavuz'un beklediği tepkiler Fetih'ten dökülüyordu. Anlamıştı. Fetih nasıl anladıysa Yavuz da anlamıştı. Pislik, diye geçirdi içinden. Efsun'un senin gibi bir adamla ne işi olur, diye tamamladı.

"Yoo," dedi rahat bir tavırla. "Alırım. Alıyorum. Alacağım. Efsun. İsmi var ya ismi... Sadece ismi bile aklımı kaçırmama yetecek bir gün."

O kadar rahattı ki Efsun açısından her konuda kendisinin ön planda olduğunu biliyordu. Efsun'un kime nasıl baktığını biliyordu. O kardeşinin hatırına denk geliyorsunuz diye düşündü adam, o olmasa aynı masaya bile oturmaz seninle Efsun.

Görmüştü Yavuz o gün, o kahvaltı masasında ikisi yalnızken nasıl iyiydi her şey. Efsun mutluydu, huzurluydu. Ta ki Fetih gelene kadar. Rengi bile atmıştı. Yüzünü bile görmek ona rahatsızlık veriyordu belki de. Fetih gibi adamlar, Efsun gibi kadınların kalemi değildi. Efsun'un kalemi de çizgisi de tam olarak kendisiydi. Birebir böyle düşünüyordu. Sebep bu ya Efsun'la ilgili her masaya karşısında Fetih varsa gözü kapalı otururdu.

Fetih, kışkırtılmaya dünden razı bir konumda aradaki engele rağmen Yavuz'un üzerine yürüdü, yakasından yakaladı saniyesinde. "Ecelin mi geldi senin?" Fetih'in öfkeyle bedenini sarsmasını sadece gülerek izledi. Az önce ondan dökülen öfke kokulu nefesler bu kez Fetih'ten dökülüyordu.

Fetih, başka bir an olsa açardı bu kapıyı. Açardı rahat rahat hallederdi içinden ne geliyorsa. Ama ne zaman bu kadar sabırlı olmayı öğrendi bilmiyordu. Hiç beklemediği anda var gücüyle geriye doğru itti Yavuz'u. Öyle ki rahatlıkla yüzüne bir darbe isteyen adam da şaşırdı bu serbest bırakılışa. Hani fena olmazdı bir dikişlik darbe. Efsun, alışıktı ona dikiş atmaya.

Fetih, işaretparmağını ona doğru salladı. "Ulan senin cilanı parlatmak vardı, senin cilanı parlatmak vardı." Sakinleşmek için sırtını döndü, parmak uçlarını gözkapaklarına kapattı.

"Bu nasıl bir aşağılık kompleksi?" diye devam etti arkadaki adam. "Evime girmişsin, sırf senin beynini dağıtmayayım diye kapattın beni buraya."

Fetih, hırsla altdudağını ezdi. Alacağın olsun Efsun, dedi. Bunu ardı ardına tekrarladı. Dibindeydi, elinin altındaydı, bir şey yapamıyordu.

"Gelmişsin burada seninle alakası olmayan kadına gönderdiğim çiçeği sorguluyorsun. Ulan bu neyin cesareti? Hiç mi gelmeden ben ne bok yiyorum ne hakkım var deyip direksiyonu geri kırmadın? Aklın mı eksik senin?"

Fetih, yüzünü kendisini açık seçik alay eden Yavuz'a çevirdi ve sadece baktı önce. Yavuz, bir şeyler daha söyledi. Fetih'e yol yordam göstermeye yönelikti söyledikleri. Tavsiyeler veriyor, ezberden gazeller okuyordu.

"Horozun siki kadar aklın var eşeğin siki kadar akıl veriyorsun," dedi aniden Fetih. "Yukarıdaki köpek senden daha eğitimli."

Yüzüne tükürülse şükretmeye yemin etmiş olan adam, tavrını ve nizamını bozmadı. "Bekâr bir kadına gönderilen çiçeği sorgulamayacak kadar eğitimliyim. Fetih haklısın, harbi bak. Kafa karıştırmayacak kadın değil. Haklısın ama sana benden bir düşman tespiti," dedi kendinden emin bir sesle. "Öyle bir kadının senin gibi bir herifle işi olmaz. Öyle bir kadın elinde olsa seninle aynı masaya bile oturmaz. Gerçekçi ol Fetih, bir bak. Bardağı tutuşundan bile zarafet akan bir kadın senin gibi mayası bozuk bir adamla olur mu?"

Fetih'in kafasının içi iki farklı cümleye bölündü o an. Bir tarafı bardağı tutuşuna kadar Efsun'u inceleyen adama köpürmek için ayaklandı, diğer tarafı son cümlenin gerçekliğini sorguladı. Bir an için. Karşındakinin kim olduğunu unutup Efsun'un patlayacak noktaya gelene kadar onu istemeyişini düşündü genç adam.

Saçmalama Fetih, diye telkin etti hemen kendini. Kadın neler yaşadı, tabii istemeyecekti! Burada sorun sen misin oğlum? Senin yerinde kim olsa aynı olacaktı kadının tepkisi! Uyma şu sikiğin aklına!

"Belinde silah ağzında küfür eksilmez, ailen ortada, ne bok yaptığınız belli değil hâlâ Efsun'u mu layık görüyorsun yanına? Oğlum kardeşin olmasa Efsun senin gibi bir herifin geçtiği sokaktan geçmez. Biliyor musun o da gelmişti benim evime, hatta tam senin oturduğun yere oturmuştu. Seninle aynı masaya oturmaz ama benim evime gelmişti. Hastaydım da biraz."

Bir dakika. Bir dakikası vardı Fetih'in. Daha fazla değil. Bir saniye daha geçerse bu kapıyı açacak bu herifi öyle bir dövecekti ki ardından yüzsüzce Efsun'un çalıştığı hastaneye gitmesin diye kendisi götürecekti doktora. Sadece altmış saniye.

"Senin ferişştahını sikerim!" diye bağırdı. Cebinden çıkardığı davetiyeyle üzerine hışımla atıldı, ensesinden yakaladı, kendine doğru çekti.

Efsun buraya mı geldi? Fetih'in içine oturan şeyin büyüklüğünü kelimelerle anlatabilecek hiç kimse yoktu. Gelmiş miydi? Bu herif hasta diye buraya mı geldi?

"Tıpkı o da senin gibi köpeği başka bir odaya kapatmamı istedi. Ürkek bir kadın, korktu. Ya da benimle yalnız kalmak istedi. Ben de ka... madım."

Herhalde başka hiçbir şey, Yavuz'un yalanını bu kadar net ortaya çıka... ramazdı. Fetih'in içinde koca bir Fetih kalktı sanki. Bu ihtimal onu bir... saniyede yaşlandırmıştı neredeyse.

"Senin söyleyeceğin yalana sokayım," dedi önce. Efsun şimdi burada olsa, bu iki adamı odaya kilitler köpeği odadan çıkarırdı. Ve bu bütün evrenlerde böyle olurdu. Her koşulda ve her şartta. Fetih, bunu çok iyi bi... liyordu. Yavuz tam inkâr etmek için ağzını aralamıştı ki Fetih ensesinden tuttuğu eliyle başını kendine doğru çekti, adamın alnı iki demir arasına sıkışıp çarptı. Ama alnının acısını fark etmeden gözüne sokulan kâğıt par... çasına odaklandı.

İlk önce Efsun'un adını gördü sonra soyadını. Gözleri ışık hızında si... yah davetiyenin diğer kısmına kaydı. Dünyası başına yıkıldı diye bir tabir olmasa Yavuz'un yine de dünyası başına yıkılırdı. İdrak edemedi, Fetih'i fiziksel olarak bir tepki veremedi.

"Bak şimdi kodumun zıpzıpı, seni burada dinlene dinlene dövmek var... dı." Altmış saniye dolmadan çıkmalıydı yoksa bu yaşanırdı. "Ama benim müstakbel karımın hatırına..." Son üç kelime yeminmiş gibi bastırılmıştı. "Onun yüzü suyu hürmetine bu seferlik sadece konuşuyorum ama yemin olsun Yavuz, yemin olsun ki yine çıkarsan karşımıza senin her bir deliğin... den kan getiririm."

Fetih konuşuyordu. Fetih konuşuyordu ama Yavuz sadece omuzları çök... müş bir halde Efsun'un ismine bakıyordu.

"Söz verdim diye; karıma söylediğin her boku da şu haysiyetsiz yalanla... rını da o gönderdiğin çiçekleri de yazdığın o yavşak cümleleri de yutuyorum. Sırf eşim istedi diye çiğnemeden yutuyorum ama eğer ki bir daha Yavuz..." Ensesini o kadar sıkı kavramıştı ki parmak boğumları hissediliyordu te... ninde. Unutmaya çalışıyordu, Efsun'un bu eve geldiğiyle alakalı kurduğu yalan cümleleri, bastırmak istiyordu. Eğer ki bu iftiraya odaklanırsa bugün buradan kolay kolay çıkış yoktu. "Bir daha böyle gevşek gevşek konuş, çiçek böcek gönder seni pipetle su içecek sıfata getiririm. Yemin olsun ki yapa... rım. Mayam desen buna elverişli, madem farkındasın bunun; eline kolun...

ağzına gözüne sahip çık. O sikik beyninden benim karımın ismini sileceksin. Üstünü çiz demiyorum bak, adını tümüyle sileceksin. Esamesi kalmayacak. Hele bir kalsın, bir gaflete düş, tek bir hamlede daha bulun sana yapılacakları ben bile kestiremem. Duydun mu beni?!"

Hiçbir karşılık almadı. Göz kontağı bile kurulmuyordu hatta. Yavuz, kilitlenmiş bir şekilde öylece davetiyeye bakıyordu. Efsun'la başlayacağı herhangi bir ilişkinin sonunu bu şekilde hayal etmişti. Emindi. Evleneceği kadını bulduğuna neredeyse emindi. Doğru ve temkinli adımlar attığını düşünüyordu. Ama şimdi bu davetiye? Nasıl? Ne zaman? Neden?

Fetih, aniden ensesini bırakıp geriye doğru itti ve davetiyeyi geriye doğru çekti. Bu davetiyede bile Efsun'un ismine kilitli kalmıştı. Kafayı yiyecekti. Göz göre göre bazı şeyler yapılıyordu ve o kendini tutmak zorundaydı.

Hışımla ceketini aldı sandalyenin arkasından, serice giyip yakasını düzeltti. "Söylediğim tek kelime bile o küçük beyninden sakın ola ki çıkmasın. Şimdi siktir git o sahibinden akıllı hayvanı çıkar, anahtar kapının üstünde." Yavuz'un bakışları o kadar boşluğa düştü ki dengesi şaşmıştı, ağzını açmıyordu. Fetih, yere koyduğu reçeli kaldırıp masaya koydu.

"Unutacak gibi olursan bu kavanoza bak. Bir daha da bir kadına iftira atmadan önce iki kere düşün erkek orospusu. Senin o dilini koparırım." Elindeki anahtarı birkaç kez çevirdi Fetih. Anahtarla beraber işaretparmağını salladı.

"Ayrıca sana bir düşman tavsiyesi de benden, aç kulağını beni iyi dinle. Evin duvarları çok alçak, böyle iki metre kadar kat çık oraya. Elini kolunu sallayan girip çıkmasın, asker adamsın. İki metre kâfi."

Sonra anahtarı olabildiğince uzağa fırlattı ve Fetih elindeki davetiyeyle, sözünde durmanın ince gururu ve rahatlığıyla evden çıktı. Hissediyordu, biraz daha Efsun'un yanına gitmezse, ne kadar hayvan modelli eşya varsa tek tek alacak sonra köpek şeklinde olanları kendisine uzatacaktı. Bütün sülalenin önünde üstelik.

*İnsanlarla oynamamalı. Bir yerleri var, ince bir yerleri. İşte oraya değmemeli.**

"Mayan bu senin."

* Yaşar Kemal'in kaleme aldığı *İnce Mehmed* I. kitabından bir alıntı.

İnsanoğlunun en tehlikeli organı kalbi ya da beyni değildi, diliydi. Bir parmak bala bulanıp, intihar ipinden bir çaresizi de çekip alabilirdi, bir parmak zehre banıp ölümlere de sebep olabilirdi.

Parmaklarımın arasındaki sigaranın külü silkmediğimden ayakkabımın üzerine düştü, çok durmadı orada, esen rüzgârla uçup gitti. Kendimi o kadar çok sıkmıştım ve o kadar üşüyordum ki içtiğim sigaranın bir etkisi olmuyordu, içim bile titriyordu. Akan burnumu çektim bir kez, kuruyan dudaklarımı ıslattım. Vücudumdaki tüm et parçaları sızlıyorken gözlerimi yumdum bir an. Gözkapaklarımın düştüğünü hissedebiliyordum. Kilolarca taş vardı sanki üstlerinde, onları açık tutmak yük gibiydi. Gözlerimi bile taşımak fazla geliyordu, başımdaki bu ağrıya rağmen onu nasıl dik tutuyordum bilmiyordum.

Sigarayı yan tarafımda düşmeyecek şekilde konumladım. Rüzgâr eserse uçardı, yenisini yakardım. Kar tanesi düşerse de sönerdi, yine yakardım.

Urfa'ya kar yağalı üç gün oluyordu. Kar yağmıştı, hatta yağmayı bırakmış yerler donmuştu. Bazı yerler çamur içindeydi. Hiçbir anı hayallerimdeki gibi olmamıştı. Kar yağmıştı, durup birkaç dakika bakmıştım sadece.

Kar öyle çok yağmıştı ki yollar kapanmıştı. Kar öyle bir yağmamıştı ki benim için, yağmur yağmış gibi davranıyordum. Kar yağmıştı ve ben eğilip dokusuna bile bakmaya tenezzül etmemiştim. İçime sinmiş bir ukdelik, garip bir yarım kalış, can yakan bir batık ve ince bir keder.

Urfa'ya kar yağmıştı. Fetih yoktu. Urfa'ya kar yağmamıştı sanki.

"İnanmıyorum sana," dedi Zeliha telefonun ötesinde. Tam da bu cümlesini haklı çıkarmamak için öksürmeden hemen önce telefonu var gücümle kendimden uzaklaştırdım, dirseğimin içine öksürdüm birkaç kez. Ciğerlerim yanıyor, günlerdir her öksürdüğümde içim dışıma çıkacak sanıyordum ama çıkmıyordu.

Kendimi en erken ne zaman toparlayabilirsem toparladım ve kendim dahil kimsenin inanmayacağı bir yalan söyledim. "İyiyim Zeliha, gerçekten iyiyim." Konuştukça kuruyan boğazım sızlıyor, mosmor olmuş ellerim tutmuyordu. Şu an iki şeye gücüm yetiyordu. Biri telefonu tutmak diğeri sigarayı.

Bu hastane bahçesinde tek başıma oturmuşken sanki bu hastanedeki en hasta kişi bendim. En yalnız kişi, en çaresiz, en bitik, en mutsuz. Gözlerim bıçak gibi esen rüzgârla yaşardı ve kapatmak için bahane aramaya başladım. Zeliha'yla konuşacak halim yoktu.

"Şu sesine bak!" diye isyan etti. "Sesin bile çıkmıyor. Şu sesine bak! Bu haldesin, abimin haberi bile yok! Ya neden?!" diye belki de ilk kez sesini yükseltti bana böylesine. Gözlerim daha hızlı sulandı, sanki beni görüyormuş gibi telaşla yüzümü sakladım. Dudaklarımın uyuştuğunu hissediyordum.

"Çünkü abin günlerdir benim olduğum evin önünden bile geçmiyor." demek istedim bir an. Ben de bağırmak istedim ama gücüm yoktu. İki kelime konuşmak, kilometrelerce koşmakla bir geliyordu bana.

"Çünkü abin, günlerdir o eve girmek için benim yokluğumu bekliyor," diye de eklemek istedim. Ama sanki konuşsam, dillendirsem bunları bir an kendimi tutamayacak, ağlamaya başlayacaktım. Gözlerim kuruyacak ve ben yine ağlayacaktım.

"Zeliha, daha kaç kere bu konuşmayı yapacağız? Söylediklerimin bu kadar mı değeri yok? Lütfe-"

"Zeliha."

Duydum. Ansızın. Fetih'in sesini duydum.

Günler sonra ilk kez, sanki sonmuş gibi duyduğumda o sesi; vücudumda minicik bir hareketlenme bile olmadı ama içimdeki her bir organ ayağa kalktı. Bir an telefonu hissedemedim, elimden kayacak sandım. Ödüm koptu telefon elimden kayacak, bu arama sonlanacak günlerdir duymadığım bu sesi bulduğum gibi kaybedeceğim diye. Telaşla o an dilimin ucuna ne gelirse onu dillendirdim.

"Zeliha benimle konuştuğunu söyleme!" dedim telaşla. Bir an öyle bir heyecanın ve telaşın içinde yanıp kavruldum ki ne boğazımın ağrısı ne başımın ağrısını hissettim. Sadece o an iki şey vardı. Ben ve onun sesi. Araya başka bir şeyi almaya tahammül edemezdim. Ne şu an bahçede konuşan adamın sesi ne geçen arabanın çaldığı korna. Herkes sussun istiyordum. Herkes bana bir iyilik yapsın ve sussun istiyordum.

"İndir telefonu kapatmadan. Konuş abinle."

Bunun bir istek değil de ihtiyaç olduğunun neredeyse kapalı olan bilincime rağmen farkındaydım. Yine geçen seferki gibi Fetih'in ben

olduğumu anlamasından korktum. Ben olduğumu anlamasından, susmasından. Ağzından dökülen ikinci kelimeyi bile duymamaktan çok ağırdı. Bu sayfalarca süslü betimlemelerle anlatılacak kadar ağır. Ama benim öyle uzun uzun cümlelerim yoktu. O susunca, o telefon kapanınca ayakta bile kalacak gücümün kalmadığını hatırlıyordum. Bir banka çökmüştüm. Öyle dakikalarca boşluğu izlemiştim. Sesimi duymak istemiyordu değil, sesini bile duymamı istemiyordu. Susmuştu. İkinci kelimesi bile yoktu.

"Zeliha lütfen," dedim resmen yalvararak. Delirecek gibi hissediyordum. Yazmasa delirecek olan Abasıyanık gibi, duymasam kafayı yiyecektim artık. "İndir telefonu sohbet et Fetih'le. Zeliha lütfen."

Bir sessizlik girdi araya. Kalp atışlarımı delicesine duyduğum, saatlerce sürmüş gibi beni süründüren bir sessizlik. Belki beş saniye belki on beş saniye. Ama bana sorulsa belki bir saat belki bir buçuk. Telefonun yüzüme kapanma ihtimali, Zeliha'nın ona benimle konuştuğunu söyleme ihtimali ve daha fazlası. Kötü olan her ihtimal beynimde dönüp durdu o sürede.

Bir hışırtı duydum önce, ardından Fetih'in sesi daha yakından geldi. "Sen daha uyumadın mı?" Bir kapı kapanma sesi duydum. Odaya girmişti. Zeliha'nın bana bu iyiliği yapmasını bekledim.

"Uyumak üzereyim," dedi en sonunda. Yine sustular. Neden sustuklarını, niye konuşmadıklarını anlayamıyordum. Ne konuştukları fark etmeksizin konuşmalarını istiyordum. Bir öpüş sesi geldi sonra. Zeliha'ya ait değildi. Zeliha daha sakin öperdi, bu şekilde vurgulu değil. Fetih, Zeliha'yı öpmüştü.

"Ne yaptın bugün?" diye devam etti Fetih. Kurumuş altdudağım dişlerimin arasında ezildi. Sesi yorgun mu geliyordu yoksa ben mi öyle duymak istiyordum?

"Aynı. Sen?"

Tekrar öptü Fetih. Niye bu kadar az konuşuyordu? Hep mi böyleydi ben mi yeni fark ediyordum?

"Aynı," diye kısa bir cevap verdi. Aynı ne demekti? Bu kadar mıydı? Hiç mi yoktu anlatacak bir şeyler? Beş gün öncesi nasılsa bugün de öyle olamazdı. Beş gün olmuştu. Altıncı güne girmiştik. Aynı olamazdı. Benim için hiçbir şey aynı kalmamıştı. Onun içinde kalmış olamazdı.

"Yemek yedin mi?" diye sormaya devam etti Zeliha. O sormasa Fetih, cevap bile vermeyecekti. Belki bir iki kere daha öpecek sonra çıkacaktı.

"Yedim bir şeyler," diye bir cevap duydum. Bunun bir geçiştirme olduğuna neredeyse emindim. Duyar duymaz. Öyle ki Zeliha da bunu fark etti. Etmeseydi nasıl dayanır, nasıl katlanırdım bilmiyordum böyle suspus.

"Yalancı," dedi açık açık. Bu bıkmışlık ve isyan çok tanıdık geldi. Az önce bana nasıl kızdıysa aynı şekilde ağabeyine kızıyordu. Aynı sitem aynı sinir. Taşlar bir bir oturdu yerine. Bir yapboz parçası gibi birleşti.

Ben günlerdir hastaydım, inanmıyordu sağlıklı olduğuma. Aynı kişi Fetih'e de inanmıyordu. Bu ne demekti? Günlerdir yemiyor muydu? Bu demek miydi? Yanlış mı birleştiriyordum parçaları? Telaşla bacağımı salladım. Elimi koynuma götürdüm, bir buz gibi bastım.

"Kafanı kırarım senin. Abinle konuşuyorsun."

Zeliha durmadı devam etti. "Yalancılar." Eklediği o ek acımasızca beni de alırken içine yerimde bir an dikleştim, içim kasıldı. Her sustuklarında gerim gerim geriliyordum. Yine bir sessizlik oluştu.

Fetih'in midesi hassastı. Çabuk bozulurdu, sıkıntı çıkarırdı. Günlerdir yemek yememek eziyetin en büyüğüydü o mideye.

"-lar?" diye irdeledi Fetih. Tırnaklarımı derime sürttüm. Söz verdirtmiştim söylemeyecekti, Zeliha sözümü çiğnemezdi.

"Sen ve açlıktan guruldayan miden!"

Acı dolu bir ses geldi ardından Zeliha'dan. Sebebi Fetih'ti. Geçiştiriyordu çünkü Zeliha doğru söylüyordu.

"Kalacak mısın bu gece?"

Ve ölümüne merak ettiğim o soru Zeliha'dan geldi. Bugün nöbette olduğumu sanıyorlardı. Yani sabah geleceğimi düşünüyordu Fetih. Dün nöbetteydim, bugünse hasta sıfatıyla buradaydım. Zafer sert bir dille beni göndermeyeceğini, bir doktor olarak bu halde taburcu edilmeyeceğimi söylemişti. Buna direnecek gücüm yoktu, bilincim neredeyse kapalıydı o an.

Bir de Fetih, eve girsin diye, ev yüzü görsün diye. Ve ben Fetih yokken kendimi o eve o kadar uzak hissediyordum ki... Zaten bir aidiyetim yoktu, Fetih gidince varlığım da silikleşmişti. Onun eviydi, evim değildi. Sanırım odam da değildi. Bir fazlalık gibiydim bana ait olmayan bir

yerde. Neden orada olduğumu sorguluyordum. Duvarlar üstü-me geliyordu, odadan çıkmıyordum neredeyse. Sabahın ilk saatlerinde taburcu olup gidecektim.

Ayağımı ritmik bir şekilde sallarken altdudağımı ısırdım. "İşim var, halledip gideceğim," dedi. Ne kadar sürerdi işi? Sabaha kadar durmalı mıydı? Durabilirdi, uyuyabilirdi. "Sabahı bulmam," diye resmen beni yanıtladı.

Sabah Efsun gelmeden çıkarım, demişti. O gizli cümleyi belki sadece ben belki bir de Zeliha duymuştu. *Efsun'la denk gelmeden çıkar gidiyorum.*

Çenemin titreyişini hissettim önce. "Hadi uyu sen de," dedi, son kez öptü kardeşini. Sonra kapının kapanma sesini duydum. Bağrımdaki elim düştü omuzlarımla beraber. Zeliha'nın sesini duymadan telefonu kapattım, sönmüş sigaranın yanına bıraktım öylece.

Dakikalarca boşluğu izledim, insanlar geçip gitti önümden, bebekler ağladı. Ellerimin soğuktan acıdığını hissediyordum, kalkıp gitmem mantıklı olandı. Burada durmam eziyetti. Hava eksi dereceleri gösteriyordu. Kendime eziyet etmek için aptalca bir dürtü içinde değildim ama kalkacak hali de kendimde bulamıyordum. Yataktan kalkmayan bir çocuk gibi, oturduğum yerden kalkamıyordum. Gözlerimi yumdum. Uykum geliyordu. Çok ama çok soğuktu. Kalkıp sıcak bir yere geçmem gerekiyordu. Uykum çoktu ve halim yoktu. Zaman kavramının eksildiğini hissediyordum. Bazen uykum o kadar çok bastırıyordu ki minik minik dalıyordum. Tahminimce on saniye sürüyordu bu.

Sonra aniden sıcak bir el yüzüme dokundu ve sanırım adımı söyledi. Birkaç kez hem de. Uykumdan kopmak çok zor geldi, gözlerimi aralamadım. Sadece rahatsızca mırıldandım. Ta ki bedenen sarsılana kadar.

"Efsun," diye daha net seslendi. "Aç gözlerini." Direnemedim, vücudum sarsıldıkça canım çok yanıyordu. Gözlerim aralandı, Zafer'in yüzüyle karşı karşıya kaldım. "Sen delirdin mi?" Bağırıyordu bana. Bedenimi temasından kurtarmaya çalıştım, sarsması canımı yakıyordu. "Bu havada, bu halde hangi akla hizmet çıkarsın dışarı? Ateşin kaç derece haberin var mı senin?"

Sol elime bir ağrı saplandı, "Ah," diye bir nida koptu dudağımdan. Onun baktığı yere ben de baktım. "Aferin sana!"

Mosmor olmuş damar yoluma baktım. "Çok kolay bulunuyor ya damarın, aferin sana!" Gözlerim sulandı, dokunduğu her yerin nasıl ağrıdığını bilmeden Zafer beni banktan kaldırdı. Hiç durmadan sadece kızarak yavaş adımlarla yürüttüğünü hatırlıyordum son olarak, bir de midemin bulantısını.

... sen ne şirin bebeksin
Uyu uyu gözbebeğim
Uyu uyu ninni.

Dudaklarım yavaşça kıvrılmış, sözleriyle değil de mırıltıyla eşlik ediyordum ninniyi söyleyene. Kime? Ninniyi söyleyene. Peki ya kime? Çok fazla uykum vardı, bıraksalar senelerce uyuyacaktım.

Şefkat tüten ocağım
Açık sana kucağım
Ağlama yavrucağım
Uyu uyu gözbebeğim
Uyu uyu ninni.

O kadar aşinaydım ki kim olduğunu sorgulamıyor sadece dinliyordum. Çok tanıdıktı. Çok güvenliydi. Yuva gibiydi. Kalbim o kadar hafiflemişti ki sonsuza kadar yaşayacağımı sandım. Sonra bir yerde, bir anda sesin sahibine bakasım geldi. Böyle yüzüne bakarak dinlemek istedim. Uykum çoktu ama isteğim daha da çoktu. Gözlerimi yavaşça araladım, görüntü bir an netleşmedi. Varla yok arasında gitti geldi. Sonra onu gördüm.

Babamın yüzünü.

Yatağın en köşesindeydim ben. Diğer köşesineyse o kıvrılmıştı. O kadar uçlardaydık ki biraz daha geriye gitsek düşecektik. "Baba," dedim yüzümdeki sakin gülümsemeyi bozmazken. Ama sesimi ben bile duymamıştım. Yine de babamın dudaklarımı okuduğunu biliyordum. Onu görene kadar onu ne kadar özlediğimi, onu ne kadar uzun zamandır görmediğimi, onun ne zamandandır yanıma gelmediğini fark edemedim bile.

"Baba, ben seni çok özledim," diye mırıldandım. Ama sesim niye çıkmıyordu? Babam dudaklarımı okurdu biliyordum ama ben de .

duymak istiyordum. Kendimi ona yaklaştırdım. İşin doğrusu istedim. Ama yapamadım.

"Hareket etme," dedi babam. "Canın yanar, hareket etme." Bir cümle durdurdu beni; bütün çabamı, ağrımı, sızımı...

"Baba, ben hasta oldum," dedim hemen. Sanki babam gelsin de bunu hemen söyleyeyim diye bekliyordum. Başını salladı ağır ağır, yüzümün her karışını inceledi.

"Biliyorum. Ne zaman ki çok üzülürsün, hemen hasta olursun. Güzel kızım benim." Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ona sarılmak istedim, böyle uykuya dalana kadar ağlamak. Ama babam on sene bile gelmesin yanıma, geldiğinde ona dokunmamam gerektiğini, ne zamanki dokunsam yok olacağını bilirdim. Unutmazdım. Uzaktan uzaktan baktığımla kaldım.

"Baba, ben seni çok özledim," diye tekrar ettim. Bunu duysun istiyordum. Vicdanımdan yaş düşüyordu. Ben bunu uzun zamandır niye dillendirmiyordum? Babamı özlemiyormuş gibi, bunu dillendirmiyordum. Ama özlüyordum, bunu bilsin istiyordum. Dilim söylemeyi biraz azaltmıştı ama özlemim yerli yerindeydi.

Hasretle yüzüne baktım. Babamın genç yüzü gözümün önündeydi. Hiç yaşlanmıyordu. Ben yaşlanıyordum babam yaşlanmıyordu. Yakında aklar düşecekti benim saçlarıma ama babam hâlâ gençti.

İnsan babasından yaşlı olur muydu hiç? Yakındı, babamdan yaşlı olacaktım.

"Ben de seni çok özledim."

O yüzümdeki gülümseme yavaşça aşağı doğru kıvrıldı, çenem titredi, gözlerim sulandı. Kırgınca ona baktım.

"Niye gelmiyorsun o zaman bunca zamandır?"

Cümleler sahibinin cüssesini küçültebilirdi. Babamdan başkasına soramazdım bunu. Burnumun direği sızlıyordu. Bana yaklaşsın istiyordum. Sinesine girmek istiyordum. İyi olana kadar da çıkmak istemiyordum oradan. Eskisi gibi. Midem bulanıyordu, kusayım ama babam arkamdan sırtımı sıvazlasın istiyordum. Sonra da yaşlarımı silsin.

Kalbim dağıldı konuştuğunda. "Geliyorum," dedi. "Geliyorum ya prensesim benim."

Yirmi beş yaşındaydım, beş yaşında gibi kanıyordum babama. Yirmi beş yaşında ağlar mıydı bir insan babasından duyduğu bir kelimeye? Ben yirmi beş yaşındaydım, babam bana prensesim demeyedursun ben ağlıyordum. Babam, bana prensesim diyedursun ben hep ağlardım, gözümde yaş kalmasın ama babam desin dursun.

"Yalancı," dedim dudak bükmüşken. Göz gözeyken ikimiz de aynı anı hatırladık sanki.

"Ama babalar yalan söylemez ki baba? Söylemez değil mi?"

"Asla."

Hayır söylüyordu. Babam asla derken yalan söylemişti mesela. Ben çok küçüktüm bilmiyordum o zaman ama şimdi biliyordum. En büyük yalanlar babalardan dökülürdü bazen.

"Geliyorum," diye diretti. Gelmiyordu, gelse görmez miydim? Gelmiyordu. Bazen beni unutuyordu, ben hasta olmayana kadar gelmiyordu. Ben düşmeyene kadar, ben ölecek gibi hissetmeyene kadar gelmiyordu. "Sen görmüyorsun beni. Ben hep gelirim, sen ihtiyacın varken görürsün beni. Yapayalnız değilsen göremezsin ki. Anlaşmıştık ya, unuttun mu?"

Söyledikleri kalbime hep ağır geliyordu. Bir çocuk gibi ağlıyordum, bir çocuk gibi inkâr ediyordum. Babası varken Efsun hep beş yaşındaydı. Bir gün bile büyümüyordu. Küçülüyordu, büyümüyordu.

"Yalancı," diye tekrar ettim. "İnsan babasını görmez mi? Ben hep yalnızım! Yalancı!"

Sırtımı dönecektim neredeyse. O kadar kızdım ona. Bir dakika sonramızın olacağına emin olsam sırtımı dönecektim ona. Çok zoruma gidiyordu, babamla değil bir dakika sonram şimdim bile yoktu. Sırtımı dönmek istiyordum. Ama yapamadım, ne kadar kızarsam kızayım dönmeyecektim sırtımı.

O sadece gülümsedi, gamzesi oluştu. Annemi anlıyordum, annemi çok iyi anlıyordum. Babam çok güzeldi. Yüzü çok güzeldi. Yakışıklı diye tanımlayamazdım bunu, cinsiyete dökülemezdi bu. Babamın yüzü güzeldi, içi güzeldi. Babam çok güzel bir adamdı. Beni ağlatıyordu şimdi ama çok güzeldi. O kadar güzeldi ki günlerce, aylarca onu izlemek istiyordum.

"Yalnız mısın?" Gülümsemesini bozmadan sordu bu soruyu. Böyle varla yok arasında bir ima vardı sesinde. Kızmıyordu ama çok mutlu da

değildi. Görmüyor muydu? Bu nasıl soruydu? Başımı salladım. Dudağı bükmemeyi başaramıyordum.

Vücudum elli, mimiklerim beş yaşındaydı.

"Peki benden başka birine nazlanmıyor musun?"

Beni bu gece hıçkıra hıçkıra ağlatmaya yemin etmiş gibi davranıyordu. Sanki yanıma gelmesinin nedeni buydu. Ne kadar ağır bir cümleydi bu farkında mıydı? Sırtıma alsam bu cümleyi tek bir adım bile atamazdım, bilmiyor muydu? Böyle saçma soru mu olurdu?

Hızla başımı iki yana salladım, yaşlardan yastığım sırılsıklam olmuştu. "Hayır," dedim hemen. Bükülmüş dudaklarımı düzeltemiyordum. Ben babamdan başkasına nasıl nazlanılır bilmezdim bile, niye böyle sorarak beni yapmadığım ihanetin koynuna atıyordu? Ben babamdan başkasını nazlanacak, gönül koyacak, gönlümü almasını isteyecek kadar sevmezdim ki... Hiç mi nasıl kahrolacağımı düşünmüyordu? Babam bile bana karşı gaddarlaşmış mıydı? Buna katlanamazdım ki ben.

"Senin nazını niyazını benden başkası çekmez demiştin ya sen? Unuttun mu?"

Unutmuştu herhalde. Ben unutmamıştım o unutmuştu. Halbuki o aynı yaştaydı ben yaşlanmıştın. Böyle iş mi olurdu?

"Çekmez miymiş benden başkası?"

Ağzımdan küçük bir hıçkırık kaçtı. Yüzümü yastığa gömmek istiyordum. O kadar çok utanıyordum ki... Sanki ben suçluydum babam hâkim. Omuzlarımı kaldırıp indirdim, başımı iki yana salladım. "Ben naz yapmadım ki kimseye?"

İnkâr mı ediyordum yoksa doğrularla kendimi mi savunuyordum bilmiyordum. Sessiz sessiz, içli içli ağlıyordum öylece. Babam ne sanlıyor ne gidiyordu. İnsanın nazını niyazını çeken insan böyle bir anda yalnız olur muydu?

Son damlalarını döken serumu izlerken ben, "Ooo," diye gereksiz enerji dolu bir nida duydum. "Kendisine doktor olamayan doktor da uyanmış."

Dalgın bakışlarım Zafer'i buldu. Yorgundum, biraz da başım ağrıyordu ama gözlerimi rahatlıkla açık tutabiliyordum ve en önemlisi üşümüyordum.

"Günaydın fıstık," dedi gözlerime bakarken. Sonra yüzü buruştu, kendi kendine tükürdü. "Kocan topuklarıma sıkana kadar rahat etmeyeceğim ben galiba. Bir aşiret ağası tarafından kurşunlanmadığı kalmıştı bu naçiz vücudumun."

Sandalyelerden birini bana çekip önüme oturdu ve serumuma baktı.

"Benim kocam aşiret ağası değil, mimar, demedin?"

Sessizce ona bakıyordum. Cevap vermem gereken bir yer henüz olmamıştı. Dün bana kızdığını hatırlıyordum en son. Bir de sık sık, gelip kontrol ettiğini.

"Bağışıklığın inanılmaz düşük, vücudundaki eksikliklerden bahsetmiyorum bile. Vitaminsizin tekisin, kocan iyi bakmıyor mu sana?"

Susmaya devam ettim. Boğazımdaki ağrı da hafiflemişti. Bir günlük dinlenme yeter gibiydi toparlanmam için. İlaçlarımı da aksatmadan içmem şarttı.

"Doktorun olarak vitamin takviyesi almanı rica ediyorum."

"Doktor olarak reddediyorum."

"Doktorun olarak emrediyorum."

Gözlerimi tekrar kaçırdım, yine serumu izlemeye başladım. Bir süre ikimiz de sessizce durduk.

"Dün gece çok ağladın," dedi. Sabah gözlerimi aralarken zorlanmıştım, kirpiklerim kuruluğundan dolayı batıyorlardı. Hatırlamıyordum. En son Fetih'in sesini dinlemiştim. Sonra Zafer'in beni içeri götürdüğünü biliyordum. Devamı çok kesik kesikti. Hayal meyaldi. Babam vardı sanki bir yerde. Rüya mıydı hayal miydi net değildi. Damar yolu açılırken çok zorlanmışlardı, canım çok yanmıştı onu hatırlıyordum. Açtıkları şişmişti, tekrar açmışlardı. O ağrıyı hatırlıyordum ki şimdi de sızısı elimdeydi.

"Kocanı aramak için çok direndim ama aratmadın ve ben de dünyanın en anlayışlı insanı olmaya yemin etmiş gibi sana saygı duyup aramadım. Çok saçmaydı."

Sesimi çıkarmamaya devam ettim. Fetih ben varken eve bile gelmiyordu. Ben varım diye o evin kapısının önünden geçmiyordu. Altı gün olmuştu. Yarın bir hafta olacaktı. Bir hafta bir sene için belki çok kıymetsizdi ama beş ay için bir o kadar kıymetliydi. İstemsizce bunu düşünüyordum. Ama sanırım bir tek ben düşünüyordum. Benden

başka kimseler düşünmüyordu. Bir haftanın ne kadar kıymetli olduğu-nu bir ben biliyordum.

"Aranız bozuk anladığım kadarıyla," dedi. Beni çok zorlamak iste-mediğini ama sormadan da edemediğini biliyordum. "Olur Efsun ya. Her evlilikte yaşanan şeyler. Çok normal. Tuzu biberi denir ya. Çok mu üzdü seni?"

Burnumun direği sızladı çabucak. Öyle bir konuma getirmiştim ki bazı şeyleri insanlar kötü olan her şeyi Fetih'e yoruyordu. İlk ondan yana sorun olduğunu düşünüyorlardı. Ben mi sebep olmuştum buna? Onun tabiriyle ensesi kalın diye mi layık görmüştüm bunları? Kötü olan her şeyi adının önüne sıfat diye koyabilmiş iyi olan her şeyi de bir o kadar uzak tutmuştum adının yanından. Görüş alanım buğulandı. Böyle olmamalıydı sanki. Gözlerimi yumdum. Uyumak istiyordum.

"Yani ne kadar kötü olsanız da arasan gelirdi ki Efsun. Unutur, koşa koşa gelirdi. Gelmez diye mi korktun? Vallahi gelirdi ya."

Gelir miydi? Gelmiyordu. Haberi yoktu ama gelmiyordu. Benim o evde olduğumu biliyor, gelmiyordu. Zamanında benim yapamadığımı yapmış, ceketini alıp gitmişti. Ceketini alıp gitmişti, tek başına o evde olduğumu bile bile gelmiyordu. Hastayım gel desem gelir miydi? Gelir-di. Zafer haklıydı belki de koşa koşa gelirdi. Hastayım diye ama. Bana değil hastalığıma gelirdi. Sonra belki ya kıyamazdı ya da üzülürdü öy-lece yanımda olurdu. Hastayım diye de ağzını açıp tek kelime etmezdi. Sanki o cümleler hiç kurulmamış, sanki darmadağın olmamış gibi dav-ranırdı. Bedenimin gösterdiği tepki, kırdığım kalbinin de kurduğum o cümlelerin de önüne geçerdi. Hiç olmamış gibi davranırdı.

Benden köşe bucak kaçan adam ateşim var diye mi gelecekti? Gel-memesini tercih ederdim. Günlerdir benimle yüz yüze gelmemek için her şeyi yapan adam boğazım ağrıyor diye mi gelecekti? Gelmemesi-ni tercih ederdim. Gerçekten istediğim böyle mecbur kalınmış bir şey değildi. Zorunda kalınmış bir barış da değildi. Hastalığımı kullanmak istemiyordum.

"Arayalım gelsin mi?"

Dışarıdan nasıl gözüküyordum bilinmez ama çok ısrar ediyordu. Gözlerim kapalıyken başımı iki yana salladım ve o an fark etmeden burnumdan yastığa bir ıslaklık düştü.

"Ağlama gözünü seveyim ya," diye aniden isyan etti Zafer. "O gün kantinde otururken mavi gözlü bir arkadaşını görmüştüm. Arayalım mı? O gelsin en azından."

Akan burnumu çektim. Biri vücudumda bir düğmeye basmış sonra da kapatmayı unutmuştu. Gözlerimi aralayıp ona baktım. "Ahmet Hoca mı nöbetçi?"

Bir an ne dediğimi anlayamadı. Açıklamadan anlamasını bekledim. "Hayır Hicran Hoca var. Neden sordun?"

Cenin pozisyonu aldım, daha çok küçüldüm yatakta. "Kalbim ağrıyor benim," dedim açıkça. Artık gizleyecek takatim kalmamıştı. İnsan kendi kalbini taşıyamayabilir miydi? Ben taşıyamıyordum. Böyle çok büyük bir yük vardı üstünde, çok ağırdı. Nefesimi zorluyordu bazen, içimi bunaltıyordu, ağrı yapıyordu. Sol yanım baştan başa uyuşuyordu.

Zafer, saçma bir şekilde güldü. "Komik bir şey mi söyledim?"

Dudaklarını birbirine bastırıp susmaya çalıştı ama az önce bana üzgün bir halde bakan adam şimdi gülüyordu. "Doktorun olarak bu ağrının duygusal olduğunu düşünüyorum."

Neredeyse göz devirecektim. Alay ediyordu açık seçik. Bakışları, sesi... Ciddi bir şey söylüyordum ona burada. "Doktor olarak olaylara daha bilimsel yaklaşmanı tavsiye ediyorum. Kalbim ağrıyor diyorum."

Bunun cevabı o değildi. Daha profesyonel olmalıydı. Böyle cevap mı verilirdi? O zaman bize gelen hastaları psikologlara yönlendirseydik? Onlar hallederdi, duygulara yapabileceğimiz bir şey yoktu bizim.

"Tıp duyguları ne zamandan beri inkâr ediyor?"

"Tıp, bilimi her şeyin önüne koyuyor. Hastaya bu şekilde yaklaşman mantıklı mı? Kalbim ağrıyor diyorum, bu mu çözümün?"

Bu halsizlikle bile sinirlenme kuvvetini kendimde bulmuştum. Sinirlenme kuvveti. Onda her an her koşulda olan kuvvet. Artık bende de mi vardı? Üzüm üzüme, ben ona mıydı sahiden?

"Bilimin de aşkı sevgiyi inkâr etmediğini düşünüyorum. Hastaya değil arkadaşıma bu şekilde yaklaşıyorum ayrıca."

Kalbim ağrıyor diyordum, nefesim aksıyor, kalbimi taşıyamıyorum diyordum. Böyle büyük duygu mu olurdu? Hangi duygu bu kadar fiziksel bir ağrıya sebep olurdu? Biz sağlıkçıydık, nasıl yaklaşıyordu böyle? Önüme bir sürü ihtimal sunabilirdi. Basit bir hastalıktan ölümcül

bir hastalığa kadar. Ölecek gibi hissediyordum hâlâ duygu diyorlardı bana. Kalbimde bir okyanus yanıyordu. Öyle bir ağrıydı ki yangını söndüren olan su da zaten ağrının içindeydi. Derman yaranın içinde değil miydi bu?

"İyi, senin bu dediğin saçmalıklara inanıp tedaviyi erteleyeyim. Ölüp gidersem arkamdan, 'Efsun, Efsun,' diye ağlar durursun. Vicdan azabından istifanı verirsin."

Tekrar omzunun üzerine yatıp bütün ilgimi kopardım ondan. Yine güldü, kalkıp kovalayacaktım şimdi hastane boyunca.

"Ne güzel seviyorsun sen öyle ya," dedi bir çocukla iletişim halindeyken. "Şanslı adam. Şu haline bak, insan seninle kavga da edemez yatağa döşek oluyorsun hemen. Ama bak onun için de aynı şeyi söylerim. Pek hazzetmiyor sanırım benden ama yiğidi öldür dhakkını yeme. Şimdi sana bir şey anlatacağım aramızda kalacak tamam mı?"

"Ne oldu?"

Fetih hakkında mı anlatacaktı? Pürdikkat ona baktım.

"Siz daha yeni evlenmiştiniz. Kapıda seni bekliyordu, ben de o sıra yeni giriyordum hastaneye. Ben selam vereyim mi vermeyeyim mi diye düşünürken seninki beni fark edip selam verdi. Sonra çıkardı bir sigara uzattı." Benim bundan haberim yoktu. Zafer'den hoşlanmadığını biliyordum, beraber bir sigaralık bile olsa vakit geçirdiklerini bilmiyordum. "Tabii beni bilirsin yemek bulursan ye sigara bulursan iç. Aldım sigarasını. Öyle sohbet etmeye başladık. Hastane hakkında birkaç soru sordu. Havadan sudan sonra sigaraların sonuna gelirken elini omzuma attı ve dedi ki: 'Bak kardeşim sana tek bir soru soracağım sen de net bir cevap ver tamam mı?'"

"Ne sordu?" dedim merakla.

"'Herifin teki senin karına fıstık dese hoşuna gider mi?' dedi. Ben de, 'Gitmez kardeşim benimki ağız alışkanlığı,' demiştim de fayda etmemişti. Öyle sorunca ve empati kurunca haklı olduğuyla bir kez daha yüzleştim. Diledim özrümü helalleştik. O da Allah var kibar kibar konuştu. Yol yordam, usul bilen bir adam. O yüzden," derken ayaklandı. "Halledersiniz. Alır gönlünü. Kapatalım damar yolunu, seni taburcu edelim artık. Evinde kocanın yanında güzel güzel dinlen."

Zafer'in bana ne zamandan beri fıstık demeyi bıraktığını düşünüyordum ama aklıma gelmiyordu. Sahiden bir bıçak gibi kesilmişti. Fetih, bana bu konuşmadan hiç bahsetmemişti.

Elimi ona uzatmamı bekledi, ben yavaşça doğruldum yerimden. Nazikçe, yavaş yavaş, canımı yakmamaya çalışarak çıkarmaya başladı. "Zafer," dedim ona bakarken. Bana bakmadan, "Hı," diye mırıldandı. "Ya ben hatalıysam?"

Elleri durdu bir an, gözlerini bana kaldırdı. "Gönül almanın kadını erkeği olmaz ki. Sen alırsın gönlünü."

İşine devam etti ben onu izlerken. Altdudağımı ısırdım, dayanamadım yine konuştum. Sanki Zafer cevabı biliyordu. "Affeder mi ki?"

Tebessüm etti, hatta biraz kıkırdadı. Canımın yanışıyla elimi geri çekecek gibi oldum bir an. "Dün geceki halini görseydi o senden özür dilerdi ama kaçırdın bu fırsatı." Pamuğu sızım sızım sızlayan yere bastırdı ve yüzüme baktı. "Ama dürüst olayım dün geceki halini kullanmadığın için sana olan saygımı artırdın. Her neyse tut bakayım şunu," derken o parmağını çekti, ben koydum. "Muhakkak affeder. Sen yeter ki gönlünü almak iste."

O an kalbimin ta orta yerine umudun tohumlarını atmasına izin verdim. Fetih'in günlerdir benden kaçtığını, yüzümü bile görmek istemediğini, eve bile gelmediğini unuttum. O tohumun yeşermesinin önüne geçmedim.

Gerek soğuktan çatlamış gerek uyurken benim ısırdığım dudaklarım yara bere içindeydi ve ne zaman sıcak bir şey içsem ya da ıslatsam yanıyordu. Zeliha'nın uzattığı kaşığı almamak için kafamı çevirdim.

"Yemin ederim bu tabağı bitirmezsen küserim sana."

Gözü çok sık saate kayıyordu, ilaç saatimi dakikası dakikasına benden çok takip ediyordu.

"Midem bulanıyor Zeliha. Bu bile fazla, on tabak yemişim gibi şiştim. Uyumak istiyorum artık." Kaşığı yine de ağzıma tıkıştırdı, midemden ağzıma doğru yükselen sıvıyı hissettim bir an ve elimi ağzıma örttüm. Kusmakla kusmamak arasında birkaç saniye gidip gelirken tavana baktım. Kusmak istemiyordum, kusarken hissettiğim o iğrenç

hissi hiçbir şeyle kıyaslayamazdım. Çorbanın kokusu bana gelmesin diye burnumu da kapatırken elimle ittim kâseyi. O da pes etti, dağılmış saçlarımı ördü, ilaçlarımı içirdi, yüzümü okşadı, saçlarımı sevdi.

"İyi abim gelince her türlü içirir zaten sana," dedi çorba kâsesine bakarak.

"Gelecek mi bu gece?" deyiverdim hemen. Bir tarafım o kadar umutsuzdu ki gelme ihtimalini düşünmüyordu bile. İlaçların uyku getirdiğine güveniyor, birazdan uykuya dalacağım için kendimi rahatlatmaya çalışıyordum.

"Niye gelmesin ya?" diye konuştu Zeliha. Biraz kızgın biraz sitemliydi. "Burası onun evi. Gelmesi normal olanı. Aile evi burası, bekâr evi değil. İstediği zaman gelip istediği zaman gelm-" Kendinden emin cümleleri çalan telefonla durdu. İlaçlarımın yanına koyduğu telefonu aldı Zeliha. Fetih arıyordu. İçimin nasıl kıpırdandığını, stresin nasıl vücudumu yokladığını, kalbimin nasıl hızlandığını ve bedenimin nasıl ürperdiğini hissediyordum.

"Bir şey isteyip istemediğimi soracak. İstediğin bir şey var mı? Gelirken alsın." Başımı hızla iki yana salladım.

"Efendim."

Sesini duymaya çalışsam da gelmiyordu. "İyiyim. Neredesin sen geliyor musun?"

Zeliha'nın bende olan bakışları bir an kaçtı benden. "Evet," dedi biraz düzleşmiş bir sesle. Bir süre karşı tarafı dinledi sonra bana bakıp gülümsedi. Gözlerini kaçırdı, "Bir saniye abi," derken benden biraz uzaklaştı. Dudaklarını oynatarak, *"Geliyorum,"* dediğinde hızla koluna asıldım. Ne konuşacaksa burada konuşmalıydı. Yüzüme bakmadan karşıya dikti gözlerini.

"Sebep?" dedi tıpkı ağabeyi gibi. Gözlerini diktiği duvarda tek bacağını ritmik olarak sallıyor, dişlerini birbirine sürtüyordu.

Tekrar etti. "Sebep?"

Sesindeki öfkeyi gizlemeye çalışıyordu ama olmuyordu, sık sık yutkunuyor karşısındakinden ona çok büyük ve mantıklı bir sebep sunmasını istiyordu.

Fetih gelmiyordu.

"Yani?" dedi, sonra güler gibi oldu. Tamamen sinirlendi. Başını salladı. "Kolay gelsin o zaman sana," dedi. Bir cümle kurmuştu ama asla anlamını taşımıyordu. Altında çok farklı şeyler yatıyordu.

Fetih, gelmiyordu.

Telefonu karşılık beklemeden bir çırpıda kapattı, her şeye rağmen gülümsedi bana bakarken. "Tam gelirken bir işi çıkmış, geri dönmek zorunda kalmış." Ağzına hiç yakışmayacak şekilde yalanları sıraladı. "Hastalandığını da bilmiyor ya şimdi. Yoksa işi gücü umursamaz gelirdi. Çok da önemliymiş." Başımı salladım sadece, omuzlarım çökmüş içimdeki yıkımı yüzüme yansıtmamak için direndikçe direniyordum.

"Ama izin ver, hasta olduğunu söyleyeyim. İşi senden önemli değil. O şu an her şey yolunda diye işini aksatmak istemiyor. Ama senin hasta old-"

"Yok," dedim sadece. Yorganı biraz çekiştirdim. "İşi varsa vardır. Ben iyiyim, uyurum şimdi sabaha kadar zaten. Alıkoymayalım işinden. Hadi sen de git, yarım bıraktın dersini. Hadi bebeğim."

Yorganı kafamın üstüne kadar çektim. Küçüldüm yatakta.

"Işığı kapatır mısın? Çok uykum var." Durdu öylece tepemde bana baktı. Herkese öfkeliydi. Beni çiğneyip kafasına göre hareket edemiyordu. Şimdi elinde olsa Fetih'i arayıp ağız dolusu hasta olduğumu söyleyecekti. Sesini yükseltecekti, hesap soracaktı. Kendi iradesiyle gelmeyi reddeden Fetih'i hastalığımla getirecekti. Bu çok onur kırıcıydı. Kendi kendime iyileşirdim ben.

Önce gece lambalarını açtı, sonra ışığı kapattı. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

Konuşamadım o an. Sesim titreyecekti. Sadece mırıldandım. İyileştim dediğim yerden vurulduğumu hissettim, yara daha dikiş tutmadan yine kanatıldı, yüzümün tamamını yastığa bastırdım.

Bir saat on iki dakika. Çok önemli bir ameliyat başlayıp bitebilirdi. Türkiye şartlarında bir doktor on bir tane hastaya bakabilirdi. Şehirden şehre gidilebilirdi. Bir saat on iki dakika. Artık on üç. İlaçların uyku etkisini kaybettiği gecede bir saat on üç dakika...

"Peki sen ne yaptın?" dedim kendi kendime. Boylu boyunca yatıyordum.

Bir saat on dört dakika.

"Tam bir hafta oldu." Fetih ceketini alıp çıkalı tam bir hafta olmuştu. "Sen bir haftadır gelmesini bekliyorsun." Tavanda Efsun vardı. Onunla konuşuyordum. Ben konuşuyordum o dinliyordu.

"Urfa'ya kar yağdı, hasta oldun, iyileştin o daha gelmedi." Ben onu bekliyordum. Ne o geliyordu ne ben beklemekten vazgeçiyordum. "Ne de sen gidiyorsun." Ellerimle karnımın üzerine baskı uyguladım, kendi sesimden duyduğum cümle kafamın içinde gidip geldi. O cümlenin yanına başka bir ses de ilişti.

"Gönül almanın kadını erkeği olmaz ki."

Durmadım, düşünmedim, kendimle savaşa girmedim. Girersem kendime yenilirdim. Bir haftalık eziyeti devam ettirirdim. Doğruldum yataktan. Üçüncü çalışımda açtı Emir.

"Efendim yenge."

"Fetih'in nerede olduğunu biliyor musun?"

Sustu bir an. Emir'den başka öğrenecek kimsem yoktu. "Bir saat öncesine kadar ofisteydi. Ulaşamıyor musun?"

Evet, ulaşamıyordum.

"Sana sormak istedim sadece. Teşekkür ederim." Uzatmadan kapatacaktım ama o izin vermedi.

"Bir problem mi var?" Bir şeyler elbette biliyordu. En azından aradaki bozukluğu. En azından kolay kolay eve geç kalmayan Fetih'in bu saatte neden evde olmadığını.

"Hayır," dedim yine de. "Teşekkür ederim. İyi geceler."

Telefonu kapattığım gibi panduflarımı giyip koştur koştur aşağı indim. Terlemiştim sanırım biraz, soğuk direkt sırtıma vurdu. Hızlıca kendimi mutfağa atarken haftalık dozumu alayım diye mutfakta dolanan Zühre Karadere'yle denk geldim.

Sefil bir halde, pembe küçük domuz baskıları olan pijamamla süzdü beni. Bu kadının her an şık giyinmesi benim sinirlerimi bozuyordu. O kadar aşağılar gibi bakıyordu ki bana, çıkıp gidesim geliyordu. Elindeki bardağı ve ilaç kutusunu bırakmadan bana yaklaştı.

"İçtin mi yaptığım çorbayı?"

Çorbayı o mu yapmıştı? Yüzüm ekşidi. "Zeliha içirdi galiba." Keyfi o kadar yerindeydi ki... "Yeni evlendiğim zaman ben de çok çabuk hasta olurdum. Ev, okul, aile derken alışmam epey sürmüştü. Bünyem kaldırmıyordu."

"Zühre Hanım gördüğünüz gibi sizin gençlik anılarınızı dinlemek için biraz hastayım. Çok sohbet etmek istiyorsunuz ama daha so-"

Şu kadınla ortak noktamın olması beni yerden yere vuruyordu. Hasta olmak kadar basit bir durum bile olsun istemiyordum. Cümlelerimi yarıda kesti. "Mutfak yüzü görmemiş Osman bana çorba yapmayı öğrenmişti. Yirmi dört yaşında koskocaman adam mutfağa bir tek su almaya girerdi evlenene kadar. Sonra öğrendi. Ben hasta oldukça çorba yapmayı öğrendi."

Tamam Zühre Karadere bu topraklarda eşi tarafından en çok sevilen kişi sensin. Tamam... Anladım tamam.

"Şimdi senin şu haline bakıyorum," dedi beni tekrar süzerken. "Sahiden yazık sana. Kocan eve bile gelmiyor. Bırak bir tas çorbayı ortada bile yok."

Arkamı döndüm ve elimdeki bardakları suya tuttum. Belki onu dinlemediğimi düşünür de bırakır giderdi beni diye ama devam etti.

"Ama ben böyle bir çocuk yetiştirmedim. Öyle kocamın annesi gibi mutfaktan uzak da büyütmedim. Bilir Fetih çorba yapmayı. Bu da demek oluyor ki sorun sensin. Çorba yapmıyor değil sana yapmıyor." Böyle tane tane anlatıyordu. Bıçağı tek hamlede saplamıyordu. Yavaş yavaş. Deşe deşe. Adım adım. Çektiğim acıyı hissede hissede. Halihazırda yorgun vücudum bir düşmanla savaşacak kuvvette değildi.

"Sana söylemiştim Efsun. Bir gün yüzün gülse bir hafta acısı çıkar diye. Fetih eninde sonunda bir heves olduğunu anlar demiştim. Bak kaptırma kendini demiştim. Sen anlamamıştın. Olan sana oldu dedin ya o gün, bana hiçbir şey olmaz ama sen böyle sersefil olursun. Atasından yatak ayırmayı evliliğin sonu olarak öğrenen oğlum başınızdaki çatıyı ayırdı."

Ellerim devamlı oyalanacak bir başka şey buluyor, kirpiklerim titriyor ve sırtım ona dönmüyordu. *Atasından yatak ayırmayı evliliğin sonu olarak öğrenen oğlum...* Kelimelerin ağırlığı geçerlilikleriyle ölçülürdü. Bu kelimeler çok ağırdı.

"Rezil bir haldesin. Oğlumun eve gelmemesine şükrediyorum ilk defa. Kafa dinlesin biraz. Dinlesin, doğru kararları versin. Belki gelişim senin gidişin olur." Bıçağın altından damlayan kanı hissettim. Ona çık dışarı bile diyemedim. Onun mutfağındaydım, Fetih bile yoktu evde.

Oluk oluk kanıyordu yalnızlığım. Tek bir nefes bile yoktu kendime kefil yapabileceğim. Onu umursamıyor gibi gözüküyordum, yüreğim kulak kesilmişti. "Ama şimdi gitme, kal. Hastasın, ben sana çorba yaparım. Gidecek yeri olmayan insanı evimden kovacak, bakacak kimsesi olmayan hastaya bir tas çorba yapmayacak kadar kötü değilim."

"Var benim gidecek yerim." Sesimin bu kadar kırılgan çıkmasını beklemiyordum. Ona baktım. Umursamadı dediğimi.

"Sana da bir büyük sözü; hastalıkta yanında olmayan adamdan hayır gelmez. Bekleme. O adamdan sana hayır gelmez."

Sonra çıkıp gitti. Sapladığı bıçağı yerinden çıkarmaya tenezzül bile etmedi. Nefes nefese boşluğa baktım bir süre.

Üzerimde tozpembe kabanım varken, yaptığım tarhana çorbasını ve kurşun keki koyduğum kâğıt torbayı aldım. Bir saat on iki dakikadan da kısa sürmüştü. Arabaya yerleşirken kemerimi bağladım, değiştirmeye tenezzül etmediğim pijamamın yakasını düzelttim ve aracı çalıştırdım. Benim söylediklerim, Zühre'nin söyledikleri, Fetih... Hepsi kafamda top sektiriyordu. Başımda yoğun bir ağrı, morarmış ellerim ve solgun yüzüm. Hepsi aynadan bakınca tek tek seçiliyordu.

Yol bunlarla bitti, ofisin önüne geldim. Arabadan indim, güvenlikle konuştum. Fetih'in içeride olduğunu duyduğumda ellerimin titremesi arttı biraz. Bütün yol boyunca Sezen Aksu çaldı radyoda. Sezen'i arabada bırakamadım, kafamın içinde getirdim onu. Başımı ağrıtıyordu. Sezen dinlemek ilk defa beni bu kadar yoruyordu. Güvenliğin bahsettiği odaya gelene kadar birkaç kez düşme tehlikesi atlattım. O odaya varınca düzelirim sandım ama olmadı. Torba düşecek gibi oldu. Elim ayağım boşaldı, sanırım tansiyonum düştü. Dilim damağım kupkuruydu ve gözlerim kararıyordu.

Çok aceleciydim. Çalmadan destursuz girdim içeri. İlk kez gördüğüm odanın içinde nereye bakacağımı şaşırdım, kalbim ağzımda atarken hızlıca taradım odayı ve *onu* gördüm.

Loş odada deri koltuğun üzerine uzanmış tek elini ensesine koymuştu. Gözleri kapalıydı. Ona asla yakışmayacak bir dağınıklık vardı ortalıkta ama ondan önce viski bardağı ve şişesi. Dibi görülmemiş ama içilmişti. Fark etmedi odaya birinin girdiğini ta ki titreyen elim ayağımla ben bir yere çarpana kadar.

İnsan kalbini kusabilir miydi?

İrkildi ve çok sert bir kalkış yaptı. Saat çok geçti. Gelenden pek bir hayır gelmezdi. Göz göze geldik. Karşımda Fetih yoktu. Ütüsü bozulmuş gömleği, uzamış ve dağınık sakalları, bozuk saçları... Çökmüş bir Fetih vardı. İnsan kalbini kusabilirdi. Gözle görülür şekilde zayıflamıştı.

"Fetih," dedim günler sonra ilk kez. Bana bakıyordu ama ben olduğuma inanmıyordu sanki. "Ben geldim," dedim. Kalksın istiyordum. Ben geldim diye beni karşılasın istiyordum. Her nöbet çıkışı gördüğüm o parıltıyı görmek istiyordum.

Oturur pozisyonda kaldı ve günler sonra sesini duydum. "Ne işin var senin burada?" dedi. Gecenin üçünde sorulabilecek bir soruydu belki ama sırtıma bir ağırlık bindi. Bu muydu bir haftanın karşılaması?

"Geldim," dedim sadece. Zayıflamıştı. Dikkatimi toparlayamıyordum. Ona doğru ilerledim. Neden ayağa kalkmıyordu? Gözleri kayıyordu ara ara. Kafası biraz dumanlıydı sanırım. Titrek nefeslerle elimdekini koydum dağınık masaya. Alkole ait ne varsa ittim geriye. Hiçbir şey yokmuş gibi konuştum.

"Çorba yaptım sana. Tarhana. Bilmiyorum oldu gibi. İçilebilecek gibi en azından. Termoslara koydum soğumasın diye. Bir de kurşun kek. Biraz çekmesi gerekiyordu kendini ama bekleyemedim." Sesim ellerimle beraber bir yaprak gibi sallanıyordu, farkındaydım. "Alkol almışsın a-"

"Efsun bu saatte niye geldin?"

Tek merak ettiği bu muydu? Gelmiştim işte! Derin bir nefes aldım ve cesaretimi topladım. "Sen gelmiyorsun. Ben geldim." Baştan aşağı bir kez de o beni süzdü. "Ne kadar dağınık çalışmışsın. İçim daraldı. Ne kadar kapalı bir havası varmış odanın." Sonra aniden poşete yöneldim. "Yanımda kokulu mumlardan getirdim," dedim alakasızca. Neden getirdim ben de bilmiyordum. "Yakayım da açılsın odanın havası." Çalışma masasına doğru ilerlemek istesem de kolumdan yakaladı.

"Gerek yok Efsun," dedi ve kendisi ayaklandı. Hızlı adımlarla ka-
saya gitti. Masadan bir şeyler aldı, bir şeyler topladı hızlıca ve çek-
meceye sıkıştırdı.

"Bu saatte niye geldin sen?" diye tekrar aynı soruyu sordu. Küçük
mumları yine de koydum birkaç yere. Çalışma masasına da orta-
sehpaya da. Çoğu yere. Fetih, ben masaya yaklaşınca uzaklaştı oldu-
yerden, kalktığı yere geri oturdu. Mumları yakmak için, "Çakmak var
mı?" diye sordum. Tek tek çekmecelere bakarken çok geçmedi buldum.
Hepsini yaktım. Sonra çakmağı yerine koymak için tekrar çekmeceye
yaklaşırken ilk açtığımda fark etmediğim şeyi gördüm. Kırmızı kadife
bir kutu. Kalbim yaşadığı stresle başa çıkamıyordu.

"Bu kimin?" dedim ve hızla Fetih daha neye baktığımı anlamadan
açtım korkuyla kutuyu. Fetih'in bana aldığı ve haftalar önce bir an-
lık öfkeyle çıkardığım bileklikle karşılaştım. Bu gecenin ilk darbesiydi.
Benim kaybettiğimi sandığım bileklik Fetih'teydi. Hoşuna gitmediği-
ni belli edercesine soluklandı, mumların vanilya kokusu yayıldı etrafa.
Ona doğru adımladım elimdeki bileklikle.

"Benim bilekliğim bu," dedim yanına otururken. Ama aniden bilek-
lik benden çekilip alındı. "Değil," dedi yüzüme bakmadan. "Senin olsa
yokluğunu fark ederdin."

Gecenin ikinci darbesi de çok geçmeden geldi. "Kaybettiğimi san-
dım," diye açıkladım hemen, tamamıyla dürüsttüm. Dudağının kenarı
kıvrıldı, başını iki yana salladı.

"Bana kızdığın ilk an bunu gözden çıkardın." Kaybolmamıştı. Fetih
almıştı bıraktığım yerden. "Bir zorunlulukmuş gibi, kurtulma fırsatı
olduğu ilk an çıkardın bunu. Bekledim. Haftalardır, yokluğunu fark
et diye bekledim." Kırmızı kutuyu önümüzdeki masaya çarptı. "Fark
etmedin," dedi. Hassas noktasının üstündeydi parmağım hâlâ. Bu yüz-
dendi bu kırgınlığı. Savunamadım bile kendimi. "Sana bunu vermeme-
liydim. Bunu kelepçe gibi göreceğini bilmeliydim."

"Onu kelepçe gibi görmedim Fetih."

"Gördün." Dürüstlüğüme asla ihtimal vermiyordu. "Bu bir kelep-
çeydi ve ilk boşlukta kurtuldun. Keşke kabul etmeseydin." Bilekliğe
yöneldim hızlıca. Ama o kadar atik davrandı ki izin vermedi almama.
"Kurtulduğun şeyi alma Efsun. Bir kere kurtuldun, kendini tekrar sok-
ma o esarete."

"Fetih, saçmalıyorsun!"

Kelepçe ne demekti? Nasıl böyle düşünürdü? O bileklik benim için çok kıymetliydi. İlk alındığı günden beri. Aramıza gerçek bir kırgınlık girene kadar, kalbim paramparça olana kadar bir uzvum gibi sahiplenmiştim.

"Sana göre hep," dedi sadece. Bu konuyu şimdi uzatmak istemedim.

"Ne zamana kadar gelmeyecektin eve?"

Sessizce rasgele bir yere daldığını düşünüyordum. Gözleri elime odaklanmıştı. Ben de baktım aynı yere. Üç kere damar yolu açılmış elimdeki morluğa bakıyordu. Diğer elimle üstünü örtsem de görmüştü.

"Elin neden mor?" dedi sorumu es geçip. Yüzüme baktı ilk kez dikkatle. "Hasta mısın sen?"

"İyileştim, geçti gitti," desem de ikimiz de kendi istediğimizi konuşmak için direniyorduk.

"Ne hastalıkta ne sağlıkta diyorsun."

"Eve gelseydin bilirdin diyorum!"

Böyle değil miydi? İlk dansımızda eve zamanında gelmek gerekir diyen kendisiydi. Bana evde yemek yenecek diye dışarıda yemek yeme alışkanlığımı bıraktıran kendisiydi. Bana hem alışkanlıklarımı kaybettirmiş hem de yeni alışkanlıklarımı sürdürecek alanı bırakmamıştı.

Öfkeyle birbirimize baktık. "Bana gelecek ev mi bıraktın Efsun? Bana girecek kapı mı bıraktın?"

Ne kadar sertsek o kadar da ağlayacak gibiydik birbirimize. Saniyelerce kelimelerin altından kalkmak için direndik. Sonra aniden öfke dolu bir cümle döküldü dudaklarımızdan.

"Kaşık kadar kalmış suratın!" dedi.

"Kaşık kadar kalmış suratın!" dedim.

Dövecektik sanki birbirimizi. Oyuncağı elinden alınmış bir çocuğun öfkesine benziyordu. İkimiz de göz devirip yine sustuk. Sanki anlar torbaya girmiş gibi aynı anda konuştuk.

"Efsun..."

"Fetih..."

Ben devam etmek, özür dilemek istedim. Gönlünü almak istedim. Çünkü gönül almanın cinsiyeti olmazdı ama o benden daha hızlı davrandı.

"Efsun ben çok düşündüm." Gözlerini yere dikmiş konuşuyordu. yüzünü izledim. Neyi düşünmüştü?

"Ben çok düşündüm Efsun. Sen bu hayata mecbur değilsin. Bir iyilik yaptın bize. Çok büyük bir iyilik yaptın ama karşılığı bu değil. Karşılığı, 'Bana da vurur mu?' dediğin bir adamla aynı odayı paylaşmak değil. Böyle karşılık mı olur?"

Ne dediğini anlayamadan, ben öyle bir şey hissetmiyorum diyemeden konuşmaya devam etti. "Çok düşündüm. Bu kötülük. Sana yaptığımız kötülük. Olmamalı böyle. Hapishane hayatı yaşaman gereken bir şey yapmadın. Bu çok saçma. Bana her an el kaldırabilir diye düşündüğün biriyle yaşamak çok korkunç bir şey."

"Fetih..." Elini kaldırdı durmam için.

"Düşündüm. Düşündüm ve çıktım işin içinden. Ayrılalım o evden. Yeni bir ev açalım. Sen orada yaşa. Ben de devamlı iş için gidip gelerim oradan oraya. Arada sırada beraber gözükürüz, aileyle bir yemek yeriz olur biter. Zeliha ben yokum diye kalmaya da gelir. Şunun şurasında ne kadar kaldı ki bitmesine?"

Annesinden aldığı bıçağı, tek hamlede kalbime sapladı. Ben acımı hissedemeden soru sordu, beni bulunduğum her çatının altında bıraktı.

"Sen saymışsındır. Ne kadar kaldı?"

Bedenimden tüm can çekildi. Ölmek buna mı benziyordu? "Fetih," dedim sussun diye. "Sarhoşsun."

"Değilim. Sana yemin ederim ki yarın bu geceyi virgülüne kadar hatırlayacağım. Bunlar şimdi alınmış kararlar değil. Tek başına yaşa. Zeliha gelir gider. Beni kırk yılda bir görürsün. Aylar sonrası da belli. Kurtul artık benden. Kurtul artık. Bitsin. Rahat bir nefes al. Senemiz dolmadan boşanamayız da ama ben böyle bir çözüm yolu buldum."

Yoğun bir ağrıyla çıktığım yolun sonu Fetih'in yanına değil, hayal kırıklığına çıktı. Zaten tek taraflı umutlar hayal kırıklığına varmaz mıydı hep? "Bunu mu istiyorsun?"

"Bunu sen istiyorsun Efsun. Benim isteğimin zerre önemi yok. Düşündüm ve bunu buldum."

Devamlı parmağındaki yüzükle oynuyordu. Parmağının ortasına kadar çıkıp duran yüzüğe baktım. Görüntü bulandı. Ben onun gibi ele ne yapışıp çıkarma diyemezdim. "Aylar önce bulsaydın."

Ben böyle hissetmeden, ben gönül alacak kadar değişmeden, canım yanmadan, kalbimde bir acı hissetmeden...

"Haklısın. Keşke aylar önce bulsaydım ve seni hiç böyle bir şeye zorlamasaydım."

Baktığım her yer artık bir bütün değildi. Dalgalanıyordu gözlerimde. Kafamı çevirdim ve sol tarafa baktım. Bir ayna olsaydı yüzümü, çok acı çekti ama ses telleri de yoktu, diye tanımlardım. Gözümden bir yaş, ne kadar sıksam da kendimi düştü, ben bile görmedim. Gözlerimi kocaman açtım yaşlar dağılsın diye. Yutkundum, yüzümdeki acıyı gömdüm de ona baktım.

"Bir haftadır seni bekliyorum, senin evinde." Ona baktım, boşluğu izliyordu. Ne mutlu bana, aksa da gözyaşlarım görmezdi. Akmayacaktı da zaten. *Sakın ağlama!* "Madem böyle bir karar aldın o evden gitmesi gereken bendim, sen değildin. Senin evin orası."

"Bizde biri gidecekse erkek gider, kadının düzeni bozul-"

"Sizde yatak da ayrılmazdı," dedim devamını dinlemeden. "Ve ben sizden olmadığımdan benim için düzenini bozmana gerek yoktu."

Ben onlardan değildim. Zühre Karadere doğru söylüyordu. Fetih çorba yapmayı bilmiyor değil, bana yapmıyordu.

"Sen bendendin Efsun."

"Değildim Fetih. Değildim." Yine kaçtı gözlerim ondan. Ben ceketimi alıp çıkamamıştım, o çıkmıştı. Her şey hazırdı onun için, kararını duyuruyordu. Biz değildik, kararlar tek alınıyordu.

"Tamam bunun kararını da Efsun Hanım versin."

"Burada kararları sen veriyor gibisin aslında."

Sohbetten uzak konuşmalar cümlelerden sonra derin sessizliklere bırakırdı kendini. Gülüşler, yükselişler, inişler olmazdı. Sancılı suskunluklar olurdu. "Senin istediğin, hastanene en yakın evi tutarız."

Gelip almayacağı için yolum da uzun olsun istemiyordu galiba. Gülümsedim. Kocaman hem de. Hiç ağlamak istemiyormuş gibi. Kelimeler yaşlandırabilirdi. Aklar düştü sandım saçıma. "Ben maddi manevi her şeyi halle-"

"Bunlar artık beraber konuşacağımız konular değil," dedim sadece. Kan kusacaktım. Gözlerim karardı. Çenem titriyordu. Kalktım ayağa. Tutamıyordum artık. "Maddi manevi bir şeye de ihtiyacım yok. Bu gece de evine dönebilirsin."

Kolumdan tuttu ve adım atmama engel oldu. "Bunlar beraber karar vereceğimiz konular."

"Bunların hiçbiri artık ortak değil. Sen kararını vermişsin, bundan sonrası da bende ama şimdi konuşmak istemiyorum. Evine git, ben de en yakın zamanda gelip eşyalarımı al..."

"Ulan bu kadar kolay mı kabul ediyorsun?" Sesi dört duvar arasında gidip geldi, en son bana çarptı. Kolumdan tutup sarstı beni. "Bunu teklif etmemi mi bekliyordun?"

"Bunu teklif etmeni beklesem bir haftadır seni o evde bekler miydim?" Yüz yüzeydik, sıcak nefeslerimiz tenimize sürtünüyordu. "Kalkıp gecenin bir vakti yolunu bile bilmediğim bu yere gelir miydim? Özür dilerim o gece söylediğim her şey için, özür dilerim. Bunun için geldim. O an beyaz gömleğini o halde görmek, saatler önce bir çocuğun saçlarına dokunan ellerinin kan revan içinde olması... Bunlar benim kaldırabileceğim şeyler değil. Ben doktor olabilirim, kanla içli dışlı olabilirim ama bunlar demek değil ki o görüntüler benim için normal olsun. Benim için buradan leşin çıkacak cümlesi de inan ki çok korkunç. Senin bu kadar gözün dönmüşken benim de döndü. Sen o an nasıl davrandığının farkında değildin, ben de ne söylediğimin. Özür dilerim. Kullandığım her cümle için özür dilerim. Kulağım duymuyordu. Tüm öfkem ellerine bulaştırdığın kanaydı. Tüm cümlelerim o kanaydı. Senin şahsına kurdum çünkü öfkeden gözüm hiçbir şeyi görmedi. Kana kan kustum ben."

Kolumdaki eline, işin doğrusu yüzüğüne baktım. Çıkaracaktı. İyi ki ben buradayken çıkarmamıştı. O görüntü sebebini bilmem beni uyutmazdı gecelerce. Sebebini bilmem... Bilmemek bazen çok büyük bir lükstü.

"Her neyse. Bunlar başka bir gün konuşulur ama ben iyi ki gelmişim. Aldığın kararları duymuş oldum. Saygı duyuyorum. Sen nasıl beni bu hayatın içinde tutmak istemiyorsan aynı şekilde ben de seni tutamam. Hiçbir şekilde de sorumluluk hissetme, lütfen evine git. Ben de en yakın zamanda eşyalarımı topla-"

"Efsun..."

"Zeliha anlar." Sesim titriyordu. Kafamı asla eğdiğim yerden kaldıramıyordum. Yüzüğüne bakıyordum. Neydi bu içimde çın çın öten se-

Bir kutlama mıydı? Bitiyordu her şey. Böyle acı acı hangi enstrüman çalardı? "Ama bir şekilde anlatırız. Benim kararım demene de gerek yok. Tüm sorumluluğu ben alırım."

Gözyaşım Fetih'in eline damlayacaktı. Biraz daha durmamam gerekiyordu. Kolumu çektim ve arabanın anahtarını alıp hızla ilerlemeye başladım. Gözlerim daha çok karardı. Kendimi sıktım. Patlayacak, kan kusacaktım. Sadece yürüyordum. Çıktım odadan, sarsak adımlarım beni dört beş adım ilerletti. Bir ses bekledim. Nedendi bu bekleyiş? Gelmedi. Geldiğini sandım. Kafamın içinde, "Efsun," diye bağırdı biri. Durdum. Kulaklarımı tıkamak istedim. Rendeleniyordu âdeta kalbim içimde. Kıyılıyordu, kanamıyordu bile.

"Efsun!" diye yine bağırdı. Gerçek mi hayal mi bilmiyordum. Ama döndüm arkamı baktım. Son bir umut. Fetih'in parlayan gözleri bile beni o anın gerçek olduğuna inandırmadı. Ona baktım. Tek bir kelime. Tek bir kelime beni ikna edebilir miydi?

"Gitme."

Elini kaldırmıştı durmam için. Bir adım daha gitsem akıl sağlığını kaybedecekti sanki. "Hayır gitme," diye tekrar etti. "Nasıl gidersin? Gitme." Tek bir güç. Son bir kuvvet. Anlaşmadan birbirine koşan iki çift ayak. O koridorun en başındaydı, ben en sonunda. Orta yerde değil bana yakın olan yerde buluştu bedenlerimiz. Alınan yol eşit değildi yol çarpı zamana. Alınan yol eşitti hasrete ve güce. Beni belimden tutup kaldırdı. Geriye doğru sendeledik. Kollarımı boynuna sardım, belimi kavradı.

"Gitme!"

"Özür dilerim."

İkimiz de ilk önce söylememiz gereken şeyi şimdi söyledik. Geriye doğru gittikçe gittik. Fetih'in yüzü avuçlarımın içindeyken alnını alnıma yaslamasına izin vermeden dudaklarımı bastırdım yüzüne. Sakallarına, elmacıkkemiğine. Bir muhtaçlık ya da ihtiyaç. Delirecektim. Öpmesem ölecektim.

Beni aniden tamamen kucakladı, bacaklarımı beline dolamış halde buldum. İkimiz de sarhoştuk sanki. Fetih aniden bir şeyleri devirdi ve ben sırtımı çalışma masasına yaslıyken buldum. Fetih, neredeyse üzerimdeydi. Elindeki bilekliğimi kaldırdı. "Takmayı kabul

ediyor musun?" dedi önce. Bilekliğe baktım. "Ne olduğunu bile bile takmayı kabul ediyor musun?"

Başımı salladım hızla, düşünmeden. Fetih tek elini yanağından kapatıp başımın üzerine sabitledi ve hızla taktı bilekliğimi. Sonra o morluğun üzerinden defalarca kez öptü. Defalarca. Sızısı azaldı o öptükçe.

Nefes nefese birbirimize bakarken, "Sarhoşsun," dedim. Kontrolü tamamen kaybetmiş gibi, bunca zamandır aramızdaki çekimi var gücüyle engelleyen şeyi tekmelemiş gibi bakıyorduk birbirimize. Çıldırmak üzereydim. "Yarın hatırlamayacak kadar." Yüzünde çok tehlikeli bir gülümseme oluştu. Başını salladı. Vücutlarımız akıl sağlığını kaybetmişti.

"Yarın hatırlamayacak kadar," diye destekledi.

Elini koynumdan sızdırdı ve en belirgin benimi eliyle koymuş gibi buldu. Başparmağını beni inletecek şekilde bastırdı benimin üstüne. Ensesinden yakaladım onu. Ona yükselmedim. Onu kendime çektim. Sol bacağımda bir ısı artışı hissettim ve onu istediğim kadar çekemeden kendime, ayağım bir ateş parçasıyla temas etti ve odanın içi yanıp sönen kuvvetli bir ışıkla aydınlandı. Her yeri inletecek yangın alarmını duyduk.

PANDORA'NIN KUTUSU

Ben; ne Tanrı'nın ağacından eksilen bir meyve için yarattığı insanları cezalandıracak kadar affetmeye uzak olduğunu düşünürdüm ne de yarattığı insanların bir elmaya yenileceğini. Elma hislerin temsiliydi. Hisler... Gözlerimi yumdum ve nefeslendim. Hisler her şeye sebep olabilirdi.

Fetih'in başparmağı ayak bileğimdeki kızarıklık üzerinde dolanıyordu. Gözüm masada devirdiğimiz parçalara kilitlenmişti. Gözlerimin irileştiğini fark ediyor, kendimi düzeltiyor ama kısa zaman sonra yine iri iri bakıyordum. Dumanın kokusu henüz terk etmemişti bulunduğumuz yeri. Yanan perde, kâğıtlar, devrilen eşyalar, ne zaman düştüğünü bile fark etmediğim vazo, köşesi yanmış pembe kabanım... İki yerden tutuşmuştum. Eğer yangın alarmı çalmasa, eğer Fetih çok atik davranmasa ciddi bir yanıkla hastane yolundaydık şimdi. Bu atikliği belinin incinmesine neden olsa da beni yanmaktan kurtarmıştı.

"Baba ne beyin siktin gece gece ya." O kadar uzun uzun susuyordu ki Fetih, bir an telefon kapandı da kulağından çekmeye üşeniyor sanıyordum. Tereddütsüz babasına ettiği küfür beni çok utandırdı ama onda etkisiz kaldı. Sanırım benim haddimden fazla utanmamın sebebi Fetih'in yerine de utanmamdı. Telefonu kulağıyla omzu arasında sıkıştırdı, kahvesinden içti. Ayılmaya çalışıyordu.

"Evet baba mum!" diye yükseldi. Adamın ekmek teknesini yakıyorduk az kalsın, bağırıyordu bir de utanmadan.

Sanırım babası da ona yükseldi ne dediğini anlamadım ama Fetih'in cevabıyla devekuşu gibi kafamı gömmek istedim. "Gelininin paşa

gönlü," diye tersledi. "Vereyim telefonu kendisine sor istersen, dört tarafı ışıklarla çevrili yerde neden mum yakmış." Çenem kilitlenmiş şekilde yine yere bakmaya başladım. Ne cevap verecektim ben adama?

Burnum akıyor ama peçete istemeye utanıyordum. Fetih, ayaklandı ve pencereleri tek tek kapattı. Elimi sineme götürdüm oradan usul usul gecelimin içine sızdım. Tam da bir noktaya parmak bastım. Fetih gibi. Sol göğsümle omzum arasında olan benlerimden en belirgin olanına dokundum.

İçim o kadar allak bullaktı ki bu karmaşanın içinde kaybolmamak için düşünmüyor, sorgulamıyordum. Fetih'le göz göze geldiğimde saf bir utanç vücudumu kaplıyor ve hemen gözlerimi kaçırıyordum. Sonradan gelen bir pişmanlık var mıydı? Asla. Hatta kendime bir tek bu soruyu sormuştum. Tek soru tek cevap. Kısa bir an da olsa kendimizi kaybetmiştik. O dakikalardan sonra gelen pişmanlığın ne demek olduğunu bilirdim. Ne gerek vardı ki bu temasa diye düşünürdü insan. Bir soğukluk olurdu. İçi geçerdi insanın. Utanmazdı, yüzüne bakarken kalbini kusacak gibi hissetmezdi, rüzgâr efil efil yüzüne eserken yanakları yanmazdı, elini ayağını koymak için yer aramazdı.

Gözlerim usul usul yerdeki eşyalardan Fetih'e doğru kaydı. Sessizce babasını dinliyor sandım ben ama pürdikkat masada kalemle mumu oyuyordu. İzlendiğini hissetti sanırım, gözleri keskin bir şekilde beni buldu ve kaçamadan bakışlarından onun gözleri altlara indi. Benimde dolanan elime baktığında hızla elimi çektim ve o da gözlerini çevirip telefonu indirdi. Umarım Fetih değil, babası Fetih'in yüzüne kapatmıştır.

"Gidelim gösterelim ayağını doktora, olmaz bu böyle."

"Fetih üflemezler bile ayağıma, ne doktoru?" dedim ve ayaklandım. Önümdeki sehpaya yöneldim ve yanmış birkaç kâğıdı elime aldım. Ellerim devamlı bir şeyle meşgul olsun istiyordum. Ve o mumları da elim ayağım boşluktayken ne yapacağımı bilemezsem diyerek yanıma almıştım. Ne geliyorsa başıma elimi dolu tutma isteğimden geliyordu. Elim boşsa ne yapacağımı şaşırıyordum.

"Bunlar da yanmış," dedim kalan yerleri okumaya çalışırken. Hiçbir şey anlamıyordum ama Fetih'in her kâğıdı bana çok önemliymiş gibi geliyordu. "Çok önemli bir şey var mıydı aras-"

"Efsun sen yanıyordun!" Sesindeki şaşkınlık ve hayret onun değil de benim kafamın bulanık olduğunun en güzel kanıtıydı. "Daha önemli ne yanabilir?"

Bu, biraz doğruydu. Yanıyordum. Hem de canlıyken. Fetih, sıkıntıyla soluklanıp sigarasını ve çakmağı aldı. Çakmağı benim mumları yaktığım çakmaktı ve sanırım çarpa çarpa almıştı. "Bir sigara içip geliyorum," dedi yüzüme bakmadan. Bir buçuk dakika dayanabildim burada yapayalnız oturmaya. Kafamın içinde söyledikleri dönüp durdu, beklemedim ben de çıktım arkasından. Terasın ortasında bir masa vardı, o masaya bırakmıştı sigarasını, kendisi ayakta dikiliyordu. Sesimi çıkarmadan bir sigara aldım ve dudaklarımın arasına alırken harladım ucunu.

"Efsun," dedi ama artık çok geçti, yanmıştı. İkimiz de karşı taraftaki manzaraya baktık. Tüm evlerin ışıkları sönmüş sokak lambaları yanıyordu. "Ayıldın mı?" diye sordum. Ona sarhoşsun dediğimde değilim demişti.

"Ayıldım."

"Sarhoş muydun?"

Neyi sorguladığımı çok iyi biliyordu. Kalbimin neye kırıldığını, neyi merak ettiğimi çok iyi biliyordu. "Otuz yaşındayım, hiç bu kadar sarhoş olmamıştım," dedi. Yalan söylüyordu, nasıl olmamıştı?

"Öyle demedin ama?"

"Hangi sarhoş, sarhoş olduğunu kabul etmiş ki?" Koluma dokundu ve bana bir adım yaklaştı. Yüzüme bakıyordu, ben ise minik bir karartı olarak dolanan kediyi izliyordum. Parmaklarımın arasından sigarayı aldı ve aşağı attı. "İçme," dedi yumuşak bir sesle. Onun eline baktım. Kendi eli doluyken benim elimden alıp atamayacağını biliyordu, o yüzden kendi sigarasını da attı. "Sarhoş adam ne söylediği şeyin arkasında durur ne de söylediği şeyi hatırlar," dedi. "Ne arkasındayım ne de hatırlıyorum."

Arkama geçtiğinde iki eli omuzlarıma dokundu. "İçeri geçelim, hastasın."

Bedenimin ne denli sıcak olduğunu yüzüme soğuk rüzgâr dokununca hissediyordum. Başımı salladım ve önden yürüyerek odaya geri girdim. Oturmadım, ortalıkta dolandım. Masanın ucunda sağlam kalmış köşeye baktım. Bir çerçeveye. Yüzüstü kapatılmış bir çerçeveye...

Yüzüstü konmuş fotoğrafın benim de içinde olduğum üç kişilik bir fotoğraf karesi olduğunu bilemezdim. Zeliha, ben ve Fetih'in benim bile telefonumda olmayan fotoğrafı çıkarılmış, çerçevelenmiş ve masaya konmuştu. Bununla da yetinilmemiş, yüzüstü konmuştu. Beynim daldan dala atlayan bir kuş gibiydi. Yüzüstü konmuş çerçeve içinse ilk düşündüğü düşme ihtimaliydi. Hani o sarsıntıda düşmüştür belki diye ama hayır bu benim kendimi kandıramayacağım kadar açıktı. Fotoğraf yüzüstü konmuştu, bilerek ve istenerek. Soracak cesaretim yoktu ama o yanıtladı.

"Kendi fotoğrafının benim masamda olmasını istemezsin diye düşündüm." Vücudum çok mu hassaslaşmıştı yoksa Fetih'ten duyduğum her şeyi kendime yara mı yapıyordum? "Kaldırmaya elim gitmedi, yüzüstü koydum."

Fotoğrafı onun bıraktığı gibi yüzüstü geri bırakıp yanına oturdum. Bilekliğimi izledim öylece. Fotoğraf hakkında daha fazla konuşmadım, dilimin ucuna gelense burası için komikti.

"Urfa'ya da kar yağdı sonunda."

Ama sen yoktun. Sanki hiç yağmadı.

Onun sırtı koltuğa dayalıydı, benim de dirseklerim dizlerime. O benim sırtımı görüyordu bense onun gölgesini. "Gözün aydı."

Bu gece olduğumdan daha hassastım. Olurdu arada böyle, bir hastalığın koynundan yeni çıkmıştım. Hassaslaşmıştım. Kalbim zaten artık emin de olduğum gibi hastaydı. Yoksa bir insan evladı hiç "gözün aydı" gibi basit bir şeye bu kadar parça pinçik olur muydu? Fetih'in her cevabı iğne gibi batıyordu.

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Dışarıdan bakan biri buna gülümseme derdi ama benim gözümde ilk canlanan şey kesinlikle karın yağdığını ilk gördüğüm an oldu.

"Oynadın mı gönlünce?"

Aptal Efsun... Aptal! Yağdıysa yağdı kar! Sana ne? Sırası mıydı?

"Oynamadım."

Dokunmadım bile.

"Bilmiyorum ki ben oynamayı," dedim öğrenilmesi çok büyük, matah bir şeymiş gibi ama bana göre öyleydi işte. Fetih'le konuşmuştuk daha önce. Bana demişti ki: "Kardan adam yapmanın bir adabı vardır."

İnanmıştım ben de. Evde bir atkım vardı, köşeye ayırmıştım kardan adam yapınca takarız diye.

"Sevmedim de zaten karı," dedim beni görmeden duyan, beş yaşındaki çocuk konuşuyor sanırdı. Biraz utanmaz olsam ağlardım. Tabii insanoğlu yüzsüzdü, çabuk alışırdı. Bir haftadır ben de ağlamaya iyi alışmıştım. "Yolları kapıyor hep. Yarım saatlik yol oluyor bir saat. Ki eriyince de çok çirkin oluyor. Her yer çamur ya da buz. Yürümeyi de beceremiyorum zaten. Bir insan ne kadar beceremezse o kadar beceremiyorum. İnsan düşer mi ya çocuk gibi? Kaç kere düştüm saymadım. İstediğim topukluyu giyememem de cabası. İzmir'dekiler çok ballı ya, büyük dertten kurtulmuşuz. Çekilecek çile değil bu ki..."

"Düştün mü?" Kendi kendime salladığım yalanların ardı arkası o konuşmasa kesilmeyecekti. O kadar çok kötüleyecektim ki karı herkes nefret edecekti.

Başımı salladım ona dönmeden hemen önce. "Düştüm!" dedim sitemle. *Sen olsan tutardın!* "Saymayı bile bıraktım. O kadar çok düştüm." Gözünün içine bile bakıyordum o sitemimi okusun diye ama o gözlerini çekti benden. Ciğerimi dağladı soluğum.

"O gece her şey çok güzeldi," dedim daha fazla uzatmadan. Farklı şeylerden bahsedince de üzülüyordum zaten. "Biz çok güzeldik. Her şeyimizle hem de. Bu kadar zaman oldu sanırım dışarıdan ilk kez bu kadar güzeldik. İnsanlar bize o kadar özenerek bakıyordu ki Fetih sen farkında değildin belki ama ben o gözlerindeki hayranl-"

"Farkındaydım," dedi buğulu bir sesle. Kaçamak bir bakış attı bana ama tam olarak bakmadı.

"Oradaki en şanslı adammışım gibi bakıyorlardı bana."

Oradaki en şanslı kadınmışım gibi bakıyorlardı bana. Ben de bunun farkındaydım.

Dudaklarımı ıslattım, üzerindeki gömleğe baktım yutkunarak. "Gömleğin çok yakışmıştı," diye devam ettim. "Beyaz gömlek aslında. En fazla o renkten var dolabında. Çok sık giyiyorsun ama o gün bir başka güzel durmuştu üstünde. Hani böyle bakmaktan alıkoyamıyordum kendimi."

Hele zeybek oynarken, diye geçirdim içimden...

"Kravattan dolayı," diye karşılık verdi ansızın. O kravatı takışı geldi aklıma, o günkü güzelliğimiz daha da şahlandı gözümde. O gün bizim

en güzel günlerimizden biriydi. İkimiz de habersdar değildik bundan.
"Kravatın marifetiydi."

Zeybek oynarken kravatını çıkardın ya aptal adam! Senin güzelliğindi o! Marifet bu kez tamamen sendeydi!

"Sonra bir çocuğun saçlarını ördük. Öndeki tutamlarını sen çıkardın hatırlıyor musun?"

Dudakları aralandı usulca. Yüzü çökmüştü, yaş almıştı sanki. O yıpranmışlık karşımda kanlı canlı bir beden olarak duruyordu. Bu bahsettiğimiz güzellik bize bir hafta uzaktı ama bıraktığı his senelere bedeldi.

Seneler öncesinden bahsediyor gibi hissediyordum. Ağzından hoş bir tat, o günü efil efil esen bir rüzgârın getirdiği yasemin kokusu gibi hatırlıyordum.

"Senden biliyorum," dedi bana bakmadan. "Daima o iki tutamı çıkarırsın saçlarını toplayacaksan."

Doğru biliyordu. İstiyordum ki yüzüme daima dökülsün birkaç saç telim. Annemden kalmış sayısız alışkanlıklardan biriydi. Rahat edemezdim aksi halde.

"Ellerin kocaman olsa da çok yakışmıştı o küçük çocuğun saçlarına." O büyükle küçüğün tezatı aldı götürdü beni yine o rüyaya. Çok yakışıyordu, bunu her evrende söyleyebilirdim sanırım. Fetih'in bu koca koca oluşu, bebeklerin ve çocukların minikliğine çok yakışıyordu.

"Taktın sen de ellerime."

"Ne yapayım kocaman ellerin. Ama biliyor musun senin ellerin çok güzel?" O günün güzelliği hiçbir şekilde bitmiyordu. Fetih'in ellerini en başından beri beğeniyordum. Hatta ilk ilgimi çeken elleri olmuştu. Ama bazı anlar daha güzel gelirdi. "Hani bazen görüyorum böyle iri elleri küçük bir şeyi tutarken, kedi olur bebek olur, istemsizce yüreğim hopluyor. Canını yakacak diye. Yapsa da istemeyerek olacak ama olacak. Çünkü ürkütücü geliyor o büyüklük ve o küçüklük. O tezatı korkutucu geliyor ama sende böyle değil. Garip bir şekilde, ellerini kullanışından belki, bilmiyorum. Belki parmaklarından. Yüreğim hoplamıyor, aksine içim çok rahat oluyor. Çok güzel ellerin var Fetih."

On dört, on beş yaşındaydım yanlışım yoksa, Suna annemin eşi Levent amca bana demişti ki: *"Kötüden önce güzeli göstermezsen, yanlıştan önce doğruyu anlatmazsan; hatanın içinde olan insana hiçbir şeyi*

açıklayamazsın. Sen güzeli anlat önce sonra çirkinden bahset. Önceliğin doğrusunu anlatmak olsun, yanlışı sonraya bırak. Daima iyi olandan başla ki kendisinin çirkin olduğunu hissetmesin. Yaptığı şeyin güzelin yanında nasıl çirkin durduğunu fark etsin. Daima doğru olandan başla ki yanlış bir insan olduğunu hissetmesin. Yaptığı şeyin doğrunun yanında nasıl yanlış kaldığını fark etsin. İnsanları ancak bu şekilde kazanabiliriz."

Fetih, bilmiyordu neden ona bu güzelliklerden bahsettiğimi ama ben biliyordum. Ona kurduğum cümleler onu, dünyanın en yanlış ve en çirkin insanı gibi hissettirmişti. Tüm güzelliklerden uzak, tüm çirkinliklerle iç içe. Fetih, dünyanın en güzel insanı olmadığı gibi en çirkin insanı da değildi tıpkı benim gibi. Öfkesine yenildi diye ona kızmıştım, ben de öfkeme yenilmiştim.

"Sonra ne oldu peki? O tüm gece bakmaktan alıkoyamadığım gömleğin kan revan içindeydi gecenin sonunda. Kıpkırmızı oldu dakikalar içinde. Hem senin hem başkasının kanı bulaştı. Bir iki damla da değil üstelik, renk değiştirdi gömleğin. Neden Fetih, her şey bu kadar güzelken neden?"

Kafasını oynatmadan gözlerini bana kaydırdı. Duruşunu bozmadan konuştu. "Şerefsiz puştun tekinin bütün gece gözümün içine baka baka karımı izlediği yetmiyormuş gibi; karımın yanımdan kalktığı ilk an peşinden gidip onunla da yetinmeden evli bir kadına fütursuzca konuştuğu için. Sana yemin ederim ki zerre pişman değilim. Onu kendi ayaklarıyla odadan çıkamayacak hale getirmedim ya yazık bana. Bütün gece, gözünü bile kırpmadı sana bakarken. Biz evliyiz, ben bile seni öyle uzun uzadıya izlemedim Efsun. Geç kaldım, ben o herifin burnundan kan getirmek için çok geç kaldım. Tek pişmanlığım buna."

Hâlâ ve hâlâ diretiyordu. Başımı iki yana salladım, yüzümü kapattım ellerimle. Bacağımı hiddetle sallarken, "Bana en başından beri bahsetseydin bundan," diye karşılık verdim. "Deseydin ki Efsun böyle böyle bir durum var, ben rahatsızım mutlaka bir şey yapardım. Fetih rahatsız oluyor deyip mutlaka yapardım bir şey. En kötü erken kalkardık. Madem böyle iğren-"

Konuşmama çok da izin vermedi. Sanırım yalandı, şu dizilerde yaşanan; bir temastan sonra sorunların üzerine sünger çekilmesi. Biz şu an başladığımız yere gelmiştik çünkü.

"Ben mayası bozuk bir adamım Efsun," deyiverdi aniden. "Ş...
mı?" Evet. Doğru düşünüyordum, kendini dünyanın en çirkin...
ı gibi görüyordu. "İnsanlıktan nasibimi almadım ya ben, kan...
beklemişimdir belki." Yüzüne bu kez ben bakamadım. Sadece k...
etkisiz bir sesle girdim araya.

"Özür dilerim."

"Belki bir şey yapar da son saniye, ben de ağzını burnunu kır...
Buyum ben. Benim neyime senin mutluluğunu görüp sabretmek?...
yine benim senin keyfin kaçmasın diye içten içe kan kusmak?"

"Özür dilerim."

"Mide bulandırıyorum ya ben Efsun? Her şey tabii ki planlıydı...
şey yapsın da tüm hıncımı ondan çıkarayım diye. Ondan çıkarayım...
tüm öfkemi sana bir şey kalmasın diye. Sonuçta sana bile el kal-"

"Özür dilerim Fetih!" Bu sönük sesime rağmen bir isyan gibi çık-
mıştı. O cümle bir kez benim ağzımdan çıkmış zulüm olmuştu za...
ona, bir kez de o söylesin istemiyordum. "Benim de öfkem bu Fe...
Bu! Sen başkalarının kemiklerini kırmaktan bahsediyorsun, ben ke...
dilimin kemiğini kırıyorum. Gözüm döndü Fetih! Gözüm döndü. B...
çocuğun saçlarını örmüş ellerin kan içindeydi Fetih, bu benim için n...
demek senin haberin var mı? O eller bir saat öncesinde benim yüzümü
avuçladı! Bu benim için nasıl bir travma haberin var mı?!" Onun as-
madığı cümleler, benim görüntülerim vardı. Kaç kez gözümün önüne
gelmişti o hali haberi var mıydı? "Kanlı ellerini görmezden gelme...
isteyemezsin! İğrenç cümleler kurdum. Özür dilerim. Öfke anında k...
ruldu hepsi. Delirmek üzereydim o an. Kafayı yiyecektim gömleği...
gördükçe. Sana vurmadım..." Aniden öne doğru hışımla çıktı dip d...
değil belki ama yan yana kaldık.

"Ama beni öldürdün," diye benim daha yumuşak şekilde sonlandıra-
cağım cümleyi en sert şekilde tamamladı. "Sana defalarca kez dedim ki...
gerekirse sık kafama ama bana dilinin zehrini akıtma Efsun, sağ kalamam
diye!" Yüzünü aniden bana doğru itti, dip dibe kaldık. "Seninle benim
aramdaki en büyük fark ne biliyor musun?" diye sordu gözlerimin içi...
içine gömülürken. Geri çekilmedim ama daha da yaklaşmadım, sadece
dinledim. "Benim öfkem sana bile olsa sen hariç herkese kusmak için ça-
balıyorum, sen; kime öfkelenirsen öfkelen soluğu bir tek bende alıyorsun"

Bu tespit gecenin beklenmedik saatinde beklenmedik kişisinden bir ok gibi delip geçti içimi. Doğruluğu sanırım, boğazımda bir yumru varmış gibi yutkundurdu beni. Dudaklarım aralanmadı bile. Fetih, yüzümü karış karış inceledi, ona hak verdiğimi gördü ama bu yüzünde olumlu bir şeye sebep olmadı. Haklı çıkmanın haklı gururu yoktu, haklı çıkmanın ince sızısı vardı.

Birkaç parmağını göğüskafesinin oluğuna vurdu. "İçim yanıyor Efsun," dedi açıkça. "Sen bana o cümleleri kurduğundan beri tam şuradan yanıyor içim. Kan kusuyorum. Elim sızlıyor benim bir haftadır, senin dilin sızlamadı ama benim elim sızlıyor."

Tam işaret ettiği yerden patlayacaktı. Bana el kaldırmamıştı ama benim bunu dillendirmem kaldırmış gibi yetip de artıyordu. Gözleri bir bütün olarak duruyordu belki önümde ama o bin parçaya bölünmüşlüğü görmeyene yazıktı.

"Ben bilmem Fetih," diyebildim sonunda. "Hani sana kızıyorum, bağırıyorum, eleştiriyorum ama ben bazı konularda sen kadar bile değilim." Bir oğlan çocuğu gibi saçlarını karıştırdı, dalgınca yine ben hariç her yere bakmak istedi ama yine o dalgınlığı sol elimdeki morluklarda takılı kaldı. Artık ona dönük olduğumdan daha net görebiliyordu.

"Yıkmayı çok iyi bilirim ama yapmak nedir haberim yok. Dağıtmakta üstüme yok ama toplamanın önünden geçemem. Ben senin gibi kırdığım yerden çiçek açtırmayı bilmem. Güzel kelimelerim desen yok..."

"Gitmeyi bilirsin sen."

"Gitmem."

"Gidiyordun ama!" Kızmakla sitem etmek arasında bir yerdeydi bu hali. Birbirimizi dövmeye o kadar alışmıştık ki nasıl sevilir bilmiyorduk sanki.

"Temelli gitmekten bahseden sendin Fetih!" diye aynı serzeniş benden geldi. "Bana bitsin dedin!"

O cümleleri yine aklıma geldi. Kendinden emin oluşu, bulduğu çözüm yoluna kendini ikna edişi, her noktayı düşünmesi...

"Ya sen beni, sana ne teklif etmeye mecbur bıraktın farkında mısın Efsun?!"

Elini, "Git işine," der gibi sallayıp kalkmaya çalıştığında, onu etkilememi istemiyordu sanki; sakinlik de öfke de bulaşıcı olacak ki ben de

sinirlendim ve Fetih'in kalkışını hırçınca engelledim. Önce ... tuttum sonra düşman iter gibi omzundan ittim. Bu kadar ... sanırım hastanede öğrenmiştim. Özellikle bebekleri ve çocuk... yene ederken.

Yoksa nasıl Fetih'in sırtı yalnızca dört saniyede koltuğa çarpar... Kırdığım dizimi onun üst bacağına bastırdım ve kalkışına gi... yollar kapandı. Bu gecenin daha ötesi olamazdı. Bu gece içim... adını koyamadığım şey bana her şeyi yaptıracak noktadaydı. De... le, saatlerce sakince oturmak arasında bir noktadaydım.

"Ben sana kalkabilirsin dedim mi? Demedim. Gitmekle beni ... luyorsun bir de!" Kaçıp gidiyordu. Ben onunla bir şey konuşmaya ... lışıyordum, o kaçıyordu. "Özür dilerim! Kupkuru bir özür belki ... elimden bundan başkası da gelmiyor Fetih. Özür dilerim. Sen, ben ... gelmişken, önüme nasıl bir ihtimal koydun peki?"

Son sakinlik pılısını pırtısını toplayıp gitti, nefes alışverişleri... bile hızlandı. Ben Fetih kalkamaz sanıyordum ama o kalktı. Kalkmakla da yetinmedi konumumuzu altüst etti, aniden sırtımın büyük bir ... mını koltuğa yaslı buldum, dizini tıpkı benim yaptığım gibi bacağıma bastırdı. Sırtımı koltuğa çarptım, sadece başımı korudu. Onun ... daha ağırdı, öyle ki bacağımdaki sızıyı saniyesinde hissettim. Üstüme çullandı.

"Bir hafta!" diye bağırdı yüzüme doğru. Ensemden tutmuştu. "Ben bir hafta boyunca seni nasıl kendimden kurtarırım diye düşünüp durdum! Bir hafta Efsun! Sen, sana el kaldıracak bir adamla aynı yerde durma diye, sen rahat rahat gün say diye aynı çatı altına girmedim seninle! Sen ne hakla bulduğum çözüm yoluna laf ediyorsun hâlâ?" Dizini biraz daha bastırdı bana. Ensemi bir an olsun bırakmıyordu ve ben altında olduğumdan daha çok ufalmıştım.

"Mayam bozuk ya Efsun, mideni bulandırıyorum ve Azrail'den bir farkım yok ya Efsun! Ne yapsaydım? Söyle Efsun, sen bana bunları söylemişken ne yapsaydım?"

Burnundan soluklanıyor, göğsü şişip indikçe gömleği geriliyordu. Aniden ellerimden birini avucunun içine aldı, işaretparmağımı kavrayıp tam şakağının üzerine bastırdı. "Burada nasıl bir savaş var haberin var mı senin? Bir haftadır neyle cebelleşiyorum haberin var mı?"

şakağında olan parmağımı amden kalbinin üzerine bastırdı. O an fark ettim kalp atışlarımızın habersiz uyumunu. Biraz daha yaklaşsam ona ya da ikimiz de sussak çok rahat duyardım.

"Kan kusuyor şurası bir haftadır! Ben bir haftadır sana nasıl bu korkuyu yaşattım, nasıl gün saydırdım diye kan kusuyorum Efsun!"

"Özür dilerim."

"Ulan bir haftadır şimdi mi?" Elimi bırakmadan kalbinden ayırdı. "Geberip kalmama bir kala mı Efsun? Kaç saat geçti, kaç dakika geçti? Bin farklı yolu yürüdüm ben. Seni hangi yolda tek bırakabilirim diye bin yolu yürüdüm. Derman kalmadı bedenimde. Bir hafta oldu, bir haftadır bir kere bile mi aklına gelmedim?"

Bunu nasıl düşünürdü? O kan kusarken ben ne yaptım sanıyordu? Tek başımaydım. O kadar tektim ki babam bile vardı. Ölecek gibi hissetmiştim, belki gelir diye gözümü camdan ayırmadığım geceler vardı. O gelmemişti. Beni yapayalnız bırakıp gelmemişti.

"Bir hafta oldu Efsun, madem öfkeydi hepsinin nedeni; dinmedi mi Efsun koca bir haftada öfken? Bensizlik iyi geldi de bunun mu keyfini sürdün? Kafanı mı dinledin bir haftadır yokluğumda?" O an konuşmayı tam sökememiş bebekten farkım kalmadı, içimde öyle bir acı birikti ki kendimi biraz daha sıksam zehirlenecektim. Bir haftadır yalnızlıktan kendimi o kadar rahata alıştırmıştım ki istediğim her an ağlıyordum. İlerisini düşünmemiş kendimi ağlamaya alıştırmıştım. Şimdi ağlamamak için direndiğim yerse zehir zemberekti. Midem bile bulanıyordu.

Doğrulmaya çalıştım ama izin vermedi. "Fetih bırak," dedim göz kontağını keserken. Bir dakika ya da daha kısa. Yalnız kalmam lazımdı. Orta yerimden ikiye bölünecektim sanki. Ciğerlerim sızlıyordu. Delicesine bir nikotin isteğinin çağrısıydı bana. Bir hafta sadece ona zor geçmiş gibi kafanı mı dinledin diyordu.

Üstümdeki hâkimiyetini daha da artırdı. Fetih'in altında ilk kez bu şekilde kontrolsüz kalışımdı. Hâkimiyet tamamen ondaydı. Vücudu beni ezecek kadar büyük kalmıştı. Halbuki aynı Fetih'ti. İlk kez böyle hissediyordum. Nefes bile alamıyordum. "Cevap ver bana!" diye diretti. "Ben ne kadar uzun süre senin gelmeni bekledim haberin var mı?!" Kavradığı elimin, hangi el olduğunu bilmeden çok sıkı tutmuştu. Belki diğer elim olsa hissetmezdim bu sızıyı. Sarhoş değildi ama kanında

alkol vardı. Bu ısrarından bile belli oluyordu. "Söylediklerimin ... olduğunu kaç zaman gelip söylemeni bekledim biliyor musun? B... fak saymıyorum Fetih demeni kaç gündür bekliyorum haberin ... Niye Efsun? Doğru değilse niye? Cevap ver bana. Bir şey söyle b... kafamın içindeki savaş, bir haftadır neredesin, bir şey söyle. Bir h... niye şimdi? Ceva-"

"HASTAYDIM!"

Yeni yeni iyileşmeye başlayan boğazımın üzerinden bir jil... sanki. Günler önce yutkunmak bile mümkün değilken şimdi b... ğırmak aldığım tedaviye ihanetti. Tepemde bir cevap almak için d... dönmüş bakışları tüm ışıkları yanan bir koridor gibiydi ve benim... kelimem tüm floresanları patlattı, koridor karanlığa gömüldü. N... nefese yüzüne baktım.

"Hastaydım!" diye yine bağırdım. "Hastaydım tamam mı? H... baktığım hastanede, hasta diye yatışımı yapacakları kadar!" Karan... gömülmüş o koridorda, patlamış ışıkların cızırtısını duydum. Sık... elin tutuşunu öyle büyük bir hızla yumuşattı ki derimin kan akış... yavaşlamasından dolayı beyazlaştığını biliyordum. Hangi elimi sık... tuttuğunu fark etti ilk önce. Nefes nefese yüzüme baktı. Elimi yavaşça havalandırdı, başını eğdi o morluğa. Daha fazla bakmasın diye elim... çekmek istesem de fırsat vermedi.

Bir morluk ne kadar incelenebilirse o kadar inceledi. "Damar y... açamadılar," dedi adım adım çözerken incelediği şeyi. "O denemelerin i... değil mi bunlar?" diye sordu. Tek sorun bu değildi. Bu sorun bile değ... ki! Elimi o kadar dikkatli inceledi ki, "Üç kere denemişler," diye de ek... di. Gerçekten bir baskı uygulanmadığı sürece ağrıyı hissetmiyordum. B... sorun değildi. Bunun için söylememiştim. Kafasında bulduğu cevapl... yıkmak için doğruları söylemem lazımdı. Sadece buydu amacım.

"Fetih tamam," dedim geçiştirerek. Bir şeyim kalmamıştı. İyileşmiş... tim. İyileşmiş öyle gelmiştim yanına. Neden gelmediğimi soruyor... Cevap vermiştim. Hastaydı o yüzden gelmemişti, deyip geçseydi ... Kurcalamasaydı. Günlerdir o bu kadar kırgınken odak noktamız ben... hastalığım olmasın diye bekliyordum ben.

"Fetih tamam bırak," dedim onu üzerimden iterken. Ben geri ç... kildi sandım ama o sadece yükünü aldı üzerimden, tüm cebelleşme... rağmen dirseğime kadar sıvadı kolumu, koluma da baktı. İç dirseğ...

kaplayan mutlulukları görmesi geç olmadı. Ben bir geri çekiliyorsam, o beni kendine üç geri çekiyordu. Güçten kuvvetten bu denli düştüğümü daha yeni fark ediyordum.

"Niye haber vermedin bana? Niye kimse bana bir şey söylemedi?" Elini bir an alnımda hissettim sonra bütün yüzümde gezindi. Dehşetle bakıyordu bana. Tokat atmışım gibi. "Efsun senin ateşin var," dedi dehşetle. Ben bana inanacağını zaten biliyordum ama onu bu kadar sarsmasını beklemiyordum.

Bu kez bana içi giderek, bu kez bana üzülerek baktı. Bana öyle bir baktı ki kırgınlığını göremedim, ben bile onun gözündeki kendime üzüldüm. Efsun'a değil hasta Efsun'a bakıyordu.

"Efsun, Efsun," dedi dertli dertli. "Bana niye haber vermedin kızım sen?" Bazen Fetih'in bu hayatta en çok beni dert edindiğini düşünürdüm. Çünkü benden başkasına bu kadar içli içli seslenmezdi. Öyle bir Efsun diye feryat ederdi ki benim bile ismime içim yanardı. Yanağımdaki başparmağının ince dokunuşunu hissettim bir an. Yüzümü inceledi. "Şu haline bak. Kök söktüreceksin bana. Sana yemin ederim, kök söktüreceksin bana."

Kahverengi deri koltukların belli kısımları eskitilmişti. Oradaki tahribatın sebebi çok oturup kalkmaktı muhakkak ama yine de bu koltuklarda yemek yendiğini çok sanmıyordum. Fetih yatağın ya da yemek yenmemesi gereken her ortamın yemek masasına dönüştürülmesine karşıydı ama şimdi koltuğa damlayan çorba damlasını peçeteyle sildiğimde bile kalkmayı teklif etmedi. Bazı huylar, doğumdan bile gelse gün geliyordu rahatça esnetilebiliyordu.

"Bütün ev halkı mı biliyordu senin hasta olduğunu?"

"Tarhana nasıl olmuş?"

Yine kızacak birilerini aradığının pek tabii farkındaydım. Duymamazlıktan geldim sorusunu. "Zeliha'ya soracağım ben bunun hesabını."

"İlk defa yaptım internetten baka baka. Kıvamı biraz yoğun oldu sanki."

"Ona ben milyon kere sordum. Bir sıkıntı var mı diye milyon kere sordum. Hayır dedi her seferinde. Her Allah'ın günü sordum. Bu kız ne zamandan beri bana yalan söylüyor bu kadar kolay?"

"Annen mi yaptı acaba tarhanayı? Maraşlı ya."

Bu biraz geç aklıma gelmişti. Bir yerde o kadının elinin değdiği [illegible] çorbaydı ve bugünün ikinci çorbasıydı ondan içtiğim.

"Tamam seni de dinlesin. Ben dinlemesin demiyorum ama ben bu kadar çiğnemesi de zerre hoşuma gitmiyor Efsun. Bu apaçık yalan söylemek. Büyüğüyüm ben onun."

"Annen bugün bana çorba yaptı biliyor musun?"

"Çok sert bir konuşmayı hak ediyor. Eşek başı mıyım ben? Bir hak-tad-" Söylediğim cümlelerden biri sonunda ona ulaştı ve duraksadı. Ona dönmedim ama onun tepemden bana baktığını biliyordum.

"Sana mı yaptı?"

Bu durumun onu rahatsız ettiğini biliyordum. Bu huzursuz edici bir cümleydi. Onu rahatsız eden neydi peki? Annesinin beni zehirlemek için çorba yapmış olabileceği mi yoksa annesinin bile bana acıyacak kadar kötü olduğum mu?

"Hı hı," diye mırıldandım başımı sallayarak. "Ben de içtikten sonra öğrendim. Baban sanırım annene yapa yapa öğrenmiş, yazık senin kocan evde bile değil rezil bir haldesin diyerek acımış ve öyle yapmış. Baban anneni gerçekten çok seviyor Fetih," dedim ona bakmamayı sürdürürken.

Bu topraklarda eşi tarafından en çok sevilen kadın da annen diye ekledim içimden istemsizce. Biz bu istemsiz tamamlamaya Zühre Karadere etkisi diyorduk. Ben ona dönmeyince o kafasını eğdi, görüş alanıma girdi. "Öyle mi söyledi annem sana?"

Elimi boş ver dercesine salladım. Gamsızlaşmış, hatta yüzsüzleşmiştim. Bu cümleler maruz kaldığım an beni etkiliyor sonra geçiyordu. Çölde esen bir rüzgâr gibiydi. Eserken tozu dumana katıyor, durduğunda da çöl sıcağı devam ediyordu.

"Güzel bir şey ama birbirlerini bu kadar sevmeleri. İlk günkü [illegible] var âdeta. Çok garibime gidiyor."

Annemle babam yaşasaydı, otuz yılı devirselerdi onlar da böyle olurlar mıydı? Tabii olurlardı! On küsur yıllık evliyken bile flört ederlerdi buldukları her fırsatta. Onların arasındaki çok narin bir ilişkiydi [illegible] doğrusu. Zühre ve Osman Karadere bana daha hırçın geliyordu. Annemle babamın sakinlikle bezenmiş, asla yıpratmayan çok huzurlu

beraberlikleri vardı. Öyle ki genel olarak evimizde var olan o huzur, beni kaostan çok uzak büyütmüştü. O zamanlar biraz kaos görmeyivereyim kaçacak delik arardım. En azından belli bir zamana kadar. Kaosa, kavgaya, kötülüğe alışmak zorunda kalana kadar.

Aniden parmaklarının uçlarıyla çenemden tutup başımı havalandırdı ve ona bakmamı sağladı. Kırgın, sitemli ya da mahzun mahzun bakmıyordum ona. Fetih, kaşlarını çattığında iki kaşının arasında bir köstebek kazmış gibi ince derin bir çukur oluşurdu. Üstdudağı biraz incelir, gözleri kapanmadan küçülürdü.

"Efsun benim haberim yoktu," dedi. Benim bundan haberim vardı zaten. Ama bu kardeşlerin devamlı anne babalarının, en çok annelerinin, mahcubiyetini taşımaları beni üzüyordu. Hata onların değildi ama onlar telafi etmeye çalışıyordu. "Annem ağzından çıkanı duymayan bir kadın. Haberim olsa..."

"Biliyorum. Ve inan ki annenin söyledikleri bir kulağımdan giriyor, diğerinden çıkıyor."

Fetih yine de o mahcubiyeti atamadı. Gözlerinde dolanan pişmanlığı görebiliyordum. Belki kendine kızıyordu eve gelmediği için. Nedenlerini göz ardı etmişti. Ama gerek yoktu. Tek başına iyileştiğim ilk hastalık değildi. Farklı olan onun zaten bana bakması olacaktı. Normal olan yaşanmıştı. Geçip gitmişti. Çenemi bırakmadan şakağımdan öptü. O geceden önce, ben uzunca bir süre rüyalarla cebelleşirken Fetih'in yüzüme dokunan dudaklarına o kadar alışmıştım ki yolduğunu da hissetmiştim. Ama şimdi bu gece dudakları elimden sonra ilk kez yüzümü buldu.

"Halt etmiş, babamdan daha güzel çorba yapıyorum ayrıca."

Bilmem neden, annesinin dediklerini ona söyleyesim vardı bu gece. Ya da ona devamlı bir şeyler anlatmak istiyor da olabilirdim. Sohbet etmeyi özlemiştim. İşin doğrusu konuşmayı. "Yok, onu kabul ediyor zaten. Bilir benim oğlum çorba yapmayı dedi. Seni mutfaktan uzak büyütmemiş. Çorba yapmayı bilmiyor değil sana yapmıyor dedi. Sorun bendeymiş."

Hiçbir art niyet yoktu içimde. Belki şikâyet ediyor gibiydim ama yemin ederim yoktu. Alaya vuruyor, gülüyordum.

Dudakları şakaklarımdan ayrılmamıştı. Çenesini hissettim o noktada ve sanırım tavana baktı. Bir şeyler söyledi. Genelde tavana bakarak

konuştuğunda benden dolayı tövbe ediyor olurdu ama bu sefer [illegible] değildi bu.

"Efsun, evde olsam çorbacıya çevirirdim o mutfağı," diye iyice al[illegible]tı. Ben zaten biliyordum evde olsa bana çorba yapacağını. Derin bir nefes alıp verdi ve söver gibi konuştu. "Bu kadın beni ruh hastası edecek."

Sadece seni mi Fetih?

"Boş ver tamam benim tarhana çorbamla idare edeceğiz. Fena olmamış bence." Başımı geri çekip koca bir yudum aldım. Bir haftadır hiç açlık hissetmiyordum. Güzel bir şeydi. Acıkmak, mecburiyet dışında yemek yemek... İnsanlığa dair her şey güzeldi.

Fetih, koca bardağı su içer gibi üç yudumda içti. "Çok güzel olmuş, anneminki yanında hiçbir şey."

Yalan söylüyordu ve ilk kez beğenisini bu kadar açık sözlü dillendiriyordu. Sanırım biz birbirimize en büyük iltifatı ölmeden önce yapacaktık.

"Sen şimdi antibiyotiğim bitti mi diyorsun?"

"Beş günlüktü zaten."

"Kaç miligramdı?"

"Ne yapacaksın bu bilgiyi?" Gerçekten sadece konuşmak mıydı amacı? Hiç alışık değildim. Konuşmak istemediği bir anda hiç çabalamaz konuşması gerekse bile konuşmazdı. Şimdi böyle ondan absürt sorular duymak garibime gidiyordu.

"Hastalığının derecesini ölçmeye çalışıyorum."

"Hastayım diye mi şu an bu konumdayız?" Sorgulamak istediğim konum değildi, sorgulamak istediğim bu konumun temeliydi. Bilmek istedim o an. Hasta olmasam şu an ayrı gayrı mı olacaktı?

"Hastalığın sadece bir haftadır gelmeyişini sildi kafamdan. Cevap ver dedim verdin, bundan başka cevabı da böylesine kabul edemezdim. O yüzden konuyu çarpıtma, senden öğrenemediğim her şey için Zeliha'ya çökeceğimi bil."

Açık seçik beni onunla tehdit ediyordu. "Zeliha ben ne dediysem onu yaptı, rahat bırak kızı. Hem," dedim onun deyişiyle konuyu çarpıtmaya devam ederken. "Hep bana anlattırıyorsun, sen de anlat. Miden kötüymüş senin de."

Tüm ilgimi alakamı ona vermişken kararlı bakışlarımı izledi bir süre. "Midem işte," diye geveledi. "Her zaman sıkıntılı ama asıl ağrı başımda."

diye bana şimdiye kadar gelmemiş bilgiyi sundu. Zeliha, bundan hiç bahsetmemişti. Kaç kere sormuştum, midesinden başka bir şeyi var mı diye? Niye benden bir şeyler gizliyordu bu kız?

"Başın mı ağrıyordu?" diye tekrar duymak istedim. Fetih, ağrıkesici içmezdi. Başını salladı.

"Ağrıyor mu hâlâ?" Yeniden başıyla onayladı. Kaşlarını çatmaktan diyemedim uzun süreli bir ağrı diye. "Ağrıkesici alalım giderken nöbetçi eczaneden."

Yüzü düştü, yanlış bir şey söylediğimi sandım. "Bazı yöntemler sadece alkollüyken mi işe yarıyor?"

"Ne?"

Sahiden anlayamadım. Üzerime doğru yaklaştı. Sırtımı koltuğa yasladım, kolu benim tarafımda olan koltuk koluna yaslandı. Onunla koltuk arasında kaldım hızla. "Sarhoş olduğum gece," dedi ve parmak uçları şakaklarıma dokundu. "Bu dokunuşların nasıl iyi geldiğini hatırlıyorum."

O geceye dair hiçbir şey hatırlamadığını sanıyordum. Şaşırdım. Onu utandırmamak için o geceden pek bahsetmemiştim. Gözlerimiz odağından sık sık kayıyor aşağılara doğru bir yaprak gibi süzülüyordu ama izin vermiyorduk.

"Alternatif tıbba karşı olmamak gerekiyormuş. Sen gelmeden önce daha yoğundu ağrı, şimdi azaldı mesela."

"Ama masaj yapmadım ki?" dedim masumca. Üzerimdeki tesiri hem fiziken hem de ruhen o kadar büyüktü ki onunla satranç oynamak, sonraki hamleyi ve cümleyi düşünmek mümkün değildi. Şakaklarımda dolanan parmak uçları, dudaklarıma dokundu. Bu bir kuştüyünü tende gezdirmekle eşdeğerdi. Bir var bir yoktu. Hep vardı ama hissetmek daima mümkün değildi.

"Alternatif tıp derya denizmiş." Sesi içimde efil efil bir rüzgâr estiriyor, bir hanımelinin yapraklarını oynatıyor, yaprak düşürmüyor ama hoş kokuyu genzime dolduruyordu. Titredim.

"Efsun bu gece yaşananlar benim için bir devrim." Dudaklarımdan uzakta olan eli bileklik takılı bileğimi kavradı. "Yarın hatırlamayacağım hiçbir şey yaşanmadı, o yüzden yarın her şeyi hatırlıyor olacağım."

Bana hatırlamama sözü verirken bu ilerisi içindi biliyordum ve ilerisi yaşanmamıştı.

"Bileklіği ne olduğunu bile bile taktın, kendi isteğinle yüzümü talan ederken kucağımdaydın. Ben bunları ölsem... Bileğimi bıraktı ve elinin tersini gerdanımda gezdirdi. H... hoş kokusu ona da bulaşmış mıydı? "Ben bunları öldürsen de. Ben bir kere kokunu aldım Elfsun. Ben bunu öldürseler de..."

Bir ayda gelemeyeceğimiz seviyeye ayrı geçen bir haft... geldiğimizin farkındaydım. Bu yaptığımız ilerleme kateті... reksiyonu kırmaktı ve ben düşünmüyordum. Belki de bu kad... mesine düşünmekti işleri çıkmaza sokan. Belki de insanlığın d... sıydı hiç bıkmadan düşünmek. Düşünmeden hareket etmek... kadar kötü değildi belki de. Bize hatalar yaptıran, bizim ces... kıran ve belki de çoğu zaman çirkinleştiren şey safi düşünmekti.

"Senin kadar kazandığı parayı boş yere harcayan başka bir insa... ladı daha görmedim."

"Çok cimri bir adamsın."

"Evin faturalarını sana ödeteceğim, belki boş şeyler almayı bırak..."

Gecenin bu saatinde çıkışımı görmeyen ama Fetih'le girişime... olan adam bir an alık alık bize baktı. Elleri kargolarımla dolu olan Fetih'e yönelmek istedi ama Fetih izin vermedi. "Kapıyı açman kâfi." ... yönlendirdi adamı. Sanırım burada ne kadar yaşarsam yaşayayım ... adamların neden burada olduklarını anlamayacaktım. Bir şey demi... dum sonuçta buradan aldıkları maaşla hayatlarını idame ettiriyorlar.

Dikkatli adımlarla içeri girdik. "Öderim ki. Ayrıca bir bütün ... rak fazla gözükseler de zamanında getirseydin bunlar olmazdı. S... hatan."

Adımları yavaşladı, ağzının içinde bir şeyler geveledi. Sabır d... muhtemelen. Sessizce odaya girdik ve Fetih kargolarımı odanın ... şesine bıraktı. Ona kalsa torbalar kirli diye kapı önünde de bırakı... ama ben izin vermedim. Bu gece bakacak halim yoktu onlara. İkimi... sessizce üstümüzü değiştirdik.

Odaya yayılan önce benim sonra Fetih'in kokusu, üzerimdeki be... bulutlu mavi geceliğimden sızan yumuşatıcı kokusu, yenilerini serdiğim ... diye ...

iyice yaydığım saçlarımdan yayılan şampuan ve saç kreminin kokusu. Oda tertemiz kokuyordu. Bir haftanın kirinden pasından arınmıştı sanki. Uzanmış Fetih'i bekliyordum. Saate baktım tekrardan. İki dakika olmuştu suyun sesi kesileli. Şafak sökmüştü. Elimdeki kremle yerimden doğrulup kapıyı tıklattım.

"Fetih," diye seslendim. "Krem getirdim belin için. Müsaitsen..." Kapı ben cümlemi tamamlamadan açıldı. Üstüne bir şey giymemişti, altında siyah bir eşofman vardı. Elindeki küçük havluyla saçlarını kuruluyordu aynaya doğru. Gözlerimi yüzünden başka bir yere asla dikmezken boğazımı temizledim, ona doğru yürüdüm. Hiç konuşmadan arkasına geçtiğimde gövdesinden dolayı aynada gözükmüyordum.

"Hangi bölge?" diye sorarken kremin ağzını açtım ve işaretparmağıma aldım kremi. Fetih'in eliyle gösterdiği yere dokundum ama gözlerim dövmede, dövmenin başındaki dikişte, dikişin altındaki bel gamzesindeydi.

"Kaç yaşında yaptırdın bu dövmeyi?" diye sordum. Bir cesaret gelsin ve beni bulsun da o dövmeyi inceleyeyim istiyordum. Geçen seferki o cesaret Fetih tarafından bölünmüştü. Tekrarı çok zor yaşanırdı.

"Yirmilerimin başıydı."

Yaklaşık on yıldır onunlaydı o zaman. Ona rağmen rengi, dokusu çok yeniydi. Zaten dövme eskir miydi bilmiyorum ama sanki rengi az da olsa soluyordu. "Yaptırdıktan sonra pişman oldun mu?"

"Hayır olmadım," deyip bir nefes alıp verdi, avuçiçlerini lavabonun kenarlarına dayadı. Sıkıntıyla, "Bitmedi mi Efsun işin?" diye sordu. Bitmişti aslında, oyalanıyordum. Üzerine kazak giyeceğinden sargı beziyle gerekli önlemleri aldım, elim ondan önce kazağına gitti. Benim giydireceğimi anladığında yüzünü bana döndü, parmak uçlarıma yükselip başından geçirdim.

"Senin bu dövme merakın nereden geliyor?"

"Bilmem," dedim kısık sesle. "Bir ara istiyordum." Yüzüne bakmıyor olsam da bana memnuniyetsiz bir halde baktığına yemin bile ederdim.

"Cildin dövmeyi kaldırmaz. İsteme."

"İşinde iyi bir yerde yaptırırsam sorun olacağını sanmıyorum."

Beni suyuma giderek vazgeçirmeye çalışıyordu ama söyledikleri annesi babası durmadan karşısında sigara içen bir çocuğun sigara

içmemek üzere tembih edilmesi kadar boş geliyordu kulağıma. düşünüyorsun. İstersen en iyi yerde yaptır. Sonuç değişmez. [illegible] kaldırmaz tenin. Her şeyi geçtim hayvanlarla içli dışlısın. [illegible] kapmaması mümkün değil."

Şu an yaptırmayı düşünmediğim bir dövmenin muhabbetini [illegible] madım daha fazla. "Bunu zamanı gelirse bir gün konuşuruz. [illegible] Hadi sen geç, ben ellerimi yıkayıp geliyorum."

O da uzatmayı daha fazla tercih etmedi. Banyodan çıktığında [illegible] rimi yıkadım, dişlerimi fırçaladım, Fetih'in saç havlusunu kaldırdım. Banyoda harcadığım birkaç dakikanın ardından odaya geri girerken Fetih'in az önceki ben gibi yatağa kıvrıldığını, uykulu gözlerle etrafı [illegible] lediğini gördüm. Benim çıktığımı fark ettiğinde doğruldu hızlıca, [illegible] yataktan kalkacakken, "Niye kalkıyorsun?" diye sordum.

O beliyle yerde yatmayı düşünmüyordu değil mi? "Yatağı hazırla- mak için."

"Yerde yat da pire deve olsun, sırtın iyice kötü hale gelsin. Uzan sen." Üzerine yürüyüp yorganı düzelttim altına girsin diye bekledim.

"Sen nerede yatacaksın?"

"Yerde."

Sanki şu an konuşmak için, âdet yerini bulsun diye konuşuyordu. Öyle boş geliyordu kulağıma.

"Fıtık olsam bile seni yerde yatırmayacağımı ne zaman anlayacak- sın?"

Gözlerim hâlâ onu bulmamışken içimde kırmaya çalıştığım bir kutu vardı. Onu kırarsam altın cümle dışarıya çıkacaktı. Pandora'nın kutusu gibi. Ve o cümle, tıpkı Pandora'nın kutusundan çıkan kelimeler gibi bu odaya yayılacak sonuna kadar bizimle devam edecekti. Tüm iyilik gibi görünen kötülükler nasıl sonsuza kadar insanoğluyla yaşayacaksa benim kutumdan çıkan cümle de anda kalmayacak, bizimle sonuna kadar yaşayacaktı. İçimden geçen kuvvetli bir sezgi bunu fısıldıyordu bana. Sesini çıkarmadan bana bakıyordu. Her an kalkacak gibiydi. O kutu açılacaksa ben açacaktım, bunu istiyordu. Anlık kör bir cesaret artık ne oluyorsa olsun isyanı, bu gece için sınırları zorlama isteği ve Fetih'in vicdanımı zorlayan beli.

Pandora'nın kutusu açıldı.

"Burada uyu."

Kutunun içinden cümle özgürlüğe kavuştu, dünyanın sonuna kadar bizimle kalacağını bile bile ama kabullenmeden. "Belin iyi olana kadar."

Yüzüne bakabildim, bana nasıl bakıyor diye. O huzura erişi görmemek mümkün değildi. İzahı yoktu bakışlarının. Ona dünyamızın en kıymetli cümlesini kurup, ruhunu bir azaptan kurtarmışım gibi bakıyordu. Ben teklif etmesem Fetih kati surette bana bunu söylemezdi. O cümleyi ondan duymak bana ne hissettirecek bunu kestiremez ve bu riski alamazdı. Artık tanıyordum onu. Elimden tutup yatağa aldı beni. Bana doğru daha çok yaklaştı, aniden kendimi onun sinesinde buldum. Fetih'in gövdesi ikidir bana büyük geliyordu. Haddinden fazla. Onun kolları arasında koca bir Efsun kadar kalamıyordum.

Bu gece tıpkı önceki geceler gibi bu yatakta yalnız yatacağımı sanıyordum saatler öncesinde. Yatağın ona ait tarafı hep boştu ama odadaki varlığı sanırım hep dolu hissettiriyordu. Şimdi bu yatak doluydu ve onun bedeniydi bunu sağlayan. Odadaki değil, yataktaki varlığı. İçimde sinsi, uzun bir şey dolaştı. Yılan değildi bu, sinsiliği zehrinden değil, yabancılığındandı.

"Ben günlerdir doğru dürüst uyumadım," dedi açıkça. O söylemese bile biliyordum. Bedenimde neye ait olduğunu bilmediğim bir yenilgi hissettim, beni sinesine almış olan Fetih'e doğru iyice sindim.

"Ben de."

Eli saçlarıma gitti. Daha çabuk uyuyayım diye, daha rahat, daha hızlı. Şu an dünya yansa biz uyumalıydık sanki. Çünkü çok uykumuz vardı ve günlerdir uyumuyorduk. Dünyanın da buna saygı duyup bu odayı yakmaması gerekiyordu.

"Yarın hiç uyanmaya niyetim yok."

"Benim de."

"Ben sana öyle mi fırlattım?"

"Fırlatsaydın!"

"Sen tam bir hayvansın!"

"Anne, kızın bana hayvan dedi!"

"Yalan söyleme!"

Ne kadar direnirsem direneyim artık uykudan eser kalmamıştı gözümde, yine de o kadar uykuya düşkündüm ki sadece bir gözümü açtım. Fetih'in iki gözünün kapalı olduğunu görsem de yüzündeki ifadeden bu gürültünün kesilmesini beklediğini fark edebiliyordu. Sabah sabah neyi paylaşamıyorlardı bilmiyorum ama birazdan ağabeylerinin gazaplarına uğrayacaklardı.

Saat kaçtı bilmiyorum ama iki gözüm yarım yamalak açılıp kapanıya gittiğimde akşama doğru saat altıya geliyordu. Bir iki kere Fetih'in yanımdan birkaç dakikalık ayrıldığını hatırlıyordum hayal meyal. Gidişini ben hissediyordum ama dönüşünü kendisi hissettiriyordu. Üzerimi örtüyordu. Şekilden şekle soktuğum yastığımı düzeltiyordu. En sonunda da sarıp sarmalıyordu beni.

Bağrışmaları devam etti ama Kürşat'ın sesi daha uzaktan geliyordu. Aynı katta değillerdi sanırım. Peki birbirlerine dakikalardır ne fırlatıyorlardı? Kurşunluyorlar mıydı birbirlerini? İkinci gözüm de aralandı. Fetih'in kardeşleri olmalarından mütevellit bir an buna inandım. Yoksa mümkün müydü artık birbirine yapışmış gözkapaklarımın bu hızla açılması?

"Fetih!" dedim korkuyla. "Kurşunluyorlar mı bunlar birbirlerini?"

Çok sevdiğim bir hocam vardı, derdi ki altı saatin üstünde uyumak ancak aptalların işidir. O yüzden biri on sekiz diğeri on beş yaşında olan iki kardeş için bunu dillendirmem çok normaldi. Beynim sulanmıştı.

O bağırışların arasında Zeliha'nın, "Köpek!" diye bağırdığını duydum, ardından da Fetih'in sesini.

"Köpek demeyi senden öğrendi!" O bağırışlar daha da arttı. Fetih sonunda gözlerini araladı. "Dövsem hak değil mi şimdi bunları?" Huysuz huysuz yüzünü ekşitirken avucunun içini gözüne bastırdı.

"Ben bir bakayım ya," diyebildim sonunda. Kendi aralarında çözsünler dedikçe olay kan çıkarmaya gidiyordu. Yatağın dışına kendimi itmek istesem de Fetih pek gönüllü olmadı. Kolunu bedenimin üstüne attı, tekrar gözlerini yumdu.

"Boş ver."

Boş verebilirdim ama sesler daha da katlandı. Ve sanırım Zühre Hanım'ı da duydum. Bu işin tüm faturası Zeliha'ya kesilmeden Fetih'in kollarından kurtulup panduflarımı giydim. İlk önce cama yöneldim sürüne sürüne. Bıraksalar bir gün daha uyurdum. Cama çıkana kadar

uyuyacağımı sanıyordum. Lapa lapa kar yağıyordu. Kalbim oturduğu sandalyeden ayağa kalktı, hatta öyle bir kalktı ki sandalye bile devrildi, cama doğru daha çok yaklaştım.

"Fetih!" diye bağırdım tüm gücümle. "Fetih kar yağıyor."

Bu yağışa neden lapa lapa derdi ki insan? Çok daha zarif bir tabiri hak ediyordu. Sanki bir sürü beyaz kâğıt ikiye bölünmüş gökyüzünden bırakılıyordu. Ya da kuştüyü. Ama büyük kuşların tüyleri. Şimdiye kadar hiç böyle yağmamıştı.

"Fetih kar yağıyor!"

Ne kadar çok bağırdığımı, "Tamam Efsun," diye beni uyardığında anladım. Tıpkı, "Ve zıplama, niye zıplıyorsun?" diye zıpladığımı o söyleyince fark ettiğim gibi. Seke seke kapıya gittiğimde, "Hayır!" diye bu kez o bağırdı.

"Hayır çıkma o halde!" Onu dinlemedim değil, doğru dürüst duymadım bile, kendimi bir ayazın kollarına attım. Kapının önünde bir şey yoktu çatı kısmından dolayı. Neşeyle Zeliha'nın olduğu tarafa doğru koştum. Kalbim bu kış gününde, baharda göç etmiş bir kuş gibi çırpıyordu. Kalbim kanat çırpıyordu, şimdi kalbimi izlesek kanatlarını görecektim. Bir adım atsam kara basacaktım. Tek bir adım ama ben ondan önce elimi ileri doğru uzattım başımı gökyüzüne kaldırdım. O kadar büyük bir hızla ve uyumla yağıyordu ki on saniye yetti başımı döndürmeye, elimle kar tanelerini yakalamaya çalıştım. O kadar soyutlamıştım ki kendimi Zeliha'nın cephede savaşır gibi aşağı kattan biriyle kar savaşına girdiğini görmüyordum bile.

Ellerimle kar tanesi yakalamaya çalışırken arkamdan seslendi biri.

Fetih...

Urfa'ya kar yağmıştı. Fetih vardı. Urfa'ya kar ilk kez yağmıştı sanki.

"Sakın girme kara Efsun!" Başımı ona çevirdim. Karın verdiği mutluluğu ona da göstermek istesem de o karla aramda olan mesafeye bakıyordu.

"Bak kar yağıyor!" dedim ellerime düşen kar tanelerini ona göstermek isterken. Zaten ne olduysa o an oldu. Arkadan sırtıma çok sert bir kartopu çarptı, Fetih benim üzerime doğru gelince kaçmak için geri gitmek istedim ama bir kaldırım gibi engel olan kar tabakasına takıldım. Kartopunun bana nereden geldiğini anlamak için arkamı dönmeye

çalıştım ve dengemi kaybettim. Devrilmeden önce Kürşat'ın ölümüne attığı bir kartopu daha isabet etti omzuma ve yere yığıldım.

Zeliha'yla Fetih var gücüyle bağırdı aynı anda. "Kürşat!" Bütün konakta onların sesi yankılandı ve sessizliğe gömüldü herkes.

Karın geceliğimden sızması üç saniye sürdü. "Ay," diye bağırdım o soğuğu tümüyle vücudumun arkasında hissederken. Fetih, beni kaldırmadan önce kendim kalkmaya çalıştım ama pandufumun tabanından olsa gerek hem daha çok kara gömüldüm hem de ayaklarım sırılsıklam oldu.

"Ay Fetih, dondum!" Kendimi kurtarmaya çalıştıkça daha çok dibe batıyordum. Bütün vücudum sırılsıklam oldu, Fetih beni kaldırmaya çalışmadı direkt olarak kucakladı. Tüm bunlar ne benim ne de Fetih'in suçuydu. Çünkü o çok atik davranmıştı aslında, ben de kurtarmak için çok çabalamıştım. Tüm suç saniyeler içinde eriyebilen kara aitti.

"Ay..." Dişlerim birbirine çarptı. "Don..." Çenem zangır zangır titredi. "...dum!" Sıkıca Fetih'e tutundum. Vicdansızlık yaptım ve iki elimi de ensesine sardım ısınsın diye.

"İkinizden birinin bile sesini duyarsam çok fena olur!" diye bağırdı ileriye doğru. Hiç o tarafa bakmadım buz gibi olan burnumu da Fetih'in boynuna bastırdım. Zeliha'dan ses soluk çıkmadı muhtemelen beden diliyle bir şey söyledi.

"Duydun mu Kürşat beni?" Kürşat'tan da ses çıkmayınca Fetih odaya doğru yürüdü. Daha önce de düşmüştüm ama hiçbirinde üstüm bu kadar ince değildi. "Ben sana bu halde çıkma demedim mi?" diye bir tur da beni azarladı. Kapıyı ayağıyla örttü, beni şöminenin önündeki tekli koltuğa bıraktı. Cevap veremedim. Odanın sıcaklığı o kadar iyi hissettirdi ki ayaklarım da nasiplensin diye ikimiz de aynı anda panduflarıma yöneldik. Ayaklarımı yanan ateşin önüne tuttum ve çenemdeki titreyişin durmasını bekledim. Dolabımdaki en kalın kıyafetleri aldı ve dibime koydu. Onları giyebilmem için titremeden durabilmem gerekiyordu ve bu dakikalara bedel oldu.

Karın yağışını kaçırmamak için hızla giyindim ve olur da fotoğraf çekeriz diye kırmızı bir ruj sürdüm. Tozpembe beremi de taktım. Fetih, çıkmadan elime eldiven de giydirdi ama kara varmadan geri çıkardım. Az önceki kötü başlangıcın ardından daha güzel bir tanışma olsun diye kara basmadan eğildim ve biraz elime aldım.

"Çok güzel bir dokusu var," derken Fetih'e gösterdim elimi. Anında eridi hemen. "Bana önce kartopu yapmayı öğretsene."

Kahvaltı falan umurumda değildi. Bizim kat o kadar güzel bir şekilde karla bezenmişti ki sanki başka yerde bu kadarını bulamayacaktım. Hissediyordum bütün Urfa dışarıdaydı ve her yer ayak izi olmuştu.

"O derece?" dedi Fetih sanırım cehaletimden dem vururken. Başımı sallayıp kara doğru ilerledim, attığım adımlardan sonra birkaç fotoğraf çektim hemen. Ayak izlerimi. Kayıt altına almadığım tek bir kar tanesi bile kalmasın istiyordum. Kendimi zar zor dizginliyordum. Telefonumu montumun cebine sıkıştırırken Fetih yerden bir avuç kar alıp bana doğru geldi.

"Bir numarası yok, eline alıp sıkarak şekil ver. Bak zaten hemen kendini tutuyor. Sonra da," derken yaptığı kartopunu bana gösterdi. Onun cümlesini tamamlamasını beklemeden yere uzanmak istedim ama kartopunu çok yakın, hiç beklenmedik anda suratıma attı.

"Sonra da böyle fırlat."

Geriye doğru çekildim, yüzümü atkımla silktim. "Dur ya! Başlama hemen. Ben de öğreneyim önce." Yere uzandım, çıplak elim biraz sızlasa da avucumu doldurdum. Diğer elimle de destek verirken top haline getirmeye çalıştım, uğraştım, uğraştım, uğraştım... Benimki yuvarlaktan çok yamuk şeklini almış olsa da kartopunu beni izleyen Fetih'e kaldırıp hevesle, "Oldu mu?" diye sordum onun gizli gizli bana güldüğünü bilmeden.

İfadesini ciddileştirmeye, güldüğünü saklamaya çalıştı ama yakalanmıştı bir kere. Yüzsüz gibi bir de başını salladı. "Çok güze..."

Suratının ortasına attığım kartopum, beni en iyi şekilde temsil etti ve Fetih'in burnunda parçalandı. "Sonra da böyle fırlatıyorduk."

Yetmedi bana, biraz daha kar aldım elime. Şekline bu sefer geçer seferki kadar özen göstermedim, sadece tutmasını sağladım ve tekrar Fetih'e fırlattım. Bu kez göğsüne çarptı, yeteri kadar yüksekten atamadım. Yenisini yaptım hemen. Bu seferki diğerinin iki katı kadar olmuştu.

"İndir onu," dedi üzerime doğru gelirken. Geriye doğru yürüyor ama elimdekini de bırakmıyordum. Ara ara kara takılıyor düşme tehlikesi atlatıyordum.

"Sonra da böyle fırlatıyoruz!" Bu da alnında parçalandı. Yere uzandık ikimiz de yarışır gibi. O kısa zamanda aldığı karı sert bir cisim

haline getirip bana fırlatıyordu ama ben ona yetişebilmek için kartı aldığım gibi ona fırlatmaya çalışıyordum, kar ona ulaşmadan havada dağılıyordu. Çok çabaladım, direndim. Karı sıkarak ona atmaya çalıştım ama olmadı, yapamadım... Yenildiğimi kabul etmedikçe o daha da üzerime oynadı. Onun attıkları benim kafamda sarsıntı yaratıyor, benim attıklarım ancak kabanını süslüyordu.

"Dur!" diye bağırdım en sonunda. O kadar aralıksız atıyordu ki nefes almayı unutuyordum. Durmadı, duramadı. Ondan kaçayım derken ayağım takıldı yeri boyladım ama yine durmadı. Nefes alamıyordum, bir de kara yüzüstü düştüm. Boğulacağımı sandım.

"Ne oldu?"

"Dur Fetih!"

Yerde çırpındıkça üzerime karlar yağıyordu.

"Atıp tutuyordun az önce?" Sürüne sürüne kalktım yerimden. Elini kara daldırıp yüzüme fırlatıyordu. Belki yapmamam gereken, belki yapmasam daha iyi olacak şeyi yaptım ve iki elimle kar avuçlayıp kazağının içine boşalttım.

Fetih, önce küfretti sonra kazağını pantolonundan sıyırdı ve karı içinden silkti ama omuzlarından var gücümle ittim onu ilk fırsatta. Düşüremedim, sadece sendeledi. Kaçmaya çalışırken ben düştüm. Ben dizlerimin üzerinde kalırken o doğrulduğu anda ellerimi kaldırdım korkuyla: "Dur, dur, dur!"

"Seni var ya..."

"Tamam dur!" dedim avuçladığı karla bana doğru yürüyen Fetih'e ellerimi kaldırmışken. "Dur tamam bana izin ver. Benim hiç kartopum yok!" Çok çaresizdim; yüzüm, gözüm, ellerim donmuştu. Sefil haldeydim. "Dur ben hazırlayayım biraz, sonra saldıralım! Ben yerden kar almadan sen beş kere fırlatıyorsun! Beş dakika ver bana." Ellerim teslim olmuşum gibi havadayken kaçmak için tetikteydim, dediğimi yapmazsa kaçacaktım. Nefes nefeseydim, dilim damağım kurumuştu.

"Otuz yaşındayım ilk kez böyle bir teklif duyuyorum Efsun." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. Soluklarım bir türlü düzene girmiyordu. Kalbim çok hızlı atıyordu, çarpıntısını kulaklarımda hissediyordum.

"Ne yapayım?" dedim öylece. Başka türlü savaşamazdım ben bu adamla. "Sen de hazırla! Beş dakika sadece, vallahi bak!"

Abartılı tepkilerin adamı Fetih Karadere gözlerini devirdi ve kartopunu boşluğa fırlattı.

"İyi hadi, süren başladı."

Koşa koşa köşeye çekilip sırtımı Fetih'e döndüm. Ne kadar hazırladığımı görmesin diye. Var gücümle sıkarken acele ediyordum. Beş dakika neydi ki? Hemen geçerdi. Fetih'in sessizliğinin beni korkutmayacağı kadar mühimmat hazırlamaya dalmıştım.

"Fetih," diye seslendim arkama doğru. Dizlerimi kırmış yer sofrasına oturmayı henüz bilmeyen bir çocuk gibi bacaklarımı iki yana açmış öylece oturmuştum yere.

"Efendim."

"Ben sana üç tane atayım sen bana bir tane at olur mu?"

Benim üç tanem onun bir tanesine denkti. Eşitlik olsun diye söylemiştim ama o öyle anlamadı.

"Sebep? Annen güzel mi senin?"

Sanırım adımı sorsa bu kadar kendimden emin olarak cevap vermezdim. Benim cevabım yirmi beş yıl önce de yirmi beş yıl sonra da değişmezdi, bu sebepten ki Fetih'le birbirimizden habersiz, aynı anda konuştuk.

"Muhakkak!" dedi.

"Evet!" dedim.

Bu ayazın ortasında, güneş gökyüzünü yarıp tepemize dikilse, tam başımıza vursa bu kadar ısıtamazdı beni. Ellerim durdu, önce kaşlarım havalandı sonra güneş benim yüzümü yarıp dudaklarımı iki yana doğru genişletti. Şimdiye kadar hiç benim güzelliğimden dem vurmamış Fetih annem için öyle güzel bir nokta atışı yaptı ki bu sanırım kulağıma gelen en anlamlı şeylerden biriydi. İstemsizce, sanki biri bana seslenmiş gibi gökyüzüne baktım. Annem ansızın iltifat almayı çok severdi, en az ettiği kadar. Ve öyle anlarda yüzü bahar bahçe olurdu. Saatlerce gülümserdi. Saatlerce... Tanısın, tanımasın... Ansızın kurulan her güzel cümle annemin yüzünde güller açtırırdı.

Gökyüzüne baktım, uçan bir kuşa takıldı gözüm. Beyaz bir kuştu. Tekti. Tek başına uçuyordu. Belki dikkatimi çekmezdi başka bir anda olsak ama şu an koca gökyüzünün güzelliğinin önüne geçmişti. Tüm güzelliklerin başkenti gibi. Tüm güzelliklerin... Uçup gitti tepemizden.

Gözlerim niye sulandı bilemedim o an. Anlayamadım da. Kuş uç- gitti. Kalbimin bir kapakçığı Fetih elinde bir demet gülle geldiğinde kapanmıştı. İçeride bir gül yaprağı da kalmıştı üstelik. İkinci kapakçık da kapandı, bu kez üstümüzden geçip giden kuş girdi o kapıdan içeri. Öyle kapandı. Gül yaprağına komşu oldu. Dudaklarım sahile açılan bir gemi gibiydi. Gemi dönmek istemiyor, gülümsemem solmak bilmiyordu. Gözlerim yaşarsa bile. Burnumu çektim hemen, gözlerimi sildim hızlıca. Kuş sanırım gül yaprağından daha ağır geldi, yerimden kalkamadım, konuşamadım sindirmeyi bekledim.

Bana bir şey oldu. Anlayamadım. İyi ki şey diye bir kelime vardı.

"Hazır mısın, doldu süren?" Tekrar sildim gözlerimi, ağırlaştırılmış kalbimle ayaklandım, cebimden telefonumu çıkardım.

"Video da çekelim!" dedim ona dönmeden. Birkaç adımda bir duruyor, göğsümü zorlayan kalbime dinlenmesi için fırsat veriyordum. Ağırlığı kaldırmıyor değildi, sadece sindirmesi gerekiyordu biraz. İzin veriyordum ki sindirsin. Telefonu uygun bir yere koydum. Bu an ölümsüzleşsin istiyordum. Bir şeyler kayıt altına alınsın, videonun içeriğinden bağımsız ileride izlediğimde o anı hatırlayayım istiyordum. O şeyi anımsamak istiyordum.

"Hazır mısın Fetih?"

"Ben hazırım."

Videoyu başlattım, geri geri giderken kameraya gülümsedim. "Evet bugün Fetih'le kartopu oynayacağız!" dedim neşeyle. Mühimmatımdan aldığım bir kartopunu kameraya kaldırıp gülümsedim. "Ben hazırım!" Çok güzel bir anı olacaktı bu video. Hem benim de kartoplarım vardı. Karşılıklı atacaktık.

"Sen Fetih?!"

Gülümseyerek ona döndüm, hayır dönemedim tam olarak. Fetih'i göremedim. Kurşuna tutulan insanlar, kurşun onlara saplanmadan önce görebilir miydi kurşunu? Ben gördüm. Kocaman, benim iki kafamın birleşiminden büyük bir kar devinin, top denemezdi buna, üstüme doğru uçtuğunu gördüm. O görüntü gözlerime düştü, oradan gerekli adımları aşıp beynime ulaşmadan yüzüme çarptı ve bedenim uçtu. Çığlık sesim konağa değil bana fırlatılan çığa gömüldü. Yeri boyladım. Benim güzel bir hatıra olur diye açtığım video katilimi hapse tıkacak bir delile dönüştü ve şahitlerden biri de girdi videoya.

"Abi ne yapıyorsun?" diye haykırdı Zeliha. Bir an bütün algılarım durdu. Zeliha bir taraftan Fetih'e kartopu fırlatırken diğer taraftan bana doğru koşuyordu. "Efsun abla iyi misin?!"

Cennete de kar yağıyor muydu? Her yer bembeyazdı. Yoksa burası cehennemin en soğuk yeri miydi? Ama Zeliha'nın burada işi neydi? Bu da demekti ki cennete de kar yağıyordu. Benim önümde kendini yere bıraktı Zeliha. "Bir şey olmuş!"

"Efsun!" diye katilimin sesini duydum. Hazırladığım mühimmatların arasına yıkılmıştım. Hareket edemiyordum. "Efsun!" Öylece gökyüzüne bakıyordum. Kalbim daha yüküne alışamadan göçüp gidecektim çaliha o kuş gibi.

Fetih'in varlığını Zeliha'nın, "Uzak dur!" diye bağırmasıyla anladım ama yüzüme bir anda soğuk bir el dokundu. Ölecek birine göre haddinden fazla çevremi analiz ediyordum. Mesela Zeliha benim hazırladığım kartoplarını ardı ardına öfkeyle Fetih'in kafasına geçirmeye başladı.

"Ya sen bu cüssenle nasıl bu kadar acımasız oynarsın? Orantısız güç bu!"

Yanağıma baskı yaptı Fetih. Ne Zeliha'nın kafasında dağıttığı kartoplarına takılıyor ne de dediklerine. "Efsun korkutma beni."

Ölmüşüm gibi davranmak istedim ama yanımda benden tepki alamadıkça deliren Zeliha'ya kıyamadım. Ama ona yardım etmem gerekiyordu. Elim gizlice ve bitkince kartoplarından birine gitti ve hiç beklemeden Fetih'in ağzına vurdum. Sonrası bir savaş anıydı. Fetih'e öyle büyük bir hırsla saldırdık ki korkudan eli ayağı tutulan Fetih'i üzerimden atmak için çabalamadım bile. Zeliha'nın yardımıyla kalktım hemen. Eteklerime taş doldurur gibi karı toplayıp Fetih'e fırlatıyordum. Zeliha'yla o kadar delicesine Fetih'e yüklendik ki artık beyaz bir kabanı vardı. Başta tepki bile veremedi. Kendine geldiği yerdeyse bana doğru yükseldi.

"Ulan ödüm koptu!" Eliyle ona gelen karı engellemeye çalıştı ama olmuyordu. En az benim kadar çaresiz kaldı. Geriye doğru sendeleyerek kaçmaya çalıştı. Ben kaçmaya çalışıyor sandım ya da çünkü o köşede duran muhtemelen karı aşağı atmak için kullanılacak kovaya yöneldi. Kovayı aldı, az önceki olaydan ders almadığını belli ederek kar doldurdu ve üzerime doğru yürüdü.

"Ödüm koptu, ödüm!"

Zeliha bir tarafa ben başka bir tarafa koşarken Fetih beni seçti ve karı kovayla üzerime fırlatmaya başladı.

Fetih'le kar oynamıyorduk. Fetih beni görünce ve [illegible] çalışıyordu [illegible] rim kısa sürdü çünkü artık çığlık çığlığa Fetih'ten kaçıyor, [illegible] aşık atışımı göstermek için doldurup doldurup bu[illegible] kovalıyordu ve ikimiz de delicesine bağırıyorduk.

Bu savaşa çok geçmeden Kürşat da dahil oldu. Ben benim yanımda olsun istedim ama o ablasını tercih etti ya da kartoplarının [illegible] tercih etti. Bir an Fetih durdu ama Kürşat'ın kartopları [illegible] yüzüme indi. Fetih saf değiştirdi, "Kürşat yapma," dese de dinle[illegible] di. Artık ben Fetih'e, Zeliha ve Fetih Kürşat'a, Kürşat bana atıyordu. Bir an çok yüklendiler çocuğa. "Hayır atmayın ona!" dedim. Önüne geçmeye çalıştım ama bu Kürşat'ın bana olan darbelerini daha da şid detlendirdi. Ben onu korumak, o bana saldırmak isterken olan [illegible] tarafından ona oldu. Karın üstüne yığılıp kalana kadar devam ettik bu muharebeye.

Kışın hava çabuk kararıyor, kömür kokusu genzi çok fena yakıyordu. Yine de güzel mevsimdi vesselam. Ellerim çok çatlıyor, burnum çok üşüyor, ayaklarım hep donuyordu ama olsun yine de seviyordum. Zaten sevmek böyle bir şey değil miydi?

Fetih'ten gizlemek için saatlerdir montumun içine gizlediğim şeyden ötürü elimi cebimden çıkaramıyordum.

"Barışık barışık," dedi yine, düşmemem için kolunun altına almıştı beni. Ve her bu cümleyi kurduğunda cevap vermiyordum. "Sana söylüyorum. Bana bak bana, bak bir bana." Sabah birbirimizi yediğimiz kattaydık artık.

"Aman görünce yine heveslenip beni öldürmeye kalkma!" dedim kovayı işaret edip. Sonra kolunun altından çıkıp yürüdüm ileriye doğru.

"Ya kızım," dedi sabahtan beri değişmeyen açıklamayla. "Sen oyu yalım dedin ben mi dedim?" Yüzüm ona dönükken omuzlarımı kaldırıp indirdim.

"Hadi oradan ya," derken önüme geçmesini bekledim ama o sadece bana vardı. Dibime geldi ve o kutsal soruyu sordu. "Küs müsün?"

Gülesim geldi o öyle sorunca. Affetmiştim. Bugün bir sürü fotoğraf çekmiştim. Çoğu istediğim gibi değildi ama olsundu artık. Yüz tanesini

onunu beğenmiştim. Bana göstermese de kendi telefonunda da vardı artık fotoğraflarımız. Ben kendi telefonumu uzatınca söyleniyor ama kendisi aniden kendi telefonundan fotoğraflarımızı çekiyordu. Deli miydi neydi...

"Hayır değilim. Ama yarım saat sonra çalışma odasına gelir misin? Seninle bir şey konuşmak istiyorum."

Gerildi. Hoşuna gitmedi bu isteğim. "Bir şey mi oldu?"

"Gel sen," dedim odayı işaret ederken. "Bir şey konuşacağım seninle."

Sorgulamadı daha fazla. Gergin bir şekilde yanımdan ayrıldı. Gitti, ben de hızlı hızlı her şeyi hazırlamak için çalışma odasına gittim.

Yarım saat belki de verebileceğim en iyi zamanlamaydı. Çünkü ucu ucuna yetişti hazırlıklarım. Yarım saat öncesine kadar iç karartan oda şimdi dört bir yandan yanan tütsüleriyle mis gibi kokuyor, tütsü kokusuyla karışmasın diye kokusuz seçtiğim mumlarla aydınlanıyordu. İşle ilgili bütün her şeyi kaldırmıştım. Sakindi ortalık. Masada iki tane dumanı tüten kupa vardı ve içlerinde de bol tarçınlı salep vardı. Her şeyin yerini birkaç kez değiştirmiştim. İçime en güzeli sinsin diye.

Kendi odası da olsa tıklatıldı önce kapı. "Gelebilirsin," dedim hemen. İçeriye gergince girdi ama yüzü asıl mumları görünce asıldı. Çok arada kalmıştım yakıp yakmamak konusunda ama bu ortam mumsuz olmazdı ki. Hem mum bizim travmamız olmamalıydı. Çok severdim çünkü mumları ve bazı anlarda yakmayı çok isterdim. Tıpkı şu an gibi.

"Hayırdır?"

"Salep yaptım bize."

"Ayin mi yapacağız?"

Ben annesi değildim... Demek istedim de diyemedim sadece kıkır kıkır güldüm.

"Hayır tabii ki! İyi misin?"

"Büyü yapacak gibisin bana?"

Tatlı tatlı gülümsemeye devam ettim. "O kolaya kaçmak olurdu," dedim ve itiraf ettim. "Ben değer verdiğim şeyler için çabalamayı severim."

Olayı çözmek için o kadar odaklanmıştı ki ne söylediğimi anlayamadı bile. Anlamasını beklemeden girdim konuya. "Sana ofise geldiğim gece bir şeylerden bahsettim hatırlıyor musun Fetih?" Sandalyemi biraz daha yaklaştırdım ona. Göz kontağı kurmak için eğildim biraz.

Okuduğum makalelerde bu geçiyordu. Bedensel yakınlık ve ...
sının etkisi çok büyüktü.

"Senin eline kanın ne kadar yakışmadığını söylem-"

Konuyu buraya getirmeme tahammül bile edemedi, kalkmaya ...
direkt ama ellerinden birini iki elimin arasına hapsettim.

"Efsun aştık sanıyordum. Gidiyorum ben." İzin vermedim ...
sına daha çok yaklaştım ona.

"Fetih lütfen. Mesele o değil zaten. Sadece beni dinlesen ...
Lütfen," dedim yine. "Sadece biraz dinle. Lütfen." Elini sıkıca ...
dum, elini elimden çekmezdi biliyordum. Kimse kolay kolay bu ...
onu tutan bir eli bırakmazdı. Kalkıp gitmedi ama beni de dinle...
gibi yapmayı unutmadı. Ellerimize baktı ama yüzüme bakmadı.

"İçimde biraz olsun senden yana umut olmasa elini tutmaz...
ama var. Var ve tutmak istiyorum." İki elimin arasına aldığım ele ...
tığım muamele sesimdeki şefkatle çok uyumluydu. "En güzel çiçe...
bile dikenleri varken kimsenin kimseden muhteşemi beklemeye ...
yok. Benim senden yok, senin benden yok. Muhteşemi değil belki ...
ben senden bir şey isteyeceğim. Bil ki muhteşem biri olman için değ...
daha güzel bir adam olman için. Güzel ol diye değil daha güzel ol ...
Niyeyse bu hakkı kendimde görüyorum. Haddine değil dersen ...
giderim ve bir daha bu cüreti göstermem. Ama eğer varsa hakkım ...
diklerimi düşün taşın Fetih."

Bir an bana baktı ama tam olarak dikkatini çekmedim, devam et...
hiç aralık vermeden.

"Hatırı sayılır bir zamandır tanıyoruz birbirimizi. Bir yol var ...
yürüyoruz. O yolda güzel şeyler olduğu kadar kötü şeyler de oluyor ...
hiçbir şey senin öfkenin sebep oldukları kadar üzmüyor beni. Sana ...
çok başında demiştim ki tedavi olmalısın. Bunu bir ayıplama olarak ...
şünme. Bu bir doktor tavsiyesiydi sana. Şu ilacı kullan demekten ...
farkı yoktu ama o zamandan bu zamana kadar çok şey değişti. ...
o zamanki Efsun Fetih'e o kadar yabancıydı ki onu sadece bitme...
kenmek bilmeyen öfkesiyle tanımlıyordu. Fetih'ten bahsedecek ...
sadece aklına bunlar geliyordu. Yüzünü ekşitip konuyu değiştiri...
Şimdi düşünüyorum da Fetih ayları devirmişiz, bazı şeyler aynı ...
bazı şeyler de çok değişmiş."

Son cümlem bana bakmasına sebep oldu. Merak etti. Aynı kalan şeyleri de değişenleri de.

"Mesela Efsun'un hâlâ yüzü ekşiyor Fetih'in öfkesiyle ilgili bir an düşündüğünde." Fetih ve Efsun. Sanki biz değilmişiz gibi. Bize dışarıdan baksın istiyordum. "Ama artık kızgın değil sadece. En büyük değişiklik burada. Kabullenemiyor mesela, asla yakıştıramıyor, konduramıyor ve çok üzülüyor. Sana yemin ederim ki çok üzülüyor. Çünkü Efsun kendine daha çok başından bir söz vermişti. Sen bu sözü hiç bilmiyorsun ama bir gün Fetih kedilerin başını okşayacak demişti."

Omuzlarım düştü, yutkundum tekrardan ama bu kez Fetih de yutkundu. "Sonra Fetih'in kafasındaki yeri çok değişti. Eskiden o böyle bir adam diyordu. Yakıştırıyordu ama artık böyle değil. Fetih'i çok güzel şeylere yakıştırıyor. Bir kedinin başını okşarken, bir köpeğe mama verirken, bir kız çocuğunun saçlarını örerken... Çünkü Fetih kötü yönleriyle beraber çok güzel yönlerini de gösterdi ona. İnandırdı. O kadar inandırdı ki konduramıyor artık kötü şeyleri. Ölümüne birini nasıl dövebilir, o kanı eline nasıl kolayca yakıştırabilir diye kendini yiyip bitiriyor. O kadar konduramıyor ki Fetih, dili ne diyeceğini şaşırıyor. Kırıp döküyor. Sana o gece içine yara olacak bir soru sordum hatırlıyor musun?"

Parmak uçlarıyla elime tutunup başını salladı. Bana bakışından tekrar dillendirmemi istemeyişini görüyordum. "Belki şu an ki Fetih için bu bir hakaret, çok çirkin ve çok ağır itham bu. Tamam kabul, kabul ama sonraki Fetih? Hiç korkmuyor musun Fetih? Bu elinin altında olan öfke bir gün seni elinin altına alacak diye. Bu Fetih'e güveniyorum ben, sen de güveniyorsun kabul. Tamam bu haklı bir güven ama peki ilerideki Fetih için ne söyleyebiliriz? Duygular tamamıyla bizim kontrolümüzde olan şeyler mi? Öyle olsa çoğu duygu yok olup gitmez miydi?"

Başını hafifçe sağa yatırdı, yapma dercesine. Buna imkân vermemi istemiyordu. "Fetih, bugün eşini öldüren bir adam seneler önce o kadını çok seviyordu yüksek ihtimalle biliyor musun? Eşinden şiddet gören hiçbir kadın, evlenirken böyle bir adamdı demez. Kim evlenir onu döveceğini bile bile bir adamla? Hiç kimse. Belki o an için ve onun için en güzel adamla evlendi. En doğru. Hiçbir çocuk doğuştan kötü doğmadığı gibi neredeyse hiçbir kadın da bir canavarla evlenmiyor. Zaman, zamanında düzeltilmeyen bazı davranışlar büyüyor çığ oluyor Fetih. Bugün önemsenmeyen şey yarın çığ oluyor."

Gözlerini yumdu, "Efsun ben sana kıyamam ki," diye çok açık bir itirafta bulundu. Ellerimden birini aldı dudaklarına götürdü ardı ardına öptü. Ona daha çok yaklaştım, önce saçlarına gitti elim. Okşadım, sonra sakallarına indi o el. "Öfkem hiçbir zaman sana olmaz ki. Tamam, öyle insanlar var. Varlıklarını inkâr etmiyorum ama korkma. Sana yalvarırım korkma. Ben ne olursa ol-"

Diğer elimi bırakıp yüzünde olan elimi kavradı. Elim yanağımda, eli elimdeydi.

"Yapma," diye direttim. "Senelerdir bize anlattıkları bir pembe dünya var. Bütün çocukları, gençleri etkiledikleri, hayal dünyalarını süslediklери. Adam bir kişiye kıyamaz sadece. Herkesi yıkar, döker, parçalar hatta öldürür ama o kadına gelince melek kesilir. Herkese el kaldırır, ben kadına el kaldırmam diye ahkâm keser. İnsandan bahsetmez, kadına vurmam der kendini aklar paklar. Yok Fetih, yemin ederim yok. Şiddete meyilli varsa ve çığırından çıkıyorsa bu, eninde sonunda herkese uygular. Ya psikolojik ya da fiziksel. Herkes birbirini kandırıyor. Biz kadınların tek hatası erkeklerin bize kıyamamasını allayıp pullamamız. Bu çok kötü bir şey. Ne eyleyeyim ben herkese el kaldıran adamın yanağımı okşayan elini? Gerçekler bunlar değil Fetih. Yemin ederim ki değil. Hepsi hayal dünyasından çıkan ipsiz sapsız uydurmalar. Kaldı ki öfken bununla sınırlı kalsın, zararın sadece başka insanlara olsun; kanlar içindeki ellerini yıkayıp gelip saçlarımı okşasan ben nasıl mutlu olurum? Tamam bana kıyma," dedim sakalları avucumun içine batıyordu ama yine de teması kesmiyordum.

"Bu yine çok güzel bir şey olur. Biri sana bir şeyi beşinciyi söyleyerek yaptırsın benim ilk söyleyişim yetsin. Asla yemem dediğini ben yaptım diye ye. Hasta olduğumda üzerime titre. Bana bu şekilde kıyma. İnsan bir insana kıymayacaksa bu şekilde kıymasın. Şiddet zaten olmaması gereken bir şey. Şiddet göstermeyince kıyamamak olur mu hiç? Böyle bir güzelleme mi olur Fetih? Böyle çirkin bir şey nasıl aklanır paklanır, nasıl böyle edebiyatı yapılır, süslü cümlelerle anlatılır? Yapma, lütfen. Biz şimdiki Fetih'e güveniyoruz ama ya ileride o öfke denen zehir seni alırsa avucunun içine? Kontrol altına alınmayan bir hastalık o insanı öldürür, değil mi? Peki ya kontrol altına alınmayan bir duygu? İleride kendini tanıyamayacak bir adam olacaksın belki de. Biliyorum, ki bunlar ipe sapa gelmeyecek kadar küçük ihtimaller. Belki diyeceksin

dışarıda nasıl insanlar var bu cümleleri bana mı kuruyorsun diye? Ama beni ilgilendiren şey diğerleri değil. Beni ilgilendiren sensin. Seninle alakalı küçük de olsa kötü bir ihtimal." Gözlerim parlıyordu, hissediyordum. Sıcacıktı elleri öylece beni dinliyordu.

"Fetih," dedim gülümseyerek. "Tut ki bu bir yolculuk ve biz aynı otobüsteyiz. Yan yana oturmuşuz. Tut ki yol arkadaşıyız. Ben yol arkadaşımın böyle bir adam olmasını istemiyorum. Tedaviyse tedavi, özveriyse özveri, çabaysa çaba. Sen öfkene değil, öfken bize yenilsin istiyorum ben. Çok mu şey istiyorum?"

Gözlerinin içine baktım. Şimdi söyleyecekti. Haddim olup olmadığını şimdi söyleyecekti.

"Yoldaşım mısın?"

"Yol arkadaşınım."

Biz Fetih'le aynı yoldaydık, bunu bu gece daha iyi anlıyordum. Bunu bu gece daha iyi kanıtlıyordu.

"İstemiyorsun," dedi, bana haddimi bildirmedi. "Çok şey istemiyorsun." İçime bir ferahlama çöktü, hanımeli yaprakları haşır huşur ses çıkardı, içime kokusu yayıldı. Onunla olan temasımı kesmeden doğruldum, başını bana kaldırdı ve yüzüne dokundum.

"Teşekkür ederim," dedim minnetle. Beni bu gece eli boş da gönderebilirdi biliyordum. Ona doğru eğildim bu kez ben öptüm şakağından. Hemen ardından masanın çekmecesine yöneldim tam da o sıra gözüm takvime takıldı. Bir an tutuşacak gibi oldum telaşla.

Fetih'in doğum gününe çok az kalmıştı. Bununla beraber Zeliha'nın mahkeme gününe de çok az kalmıştı.

Yine de sakinliğimi korudum, çekmeceden gizleyeceğim diye çırpındığım beyaz gülü aldım elime.

"Çiçek genelde erkek tarafından alınır kadına verilir diye bir yargı var, ne düşünüyorsun?" dedim elimdekiyle ona dönerken. Şaşkınca bana baktı.

"Yani," diye geveledi. "Katıldığım bir yargı."

Kıkırdadım, ona yaklaştım tekrardan ve beyaz gülü uzattım. Hayatında aldığı ilk çiçekti belki de. Bilmiyordum. "Yanlış şeye katılıyorsun o zaman. Görünce aklıma sen geldin. İşin doğrusu aldığın güller... Dedim ki asabi adam Fetih'in yanına da en çok neşeli mi neşeli Efsun, siyahın yanına da en çok beyaz yakışır. Al."

IX

SAHNEDEKİ ADAM VE KADIN

18 Şubat 2010

Fetih Karadere'nin gözü; önünde akıp giden yoldan saate kaydı, yolun bir an önce bitmesini ama dakikaların geçmemesini istiyordu. Bu mümkün değildi, fizik kurallarına da uygun değildi ama istiyordu. Gaza daha çok bastı, aracın hızını artırdı. Annesi bilse bu kadar hız yaptığını yüksek ihtimal ayılıp bayılırdı.

Yine de bu engel değildi. Fetih'in tek bir odağı vardı. Zeliha onu bekliyor, o gelene kadar uyumayacağını söylüyordu. Yemek yediğinden bile şüpheliydi. Fetih, ne kadar bastırarak yemesi gerektiğini söylese de inat etmiş olabilirdi. Burnunun direği sızladı genç adamın. Zeliha'nın ismi bile bunun için yeterdi. Zeliha'yı düşünmek onu andan koparmış, içinde öpmeden dinmeyecek özlemle dikkati dağılmış, dakikalar öncesine kadar pürdikkat dinlediği çocuğu unutmuştu. Ta ki dikkatini çeken sese kadar.

"Sen ağlıyor musun?" Kaşları çatıldı, telefona baktı bir an. Yeni mi fark etmişti yoksa zaten yeni mi ağlamaya başlamıştı?

"Fetih abi," dedi Emir. Sorusunu es geçti. "Ben yarın gideceğim. Derdin neyse bana açık açık söy-"

"Git de kafanı kırayım." Yine boyundan büyük işlere kalkışacağını belli ettiği an araya girdi Fetih. Bunu açık açık söylemek istese de yapmadı. Dayak yerdi Emir. Aklından geçeni yaparsa bir güzel dayak yerdi. Fetih, bunun farkındaydı. Tekin tipler değildi. Emir de biliyordu ama zoruna gidiyordu. Çok zoruna gidiyordu. Dayak yiyeceğini bile bile gidip soracaktı. Onun akşama kadar uğraştığı ahşap bankı neden ikidir kırıyorlardı,

soracaktı. Annesi içindi o bank. Annesi uzun süre ayakta kalamazdı, bahçeye bank şarttı.

Ses seda çıkmadı Emir'den. Fetih, vazgeçtiğini belli etsin diye bekledi ama tepki gelmedi. Emir, Fetih'i çiğnemezdi. Fetih onun ağabeyiydi. Annesi doğursa yine o kadar severdi Fetih'i, Emir. Bundan sebep ne tamam diyebildi ne de hayır diye diretebildi.

"Emir sana söylüyorum," diye diklendi Fetih. Emir, onlardan tek bir darbe yerse Fetih bu işi insanlıkla halletmezdi. Tek bir sille bile yeterdi. Kimse Emir'e vuramazdı. Fetih varken kimse buna yeltenemezdi.

"Ama abi," dedi Emir, sesinin titreyişi Fetih'in ona kızmasının önüne geçti. Fetih daha dik konuşsa belki daha çabuk çözülecekti ama hüngür hüngür ağladığını hissedebiliyordu.

"Oğlum tamam." Sesindeki tek baskın şey güvendi. "Tamam, halledeceğim," dedi. Öfkesini kontrol edemedi, gelişine konuştu. "Bunların götüne yılan kaçmış, çıkarmaya leylek arıyorlar. Halledeceğim ben. Duydun mu beni? Sakın ola ki bir şey yapma."

Emir, bir kez daha ses çıkarmasa, Fetih'in sabrının sonunda olduğunun farkındaydı. Zorla ama inanarak, istemeden ama güvenerek, "Tamam abi," dedi çaresizce. Sonra durdu ve daha on iki yaşında bir çocuk olduğunu kanıtlarcasına konuştu.

"Ben yenisini yapayım mı Fetih abi?"

O pes etmeyiş döndü dolaştı, Fetih'in içine oturdu. Kurduğu basit cümlelerin bile Fetih'te tesiri olan iki insan vardı. Bazen her şeyiyle basit olan bir cümle bile kurmuş olsalar bu Fetih'i duraksatırdı.

Biri Zeliha'ydı. Diğeri Emir.

Fetih derin bir nefes aldı. "Yap aslanım." Aldığı nefesi verdirmedi cümlenin devamı. "Annen nasıl?" Gariptir o iki insan belki bambaşka şekillerde, bambaşka konumlarda ve bambaşka konularda da olsa annesinden yaralıydı. Belki de Fetih'i bu duraksatıyordu.

"Düne göre daha iyi."

Fetih, girdiği sokakta arabayı sağa çekti, emniyet kemerini açtı. "Yarın daha da iyi olacak," dedi. Bu bir temenniydi işin aslı. Bir dua, bir istek. İki taraftan da ses seda çıkmadı. Fetih araçtan inip, "Var mı istediğin bir şey?" diye sordu. Fetih'in gözleri bagaja kaydı ama bir an zor geldi oradakileri çıkarmak ve yerinde kaldı.

"Canının sağlığı abi," dedi tıpkı Fetih gibi. Fetih'in gülümsediğini bilmedi belki. Ona benzemeye çalışıyor, onu taklit ettiği oluyordu. Onun cümlelerini kullanıyordu. Özeniyordu. Özenirdi tabii. İnsan abisine özenmeyecekse kime özenecekti? Küfür skalası gelişmişti mesela. Onun kadar olmasa da ağırlığı olan cümleler kuruyordu. Yanından ayrıldığı insanı seviyorsa Allah'a emanet diyordu mesela artık. Çünkü Fetih ona böyle söylediği taktirde ölmeden muhakkak onu bir kez daha göreceğini söylemişti. Bir isteği sorulursa can sağlığı diyordu artık Fetih gibi.

"Eyvallah, hadi Allah'a emanet. Arayacağım seni."

Aynı şekilde karşılık aldı ve telefonu kapattı. Başını iki yana salladı, eve doğru daha fazla zaman kaybetmeden ilerledi. Açılan kapıdan içeri girdiği an onu bir boşluğun karşılayacağını düşünse de bütün ailenin bu soğukta onu beklediğini fark etti.

Gözü direkt bir kişiye takıldı. Yedi yaşında olmasına rağmen yaşıtlarından oldukça küçük, yediden çok dört beş yaşında gibi duran kız kardeşine. Küçücük boyu, on dokuz kilosu vardı. Fetih en son gördüğünde on dokuz, artık on sekiz. Kıvırcık saçları dağılmıştı. Kimse Fetih kadar o saçlara özen göstermiyordu. Elindeki küçük pastaya bakıyordu o an dikkatle. Her an düşmesinden korkuyordu, zira rüzgâr bazen çok sert esiyordu. Elleri çok küçük, bileği çok güçsüzdü.

7 bitti 8 oldu dedi kendi içinde. Fetih, evden gittiğinden beri Zeliha gözünde daha yavaş büyüyordu. 7'sini yeni doldurdu diyordu, 8'inden gün alıyor diyordu ama bir yaş büyütmüyordu. 8 bitince de 9'a aynı şeyi yapacaktı. Zeliha büyümesin istiyordu çünkü bedeni tam büyümüyordu.

Yine de Fetih'i ilk fark eden Kürşat oldu. "Abi!" diye bağırdı. Bağırmasa Fetih onu fark etmezdi. Zeliha, başını pastadan kaldırıp Fetih'le göz göze geldi ama küçük kardeşi ondan daha hızlı davrandı. Fetih ona ışık hızında varan Kürşat'ı kucakladı, küçük çocuğun poposuna vurdu kucağındayken.

"Sıpa," dedi tek tek yanaklarından öperken. Boyu maşallah Zeliha kadardı, kilosu ise daha fazla. Kıvırcık saçları önüne dökülmüş kollarını ağabeyine sarmıştı, bir şeyler söyledi ama Fetih'in telaşlı sesi bastırdı küçük çocuğun sesini.

"Zeliha koşma!" dese de Zeliha açılmış ama kimsenin bağlamadığı bağcıklarını umursamadan Fetih'e doğru koştu. Öyle ki pasta biraz sarsıldı. Fetih, çocuklarına inat sakince yürüyen annesine doğru bıraktı Kürşat'ı

hemen, düşecek diye kalbini ayaklandıran Zeliha'nın önünde diz çöktü. Kızmak istedi bir an ama Zeliha pastayı ne ara yere bıraktı da Fetih'e sarıldı kimse takip edemedi. Bu kadar hızlı olmasa kızacaktı ama olmadı. Yelkenleri suya gömüldü, ona sarılan ince bedeni kavradı. Kaç dakika birbirini öptüler bilinmez. Fetih tek tek parmaklarından öptü, bilmem kaç kez yüzünden, saçlarından. Fetih'e konan buselerin de haddi hesabı yoktu. Özlem tamamen dinmedi ama biraz azaldı, Fetih hem onu hem de pastasını aldı, beraber doğruldular yerden. Zeliha Fetih'in elinden pasta tabağını aldı, Fetih çıkardığı çakmakla ve Zeliha'nın da rüzgârı engelleme çabasıyla yaktı mumu. Sonra rüzgârın gazabına uğramadan ateşi parmağıyla söndürdü. Zeliha, en az üflemiş gibi bir coşkuyla güldü. "İYİ Kİ DOĞDUN, İYİ Kİ DOĞDUN, İYİ Kİ DOĞDUN!" diye bağırdı coşkuyla. Fetih yanağını uzattı. Aldı busesini, sonra diğerini uzattı.

"Şimdi iyi ki doğdum bak."

Görüş alanına giren annesine baktı. Kürşat ve Zeliha'dan bir türlü kendisine sıra gelmeyen Zühre Karadere oğluyla göz göze geldiği an gözlerinin dolduğunu fark etti.

"Yapma anne, yapma şunu," diye söylendi bıkkınca, Zeliha kucağındayken annesine yürüdü. Bir eli annesinin yüzünü buldu, eğilip öptü annesini. "Yemin ederim geldiğime pişman ediyorsun beni."

Zühre Karadere'nin özlemden bükülmüş bedeni, oğluna sokuldu. Öptü, kokladı, saçlarını sevdi, birkaç damla gözyaşını oğlunun tenine bıraktı. "Sana kolay, bana kolay değil," dedi, küçük bir oğlan çocuğunu sever gibi yirmi yaşındaki genci seviyordu. "Kaç gündür gözüm kapıda senin haberin var mı?"

"O senin saflığın."

Zühre, oğlunun koluna vurdu ama yine de ayrılmadı. Fetih de geri çekilmedi. "İyi ki doğurdum seni," dedi her doğum gününde olduğu gibi. "İyi ki doğurdum da benim oğlum oldun." Durmadan bu cümleleri tekrar ederken Zeliha'yla bakıştılar bir an ama uzun sürmedi bu. Fetih, böyle anlarda en çok Zeliha'ya bakmazdı.

"Babam nerede?"

"Yolda geliyor. Elli kere dedim ki Fetih geliyor, erken çık."

"Akıllı adam, dinlememiş seni."

Annesinin söylediklerine kulak asmadı, Kürşat'ın başını okşadı. "Uyku

vakti geldi ikisinin de. Zeliha'yı uyutup geleceğim."

Ayrıldılar yanlarından. Fetih kardeşini öpe öpe odasına çıkardı. Önce güzel bir duş aldırdı, sonra pijamalarını giydirdi. Zeliha Fetih'in pastasını dizlerine koymuş yerken ağabeyi arkasından saçlarını tarıyordu. Olabildiğince yavaş. Kıvırcık saçları vardı, taranması bile çok zordu. Bir şeyler alıp saçını yumuşatmak istiyordu ama gönlü razı değildi. Bilmediği kimyasalı sürmek sinmiyordu içine. Bu işlerden anlayan biri şart diye geçirdi içinden. Bu tarz şeyleri adı gibi bilen biri şart. Benim elimden gelmiyor.

"Abiii," dedi uzatarak Zeliha. "Sen niye kek sevmiyorsun?" Hepsini yemek işine gelse de yine de sormak istiyordu. Bir türlü anlamıyordu. Nasıl sevmezdi bir insan?

"Sen niye ıspanak sevmiyorsan o yüzden."

Zeliha omuz silkti. Aynı şey değildi ki? "Ama ıspanağın tadı hiç güzel değil ki?"

Fetih öne doğru uzattı yüzünü, yanağından ısırdı öperek. "Çok biliyorsun sen."

Cevap vermedi Zeliha başta. Fetih, saçlarını taramaya devam etti. Ama yine de bu sessizlik pek uzun sürmedi.

"Peki hiçbir zaman sevmeyecek misin?"

Dünyanın en güzel şeyiydi ona göre. Sevmeliydi, çok sevmeliydi.

"Hiç sevmeyeceğim."

Omuz silkti Zeliha, canına minnetti onun. Kendisi yerdi onun hakkını da. O pastasını yedi uslu uslu, Fetih taradığı saçları kuruttu. Sonra yatağa taşıdı kardeşini, kendisi de yanına kıvrıldı. Dip dibeyken yüzleri, kardeşinin yüzüne baktı doya doya. Baktıkça ne kadar çok özlediğini hissediyordu.

"Çok özledim seni." Yanağını sevdi biraz. Saçlarını, yüzünü. Zeliha gülümsedi. "Ben daha çok." Fetih'in çoğu zaman olduğu gibi üzerine çıktı, kollarını geniş gövdesine sardı, başını göğsüne bıraktı.

"Götüreyim mi seni yanımda?" Sanırım bu yüzüncü teklifiydi Zeliha'ya. Bir kere bile evet demiş olsa bu özlem olmazdı. "Beraber yaşarız. Sadece sen ve ben. Olmaz mı Zeliha?"

Üzerindeki küçük bedenin nasıl toparlandığını hissetti Fetih. Sonuç değişmedi. "Annemi özlerim ki ben." Fetih'in tavanda olan bakışları durgunlaştı, göğsü sıkıntıyla kabardı.

"Annem de beni özler. Özlemez mi?"

Tavanda gezinen bir çift göz yumuldu. Fetih, sessiz kalmak istedi. Bu soruya cevap vermemek, kardeşine yalan söylememek ama o kıyamayan tarafı ağır bastı. "Özler," dedi kısık sesle. "Ama gelir gideriz, o da gelir. Olmaz mı?"

Fetih bilmiyordu, Zeliha her gün ne yiyor içiyor bilmiyordu. Bağcığını bağladı mı biri bilmiyordu. Saçlarını tarayabildi mi bilmiyordu. İki sene olmuştu, hâlâ ilk günkü endişesi üzerindeydi. Tıpkı ısrarı gibi ama kardeşinin huysuzlaşan tavırlarını hemen fark etti. Gerek ondan uzaklaşmaya çalışan bedeni gerek çıkardığı sesleri...

"Tamam," dedi Fetih hemen. Bunun ilerisine gittiği takdirde ağlayacağını biliyordu. "Tamam bir şey demedim tamam." Üzerine yüklediği gerginliği almak için saçlarını okşadı dakikalarca küçük kızın. Zeliha o kadar sessizleşti ki Fetih küskünlük girdi sandı araya. Yine de konuşmadı bu gece, uzatmak istemedi. Yarın elbet alırdı gönlünü. O kadar sustular ki Fetih uyudu sandı ama Zeliha ansızın konuştu.

"Abiii, sen evlenecek misin?" Fetih akıl sır erdiremiyordu. Nereden aklına geliyordu, nereden buluyordu bu soruları bilmiyordu. Gülecek gibi oldu.

"Nereden çıkardın bunu?"

Zeliha hayıflandı. Hiç hoşuna gitmiyordu bu. Dün de gitmemişti bugün de gitmiyordu. Yüzünü düşürdü, hayıflandı. Ağabeyi keşke hiç evlenmeseydi. Ne gerek vardı ki? Kendisi vardı işte. Yetmez miydi? Başka birine ne gerek varsa, diye düşündü. Ona göre evlenmemeliydi.

"Annem halama dedi ki okul bitince evlenir herhalde."

Fetih'in devrilen gözlerine keyifsiz bakışları eklendi. Bu kadın hiç normal değildi.

"Rüyasında görür," dedi kendi kendine. Zeliha ses çıkarmadan surat asmaya devam etti. Ne gerek vardı ki? Evet, evet evlenmemeliydi. Ölene kadar beraber yaşarlardı. Hem ondan çok kimse sevemezdi ki ağabeyini.

"Abiii," dedi yine ve yeniden. "Ya beni sevmezse evleneceğin kişi?" O yüzden evlenme, diye devam etti içinden. Fetih'in o dalgın bakışları dikkatli bir hale geldi. Kardeşinin yüzünü kendine kaldırdı. "O nasıl laf öyle?" diye sordu. "Seni sevmeyeni ben nasıl seveyim?"

Mümkün değildi bu. Her şey mümkündü, bu değildi. Fetih'in iyice keyfi kaçtı. Annesi mi bu ihtimali sokmuştu aklına? "Bir daha sakın düşünme bunu. Ben seni sevmeyeni ölsem sevmem."

Kız çocuğu başını sallayabildi ancak. Bir şey söylemedi. Ne söylese kızacaktı sanki. Diyemedi. "Annemi seviyorsun ya abi!" diyemedi. Bu cümlenin ne kadar ağır olduğunu bilmedi ve kendi içinde kurdu, kendi içinde büyüttü. Başını salladı sadece, sonra başını geri koyup gözlerini yumdu. Fetih çatık kaşlarla tavanı izlerken içine düşen sıkıntıyı defetmeye çalıştı. İçinden geçirdiği cümleler uçup gitti ondan, belki o bu dileğini bir daha hatırlamadı. Ama konduğu yer geleceğiydi. Fetih Karadere bu gece inanmasa da bir dilek diledi. Ama inansa da yine aynı şeyi dilerdi. Canı gönülden.

"Sahiden gerçekse bu dilek meselesi; bugün doğum günüm. Zeliha'yı benden çok seven mümkün değil, bu muhakkak. Benim sevgime denk olan da mucize, gelip bulmaz beni. Ama Zeliha'yı o kadar sevsin ki yokluğumu hissettirmesin, eksiğimi tamamlasın. Mümkünse Zeliha'yı beni sevdiğinden daha çok sevsin. Bana duyduğu sevgiden şüphe edeyim ama Zeliha'dan emin olayım. Aksiyle benim gönlüm bir an bile denk düşmesin. Yolumuz bile kesişmesin."

18 Şubat 2021

"Kim doğmuş bugün?!"

"Zeliha'nın abisi doğmuş!"

"Hayır! Efsun'un eşi doğmuş!" Ellerimi birleştirmiş, ağzımın hizasında tutuyorken çok lezzetli duran pastaya doğru yatakta sürüne sürüne ilerledim. Fetih'in uykulu gözleri bir açılıp bir kapanıyor, yatakta her an devrilecekmiş gibi duruyordu. Bizim enerjimize henüz uyum sağlayamamıştı. "Hadi üfle!" dedim heyecanla. Zeliha, bana sebebini anlayamadığım garip bir bakış attı ve ben ona odaklanamadan Fetih parmağıyla yanan mumu söndürdü.

Parmağıyla mı?

"O üflemez," dedi Zeliha. "En azından ben hiç görmedim."

Fetih'e baktım. Yaptığı olması gereken şeymiş gibi bakıyordu. Ne kadar aykırılık varsa zaten bunu o kadar normalleştirirdi ki kendinizden şüphe ederdiniz. "Ne?" dedi haylaz bir çocuk gibi. "Amaç söndürmek değil mi? Söndü işte."

"Bir keresinde pastaya belki üfler diye yirmi tane mum diktim, hepsini tek tek parmağıyla söndürdü. Biz de onu bu şekilde kabul ettik." Son cümleyi umutsuz bir halde söylemişti. Alay ediyordu. Bugün takvimler 18 Şubat'ı gösteriyordu. Uykumuzdan Zeliha'nın elinde pastayla

kapıyı çalmasıyla uyanmıştık. Bugün epey mühim bir gündü. Fetih'in doğum günüydü!

"Allah Allah..."

"Doktor kendi haline bırakılması gerektiğini söyledi. Doktorun kim olduğunu herkes biliyor." Üzerimde beyaz önlük varmış gibi tavırlar sergiledim hemen, bilge bir tavırla çenemi dikleştirdim. Fetih'ten tam karşılık alacakken Zeliha girdi araya.

"Bir saniye bir saniye Fetih Bey," derken elinde mikrofon varmış gibi Fetih'in ağzına tuttu. "Bir yaş daha yaşlandınız. Artık yirmilerinde olan eşinizin yanında çok yaşlı gözüküyorsunuz. Ne düşünüyorsunuz bu konuda?"

Camın ötesini işaret etti. "Şu demir parmaklıkları görüyor musun?" İkimizin de kafası oraya döndü. "Seni kafa aşağı sallandırırım." Zeliha'yı koruma içgüdüsüyle öne doğru fırladım ama sanırım artık bana gerek yoktu.

"Yazık sana."

Dudaklarım öne doğru büzüldü ve ıslık çaldım. Oldukça yerinde bir cevaptı ama nedense muhatabı ben oldum Fetih'in.

"Böyle söylemeyi senden öğrendi!"

Yüzümde haklı bir gururla gülümseyip Zeliha'ya baktım. Bazen Zeliha'yı ben doğurmuşum gibi hissediyordum. İçime bir anne şefkati doluyordu, böyle sarıp sarmalamak istiyordum. Şu anda o taşkınlığın içindeydim. "Annem," dedim şefkatle yükselirken. Yüzünü avuçlarımın içine aldım, vura vura, ısıra ısıra öptüm ve ara ara içimden geçirdiğim ama dışımdan hiç söylemediğim cümleyi dillendirdim.

"Keşke ben doğursaydım seni! Annesinin güzeli." Yanaklarımız birbirine yapışmışken bizi izleyen Fetih'e baktım. Gözlerimi kırpıştırdım ve gülümsedim. Tavana baktı ve soluklandı. *Sabır diledi...*

"Öğretmenim," dedim elimi kaldırıp. Zeliha'ya döndüm ve bir öğrenci gibi izin istedim. "Az önceki mikrofonu bana da uzatır mısınız? Söyleyeceklerim var."

"İddiaların odağındaki isim cevap hakkını kullanmak istedi. Evet Efsun Hanım, sizi dinliyoruz!"

İki çift göz bana dikkat kesildi, boğazımı temizledim. Oldukça ciddiydim artık.

"Öncelikle Şanlıurfa'dan tüm dünyaya selamlar." İki kişiyi değil de tüm dünyayı selamlamış bir havayla devam ettim. "Sonrasında, henüz yirmisinde genç, çıtır, güzel bir hanımefendi olarak yanımdaki beyefendinin yaşlandığını düşünüyorum. Öyle ki saçlarına aklar düşecek, toplu taşımada yer verilecek kendis-"

Fetih tekte burnumu yakaladı ve parmaklarının arasına sıkıştırdı.

"Fetih bırak!"

"Konuş konuş, devam et."

Zeliha, bu kez bu boğuşmanın arasına girmemeyi tercih etti. "Ben valizimi hazırlayacağım. Size iyi..." Doğru kelimeyi bulamadı ve pastayı köşeye bıraktı.

İki gün önceydi, Zeliha'ya; Fetih'in doğum günü için bir şeyler yapmak istiyorum dediğimde birkaç dakika susmuş sonra telefonuna uzanmıştı. En son düğünde gördüğüm Fetih'in dört halasından birini aramış inanılmaz bir kelime oyunuyla bütün aileyi Adana'ya davet ettirmiş, bu da yetmez gibi halasına annesini aratmış ve annesini de ikna ettirmişti. Öyle ki bu da ona yetmemişti ve bizi bu planın dışında tutmuştu. Çok tatlı bir kadındı, Zühre'yle de arası iyiydi ve Zeliha'nın isteğini ikiletmemişti. Engel olmak istemiştim. Benim yapacağım her planın içinde zaten Zeliha da vardı. Onunla kutlayacaktık. Üstelik mahkemesi bu kadar yaklaşmışken, stresten uçuklar çıkarıyorken, saçları dökülüyorken Zeliha'yı uzak bir yere göndermek halası bile olsa onaylayacağım bir şey değildi ama engel olmama izin vermemişti. *Tamam demişti. Ben üstüme düşeni yaptım. Annemi Urfa sınırlarından çıkarıyorum. Gerisi sende.*

Tüm itirazlarım, Zeliha'yla tartışmalarım boşaydı. *Gitmek istiyorum,* demişti. *Biraz uzaklaşmak istiyorum bu evden, iyi oldu benim için.* Annesiyle gittiği bir yerde, bu evden ne kadar uzaklaşabilirdi ki? Yalan söylüyordu. Sırf ben ve Fetih yalnız kalalım diyeydi. Söylediğime bin pişman olmuştum.

Zeliha, odadan çıkar çıkmaz Fetih'le boğuşmamız şiddetlendi, bedenim yatağa devrildi ama burnumu kurtarmayı başardım. Yeniden buna uzanan elini yakaladım ve parmaklarımızı birbirine doladım. Ellerimize baktı. Hafifçe üzerine eğilmiş yattığı yerden onu izliyordum. Gözümün önünde aldığı ilk yaştı ve bu sebebini anlayamasam da beni mutlu ediyordu.

"İyi ki doğdun," dedim parlak bir sesle. Doğuşunu müjdeledi sesim.
"Kuru kuruya?"
"Fetih..." Elimi artık o da kavramıştı. Sıkıca tutunmuştuk birbirimize.
"Efsun... Bugün benim doğum günüm," dedi bir ayrıcalık ister gibi. Daha fazla düşünmeye gerek mi vardı? Doğması yetmez miydi ayrıcalıklı olmasına. Fetih'in doğuşu. Belki de daha mühim başka bir şey yoktu bugün. Ona yükseldim ve yanağına bir buse kondurdum.
"Doğum günün kutlu olsun," dedim. Bana iyi ki doğmuşum der gibi baktı ve aramızda sessiz ama gönüllerimizin bol sohbet ettiği bir an geçti. İçimdeki hanımeli ağacının yaprakları yeniden salındı.

Yapmam zaten. Mahrum kal. Kıymet bilene, o masaya methiyeler dizene hazırlıyorum. Git sen meyhanelerin kıytırık masalarında iç rakını!

Demiştim... Çok da uzak olmayan bir zamanda, söylediğim kadar iyi bir masa hazırlamayacağımı iddia eden Fetih'e. Şimdi hazırladığım masanın önünde beklerken tükürdüğümü mü yalamıştım yoksa kendimi kanıtlamak, onu haksız çıkarmak için miydi bu?

Ya da bunun tek sebebi, Fetih'in doğum günü oluşuydu.

Elmacıkkemiklerim sızlıyordu. Evet, elmacıkkemiklerim. Durdurmaya çalışıyordum, engel olmaya çalışıyordum, yanaklarımın içini dişliyordum ama olmuyordu. Durmaksızın gülümsüyordum. Topuklu ayakkabılarımın üzerinde bir sağa bir sola koşturuyor, devamlı bir şeylerin yerini değiştiriyordum. Böyle heybetli bir sofrayı ilk kuruşum değildi. Hatta saymıştım. Otuz ikinciydi bu. Ama bu kez... Ayaklarım basmıyordu yere. Kalbim gibi. İki dirhem bir çekirdek halim, yarın karnesini alacak bir çocuğu andıran heyecanım, telaşla sık sık ısırdığım dudaklarım... Kalbim boğazımda atıyordu. Bir demet kırmızı gülün bir gümüşün üzerine yansıması gibi renk almıştı yanaklarım.

Masanın üzerinde ince uzun, beyaz tabaklara konmuş mezeler, ikişerli olarak karşı karşıya konmuş ince uzun rakı bardakları, karafaki ve ulaşmayı hedeflediğim muazzam görüntü.

Koşturup durdum, gözüm perdenin arkasından bir gölgeye takılana kadar. Hızlı hızlı çakmağı aldım elime, titriyor oluşumdan birkaç

kez yakamadım bir türlü. Kaçıncı denemede bilmem sonunda kurşun kekin üzerindeki mumları yakabildim. Gönül isterdi ki otuz bir tane dizeyim... Ama beş taneyle yetinmiştim. Kurşun kekim arkamda kalacak şekilde dönerken, daha fazla zaman kaybetmeden, "Fetih!" diye seslendim. Nöbette olduğumu sanıyordu.

Ev bomboştu. Kimsenin olacağını düşünmediğinden geçip gidecekti. Tabii benim sesimi duymasaydı. Hemen elbisemin eteğini düzelttim, saçlarımı arkaya doğru savurdum, aman şöyle mi dursam böyle mi dursam diye kendimi şekilden şekle sokacakken Fetih kapalı kapıyı araladı hızlıca. Girmese ellerimin duracağı yeri bile elli kere değiştirecektim.

Gözleri odanın içini taradıktan sonra beni buldu. O an fark ettim, yanlış duyduğunu düşünmüştü. Beklemiyordu. Beni yemek yedim mi diye aramıştı ama ben o an iki gündür bulana kadar göbeğimi çatlattığım balık pastırmasıyla uğraşıyordum.

Fetih'le göz gözeyken nefesim ağırlaştı. Çok fena bir heyecandı bu, küçük bir çocuk gibi. Böyle tertemiz, taze bir heyecan. Art niyetlerden, bin bir plandan uzak.

"Efsun," dedi şaşkınca. Ona telefonda salladığım milyon tane yalan aklına geldi sanki. "Ne işin var senin burada?" Gözleri önce arka tarafımda kalan masaya kaydı. Birleştiremiyordu parçaları. Sonra beni süzdü. Ayakkabılarımdan başladı saçlarıma kadar. Gülümsememi engellemeye çalışmadım. Ağzımdan dökülen, gün doğduğundan beri kalbimden geçirdiğim o cümle oldu. Kalbim ne söylüyorsa dudaklarım da onu konuştu.

"Fetih," dedim heyecanla. "İyi ki doğdun!"

Bugün ikinci kez dışımdan, bilmem kaç kez içimden ama en dolu dolusu buydu. Bir türlü atlatamadı, oturtamadı burada oluşumu. Açıklama yapasım gelmedi hemen, bir pasta yüksekliğinde, üzerini bugün olduğundan daha da fazla süslediğim ve çok güzel görünen kurşun keki alıp ona doğru ilerledim.

"Çilingir masası konusunda bana inanmadığın bir iddiam vardı hatırlıyor musun?" Gözleri arkadaki masaya kaydı tekrar, dudaklarını ıslattı aheste aheste... Ve yüzünde o hatırladığını belli eden gülümsemeyi gördüm.

"Seni kışkırtamadım diye nasıl zoruma gitmişti..."

"Ne?.."

Üzerine bastıra bastıra beni gaza getirmediğini söylemiş, tamamen bunu yapamayacağımı vurgulamıştı. O kadar inanarak söylemişti ki benim sahiden beceriksiz olduğumu düşünüyor diye kızmış, kırılmıştım.

"Hiç bakma öyle. Karşımda elâleme rakı sofrası kurduğundan bahsediyordun Efsun... Üstelik bana hazırlamayı teklif etmeden. Az bile tepki vermişim."

Ben, üzerinden geçti, arada kaynadı acaba unutmuş mudur diye düşünüyorken her kurduğu cümlede şaşkınlığım artıyordu. Omzumun üzerinden masaya baktı. "Anladığım kadarıyla işe de yaramış," dedi keyifle. Ona kızmak, onunla ters düşmek ve tepki vermek istedim ama doğum günüydü, vazgeçtim.

Elimdekini ona doğru uzattım. "Koca adam oldun," dedim o an. Ne diyeceğimi de bilmiyordum. Nasıl anlatacağımı, nelerden bahsedeceğimi, durmadan iyi ki doğdun demek de istemiyordum. Fetih'in gülen yüzüne baktım, o da pastasına. Hoşuna gitti sanırım pasta yerine kurşun kek yapmam, yüzü hoş bir hal aldı. Tam eli havalanmış, mumları parmaklarıyla söndürecekken izin vermedim, geri çektim. "Hayır Fetih ya, üfle!"

Dilek tutulup üflenmeliydi. Adabı buydu.

"Hayda," çekti uzatarak. "Otuz yıllık geleneği boz diyorsun?" Fetih, öyle bir adamdı ki mesela ben bir çocukken de eliyle söndürdüğüne inanıyordum.

"Evet boz diyorum!" Pastayı ona uzatmadım. Emin olmadan ikna olduğuna uzatmayacaktım.

"Bana çok yeterli bir sebep söyle," dedi aniden. "Beş saniyen var, hadi hadi. Dört, üç..."

"Senin hiç kurşun kekten pastan oldu mu?"

Evet... O an aklıma bu geldi bir tek. Acele ettirmese daha farklı bir şey bulurdum belki ama insanı telaşa düşürüyordu. Ama sanırım ona mantıklı geldi, zaten oldukça mantıklıydı. Otuz senelik geleneği bozmak için otuz senedir olmayan şeyi yapmak lazımdı. Yapmıştım işte.

Cıkladı. "İlk," dedi keyifle. Gözlerinin içi gülüyordu ve sanki Fetih bugün aynam gibiydi. Onun yüzündeki ifadeler benim yansımamdı. Üfleyecekti ama yine müdahale ettim. "Dilek dile ama önce."

Pastaya bakmasını bekledim ama o gözümün içine bakmayı tercih etti. Dilek diledi mi dilemedi mi anlayamadım bile. Mumları tek çırpıda üflediğine şükrettim. Sönmüş mumlu keki masaya geri koyarken Fetih ceketini çıkardı.

Ben yerime geçerken Fetih masaya koyduğum diğer mumları benim tepki vermeme fırsat vermeden tek tek parmağıyla söndürdü.

"Ya niye?" diye sızlandım son mum da sönerken. Rakı masasına ne kadar yakışmıştı bilinmez ama yakasım gelmişti işte. Kokuluydu zaten, o bile yeterliydi. "Aynı derede iki kere yıkanmaz," dedi bilge bir tavırla. "Aynı hata da iki kere yapılmaz."

Ellerini masaya dayamışken masadaki her bir tabağa ayrı ayrı baktı. Birine baksa diğerinin hatırı kalıyor, aynı şeye iki kere bakmıyordu bakmadıklarına ayıp olmasın diye. "Sabahtan beri olan her şey yalandı o zaman."

Baştan aşağı tepeden tırnağa yalandı. "Yani bir kısmı. Ufak tefek pembe yalanlar." Büyük bir dikkatle yüzünde değişen ifadeleri izliyordum. Ondan gelecek tepkiyi beklemek çok zordu.

"Sen bu malzemeleri nasıl buldun?" diye sordu.

"Yeterince istediysem demek ki. Nasıl, beğendin mi? Tabii tadına bakmadım daha ama yin-"

"Niye o kadar mütevazı davrandın geçer sefer?"

Hiçbir cümle beni bu denli tatmin edemezdi. Ellerimi birbirine çarpmak istedim. Ayaklarım yerinde durmadı, ellerimi kontrol edemedim. Gülümsedim ve hızla rakıya uzandım. Masanın küçüğü bendim. İlk onun bardağını dolduruyordum.

"Sek?" dedi Fetih, hafif uyarır gibi.

"Harama helal katılmaz."

Fetih'in kaşları havalandı, dudaklarını yaladı. Hiçbir şey söyleyemedi. Cacıklardan birini onun önüne ittim. "Mideyi bozmayalım, merak etme, gevşeyelim ben gücünü azaltacağım her kadehten sonra."

Sürahideki soğuk suyu işaret ettim. Benim de yarın hastaneye gitmem lazımdı. Kafam haddinden fazla güzel olmayacaktı. İstiyordum ki çenemiz biraz düşsün, çoğu şeye gülecek kıvama gelelim, rahatlayalım. Bu sofradan çakırkeyif şekilde kalkalım. Hakkını verelim, Fetih'i hakkıyla ağırlayayım. Fetih, derin bir nefes aldı ve sonunda cacığa uzanabildi.

Aldığı birkaç kaşığı kâfi gördü, bardağı ilk onun almasını bekledim. Onun benim her hareketimi takip ettiğini pek tabii biliyordum. İnce uzun parmakları bardağı kaplamadan önce üzerindeki beyaz gömleğe baktım. Yine o geceki gibi güzel durmuştu. Kaçtır bu oluyordu. Beyaz gömlekti işte. Basit, herkeste olan ama herkeste böyle durmayan. Dikkatimi bardağı kavrayınca dağıttı.

Masanın büyüğü oydu, onu bekliyordum. Ben de kaldırdığı gibi aldım, çok dikkatli bir şekilde izleniyordum. Ondan sebep son ana kadar onun kadehi üstte kalacak şekilde durdu ama ansızın yaptığım hamleyle benim kadehim üstte kaldı ki buna engel olamadı, üstünlüğü kuramadı. Gülümsemedim, her şey normalmiş gibi baktım ona ama gözünden kaçmadı, onun dudağının tek tarafı kıvrıldı, karşı çıkmadı. Bu meydan okumayı kabullendi, üstünlüğü almaya çalışmadı. Artık çok geçti zaten.

"Doğumuna," dedim kadehlerimiz çarparken. Bunu kutluyorduk, bundan başka şeye de ithaf edilemezdi bu masa. Başını salladı hafifçe, bir şey mırıldandı kendi kendine ama duyamadım. Bana bakmadı bile, sadece gülümsediğini gördüm, kollarını kıvırdığı gömleği geriye doğru yaslanmasıyla gerildi ve vücudunu belli etti. Çekinmeden, duraksamadan onu inceliyordum. Sağlam bir yudum aldı benimle, ikimiz aynı anda koyduk masaya kadehleri. Önce dil tomurcuklarım yandı, hemen devamında daha büyük bir yanma boğazımda hissedildi ama ben ona da yanamadan midem bir an alev alır gibi oldu. Yutkundum ama elim suya uzanmadı.

"Demek harama helal katılmaz?"

"Cık, katılmaz."

Aramıza telefonumun sesi düştü. Fetih'in bu gece bu saatte eve gelmesini sağlayan Emir'dendi mesaj. Gelip gelmediğini soruyordu. "O zibidiye yarın soracağım ben bana yalan söylemenin hesabını. Kırk takla attı sabahtan beri eve geleyim diye. Sanki Efsun evde dese kalkıp gelmeyeceğim."

"Sürpriz diyoruz biz buna," diye açıkladım. "Ayrıca ne çok seviyorsun sen öyle Emir'i..."

"Bayılıyorum."

"Fetih! Çocuk sana çok kıymet veriyor. Sen de az kıymet bilsen incilerin mi dökülür?"

Yaslandığı yerden en az benim kadar beni kıskácına aldı. Birbirimiz-den başka hiçbir şeye bakmıyorduk. "Bizim onunla anlaşma biçimimiz bu. Sen anlamıyorsun sadece."

Yanılıyordu. Bir yerde Emir onun çalışanıydı, ne kadar samimiyet olarak anlayabilirdi patronunun ona yaklaşımını?

"Niye, iş görüşmesinde ben sana kızıp duracağım ama aslında bu sevgimden mi olacak dedin?"

Emir'in yaşını esas alınca en fazla üç dört yıldır Fetih'in yanındaydı muhtemelen. Ben böyle düşünüyordum en azından.

"Efsun sen ne sanıyorsun?" diye sordu. "Emir öylesine bir çalışan mı? Öylesine bir çalışanın benim ailemin içinde, mahremimde ne işi var?"

Sorgulamıştım bunu, en başından hem de. Emir legal olduğu kadar illegal olan her anda Fetih'in yanındaydı. Karşılaştığımız ilk gün Fetih engel olmaya çalışan olursa sık demişti. Ve Emir o silahı öyle bir tutu-yordu ki gözünü kırpmadan sıkacaktı sanki ama orada silah tutan tek kişi değildi ve Emir onlar gibi de değildi. Fetih'e gönülden bağlıydı. Fe-tih, ona yarınlar yokmuşçasına el kaldırırken ertesi gün, "Hak etmesem vurmazdı," diyerek beni delirtecek kadar hem de.

"Kim o zaman Emir? Akrabalık bağı mı var aranızda?"

O bağ böylesine bir bağlılığa neden olur muydu? Sanmıyordum. Ama tek mantıklı olan da buydu sanki.

"Emir benim kardeşimden farksız Efsun." Kabul, biliyordum, Fetih de Emir'i seviyordu ama bana biraz fazla geldi bu söylediği. Haddinden fazla hatta. "Ha Zeliha ha Emir, ha Kürşat ha Emir. On üçüne daha yeni girmişti karşıma çıktığında. Ne işi ne görüşmesi..."

Kafamdaki üç dört yıllık serüven on yıla dönüştü kısa bir anda. On sene. On koca sene. "Nasıl on üç? Nerede karşına çıktı, nasıl tanıştınız ki siz?"

Aralarında yaş ve nesil farkı vardı. Okulda desem olamazdı, ortamda desem olamazdı. Emir, yanlışım yoksa Urfa'da da yaşamıyordu. Aslen Karadenizli olduğunu biliyordum yalnızca.

"Nasıl tanıştık," diye tekrar etti dalgın bir sesle. Sonra gözlerime baktı ve beni şaşkına uğratacak o cümleyi kurdu. "Cüzdanımı çaldı şe-refsiz."

Eylül 2009

Küçük çocuğun koşmaktan ciğerleri isyan bardağını çoktan çekmiş, durması için ona yalvarıyordu ama elinde tuttuğu cüzdan koşması için onu ittikçe itiyordu. Bu sefer sert kayaya çarpmıştı. Ölecekti sanki... Ne ağzından ne de burnundan soluyordu. Kurtulduğunu düşündü, arkasında onu kovalayan genci artık görmediğinde kurtulduğunu düşündü. Bir arkasına bir önüne bakmaya çalışırken çıktığı sokak başında sert, onu geriye doğru savuran bir şeye çarptı. Öyle ki savrulduğu yerde direnemedi sırtüstü yere kapaklandı. Elindeki cüzdanın sahibi, uzun boyuyla tepesinde dikilmişken işaretparmağını salladı.

"Sakın kaçma!"

Emir dinlemedi, elindeki cüzdanı gencin üzerine fırlattı ve taşlar eline batsa da avuçiçlerinden yardım alarak doğrulmaya çalıştı. Bunu başardı da ama arkasını döndüğü gibi ensesinin altından, yakasından tutuldu. Zaten zayıf ve cılız bir çocuktu. Fetih onu bir çırpıda kendine çevirdi.

"Sana kaçma demedim mi lan?"

Karşısında nefesini bir türlü düzene sokamayan çocuk ona rağmen yalvar yakar konuştu. "Abi yalvarırım polisi çağırma." Kirli elleriyle Fetih'in üzerindeki deri ceketin uçlarını kavradı. "Yalvarırım abi. Allah rızası için çağırma polisi. Yemin ederim değil tek kuruş almak, cüzdanını bile açmadım." O kadar hararetliydi ki Fetih bir an bıraksa yine kaçacaktı.

"Karnın mı aç?" Fetih'in aklına ilk bu geldi. Çocuğun üstüne başına bakınca düşündüğü ihtimallerden biri de buydu. "Oğlum sen mal mısın? Açsan gel söyle, niye hırsızlık yapıyorsun?"

Hırsızlık kelimesi bir an küçük çocuğun kanına dokundu ama aksini de iddia edemedi. Annesini düşündü, bunu yaptığını öğrense hastalıktan değil kahrından ölürdü.

"Abi n'olur çağırma polisi. Bırak gideyim, bir daha yapmayacağım. Yalvarırım çağırma polisi."

Elinden kurtulmaya çalıştı, debelendi durdu ama çok güçlüydü onu tutan el. Yapamıyordu.

"Bir kere daha kaçmaya çalışırken kırarım kafanı. Dur lan yerinde!" Gözleri etrafı taradı Fetih'in. Issız sokakta başka bir nefes daha aradı.

"Zorla mı çalıştırıyorlar seni?"

Ne derse desin çocuğun kurduğu cümle değişmedi. Polise giderlerse annesini ararlardı. Annesi kahrından ölürdü.

"Abi yalvarırım polisi aram-"

"Ulan tekrar edip durma aynı şeyi!" Yükselen sesi iyice korkuttu çocuğu. Annesi hastalıktan değil kahrından ölürdü. İçinden de bunu söyleyip duruyordu. Annesi üzüntüden ölürdü.

"Sana bir soru soruyorum! Duymuyor musun? Derdin ne, niye hırsızlık yapıyorsun? Derdini söyle yoksa çağırırım polisi!"

Annesi kahrından ölürdü. Annesi bunu yaptığını bilse hastalıktan değil bundan ölürdü. Ölürdü, ölürdü, ölürdü. Kendisini maniple etmiş bu cümle aniden onu tutan adamın ayaklarına kapanmasına neden oldu. Hiç durmadan yalvardı. Bir taraftan ağlıyor bir taraftan yalvarıyordu. Fetih kaldıramadı ayağını pranga gibi yapışmıştı küçük çocuk. Yapamadığı yerde buna bir son vermek için o diz çöktü, o şekilde ancak kurtarabildi bacağını çocuktan. Ensesinden tutup başını dikleştirdi.

"Tamam aramıyorum." Sakinleşmesi için bu cümleyi birkaç kez tekrar etmesi gerekti. Her seferinde daha çok sesini yükselterek. Duyurabildiği yerde ortam kendini sessizliğe bıraktı. Bakıştılar bir an gözü yaşlı çocukla. "Ama bana söyle," dedi yine de. "Biri mi zorluyor seni? Korkma söyle bana." Mesele aç bir mide değildi. Belliydi artık. Bu denli bir polis korkusu olan midesi için yapmazdı bunu. Fetih, neredeyse emindi artık şüphesinde. Ondan sebep gözü sık sık etrafa kayıyordu.

Burnunu çekti küçük çocuk. "Annem." Tekrar burnunu çekti. "Hasta." Hıçkırdı. "İlaç almam lazımdı. Yemin ederim abi mecbur kaldım."

Fetih, bir tabağa odaklanmış anlatıyor, pürdikkat onu dinleyen bana bakıyordu. "Bu gitmiş bir marangozda çalışmış on gün kadar ama köpek gibi çalıştırmışlar çocuğu. Ne gecesi var ne gündüzü. Elleri yara bere içindeydi. Eline çivi mi çakmamış, kesmemiş mi... Sonra vermemişler parasını. Anne hasta, baba yok. Kimse yok. Sigorta yok. İlaç lazım. Benimkinden önce de çalmış bir cüzdan daha, şanssızlık ama olmuş çocukta cüzdan neredeyse boş çıkmış. O parayla değil ilaç gidip iki ekmek alınmaz. Aldım götürdüm çorbacıya."

Fetih, yanımda olmasa sızlayan burnumun direğini daha fazla sıkmayacak izin verecektim gözlerime ama yine de son cümle silik bir gülümseme oluşturdu yüzümde. Çorbacı... O an çok net fark ettim. Bir turnusoldu Fetih için çorbacı. Sevgi belirtisi belki.

"İşte annesi rahim kanseriymiş. Epey de ilerlemiş. Mecbur lise bir terk... İstanbul'da küçücük çocuk.... Kim tamam dese gidip çalışıyor.

Tabii millete de fırsat ver ki sikmesin seni. On çalıştıysa bir almış ya da onu da almamış. Kullanıp kullanıp basmışlar tekmeyi. Bir deri bir kemikti. Çok da utangaç, yemiyor. Karnı da aç, ekmeğe bakıp bakıp duruyor ama uzanıp almıyordu. Tek derdi polisti. Biraz da benden korktu tabii. Neyse sonra kalktık, annesinin reçetesi yanındaydı, nöbetçi eczane bulup aldık ilaçlarını kadının."

Emir, ah Emir, ah.

"Evine gittik sonra. Gecekondu bir yer ama yaşanmaz Efsun orada. Bırak hastayı orada yaşatmak, sağlam birini koy ay başına hasta çıkar o evden. Rutubet desen ayrı, önümüz kış o ayrı mesele. Hani belli etmedim o an ama bir saat misafir olarak oturmak bile çok zordu. Rezil rüsva halde evin içi. Kadın desen hasta. Konuştuk ettik. O haline rağmen hâlâ bir şeyler ikram etme peşindeydi. Çay demletti Emir'e. Müthiş bir kadındı, Emir'in efendiliğinden bile belli oluyordu. Biraz da yalanlar dizdik, anlatamıyoruz tabii nasıl karşılaştığımızı."

Rakı sürahisi boşaldıkça üzerine su ekliyor, seyreltiyordum. O konuşuyor, ben Fetih'e göre daha hızlı gidiyordum.

"Neyse sonra evi elimizden geldiğince düzelttik, bana kalsa değiştirilmeliydi de istemediler. Yaşanacak hâle geldi en azından. Sonra tedaviyi düzene soktuk. Emir'i de adamakıllı bir marangozda işe soktum. Okul için ne kadar diretsem de istemedi. Dövsem yine kabul etmeyecekti ancak açığa ikna ettim. Açıktan okudu liseyi. Çok çalışkan bir çocuktu, efendiydi. Yoluna girer gibi oldu her şey. Annesi iyileşir gibiydi ama yine nüksetti, Emir, 18-19 yaşındayken de kaybettik. Daha fazla direnemedi."

Fetih, tüm bu olanları kendisi yapmamış gibi bir yabancıymış gibi anlatıyordu her şeyi. Yaptık, ettik. O anlattıkça benim yudumlarım büyüdü. Fetih'e olan bağı yerli yerine oturdu. Parçalar birleşti. Bu aileye olan yakınlığı, düşkünlüğü her şey yerli yerine oturdu. Çok efendi, çok saygılı, merhametli ve temiz kalpli bir çocuktu. Bunları görebiliyordum. Arkasında olan annesini ilk kez duyuyordum.

"O dönemde ben yüksek lisans için ülke dışına çıkacaktım. Emir, benim zorumla mimari restorasyon okuyacaktı ama üstüne bu gelince dondurduk okulu. Bir süre kaldım yanında. Biraz toplasın diye kendini ama yine de gitmeden önce içime sinmedi, gönderdim Urfa'ya bizimkilerin yanına. Altı ay burada yaşadı. Annem çok sever Emir'i. Keza

babam da. Emir de onları. Severdi en azından. Bu son olaydan sonra onda da bir uzaklaşma fark ediyorum ama o zamanlar çok iyilerdi. İyi baktılar bizimkiler ona, Emir'in kafası hiç yerinde değildi. Her şeyi yapabilirdi yokluğumda."

Her şey. Aklıma bir şey geliyordu. Geliyordu da onu o sahnede düşünmek istemiyordum. Çok sakin bir adamdı. Fetih'in deyişiyle şeytan tüyü vardı.

"Efsun ben Emir'e iki kere el kaldırdım," dedi gözlerime bakarak. Birini biliyordum. O zamanki tepkim gözüme az bile geldi. Benim canım için bile olsa Emir ayağına değen taşı hak etmiyordu.

"Birincisi o zamandaydı. Tek bir tokat, aklını başına alması için. Sarsmak lazımdı. Pişman değilim. Daha erken yapsaydım keşke. Diğeri de..." Durdu, yine gözlerini kaçırdı. Geçmişe dönmek, öfke dolmak istemiyordum. Kalan rakıyı tek yudumda aldım ve dudaklarımı ısırdım.

"Hak etmemişti," dedim bastırarak.

"Muhakkak," dedi. "Ama o an gözüm döndü. Efsun, ben seni ondan başkasına gözüm kapalı emanet edemezdim. Tereddüt bile etmedim. Canı pahasına korurdu. Böyle basit hatalarla senin canını tehlikeye atamazdı. Hakkı yoktu, şansı yoktu. Benim sabrım yoktu. Sen tek başına, plansız programsız Zeliha'yı koruyabilmişken biz bu kadar imkâna rağmen nasıl seni riske atabiliyorduk? Buna açık kapım yoktu. Emir, o an sen orada olmasan elimde kalacaktı. Pişmanım demiyorum ama bu yaşanmamalıydı. Hak etti mi, hayır derim ama yaşandı. Yaşanmamalıydı. O zamanki çoğu şey gibi. Senin canının önünde hiçbir şey yoktu gözümün önünde."

Gözlerimi kaçırdım, bacağımı salladım öylece. "Onun hatası değildi, benim bilinçsizliğimdi." Emir'in annesinden sınanışı mı beni bu kadar hassaslaştırdı bilmiyordum ama onu bir kutunun içinde korumak istedim. Gözümün önünde on üç yaşındaydı artık.

"Senin bilinçsiz olma hakkın vardı ama bizim senin üstünde hata payımız yoktu. Ben sana güvenmedim ki... Efsun kafasına göre iş yapmaz demedim ki... Ben Emir'e güvendim. Bu onun öfkesiydi."

Bunu öyle kabullenmişti, Emir de bu şekilde kafasına kazımıştı. Başımı iki yana salladım. "Bu çok," deyip durdum. Durdum, devam edemedim. Doğru kelimeyi bir türlü seçemedim.

"Çok canavarca," deyiverdi. "O zamanlar senin gözüne böyle geliyordum değil mi?" Göz göze geldik, başımı sallayamadım. Çekindim artık temkinliydim, geçmiş konusunda bile. O zamanki Fetih'in bende bıraktığı tek şey durmadan etrafa saldırmasıydı. Canlı bomba oluşuydu.

"Peki, sana şunu sormalı. Madem oturduk bu masaya hakkını verelim. Yargılıyoruz beni. Tamam. Ben de yapıyorum bunu. Ben o zaman iyi miydim Efsun?" Sesi buğulandı, bakışları, tavırları... Masa buğulandı, rakı buğulandı. Anlaşılmayışın o ince kederi çöktü yüzüne.

"Otuz yaşındayım ben, hiçbir dönemim o zamanla bir değil. Ne çaresizliğim kaldı ne aklım ne bedenim. Ben o dönemden nasıl sağ çıktım, benim bile haberim yok. İnan ki yok. Zeliha, kayıp gitmiş elimden, benim kızım kaymış gitmiş elimden," dedi. Sesine bir titreklik çöktü. Canı çekildi bu cümleyi kurarken. *Benim kızım.*

"Annem kendi eliyle dikmiş kefenini. Babam desen meydanda yok. Benim kızımı öldürmüşler, hiç tanımadığım bir kadın gelmiş onu kurtarmış. Hiç tanımıyor Efsun, aklın alıyor mu? Ben hiçbir şey yapmamışım, o yapmış. Tutmuş benim kardeşimi bana bile vermiyor. Benim kızımı bana bile vermiyor." Kendini işaret etti. Benden bahsediyor, bizden bahsediyordu ama öyle bir anlatıyordu ki ben bile yabancı gibiydim.

"Kendi canını gözden çıkarmaya meyilli. Herkese sözüm geçiyor ama ona harfimi dinletemiyorum. Hakkı da. Beni niye dinlemiyorsun diyemiyorum. Tek yapmam gereken korumak. Onu da beceremiyorum. Hani pamuk ipliğinde bile bağlı değil bana. Elimden kayıp gitmesi gibi bir durum zaten yok. Elime hiç gelmedi ki. Elindekini bir şekilde tutuyorsun da senden köşe bucak kaçanı nasıl zapt edeceksin? Ödüm kopuyordu Efsun benim, seninle alakalı ufacık bir kötü şeye ödüm kopuyordu. Bir taraftan Zeliha. Yedi kat el gibiydi bana. Hangisiyle nasıl başa çıksaydım? Bunların hepsinin sorumlusu benken, hangisiyle baş etseydim? Elimden gelen bağırıp çağırmaktı, saldırmaktı. Bilincim yerinde miydi engel olayım kendime?" Elinin tersini birkaç kez masaya vurdu. "Benim kızıma ne yapmışlardı? Hiç tanımadığım bir kadın olmasa Zeliha ölecekti. Aklım başımda mıydı benim? Ya benim bilincim yerinde olsa zaten bunca şeyin içinde sizi bırakmayı göze alır mıydım ben?"

Gönlünü deşiveren bir zaman dilimi, içimi oyuyordu. Nefes alamayacak gibi oldum. Eğer Fetih son cümleyi kurmasa dilim lal olacaktı.

Nefesim yavaşladı, birkaç kez kendi kendime tekrar ettim. Cümlede başka anlam aradım, tek anlamın dibinde durdum.

"O ne demek?" dedim önce. Gözlerini kaçırdı, çenesini sıktı. O an anladım ağzından kaçırdığını. Geçiştirici bir tavır takındığında tekrar ettim. "O ne demek Fetih?"

"Öyle lafın gelişi. Çok hızlı içiyorsun rakıyı," dedi ve ağzına devamlı bir şeyler atmaya başladı. Çatalı elinden çektim, çenesinden tutup yüzünü yüzüme çevirdim.

"Bir şey söyledin."

Az önce Emir'i düşünemediğim yerde Fetih direkt canlandı. İçim çekildi sanki. Bir masa vardı, bir sandalye, bir Fetih, bir silah. Göz göze kaldık, çenesini asla bırakmadım. Doğru anlıyordum. Dudaklarım uyuştu, gözlerimi bir açılıp bir kapandı. "Kaç kez tenezzül ettin buna?"

"Efsun sağlıklı bir ruh hali değildi," diyerek devam etti tavrına.

"Kaç kere Fetih? Cevap ver bana! Kaç kere?"

"İki kere."

O masa artık iki taneydi. O silah. Sadece Fetih tekti. İki kez. Çenesini bıraktım, karnıma bir ağrı saplandı. Olabilirdi, anlık bir gaflette o silah patlayabilirdi. "Mantıklı olan tek yanı yok. İyi değildim. Normal bir durum bu. Olası. Bunu sen de biliyorsun. Anlık bir düşünce. Gaflet. Saçmalık. Unutalım b-"

"Nasıl vazgeçtin?"

Zeliha mı gelmişti o an? Belki sesini duymuştu. Belki resmini görmüştü. Ne olmuştu da onu o ipten almıştı? Derin bir nefes aldı. Zeliha'ya sarılarak uyumak isteyeceğim o cevabı duymayı bekledim. Bekledim, bekledim...

"Sen aradın."

Ve bu cevap bilinse, Zeliha'nın bana sarılıp uyuyacağı bir hale dönüştü. Kalbimin atışını ilk kez bu kadar hissedemedim. İçimden çok sıcak bir şey akıp geçti. Kalbimin odacıkları, ev halkı uykuya dalmış bir yuva gibi sakindi. İntihar, ölüm, kayıp... Ensemde hissettim bunları. Ellerim titremeye başladı. Mezar taşları...

"Efsun..."

"Ya ben aramasaydım?"

Bir ihtimal, yılan gibi sarıldı boynuma. Ölecekti. Fetih ölecekti. Fetih de ölecekti. "Hayır, Efsun tamam. Geçip gitti."

"Aramasaydım ben, yapacak mıydın?"

"Yapmazdım."

"Yalancı!"

Bırakıp gidecekti. Kimi? Zeliha'yı, belki... Belki. Zeliha *yetmez miydi?* Nasıl bırakır giderdi? Yüzümü avuçlarının arasına aldı. "İkisinde de sen aradın. Geçip gitti." Ben yüzüne bakmadıkça zorladı, sandalyemden tutup çekti beni. Dopdolu hissetmekle bir boşlukta dolanmak arasındaydım. Gözlerimin içine baktı. Ya yapsaydı? Ya aramasaydım o an? Ben Fetih'i pek aramazdım ki. O beni arardı ama ben aramazdım.

"Saçma sapan bir şeydi. Sen aradın, muhtemelen bir şeye sinirlendirmiştim seni, habersizce paraladın beni. Aklım da bir güzel başıma geldi. Bu kadar başka bir şey yok. Bitti gitti," dedi. Her şeyin içimde daha yeni başladığını bilmiyordu.

Gecenin devamında sohbet etme isteğim un ufak oldu. Sadece Fetih'i izliyordum. Nasıl bir intihar yöntemi seçtiğinden ve onu hangi anlarda aradığımdan başka bir şey düşünemez oldum. Kaybın gölgesi çökmüştü üzerime. Silah diyordu içimden bir ses... İlaç değil muhtemelen, silah.

Benim bardağım defalarca boşaldı, Fetih tattığı her mezeye methiyeler düzdü. Benimle uğraştı, şakalaşmaya çalıştı, sorular sordu. Ağzından kaçırdığı için derin bir pişmanlık vardı. Başımı bir yerden sonra sabit tutamadım, iki elimin arasına aldım, bardağımdaki rakıyı izlemeye başladım.

"Sesli söylesene," dedi aniden. O söyleyene kadar mırıldandığımın farkında değildim bile.

"Ne?" diye sordum alık alık. "Sezen'in şarkısı değil mi mırıldandığın? Sesli söylesene."

Çenemi kaşıdım, kurşun kek yiyen Fetih'i izledim yeniden. "Bu Sezen'in değil, yani aslında onun ama değil. Onun ama bence Sertab'ın." Elimi aniden celalli ama aslında heyecanlı bir şekilde masaya vurdum. "Sen bu şarkının hikâyesini bilir misin?"

Masaya vurduğum elime bakıp cıkladı. "Bilmem," dedi. İlaçlar, silahlar, ölümler, şarkılar ve beyaz gömlek. Kafam allak bullaktı.

"Sezen en başta bu şarkıyı Sertab'a yazıyor. Beste bittikten sonra hayran kalınca kendisi okumak istiyor ama bir kere söz verdi Sertab'a. Araya Levent Yüksel'i koyuyor, Sertab'ın kanına girsin diye ama bu sefer Levent de şarkıyı çok seviyor. Ortalık karışıyor, en son araya Aykut

Gürel girip, 'Bu şarkı Sezen'lik o okusun,' deyince Sezen'e kalıyor şarkı, O söylemiş ama bir iki sene önce Sertab da seslendirdi." Fetih'e yaklaşıp kısık sesle konuştum. "Sezen duymasın ama Sertab daha güzel söylemiş. Hele bir video var, Sezen var, Sertab, Levent, Uzay var. Sertab ilk kez seslendiriyor. Bir dakikalık video ama müthiş. Yıldızlar geçidi."

Sonuç olarak Sezen'in ama Sertab'ındı. "Söylesene," dedi Fetih bana bakarken.

"Niye ki?"

"Herkese nasip olmuş şarkı, senin ne eksiğin var?"

Yüzüne baktım Fetih'in. Gözlerine, alnına, elmacıkkemiklerine, suş çizgisine, çenesine, âdemelmasına, beyaz gömleğine... Başım dönüyordu. Başımı çevirdim, kalbim ağrıyordu yine. Gözlerimi yumdum acı geçsin diye ama azalmadı bile. Kaç dakika bekledim bilmem ama gözlerim kapalı mırıldandım.

Gece inerken söner perde perde grubun rengi

Derken başlar semada saltanat

Ben ağlarım gülerken.

Gülümsedim, gözlerimi açmadım. Sesimi anneme benzettim yine. İkimizin de sesi, bir profesyonel kadar olmasa da güzeldi. O da ben de her bulduğumuz fırsatta şarkı söyler ama bir kariyer inşa etmezdik bundan.

Mehtap uyanmış

Seyr-ü sefada yıldızlar, siyaha yanmış

Bende fasıl fasıl dert

Ah, o ne zalim yârmiş.

İçimden tekrar ettim. *Ah, o ne zalim yârmiş.* Elim masaya gitti, parmaklarımla ritim tuttum. Gülümsüyordum ve sanki çok güzel söylüyordum. Rakı sanki sesime daha fazla bir güzellik vermişti. Şarkının geçişinde birden fazla enstrümanla sağlanmış müziği parmaklarımla sağlamaya çalıştım.

Çalsın sazlar, çalsın bu gece

Alaturka başlasın

Vur usta tamburun tellerine

Hanendeler çağlasın

Çalsın sazlar, çalsın bu gece

Alaturka başlasın
Vur usta tamburun tellerine
Hanendeler çağlasın.
Sustum, bitti sandı belki ama yarım kalmış bir şiir gibi devam ettim.
Penceremden geçer sandallarla sevdalılar hercai
*Çınlar gökkubbede aşkın şahane saz sema.**

Alkışlamadı belki ama dudaklarından ufak bir ıslık çıktı. Dudaklarına baktım, aşağı doğru kıvrılışına, kendi kendine konuşmasına. Beyaz gömleğine. Beyaz gömleği. Fetih'in beyaz gömleği. Ne söyledi duymadım ama mimikleri bana Sertab'mışım gibi hissettirdi. Başımı masaya bırakmak istedim, o şekilde izlemek daha az yorardı beni ama izin vermedi.

"Senin pilin bitti," dedi. O ayaklandı, beni de kaldırdı. "Ben de hediyemi aldığıma göre gece bitsin." Ona tutunmadım, o zaten beni tutuyordu. Vücudum yanmaya başladı. Midemi yakan rakı gibi bir şeydi bu. Fetih, beni o soğuk havada kısa olan elbisemle yukarı kata kadar yürüttü ama biraz olsun üşümedim. Onun beni tutma çabasına hiç yardımcı olmadım. Dokunmadım ona. İçimde bir şey devamlı dokunmamam gerektiğini söylüyordu. *Dokunma, dokunma, dokunma.* Topuklularımın üzerinde odaya girdim. Fetih de hemen arkamdaydı. Işıkları yaktı. Beni baştan aşağı süzdü bir kez.

"Ayakkabılarını çıkarabilecek misin?" Ona doğru yaklaştım. Bir şey söylemem lazımdı.

"Fetih," dedim dibindeyken. "İyi ki doğdun." Güldü ve yine kendince cevap verdi.

"Eyvallah."

Yüzüne baktım, boynuna, beyaz gömleğine. Yer bir an ayaklarımın altından kaydığında dengemi korumak için ellerimi kaldırdım ve ona doğru uzattım. "Biliyor musun sana beyaz gömlek çok yakışıyor?" Gözlerinden korkutucu bir his geçti. Boğazını temizledi ve silkelendi. "Sarhoşken çenen iyi açılıyor senin," dedi ve beni yatağa doğru itti. İzin verdim. Ama ilerlemedim daha fazla. O ne kadar iterse o kadar gittim.

Kalbimi kusacaktım. Böyle atması akıl işi değildi.

---

* Sezen Aksu'nun *Alâturka* şarkısı.

"Sana kirli sakal da çok yakışıyor." Elim sakalını buldu, elimin tersini gezdirdim yüzünde. Derin bir nefes aldı, gözlerini yumdu bir an. "Efsun hadi uyu, kafan güzel."

Ona doğru ilerledim, ayakkabılarımızın burunları çarpıştı. "Sen de güzelsin," dedim açıkça. Güzel bir adamdı. Çok güzeldi hatta.

Gülecek gibi oldu. "Teşekkür ederim," dedi. "Güzel olduğumu söyleyen ilk kişisin ama uyu."

Bana sırtını dönmek için bir hamle yaptı ama izin vermedim. Bir tiyatro sanatçısı gibi koluna yapıştım. Söylediklerim bir tiyatro metninin abartılı sözleri gibiydi ama bilmeliydi ki hiçbir mübalağa yoktu. Tamamıyla gerçekti. Ne biz sahnedeydik ne de perde kapanacaktı birazdan.

"Sana rakı da çok yakışıyor."

"Efsun..."

"Peki ben? Ben yakışır mıydım sana?"

Bir ok kalbinden vurdu onu ve seyircilerden bir alkış sesi koptu. Bana baktı, piyano sesini duymuyorduk ama vardı. Önemli olan buydu zaten, seyircilerin duyması daha kıymetliydi. Bizi önce insanlar yakıştırmalıydı. Soluklandı, acı çekiyordu. Birazdan sevdiği kadının elinden ölümü tadacak bir tiyatro oyuncusu gibiydi. Hali pek haraptı.

"Bunu... İnan ben de çok merak ediyorum." Ona doğru bir adım yaklaştım. Elimde zehir yoktu, seyirciler elime bakıyordu ama hayır onu öldürmeyecektim. "Sen bana yakışırsın da ben sana yakışır mıyım ben de merak ediyorum," diye tamamladı.

"Nasıl yakışırım sana? Efsun, günahsın ama demiştin ya. Unuttun mu? Haramla helali karıştırıyorsun sen," dedim. Amacım karmaşık, seyircinin kafasını karıştıracak birkaç heybetli cümle kurmak ve onu zehirlemeyeceğime herkesi inandırmaktı. Onları büyülü cümlelerle kandırmak ve Fetih'in canına kastetmekti. Yalnızca seri katiller uzak mesafeyi severdi. Şahsi katiller vardı ki onlar dudağının dibinde biterdi kurbanının.

"Karıştırmıyorum."

"Karıştırıyorsun."

"... Ben haramı helali karıştırmam:

Seninle içilen şarap helaldir

Sensiz içtiğim su bile haram."*

Asıl zehir ellerimin arasında değildi dudaklarımdaydı. Fetih seyircileri şahlandırdı, bir alkış tufanı kopacak sandım ama kıskandım da izin vermedim. Alkışı mı? Hayır Fetih'i. Fetih'in yüzü ellerimin arasına dudakları dudaklarıma düştü. Tüm salon sessizliğe gömüldü. Ölümler yalnızca ruhun bedenden ayrılmasıyla mı olurdu? Bir kılıca ya da bir zehre mi ihtiyaç vardı daima? Sahne bitti, Fetih dudaklarımda can verdi, yeniden doğdu. Belimi kavradı, haramlar helallere dönüşüyorsa zehirler şifalara mı dönüşmeyecekti?

Fetih'le delicesine öpüşüyor, başarıyla tamamladığımız bir tiyatro metninin içinde kurgudan gerçeğe akıyorduk. Sahne bitti, yönetmenin sesi duyuldu ama biz öpüşmeye devam ettik.

Duzenleme
Ny.ozlem

* Ömer Hayyam.

X

TEKERRÜR EDEN TARİHLER

Ophelia'nın* bedeniydi nehirde yüzen. Seyircilerin parçalanan avuçları cansız bedene değil, bizim dudaklarımızaydı. İçinde olduğumuz an öylesine eşsizdi ki bir ölüden bile alkış çaldığımızı hissediyordum.

Fetih'in tadı, Fetih'in dudaklarının tadı...

Bel oyuntuma oturan eliyle öylesine güzel sarmıştı ki beni, bir adım ötede uçurum olsa yine korkmayacaktım düşeceğimden. Fetih, beni öylesine öpüyordu ki hiç düşünmedim dudaklarımızın ayrılacağını.

Fetih'in elleri yüzümü avuçladı, geri çekilmedi belki ama dudaklarımızı birbirinden ayırdı. Alnını alnıma büyük bir şiddetle çarparken maraton koşusundan çıkmış gibi nefes nefeseydik ya da dakikalardır su altında nefessiz kalmışız gibiydik.

"Efsun yapma," dedi acı içinde, kontrolsüz nefesleri dudaklarıma çarpıyorken. Bunun beni nasıl tahrik ettiğini bilmiyordu. Sesindeki yalvarış ve acı tırnaklarımı ensesine batırmama neden oldu. Onu öpmüşüm gibi değil, onu öldürmüşüm gibi konuşuyordu.

Dinlemedim, bu kadar dibimdeyken, dudakları dudaklarımın birkaç santim uzağındayken onu öpmemem için hiçbir neden yoktu. Bana dünya üzerinde hiç kimse mantıklı bir neden de sunamazdı. Dudaklarımı tekrardan dudaklarına bastırdım ama izin vermedi.

"Yapma yalvarırım," dedi. Yalvardı da zaten. Neredeyse onu öpmemem için önümde diz çökecekti. Şehvet o kadar yoğundu ki bu beni

* William Shakespeare'in Hamlet adlı oyununda yer alan *Ophelia*, oyunda çok az yerde bulunsa da bu oyunun en derin ruhlarından biridir.

itişi bana geri adım attırmıyor, kalbimi incitmiyor, aksine isteğimi katlanılamaz bir hale getiriyordu. Vücudum zangır zangır titriyordu. Bunun sebebi korku değildi. Heyecan kadar masum bir duygu hiç değildi. Bu bir istek, bu belki ilkel bir istek.

Fetih'in iki kez kıyıdan dönen canını düşündükçe daha da körüklenen bir istek. Öpmek istiyordum, bunu yapmadığı için, bundan ben aradığım an vazgeçtiği için ve bunu aklından geçirdiği için. Kalbimin bir kısmı buna yanıyordu ve yarın her şey söndüğünde sadece o kısım cayır cayır yanmaya devam edecekti.

Ensesindeki her bir parmak boğumumu hissetsin diye baskı uyguladım. Buradaydım. Dibindeydim ve o yaşıyordu. Ne olursa olsun nefes alıyordu. Fetih yaşıyordu, Fetih nefes alıyordu ve ben onu öpüyordum. Bu dünyanın en güzel, en kıymetli şeyiydi sanki.

Hissedemediğim, hissetmeyi reddettiğim her an için, onu ittiğim, ondan uzak durduğum, benden uzakta durduğu ve onu aramadığım her an için birbirimizi bu gece hissedelim istiyordum. Onu aramadığım, onu aramaya gerek duymadığım ve onu aramaya tenezzül etmediğim her an için.

"Fetih."

"Efsun sarhoşsun."

"Fetih, dokun bana."

Elleri yanaklarımdan ayrılmadıkça canım yanıyordu. Elleri bana yabancı kaldıkça kalbim yanıyordu. Benim elim bulduğu her boşluğu değerlendirmek için acele ettikçe o, seneleri varmış gibi sabit duruyordu. Saniyeler deli hızında akıyordu, farkında değil miydi? Alnımı alnına mıhladı, başparmağı aniden altdudağımda gezindi. Bu bile, kanımı çekti.

"Kafan güzel," dedi ama bu cümle bana değildi. Kendi kendine bunu bilmem kaç kere tekrar etti. "Kafan güzel, kafası güzel, kafası güzel..."

"Senden daha güzel değil."

Kafam ondan güzel değildi. Buna niye ikna olmuyordu? Farkındaydım. Ne yaptığımı kontrol edemesem de ne yaptığımın farkındaydım. Daha sarhoş olduğum anlar vardı. Ben o anları şu an bile hatırlıyordum. Hatırlıyordum ve hatırlayacaktım. Bu anı da hatırlayacaktım. Belki dillendirmeyecektim, belki bambaşka hissedecektim ama hatırlayacaktım.

Ellerim usulca yüzünü terk etti. Dudaklarına, kısa kısa ama sık sık öpüşler bıraktım. Buseden çok uzak ve tehlikeliydi. Elim gömleğine gitti. Beyaz gömleğine. Fetih'in beyaz gömleği. Fetih ve onun beyaz gömleği. Kalbim kanı pompalamayıp kusmak üzereyken, kasıklarımda ince, rahatsız etmekten çok duruşumu dikleştiren, tüm vücudumu uyaran bir sızı dolaştı. Onun aldığı nefes, sinesinden yükseldi. İsyan ediyordu sanki.

Birinci düğmeyi açtım. Dudağından öptüm.

Ben Fetih'i niye bu kadar az arıyordum?

İkinci düğmeyi açtım. Dudağından öptüm.

O hep konuşmaktan yanaydı benimle, ben ise mesajlaşmaktan. İki kelime etmek yazmaktan daha mı zordu?

Üçüncü düğmeyi açtım. Dudağından öptüm.

Dördüncü düğmeyi açtım, kasıklarımı daha da sızlatan o düşünceyle cebelleşirken. Bel gamzesi. Tam burada şu an. Dudaklarına gösterdiğim ilgiden gamzelerini mahrum bırakmamak için acele etmek istesem de Fetih'in elleri aniden ellerime bir kurşun gibi saplandı. Öyle ki parmaklarım iç içe girdi. Hareketim acımasızca kesildi.

"Efsun," dedi bastırarak.

Bedenimden daha çok sarhoş olan gözlerimi araladım. Kalbim kırıldı mı bilinmez ama çatlak hissedilmeyecek gibi değildi. Ellerimi o kadar sıkı tutuyordu ki bir an ona kötü bir şey yaptığımı hissettim. İsmimi öyle bir telaffuz ediyordu ki bir an dünyanın en çirkin ismi gibi geldi kulağıma.

"İstemiyor olamazsın?"

Olmamalısın...

Olmamalıydı. Bakışları, beni süzüşleri, kokumu çekişleri... Bunların hepsi aklımın oyunu olamazdı. Gecelerdir aynı yataktaydık. Kokumla uyuyordu. Yüzü hep sineme yakındı. Sorgulamıyordum belki, ölçüp tartmıyordum, sebep aramıyordum, kafamı meşgul etmiyordum. Korkakça kaçıyordum ama farkındaydım. Beni sarıp sarmalıyordu, farkındaydım. Her şeyi normalleştirmiştim belki, her şeye olması gerekenmiş gibi davranıyordum tamam. Dağınık uyurdum ben, gece ara ara uyanıp üstümü örterdi, yastığımı düzeltirdi. Dağınık ama bir o kadar hafifti uykum. O beni uyuyor sanıyordu ama ben görüyordum. Saçlarımı ok-

şıyordu, biliyordum. Elini yüzümde hissediyordum. Hangi geceliğimi giydiysem, hangi geceliğim ne kadar açıkta bıraktıysa benlerimi onlarla ilgileniyordu bir süre. Farkındaydım ben. Üstüne düşmüyor, ona izin veriyor, sessizce yaptığını hissediyor, ertesi gün kendi kendime bile konuşmuyordum belki ama biliyordum. Gece olan gecede kalıyordu ama yapıyordu bunları. Parmak uçları tek tek geziniyordu o bölgede. Bazen soğuk bazen sıcak nefesini hissediyordum gerdanımda. Şakağıma bastırıyordu dudaklarını. Bunlar hayal ürünü müydü? Bunlar zihnimin oyunu muydu? O kadar sessizce ve tepkisizce geçip gitmişti ki bunlar şimdi konuşsam ve Fetih hayır yaşanmadı dese ağzımı açamazdım. Kendimi kanıtlayamazdım.

"Gerçekten mi?" Reddedilmenin o iç burkan halini çok net kavrıyordum. "İstemiyorsun," dedim şaşkınlıkla. Bakışlarına ve nefes alışverişine kanmamak için zor tutuyordum kendimi. Yükseldiğim yerden parça pinçik devrilirken ellerimi ellerinden ayırmaya çalıştım. Her şey yalandı. Alkol beni de geçmişte yaşadıklarımı da tetiklemişti. Pişmanlık hissetmeye çalıştım. Delicesine bir pişmanlık ama olmadı. Hissedemedim. Başımı iki yana sallarken ondan öfkeyle ayrılmaya çalıştım ama benimle ve aklımla alay ediyormuşçasına boşta kalan tek eliyle beni yeniden belimden yakaladı ve tam da o an yüzlerimiz uzaklaşsa da bedenlerimiz ilk kez bir bütün oldu. Bedenim bedenine bir çivi gibi mıhlandı.

Elbisemin kısa eteği Fetih'in gövdesinin benimle birleşmesiyle yukarı kalktı, belimdeki eli beni iki büklüm yaptı. "Bırak!" dedim öfkeyle. "Bu yaptığın," diye devam ettim ama cümleleri toparlayamıyordum. "Yüzyılın saçmalığı."

"Benim, seni istemediğim tek bir gün bile yok."

Derdinin beni delirtmek olduğunu kanıtlarcasına konuştu. Bir cümle kurdu, bana uğramasını istediğim pişmanlık kapımın önünden geçmedi, öfke darmaduman oldu. Gözlerimin içine bakıyordu.

"Tek bir saniye yok, tek bir an yok."

Bu delilik onun da gözünde olmasa, dürüstlüğünden şüphe etsem, biraz olsun gözlerindeki o isteği eksik görsem beni kimse Fetih'e saldırmaktan alıkoyamazdı ama vardı, o arzuyu gördüm.

Dişlerimiz birbirine çarptı, öpüşmüyorduk. Savaşıyorduk. Fetih'in verdiği karşılık benim öpüşümün altında bile kalıyordu. O kadar sert

bir buluşma oldu ki geneme bir sızı girdi. Yüzünü kavradım, aynı anda o da belimi kavradı. Göğüslerim onun beni kendine bastırmasıyla ezildi gövdesinde, ikimiz de aynı anda odanın duvarlarına çarpacak şekilde inledik.

Ayaklarım yerden kesildi, vücudumun her yerinde kan kesecikleri patladı, bir şey devrildi, ikimizin de zerre umurunda olmadı. Kollarımı boynuna doladım. Fetih'in elleri beni makyaj masasına oturmadan hemen önce, o kısımla özel olarak ilgilendi. Bir şeyler bu kez devrilmedi, kasti olarak yere atıldı. Çünkü bana yer açılması gerekiyordu. Az önce benden yana olan üstünlük Fetih'in üzerime doğru eğilen bedeniyle azaldı. Geriye doğru gidiyor, elim devamlı kalabalık olan yerde bir şeylere çarpıyor kimi olduğu yerde kalıyor kimi yerde yuvarlanıyordu. İri ellerini, işin doğrusu ince uzun parmaklarını çenemde hissettim. Beni çenemden yakaladı, yakaladığı yerden sıktı. Başımı arkamda kalan aynaya yasladım, ikimiz anlaşmadan dillerimizi ittik birbirimize doğru. Bu denk geliş ikimizin de ağzında bir inilti kopardı, bu sesin birleşimi Fetih'in çenemdeki baskısını artırdı. Bacağımda dolanan eli beni daha da ileri götürdü. Bacaklarımı iki yana açtım, o nasıl bana yer açtıysa ben de ona açtım.

Bacağımı okşadı, zaman zaman etimi ezdi avucunun içinde. Belim bir lastik gibi esnedi, Fetih kendini henüz bana bastırmadı ama ben ona yükselmek istedim. Bir uçurumdan yuvarlanmıyordum, uçarak düşüyordum. Kanımda dolanan alkol beni o uçurumun önüne getirmemişti belki ama bana uçurumdan atlayacak cesareti vermişti.

İlk aldığımızda genişliğini sorgulayan, benim boya badanam için bu kadar büyük bir şey almamızın alanı gereksiz daraltacağını söyleyen ama eninde sonunda benim istediğimi alan Fetih şu an bu alanı en verimli şekilde kullandı. Bel boşluğumda olan eliyle beni öyle atik ve sert bir şekilde yatırdı ki sırtım ahşap yere çarptı, sadece başımı korudu. Dudaklarımız tek bir an bile ayrılmıyor, ciğerlerim isyan ediyor yine de bir şey yapmıyordum. Üzerime eğilmiş, hatta çıkmıştı. Yatak varken nasıl kendimizi burada bulmuştuk bilmiyordum. Tek bildiğim böylesinin beni daha çok delirttiğiydi. Her hareketimizde bir şey devriliyordu. Hareketlerimiz çıldırtıcı bir kısıtlamayla duraksıyor ama devrilen hiçbir şey bizi durdurmuyordu. Bel boşluğumda bulunan o el en başından belirlediği güzergâhı izlemeye devam etti. İlerledi, ilerledi, ilerledi...

Fetih şanslıydı, onun bel gamzesine dokunmaktan bin kat daha kolaydı benim benlerime dokunmak.

Önce gerdanımdaki benlere dokundu tek tek. Fetih, her bir benimin yerini adı gibi iyi biliyordu. Eliyle koymuş gibi buluyordu. Daima gözükmeyenleri bile. Dillerimizin savaşı artık çok farklı bir boyut alırken Fetih'in parmağı tıpkı o geceki gibi aynı benin üstünü buldu ve o gecekinden daha kuvvetli bir inleme koptu benden. İkimiz de kendimizi kaybetmiştik, tek konuşan bedenlerimiz ve duygularımızdı.

Ciğerlerimiz patlamaya bir kala dudaklarımız birbirinden zar zor koptu, alınlarımız birleşti, nefes nefese durduk birkaç saniye. İkimizin de göğsü çırpınan bir kuş gibiydi. Dudaklarımız anlaşmadan kıvrıldı, bu belki de dünyanın en güzel tesadüfü oldu. Gözlerimizin içi gibi dudaklarımız da gülümsedi birbirine.

Fetih'in tenime değen elinin himayesi her geçen saniye artıyor, adım adım daha çok dokunuyor, daha çok okşuyordu. Elleri sutyenimin açıkta bıraktığı göğüslerime temas ediyor ama benlerime olan ilgisi hiçbir şeyin arkasında kalmıyordu. Elbisemin omuzları adım adım düşüyordu benden. Yüzünü avuçladım, yüzüne küçük buseler bırakmaya başladım. Tek bir saniye yoktu yüzümüzdeki gülümsemenin solduğu.

Yüzü yavaş yavaş aşağı doğru kaydı. Dudaklarıma bir buse kondurdu, sonra çeneme. Sineme ilk kez biz bu kadar ayıkken ve biz bu kadar sarhoşken girdi. Boyun girintimde dudaklarını tam huylandığım yere bastırdı. Gülümsedim, yanaklarımın içini dişlerime kıstırdım. Başım ahşap masayla bir bütün olsa da boynumda artık bir yeri vardı. Bunu o kadar güzel değerlendirdi ki bir alan ancak bu kadar iyi kullanılabilirdi.

"Fetiiih."

Bu onun ismini ilk uzatışım değildi. Ama ilk kez böylesine bir sesle uzatışımdı ve Fetih bam teline basmışım gibi durdu. Ben gözlerimi aralayamadım, başımı da ona eğemeden çeneme sardığı parmaklarıyla beni doğrultarak kendine çekti ki çene kemiğimin sızlayışını hissedemeden dudaklarımız tekrar birleşti. Bir şey fısıldadı. Küfür gibi ya da değil bilmiyorum. Bacaklarım beline dolandı beni yatırdığı yerden doğrulttu.

Ayağına takılan bir şeyi tekmeleyerek yatağa ilerledi. Sırtım yumuşak yatakla birleştiğinde dudaklarımız hâlâ birdi. Alnımızın birleştiği yerde dudaklarımızın arasına santimler bıraktı. Fetih, üzerimde bir dağ gibi yer edindi.

"*Efsun,*" dedi içi içinden koparken. Dudağımın üzerinden öptü. Eli zarifçe yanağımı okşadı. Yüzündeki gülümsemeye baktım, onun da benim yüzümde aynı şeyi izlediğini biliyordum. Yüzlerimiz birbirimizin aynasıydı sanki. Dudaklarıma bir buse daha kondurdu.

Anayasadan bir madde okurcasına konuştu. "*Efsun güzeli.*"

Kalbim söküldü sanki. "*Efsunların en güzeli.*"

Dikildi de iyileşti hemencecik. "*Güzel Efsun.*"

İyileşti de pır pır attı yine. Adımı çok seven ben, adıma bir kez de vuruldum. Burnunu burnuma sürttü, dudağımı öpüp bıraktı.

"Alkollüsün." Karnım karıncalanıyordu. Midem çalkalanıyordu. Devam etmek istiyordu. En az benim kadar. Bu son adımdı sanki. Son bir telkin. Sonra ikimiz aynı anda konuştuk. Ben yarma bir korku bırakmamak için bu anın tadını her şeyiyle çıkarmak, gelecek için değil sadece şimdi için yaşamak, o ise yarın için kendini ve belki de bizi garantiye almak istercesine konuştu.

"Ve sarhoşum," dedim.

"Ama sarhoş değilsin," dedi.

Eli soğudu sanki ve o bir korkunun tohumunu ekmek istercesine durdu. Bedeni durdu, bakışları, mimikleri... Ben ne kadar anı yaşamak için çırpınsam da o bir o kadar benimle kumar oynamamakta ısrar ediyordu. Tam da şu an anladım. Fetih geleceğe ben şimdiye çok daha yakındım.

Gözleri gözlerime denk düştü. Elini usulca koynumdan çıkardı, büyüyen ve gözlerinden fırlamak üzere olan gözbebeklerine baktım. Yanağıma bile eskisi kadar dokunmadı.

"Sarhoşsun?" dedi öylece yüzüme bakarken. Bana dokunmayı bırakmış ama benden uzaklaşmamıştı. Bu anın bitmesinden ve yarın olmasından deli gibi korkan bir ben kaldı geriye. Bir ikilemin içine düşmedim. Şu anda yaşamak istedim. O da bana uysun istedim. Bunları konuşmayalım istedim. Başımı salladığım an yüzündeki yıkıma şahit oldum. Ne o yıkımı görmek istedim ne de şu anı bölmek istedim. Gelecek en az geçmiş kadar yoktu. Şimdi vardı. Tam da şu an vardı. Sadece. Yüzüm yüzüne doğru kalktı, dudaklarına ulaşmak istedim ama izin vermedi.

"Şişt dur," dedi dağılmış bir halde. Dağılmış, dargın, silkelenmiş, kendine gelmiş, kendinden geçmiş. "Hayır, hayır." Yüzüne biri okkalı

bir tokat atmıştı sanki. Gözleri bile açılıp kapanırken yediği darbenin etkisinde gibiydi. "Sen benim tek gecelik ilişki yaşayacağım bir kadın değilsin." Duraksadı biraz daha uzaklaştı benden. "Hele sarhoşken hiç değilsin."

İstediğim bu muydu bilinmez ama anlaşılan buydu. Yine de her şeye rağmen bu gece hiç bıkmadan onu öpmeye çalıştım. Ona uzandım, sussun istedim. Ben ne kadar plansız programsız devam etmek istiyorsam o da bir o kadar enini boyunu ölçmek istiyordu. Niyeydi? Sarhoşsam kendime sarhoştum. Bana dokunmasını isteyen de bendim. Benden uzaklaşmasın diye elinden yakaladım. Neye uğradığını şaşıran o muydu yoksa ben miydim bilmiyordum.

"Bir anlık istekle tatmin olacağın, ertesi güne pişman olacağın o adam da değilim." Durdu, boşta kalan eliyle yüzünü sıvazladı. Sonra kendine küfreder gibi, "Sarhoşsun," dedi tekrardan. Çenesini sıvazlarken sağlam bir küfür döküldü dudağından. Kendineydi. Bu küfür bizzat şahsınaydı. Gecenin başında tekrar edip kendini durdurduğu şeyi unuttuğu için kendine çok kızgındı sanki. Pişman olacağımı nereden çıkarıyordu? Sadece an ve anı. Tek istediğim buydu.

"Uyu," dedi ellerimize bakarken, üzerimden aldı tamamen kendini. Elimi sıktı ve son kez konuştu bu gece. "Beni daha fazla har vurup harman savurma, uyu. Sarhoşsun." Nefesimi kesti bu farkındalık. Bana demişti ama pişman olan oydu. Pişman olmuştu. Bozuk plak gibi tekrar etti. "Uyu."

Güneş sancılı bir doğumun ardından gökyüzünde belirmişti. Sancılı doğumların kanlı bitişleri olurdu. Gökyüzü kırmızıya çalan bir sarılıkla o zorlu doğumu anımsatıyordu.

Ağzımda müthiş bir kuruluk, tüm vücudum tutulmuşken başımda yoğun bir ağrı vardı. İki kaşımın ortasından başlayan alnıma doğru ilerleyen bir sızlama, gözlerimi bile açık tutmama izin vermiyordu. Çok ağır bir koku kargaşası vardı. Kokular yabancı değildi, aksine epey tanıdıktı ama çok fazlaydı. Yerde parçalanmış parfüm şişelerine baktım.

Yerdeki cam parçalarını izledikçe algılarım bıçakla terbiye edilmiş gibi açılıyordu. Zihnimde tekrar eden anlar şekillendikçe yatar pozis-

yondan oturur pozisyona bir zelzeleye yakalanmışım gibi geçtim ve tam o saniye aynadan kendimle göz göze geldim.

Dağılmış saçlarım, akmış makyajım, dudaklarımın etrafına bulaşmış bordo rujum, neredeyse üzerimden düşmek üzere olan elbisemin yakası ve çok daha fazlası. Kalbim, beni duvardan duvara vuracak, kilometrelerce koşturacak ve dakikalarca bağırtacak bir hızda atıyorken kendimle göz gözeydim.

Ben öpmüştüm. Fetih'i delicesine öpmüştüm. Fetih'i yarınlar yokmuşçasına öpmüştüm.

Elimi alnıma kapattım, gözlerimi sıkıca yumarken kirpiklerim gözlerime battı. Dün gece başladığı yerden bittiği yere kadar gözümde an an canlanıyorken vakit geçtikçe daha fazlasını hatırlıyordum. Boynum sızlıyor, tahriş olmuş dudaklarımdan eski bir kıyafetin sökülen yerlerinden çıkan ipler gibi ince derim sarkıyordu. Yerimden kalktım ve hızla banyodaki aynaya ilerledim. Dudaklarımdaki taze kan rengi, boynumdaki morluklar ve dağılmış saçlarım, Fetih'in bir mürekkep gibi tenimde bıraktığı izler...

Avuçiçlerimi lavaboya yasladım ama gözlerimi bir an kapatmadım. Kendimle yüzleşiyordum sanki. Aylar önce temas yok diyerek tepki verdiğim ve sanki gelebilecek tek temasın ondan olabileceğine eminken çok bozmuştu onu bu şekilde uyarmam. Kanına dokunmuştu. Ama şimdi? Dün gece bu temas için ona yalvaran bendim. Bacağımdaki kaslarda müthiş bir yorgunluk hissettim. Öyle ki oturacak bir yer aradı gözlerim, arkadaki klozete gitmek istedim ama kendimden uzaklaşmak istemedim.

"Benim, seni istemediğim tek bir gün bile yok."

Aynı yorgunluk bu kez beni ayakta tutan kol kaslarımda hissedildi ve daha fazla kendimle göz göze kalamadım, kapattım gözlerimi. Bir oyacak deşiyordu sanki kalbimi. İçi boşalana kadar oyacak, sonra güneşe asacak ve kuruyana kadar bekleyecekti. Kalbim kuruyacaktı.

"Bir anlık istekle tatmin olacağın, ertesi güne pişman olacağın o adam da değilim Efsun."

Rezil bir halde ayakta kalmak için direnirken hissettiklerimi derleyip toplamak, ölçüp biçmek gibi bir isteğe düştüm. Haklı olan Fetih mi olacak diye. Lakin varsayalım ki o haklı çıkmadı, onun haksız çıktığı

durumda ben yine haklı çıkmayacaktım. İlk kez hissettim bunu. Ben hiçbir koşulda haklı çıkmayacaktım.

Zaten ne buna gerek kaldı ne de Fetih haksız çıktı. İçimde seçebildiğim tek şey müthiş bir acı oldu. Epey heybetli, istikrarlı bir acı. Pişmanlığı yokladım, aradım taradım ama bulamadım.

Titreyen vücudumu açtığım sıcak suyun altına bıraktım. Arınsın diye. Günah mı işlemiştim? Buna günah diyebilir miydik? Fetih'in izlerini mi silmeyi amaçlıyordum? Bu sahiden isteyeceğim bir şey miydi? Banyodan çıktım, ortalığı toparlamaya çalıştım ama olmadı. Daha çok dağıttım. Duvarlar üzerime doğru koşuyor, ciğerlerime kastedecek kadar beni nefessiz bırakıyor ama yakalamıyordu da. Devamlı koşmam için hep mesafe bırakıyor, yavaş yavaş boğuyordu.

Çıkmalıydım artık bu evden. Fetih'in nerede olduğunu ve ne zaman geleceğini bilmeden bir an önce çıkmalıydım. Ondan kaçmak değildi amacım, sadece tarafsız, bana bir şeyler hatırlatmayan bir yerde kendimle baş başa kalmak istiyordum. Beynimin içi savaş, göğüskafesim mahşer gibiydi. Bir taraf durmadan benim, diğer taraf durmadan Fetih'in dediklerini tekrar ediyordu ve ben o kadar allak bullaktım ki bazen sesli bir şekilde fark etmeden bir şeyleri tekrar ediyor, bazen onun ve kendi cümlemi birleştirip hiç kurulmamış bir cümleyi kuruyordum. Aklımı kaçıracaktım. Ellerim ve bacaklarım inanılmaz bir titremeyle baş başaydı. Adımlarım bile sarsaktı. Aklım hâlâ arkamda yıkık dökük bıraktığım odadayken, merdivenleri dalgın ve sıkıca tutunarak indim.

"Gelin Hanım uyanmış," dedi Gülizar abla elindeki torbaları bir adama uzatırken. İnsan kalabalığını fark etmedim bile. Merdivenlerin sonuna geldiğimde Sultan babaannenin o insanlar arasında olduğunu fark ettim.

"Sultan babaanne," dedim şaşkınca ve hızla ona doğru yürüdüm. "Sen..." Bir anlık gafletle neden geldin diye soracaktım. Kıracağım büyük potu kıl payı engelledim. "Hoş geldin..."

"Hoş bulduk kızım," dedi yorgun bir sesle.

"Niye haber vermedin bize, gelir alırdık seni?"

Diğer elimi de eline bastırdım, eli boş gelmemişti, içeriye devamlı bir şeyler doluyorken Pınar da gözüktü kapıdan. "Fetih nerededir? Dün gece aramıştım, sabah yine aradım. Yatıyor mu?"

Soru bana öyle bir fırlatıldı ki irileşmiş gözlerimle Pınar'a baktım ve telaşla neredeyse bağırdım. "Pınar hoş geldin!" Pınar'ı öptüm destursuzca. Ne yapıp edip buradan kaçmam gerekiyordu. Çünkü ben de Fetih'in nerede olduğunu bilmiyordum.

"Fetih evde değil mi Gülizar?"

Gülizar ablanın gözleri de bana döndü, hatta herkes bana baktı. Bu sorunun muhatabı bendim. Karmakarışıktım, ölçüp tartıp doğru yalanı bulamıyordum. O an herkes fikir üretmeye başladı.

"Çıktı mı evden, gördün mü?"

"Uyansa aradığımızı görürdü Sultan anne."

"Uyuyor mu kızım?" Bana döndü yine top. Bir sessizlik oluştu ve o soru benim cevap vermeyişlerimle çıktı dudağından. "Eve gelmedi mi?"

Telaşım sonunda ağzımı açabildi, "Hayır hayır," dedim. Kadın en son bizi ince bir ip üzerinde bırakıp göndermişti. Ortalığın karışmasını istemiyordum. "Geldi niye gelmesin. Geldi ama şu a-" Ardı ardına, tutarsız sıralayacağım yalanlar konunun öznesi tarafından engellendi.

Kapı aniden ve destursuz, "Ne bu tantana sabah sabah?" diye açıldığında herkes o tarafa döndü. Ben hariç. Bakışlarımı Sultan babaanneden çekmedim. Kalbimin üzerinde kan kesecikleri patlıyordu, titriyordu bedenim. Müthiş bir basınç vardı başımın içinde, yabancı bir el beni aşağı doğru bastırıyordu sanki. Kapıdakilere sormuştu muhtemelen bunu ve sanki artık bana bakıyordu. Ellerimdeki bütün güç tükendi.

"Babaanne?" diye şaşkın, yorgun, bitkin ve bence uykusuz bir ses konuştu. "Ne işin var senin burada?"

Duraksamadan sordu bunu oğlunun evine gelen kadına. Gözlerim ona bakmak için savaş açmıştı. Ona bakmak istiyordum delicesine.

"Fatma ameliyat olacakmış, niye kimse beni haberdar etmedi?"

Fetih'e değil ama gömleğine baktım. Açtığım kısmı iliklenmişti, pantolonun içinden çıkarmış öylece üzerine bırakmıştı. Üzerinde de bir kaban vardı. Yutkundum. Fatma kimdi? Duymuştum sanki adını. Akrabaları olmalıydı muhakkak.

"Kara kışta yola düşme diye," dedi memnuniyetsiz bir sesle. Baksam bakamıyor, gitsem gidemiyordum. Bu titremenin bir an önce bitmesi gerekiyordu. Kalem bile tutamazdım yoksa.

"Büyük bir şey de değildi zaten. Niye bana haber vermedin gelmeden?"

"Teneke," diye yükseldi bir anda. Yerimden öyle bir hopladım ki herkes bir an bana baktı. Bağıran kişi hariç. "Telefonuna baksan görürdün. Sen neredesin? Nereden böyle kargalar daha pisliğini çıkarmadan? Gelmedin mi eve, karın önümde iki büklüm oldu bir laf edene kadar?"

Fetih, tüm azarlanışına rağmen umursamadı, kadına yaklaşıp başından öptü. "Sen de hoş geldin." Konuyu kapatmaya çalışıyordu ama karşısındaki kadın kapatacak gibi değildi. Tam tekrar konuşacaktı ki -torununun eve gelmemiş olması onun için büyük bir sıkıntıydı- "Evdeydim babaanne," dedi bastırarak. Sesindeki gerginliği ilk kez hissettim. "Sabah kahvaltıdan önce gidip bir şey almam gerekiyordu. Aldım geldim. Gelinin başka bir şey mi söyledi?"

Gelinin. *Efsun değil.*

"Yok yok öyle oldu. Benim daha uykum açılmadı, anlatamadım kendimi." Bunları söylerken Fetih hariç her yere bakıyordum. Sultan babaanne görmüyordu ama o hariç herkes bir şeylerin farkındaydı. Sultan babaannenin de koku duyusu yerli yerindeydi.

"Sen ne kokuyorsun böyle?"

En iyi ihtimalle sadece rakı kokuyordu. Gece başka bir şeyler daha içmiş olma ihtimali de vardı.

"Daha ne kadar burada bekleyeceğiz? Kahvaltı hazır mı?"

Tam da şu an çıkmalıydım. Usulca. Bardak bile tutamayacak bir konumdaydım, o masaya oturmak saçmaydı. Gitmeliydim.

"On dakikaya masa hazır," dedi Sema. Ardından bana baktı aynı gözler ve konuştu. "Efsun abla sevdiğin omletten de hazırladık, çıkmana daha bir saat var değil mi?"

Titrek bir nefes verdim. Birkaç mırıltı çıktı ağzımdan. "Aslında biraz erken çıkmam gerekiyordu ama..." Sultan babaannenin ağzından çıkan hoşnutsuz seslerle tamamladım cümlemi. "Tabii ki bir çay içeriz. Uzak yoldan geldiniz."

Yaşlı kadın Pınar'ın yardımıyla merdivenlere ilerletilirken Sema'ya yaklaştım. "Oturma odası ne durumda?" diye sordum korkuyla. En son bıraktığımız gibiyse şu an koşa koşa önümden gidenleri durduracaktım.

"Topladık. Her zamanki halinde şu an." İçimde sıkıştırdığım nefesi verdim. Ciğerlerim ağrıyordu.

"Sema," dedim korkunç bir gafletle. "Bizim odada birkaç şey kırıldı da sen uygun bir anda orayı ha-"

"Kimse bizim odaya girmesin Sema." Benim düştüğüm gaflete büyük bir tepkiydi bu.

Âdeta küfretti, ilk kez bana doğru böylesine konuştu. Sema, başını salladı bu iki insanın ona göre anlamsız gelen gerginliğinin ortasında kalırken. Fetih, bana başka bir şey demeden merdivenleri tırmandı. Dizlerimin üzerine eğilmemek için ben de hızla adımladım. Fetih, odaya çıktı. Kulağım da gözlerim de sözde Sultan babaannede olsa da gözüm sık sık kapıya kayıyordu. O söylemese de üzerini değiştirmeye çıktığını biliyordum.

"Gidiyorsun yani yarın akşama kadar," dedim sırf dinliyor gibi gözükmek için. Sıcak çayı ellerimi ısıtmak için kullanıyordum.

"Bir ameliyat bitsin hayırlısıyla."

Boğazım ıslansın diye bir yudum çay alacakken kapı açıldı. Kafamı ona çevirdim bir anlık cesaretle. Onu gördüm. Hayır...

Siyah gömleğini.

Her şeyde bir ima arayan ben miydim yoksa zaten doğru mu anlıyordum? Gözlerimi hızla çekerken istemsizce bir su birikintisi oluştu gözümde, dağılsın diye gözlerimi irice açtım.

Siyah gömlek giymişti.

Birinin tam da şu an bana sağlam bir tokat atması lazımdı. Masadaki en büyüğe çevirdim gözlerimi. "Efsun abla sen hasta mısın?" Pınar'ın dikkatli bakışlarından başından beri kaçmaya çalışıyordum ama başarısızdım. Fetih'in yanıma oturduğunu hissettim. Derin bir nefes aldım. Duş almıştı. Elleri sanki her an bana temas edecekti. Diken üstündeydim. Halbuki bu yaşanmazdı. Adım gibi biliyordum.

"Sultan anne rengi sararmış," diye beni tasvir etmeye başladı aniden. Gözleri bir an dudağımda takılı kaldı sonra boynumda. "Elleri de kıpkırmızı ve çok soğuk. Hiçbir şey de yemiyor."

Şikâyet mi ediliyordum, onu bir doktor gibi görüp çare mi arıyordu bilmiyorum ama hiç hoşuma gitmiyordu böyle anlatılmak.

"İyiyim."

Başım dönüyordu, herkes bana baktıkça daha da kötü bir hale geliyordum. Aniden yan tarafımdan çatal çarpma sesi duydum. Yumruğumu sıktım. Fetih, kasti olarak çatalını tabağına çarptı ve tüm bedenini mevzuya girer gibi bana çevirdi.

"Yorgunum biraz, uykumu alamadım."

"Ateşi var mı?" diye sordu. Kime sordu ben de emin olamadım ama Pınar önden davranıp bana doğru eğildi, elini alnıma bastırdı.

"Hayır," dedi. "Hatta soğuk bile. Kuşacak gibi bakıyor etrafa." Alnımı kızın elinden kurtarıp zoraki gülümsedim.

"İyiyim Pınar, lütfen. Endişelendiriyorsun kadını. Ayrıca Zelihalar yola çıkmışlar, geliyorlarmış. Ne iyi oldu gitmeden onu da görürsü-" Konu güzel bir şekilde değişmişti ki benim elimden çay bardağı kaydı. Bardak direkt olarak İspanyol paça mavi kot pantolonuma düşünce telaşla geriye doğru çekildim.

"Efsun!" dedi Fetih telaşla. Ben ne yapacağımı şaşırsam da o direkt olarak likralı kumaşı tutarak derimden ayırdı. Bedenime temas eden eli bir elektrik akımıydı sanki. Herkes ayaklanacak gibi olduğunda, "Tamam tamam," dedim, yerimden doğruldum, Fetih'in tuttuğu yeri ben tuttum bu kez. "Bir şey yok, ben hemen değiştirip geliyorum. Siz devam edin." Geri çekilmemle Fetih'in eli kaydı, koptu benden. Telaşlı adımlarla odayı terk ederken resmen koşa koşa sabah kaçtığım odaya geri girdim. Hızlıca aynı pantolonun siyahını alıp banyoya girerken altımdakinden kurtulup kızarmış yere su tuttum. Banyo buram buram Fetih kokuyordu. Baş havlusunu öylece ortalığa bırakmıştı. Hatta beyaz gömleğini de. Beyaz gömleğini... Önce benden çıkan kirliyi sepete attım sonra Fetih'in baş havlusuna gitti elim. En sona bıraktığı beyaz gömleği aldım parmaklarımın arasına. Önce açıp uzaktan baktım. Gözlerim en çok düğmelerinde dolaşıyordu.

Dün gece anbean, hiçbir saniyesi atlanmadan, tüm cümleleriyle yine saniye saniye işledi. Fetih'in nefesi yine boynumda benim ellerim gömlekte değil onun saçlarındaydı. Gözlerimi yumdum. Kendimden geçtiğimi, bu odadan soyutlandığımı, tamamen elimdeki gömlekle dün geceye daldığımı hissettiğim bir andı. Kaptırmak üzereydim kendimi ama dış kapı açıldı. Gömlek elimden düştü, korkuyla yerden kaldırıp onu da kirli sepetine attım. Yerdeki halıya takıldım, kısa bir an ayağım yerden kesildi, başımı kapı koluna çarptım ama sağ salim çıktım odadan. Düşünsem ve telaş yapmasam oyalanıp duracaktım. Çıkmamak için direnecektim ama hayır ben kendimi hışımla odanın dışına atarken kapı önüne gelen Fetih'le neredeyse çarpıştım. Ellerim teslim olurcasına

omuzlarının hizasına kalktı, göğüslerim Fetih'in gövdesiyle buluştu ve bugün ilk kez göz göze geldik. Benim inip kalkan göğsüm, haddinden hızlı nefeslerimin aksine o oldukça sakinken üstten yüzümü inceledi. Topuklu giymemiştim, daha da kısa kalmıştım yanında.

"Pardon," dedim. Bir adım geri çekildi, bakışları altlara kaydı. "Önemli bir şey yok," diye o sormasa da açıklamaya devam ettim. Gözleri baştan aşağı beni süzdü, yüzüme ulaşmadı boynumda durdu. Boynuma o kadar uzun süre baktı ki benim de bakasım geldi. Morluklar... Kapatmayı unutmuştum!

"Acelem var, çıkıyorum," diye geveledim ağzımda cümleleri. Bunları ona neden söylüyordum ki? Ağzını dahi açmıyordu. Sormuyordu, ilgilenmiyordu. Elim boş durmasın diye dolaba yöneldim, rasgele bir ceket çıkardım. Elim kumaşı ölümüne sıkarken hiçbir şey söylememekti amacım, çıkıp gitmek. Fetih'le daha fazla göz göze gelmemekti. Ama yapamadım kapıya yönelmiş adımlarım tutulmuş kolumla yarıda kesildi.

Ben kapıya dönükken, o aynaya dönüktü. Benim sağ profilimle onun gövdesi neredeyse birleşikti. Ayaklarımın bağı koptu. Şu an ölecceksem eğer, çok tuhaftı çok absürttü ama hissettiğim buydu, ölmeliydim. Bu evden çıktığım an. Hemen kapı önünde. Bir şey oluyordu, çok kötü bir şey. Yoksa ölüm bu kadar yakınımda hissedilmezdi.

"Efsun," dedi başımın üzerinden. Çenesi başımdaydı. Bizi aynadan izliyordu. Gözlerimi yumdum, dirayetimi korumaya çalıştım.

"Fetih lütfen." Resmen yalvardım. Tıpkı dün gece onun bana yalvardığı gibi. Kolumu tutuşu sertleşti çenesini saçlarıma sürttü.

"Kaçıyorsun."

Kaçmıyordum. Yemin ederim kaçmıyordum. İzin istiyordum. Bir kere kafamı toplasam kendi ayaklarımla gelecektim ona. Bir kez gideyim hastaneye, bir kez gidip içimdekileri gerekli mecralara aktarayım, bir kez toparlayayım kendimi, ben kendim gelecektim ama şu an zor nefes alıyordum. İzin istiyordum. Açıklama yapamadan devam etti.

"Tam da tahmin ettiğim gibi," dedi ve bıraktı kolumu. Anlayacağını anlamış gibiydi. Benden bir adım uzaklaşıp yüzüme bile bakmadan çıkıp gitti. Hızlıca.

"Bak sana sandviç getirdim."

Zafer'in önüme koyduğu sıcak çay ve sandviç öylece baktığım duvardan ayırdı beni, bu kez çayın dumanına baktım. Orada daldım, orada canlandırdım.

"Teşekkür ederim ama istemiyorum."

Gözüm dalgınca saate kaydı, "Hicran Hoca çok acil bir şey yoksa bugün hiç müsait olmadığını söyledi. Acil hasta gelmiş, ameliyata giriyordu en son. Sahi senin ne işin var Hicran Hoca'yla?"

Durum epey acildi. Neden doktorlara yeri geldiğinde acil hasta gibi davranılmıyordu? Doktorlar da hasta olamaz mıydı? Bir kalp damar cerrahına ihtiyaç duyamaz mıydı? Kalbimdeki ağrı artık katlanamayacağım büyüklükteydi. Herkesten gizliyordum ama aklıma gırla hastalık geliyordu.

Zafer, o gün aramızda geçen konuşmayı hatırladı sanırım ve alaycı tavrıyla süzdü beni. Ne kadar üzdüğünden bihaberdi. Sanki bugün tansiyonumu ölçen o değilmiş gibi. "Gerçekten o günkü mevzu mu?"

"Hicran Hoca sanırım benim hasta olarak değil doktor olarak bir şey sormak için yanına gideceğimi sanıyor," dedim, öyle umuyordum. Yoksa bu hasta ötekileştirmekti.

"Muhtemelen."

"Zafer gülme!"

"Gülmüyorum."

"Zafer, seni yemin ederim parçalarım."

Yere çökmek ve içim içimden çıkana kadar ağlamak istiyordum. Ellerimde uyuşma vardı, kalbimde yoğun bir ağrı ve hâlâ hasta olduğuma inandıramıyordum bu insanları. Ne yapacaktım ben? "Vallahi gülmüyorum ya! Gülecek halim mi var hem benim? Sabahtan beri herkese sordum, kimse nöbet değişimi yapmıyor. İptal oldu tüm planım."

"Nöbet mi devretmek istiyorsun?" Bu gözlerimde bir parıltıya sebep oldu. Geçici bir kaçış yolu buldum sanki. En azından Hicran Hoca beni hasta olarak görene kadar.

"Evet de yattı o iş..."

"Bana neden sormadın?"

"Evlilere sormamak gibi prensiplerim var. Bilirsin işte aile birliği falan..." Zafer'in önlüğüne yapıştım.

"Ben değiştiririm. Evet ben değiştiririm Zafer. Bu haftaki bütün nöbetlerini bile alırım." Israrım onu şaşkına uğrattı. Ben evlendiğimden beri neredeyse hiç blok nöbete bile kalmamıştım. "Efsun, zaten önümüzdeki iki gün arka arkaya nöbetin va-"

"Ya olsun!" dedim hızla. "Olsun, ben kalırım. Sen planını bozma, ben kalırım."

"Emin misin?"

"Eminim." Şüpheyle bana baktı. Sormadı ama evde bir sorun olduğunu anladığını görebiliyordum. Fazladan nöbet tutacak gibi bir maddi sıkışıklığım yoktu, biliyordu.

"Tamam o zaman," dedi ve teşekkür ederek durumu üstümüze iletmek için yanımdan ayrıldı. Odadaki koltuğun dibine çöktüm. Zeliha'ya bu gece nöbette olacağıma dair bir mesaj attım. Arasam sesimden anlardı. Bu tamamen tesadüf müydü yoksa o mesaj Fetih tarafından görülmüş müydü bilmiyorum ama onun adı gözüktü ekranda.

Fetih Karadere arıyor...

Telefonu açmaya cesaret edişim gecikmedi. Bana bıraktığı bazı ikiler ve deneyişler vardı. Geciktirmek ne mümkündü? Kurumasını beklediğim kalbim sırılsıklamdı. Odadaki afişe baktım. Bir hastalık hakkında derinlemesine bir yazı vardı, görseller yazılıydı. Üzerinde oturduğum koltuk açık bej rengindeydi. Yer yer lekeleri vardı. Oda tek göz, bir penceresi olan beyaz aydınlatmalı ve boğucu bir yerdi. Ya da şimdiye kadar hiç bu kadar boğucu gelmemişti. Beyaz renk duvarlar bile bana hastalıkları hissettiriyordu. Masanın üzerinde insanların yarım bıraktığı abur cubur paketleri vardı. Önlükler asılıydı askıya, iki tane stetoskop vardı.

"Efendim."

"Efsun."

"Fetih."

"Kaçta çıkacaksın bugün?"

Mesajı görmüştü...

"Nöbetim var," dedim. Halbuki bilirdi. Zeliha'yı kandırabilirdim ama Fetih'i kandırmak mümkün değildi.

"Efsun hangi günler nöbetin olduğunu bilmeyecek kadar bihaber miyim senden?"

"Arkadaşımın nöbetini devralmak zorunda kaldım." Tam olarak ne yalan söylüyor ne de dürüst oluyordum ama o tümüyle yalan olduğunu düşünüyordu.

"Sonraki iki gün de nöbetin var."

"Evet Fetih, ben bir doktorum."

"Sen bir yalancısın."

"Fetih..." dedim yorgunca başım öne doğru düştü. "Lütfen." Sessizliğe battık telefonda. Ben kapatmadım. O kapattı. Yüzüme kapatmaktı bu ama benim onun yüzüne kapatmamdan daha iyiydi. Oradan oraya koşturdum günlerce. Kışın bir hastanenin acilinde nöbet tutmak her anlamda çok daha zordu. Bazen bir bardak kahve bile içmeye zaman bulamadığım oldu. Yemek yemediğim, aralıksız bir saat bile uyumadığım...

Öyle ki Fetih'in yarım saat önceki aramasını kasti olarak değil, acil bir hastanın başında olduğum için açmadım. Açardım, Fetih'in telefonunu bu andan sonra açmamak akıl işi değildi zaten benim için. Meşguliyetimin bittiği ilk an dönecektim zaten ona ama benden hızlı davrandı. Saat akşam ona geliyordu. Yer yer hastaların olduğu koridorda yürürken yanıtladım aramasını.

Konuşmama izin bile vermedi. "Neden açmıyorsun Efsun telefonunu?" diye bağırdı. Sesindeki öfke değildi, sesindeki dehşetti. Koridorun orta yerinde durdum. "Hastanın başındaydım, bir şey mi old-"

"Efsun Zeliha hiç iyi değil!"

Beyaz floresanların yandığı, beyaz mermerlerle döşenmiş koridorun orta yerindeydim. Fetih'in zor anlarda soğukkanlılığına güvenirdim. Telaş yapmazdı, heyecanlanmaz, süreci kontrol ederdi. Ardı ardına çalınan korna sesleri vardı. Onun telaş yaptığı yerde, benim sakin kalmam mümkün değildi. Kafamın içinde korkunç bir görüntü oluştu.

"N... Ne oldu?"

Elimin arasında açıp kapattığım kalem, zemine çarparak durdu. Hastaların gözü bendeydi. Zihnim kanlı görüntüler bahşediyordu bana, beyaz koridorda kanın rengi görünüyordu.

"Bilmiyorum. Kusuyordu bugün. Az önce kusmuğunda kan vardı Efsun." Küçükken çok masal dinlemiş bir çocuktum ben. Kelimelerle resim çizmek, hayal edebilmek benim için çocuk işiydi. Zeliha'nın solgun benzi, dudağından sızan kan ve soğuduğu belli olan elleri

gözlerimin önünde yatıyordu şimdi. Tutuldum, konuşamadım. Kulaklarım çınlıyor, olabilecek en kötü ihtimallerle boğuşuyordum.

"Hastaneye varmak üzereyiz, çok az kaldı," dedi. O görüntüyle karşılaşmışken konuşmak mümkün değildi. Birkaç kişiye daha seslendim ve kapının önüne koştum. Onlarca ihtimal vardı, hepsini birer birer söyledim, az daha gelmeseler en kötü ihtimalde boğulacaktım. Tekerleri zeminde çığlık attı. Arabayı süren bir başkasıydı. Ben açtım arka kapıyı, Fetih'in dizlerine yatmış Zeliha'yı gördüm. "Zeliha," dedim sesimi duysun diye. Abisinin dizine yatmış ve teni... Nefesim kesildi. Bazı benzetmeler kafanın içinde bile yapılmamalıydı. Çünkü yapılırsa, çünkü düşünülürse devam edilemezdi.

"Kan kustu," dedi Fetih. Zeliha'yı kucakladığında teni elimin altından saniyeden az bir zaman kadar gelip geçti. Korkunç bir soğukluk hissettim. "Kahve telvesi gibiydi. Ben anlayamadım." Cümleleri toparlayamıyor, hızla yürüyor, insanların onu yönlendirdiği yerlere doğru ilerliyordu. Zeliha'nın başı beyaz yastığı bulduğu gibi elim yüzünü buldu. Gözleri kapalıydı ama bilinci değildi. Kabarmış bebek saçlarını geriye doğru ittiğimde sanırım varlığımı hissetti, sırtımdaki yükü tüm çıplaklığıyla hissettim. "Efsun abla," dedi.

Bir çocuk annesine sesleniyor sandım.

"Buradayım Zeliha, buradayım güzelliğim." Benim müdahale edemediğimi fark ettiler sanırım, çevremizi iş arkadaşlarım sardı. Fetih'e sorular sordular, Zeliha'nın vital bulgularına baktılar. Soğumuş elini sarıp sarmaladım. Zeliha, birkaç kez daha adımı sayıkladı. Kulağına burada olduğumu söyleyip durdum. Yalnızca üç gün. Üç gündür benim himayemde değildi. Yalnızca üç gün yetti. Saçlarının o bakımsızlığı, yüzü, sesi, bedeni... Onu bulduğum hale dönüşmüştü.

Zeliha, hassas bir çiçek gibiydi. Ona sadece su vermek yetmezdi. Zeliha, yalnızca karnı doyunca yaşayabilecek bir çocuk değildi. Zeliha'yı sevmek lazımdı. Bunu nasıl unuturdum ben? Üç gün olmuştu.

Kan alındı, hızla damar yolu açıldı, Zeliha'ya sorular soruldu. Bulunduğumuz ortam değişti, korkularımız bir sonuca ulaşsın diye. Doktorluğum bir köşede bekledi, hiçbir şey yapamadım. Sadece Zeliha'nın yanında durdum. Ona doktorluk yapacak çok kişi vardı ama ablalık yapacak kimse yoktu. İki kez daha kustu, Fetih alttan kabı tuttu ben

nasıl kan kustuğunu görmesin diye gözlerini kapattım. Pıhtılaşmış kan, Fetih'in söylediği gibi âdeta kahve telvesi gibi dökülüyordu ağzından.

Kusuşunun arasında ağlamaya başladı. İkimiz iki yandan başının üzerinden öptük ama birbirimizin gözünden kaçtık. Sonuçlar gelene kadar temasım bir an olsun azalmadı Zeliha'ya. Bulduğu ilk boşlukta elimin üzerine koydu yanağını, yattı elimin üzerine. Vicdanım bir kemanın yayları gibi eziliyordu ve çıkan ses kulaklarımda çınlıyordu. Bir çiçeği evinden içeri almak, onu yaşatacağının garantisini vermek değil miydi? Evinde olan diğer olaylar, o çiçeği unutmayı mı gerektirirdi?

Elinde sonuçlarla gastroenteroloji uzmanı gelene kadar bulanmış gözlerle Zeliha'yı izledim. Canı yanıyordu, yüzü bir an olsun düzelmiyordu. İçeri giren doktorla Zeliha'dan koptum. Buraya kadar dayanabildim sadece ablalığa. Hızla elindeki kâğıtlara bakmaya gittim. Benim telaşım doktorun sakinliğiyle ters düştü, çok hızlı çevirdi kâğıtları.

"Ülser mi?" dedim.

"Evet. O kanama yapıyor. Kan için hazırlık yapıyoruz, yoğun bakıma alalım Zeliha'yı."

Fetih'in bize yaklaştığını hissettim. "Yoğun bakım mı?" dedi ve artık benim elime geçen kâğıtlara baktı. Kelimeler cümle olamıyor, sulanmış gözlerimde dağılıyordu. Ellerim titriyordu. "Efsun," dedi yanımdaki uzman doktor. "Sakin ol, korkutmayalım daha fazla Zeliha'yı," dedi. Zeliha, korkarsa ve bu baş edemeyeceği noktaya ulaşırsa bu kanama durmayabilirdi. Artabilir, kontrol noktasından uzaklaşabilirdi.

Başımı salladım hızla, titreyen ellerimi önlüğümün üzerine bastırdım. Daha fazla uzak kalmadım ondan. "Korkma, her şey kontrolümüz altında, tamam mı Zeliha? Bana bak." Gözlerini zorlukla araladı, ıslak kirpikleri birbirine girmişti. "Gitme," dedi tek derdi buymuş gibi, halbuki çektiği acı çok daha yoğundu.

"Asla, asla gitmeyeceğim. Sadece senden sakin olmanı istiyorum. Seni başka bir yere alacağız, daha rahat müdahale etmek için. Ben yanındayım ama bir an bile gitmeyeceğim. Tamam mı, sakın korkma?"

Hayır... Ne dersem diyeyim korkuyordu. Yoğun bakımı başka bir şeymiş gibi anlattım, yine de korkusunu körüklemenin önüne geçemedim. Zeliha'yı hızla hazırladık, yoğun bakıma aldık. O kapıdan sadece ben geçtim, Fetih'i almadılar, almazlardı da zaten. Zeliha, değişen

ortamla daha çok korktu, yan yana yatmış hastalar, monitör sesleri, acıyla inleyip hemşirelere seslenen insanlar...

Elleri, ellerimde soğudu, gözyaşları kulaklarına kadar süzüldü, biraz mırıldandı, biraz inledi, anne diye sayıkladı, adımı söyledi, ağabeyinin adını söyledi... Yaşlar gözümde birikiyor, Zeliha'ya baktığım için akıtamıyordum hiçbirini. Bazen o kadar acıyla inle inliyordu ki yere çökeceğimi sanıyordum.

"Ne olmuş bana?" dedi mırıltılarının arasında. Ağzımdaki maskeyi bir an indirip alnında öptüm. "Miden biraz korkutmak istemiş bizi."

"Ben bir şey yemedim ki?" dedi. Sorunun çıkış noktalarından birinin bu olduğunu ona söylemedim.

"Senden kaynaklı değil ki bir tanem... Bazen organlarımız bizden bağımsız sorun çıkarır. Yarına kadar burada kalacağız, yarın midenin içine bakacağız. Sorun neymiş göreceğiz."

"Ameliyat ederler mi beni?"

"Hayır hayır... O kadar büyük bir şey yok. Olsa beklemezdik. Sakın korkma, tamam mı?"

Tavana baktı baygın gözleriyle. Gözyaşları artık ağlamasından bağımsız su gibi süzülüyordu gözlerinden. "Korkmayayım mı?"

"Ben yanındayken bir şey olur mu sana?"

Yatağın dibine çöküp ağlamak istedim ama Zeliha'nın saçları arasına bir damla gözyaşım düştü. "Olmaz," dedi titrek bir sesle. O yarım da olsa bir uykuya dalana kadar bırakmadım elini. Ne zaman ki gözlerini kapattı, elimi tutmayı bıraktı oturduğum yerden doğruldum.

İç kapının önünde ilgili doktoru bekledim. Birkaç dakikanın ardından yanıma geldi. "Stres ülseri," dedi tam da tahmin ettiğim gibi. "Bu dönem onu tetikleyen bir şey oldu mu?"

"Bir hafta sonra mahkemesi var."

Karşımdaki adamın bakışları Zeliha'nın yatağını buldu, sanırım kim olduğunu anladı. "Bu o kız mı?" Bu olayların hastanede dalga dalga yayıldığını, herkesin kulağına gittiğini ve beni bu olaydan tanıdıklarını biliyordum.

"Evet, Zeliha o kız."

Doktorun yüzünde sahici bir üzüntü gördüm. Yaşı büyüktü, Zeliha yaşında bir kızın babası bile olabilirdi. "Gencecik kızların hayatları

mahvoluyor böyle, çok üzgünüm Efsun. Böyle yakalarının bir türlü kurtulamayışı... Kendi kızımın başına geldiğini hayal dahi edemiyorum."

Zeliha'nın yanında tuttuğum gözyaşlarım, engel olunamaz bir afet gibi süzüldü gözlerimden. Tutamadım kendimi, başımı yere eğdim ve ellerimi ağzıma örttüm. Üç koca gündür Zeliha'nın yanında değildim. Üç koca gündür Zeliha'yı o canavar annesiyle yalnız bırakmıştım, üstelik her şeyin arifesinde bunu yapmıştım. Kendime düşmüştüm. *Bize düşmüştüm.* Derin bir pişmanlık çiğnedi bedenimi. Zeliha'yı unutmuştum. Onu tüm sancılarıyla bir başına bırakmıştım.

Koluma bir el dokundu, "Ağlama, dirayetli ol. Seni böyle görürse daha çok strese sokar kendini. Gözünün içine bakıyor senin, iyileşecek."

Başımı kaldıramadım, Vicdanım beni bir labirente sıkıştırmıştı ve peşimde koşturuyordu. "Eşin kapıda, ben mi konuşayım istersin yoksa sen çıkacak mısın?"

Fetih... Onu orada unutmamıştım sadece Zeliha'yı yalnız bırakamamıştım. Ne halde olduğunu tahmin bile edemiyordum. "Ben çıkacağım yanına," dedim. Kolumu bir kez daha sıktı destek olur gibi sonra da yanımdan ayrıldı. Zeliha'yı kontrol ettim bir kez daha. Uyuyordu. Yoğun bakım hemşiresine numaramı verdim. Uyandığı gibi aranacaktım. Defalarca kez ikazda ve ricada bulundum gözü Zeliha'da olsun diye. Uyandığında beni göremezse çok korkardı.

Yoğun bakımdan çıkıp gözlerimi kuruladım. Açılan şifreli kapının önüne sırtı dönük şekilde oturmuştu. Öne doğru çökmüşken yüzünü görmeden anladım aynı hisleri paylaştığımızı. Kendimize o kadar yoğunlaşmıştık ki Zeliha'yı unutmuştuk. Zeliha'nın bizden başka kimsesi mi vardı? Öfkeyle baktım bize. Onun annesi bile yoktu, nasıl unuturduk?

Yanındaki boşluğa oturduğumda fark etti geldiğimi. "Efsun," dedi hemen.

"Özür dilerim, çıkamadım uykuya dalmadan. Ortam biraz korkuttu onu."

"Nasıl?"

"Daha iyi..." Yalanım beni rahatsız etti. "Bilmiyorum." Duraksadım derin bir nefes aldım. Öylece yerdeki bir kan lekesine bakıyordum. "Stres ülseri. Yarın endoskopi yapacağız daha net görebilmek için. Sonra muhtemelen asit salgısını azaltan ilaçlara ve antibiyotik tedaviye başlar... Fetih benim yüzümden," dedim nefes nefese. Çektiğim kalp sancısına

daha fazla direnemedim, bedenim yere doğru eğildi. "Senin doğum gününü sırf baş başa kutlayalım diye gitti şehir dışına ve ben engel olmadım. Sırf baş başa kalalım diye engel olmadım. Onu mahkemeye bu kadar az kalmışken, ne yaşadığını düşünmeden gönderdim. Bizim yüzümüzden."

Ağlamıyordum, dirayetli duruyordum ama gözyaşlarım keşke aksaydı da bedenim bu kadar helak olmasaydı. "Hayır Efsun!" dedi Fetih hızla. "Sakın kendini suçlama."

"Onu sırf kendi çıkarlarım için ona bunları yapan kadınla şehir dışına gönderdim. Mahkemesine on gün varken. En hassas döneminde. Annen mi bir şey söyledi yoksa zaten gözümüzün önünde bu haldeydi ama biz mi görmedik onu bile bilmiyorum. Onun bizden başka kimi vardı ki?"

Tam da o sıra koridorun başında, resmiyette sahip olduğu ama asla varlığını hissedemediği kadını gördüm. Yanında eşiyle birlikte hızla bize doğru yürürken ağzından, "Fet..." Oğlunun ismi duyulmadan benim sesim çıktı.

"Üç gün!" dedim kendimi kontrol edemeden. Adımlarım üzerine doğru yürüdü, işaretparmağımı yüzüne doğru sallıyordum. "Sadece üç gün seninle bir başına bıraktım! Üç gün! Sadece üç gün ya! İlk haline dönmüş! Üç gün içinde mahvetmişsin kızı! Üç gün!"

Adımlarımın önüne Osman Karadere geçti. Çok zoruma gidiyordu. Hırsımdan saçlarımı yolacaktım, karısının bir gün olsun önüne geçmemiş bu adam karısı için herkesin önüne geçiyordu.

"Üç gün içinde yine öksüz yetim gibi kalmış! Sadece üç gün! Aklımı kaçıracağım. Sen bir şey yaptın değil mi? Sen bir şey söyledin Zeliha'ya. Ne söyledin? Ne söyledin de bu hale geldi? Neyi tetikledin yine?"

Nasıl bir sevgisizlik ya da nasıl bir cümle bu hale getirmişti onu? Yine suçlusu olmadığı hangi günah ona hatırlatılmıştı, yine nasıl annesinin kapısına gidip itilmişti. Biliyordum Zeliha'nın bu hale gelmesinin tek nedeni benim olmayışım değildi, uzun zamandan sonra annesine maruz kalışıydı. Ben ve Fetih bir fanusun içinde tutuyorduk onu. Kimse yaklaşmasın, fanusun camına bile vurmasın diye yoğun bir çaba içindeydik. O fanusu korumayı bıraktığımız an, vakit kaybetmeden saldırmıştı belki de.

"Sen ne dediğinin farkın-"

"Sorduklarıma cevap ver! Senin yüzünden! Bir şey yaptın! Üç günde bu kız bu hale geldi! Yine ne fazla geldi sana? Neyi çok gördün Zeliha'ya? Allah kahretsin! Allah sizin gibi insanl-"

"Gelin Hanım," demeye kalktı Osman Karadere. Fetih, "Al karını terk et hastaneyi," dedi. Ben onlarca cümle kurdum sarsılmadılar da oğulları onları kovunca zelzele yarattı yüzlerinde.

"Fetih saçmal-" Ben nasıl Zühre'yi konuşturmadıysam o da babasını konuşturmadı.

"Ulan ne saçmalama! Ne? Kız ne hale gelmiş, ben gelmesem eve, odasından dışarı adım atmasa öldü mü kaldı mı diye bakmayacak insanlarsınız siz! Ne işiniz var sizin burada? Al karını çık dışarı, benim asabımı bozmayın."

Birkaç kez daha itiraz edecek gibi oldular ama Fetih izin vermedi. Çıkıp gidene kadar defalarca kez kovdu. Gittiler de zaten. Ciğerleri biraz olsun yanmıyordu Zeliha'ya. Dudaklarım tir tir titrerken birkaç cümle kurmaya çalıştım. "Bizim yüzümüzden," dedim. Hayır benim suçum o kadar fazlaydı ki bunu Fetih'le bölüşmemeliydim. "Benim yüzümden!"

Bir şeyler oldu, alnım Fetih'in omzuna düştü. Saçlarıma dokundu. "Değil, gözünü seveyim yapma." Alnımı ardı ardına omzuna vurdum. Kuş gibi titriyordum elinin altında. Telefonum çalmasa daha ne kadar alnımı Fetih'in omzuna vuracaktım bilmiyordum. Hızla ayrıldım ondan. "Zeliha uyandı," deyip uzaklaştım ondan, tepkisini bile beklemedim.

Dakikalar saatleri, saatler dakikaları kovaladı. Gün değişti, Zeliha bazen uyumaya bazen kusmaya devam etti. Yanından neredeyse hiç ayrılmadım. Fetih'e haber vermelerim dışında hiç çıkmadım yoğun bakımdan. Biraz olsun kendini yalnız hissetmesin istiyordum. Yaşlarını sildim, ellerini ısıttım. Sabahı zor ettik, hepimiz. Fetih Zeliha'yı görmek istedi, kısa bir an da olsa alabildim içeriye. Zeliha, biraz da abisinin yanında ağladı, annesini babasını sordu. Fetih'le göz göze geldiğimizde dışarıdalar dedim. Yalandı ama böylesi daha makbuldü. Tek bir kişinin gelme hakkı vardı, abini aldım dedim.

Sabahın ilk saatlerinde endoskopiye alındı. Çok zor geçti, onunla aynı yerde küçük bir çocuk daha vardı. Sanırım ya onu korkutmamak

için ya da ona örnek olmak için çok güçlü durdu benim kızım ama canının ne kadar yandığını biliyordum. Her ne kadar hafif uyutulsa da hissetmişti bazı şeyleri. Yoğun bakıma geri dönmedi, onu özel bir odaya aldık. Orada başka hastalarla yatmak, o monitör sesleri ve diğer insanların inlemeleri onu çok korkutuyordu.

Fetih, kardeşinin saçlarını ördü, ben gülsuyu sıktığım yumuşak bir bezle yüzünü ve boynunu sildim. Ağrısı çok yoğundu ama dedim ya Zeliha bir çiçekten farksızdı. Biraz ilgi göstermek bile etki etti. İlaç tedavisine başlandı, birkaç gün burada yatışımız garanti olunca gidip acil şefimden izin aldım. Sonra günlerce nöbet tutabilirdim ama şimdi sadece ablası olarak Zeliha'nın yanında durmak istiyordum, üç gün bile olsa.

Fetih eve uğradı, Zeliha için pijama takımlarını ve benim için birkaç parça getirdi. Önümüz, sağımız, solumuz Zeliha'ydı. Bazen o kıvrılıyordu yanına bazen ben, bazen o yemeğini yediriyordu bazen ben, bazen o eve uğrayıp duş alıp geliyordu bazen ben... Zeliha, tek bir an bile yalnız kalmıyor, pamuklara sarmalanıyordu. Birbirimizin temaslarından ve gözlerinden kaçarak geçti günlerimiz. Kendimize karşı harcayacağımız her saniyeyi Zeliha'dan çalıyor gibi hissettik âdeta.

Fetih, elinde devamlı yüzey temizleme mendiliyle ortalığı sildi, ben Zeliha kendini kirli hissetmesin diye ona güzel kokular sürdüm hep. Saçlarını yıkadım, olması gereken hale getirdim. Zaman geldi film izledik, zaman geldi sohbet ettik. İlaçları biraz ağır geldi ona, ağrıları azaldı ama uykusu arttı. Bir kez gizlice ağladığını fark ettim, annem hiç aramıyor mu diye sordu. Cevap veremedim, aramıyordu. Kovduğuma pişman değildim ama Zeliha'nın telefonu yanındaydı, arayabilirdi. Sadece babası aradı birkaç kez.

Günlerimiz devrildi gitti. Bazı geceler, ben Zeliha'nın yanına kıvrılıp uyurken Fetih gelirdi odaya. Sigara kokusundan anlardım bahçeden geldiğini. Üzerimizi örter, Zeliha'yı öper sonra çenesini bana yaslardı. Bir süre öylece beklerdi, bizi izlerdi. Uyumazdım ama belli de etmezdim. Dudakları saçlarıma dokunur, geri çekilirdi. İki suçlu gibi kaçardık birbirimizden.

Fetih'in odada olmadığı anların birinde Zeliha'nın avukatlarından biri geldi ziyarete. Melisa Hanım, ilk duruşmada yoktu. İkinci duruşmada bizimle olacaktı Şermin Hanım'la beraber. Kapıyı tıklatarak oda-

...ya girdiğinde gülen yüzüyle karşılaştık. Üzerinde şık bir takım vardı. Ayağında topuklu botlar varken siyah saçlarını salmış, buğday tenine oldukça doğal duran bir makyaj yapmıştı.

Bana uzattığı elini sıkıp, "Hoş geldiniz," dedim.

"Hoş buldum. Çok geçmiş olsun, Zeliha." Gözleri benden Zeliha'ya kaydı. "Nasılsın?"

"Daha iyiyim," dedi ama endişesini bastıramadı. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır, seni görmeye geldim. Güzel toparlanmışsın, geçmiş olsun."

Zeliha, yatağından kalkmaya çalıştı ama Melisa Hanım engel oldu. "Hayır, lütfen kalkma," dedi ve kendisi oturdu önündeki sandalyeye. "Yorma kendini."

"Az kaldı."

"Evet, çok az kaldı. Her şey çok güzel olacak. Çok az kaldı."

"Olacak mı?"

"Benim gibi bir avukatın varken bu soruyu duymamış olayım."

İlk kez böylesine net cümleler kuruyordu. Her zaman umutlulardı her zaman kendilerine güveniyorlardı ama şimdi kurulan cümlelerin sebebi Zeliha'nın günlerdir hasta yatağında yatan bedeniydi. Biraz daha sohbet ettiler, sonra Melisa Hanım ayaklandı. Zeliha'yla vedalaştıktan sonra onu geçirmek için koridora kadar çıktım.

"Efsun Hanım, sizinle konuşmam gereken bir konu var," dedi kapıdan uzaklaştığımız gibi. Telefonunu açtı ve bir kadının fotoğrafını gösterdi. "Bu kadını tanıyor musunuz?"

Tahminimce kırklarının başındaki kadının yüzünü yakınlaştırdım. "Hayır tanımıyorum. Kim bu kadın?"

"Halime Acar. Bugün karşı tarafın tanık listesi elime ulaştı. Böyle bir kadını tanık diye çıkaracaklar."

"Tanık mı?" Kadının fotoğrafına yeniden baktım. Başımdan aşağı kaynar sular dökülüyordu. Tanık olması için savunma olması gerekmez miydi? "Tanık varsa?"

Başını salladı Melisa Hanım. "Savunma da var."

"Ne savunması ya? Ne savunması? İlk mahkemede ağızlarını açamadılar. Ne savunması?"

"İnanın ben de bilmiyorum. Cezalarını hafifletmek için mi bir savunma hazırladılar yoksa tamamen bambaşka şeyler mi söyleyecekler

bilemiyorum. Ben kadını araştırdım, kadın karşı tarafın yaşadığı evde çalışan biri. Çok uzun senelerden beri. Bir tane kızı var, on üç yaşında. Kocası seneler önce ölmüş. Evin çalışanı olması bana şu ihtimali düşündürüyor; o geceyle alakalı gerçek olmayan birtakım şeyler anlatacaklar ve bu kadını şahit gösterecekler."

"Bu..." Tutulup kaldım. İçimde apansız bir korku kol gezdi. Zeliha'yla beraber tek bir ihtimale inanmıştık. Aksi olursa onu nasıl toparlardık bilmiyordum. "Bu durum mahkeme seyrini değiştirir mi?"

"Mümkün. Yani en akla gelecek ihtimalle uzayabilir süreç," dedi. İkimiz de aynı anda Zeliha'nın kaldığı odanın kapısına baktık. Bu yaşanmamalıydı. Her ne pahasına olursa olsun, yaşanmamalıydı. Zeliha'yı ayakta tutacak gücüm yoktu, Zeliha'nın hayatta kalacak gücü yoktu.

"Fetih Bey bakın, size açıkça söylüyorum ki yapacağınız ilk taşkınlıkta mahkemenin düzenini bozmaktan yaka paça içeri alınırsınız."

Melisa Hanım'ın bu üçüncü uyarısıydı ama Fetih'e ulaşmıyordu bile söyledikleri. "Kaldı ki önceki mahkemede yeterince göze battınız," dedi Şermin Hanım. Fetih, gözlerini devirdi ve onlara baktı. "Şu an tek mesele ben miyim?"

Melisa Hanım rahatça omuz silkti. "Hayır, tek odağımız Zeliha. Herhangi bir sıkıntıda sizi savunmayacağımı bilin diye söylüyorum."

Sanırım Fetih tarafından dikkate alınmamak kadının sinirlerini bozmuştu. Fetih, ellerini önünde birleştirdi ve hafifçe eğildi. "Lütfen savunmayın, sadece kardeşimi sav-" Onu ansızın kolundan çekiştirdiğimde cümlesi yarım kaldı ve benim adımlarıma eşlik etti. Zeliha'nın bizi duyamayacağı yere kadar sürükledim.

"İnsanlar sana laf anlatmaya çalışıyor!"

"İsterse dünya serilsin ayağıma ben yine de o herif ağzını açar açmaz suratını parçalayacağım!" dedi müthiş bir soğukkanlılıkla. Ayakkabılarımızın ucu birbirine çarptı. Saçlarını teker teker yolmak istiyordum. Zeliha, tam beş gün hastanede yatmıştı. Daha çıkalı iki gün olmuştu, bugün adliyede mahkeme zamanını bekliyorduk.

Takvim yaprakları 28 Şubat'ı gösteriyordu.

Fetih'le birbirimizden kaçışımızın onuncu günü, Zeliha'nın antibi-

yotik tedavisinin bitişinin ikinci günüydü. Yanından bir an olsun ayrılmamıştım. Çalışmamıştım, sadece ablası olarak yanı başında kalmıştım. Öyle ki bugün bile programa dahildim. Buradan çıktıktan sonra gidip çalışacaktım çünkü insanların gözünde artık kredim dolmuştu. Beni idare edemiyorlardı.

"Sen hayatımda gördüğüm en bencil adamsın Fetih!" dedim yüzüne doğru tükürürcesine. On günden beri ilk kez bu kadar yüz yüze konuşuyorduk. "Nasıl göze alabiliyorsun Fetih? Beni, Zeliha'yı orada yapayalnız bırakmaya nasıl gönlün elveriyor? İnsanlar sana açık açık olacakları söylerken sanki dertleri buymuş gibi beni savunmayın diyorsun! Çok bencilsin!"

Bugün 28 Şubat'tı ve ben orada yalnız kalmak istemiyordum. Seneler önce bile tatmadığım bir ortamdı. On iki yaşındaki Efsun ilk kez kararı bir hâkimin ağzından duyacaktı. O da Zeliha kadar korkuyordu.

"Zeliha orada yapayalnız değil, sen varsın Efsun."

"Ya ben?" Günün sabahından beri geçmişle zikzak çizmesem ve böylesine boşluğuma gelmese bunu söylemezdim. Söyler söylemez de geri adım attım. "Ne halin varsa gör! Hiç girme bile mahkeme salonuna hatt-" Onu kovarcasına savrulan elimin hemen ardından arkamı dönecektim ki kolumdan yakaladı. "Bırak Fetih."

"Tamam."

"Fetih bırak!"

"Tamam. Ne seni ne de Zeliha'yı yalnız bırakacak bir şey yapacağım. Söz," dedi. Sözüne güven olur muydu? Allah kahretsin ki olurdu! Bu kadar insanın ar damarına bastıktan sonra laf dinlemesi beni çıldırtıyordu. Kolumu bırakmadı, elimi tuttu. Kalktığımız yere geri oturana kadar da bırakmadı. Kalbim öylesine ağrıyordu ki oraya buraya koşturmaktan ona kulak kabartamıyor ama acısını hissetmekten de geri durmuyordum.

Artık bitseydi, yalvarmak üzereydim. Artık bitseydi.

Mübaşirin sesini duyduk, Zeliha'nın ve o pisliğin ismini duyurdu. Biz ön kapıdan onlar arka kapıdan girdi. Herkes yerine geçene kadar Zeliha'nın elini sıkıca tutmuştum ki sonra koptu gitti benden. Hâkime bakan yönde, Zeliha ve avukatlar, karşısında ise diğer taraf oturuyordu. Yine takım elbise giymişti, yine kravat takmıştı. Fetih'e söylediklerimi

çiğnemek, bir yumruk bırakmak istedim suratına. Yere bakıyordu, tam burnun üzerine. Oluk oluk kan aksın istiyordum. Birazdan ne duyacaktık bilmiyorduk, Fetih'i nasıl zapt edecektik bilmiyordum, Zeliha ne yaşayacaktı bilmiyordum. Bu adam gözümün önünde can versin istiyordum sadece.

Hâkime Hanım, mahkemeyi açtığında kâtibe tek tek kimlerin geldiğini yazdırdı. Sonra önceki duruşmayı ayrıntılarıyla okuduğunda Zeliha'yı izliyordum. Masanın üzerine koyduğu ellerinin etlerini yoluyordu. Günlerdir uğraşarak kendine gelen teni yine sararmıştı. Sık sık bana ve abisine bakıyordu.

Hâkimin Zeliha'ya, "Anlat kızım," seslenişine kadar bir dalın üzerinde yarım yamalak oturuyordu. Hâkimin sesinden bile ürktü. Titreyerek ayağa kalktığında düşeceğinden korktum. Avukatların ona söylediği gibi, "İlk duruşmada söylediğim her şeyi tekrar ediyorum," dedi kırılgan bir sesle. Yaşanmamış bir hayatın büyümüşlüğü olmuyordu. Yaşanmadığı kadar küçücük kalıyordu.

Yaşın on sekiz Zeliha. Nasıl kaldın altıda?

Yaşın altı Zeliha. Ne zaman varacaksın on dokuzuna?

"Eklemek istediğin bir şey var mı kızım?"

"Hayır yok." Cümleleri ona yeterli gelmiyor, sesine güvenmiyor ama başını sallıyordu. Çok korkuyordu, duyulmamaktan. Anlaşılmamaktan çok korkuyordu ama bunların sebebi sesinin kısık olması değildi. Onu bağırsalar da duymayan, anlatsa da anlamayan insanlar yüzündendi bu korkusu.

Emir, yine bizimleydi, Zeliha kalmak istese de yine bir şey olursa o da onunla çıkacaktı. Aynı soru avukatlarımıza soruldu, Melisa Hanım, "Duruşmanın şu aşamasında eklemek istediğimiz bir şey yok Hâkime Hanım," dedi ayağa kalkarak. Hâkim, her hareketini ön taraftaki kâtibe aktarıyordu, kâtip mahkemenin her anını kelime kelime işliyordu. "Sanığa soruldu," dedi önce. "Anlat bakalım sen ne diyorsun?"

Ellerini masaya bastırarak doğruldu ve sadece hâkime baktı o. Parmaklarını birbirine geçirmişken konuşmadı bir süre.

"Seni dinliyoruz!"

Cesaret edemiyordu. Burada Fetih varken, bileklerinde kelepçe varken cesaret edemiyor ama hâlâ adice kendini kurtarmaya çalışıyordu.

"Biz Zeliha'yla küçüklükten tanışıyoruz," dedi ve ilk kurşunu sıktı. Benim Fetih'i, avukatların Zeliha'yı zapt etmesi gerekiyordu. "Evleneceğimiz yeni bir şey değildi. O da biliyordu ben de biliyordum."

"Yalan söylüyor." Zeliha'yı duyar gibi olduk. Aynı anda iki avukat da omuzlarına dokundu ve bir şeyler söylediler ona ama Zeliha sadece bana bakıyordu korku dolu gözlerle. "Sakin ol," dedim dudaklarımı oynatarak. Depremi hissetti, korkuyla kaçacak delik aramaya başladı. Hayat üçgeni ben ve Fetih'tik. "Fetih Zeliha'ya bak," desem de boştu. Göz kırpmadan, nefes almadan o pisliği izliyordu. "O gece için çok pişmanım. Yanlış anladım. Zeliha'nın da gönlü var sandım başta..."

Fetih'in ağzından tükürdüğü küfür ve yerinden oynayışıyla korkuyla tuttum onu. Hâkim, önündeki ahşaba vurup, "Sessiz olun!" diye bağırdığında, "Fetih, yalvarırım dur!" dedim. Kurulan cümleler soluk boruma bir hançer sapladı, genzime kan doldu. Zeliha, ilk kez ona baktı.

"Baş başaydık. Aklım karıştı. Naz yapıyor sandım başta. Yemin ederim zorla olduğunu düşünmedim. Tahrik etti beni. Ben öyle anladım ya da ama davranışları... Bana bunu düşündürdü ama yanlış olduğunu anladığım an bıraktım. Yemin ederim istemediğini anladığım an kendi rızamla bıraktım. Daha fazla zorlamadım. Bıraktım hemen. Kendim vazgeçtim. Onun da beni istemediğini bilsem kalkışmazdım yemin ederim. Evlenecektik zaten. İstiyor sandım, art niyetim yoktu. Baktım ki istemiyor hemen bıraktım. Elimden kaçmadı ki zaten, ben bıraktım gitti."

"Bu adamın yedi sülalesindeki ölüleri diriltip onlara kadar sikeceğim."

"Fetih sakin ol!" Yüzüne dokundum, bir mermerle temas etti elim. Ellerim buz gibiydi, bir taraftan duyduklarımla cebelleşiyor, bir taraftan Fetih'le bir temas kurmaya çalışıyor, bir taraftan Zeliha'ya ulaşmaya çalışıyordum. Fetih, usta bir heykeltraş sanatçısı tarafından yapılmış bir heykel gibi tek bir duyguda bakıyordu ona. Donup kalmıştı, eline geçirirse bugün buradan bir cenaze çıkacaktı. Avukatlar Zeliha'yı sakinleştirmeye çalışıyordu, Sedat ölüm fermanını okumaya devam ediyordu.

"Bunları neden ilk duruşmada anlatmadın?" diye soruldu.

"Korktum," dedi alçakça. "Onlardan korktum, bana yapılacaklardan korktum. Çok pişmanım. Yaptığım her şeyden çok pişmanım ama hiçbir şey zorla değil sandım. Fark ettiğimde hemen bıraktım. Elimi bile

sürmedim daha fazla. O da istiyor sandım. Kimse yoktu evde. Ailesiyle değil benimle kalmayı tercih edince..."

"YALAN SÖYLÜYOR!" Zeliha'nın sesi tüm alanda yankılandı. "Yalan söylüyor. Ben... Ben lavabodaydım. Çıktığımda annemler gitmişti..." Hıçkırıkları kelimelerini parça pinçik ediyordu. Zeliha da susturuldu. Ellerim titriyordu, Fetih'in elini bile tutamıyordum. Sedat'ın avukatına söz verildiğinde adam yerinden kalktı.

"Müvekkilimin de söylediği gibi olay tek taraflı başlamamıştır. En azından müvekkilimi tetikleyen unsurlarla başlayan bu durum, karşı tarafın isteksiz olduğu anlaşılınca hızla sonlandırılmıştır. Derin bir pişmanlık duymakta olup, bu pişmanlığı olay gecesi de en derin şekilde yaşamıştır. Zeliha'dan özür dilemiş evine bırakmayı teklif etmiştir. Hatasını telafi etmek için elinden geleni yapmış, o gece de Zeliha Karadere'ye kendisini yanlış anladığını dile getirmiştir. Müvekkilim hatasını telafi etmek için her şeye hazırdır. Esas savunmamızı, o geceyi bir de tanığımızdan dinledikten sonra yapacağız."

Zeliha, dehşetle kapıya baktı.

Hâkim, kapıdaki mübaşire, "Tanığı çağırın," dediğinde Melisa Hanım'la göz göze geldik. Yanlış mı yapmıştık? Zeliha'ya bu yaşanacakları günler önceden söyleyip onu günlerce kıvrandırmak ama bu ana hazırlamak daha mı doğruydu? Ama nasıl kıyabilirdim ki ona? Kan kusmuşken, ölecek gibi yataklarda kıvranmışken bu stresi nasıl günler önceden onun koynuna sokabilirdim? Hâkim ve müşteki arasında bir boşlukta tanık kürsüsü vardı, günler önce ilk kez fotoğrafta gördüğüm kadın şimdi yeniden karşımdaydı. Baştan aşağı siyah giyinmişti, geçerken bir kez göz göze geldik. Artık bu yüze ilk anki kadar yabancı değildim. Korku içime zehrini akıtan bir akrep gibiydi. Fetih, elimi sıktı, desteğin yönü yer değiştirdi. Bedenim titriyordu, kulaklarım uğulduyordu. Zeliha'yı göremiyordum. 28 Şubatlar kara lekeye dönüşmemeliydi.

Tanığın kimlik bilgisi okundu, yemin ederken hepimiz ayağa kalktık. Zeliha duramadı, Şermin Hanım sıkıca kolundan tuttu, yemininden hemen sonra hızla oturttu.

"Sen ne duydun? Anlat bakalım."

"O gece Zeliha anne babasıyla yemeğe geldi."

"Hep gelirler miydi?"

"Çok sık değil ama ara sıra. Çok da uzun zamanlar girmezdi araya."

"Zeliha gelir miydi peki?"

Anne, baba... Buradaysanız, bizimleyseniz lütfen yardım edin. Lütfen bugün bize yardım edin. Zeliha'nın yerinde geçmişte ben vardım. Lütfen biraz olsun gücünüz varsa yardım edin.

"Yok gelmezdi. Küçükken bir iki kere görmüşümdür ama gelmezdi o. Ben görmezdim hiç."

"Tamam devam et."

"O gece yemek yedikten sonra biz tatlı ikramı için aşağıda hazırlık yapıyorduk. Bardak taşırken Zeliha yukarı çıkmıştı, tuvaleti arıyordu. Tuvalet alt kattaydı, ben tarif ettim. Bardakları içeri bırakırken telefon çaldı. Sedat'ın ağabeyi, kaza yapmış. Haberi geldi. Cümbür cemaat toparlanıp çıktılar."

"Zeliha'nın anne babası da mı gitti?"

"Evet..."

"Peki Sedat?"

Fetih'in eli tırnak izlerimle dolmuştu. Zeliha pürdikkat gelen kadını izliyordu. Belki gelen kadını hatırlıyor belki hatırlamıyordu. Nefes almak ateş dolu bir sobaya el basmak kadar zorlaştı. Gözlerimin önüne benekler iniyor, Zeliha'nın oturduğu koltukta sanki 12 yaşında küçük, kızıl saçlı bir çocuk oturuyordu. Oraya hiç oturmamıştı ama şimdiki görüntü çok gerçekti.

"O gitmedi. Hatta Zeliha'nın babası Sedat'a, Zeliha sana emanet. Bizi bekleyin, gelip alacağız, dedi. Herkes çok telaşlıydı, kızlarını bile toplamadan gittiler ev sahipleriyle."

"Zeliha gittiklerini görmedi mi?"

"Hayır görmedi. Lavabodaydı. Çıktıktan sonra gördü, ben o zaman mutfağa inmiştim."

"Sonra?"

"Sonra... Bir süre sonra yukarıdan bağırış sesleri gelmeye başladı. Benim de kızım var, o da mutfaktaydı. Korktum gidemedim. Cesaret edemedim ama Zeliha çığlık çığlığa bağırıyordu. Gidersem kızım da gelirdi peşimden, gidemedim."

"Ne kadar süre bağırdı Zeliha?"

"Dakikalarca."

Kalbim bir kaynar suyun içinde haşlandı. Dakikalarca... Senelerce sebep olacak dakikalar... Midemdeki yoğun bulantı genzimi yakıyordu.

"Devam et..."

"Sonra sesler yaklaştı. Merdivenlerden düşe kalka indi."

"Sedat orada mıydı?"

Kadın sustu. Ne olur yapma... Ne olur. Yalvarıyorum sana yapma Derin bir sessizlik oluştu bir süre.

DÖRT GÜN ÖNCE

"Zeliha'nın yanından kesinlikle ayrılmıyorsun!" Emniyet kemerimi açtım ve aynadan arkamda duran araca baktım. Emir'i göremiyordum ama onun aracı olduğunu biliyordum. "Bak sana hastaneden çıktığımdan beri bunu söylüyorum. Korkar Fetih bizi göremez..."

"Ya senin orada ne işin var?" diye bağırdı kontrolsüzce. Odada değilde muhtemelen, Zeliha'nın yanında bu kadar bağırmazdı. "Benim gitmem gerekiyordu! Ne işin var senin orada? Beni kandırıp çıktın hastaneden. Efsun bak, sana yemin ederim ben sandığın kadar sabırlı bir adam değilim."

Ona hastaneden çıkarken geleceğim yeri söyleseydim izin vermezdi. Engel olurdu, ben ona yalan söylememiştim. O beni yalan söylemek zorunda bırakmıştı.

"Sen bu kadını ikna edebileceğini mi sanıyorsun?"

"Kadını ikna etmeyeceğim zaten! Ya seve seve ya zorla yalancı şahitliğinin önüne geçeceğim. Bunlara insanlık mı göstereceğiz Efsun? Allah aşkına bu orospu çocuklarına insanlık mı göstereceğiz? Bunların kapısının önünden uçan sineğe bil..."

"Fetih..." dedim, önümden geçen kadınla. "Fetih geldi."

"Efsun geliyorum!"

"Fetih gelmiyorsun! Bu kadın tehdit ediliyor. Tehdidi tehditle bastıramayız."

"Tehdidi bir tek tehditle bastırabiliriz. Anlıyor musun sen beni? Efsun sen farkında mısın? Yalancı şahit çıkarıyorlar! Canlarına susamışlar kendilerini savunacaklar. Sen o suyu içirtmeyeyim diye bütün şartları zorluyorsun."

Saçlarımı topladım ve beremi taktım. Atkımı da bağlarken, "Bir başkası gelir senin tehdidini bastırır, üste çıkar o zaman. Bu kadını ikna etmen

lazım. Sen beni anlıyor musun? Dur! Allah aşkına dur. Ben de ellerimde çiçeklerle gitmiyorum kadına. Masal okumayacağım, tatlı dil kullanmayacağım. Bak Emir tam arkamda. Ona söyle sakın ola ki inmesin arabadan. Şu an kadın kızıyla parkta. Korkutmamamız lazım. Karşı taraf ne yaptıysa tam zıddını yapmamız lazım. İkna edersem, kadın bizden bir güvence isteyecek. Orada gir meseleye, ikna edemesem de kendi usulünle çöz. Hiçbir şey Zeliha'dan daha kıymetli değil ama bana fırsat ver."

"Neredesin bana tam olarak konum ver."

"Fetih..."

"Çıkıp gelmiyorum. Bana konumunu söyle sadece. Zeliha'nın yanındayım. Sen gelmeden çıkmayacağım."

Bunu Emir'den de öğrenebilirdi sadece benden duymak istiyordu. Bulunduğum parkın ismini verdim. Kadın günün bu saatlerine çocuğunu hep parka getirirmiş. Melisa Hanım'la sorup soruşturmalarımızla öğrendiğimiz ilk şey buydu.

"Emir'in aramasını açıkta tut beni kapattıktan sonra."

"Fetih."

"Beni oraya getirtme. Bırakır gelirim Zeliha'yı. Beni oraya getirtme."

"Tamam," dedim belki böylesi gerçekten daha doğruydu bilmiyordum. Kadının tek olduğunu görebiliyordum, bu her günkü rutiniydi bunu da biliyordum ama ne olacağı belli olmazdı. "Yapacağım. Kadın ikna olduktan sonra sakın ola ki korkutacak bir şey yapmayın. Kızı çok küçük, onunla tehdit edildi muhtemelen. Ona, koruyacağına olan güveni korkutarak veremezsin."

"Bakacağım..."

"Fetih!"

"Tamam."

Daha fazla konuşmadım kapattım. Önümdeki kabanın kuşağını bağladım ve indim arabadan. Emir'in arabasına bakmadım ama ondan gelen aramayı yanıtladım. Kadın kızını oyun alanına bıraktıktan sonra bir banka oturmuştu. Orta yaşın üstünde, balık etli, saçları yer yer beyazlamış biriydi. Üzerinde siyah bir kazak ve bol siyah bir pantolon vardı. Yaşından çok büyük gözüktüğünün farkındaydım. Yanındaki boşluğa bir yabancıymışım gibi oturdum. Kafasını bana çevirdi ve yer açmak için biraz kaydı, göz göze geldiğimizde gülümsedi selam verir gibi, aynı şekilde karşılık verdim.

Kızına bakmaya devam ettiğinde ben de aynı şekilde kızını izlemeye başladım. "Kızınız mı?" diye sordum. Atkuyruğu yaptığı saçları her kayıraktan kaydığından havalanıyordu. Her gün geldiğinden sebep hemen arkadaşlarıyla kaynaştı. Hepsi birbirini tanıyordu. Küçük kız düşecek gibi sendelediğinde annesi ayaklanacak gibi oldu, irkildi ama düşmeyince durdu yerinde.

"İnsanın ödü kopuyor değil mi çocuğu incinecek diye?"

Sesimi duyunca kafasını bana çevirdi ama ben kızını izliyordum. "Hiç sorma. Büyüyünce düzelir diyorsun, düzelmiyor da vallahi. Senin de mi çocuğun var?" Kızına bakarken gülümsüyordum, aynı bakışla kadına baktım ama nasıl gülüyordum bilmem şaşırdı bu halime.

"Yok," dedim. "Ben doktorum ama çok çoluk çocuk geliyor elime. Keşke her çocuk parkta düşse başka yara almasa değil mi?" Kadın gözlerini çevirdi benden, bakışlarım huzursuz etti sanırım.

"Keşke..." dedi ağzının içinden.

"Bazen öyle çocuklar geliyor ki, başlarına öyle şeyler gelmiş ki... Ben kendi çocuğumu nasıl koruyacağım diyorsun. Sen de düşünüyor musun hiç?"

Göz ucuyla bana baktı. "Her anne gibi," dedi sadece. Beden dili benden tamamen uzaklaştı. Konuşmak istemediğini sesinden anlıyordum.

"Ama insan bir tek kendi çocuğunu korumamalı. Karma öyle bir dönüyor ki dünyada, hiçbir şey karşılıksız kalmıyor. Her zor durumda olan çocuğa yardım eden birileri olmalı çünkü bize ne olacağının garantisi yok. Başkasının çocuğuna yaptığımız yardım, belki gün gelecek annesiz kalmış çocuğumuzu kaldıracak yerden. Değil mi?"

Sadece birkaç mimik sergiledi onaylar gibi, birkaç ufak mırıltı... Ötesine geçmedi. "O yüzden ben çocuk hastalarıma çok hassas davranırım. Kendi çocuğum gibi. Çünkü benim çocuğum da bir gün orada olabilir. Mesela benim bir çocuk hastam vardı, başına o kadar kötü şeyler gelmiş ki... Neydi adı?" Biraz durdum ve düşünür gibi yaptım. "Hatırladım. Zeliha." Kadın hızla kafasını bana çevirdi. "Zeliha Karadere. Tanıyor musun?"

Telaşla, zaman kaybetmeden çantasını toplamaya ve kalkmaya çalıştı. Hiç engel olmadım fiziki olarak. "Sakın ola ki kalkayım deme," dedim ama. "Burada tek değiliz. Sakın. Bir daha uyarmam." Hızla ortalığa bakmaya başladı, bir sağa bir sola, bir öne bir arkaya... Kimin olduğunu görmeye çalışıyordu ve kalkmıyordu yerinden. Mıhlandı oturduğu yere.

"Kimsen sen?" dedi.

"Efsun diye birini hiç duydun mu?" Beni sima olarak bilmese bile eğer o evde adım sadece küfürle anılmıyorsa muhakkak ki duymuştu. "Doktor Efsun ben. Evet, o senelerdir yanında çalıştığın aileyi ben mahvettim. Şimdi otur oturduğun yerde, burada tek olmadığımı, kimlerin olabileceğini tahmin edebiliyorsun."

Çantasının kulpunu tutan eli de yüzü gibi bembeyaz kesilmişti. Göğsü hızla alıp verdiği nefeslerle kalkıyorken, ağzını açamıyordu. Kızına baktım. "Zeliha yerinde senin kızın da olabilirdi biliyor musun?" dedim ve çenemle kızını işaret ettim. Çok küçüktü, bu yaşta onun üzerinden böyle bir empati kurdurmak dilimi yaktı, bana düşünmemem gereken şeyleri hatırlattı ama geri de dönmedim. Kafasına fiziki olarak vurmaktan daha etkiliydi bu.

"Senin kızın benim elime ölmek üzereyken gelebilirdi. Belki de olacaktı bu. Sen tacizcilerin tecavüzcülerin insan ayırdığını mı sanıyorsun? Bu genç, bu çocuk, bu yaşlı dediklerini mi sanıyorsun? Belki iki sene belki beş sene sonra. O pislik yuvası aile dağılmasa, yanlarına kalsa her şey eninde sonunda bu ok senin kızına dönmez mi sanıyorsun?" Çenesi titrerken kızına bakıyordu. Belki de hayal ediyordu.

"O mahkemeye bizim seni şahit diye çıkarmamız gerekirken nasıl onlara şahitlik yapmayı düşünebildin? Kızının yüzüne nasıl bakıyorsun? Gece uyku uyumayı geçtim. Sen Zeliha'ya ne yapıldı çok iyi biliyorsun, belki gördün, duydun. Kafanın içinde Zeliha'yla kızın hiç yer değiştirmiyor mu?"

Ona bunları hayal etmesi için zaman verdim. Gözyaşları gözlerinden o kadar çabuk süzüldü ki düşünmek yetti onu harap etmeye. Kötülük değil tümüyle korkuydu bu. Böyle bir yerde, eşi bile ölmüş bir kadını kızıyla tehdit etmekten kolay ne vardı?

"Bak benim bir tek kızım var," dedi. "Benim bir tek kızım var, benim kimseye gücüm yetmez."

"Seni tehdit ettiler, biliyorum. Belki kendi canınla belki kızının. Peki sana bir soru, Karadereler seni yaşatır mı?"

Yumuşatmadım, korkusuyla yumuşamadım. Olduğu gibi söyledim. "Hani şimdi suçlu bir aileden korkuyorsun ya, peki mağdur olan aile sana ne yapar biliyor musun? Ben bile önüne geçemem. İnan ki benim bile ruhum duymaz. Bu onların yapacağı, peki ben sana ne yaparım biliyor musun?"

Onu tehdit ettiğimi sanıyordu ama bilmiyordu ki olacaklardan bah-diyordum. "Korkma öldürmem seni. Kızının kılına bile zarar verdirme-m ama..." Kızından gözünü aldı ve bana çevirdi. "Bu kızı senin yanına bı-rakır mıyım? Onu potansiyel tecavüzcülerle yaşatacak olan, tecavüzcüleri hapisten çıkarmak için yalan söyleyen bir kadının yanında bu kadar küçük bir kızı bırakır mıyım sanıyorsun? Bak ben kimseden korkmam," dedim ve ona biraz daha yaklaştım. Korkuyordu, benden değil yapacağı şahıslardan korksun isterdim ama benden korkuyordu.

"Ne evlendiğim adamın ailesinden korkarım ne senin korktuğun in-sanlardan korkarım. Korku nedir bilmem. Sözkonusu bir çocuksa benim gözüm kendimi bile görmez. Zeliha'yı o düğünden nasıl aldım dinledin mi hiç? Dinlemez olur musun? Kaç kere anlatmışlardır. Sıksaydı biri beynime O arkamdan atıp tutan şimdi seni korkutan insanlar o an benim beynime sıksalardı? Yapamadılar. Yapamazlar ama ben yaparım. Sen o mahkeme günü kötü bir kadın, anne, insan... Artık her neyse, onlardan biri olduğu-nu kanıtlarsan yaparım. Bak kızının yüzüne, o aileden olan birinin yanı-na kimseyi bırakmam. Bir çocuğu... Asla."

Ağlayışı biraz daha şiddetlenirse dikkat çekecektik. "Bak... Bak benim kimim kimsem yok. Bak bir tek kızım var. Allah rızası için..."

"Sana her şeyin sözünü veriyorum. Senin canın, kızının canı, bundan sonraki hayatın, kızının hayatı. Sana her şeyin sözünü veriyorum. O kork-tuğun aileden çok daha kuvvetli olduğunu biliyorsun karşı ailenin. Aynı güvenceyi sana eşim adına da veriyorum. Seni koruyacağız. Dört bir ta-raftan seni de kızını da koruyacağız ama ne zaman ki sen bizim kızımıza zarar verirsin, o zaman her şeyin rengini değiştiririm."

Çantamdan bir mendil çıkardım ve ona uzattım. Nefes nefeseydi, uzat-tı mendile. Etrafı kolaçan etti defalarca kez sonra kaçınılmaz sona vardı.

"Söz mü?"

Söz, demişti bana. Sözünü tutmayacak, dönecek diye aklım çıktı. Yapmadı. Onlardan olmadığını kanıtladı.

"Peşinden koşuyordu. Üstü anadan üryandı. Kız zar zor kaçtı gitti evden. Ben yardım ederdim ama kızımdan korktum. Kızıma da bir şey olur diye korktum. Evden çıkınca peşini bıraktı, kurtardı kendini Zeliha."

"Yalan söylüyor!" Az önce Zeliha'dan kopan feryat o pislikten kop-tu. Fetih, yanımda bir robot gibiydi. Hayır pimi çekilmiş bir bomba

gibiydi. Ne zaman patlayacaktı bilmiyordum ama göz bile kırpmıyordu. Sedat'ı öldürecekti ve ben bu kez engel olamayacaktım.

"Sessiz olun dedim!" Zeliha'nın olduğu kısma döndü ve avukatlarınıza tanığa sormak istedikleri bir şey olup olmadığını sordu. Melisa Hanım söz alıp ayaklandı. Ona karşı içimde öylesine derin bir güven vardı ki ayağa kalkışı bile içimdeki korkuyu bir nebze azalttı.

"Ben tanığa şunu sormak istiyorum öncelikle; Sedat Çetinoğlu o gece Zeliha evden çıktıktan sonra ne yaptı?"

Tüm sorular hâkime iletiliyordu.

"Nasıl yani?" diye sordu tanık.

"Bu olduğu gibi bir soru. Yemek mi yedi, su mu içti, ailesinin yanına mı gitti? Ne yaptı?"

Bunu neden soruyordu? Anlayamadım. Kadın bir süre düşündü. "Sigara içti, gelip benden çay istedi. Sonra yukarı çıktı, bir daha da görmedim. Uyudu galiba."

"Sayın Hâkim, tanığın söylediklerinden görüldüğü üzere, sanığın söyledikleri suçtan kurtulmaktan için uydurduğu iddialardan başka bir şey değildir. Şimdi sormak istiyorum, pişmanlık gibi derin bir duyguyla cebelleşen herhangi bir canlmın böyle bir geceden sonra sigarasını çaysız içememek, abisi bir kaza geçirmişken ve gencecik bir kıza bunları yapmışken derin bir uykuya dalması mümkün müdür?" Sorusuyla tüm salon buz kesti. Herkes avukata bakarken bir labirentte çıkışı bulmak üzereydik. Hissediyordum.

"Bir köpeğin kazayla ölmüş bir başka köpeğin başında saatlerce durması, sahibini kaybeden bir kedinin günlerce yemeden içmeden kesilmesi her gün karşıma çıkan hadiselerden birkaçı. Şimdi yeniden soruyorum kendisine ve size; üzüntü, pişmanlık gibi derin duyguları hayvanlar bile bu şekilde dışavururken, bu örneklerimi özellikle insanlardan vermiyorum çünkü tüm canlıları kapsıyor söylediklerim, bir genç kıza verebileceği en büyük zararı veren ve bundan pişman olduğunu iddia eden bir insan sigarasının yanına çay ister mi? Mışıl mışıl uyur mu?" diye sordu bu kez. Bu soruları Zeliha duysun istemezdim. Bulunduğu yerin nasıl zoruna gittiğini biliyordum.

"Sonrasında Sedat Çetinoğlu'nun şu cümlesine dem vurmak istiyorum. Naz yaptığını sandım, dedi kendisi. İzninizle naz kelimesinin biraz

derinine inmek istiyorum. Türk Dil Kurumu'nda karşılığı 'İsteksizmiş gibi görünerek karşısındakini yalvartmak ereğini güden davranış,' olarak geçer. Tanıkları ise tam tersini söyledi. Zeliha tarafından bir yalvarma değil, yalvarma sözkonusuyken buna nasıl naz diyebiliriz? Bir naz nasıl dakikalarca sürebilir Sayın Hâkim? Şimdi yeniden sormak isterim, Türk Dil Kurumu'nda mı hata var yoksa sanık kendini kurtarmak için altı boş yalanlara mı sığınmaktadır?"

Gözlerini bir an olsun hâkimden ayırmıyordu. Ne o pisliğe ne de avukatına bakıyordu. Derin bir nefes aldı ve sözlerine devam etti.

"Madem bu kadar çabuk vazgeçti, madem Zeliha'nın istemediğini anladığı an kendisi bıraktı neden peşinden koştu? Evet, Zeliha bunları yaşarken daha on yedi yaşında bir çocuktu ve evet Zeliha yakalamaç oynayacak kadar küçüktü ama sanık, bir çocuğu oyun anında değil, kendinden kaçarken kovalıyordu! Zeliha, bir çocuktu Sayın Hâkim. Sadece on yedi yaşında bir çocuktu ama eminim ki bir şeyi çok net ayırt ederdi. Çocuk da olsa ayırt edebilirdi. Neyi mi peki?" diye sordu.

"İsteyen ve istemeyen insanın ayrımını... Bu iki durumun farkı küçük ayrıntılardan mı oluşur? Kaç kişi dakikalarca feryat figan bağırarak naz yapar? Sedat Çetinoğlu, büyük bir soğukkanlılıkla yüce Türk adaletini ve sizleri yanıltmaya çalışıyor. Bir genç kızın bütün geleceğini ve istikbalini kötü etkileyecek bu elim hadiseden sıyrılmak için asılsız iddialarda bulunuyor ama gerçekler burada değil. Tam yanımda. Zeliha Karadere, bu olayın tek gerçeğidir. Müvekkilim olay sonrasında intihara kalkışmıştır. Hastane kayıtları bulunmaktadır. Bu süreçte stres kaynaklı çok ağır hastalıklar geçirmiştir. İki gün önceye kadar kendisiyle olan görüşmem bir hastanede gerçekleşti. Gerekli evraklar ve doktor raporları size sunulmuştur. Derinden etkilenmiş olan müvekkilimi böyle asılsız iddialar ve uzayan süreç daha da tetiklemektedir. Sanığın hiçbir iddiasına itibar edilmemesi gerekmektedir."

Ardı ardına hiç takılmadan kullandığı kelimeler korkunun yanına heyecan da ekledi. Her şeyi öylesine kusursuz anlatmıştı ki eklemek, haykırmak istediğim tek bir kelime bile yoktu. Hâkim, bu kez sanığın avukatına söz verdi. Adam yerinden kalkarken, "Tanığımız satın alınmıştır. Biz de derin bir şaşkınlıkla dinlemekteyiz kendisini. Ne olduğunu anlamaya çalışıyor ve aleyhimize söylediği hiçbir hususu kabul

etmiyoruz Sayın Hâkim," dedi. Suratından anlaşılıyordu söylediklerinin etkisizliği.

Kadın yanındaki savcıya döndü ve bir şeyler konuştular. "Olacak," dedim. Fetih'e baktım. Benim gibi umutla parlamamıştı gözleri. "Fetih," diye seslendim bana baksın diye. "Olacak değil mi?" Başını salladı, başparmağı elimi okşuyordu. "Olacak," dedi. Aralarındaki konuşmanın bitmesini bekledik.

"Suçun işlendiğine dair gerekli şüphe oluşmuştur. Mütalaayı vereceğim," dedi savcı. Herkesin önünde bir ekran vardı, oraya bir yazı düştü ama biz savcının dudaklarından düşenleri bekledik.

"Dosyadaki bilgi, belge, delil, tanık beyanı ve sanık ikrarını içeren savunmaları, adli tıp tutanakları ve yapılan yargılama sonucunda;

Sanık Sedat Çetinoğlu'nun üzerine atılı mağdur Zeliha Karadere'ye karşı cinsel istismar suçunu işlediği sabit kabul edilerek suçun işleniş biçimi, suçun işlenmesinde kullanılan araçlar, suçun işlendiği zaman ve yer, suçun konusunun önem ve değeri, meydana gelen zararın ağırlığı, sanığın kastının ağırlığı, sanığın güttüğü amaç ve saik göz önünde bulundurularak 5237 sayılı TCK'nın m. 103/1 maddesi *gereğince 15 yıl hapis cezasına çarptırılmasına.*

Sanık hakkında kasten işlemiş olduğu suçtan dolayı hapis cezasına mahkûmiyetinin yasal sonucu olarak; TCK'nın m. 53/1-a-c-d-e bentlerinde yazılı yasal haklarını kullanmaktan aynı maddenin 2 fıkrası hükmü uyarınca işlemiş olduğu suç dolayısıyla hapis cezasının infazı tamamlanıncaya kadar *yoksun bırakılmasına.*

Karar verilmesi kamu adına talep ve mütalaa olunur."

Bu bizde bir sonuç gibi karşılandı. Neredeyse ayağa kalkıp Zeliha'ya sarılacaktım. Şermin Hanım, eliyle durdurdu beni. Son sözler soruldu önce Zeliha'ya. Yok, dedi Zeliha. Karşı tarafın avukatına esas hakkında savunmayı şimdi mi yoksa sonra mı yapacaklarını sordular. Sonra demek süre demekti. Süre demek, mahkemenin uzaması demekti. Sedat ve avukatı arasında bir konuşma geçti. Sedat, ilk kez bize işin doğrusu Fetih'e baktı. Fetih, gözlerini açıp kapattı ve başını salladı. Âdeta savun kendini der gibi. Âdeta konuş der gibi. Âdeta fermanın altına imzanı at der gibi...

Sedat, daha fazla bakamadı ve avukatına bakarak başını salladı. Adam ayağa kalktı. "Şimdi yapacağız. Süre talep etmiyoruz Sayın Hâkim. Müvekkilim itirafta bulunmak istiyor."

Oynayabileceği tüm kozları oynadı, tüm kurşunları sıktı, kendine ait tüm yaşam alanını katletti. Buradan dönmeyeceğini biliyordu, Fetih'in onu ilerisinde yaşatmayacağını biliyordu. Onun için en iyisi dört duvar arasında çürümekti. Fetih, onun yavaş yavaş çürümesine bile izin vermeyecekti.

"İtiraf mı etmek istiyorsun?"

"Bugün söylediğim her şey suçtan kurtulmak içindi. Özür diliyorum, çok pişmanım. Vereceğiniz her karara boynum kıldan ince."

"Senin boynunu koparacağım, kemiklerini teker teker kıracağım."

Hâkim, sorularla uzatmadı. Beş dakikalık bir arayı duyurdu, kararı açıklayacaktı. Hepimiz yerimizde durduk. Zeliha'nın yüzü avukatlarının söyledikleriyle gülüyordu. Ben de gülmek isterdim ama mümkün değildi. Fetih'in yüzüne dokundum. "Fetih, yalvarırım bana bak artık."

Buzdan bir kaya olmuştu bedeni. Çatlayacaktı tam kalbinin üzerinden. Beni öylesine korkuttu ki bu hali; rengi morarmış, bedeni soğumuştu, alnımı yanağına yasladım. "Fetih, dayanacak gücüm kalmadı. Lütfen," dedim. Temasımız kalbimdeki ağrıyı körükledi. Neye lütfen dedim? Elleri bu kadar soğumasın istiyordum. Elini elimin üzerine örttü bir yorgan gibi. Saçlarımı arkaya attı, alnıma birkaç buse kondurdu. Günler sonra ikimiz de ayıkken ilk temasımızdı bu.

"Tamam," dedi. "Bitecek. Az kaldı bitecek." O beni sarıp sarmalayana kadar, buna ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Başımı sinesine doğru soktum. "Bitecek, ölürüm ben sana, az kaldı."

Zeliha'nın yanında on iki yaşındaki Efsun da sonuç bekliyordu. Fetih, bilmedi ama onun saçlarını okşadı. Kardeşine baktı, az kaldığını ona da söyledi. Tanık çıkıp giderken yeniden göz göze geldik, minnetle ona baktım. Beş dakika bitti, kürsü arkasındaki kapıdan yeniden çıktılar.

"Gereği düşünüldü:

Sanığın üzerine atılı çocuğun cinsel istismar suçunu işlediği sabit görüldüğünden eylemine uyan TCK 103/1 maddesi uyarınca, sanığın kişiliği, suçun işleniş biçimi, suçun işlendiği yer ve zaman dikkate alınarak sanığın *15 yıl hapis cezasına çarptırılmasına,*

Sanığın yargılama süresince mahkemeyi ve yüce adaleti yanıltmaya yönelik aldatıcı hareketlerinin varlığı sebebiyle verilen cezada başkaca

indirim uygulanmasına *yer olmadığına...* "Hukuksal onlarca cümle, hiçbiri kulağıma varmadı. Gerçekten dengemi mi koruyamadım yoksa Fetih mi öyle sandı bilmiyordum. Sıkıca yakaladı belimi.

"... karar verilmiştir."

Kiminin gülüşleri, kiminin ağlayışları, kiminin sevinçleri... Birbirine girdi her şey, ayaklarım yerden kesildi, Fetih'in boynuna sarıldım. Zeliha'yı aldık aramıza, biz ona sarılırız sandım ama o bize sarıldı. Fetih'in bize kondurduğu buselerin haddi hesabı yoktu. Senelerce öncesinde, küçücük bir çocuktum, bu haber benim için çıldırtıcı bir sevinç değildi ama şimdi... Şükürler olsun diyordu herkes, belki ben de. Fetih'in dudaklarına kadar vardı dudaklarım, nasıl cesaret ettim ya da nasıl bir mutluluktu bu sarhoşluğa bedeldi bilmiyorum ama Fetih bir şeye baktı. Aramızdan sıyrıldı. Aniden Sedat'ın bana doğru salladığı parmağı ve bağırmasına şahit oldum.

"Senin yüzünde-"

Önümüzde ahşap parmaklıklar vardı, Fetih bir spor müsabakasında gibi ellerinden destek alarak parmaklıkların üzerinden atladı. Ayakkabısı Sedat'ın yüzüne öyle bir indi ki Sedat'la birlikte bir polis memuru daha savruldu. Ortalığa Sedat'ın yüzünden sıçrayan kanla Zeliha'nın yüzünü koynuma gömdüm. Fetih, öylesine atik davrandı ki ikinci darbeyi indirirken kimse engel olamadı. Yine ellerini kullanmadı, ayakkabısının sivri ucunu ikinci kez Sedat'ın suratına geçirdi.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Hâkimin bağırışını duyduk, içeri polisler doluştu ve Fetih Sedat'tan uzaklaştırıldı. Fetih'in kolları ters kelepçe şeklinde tutuldu. "Alın şunu, atın içeri!" Ama o ellerine kan bulaştırmamaya kararlıydı. Sedat'ı kaldırmaya çalışırlarken bir kez daha yüzüne tekme attı, boynu kafasıyla beraber geriye savruldu.

XI

YOLLAR VE DURAKLAR

"Hayır hayır, Zeliha ağabeyini parmaklıklar ardında görmesin."

Kurduğum cümle beni bozguna uğrattı, Emir'le birbirimize bakakaldık ve cümlenin saçmalığıyla sarsıldık. *Fetih*...

"Fetih bana bu cümleyi de kurdurttu ya..."

"Bana biraz abartılı geldi bu tepkin..."

Bozacının şahidi şıracı, Fetih'in şahidi elbette ki Emir olurdu. Hem ben bunu kime anlatıyordum ki? Emir değil miydi ilk mahkemede bir benzerini yapan? Elbette ki suç arkadaşını savunacaktı.

"Abartılı mı? Fetih şu an nezarethanede ve umarım üç beş gün kalır."

Emir, kulağımı çekiştirip alnıma vurdu parmak eklemlerini. Bazen öylesine küçük Fetih oluyordu ki karşımda saçlarını tek tek yolasım geliyordu Fetih'e yapmak istediğim gibi. Omzuna çarparak onu geçtim ve avukatının yanında olan Zeliha'ya vardım. "Korkmana gerek yok," dedi Melisa Hanım. Bu konuşmanın sebebinin Fetih olduğunu sormadan anlayabiliyordum. Avukat bir adım geri çekildiğinde, "Benim güzel kızım," dedim suratını avucumun içine alırken.

Bazı çiçekler, yüreği büyük çiçekler, küslükleri de uzun tutmazdı. Solmaları nasıl hızlıysa, yeniden açmaları da o kadar kolaydı. Zeliha'nın yüzü günler sonra benim avucumun içinde bu kadar sıcaktı. Yanakları olduğu çiçeğin rengini almış, al al olmuştu. Yüzüne değen her dudak darbemin sonunda sesli bir oh çekiyordum.

"Benim akıllı kızım, abisine benzememiş kızım."

Melisa Hanım'la göz göze geldiğimizde gülüştük. "Fetih Bey bana ihtiyacının olmayacağını söylemişti," dedi imayla.

"Eminim hâlâ aynı fikirdedir. Bırakalım birkaç gün kalsın, burnu sürtsün içeride."

"Efsun abla!" Dehşet dolu bir sesle bana seslendi. Çok kızacaktım o ağabeyine. Şimdi burada onunla kutlamadığımız için, Zeliha'yı bundan mahrum bıraktığı için çok kızacaktım.

"Kurban olurum ben sana, şaka yapıyorum. Halledeceğiz," dedim ama bunun güvencesi yolda olan Osman Karadere'ydi. Zeliha'dan gizlemiştim babasının geldiğini, söylemeyecektim de. Belki aklına bile gelmezdi, belki benim gibi bencilce düşünmüyordu ama yine de onun mahkeme salonunda olmayan babasının ağabeyi için koştur koştur geleceğini bilmesini istemiyordum. İncinmesin istiyordum, çok kısa bir an için bile olsa.

"Şimdi Burcu ablan gelecek," dedim. "Seni ona emanet edeceğim, sonra gidip abini neden senelerce içeride tutmaları gerektiğini anlatacağım memu-"

"Efsun abla..."

"Şaka yapıyorum ya... Allah Allah. Hastaneye gitmek zorundayım. Sen hastayken tüm hakkımı yedim bitirdim, bugün için izin alamadım. Hem sen Burcu ablanın koçluk yapan arkadaşıyla konuşacaktın geçen hafta. Onunla da görüşürsün istersen ya da sadece uyursun, gezersin, Burcu'yla takılırsın. Canın ne istiyorsa yaparsın ben akşam gelene kadar, olur mu?"

Bunların tamamı bir çocuğu kandırmak için ortaya sunulmuş bahanelerdi. Zeliha'yı tek başına o eve göndermek istemiyordum, günlerdir hastanede öldürdüğü günlere bir yenisini daha da eklemek istemiyordum. O eve girip, böyle güzel bir günü annesiyle bozması ya da odasına kapanıp uyuması hiç cazip değildi. Burcu'ya güveniyordum.

"Ben de durayım burada abimin yanında."

"Hayır, Zeliha. Bunu ne abin ne ben istiyoruz. Lütfen." Kıvırcık saçlarını omuzlarından geriye düşürdüm. Yorgun yüzüne baktım. Bir haftada ne çok kilo vermişti. Hemen bunun için de bir şeyler yapmamız gerekiyordu. Mahkeme biteli bir saat olmuştu, bu kadar vakit bile burada durmaması lazımdı. Çok geçmeden Burcu da geldi. Zeliha'yı ona emanet ettim. Melisa Hanım, kendisine ihtiyacımız olup olmadığını sordu bir kez daha ve yanımızdan ayrıldı. Biliyordum, Osman Karadere avukat ya da avukatları dahil etmişti zaten işin içine. Emir içerideydi biliyordum ama Osman Bey'in geldiğini bilmiyordum.

Topuklu ayakkabılarımın sesi koridorda duyulduğunda Osman Bey kafasını çevirdi de öyle gördüm geldiğini. Emir'le yan yanalardı. "Ne yapıyınız?" diye sordum.

"Seninle görüşmek istiyormuş onu ayarlamaya çalışıyoruz. Akşama kadar da çıkacak inşallah."

"Benimle mi görüşmek istiyor?" diye sordum. Bu şaşırılacak bir şey değildi işin aslında.

"Evet, Fetih Bey öyle istiyormuş," dedi şuh bir tavırla. Oğlundan haylaz bir çocuk gibi bahsediyordu. Yanındaki boşluğa oturdum. "Ama benim hastaneye gitmem gerekiyor," dedim. Bu tamamıyla Fetih'e olan sinirimi belli etmek içindi ama iki çift bakış hızla bana döndü.

"Yenge," dedi Emir şaşkınlıkla. "Yapma Allah aşkına."

"Ne yapmayayım? Biz onu uyardık elli kere mahkemeden önce bir şey yapma, yaparsan bu olur diye."

Bacağımı hızlı hızlı sallayarak önüme baktım. Her an kalkıp giderim diye sanırım korkuyorlardı. "Ben sana su getireyim sen biraz sakinleş," dedi ve dikkatle bana bakarak uzaklaştı yanımdan. Sanırım biraz sinirli gözüküyordum. "Onu buradan çıkaracak olan babası ama o eşiyle görüşmek istiyor," dedi Osman Bey. Bunu söylerken herhangi bir kıskançlık, karısı gibi art niyet yoktu. Hatta gülmüştü. Yine de aramızda sıcak bir sohbet geçmesine izin vermedim.

"Fetih, babasına beni buradan çıkar dememiştir eminim," dedim. "Kaldı ki Zeliha için buraya adım atmamanız ama Fetih için burada olmanız daha büyük bir sorun. Zeliha'ya buraya geleceğinizi söylemedim. Haberi yok çünkü dünya üzerinde kıskançlığı hiç tatmamış bir canlıyı bile incitirdi bu."

Bunu beklemiyordu. Yüzündeki o gülümseme soldu ve bana bakakaldı. Fetih'in otuz yıl sonraki haliydi yüzü ama ona baktığımda yine de Fetih'i değil, Zeliha'yı hatırlıyordum. "Gelmek istedim Efsun," dedi. "Ama Fetih hangi yüzle, diye sorunca cevap veremediğim için gelemedim."

Yüzüne baktım. Saçlarında seyrek olan beyazlar değil siyahlardı. Hâlâ birkaç tel de olsa siyahı vardı. Temiz yüzü, kırışıklıklarını daha çok ortaya çıkarıyordu. Günahsız bir adam gibiydi, tek kusuru kırışmış göz çevreleri gibi duruyordu tıpkı karısı gibi ama işler öyle değildi. Kahve çekirdeğini andıran gözbebekleri tedirginlikle benden gelecek yeni

...leri bekliyordu. Eşi gibi bana saldırmak için an kollamıyor, nasıl bir ...ekle onu sınayacağımı bekliyordu.

"Yani kızınızı böyle bir günde yalnız bırakıp bırakmama kararını da ...ğunuza bıraktınız? Yanlış anlamayın, Fetih'e tamamıyla katılıyorum. ...de aynı soruyu sorardım size ve ben de gelmeyin isterdim ama Zeli... ...minim sizi görmek isterdi ve Fetih gelseydiniz sizi kovalamazdı. Siz ...gelmek istemiyordunuz. Umarım bunun sebebi vicdan azabınızdır, ...haya olan sevgi yoksunluğundan değildir. Eğer öyleyse..." Cümle... ...umdum ve derin bir nefes aldım. Devamını getiremedim. Eğer ... ben onu buradan kovmak isteyecektim. İçeride şimdi rahatça ...muş oğlunun değil, bir saat öncesine kadar küçük bir sandalyeye ...ülmüş kızının ihtiyacı vardı ona.

"Her neyse. Onun adına konuşmak istemiyorum ama sizin Fetih ... koştur koştur buraya geldiğinizi ve bütün bağlantılarınızı kullandı... ...ızı bilmeyecek."

Konuşamadı, tutuldu yanı başımda. Eşinden sonra böylesine derin ... pişmanlık görmek beni öylesine tatmin etti ki daha fazlasını söyle...mek için kılıçları kuşanmadım. Söylediklerimin belki birkaç dakika için ...e olsa içine dert olması benim için yeterliydi. Oldu da bence. Emir, ...ana su getirdi ve görevli memur gelip beni içeri çağırana kadar başka ... hiçbir şey konuşmadık. Kalktım ve memurun peşinden alt kata in...dim. Birkaç kapıdan geçtik, soğuk duvarların arasından yürüdük. Bura... hiç deneyimlemediğim bir yerdi. Yarısı gri yarısı beyaz duvarlar, tüm ...aklığına rağmen insanı huzursuz ediyordu. Demir parmaklıkları ...ördüğümde biraz yavaşladım. Sanırım ben de Fetih'i burada görmeye ...azır değildim. En köşeye konmuş tahta oturağa oturmuştu. Topuk ses...lerim duyulduğunda hızla kafasını kaldırdı ve göz göze geldik.

O yokken kestiğim tüm ahkâmlar beni terk etti, yine kendimle ve ...onla baş başa kaldım. Zaman beni on gün öncesine konumlandırdı ... karşımda bir gece ansızın öptüğüm Fetih'le kalakaldım. Orada kal...dık, oradan baktık yine birbirimize.

"Gelebildiniz mi Efsun Hanım?" dedi alayla. Tahmin ettiğim gibi, ...ine mekânın sahibi havasıyla, rahat, oldukça keyfi yerinde ve stressizdi.

"Gideceğim," dedim. Demir parmaklıkların ardından süzdü beni. "İşim var gücüm var, senin gibi laftan anlamaz bir adamın hapishane yolunu gözleyecek değilim."

"Hapse düşsem yolumu beklemezsin yani?"

"Asla."

"Yalancı."

Benim bir yalancı olduğumu söylerken öylesine kendinden emindi ki öfkelendirdi beni bu hali. Bu kadar emin olmamalıydı. "Bana söz verdin bir şey yapmayacağım diye."

"Ben sana seni mahkemede yalnız bırakmayacağım diye söz verdim. Sözümü de tuttum. Kaldı ki sana laf etmeye kalktı, fırsatım olsa dilini koparırdım. Daha ona neler yapacağım..."

"Feti-"

"Şişt," dedi ve demir parmaklıkların önüne kadar geldi. Benimle arasında iki adım vardı. Ayaklarıma baktı ve mesafeyi izledi. Bir adım bile atmadım. "Bugün son kez o orospu çocuğu hakkında konuştuk. Bitti. Bir daha ne bizim ne de Zeliha'nın karşısına adı çıkacak. Zeliha nasıl?"

"Bir haftadan beri yüzü ilk defa bu kadar sıcak, rengi yerine geldi. Solgunluğu kayboldu resmen," dedim. Bu cümleler ikimize de yeterdi. Gözlerindeki endişe tuzla buz oldu, başka bir şey duymasa da olurdu. Yeterdi onun için bu kadarı. "Ve ben bunu görmeni isterdim. Yanıma gelmek istedi, seni burada görmesini istemedim."

Az da olsa pişmanlık çöksün diye bekledim ama Nuh dedi peygamber demedi. Keşke yapmasaydım diye düşünmedi bile. Yine olsa yine yapacaktı. "İyi yapmışsın," demekle yetindi. Susup birbirimizi izledik. Demir parmaklıklar yüzlerimizi yer yer kesiyordu.

"Öyle uzakta mı duracaksın?" diye sordu sadece. Bana uzansa uzanabilirdi ama benim gelmemi bekliyordu. "Hâlâ mı?" diye sorduğunda emin oldum zamanın onu da on gün öncesine götürdüğüne. Şimdi günlerden 18 Şubat'tı ve benim kalbimin ağrısı yeniden nüksetti. "Tamam," dedi ve o da bir adım geri çekildi. "Ben de burada duracağım o zaman. Sen ne kadar geri gidersen ben de o kadar gideyim. Aynı yerden bakalım birbirimize."

"Senin en fazla beş adımlık mesafe hakkın var, ben istersem yirmi beşinci adımı da atarım."

"Kaçarsın yani?"

"Fetih kaçmıyorum!" dedim hiddetle. Bunu vurguluyordu ama kaçmıyordum. Elini beni umursamaz şekilde salladı ve o beş adımı tamamıyla bitirdi.

"Ben çıkacağım zaten buradan, sonu yok mu sanıyorsun bu kaçış-ların? Babama da söyle gitsin, ne kadar insan varsa koymasın araya, ...il etmesin beni. Adam öldürmedim. İlk nezarethaneye düşüşümüz değil." Kalktığı yere hızla geri oturdu ve bana baktı. Artık birbirimize ...yeniden bakmıyorduk.

"İlk nezarethaneye düşüşümüz değil mi?" dedim şaşkınca. Buraya Fetih'in de benim gibi yabancılık çektiğini düşünüyordum, buraya gel-...memin en büyük sebebi de buydu. Nasıl ilk değildi?

"Ben vurunca toprak atıyorlar onlar vurunca dikiş atıyorlar dedim ...unuttun..."

"Fetih sus Allah aşkına!" Memur masasının üzerindeki saate baktım ve dilim durmadı. "Yemek yedin mi?"

"Aç değilim."

"Yalancı."

"Senden kötü değil durumum," dedi, ona bir adım atmadım diyeydi bu hırsı. İlk girdiğimde daha yumuşak konuşuyordu benimle. Dudakla-rımın ucu kelime trafiğiyle karıştı ama konuşmadım.

"Seni var ya..." dedim ve işaretparmağımı kaldırdım üstüne doğru. Sivri topuğumu zemine vurduğumda sesin çıktığı alana baktı ve alttan alttan güldü. Ayaklarımı yere vura vura çıkıp gidecektim ama son saniye yine durdum, tek topuğum üzerinde ona döndüm. Saçlarım iki yana doğru havalanıp savruldu. "Arada sırada buraya tıkmak gerekiyor ki ak-lın başına gelsin. Şimdi gideceğim ve tüm yetkililere seni birkaç sene burada tutsunlar diye yalvaracağım."

"Efsun Karadere yalvarmaz," dedi, soyadı kısmını bastırarak. Du-daklarımı kemirdim hırsla. Şimdi demir parmaklıkları aşacak ve kafası-nı ısıracaktım.

"Neyse ki Efsun Zorlu bunun için yalvarır!"

Yüzündeki o bozulmayı görmek attığım son goldü. Karşılık ver-mesin diye hızla çıkıp gittim. Tam da onun söylediği gibi kaçtım. Ne söylediyse aynısını Osman Bey'e söyledim. Aramızdaki mesafe arttık-ça kalbime binen yük artıyordu. Arabamın içine girene kadar nasıl bu kadar doldum bilmiyorum ama çöktüğüm yerde nefes nefese kaldım. Bu yalnızca öfke miydi? Kalbimin üzerinde yoğun bir birikinti hisset-tim. Boynuma kadar uyuştum. Gözlerimde biriken yaşları kendim bile

görmek istemedim, aynadan kaçtım. Dakikalarca nefesim düzene giri-
diye bekledim, arabayı çalıştırmaya korktum.

18 Şubat'a dönmemeliydim. Bugün 28 Şubat'tı ve 28 Şubatlar be-
nim için yeniden başlamaktı.

Çekilen acıdan kaçmak, onu görmezden gelmek ve hiç var olmamış
gibi davranmak acıyı ete kemiğe büründürüyordu. Acı artık görülmeyi-
şinin kiniyle daha büyük, intikam duygusuyla bezenmiş halde karşımda
dikiliyordu. Bana da acıma da tam olarak öyle oldu. Görmezden gelerek
yok edeceğimi düşündüğüm acı şimdi benden güçlüydü. Artık o beni
görmezden geliyor, hoyrat adımlarıyla bedenimi ezip geçiyordu.

Acıdan kaçmak, acı tarafından kovalandığını kabullenmek; üstünlü-
ğü ona vermekti. Üstünlüğü elde etmiş acı sahibini yorulmadan kova-
lardı, canını alana kadar, canından edene kadar.

Acım peşimdeyken hastaneye kadar vardım. Üniformamı giydim,
oradan oraya koşturdum. Yüzümde gülücükler saça saça sonucu soran in-
sanlara yanıt verdim. Gözlerinden sahici bir gülümseme geçmeyen olma-
dı. Zeliha adına yaşanan sevinçlerin haddi hesabı yoktu. Coşkuyla bana
sarılan kadınlar, helal olsun sana diye omzuma vuran erkekler, mesafeyle
duran ama gözlerinin içi parıldayan diğer insanlar... Bir güneş gibi doğ-
du hastanenin içine bu haber. Kulaktan kulağa yayıldı, kutlandı. Benim
gülücüklerim de sahte değildi, acımı Zeliha'nın önüne koymadım. Bu
haberi her verdiğimde kalbimin sızısını unutup öyle konuştum.

Saatler geçti, onlarca hasta gördüm, iki kez Zeliha'yla konuştum ve
geçen sefer göremediğim Hicran Hoca müsait olduğunun haberini gön-
derdi. Yanına gittim ilk fırsatta, şikâyetlerimi dile getirdim ve verdiği
bütün testleri yaptırdım. Makineden makineye girdikçe ağrım azalmadı
ama bedenimde tesiri azaldı. Ya iyileşmenin umudundan ya da kalbi-
min artık sesini duyurabildiğimi fark etmesindendi bu etki. Sonuçlar
gelinceye denk yeniden işimin başına döndüm. Nereye kaçsam da ne
kadar meşgul olsam da dışım birbirinden farklı konulardan bahsetse de
dayanamayıp iki kez Emir'i arayıp Fetih'i sordum. Sesindeki o ince alayı,
çünkü çıkarken ne haliniz varsa görün naraları atmıştım, beni kızdırsa
da duymamış gibi yaptım.

Sonuçlarım gelince yeniden Hicran Hoca'nın odasının yolunu tut-
tum. Boş odadan ses gelmese de içeri girdim, saatler öncesinde otur-

duğum yere oturdum. Saniyeler dakikaları ezip geçti. Odanın havası ağırlaştı, stres amansız bir hastalık gibi yayıldı. Tırnak etlerimi yoluyor, bacaklarımı sallıyor ve dudaklarımı kemiriyordum. Hicran Hoca içeri girmedikçe elindeki sonuçların çok kötü olduğuna dair ihtimaller kafamın içinde kuvvetlendi. Bir doktorun meslektaşına hasta olduğunun haberini vermesi her zaman daha zordu. Kalp atışlarım hızlandı, gözlerim sulandı.

Stresten ölüp gidecektim. Hastalar bu şekilde mi hissediyorlardı? Biz karşılarında soğuk ve ciddi dururken onlar böyle mi hissediyorlardı? Yoksa ben sahiden kötü bir şey çıkacağından emin olduğumdan mıydı bu halim? Gözlerimi yumdum, burnumun direği sızladı ve ansızın Fetih geldi gözümün önüne. Aşamıyordum ve bu bugüne mahsus bir şey değildi. Sanki hiçbir zaman aşamayacaktım. Sanki sonsuza kadar sürecekti ya da ben ölene kadar. *Ölene kadar.* Dişlerimi birbirine bastırdım, dengesizce atan ve ara ara sancı içinde beni kıvrandıran ağrıyı iliklerimde hissettim. Ölecektim galiba. Evet bu kalp bunun habercisiydi.

Ben tam bu fikre kendimi hazırlamak için bir balkon konuşması yapacakken kapı açıldı ve gözlerimi araladım. Üzerimdeki beyaz üniformayı tuttuğum yerden sıktım, buruşturdum. Fetih ütülemişti. Beni Zeliha'nın yanında bırakıp eve gittiği günlerin birinde evde ne kadar üniformam varsa alıp getirmişti. *Yıkanmıştı zaten, ben de ütüledim. Dolabına koyarsın,* demişti. Ütüsü daha fazla bozulmasın diye sıkmayı bıraktım.

Doğrulacak gibi olsam da eliyle işaret edip oturttu beni Hicran Hoca. "Bakalım, bakalım," dedi bana gülümsedikten hemen sonra ekrana bakarken. Fareyi elinin altında gezdirdi ve sanki daha önce anlatmamışım, kendisi de anlatmamı istemiş gibi başladım anlatmaya. Yine ve yeniden.

"Ben hiç iyi değilim..." Sesimin titrekliği o kadar çaresiz hissettirdi ki susmak istedim de inatla konuştum. Kelimelerim bile sancı çekiyordu. "Sığamıyorum hiçbir yere. Böyle bir ağrıyı hayatım boyunca çekmedim. Bazen hafifliyor gibi oluyor, unutuyorum ama sonra öyle bir nüksediyor ki sakin geçen günlerin bile acısı çıkıyor." Ne kadar saçma tanımlamalardı bunlar. Ne aldığım altı yıllık eğitimden ne de karşımdaki uzmanın aldığı bir ömürlük eğitimden utanıyordum. "Nefesimi kesiyor bu ağrı. Sanki evin duvarları kalbimin üstüne üstüne geliyor,

sıkışıp kalıyor. Fazlalık gibi. Kalbimi taşıyamıyorum. Öyle bir şey ki bu." Nefesim kesildi, gözlerimi kaçırıp derin derin birkaç nefes aldım. İyi olmuştu bu, ne kadar kötü durumda olduğumu görürdü. Kriz geçireceksem şu an geçirmeliydim.

"Sanki kalp nakli yapmışsınız da uyuşmamış. Hani mümkün değil bu ama sanki uyuşmamış, öldürmüyor da süründürüyor." Titreyen ellerim masadaki su bardağına uzandı. Birkaç yudum içtim. İhtiyacım fazlasıydı ama olmadı, ellerim titriyordu. Önündeki kâğıtlara baktım. İlk ben kabulleneyim, duyması sindirmesi daha kolay olsun diye konuştum.

"Ölmek üzereyim değil mi?"

Orta yaşının üzerinde olan kadının bana öyle bir bakışı oldu ki bu beni her gördüğünde doktor olarak mezun etmeyeceğini söyleyen pediatri hocasının bakışıyla aynıydı. Kendimi dünyanın en salak insanı gibi hissettim.

"Pardon," dedim toparlama gayretindeyken. "Ne saçmalıyorum ben de bilmiyorum. Özür dilerim. Nasıl anlatacağımı şaşırdım. Ben çok hasta olmam, nasıl anlatmam gerektiğini bilmiyorum."

Dirayetini koru Efsun. İlk hasta olan da sen değilsin, öleceksen ilk ölecek olan da. Dirayetini koru. Hastalıksa hastalık. Mesleğinin eri ol.

"Ben KAH* olduğunu düşünüyorum. Belirtiler onu işaret ediyor. Göğsümde inanılmaz bir basınç ve gerginlik hissediyorum ağrıyla beraber. Yanması ve uyuşması da destekliyor bunu. Midemde de son dönemde ciddi bir hazımsızlık var. Ve son günlerde artan ağrılar göğsümde de sınırlı kalmıyor, kolumda, boynumda ve çenemde de hissediyorum. Vücudum efor içinde değilken bile çarpıntım oluyor. Hani yaş olarak tabii ki çok erken ama genetik bir miras olabilir. Emin değilim ailemde var mıydı yok muydu." Bütün gün bir tarafım bunu düşünüp durmuştu. İnsan ailesinde olup olmadığını bilmez miydi? Ben bilmiyordum. Böyle iş mi olurdu? Hocanın gözleri dolmuştu ve gözlerime kilitlenmişti. Dirayetimi en fazla bu kadar koruyabiliyordum. Elimde değildi. Gözlerime engel olamıyordum.

Bilmiyorum bana mı o an bu çok ağır geldi yoksa gerçekten ağır mıydı söylediği?.. Kurduğu cümle karşısında tutuldum. "Yaşın da çok genç, gerçekten çok üzgünüm."

---

* Koroner arter hastalığı.

Tek cümle tüm yaşamımı alaşağı etti. Gözümün önüne direkt Zeliha geldi. Gözlerim daha hızlı sulandı, ağzımın içine acı bir tat doldu. Akşama kadar kendimi kötü olan şeylere alıştırmaya çalışmıştım ama zerre etkisi olmamıştı. Hiçbir şeye alıştıramamıştım. Nefes almayı bir süre tamamen bıraktım. Titreyen dudaklarımı birbirine bastıramadım, dünyam başıma yıkıldı. Zeliha, gözümün önünden gitmiyordu. Bugün bana sarılan Zeliha, onu iki gün yalnız bıraktım diye bir çiçek gibi solan Zeliha, yeniden hayata tutunan Zeliha... Onun daha doğum gününü kutlamamıştım, kazandığı okula kaydını yapmamıştım. Ya mezuniyeti? Patlayacağım sandım. Tam kalbimden. Zeliha, Zeliha, Zeliha... Tavana baktığımda gözlerimden hızla yaşlar süzüldü.

Hemen ardından Fetih'i gördüm. Görüntüsü çok bulanıktı ya da benim gözlerim artık bulanık görüyordu. Elimin altında Fetih'in ütülediği kumaşı sıktım yeniden. Bugün ona bir adım bile yaklaşmamıştım inadımdan. Fetih... Tek nefeste ne kadar tekrar edebilirdim acaba ismini? Aklıma iki kere yapmaya çalıştığı şey ve vazgeçiş sebebi geldi. *Fetih...* Fetih öyle bulanıktı ki kafamda sanki bana bir şey olsa Zeliha'yı bile toparlayamazdı. Tam kalbimden patlayacaktım. Fetih çok bulanıktı. Ve bir türlü benim ölümümün altından kalkamıyordu. Elbet kalkardı ama benim zihnim o kadar yürütemedi Fetih'i.

Ve ben, Efsun. Efsun, tek başına yaşayıp giden Efsun. Kelepçesi kimsesizliği olan Efsun. Varmadan otuzuma yitip gidecektim. Henüz bir aile bile kuramamıştım. İçimi bir korku kapladı. Ölmekten öte, ölene kadar olan süreci nasıl atlatacağıma dair. O kadar kötüye meyilliydim ki bir tedavi de görmüyordum kendime. Tükenişim canlanıyordu kafamda. Sadece tükenişim. Ve tek bir soru. Hastayken kendime bakmayı öğrenmiştim. Ufak tefek, ateşli hastalıklardı. Peki ya ölümcül hastalıkta? Bir bardak suyu bile tek başına içemeyeceğim bir dönem olursa nasıl bakacaktım kendime? Tek başıma nasıl baş edecektim bununla? *Allah'ım lütfen ölümüm kolay olsun. Kimseye muhtaç olmadan. Kendime bakamayacağım kadar kötüleştirme beni.*

Ölümse çabuk ölüm. Kimseden medet umamazdım. Herkes bırakabilirdi. O bardağı kendim tutamazsam ansızın yine terk edilebilirdim. Nasıl bakacaktım kendime?

"Efsun..." dedi Hicran Hoca. Elimi kaldırdım ve yüzümü çevirdim. "Çok özür dilerim," dedim titrek bir sesle. "Sizi dinliyorum."

"Emin misin beni dinlediğine?"

"Eminim Hoca'm buyurun."

"Merak etme kırkından sonra aklımızı başımıza alıyoruz, diyecektim. Gençlik heyecanı. Hele de biz kadınlar daha da romantik yaklaşıyoruz her şeye."

Kadın bir şeyler söyledi durdu ama anlayamıyordum. Fetih'in bulanıklığı bir an bile azalmadı. Zeliha'yla yaşanmamışlar eksilmiyordu. En son elindeki kâğıtları yüzüme doğru salladığında bir serinlik hissettim. "Efendim?" dedim sadece. Kendimi biraz daha bıraksam ileri geri sallanacaktım.

"Kırkından sonra geçiyor diyorum."

"Ne?"

"Kırk, kırk. Yaşın daha çok genç ama tecrübe konuşuyor. Hadi ruhun haddinden fazla gençse kırk beş olsun."

"Ne?"

Önündeki kâğıtları aniden masaya çarpınca yerimden sıçradım. Biri koluma dokunsa canım yanacak, yarına kolum mosmor olacaktı sanki. "Beni duyabiliyor musun?!" diye yükseldi. Gözlerimi kırpıştırdım. Başımı salladım öylece. Duyuyordum ama dinleyemiyordum.

Fetih'in muhakkak çabuk toparlanması lazım. Bir an önce. Zeliha çok kötü olacak. Kendini kaybedebilir. Fetih için daha atlatılası. Daha kolay. Dişlerim sızladı. Daha kolay mıydı? Muhakkak Efsun! En iyisi de bu zaten. Yoksa Zeliha kendine nasıl gelecek? Fetih, elinden geleni yapmıştı zamanında, canım için gereken adımı atmıştı. Vicdanı rahat olur. Ölüm kaçınılmaz. Boşluğa düşer bir süre. Ama onunla alakalı değil bu ölüm. Elinden gelen bir şey olmayacak. İçi rahat olur. Olurdu.

Ben kafamın içinde onu mezarımın üzerinden bir türlü geçiremiyordum ama bu benimle alakalı bir şeydi. Elbet geçerdi. Olgun bir adamdı, mantıklı hareket ederdi. Çabucak toparlanır, kardeşine yönelirdi. Benim kafamın içi allak bullaktı. O yüzden tek bir adım bile atmıyordu, duruyordu öylece. O yüzden yerinde sayıyordu. Yoksa gerçek olsa gerekeni yapardı. Benim hayal gücümün darlığındandı. Yoksa hiç oturuverir miydi yolun ortasına hiç kalkmayacak gibi?

"Sana da şaka yapmaya gelmiyor. Efsun kendine gel. Bana bak. Diyorum ki kalbin benden de sağlam."

"Ne?" dedim allak bullak bir şekilde. Kafamda toparlayamadım. "Anlamadım. Ne?" Elindeki kâğıtlarla bu kez kendini yelledi. Baygın bakışın bana baktı.

"İroni yapıyorum Efsun!"

"Hoca'm anlamıyorum. Anlamıyorum, yemin ederim anlamıyorum."

Ben titreyen ellerime bakıyor sandım ama hayır o sol elimin yüzük parmağına odaklanmıştı. "Evli misin?"

Sırası mıydı? Beni nasıl bir ip üzerinden yürütüyordu bilmiyordu ama yaptığı hiç hoş değildi. "Ben de bakabilir miyim?" dedim sonunda dayanamayıp. Dudakları aşağı doğru büzüldü.

"Tabii ki," dedi kâğıtları masaya bırakırken. Hızla doğruldum, yanına doğru adımlayıp kâğıtları avuçladım. Baktım, baktım, baktım... Kaç kere aynı sayfaları çevirdim bilmiyorum, kaç kez elimden kaydılar bilmiyorum. Tek bir şey aradım. Tek bir sorun, tek bir pürüz. Bilgisayar ekranına yaklaştım.

"Bu şekilde gelen ilk hasta değilsin ama genelde gelenler ergenlik döneminde oluyor."

Sayfaları aşağı yukarı kaydırıp durmadan. "Evli olman da biraz garibime gitti açıkçası. Yani erkeklerden hiç hazzetmeyen biri olarak bir erkekle yaşadıkça kalbinin ritmini daha çok bozmasına izin vermek hayrete düşürdü beni... Bilmiyorum, neyse ki geçiyor kırktan sonra. Meraklanma."

Bir şeyler diyordu, bir şeyler söylüyordu. Az önce öldürmüştü beni şimdi ne diyordu? Ellerim karman çorman olmuşken gözümden bir damla yaş kâğıtların üzerine düştü ama bunu ben bile zor gördüm. Ağzımın içinde atan bir kalp, durmadan akmaya başlayan gözlerim, yanı başımda bir şeyler söyleyen doktor...

"Hastayım ben."

Kafamın içindeki Fetih netleşti. Yüzünde bir gülümseme gördüm. Bulanıklık yok oldu, gamzesini gördüm. Gözlerim bir okyanus gibi dolmuştu. Kelimeler yüzüyordu. Bugün tüm şakacılığını benim üzerimde kullanan doktor, "Maalesef. Hem de karşı cinsten birine. Ne diyeceğimi şaşırdım. Ama bir doktor olarak bu saçma şeyi ilk hastalığa yorman takdir edilesi. Biraz gerçekçi bakmak şart ama önümde edebiyat parçaladığında şüphelenmiştim. Biraz alaya vurayım dedim ama sanırım

sen çok o havada değilsin. Yazmakla aran iyi mi, karalıyor gibisin [illegible] şeyler," dedi.

Ensemden biri vuruyor, hayatımı başıma yıkmaya çalışıyordu. Tutunduğum bir dal vardı. Hastalık. Uzunca bir süredir aynı dalın üzerinde, elimde yemişlerle oturuyor türlü türlü şeyler düşünüyor, senaryolar kuruyordum. İlk önce elimden fareyi aldı sonra kâğıtları, dımdızlak kaldım ortada. "Açıkçası sen bana ilk geldiğinde korktum. Ciddi bir şey olduğunu düşünmüştüm kısa bir an. Odaya girdiğinde böyle bir şey beklemedim. Çok da gençsin, ne zaman evlendin? Aşkından yataklara düşmek teriminin ete kemiğe bürünmüş halisin."

Ağzımdan soluklanırken güldü bana. O dal kırıldı, yere çakılmadım. Başka bir dala düştüm. Elimdeki tüm yemişler döküldü. Aynı dalda ıslık çalarak etrafı izleyen biri vardı. Elindeki yemişleri bana uzattı. Yüzündeki çapkın bakışları gördüm. Islık çalışı birebir duyuldu kafamın içinde.

Bazen beni habersizce almaya gelirdi hastaneye, elinde yemiş olmazdı ama ıslık çalardı. "Efsun," ritmini duyardım. Bana seslenmezdi ama Efsun diye ıslık çalardı. İsmim ritimli bir şekilde şarkı gibi dökülürdü dudaklarından. Tıpkı o dalın üzerinde, elindeki yemişleri bana uzatırken çalışı gibi. Aynı ses. Hastane önünde de çapkın çapkın bakardı keyfi yerindeyse ve aramız bozuk değilse. Baştan aşağı süzerdi yorgun beni. Bazen kendimi çirkin hissederdim, üzerimdeki kabanın içinde küçülürdüm. Gelip alması bir lütuf gibi davranırdı ya da gelip aldığı ben olduğum için lütuf olurdu. Değişirdi...

Önümde bir yapboz vardı, şimdiye kadar yapbozu görmezden gelen ben aniden o parçaların kendi kendine birleşmesini izliyordum. Engel olamıyordum. Çok acımasızcaydı. Bana önce o yapbozun varlığı gösterilmeli sonra onu sindirmemi, kabullenmemi beklemelilerdi. Ne oluyordu? Durduramıyordum. Ne yapacaktım? Bugün yaşananlar yetmemiş miydi, durmalıydık artık.

"Be... Ben çıkabilir miyim?" O ıslık kulaklarımda çalmaya devam etti. *Efsun, Efsun, Efsun.* Islığın ritmi Efsun'du. İçimde her yel esişinde kokusunu aldığım hanımelinin yanındaydık Hanımeli ne çok büyümüştü de farkında değildik.

"Tabii ki ama önce ilacını söyleyeyim. Sana günde üç doz eşini yazıyorum. Aç tok fark etmez." Yüzüme bakarken gür bir kahkaha attı. Ruh gibi

bakıyordum halbuki yüzüne. "Ama dikkat, her şeyin fazlası zarar, şimdi çıkabilirsin. Bir daha da yanıma lütfen kahve içmek için gel, olur mu?" İşaret ettiği kapıya yöneldim, bitkin birkaç adım attım. Sırtımdan bir yük alınmış, daha büyük bir yük konmuştu sanki. Diğeriyle yürüyebiliyordum, bununla nefes bile alamıyordum.

Koridorları aştım, merdivenleri bitirdim. Gören bir daha dönüp baktı, hatta iyi olup olmadığımı soranlar bile oldu. Ben yürüdüm sadece. Kimsenin olmadığı arka bahçeye götürdü ayaklarım beni. Kışın çıplaklığına inat yağan karı süs olarak kullanan ağaçların birinin dibine çöktüm. Karın üzerine. Sırtımı bir ağaca yasladım, tek bir noktaya bakıyordum hareketsizce. Tek bir nokta. Bacaklarımı kendime çektim. Boşluğu izliyor, kafamdaki curcunayı dinliyordum. Üşümek hak getire, üzerine oturduğum kar tabakasını bile hissetmiyordum. Beynimin içinde bir arı vardı, anılardan bal topluyordu ve durmadan uçuyordu. Bir o anıya bir bu anıya konuyordu. Gözlerimin ağırlığı taşınamayacak raddeye geldi yumdum, kaç gözyaşı ardı ardına düştü sayamadım. Yanağımda dondular, titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Mıhladım, sırf korktuğum başıma gelmesin diye dikiş atmaya bile razı gelirdim ama olmadı. Yapamadım. Dudağımdan kaçan hıçkırığa engel olamadım. Birinci ikinciyi tetikledi. İkinci üçüncüyü. Ardı arkası kesilmedi. Bir yerim benden kopmuşçasına delicesine ağlarken ne sesimi azaltabiliyordum ne gözyaşlarım hızını kesiyordu. On gündür köşe bucak akıttığım gözyaşlarımı şimdi oldukça sesli duyuruyordum.

"Anneeee!" Önü kurdeleli ayakkabılarımı bir ileri bir geri sallıyordum. "Sen babama âşık olduğunu ne zaman anladın?"

Aynı soruyu babama da soracaktım. Bir de anneme bugün sınıf arkadaşım Egemen'in bana söylediği şeyi söyleyecektim. Belki ama. Belki... Bana baktığını biliyordum ama ben ayakkabılarımı izliyordum, kulağım ondaydı.

"Bir kış günüydü, İstanbul'daydık. Kar yağıyordu lapa lapa. Öyle bir günde anlamıştım."

Bir an sorduğum soruyu kaçırdım. Kar mı? Kar neden buraya yağmıyordu? İzmir'i sevmiyor muydu? Lapa lapa ne demekti? Ben ne zaman kar görecektim? Oynamayı bilmiyordum, annem ve babam öğretirdi. Çok mu soğuktu? Buz kadar mı?

"Neden sordun?" Annem elinde çırptığı yumurtadan sonra bana bakıp göz kırptı. Sonra kıvır kıvır yaptığımız saçlarıma baktı. Egemen'in saçları da kıvır kıvırdı. Aynı gün doğmuştuk. Onun anne babası da birbirine çok âşıktı. Aynı olan ne çok şeyimiz vardı!

"Peki anne ilk fark ettiğinde..." Elim kalbime gitti, sonra karnıma. Tıpkı Egemen'in yaptığı gibi. "Şuralarda ne oldu? Kuş uçuyormuş doğru mu?" Annem komik bir şey söylemişim gibi güldü. Sonra beni süzdü, garip garip baktı. Ardından ellerindekini bırakıp bana yaklaştı. Gözlerimi ayakkabılarıma diktim. Ben anneme söyleyecektim. Belki değil. Hem anneme söylemesem kime söyleyecektim ki? Annemdi. Her zaman ilk ona söyleyecektim.

Ellerimi aldı ellerinin arasına. Benim seçtiğim ojeyi sürmüştü. İki elimden de öptü, bir süre yüzüme baktı. Hani tam bir şey söyleyecekti ama aklına çok komik bir şey geliyor gülmekten söyleyemiyordu. Sonra elimi kalbinin üzerine koydu. "Şurası çok fena yandı," dedi beklediğimin aksine.

Hani kuşlar uçuyordu?

Elimi karnının üstüne koydu. "Şurası da çok fena ağrıdı." Şaşkın şaşkın ellerimizi izliyorken annem yanağımdan öptü. "Ben de senin gibi şaşkın şaşkın baktım. Hani dedim benim kelebeklerim, kuşlarım? Hepsi yalan mıydı? Böyle saatlerce ağlayasım geldi. Ölüyorum sandım." O kadar beklemediğim şeylerden bahsediyordu ki hayal kırıklığımı saklayamıyordum. Güzel bir şey değil miydi? İnsan acı çekiyordu annemin söylediğine göre. Demek ki değildi? Herkes niye yalan söylüyordu? Gidip hemen doğrusunu Egemen'e anlatmalıydım. Ama üzülmez miydi? Onun annesi böyle anlatmamıştı.

"Bence," dedi annem yüzüme bakarken. Dudaklarını büzdü. "İnsanlar hayatı boyunca birçok kez sever ama bir kez âşık olur. O bir kezin zamanı gelince ruhunun yarısını gönderir, âşık olduğu ruhun yarısını da alır. Bu ağrılar da bu al ver sırasında yaşanır. Yarını göndermek de kolay değil, bambaşka bir yarı almak da. O yüzden ölecek gibi hisseder, her bir tarafı da ağrır. Bunun sancısıdır."

Ameliyat olmak gibi miydi? Benden yarımı koparıp ona mı takıyorlardı? Bu çok acı vericiydi. İnsan neden âşık oluyordu ki o zaman? Ne saçma diyecek gibi oldum ama sonra anne babamı düşündüm. Öyle değildi işte sanki.

"Ama sanma ki o kelebekler uçuşmaz. Alıştıktan sonra acı diner. Vücudun sindirir o diğer ruhu o zaman işte güzellik başlar. Ağrıların biter, bahar gelir, kuşlar göç ettikleri yerden döner, kelebekler kozalarından çıkar.

sevdiğin herkeste kelebekler ve kuşlar uçar. Âşık olduğun insanı da en önce seversin. Acı dinince tadı da o zaman çıkar. Şuralar kıpır kıpır olur." Elimi karnı ve kalbi üzerinde gezdirdi sonra bir an baktık birbirimize.

"Hiçbir şey anlamadın, değil mi?" Kızıl saçlarını iki yandan kulaklarının arkasına sıkıştırdı, güzel yüzü iyice çıktı ortaya. Büyüyünce annem kadar güzel olacak mıydım? Çillerim vardı onun gibi, saçlarım da...

Beni aniden kollarımdan tutup kucakladı, yüzümden öptü ardı ardına. "Benim güzel kızım," dedi yüzümden öperken. "Ne de güzel doğurmuşum, oh! Şimdi anlaman için çok erken zaten." Yüzüme bakıp bakıp gülüyordu. Sanki haberdardı Egemen'den. "Zamanı gelince öyle güzel anlayacaksın ki ben de göreceğim. Gözünün içi parlayacak, anlayacağım ki sen birini sevmişsin. Güle güle anlatacaksın. Ben hiç de bir şey demeyeceğim. Sonra zamanı gelecek gözlerinin içi gülmeyecek, böyle sulu sulu bakacaksın. Gelip dizlerime yatacaksın, ağlayacaksın gerekirse, ben de saçlarını okşayacağım." Tek tek öptü yanaklarımdan, "Tıpkı böyle öpeceğim sonra da babana nasıl söyleyeceğim diye kara kara düşüneceğim. Neyse son dediğimi boş ver. Sen bir gün beni anlayacaksın, ben de o günleri en acısız şekilde atlat, kuşların çabucak dönsün diye çabalayacağım. Tamam mı prensesim?"

O kadar sesli ağlıyordum ki ellerimi dudaklarıma kapatmıştım. Biri duysa koşarak yanıma gelirdi, şiddeti o kadar yüksekti. "Anne," dedim. Sesim o kadar boğuk çıktı ki ben bile net bir şekilde duyamadım. "Anne neredesin?"

Anne, anne, anne! Bu sevmeye benzemiyor anne! Anne bu başka bir şeye benzemiyor! Bu nasıl bir acı? Niye yumuşattın bana anlatırken, niye hafifflettin? Hiç mi korkmadın yalnız kalırsam diye? Nasıl baş edeceğim bir başıma bununla?

Alnımı kaç kez vurdum dizlerime bilmiyorum. Kaç gözyaşı döktüm kendi dizimde bilmiyorum. Uzun zamandır, çok uzun zamandır, belki sene belki senelerdir bu kadar içim kasılarak, bu kadar kendimi zapt edemeyerek ağlamamıştım. Canım o kadar yanıyordu ki içimde bir cımbız kalbimden tek tek çekiştiriyordu damarları. Midem bulanıyor, başım dönüyordu. Yapayalnızdım, annem verdiği sözü tutmamıştı. Yapayalnızdım... Yalnızlık bir tarafımın daima hissettiği bir şeydi ama bir süredir yapayalnız olduğumu hissetmiyordum sanki. Bir süredir. Kimin yüzünden? Kim eksiltmişti bunu?

Fetih! Fetih! Fetih!

Kalbim un ufak, içim parça pinçikti. Bin parçaya bölünmüştüm sanki. Yaşadıklarım, yaşamadıklarım. Her şey. Tutunduğum dallar, elimde kalanlar, elimden alanlar. Canımı yakanlar, canıma kastı olanlar. Beni yapayalnız olmaktan çekip alanlar, beni yapayalnız bırakanlar.

Gidecektim bu şehirden, beş ay demiştim. Şafak sayıyordum hani? Hele bugün! Bugün buradaki tüm amacımı gerçekleştirmiştim. Zeliha'nın ruhunu bir kuşu kafesten kurtarır gibi özgürleştirmiştim. Bugün bizim bayramımız, kurtuluşumuz ve bitişimizdi. Olmamalıydı. Nasıl olurdu? Beş ay demiştik hani! Canımdan can gidiyordu bazen, hissediyordum. Giden yer canım değil de annemin bahsettiği gibi ruhumun yarısı mıydı? Bunun ağrısını mı çekiyordum?

Nefes nefese ağlıyor, ne engel olabiliyordum ne azaltabiliyordum. Bütün kuşlar göç etmiş, gökyüzü kararmış, kara kışın orta yerindeydim. Hava çok soğuktu, üstümde yazdan kalmış, sokaklarda eskimiş, yırtık kıyafetler vardı. Ayakkabılarım bile yırtıktı.

Fetih...

Ne yapacaktım ben bu isimle? Niye vermişti bana ruhunun yarısını? İstememiştim ki ben! Böyle anlaşmamıştık ki? Kan kusuyordum bazen. Çok ağır geliyordu bazı şeyler, az kaldı diye sabrediyordum. *Bu* nereden çıkmıştı? *Bu*. Evet *bu*. Başka bir şey değil. *Bu*. Annemin dediği şey değil. Tam şu an değiştirdim adını. Zerre güzellik barındırmayan şey.

Bazen Fetih'e benzediğimi hissederdim, sebebi bu muydu? Buydu. Adamın yarısını almıştım başka kime benzeyecektim? Ne lanet bir şeydi *bu*... Ne katlanılmazdı... Annem de yalan söylemişti. Kuş falan da yoktu. Ne de güzel kandırmıştı beni küçüğüm diye. İnsan devamında iki kelebek uçuyor diye kalbinde bu acıyı, bu sancıyı unutur muydu? Unutturur muydu vücut? Hele ki ben. Unutmak nedir bilmeyen ben.

Fetih, Fetih, Fetih!

Kaç dakika geçti bilmiyorum, hıçkırıklarım iç çekişlere dönüştü, sarsılmalarım sızlanmalara. Ellerim ve burnum soğuktan uyuşmuş, yüzüm akan gözyaşlarım yüzünden donuk donuktu. Yanağımı dizlerime yaslamışken yürümek yerine seke seke ilerleyen serçeye bakıyordum. Tek başınaydı, yapayalnızdı. Yemek arıyordu. Bu avucumun içi kadar olan hayvanı izlemek bile gözlerimi doldurdu. Onlar için yem

...almalıydım. Niye almamıştım? O can değil miydi? Gözlerim o kadar hızlı dolup boşaldı ki yine burnumu çektim.

Serçe uçup gitti, karın üzerinde ayak izleri kaldı. Üzerimde inanılmaz bir yorgunluk, başımda bir ağrı, gözlerimde batma vardı. Neyi düşüneceğimi bile bile dudaklarımı yaladım. Sonra birbirine bastırdım. Öpmüştüm onu. Yarınlar yokmuşçasına. Gökyüzüne bakıp iç geçirirken derin sessizliği telefonumun sesi yardı. Belki Burcu, belki Emir'di. Birkaç saniye kafamı oynatmadım. Bitkince telefonu kaldırdım.

Fetih Karadere arıyor...

Onun olma ihtimali mantıklı gelmedi. Babası arıyor herhalde onun telefonundan bile dedim ama bu çok saçmaydı. Bu kadar çabuk mu çıkmıştı?

"Fetih," dedim şaşkınca.

"Tüm vefasızlığına rağmen ilk seni aradım," dedi. Evet çıkmıştı. Sesini duymam yetti dudaklarımın yeniden titremesine.

"Ben vefasız değilim," dedim tek sorun buymuş gibi. İkimiz de bir an sustuk, sonra bana haksızlık yapmış gibi yenilgiyle konuştu.

"Değilsin... Biliyorum ama ben yine de seni burnun sürtsün diye bırakmazdım dört duvar arasında." Normalde gülerdim, diklenirdim, iyi yaptım diye savunurdum kendimi ama yapamadım hiçbirini. Sessizce durdum, konuşursam ağladığımı anlamasından korkuyordum. "Kaçta çıkacaksın bugün hastaneden?" diye sordu. Onu karşımda görmüşüm gibi kaçacak delik aradım. Ruhum çırılçıplaktı.

"Fetih ben..."

Bugün değildi, Fetih'le yüz yüze gelmek istediğim gün bugün değildi. Kaldırmam gereken tonla şey vardı da ben daha yüzde birini sırtlamıştım. Artık kaçacak yerimiz kalmamıştı, biliyordum. Görsem onu, ram da orada kalbim kriz geçirecekti sanki.

"Fetih ben bu akşam Burcu'da kalacağım."

"Af buyur?"

"Zeliha'yı bugün Burcu'yla göndermiştim yalnız kalmasın diye, az önce Burcu aradı, bu gece burad-"

"Efsun harbiden mi?" Sinirlendi kısa sürede. Resmen şaka mısın der gibi sormuştu. Böyle bir günün ardından üçümüzün yan yana olmamasından daha saçma ne olabilirdi ki dünya üzerinde? Haklıydı. "Ne bu yaptığın? Derdin ne Efsun?"

Çenemin nasıl titreştiğini bilse, burnumun nasıl aktığını, gözlerimin nasıl dolduğunu bilse böyle yapmazdı. Böyle kilometreler olmazdı sesinde, aramızda şehirler varmış gibi davranmazdı.

"Fetih bak..."

"Senin sesin niye öyle geliyor?"

"Çekmeyen bir yerdeyim." Etrafa baktım, hastanenin en iyi çeken yeriydi halbuki burası.

"Bak bugün çok zor bir gün atlattık. Bir haftadır hastanedeyiz, bugünün stresiyle kıvrandı durdu kızımız." İlk kez Zeliha için kızımız dedi, telefonu hızla uzaklaştırdım kendimden, yüzümü kollarıma gömdüm. Yine de sesini duyabiliyordum. "Çok zor bir gün geçirdik hepimiz, bizim bu gece ayrı durmamız senin aklına yatıyor mu?"

"Söz yarın gele-"

"Efsun saçmalama!" diye bağırdı. "Saçmalama! Çocuk gibi kaçamazsın. Yapamazsın bunu, sonu yok. Konuşmak mı istemiyorsun? Tamam konuşmayız. Eve gelmemek ne demek? Ne sö-"

"Fetih lütfen," Ağzımdan açık seçik bir yalvarış koptu. "Sadece bu gece arkadaşımda kalmak istiyorum, bu kadar."

Sustu. Bir an sesini hiç duyamadım. Telefonu yüzüme kapattığını bile düşündüm. Sonra derin bir nefes alıp verdi, gözlerim kapalı dinledim onu. "Bak, tamam git," dedi. Sesinde ilk sezdiğim şey sabır oldu. Sanki bir an gördü bu halimi. "Ama gece saat kaç olursa olsun gelip alacağım seni, lütfen." Aynı lütfen ondan da döküldü. Dudaklarım aşağı doğru büzüldü. Başımı yavaş yavaş iki yana salladım.

"Fetih..."

"Emir seni bırakacak. Ben de gelip alacağım sizi. İstediğin kadar otur arkadaşının evinde ama bu gece evinde olacaksın." Sonra beni dinlemedi. Telefonu direkt olarak yüzüme kapattı. Cevabımdan kaçmak için.

"Sen ağladın mı?"

Bedenimi hisseder hissetmez bana sokulmuştu Zeliha. Burcu, her ne kadar kısık sesle konuşsa da yine de elimi susması için kaldırdım. Zeliha, uyansın istemiyordum. Saçlarını okşadım uykusu derinleşsin

diye. Bir süre, bana da uyku çökene kadar yanı başında durdum ama az daha beklersem uyuyakalacaktım. Yavaşça koptum Zeliha'nın yanından ve odadan çıktım. Burcu, sessizce kapıyı kapatırken, "Resmen geldiğini hissediyor. Bebeğin annesini hissetmesi gibi..." dedi arkamdan gelirken. "Neler yaptınız bugün?"

"Yemek yedik, sonra oturduk sohbet ettik. Ona seninle olan lise anılarımızı anlattım. Bizim zamanımızda yaşadığımız travmalar Zeliha'yı bugün epey güldürdü. İlaçlarını içtikten sonra uyku çökünce ben de uyusun dedim. Yorgundu zaten."

"İyi yapmışsın. Daha tam iyileşmedi. Bugünkü o heyecanı, stresi, mutluluğu olmasa bu kadar dinç kalamazdı zaten. Daha erken uyuyakalırdı. Güzel kızım benim..." Duraksadım, aklıma yine tek bir kişi geldi. *Kızımız* demişti.

"Annesi gibi olmuşsun Efsun," dedi şaşkınca. "Bugün daha iyi anladım. Evet onun için yaptıkların çok kıymetli, bugünkü mahkeme sonucu da gözlerindeki parıltı da senin eserin ama ben annesi gibi benimsediğini bilmiyordum seni. Bu çok... Nasıl anlatsam. Suna teyze seninle gurur duyuyor."

Bugün ağlama kotamı doldurduğumu sanıyordum ama bu cümle çocuk Efsun'u da ağlatırdı. Ben yine de dirayetimi korudum. "Gerçekten mi?"

"Benim aklıma ilk bu geldi. Yani bugün genç bir kız pırıl pırıl parlıyorsa, bunda payın çok büyük. Hatta bana göre tek sebebi sensin. Suna teyzenin yattığı yer elbet rahattır ama daha rahatı varsa şimdi oradadır. Ben öyle hissediyorum en azınd-" Cümlesi yarım kaldı ve gözlerini küçülttü. "Efsun, sen ağladın mı? Bu söylediklerim seni ağlatacak ama bundan bağımsız da ağlamışsın. Ne oldu?"

"Mutluluk gözyaşları. Zelih-"

"Efsun, bana yalan söyleme! Çok bitik gözüküyorsun," dedi tereddüt etmeden. "Bir şey içmek ister misin?" Endişeli bir halde süzdü beni. Başımı iki yana sallayıp yastığı izlemeye başladım. Burcu ilerledi, bana gelecek sandım ama sesi biraz uzaktan geldi.

"Kocan ciddi ciddi nereye gidersen git bu arkadaşı peşine takıyor mu?" Başımı ona çevirdim, yaslandığı yerden kollarını birbirine bağlamış aşağıya bakıyordu.

"Emir onun adı," dedim. "Peşime takmadı ayrıca bana eşlik etmesini istedi." Söylediğimi umursamadı.

"Fetih'le bir sorun var değil mi, o yüzden buradasın? Zeliha'dan da ayrılmak istemedin." Her şeyi bu kadar açıkça söylemesi rahatsız ediyordu beni, kaçacak delik bulamıyordum. "Sen onlara iyi geldin ama onlar sana iyi gelmedi değil mi?"

"Ne alakası var Burcu?"

"Göz altların bitik, vücudun sağlıksız kilo verdiği için çökmüş, en çok da yüzünden hissediliyor bu. Dik bile duramıyorsun. Eskiden böyle değildin. Seni her gördüğümde biraz daha kötü çıkıyorsun karşıma."

Bir sürü şey söyledi tek yapabildiğim kambur duruşumu düzeltmek oldu. Kendimi sahiden çirkin hissettim.

"Doğrudur," dedim sadece. İçim dışımdan daha kötüydü, ne eyleyecektim dış çirkinliğimi? Gözlerimi yük gibi taşıyordum.

"Efsun, sorunu bana anlatabilirsin. Ne oluyor? Ne olmadı? Gerçekten seni bu halde görmek zoruma gidiyor. Evlilik dediğin insana iyi gelirdi Efsun. Ya sen? Tamam, Zeliha için çok mutluyum ama kendinden çok ödün vermiş gibi geliyorsun bana."

Kendimden ödün değil, ruhumun yarısını vermiştim. Keşke ödün vermiş olsaydım. Hiçbir şey söyleyemedim. "Zaten o şeytandan iki dakika önce doğmuş kaynananla ne kadar mutlu olabilirsin ki aynı evin içinde ve ben artık Fetih'in de yetmediğini düşünmeye başladım. Yemin ederim Fetih düşmanlığımı bir kenara bırakarak söylüyorum bunu."

Susmaya devam ettim. Sanıyordu ki bir aile kaosu vardı, bilmiyordu ki Fetih'i öptüğüm için bu haldeydim. "Sen evlenirken Fetih'in bir gün annesinin tarafına geçeceğinden ve o deccal annesiyle bir olacağından korkuyordum biliyor musun? Korktuğum başıma geldi ve Fetih anneci mi oldu?"

"Burcu inan söylediklerinin bu halde olmamla uzaktan yakından alakası yok."

"Ya ne o zaman Efsun? Bugün ne kadar güzel bir şey oldu, şu haline bak! Ne oluyor sana?" O üstüme geldikçe kendimi yine o ağacın altında gibi hissettim. Bana diktiği meraklı gözleri, Fetih'i suçlayan cümleleri ve bana dair betimlemeleri burnumun direğini sızlattı. Tutamadım kendimi, dudaklarım bir çocuk gibi büzüldü. Şaşkınlıkla baktı bana.

"Efsun..."

"Soru sormasan olmaz mı?"

Hızla yanıma geldi, sinesine çekti yüzümü. "Tamam özür dilerim." Sessizce biraz da onun yanında gözyaşı döktüm. "Efsun, ben senin ağladığını en son Suna anneni kaybettiğimizde gördüm."

Onun üstüne ağlamalarımı birleştirsem dağ, geçirdiğim krizlerin ucunu yan yana koysam kilometrelerce yol, akan gözyaşlarımı tek bir yerde biriktirsem okyanus olurdu ama bunu kimse bilmezdi. Efsun nasıl da devam etti yoluna denirdi. O yolda ayaklarımın paramparça olduğunu bilmezdi. Ne de güzel yürüdü, geçti bu acıyı denirdi. Bin parçaya bölündü bir nefes alıyor artık denmezdi. Denir de denir, gamsızlaşılırdı bir yerden sonra. Benim yanımda hiç ağlamıyor denir, bu kadın geceleri bir kapının arkasında tek denmezdi. Hiç gözyaşı dökmez olurdu.

Velhasıl kızmıyordum kimseye. Bunu ben istemiştim. O gün son demiştim, o gün bugündür bu yemini bozduğum çok nadirdi. Bilincim kapanana kadar sarhoş olmam gerekirdi, bir yabancının yanında ağlamam için. Yaşanmıştı birkaç kez. Bir de Zafer'in yanında. Zafer, bana en yabancı ve en sadık dosttu. O her şeyiyle karman çorman olduğum, yaşamak için direndiğim günlerde de bırakmıştım kendimi, o cehennem gibi geçen haftanın bir gecesini de ona ayırmıştım.

"O yüzden hem ne yapacağımı bilmiyorum hem derdini bilmiyorum. Kaçıp gelmişsin küçük bir çocuk gibi bana. Elimden bir şey gelmiyor, fikir üretmeyi bıraktım, senin moralin bozuluyor diye ama bir şey söyle Efsun. Hani bazen çok patavatsızım ama iyi yol gösteririm. Vallahi bak, Fetih hakkında bile bir şey söylesen boşan demeyeceğim. Söz."

Zeliha'nın yattığı odanın kapısını kontrol ettim bir süre. Mışıl mışıl uyuyordu.

"Kolum kanadım kırılmış gibi. Gitsem gidemiyorum, devam etsem edemiyorum." Pürdikkat beni izliyordu. "Olduğum yere çöküp kaldım. Zerre ilerleyemiyorum. Canım çok yanıyor." Elimi kalbime basmamak için zor tutuyordum kendimi. "Burcu," dedim göz ucuyla ona bakıp. "Duygularımızı neden kontrol edemiyoruz? Onlar da bizim değil mi, çok saçma. Yani bizden çıkmış şeyi biz niye kontrol edemiyoruz?" Bilimsel bir açıklama istemiyordum. Beni kandırmasını istiyordum. Yalandan taktikler versin istiyordum.

"Çünkü duygular kontrol edilmesi gereken şeyler değil. Kontrolsüzlüğü onu duygu yapıyor, geriye kalan şeylerden ayırıyor. Kelime köküne inersek de bu böyle. Hem vücut senin diye her şeyi kontrol edemiyorsun ki... Hadi şimdi kalbine de ki kanı pompalama. Sahibi sensin ama ritmini bile değiştiremezsin."

Mantıklı konuşup tüm sinirlerimi bozdu. Gözlerimi yumdum, oflayarak. "Ama yanlış Burcu, yanlış. Yol yanlış, temel yanlış, her şey yanlış. Sırf kontrol edemiyoruz diy-"

"Efsun sen evlisin!" diye aniden yükseldi. Ağzından kaçmıştı.

"Saçmalama Burcu," dedim kafasındaki şeyi atmak için. Ben kalbimi birine açmamak için direniyordum, o ikincisinden bahsediyordu.

"Bilmece gibi konuşuyorsun ne yapayım? Korktum bir an. Kelime oyunu yaparak bir şeyler anlamayayım diye uğraşıyorsun resmen. Ne gidiyorum ne ilerleyebiliyorum dedin. Neden gidemiyorsun? Gidemediğin için mi gitmek istemediğin için mi?"

Bu soruya hiç düşünmeden cevap vermek istedim. "Gidemediğim için." Ama saniyesinde bir vicdan azabı sardı vücudumu. Omuzlarım düştü ama telaşla düzelttim. "Her ikisi. Sorma bana bu soruyu."

"Peki niye devam etmiyorsun?"

Arka taraftan yastığı alıp yüzüme bastırdım ama izin vermedi. "Sorma bana bunları," dedim gözlerimi kapalı tutup. Burnuma vurdu.

"Korkuyorsun çünkü," dedi tespitin dibini sıyırmış gibi. Bu korku değildi. Ben kendimi bile anlamıyordum ama bu korku değildi. Sahiden değildi. "Ah aptal kızım, ah! Şimdi sana bir soru soracağım. Hızlı soru hızlı cevap, tamam mı? Başlıyorum! Sonunda ölüm var mı? Bana edebiyat parçalama ama manevi bir ölümden bahsetmiyorum. Sonunda gerçek bir ölüm var mı yok mu? Bir yola girsen, duygularını serbest bıraksan sonunda ölüm var mı? Evet ya da hayır!"

Başımı iki yana salladım hışımla, kalkmak istedim dizinden ama izin vermedi. "Sakın kaçma cevap ver! Evet ya da hayır!" Ben kaç kez konuşmak istedim de bu şekilde bastırdı beni bilmiyorum. En son isyan ederek cevap verdim.

"HAYIR!"

Baş ve işaretparmağını birleştirip öptü. "Müthiş," dedi keyifle. "Şimdi sana çok sarsıcı, kalbinden yaralayacak bir gerçek söyleyeceğim hazır mısın?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, dinlemek istemiyorum." Neredeyse kulaklarımı kapatacaktım ki bileklerimden yakaladı.

"Bu olayın sonunda yok belki ama hayatın sonunda ölüm var Efsun. Ve o hayatın ne zaman biteceğini hiçbirimiz bilmiyoruz. Bunu en iyi senin bilmen gerekirken en çok sen unutuyorsun farkında mısın? Ölümün zamansızlığını en iyi bilen de sensin, bunu bilmiyormuş gibi yaşayan da sensin. Aptal olma. Yarın ölebilecekken, içinde yara kalacak, yapsan seni öldürmeyecek bir şeyden geri dönme. Ne olacak Efsun? Duygularını kontrol edemeyeceksin hiçbir zaman. Ve inan kendini öldürsen bile bu değişmeyecek. Onları hiçbir zaman kontrol edemeyeceksin. O zaman niye zehrediyorsun bunu kendine? Yarına çıkacağımız belli değil sen oturmuşsun ne ileri gidiyorsun ne geri. Zaman kaybediyorsun bu kısacık hayatta. Değer mi? Ölebiliriz Efsun. Korktuğumuz şeyi yapsak da öleceğiz yapmasak da. Niye içimizde kalsın? Sadece sen de değil, ben de öleceğim, Zeliha da ölecek, Fetih de ölecek. Bak bu kadar basit gördün mü? Neyi ölçüp tartıyorsun hâlâ?"

Fetih de ölecek.

İki kere.

Suratıma okkalı bir tokat yesem, karnıma bir tekme, kalbime bir yumruk daha az sarsardı beni. En azından darbenin büyüklüğünü ölçerdim.

İki kere.

"Bazen salmak gerekiyor. Sahiden bak. Ölümlü dünya diye yemediğim bok kalmadı benim. Hiçbirinden pişman değilim. Öldürmedi beni hiçbiri, hâlâ nefes alıyorum bak. Yapmasam nefes almayacak mıydım? Yine alacaktım ama daha kalitesiz olacaktı. Her şeyi ölçüp tartamam. Hayat kısacık. Bir de yol ortasında durursak ohoo... Düşünme. Bazen bırak artık şu beynini bir köşeye. Gerçekten bırak. Bazen bırakmak gerekir. Efsun..." dedi bastırarak. "Senin beynin o kadar bağırarak konuşuyor ki kalbini dilsiz sanıyorsun. Halbuki sağır olan sensin."

Ve bir cümle yirmi beş yılımın özeti gibi gelip ulaştı bana. Her şey tek bir cümleyle ancak böyle açıklanabilirdi. *Beynim o kadar bağırarak konuşuyordu ki kalbimi dilsiz sanıyordum. Halbuki sağır olan bendim, dilsiz olan kalbim değildi.*

"Zeliha'yı uyandırmayayım mı yani?"

"Karnı tok uyudu zaten, bence uykusunu bölme. Yarın sabah uyanınca kahvaltı eder. Ya da biz yedikten sonra uyanırsa ona yeniden [illegible] kurarız."

Kurduğumuz masanın başındaki sandalyeye yaslamıştım ellerimi. Karnım acıkmıştı artık, sabahtan beri ağzıma tek lokma sürmemiştim. Burcu da haklıydı. Zeliha, günler sonra ilk kez bu kadar deliksiz uyuyordu. Tam sandalyemi çekip oturacakken masada olan telefonum çaldı. Emir arıyordu ve ben ona da yemek indirecek ya da gelmeyi kabul ederse buraya çağıracaktım. Arayınca hatırladım.

Emir'i bekletmeyip aramayı yanıtladığımda, "Yenge," dedi ağrılı bir ses. "Sana zahmet olmazsa bana bir tuzlu ayran indirir misin?"

"Ne oldu? İyi misin sen?" Yersiz bir soruydu iyi değildi, telaşla camın önüne gittim ama arabanın içindeydi.

"İyiyim de başım dönüyor. Sana zahmet olmayacaksa." Montuma yöneldim. Yukarı çıkmasını söylemek istedim bir an ama ne durumda olduğunu bilmediğimden teklif etmedim bunu. Yanına gitmem daha doğruydu.

İlk önce televizyonun altında olan çekmeceden tansiyon aletini alırken Burcu da doğruldu. Ben inerdim, tansiyonunu ölçerdim. Orada ya hastaneye karar verir ya da yukarı çıkarırdım. Arabada bırakmazdım. "Tamam sen dur ben geliyorum."

"Ne oldu?"

"Başı dönüyormuş."

"Yukarı gelsin sen niye iniyorsun?"

"Sesi kötüydü, başı dönüp düşebilir." Gelen asansöre binip, hızlı hızlı indim aşağıya. Öyle ki bir yerden sonra koşa koşa gittim. Gerçekten bu adam da bizimle harap oluyordu. Dış kapıdan çıktım, iç ışığı yanan arabaya doğru yağan karın altında koşmak istedim ama hızım azalmıştı. Kar yağışı artmıştı. Saldığım saçlarıma tutunuyor, hızımı azaltıyordu.

Karşı tarafa geçmek istediğimde aniden sağ tarafımdan bir ışık hüzmesi yüzüme vurdu, bir an arabanın altında kalacağım sandım ama araba durmuştu ve ışıkları yakmıştı. İçindeki simayı gördüm, karşı tarafımda kalan araçtan Emir indi. Bir Emir'e bir Fetih'e bakıyordum.

"Gerçekten mi Emir?"

"Özür dilerim yenge," dedi kollarını iki yana açarken. Sonra araçtan inen Fetih'e baktı, bir baş selamı verdiler birbirlerine. Elimde tansiyon aletiyle kandırılmıştım. Sonra Emir, Fetih'ten bir işaret aldı ve bana yüzsüzce, "İyi geceler," dileyip aracına bindi. Fetih'in bana ilerlediğini bilsem de Emir'in gidişini izledim. Bana ne kadar yaklaştığını bilmeden döndüm ona, aynı anda konuştuk.

"Gerçekten mi Fetih?"

"Şu bizi düşürdüğün hale bak Efsun!"

Saat gece yarısını geçmişti. Ona gelme demiştim. Ona gelmeyeceğim demiştim. Yarın dönecektim zaten. Ama bu gece hayır demiştim.

"Sadece bir gece Fetih!"

"Hadi eve gidelim, yeter bu kadar."

Zaman çuvala girmiş gibi aynı anda konuşuyorduk. Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım. Gökyüzüne bakmak istesem de gözlerime kar taneleri girdi. Yapamadım. Fetih'in siyah kabanına tutunuyordu taneler ve sokak lambası o kadar güzel aydınlatıyordu ki bu görüntüyü... Siyah gömlek giymişti.

"Zeliha yukarıda uyuyor. Yemek yemeye bile kaldırmadım kıyamadığımdan."

"Abisinden ayrı bırakmaya kıyıyorsun ama!"

Zeliha'nın velayetini zorla alan bendim sanki bu kez. "Ne alakası var Allah aşkına!"

"Ya sen böyle bir günde nasıl Zeliha'yı da alıp eve gelmezsin Allah aşkına!"

"Fetih bir gece bana izin ver dedim, bu kadar mı zor? Gerçekten bu kadar..."

"Bu kadar zor Efsun!" Sesini bir tık yükseltti ama kimseyi camdan baktıracak kadar değildi. "Nasıl gelmezsin ya eve? Bu mudur Efsun? Böyle iş mi olur? Yürü hadi eve. Geç odamızda uyu, istemezsen girmem odaya. Gider kardeşimin yanında uyurum. Ara arkadaşını göndersin Zeliha'yı." Üstüme doğru yürüdü aniden. Ben hayır diye diretirsem sanki sırtına alıp arabaya atacaktı.

Geriye doğru gittim. "Fetih, saçmalama," dedim o üstüme doğru yürürken. Kar çok artmıştı.

"Eve dedim Efsun. Kafana göre gelmemezlik yapamazsın." Artık o kadar hızlandı ki adımlarımız, ben neredeyse koşuyordum. Adımlarım

geriye doğru olunca da düşme riski artıyordu. Bir yerden sonra arkamı dönüp koşmaya başladım. Bir an kendimi bunun içinde buldum. Ben koştum, o koştu. İkimiz de bir şeyler söyledik ta ki ben yere kapaklanana kadar. Kaldırım ve asfalt ayrımı kalmamıştı. Ayağım boşluğa basınca yüzüstü düştüm. Fetih, tepemdeyken kalkmam için bir şey yapmadı, karların içinde tepine tepine ancak sırtüstü konuma geldim. Öylece beni izliyordu.

"Şaka gibisin!" dedi hayretle. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki bunun asıl sebebinin ne olduğunu bilmek de çığrımdan çıkarıyordu beni. Bana elini uzatmadı. "Bazen bugün mahkemedeki kadınla şimdi karşımdaki kadın aynı kişi mi aklım almıyor."

"Ben miyim şaka gibi?" Ellerimi kara basa basa oturur pozisyona geldim. "Tek bir gün dedim, rica ettim ama sen laftan anlamayan bir adamsın. Her daim öylesin hem de. Sırf bu yüzden nezarethaneye de girdin bugün. Rica ettim ya senden, rica ettim!"

"Ben de sana saat kaç olursa olsun dön evine dedim, rica ettim."

Zorlukla doğruldum, üstüm başım kar olmuştu. "Ya bu gece gelmesem ne olacaktı Fetih?" Anlamıyordum. O benden bir günlük izin istese bu izni anlayışla karşılardım. O niye izin vermiyordu? Onu görmek bana iyi gelmiyordu. "Sadece Zeliha da değil derdin, senin ne zaman çıkacağın belli değilken o kızı eve elbette gönderemezdim. Bir gece ya! Bir gece Fetih!"

"Bok olacaktı Efsun!" diye şiddetle bağırdı yüzüme doğru. "Bu kadar kolay mı kızım? Eve gelmemek, o yatağa girmemek bu kadar kolay mı? Şaka mısın Efsun sen, alay mı ediyorsun benimle?" Duraksayıp soluklandı. Fetih yaşlanmıştı. Biliyordum ki yakın zamanda başına aklar düşecekti. Yüzünü sıvazladı, bir itirafta bulunmadan önce. "Kafamı koyunca direkt uyurum mu sandın? Önce alıştır sonra günlerce gelme. Kolay mı sana bu kadar?"

İçimi bir korku kapladı. Bu geceyi zararsız, sessiz kapatmayacağımızı hissettim. Bugün değildi. Bugün bir şeyi daha alırsam vücuduma ters teperdi, biliyordum. Sağlıklı düşünemiyordum.

"Yapma," dedim başımı iki yana sallarken. Geriye doğru gittim ve onu iyice sinirlendirecek şekilde konuştum. "Sanki senelerdir beraber yatıyormuşuz gibi konuşma."

yapma. Ruhumun yarısını çoktan kabul etmişsin gibi konuşma. Konuşma Fetih. Bugün konuşma en azından. Ben bu kadar can çekişirken kalbini kabullenmiş olma.

"Sen," dedi ne diyeceğini şaşırmış gibi. İşaretparmağını salladı. Neye uğradığını şaşırdı, gözleri ve dudakları küçüldü. "Sen, duygusuzun tekisin!" diye tekrar edip durdu.

Küfretmek istiyordu. İlk kez bana küfretmek istediğini gördüm gözlerinde.

"Bu gece konuşmak istemiyorum," dedim inatla. Anlamıyordu. Bu gece konuşursam bu duygusuzluğum devam edecekti. Ona ya gözyaşlarımı verecektim ya da bunu.

Arkamı dönüp gitmek istedim, onu da geçtim. Engel olmadı. Bırakacak sandım, ta ki sırtıma bir darbe yiyene kadar. Kartopu fırlatmıştı. Aynı anda da bağırmıştı.

"Ulan sen öptün!"

Ve o isyan ansızın döküldü dudağından. Sırtıma bir kartopu daha yedim. "Sen öptün Efsun, sen öptün!" Adımlarımın durduğu yerde ona dönmemiştim. Sırtıma arka arkaya kartopu atıyordu. "Ben bunca zamandır uzak dururken sen öptün! Yapan da sensin, kaçan da sensin. Ulan ben bu işin bana gelişini sikeyim. Sen öptün Efsun!"

İsyan ediyordu. Kar taneleri delicesine düşerken o isyan ediyordu yolun ortasında. "Temas yok diyen de sendin beni öpen de sendin! Sen öpmesen ben seni öpmezdim, sen öptün!"

Gölgesinin önüme yavaş yavaş düştüğünü gördüğüm an savunmasız hissetmemek için ona döndüm. Aramızda kilometreler, vücudumuzda ışık hızı vardı. İstesek saniyesinde ulaşacaktık birbirimize, istemesek ayrılırca. Fetih'i çıldırtmaya yemin etmiş gibi devam ettim. "Cinsel çekim!" diye kendimi savunmak istedim. Her cümlem kurşun gibi ulaşıyordu ona. Kaşları havalandı, yüzünden geçen hayrete baktım. Aramızda hâlâ bir mesafe vardı.

"Cinsel çekim?" diye sordu. Gözlerimin dolduğunu hissettim, gitmek istiyordum. "Cinsel çekim ha," dedi hayretle. "Ulan ben bunu nasıl düşünemedim?" dedi kendi kendine. Sakallarını kaşıdı, hafifçe sağa doğru döndü ben bana sırtını dönecek sandım ama aniden yerden kar alıp bana fırlattı. Elinde olsa beni kara gömecekti.

"Ne cinsel çekiminden bahsediyorsun kızım sen? Ne cinsel çekimi; Sana var da bana yok mu anasını satayım? Sana var da bana yok mu Ef-sun? Bu kadar kolay mı?" Kafayı yiyecekti sanki. Bir kartopu daha yaptı, bana fırlatacak sandım ama ansızın kendi alnında parçaladı.

"Ben o çekime uysaydım şimdi çocuk bekliyorduk biz, sen farkında mısın Efsun?"

Bir cümle kurdu, ellerim kulaklarıma kapanmak için havalandı. Koşarak uzaklaşacaktım. "Sana çekim de bana hangi sikim? Sen insansın da ben değil miyim? Ulan sen beni öpmesen ben bir kırk sene de geçse öpmezdim seni. Sen beni böyle dizginledin. Sen beni böyle ittin Efsun. Sen benden böyle istedin."

Zoruna gidiyordu. Sanki şimdiye kadar öpmediklerine öfkeliydi. "Ben ne çekiyorum bunca zamandır senin haberin var mı? Bu mu açıklaman Efsun? Bir bok yedin böyle mi arkasında duruyorsun?"

Durmadı bir kartopu daha yaptı ve bu kez bana fırlattı. Çıldırmak üzereydi. "Bir kaşık da bok yesen bir kilo da bok yesen bok yemiş oluyorsun. Duydun mu beni? Böyle mi çıkıyorsun işin içinden? Bu mudur Efsun?"

Ellerim yüzüme kapanırken, "Ne yapayım Fetih?" diye yükselen ben oldum bu kez. "Ne yapayım söyle! Nasıl yapayım?"

Bu kez ben bir kartopu yaptım, onunki kadar olmadı ama fırlattım üstüne. "Ya ben ölüyorum on günden beri! Benim dengem şaştı." Bir kartopu daha yaparak yine ona fırlattım. "Benim dengem şaştı. Senin yüzünden, senin ailen yüzünden, bu şehir yüzünden. Sizin yüzünüzden benim dengem şaştı!" O kadar ardı ardına fırlatmaya çalışıyordum ki devrilmem geç olmadı. Kriz geçirir gibi ellerimi yere vurdum. "Kafayı yedim artık. Ben o eve şafak sayıp girdim. Ya ben o halden bu hale nasıl geldim Fetih? Nasıl seni öpecek konuma geldim? Benim burnumdan geliyor her bir gün, ya ben tükendim. Sana bakmaktan Zeliha'yı görmez oldum! O kız hastanelik oldu! Benim yüzümden hastanelik oldu Zeliha! Ben seni düşünmekten kimseyi düşünemez hale geldim. Bittim Fetih! Bittim tükendim! Tükettim kendimi Fetih!"

Durmadan ona ya kar atmaya çalışıyordum ya da kar yumrukluyordum. Kriz geçiriyordum âdeta. Öyle bir hale geldim ki, "Tamam," dedi bana yaklaşırken. Karda boğacaktım kendimi.

"Ne tamamı? Zeliha ölümden döndü! Benim aklım fikrim sen oldun, ben o eve girme motivasyonumu bile unuttum! Ya ben kızımızı unuttum ya! Zeliha, başka yerlerde kıvranırken ben seni öpmekle meşguldüm. Dayanamıyorum Fetih." Üstüme doğru eğildi. Daha çok kar fırlattım ama yükselen her kar benim yüzümde dağılıyordu. "Ya ben seni öptüm..." Sesim titredi, inledim acıyla. "Ya ben seni öptüm pişman bile değilim bundan! Bir anlık gaflet bile diyemiyorum. Zeliha'nın düştüğü hale rağmen pişmanlık bile duymuyordum! Allah beni kahretsin! Alsaydın Fetih canımı. Alsaydın Fetih. Beni bu hale getireceğine alsaydın. Ne yapayım ben bununla şimdi, ben nasıl devam edeyim? Bir şey söyle hadi, bir şey söyle."

Yerimden doğrulayım dedim devrildim, geri gideyim dedim izin vermedi. Beni bileklerimden tuttu, kar üstünde kaydırıp kendine çekti. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Başımı geriye doğru atıp tiz bir sesle mırıldandım, ağlamak üzereydim. "Yapma, eziyet bu yapma. Yalvarırım yapma bunu..."

"Pişman değil misin?"

Bir ton isyandan bir tek burayı aldı, cevap vermedim. Veremedim. Ben geri gittim, o beni çekti. Sonra bir bileğimi bırakıp ensemden yakaladı. Alınlarımız birleşti. Cevap vermesem de o aldı cevabını.

"Yer aç o zaman bana Efsun. Yer aç Efsun. Sana duvarlarını yık demiyorum. Bana da yer aç. İzin ver gireyim." Hava buz gibiydi ama nefeslerimiz yanıyordu cayır cayır. "Elimden çiçek ekmek gelmez ama boyarım ben duvarlarını. Senin istediğin renge hem de. Yemin ederim. Sen istersen pencerenin önüne çiçek bile ekeriz Efsun. Sana duvarlarını yıkalım demiyorum, gel beraber boyayalım diyorum Efsun."

Yirmi beş yaşındaydım, elli yaşında olsam bana edilmeyecek bir teklifle geldi. Gözlerim sulu sulu ona bakarken, ikimiz de karın üstündeydik. Alınlarımız birleşik, kuytu bir sokaktaydık. Kalbim çok ağrıyordu.

"Fetih," dedim ağlarcasına. Burnunu burnuma sürttü. Derin bir nefes aldı. "Yapma. Yapma, altında kalırız. Yalvarırım beni kandırma."

"Korkma Efsun," dedi tekrardan, "yıkmam duvarlarını. Yer de kaplamam, yemin ederim. Öpmem, seni hiçbir şeye zorlamam. Yemin ederim. Hiçbir beklentiye girmem." Dudağımın üstünden *öptü* ve devam etti.

"Ulaşamıyorum Efsun sana. Sanki seni bir saat ileri almışlar beni bir saat geri. Ortak bir takvim bile yok. Kendine ait bir şehirdesin. Otobüs desen geçmiyor. Yol desen hepsini kapatmışsın. Bir şey söyle Efsun, benim şehrimde bir tane de olsa durak var de. De ki ben geliş yolunu aramaya devam edeyim. De ki ben köpek gibi didinmeye devam edeyim. De ki sussun bu beynim, tükürmesin daha fazla kalbime. Bir durak var de. Biliyorum ben. Durağı olan hiçbir yol geçilmez değildir Efsun. Bir tane de olsa var de gözünü seveyim."

Bir karış geri çekildi, gözümün içine baktı. Bileklerimi bırakıp yanaklarımı kavradı. Gözlerinin içi titriyordu. Yutkundum. *Ölüm var.* Ama bunun sonunda değildi. Ölüm değildi bunun sonu. Konuşmalıydım.

"Fetih..."

"Efsun. Var de. Yalvarırım var de. Didinmeye devam edeyim." Bana yerini göster demiyordu, bana varlığının garantisini ver diyordu. Ben yeter ki var diyeyim, bulurdu.

"Yok," dedim ansızın. Bakışları parçalandı, elleri daha da soğudu ve sıcak nefesleri artık yüzüme dökülmüyordu. Bir an elleri kopacak gibi oldu da engel oldum. Hemen kapattım ellerinin üzerine ellerimi. Yutkundum ve ben Efsun Zorlu hayatımın en büyük adımını attım bu gece. *Ölüm vardı, benim mezarlarım çoktu ve Fetih buna tam iki kez yaklaşmıştı.* Fetih'in dudakları benim dudaklarımı bu 28 Şubat günü bulmadan hemen önce, o beni ilk kez öpmeden önce son kez konuştum. Sırtım karla bir olup onunla delicesine öpüşmeden hemen önce bir çağı kapatıp bir çağı açtım.

"Ama inşa ediyorum, sen gel diye."

11 MAYIS 2017'den bir kesit

"Kimin öyküsü bu?.."

İnsanoğlu kötüydü. Evet bütün kötü şeyler insanoğluydu ama bütün insanoğlu kötü şeyler değildi; tıpkı her fizikçinin matematikçi olması ama her matematikçinin fizikçi olmaması gibi.

Velhasıl insanoğlu bu yollardan geçeceğimi anlamış gibi sırf beni

düşürmek için taşlar dizmişti sanki adımlarımın önüne. Ayağımın takılmasıyla öne doğru savrulurken, Hezârfen Ahmed Çelebi'ye meydan okurcasına kanatlandım ve uçtum.

Evet, uçtum! Yemin ederim, şahitlerim var! Ama bu kısa sürdü, yere kapaklanmadım.

Karnımdan sıkıca tutan ellerin sahibine kafamı varla yok arasında kaldırırken görüşüm bir türlü belirginleşmedi. Bir ileri bir geri giden gözleri yakalamaya çalıştım bir süre. Tekin'in gözleri ne zamandan beri renk değiştiriyordu? Renk değiştiren gözlere şaşkın şaşkın bakarken, geçtiğimiz sokağı aydınlatan sokak lambalarının ışığı hangi renkti acaba? Pembe miydi? Tekin'in gözleri pembeydi. Şimdi de mavi oldu. Mavi miydi? Yeşil ya? Peki turuncu?

"Benim öyküm birazcık yaralı, kalbimin pek çok yeri yamalı..." diye mırıldandım istemsizce.

Renk değiştiren gözlere benim kulağıma çok güzel gelen sesimle şarkı söylerken yüzü kusacakmış gibi bulandı; sıkıntıyla nefesini verip öylece yüzüme, arkama doğru konuştu. "O şarkıyı açan kişinin canını seveyim ben."

Sesim güzel değil miydi, niye midesi bulanıyormuş gibi davranıyordu? Kusacak mıydı? Üzerime mi? Benim de midem bulanıyordu. İkimiz birden mi kusacaktık? Kim temizleyecekti peki? Ya çok fazla kusarsak da göl olursa?

"Tekin," diye bir sesleniş geldi yan tarafımızdan. "Öpecek gibi bakıyor uzaklaş."

Ben ne dediğini anlamaya çalışmak yerine öylece bakmayı sürdürdüm. Tek odağım gökkuşağından hallice gözlerdeki renk geçişini kaçırmamaktı. Ama o gözler tıpkı beni tutan kollar gibi aniden uzaklaştı ve elim ayağım boşluğa düşünce bu kez gerçekten yerle bir olacak gibi oldum.

Lakin kahramanlarım çoktu bu gece. Hemencecik yine tutuldum ve kulağımın dibinde Defne'nin çok ama çok tiz sesini duydum. Sanki beynimin duvarlarına tırnak geçiriyorlardı, öyle rahatsız ediciydi bu ses.

"Manyak mısın ya? Niye fırlatıyorsun kızı?!"

Beni boşluğa atan kollara kırgın kırgın bakarken, Defne'ye sarıp sarmaladım kollarımı. Tekin, artık renk değiştirmeyen gözlerle bana ba-

karken hıçkırdım bir kez. Şarkı söylemek istiyordum. Şarkı, belki Sezen Aksu.

"Kimin öyküsü bu?" diye tekrar ettim başımı omzuna koyarken. Pı Efsun'un öyküsü, diye içimden geçirip de kıkırtım kulaklarıma geldi. ğinde fark ettim güldüğümü.

Evet, bu Efsun'un öyküsüydü.

"Ya sen ne ara bu kadar sıçtın sıvadın Efsun?" derken beni bayağı aşağı süzdü Tekin, o kadar büyük bir hışım vardı ki sesinde konuşmaya korktum. Tekrar hıçkırdım. Pınar, komik bir şey söylemiş gibi güldü, başımı gökyüzüne kaldırdım. İstanbul çok farklı bir yerdi, İzmir gibi değildi. Mesela çok araba vardı. Böyle çok, çok araba vardı. Bir de şey... Yine hıçkırdım.

Ufolar vardı, uçuyorlardı. İzmir'de yoktu. Niye yoktu? Onları kim uçuruyordu? Ehliyetim vardı, ben de kullanabilir miydim?

O isyankâr ses bir daha konuştu. "Hayır, ben anlamıyorum, aynı masada oturduk hepimiz. Bu kız ne ara bu kadar kafayı buldu? Beleş buldu diye mi ac-"

"Tekin hesabı Efsun ödedi."

"Kimin ufosu bu?" diye sordum gökyüzüne doğru. Ya biri kafamıza düşerse? Ehliyetini uzay kasabından almış olanlar elbet vardı, değil mi?

Ufolar uçuyorlardı, ehliyeti nereden alınıyordu? Pınar'a baktım komik bir şey izler gibi bana bakıyordu. "Senin ufo ehliyetin var mı?"

Başta ne dediğimi anlamadı ama sonra benim gibi gökyüzüne baktı. Ardından bir kahkaha patlattı ve eliyle ağzını örttü. Onun var mıydı? Ben kullanabilir miydim? Ama hayır... Başını iki yana salladı. "Hayır, senin var mı?"

Dudaklarım aşağı doğru büzüldü, başımı iki yana salladım. Sonra kafamı Tekin'e çevirdim.

"Senin var mı?" diye bu kez ona sordum. Kötü bir şey sormuşum gibi oflayıp pofladı, göz devirip diğer arkadaşlarıma baktı.

"Gizem, şu an benim sizinle bu saatte dışarıda olduğumu, Efsun'un dakika başı hepimizi sırayla öpmek istediğini bilse var ya beni lime lime doğrar. Ya ben niye sevgilime yalan söyleyip çıktım sizinle? Kesin öğrenecek!" diye çıkıştı.

Neredeyse ağlayacaktı bunları söylerken. Başımı daha çok yerleştirdim Defne'nin omzuna.

"Kimin öyküsü bu?"

Defne, şefkatle yanağımı okşarken Pınar'ın, "Of Tekin," diye yükselmesiyle yerimden sıçradım birazcık. "Ay ne sıkıcısın ya. Gelmeseydin! Kıza yalan söyleyen sen, bizimle gelen sen, şikâyet eden sen. Ne var yani öpmek istiyorsa kız, sarhoş olmuş. Tamam işte caddeye çıkınca taksiye binip gideceğiz, sus artık."

Tepemizde uçmakta olan ufolardan gözlerimi çekip Defne'den aldım yükümü ve işaretparmağımı sallayarak Tekin'e doğru yürüdüm bağırarak. Sağ elimi yüzümün hizasına kaldırıp ona sallarken bağırdım.

"Bu kadar cilvesi olur mu be erkeğin, delikanlı mısın kız mısın? Anlayalım artık hop usta sen başımıza bela mısın?"

Gözleri irice açılırken telaşla çevresine baktı. "Bağırmasana!" diye o bağırdı. İyi de ben bağırmamıştım ki? Sezen öyle bağırıyordu. Hatta megafonu vardı onun, benim niye yoktu?

Yüzünü sıvazladı. "Ulan Allah'tan İstanbul'dayız. Kimseyi bir daha görme şansımız yok. Rezil olmadığımız bir Allah'ın kulu kalmadı," dedi dişlerinin arasında.

"SEN BİZİM MAHALLEYE GELDİN GELELİ CANIM
BİZ DE NE AKIL KALDI NE DE FİKİR BİTTİK
O ENDAM EDA NEDİR ÖYLE HEY YAVRUM
KAÇ YILLIK ARKADAŞLAR BİRBİRİMİZİ SATTIK!"*

Ben gittim, o gitti. Ben gittim. O gitti. Bir türlü varamadık birbirimize. İşaretparmağını bana doğru sallarken, "Uzak tutun şu ayyaşı benden!" diye yükseldi. Pınar, kahkaha atarak adımlarımın önüne geçti ve kolumdan yakaladı.

Beni kollarının arasına alırken, "Pınaarrr," dedim uzatarak. "Sezen Aksu çok güzel değil mi?"

Başını gülümseyerek ağır ağır salladı.

"Sen daha güzelsin fıstığım."

Eridim. Gerçekten. Bayağı asfalta doğru eridim ama Pınar telaşla tutup akmama engel oldu. "Ya Pınar güzel miyim gerçekten?"

Arkamda kalan Defne'yle bakışıp gülüştüler. "Ay insan buna kızamıyor da şuna bak!" diye sızlandı. Sonra aniden ben öpmeden o öptü yanağımdan.

---

* Sezen Aksu'ya ait *Seni Yerler* isimli şarkı.

"Değil mi? Bütün İstanbul'a rezil olduk sayılır, sabahtan beri konser veriyor ama kızamıyor insan."

Sonra yine gülüştüler ama benim odağım yine sabitlenmişti bir yere. Pınar'ın bandanasına. Pınar'ın bandanası niye kuş gibi uçup uçup tekrar kafasına konuyordu? Elimle yakalamaya çalıştım havadayken ama başarılı olamadım. Tekrar, tekrar ve tekrar...

"Pınar," diye seslendim şaşkınca. "Bandanan uçuyor, yakalayamıyorum."

Pınar'ın da eli bandanasına gitti ama o da yakalayamadı. "Yok bebeğim uçmuyor o," dese de bak o da yakalayamıyordu işte.

"Yavrum baban nereli
Nereden bu kaşın gözün temeli
Sana neler demeli
Ay seni çıtır çıtır yemeli
Anam babam aman
Kaçın kurası bu
Ne baş belası bu
Gönül kirası bu
Anam babam aman
Kaçın kurası bu
Ne baş belası bu
Gönül kirası, ah
Aman bize nasip olur inşallah
Boyuna da posuna da bin maşallah
Senden gelecek cefalara
Nazlara sözlere sazlara eyvallah." *

Pınar'ın kollarından çıkar çıkmaz dans ederek şarkıyı söyledim, Sezen Aksu sandım kendimi. Tekin, kamerayı açıp beni çektiğinde artık gerçekten bir klip çekiyordum.

Tekin, benim dansımı bitirmemle videoyu sonlandırırken ilk kez yüzüme güldü. "Ben sana bu videoyla şantaj yapayım da gör sen gününü."

"İnşallah Gizem'e atarsın o videoyu, alçak!" diye yükseldi Pınar. Bir türlü yola devam edemezken herkes aniden yükseliyor ve ben korkuyordum. Gerçekten çok korkuyordum.

---

* Sezen Aksu'nun *Kaçın Kurası* şarkısı.

"Hassiktir!" diye çıkıştı Defne. Herkes sırayla bağırıyordu galiba, sıra bende miydi?

Gözlerimi kırpıştırırken mırıldandım sessizce, "Ağan emmin her bir yerine kırmızı kınalar yaksın," dedim.

"Timuçin Hoca neredesiniz diyor!" Durduk yine, kim bizim düğmemize basıyordu yahu?

"Timuçin Hoca neredeyseniz gelin diyor!" Şimdi düğmemize bir daha basmazsa hareket etmeyecek miydik?

"Timuçin Hoca bizimle konuşacakmış," durdu ve korkuyla bana baktı. "Hepimizle!" diye bağırdı aniden ve devamı küfürlü isyanlardan oluştu. Herkes bana bakıyordu.

"Biz eğer ki bu saatte, yarınki sempozyuma saatler kala gidip içtik, eğlendik dersek üstüne Efsun'u bu halde karşısına çıkarırsak..." Devamını getirmedi. Ecce sonra ne olurdu?

"Ölürüz." Üçü de aynı anda konuştu.

Ölürmüşüz.

Allah rahmet eylesin.

Bir curcuna oldu, herkes aynı anda konuşunca ben de konuşmaya başlamam gerektiğini düşündüm ve sakince mırıldandım. "Korkuyorum sana aşktan söz etmeye ben. İnatçıyım derdim çok, dostum var hiç dermanım yok."

Bir sağa bir sola sallanırken devam edecektim ki sert bir ses, "ULAN SUSUN!" diye bağırdığında korkudan devrilecek gibi oldum.

Elektrik çarpmış gibi titredim, nefesim kesildi. Niye bağırıyordu? Yüzünü sıvazladı. "Sakin oluyoruz," dedi derin derin nefesler alarak. "İleride alışveriş merkezi var en alt katında da kahveci. Beş on tane kahve alıyoruz, yüzümüzü gözümüzü toparlayıp taksiye biniyoruz. Sonra da Efsun'a hepsini içiriyoruz. Ayılacağı kadar ayılsın, en azından şarkı söylemesin. Olmadı sessizce içeri sokup bir bahane uydururuz çıkarmayız hocanın karşısına. Bak hoca bizi mahveder. Daha okulun bitmesine kaç sene var, Allah aşkına sakin olun. Zamanımız yok!"

Fatih Terim gibi taktikler veriyor, tıpkı onun hareketlerini yapıyordu. Kıkırdadım ama öyle kötü, öyle korkutucu baktı ki bana hemen kestim bunu. Gerisi çok kesik kesikti. Resmen sürüklenerek yürüdük. Niye bu kadar acele ediyorlardı?

Kısa zamanda çok daha karmaşık ve kalabalık bir yerin önüne gelir-ken hiç hız kaybetmeden kocaman AVM'nin kapısına doğru ilerledik ama son anda en öndekinin durmasıyla hepimiz durduk. Beni işaret etti Tekin. "Efsun'la mı gireceğiz?" Gözler beni buldu, etrafa bakındım. Burada durup şarkı söyleyebilirdim. Beklerdim onları sorun yoktu. Bu devirde kimse şah da değildi padişah da değildi mesela.

"Bu halde burada mı bırakacağız, saçmalama!" diye hayallerimi suya düşürdü Defne. "Yüksek sesle konuşmak yok tamam mı Efsun? Şarkı söylemek de yok. Çıkana kadar lütfen konuşma olur mu?"

Altdudağım üstdudağımın üzerine bindi, el mahkûm başımı salladım. Bu onayım onlara yetti, ben alışveriş merkezinin kapısından geçeceğiz sandım ama köşedeki camlı kapıdan geçip direkt girdik sessiz yere. Loş bir ışık vardı, herkes önündeki ekranlara bakıp ders çalışıyordu galiba. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ben sıraya giriyorum, siz de gidin yüzünüzü gözünüzü toparlayın. Şu halimize bak." Tekin, bizden hızlıca uzaklaşırken koluma girmiş olan Defne beni ilerletmek istedi ama huysuzca mırıldandım. Ayaklarım yorulmuştu artık.

"Efsun hadisene!" dedi kısık sesle.

"Midem bulanıyor," diye yalan söyledim. "Siz gidin ben bekleyeyim." Sabahtan beri Tekin'de olan memnuniyetsizlik onlara da bulaştı. Zorla kolumdan çekecek gibi olduğunda, "Lütfen," diye mırıldandım. "Vallahi şarkı söylemeyeceğim. Böyle bekleyeceğim burada. Söz bak."

"Asla ses çıkarmak yok, bak çok sessiz burası," diye uyardı beni tekrar. Dudaklarım tek bir çizgi halindeyken sürgü çektim. Kolumu kolundan ayırdı, "Hemen geliyoruz," dediler ve ayrıldılar benden aceleyle. Tekin'in yanından geçerlerken beni işaret edip bir şey konuştular sonra da hızlı adımlarla gözden kayboldular. Ağzımın sürgüsünü açsam ne olurdu?

Etrafa baktım sakince, ayaklarım ağrıyordu. Oturmak, hatta uyumak istiyordum. Yakınımda boş masa yoktu, aslında vardı. Üzerinde bir bilgisayar, bir kahve ve bir sürü kâğıt olan ama insan olmayan bir masa vardı. Kaçamak bakışlar attım çevreme. Başka masaya yürüyecek takatim bile yoktu. Otursam ne olurdu ki? Sahibi gelince hemen kalkardım. Tekin'in önünde daha iki kişi vardı. Hazır o telefonuna bakarken çaktır-

madan masaya bir adım attım. Her attığım adımdan sonra gizlice etrafa baktım, yakınımda duran masaya vardım ve boş sandalyeye oturdum.

İşte bu kadardı!

Gözlerim daha çok ağırlaşmışken etrafa baktım korkuyla. Hemen yan masadaki kadınla göz göze geldiğimde yutkunarak gülümsedim ama o gözlerini kaçırıp önüne döndü. Anlamış mıydı benim bu masada oturmadığımı? Ben misafirdim, biraz oturup kalkacaktım. Çaktırmadan bulanık gözlerle masanın üzerine bakarken esnedim. Omuzlarım düşmüş önümdeki kâğıtlara dokunmadan bakmaya çalışırken bilgisayar ekranı karamıştı.

Kâğıtlara baktım, sonra dolmakalemlere, sonra kahveye. Kahve, kahve, kahve. İç çektim, dudaklarımı ıslattım. Ağzım biraz sulanmıştı.

Kahveyi tırnağımın ucuyla kendime çekerken korkuyla etrafımı kontrol ettim. Hayır, kimse bana bakmıyordu. Kahve bardağının üzerindeki isme baktım. Niye bu kadar karışık yazmışlardı, harfler durmadan yer değiştiriyordu?

"Kimin kahvesi bu?" diye çok kısık sesle sordum bardağa.

Mırıldandım ama sesim hiç çıkmamıştı. Sadece dudaklarım oynamıştı. Ne zaman açacaktım zinciri? İsmi de çok çirkin yazmışlardı zaten, okuyamıyordum.

Fetret?

Ne çirkin bir yazıydı yahu bu?

Ferdi?

Arapça mıydı? Ben Arapça bilmiyordum ki? Kafamı hafifçe öne doğru çıkardım sonra yine etrafa baktım. Kimse bakmıyordu ama herkes bakıyordu sanki.

Fethi?

Harfler çok yakındı birbirlerine. Hatta üst üste binmiş tepiniyorlardı sanki.

Fethin?

Sanki, sanki, sanki...

Fetih?

Yutkundum, gözlerimi kırpıştırdım. Evet evet. Latin harflerdi. Dudaklarımı oynatarak tekrar ettim.

Fetih.

Fetih...

Fetih 1453!

Gülecek gibi olduğum an elim korkuyla ağzıma kapandı. Dudaklarımı ısırdım. Ağzımda fermuar vardı, ses çıkaramazdım. Ses çıkaramadım evet ama...

Tadı nasıldı acaba?

Yutkundum. Biliyorlar mıydı? Bu kahveyi içmesem ölecekmişim. Ben de yeni öğrenmiştim. Sırtımdaki çantayı çıkarıp dizlerimin üzerine koyarken etrafı kontrol ettim, en son da Tekin'i. Çalışanla konuşuyordu. Kalbim göğüskafesimi zorluyordu, kuş olup uçacaktı sanki. Kulaklarım ateş gibi yanıyordu.

Sonra bir şey yaptım. Anlık bir cesaretle.

Kahveyi elime alıp bir yudum aldım ve hızlıca geri koydum.

Oh.

Ağzımın yanmasıyla dudaklarımı ısırırken yüzümü buruşturdum. Kalbim kulaklarımda atıyordu korkuyla. Her an biri görecek diye etrafıma baksam da herkes işiyle ilgileniyordu. Kahvesinden içmiştim.

Dudağımı ezerken bardağa bakıyordum öylece, saniyeler geçmeden o hiç yabancı olmayan hissin adım seslerine kadar duydum. Bacağımı salladım suçluluk duygusuyla. Benim kahvem değildi ki bu? Parasını mı bırakmalıydım? Ne yapmalıydım? Bir şey yapmalıydım. Özür mü dilemeliydim?

Evet, özür mektubu bırakmalıydım! Çantamın en önünden renkli kalemlerimden kırmızı olanı aldım. Önümdeki kâğıtlara yönelecekken etrafa baktım bir kez daha. Özür dilerim mi yazacaktım? Ama nasıl anlayacaktı ki? Hem niye özür diliyordum ki? Bir yudum almıştım. Ne olurdu ki?

Kalemi tekrar çantama koyacakken tekrar kahve bardağına baktım. Kaçamak bakışlarım tekrar etrafı buldu. Tamam temizdi. Kahve bardağına bir çırpıda korka korka, sanki suç işliyormuş, sanki kötü ya da yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hızlıca bir kalp çizdim. Kötü bir şey değildi halbuki bu. Vallahi, yemin ederim değildi.

Bir yudum kahvesine bir güzel kalp bırakmıştım. Ödeşmiştik değil mi?

Gülümseyerek geri çekildim, kalemi çantama koyacakken Tekin'le göz göze geldik. Önce bana sonra masadakilere bakarken eliyle sanırım

kalkmam için işaret etti, başımı iki yana salladım. Etrafına bakıp tekrar aynı şeyi yaptı ama omuzlarımı kaldırıp indirdim.

Bir yudum kahvesine bir güzel kalp çizmiştim, benimle masasını paylaşırdı herhalde masanın sahibi.

Gelsin söyleyecektim. Kahvesinden bir yudum aldığımı ama karşılığında ona kalbimi verdiğimi. Ben öyle herkese kalp çizmezdim, bu büyük bir karşılıktı. Evet evet, karşılıklı teşekkür edecektik birbirimize sonra vedalaşacaktık. Ödeşmiş olacaktık, borçlu kalmayacaktık. Öyle ayrılıp gidecektik. Evet evet, gelsin söyleyecektim.

Ben bunları hesaplarken çok geçmeden üzerime bir gölge düştü, gözlerim kalpteydi. Ardından kolumdan tutulup kaldırıldım. "Ya sen niye başkasının masasına oturuyorsun? Başka boş yer mi yok?" Elindeki torbaya baktım sonra da masadaki kahveye. Bunu ardı ardına yaparken bir an dengem şaştı sarsıldım ama daha sıkı tuttu kolumdan.

Ardından dehşet dolu bir ses, "İçtin mi kahveden?" diye sordu. Yakalanmış mıydım? Gözlerimi korkuyla ona çevirdim. "Bana sakın başkasının kahvesini içtim deme, ilk gördüğüm arabanın önüne atarım seni!" diye çıkışmaya devam etti. İçtim desem dövecekti sanki, o kadar kötü bir şey yapmışım gibi davranıyordu.

Başımı iki yana sallamak zorunda kaldım. Doğruyu söyleyemedim, beni öldürecek gibi bakıyordu. "Ne oldu?" Yanımızda biten kızlara baktım.

"Gitmiş başkasının masasına oturmuş. Kahvesine bakıp bakıp duruyor. İçtin mi çabuk söyle?!"

Yanaklarım iğnelendi, dişlerimi birbirine bastırdım. Bir yudumcuk almıştım, hem kalbimi de bırakmıştım üstüne.

"Ya yürüyün, hoca bekliyor. Ayakta duramıyor, ne içmesi? Hadi hadi!" Pınar, aceleyle çıkışa yönelirken ağzımın fermuarını açtım hemen ilk fırsatta. Beni de kolumdan tutarak girdiğimiz kapıya yürütürlerken, "Şarkı söyleyebilir miyim?" diye sordum sakince. Yeterdi fermuarım kapalı kapalı. Sıkılmıştım. Ama kimse beni duymadı. Ben de bunu bir izin saydım ve kolumu zaten gevşek tutan Tekin'den kurtarıp kendim yürüdüm. Hem peşlerinden yürümeye çalışıp hem arkamdakilere şarkı söylerken bakmak istedim. Herkes çok mutsuzdu, ben şarkı söylersem biraz mutlu olurlardı değil mi?

"SENİ PAMUKLARA SARMALAR SARAR..."

Ama olan oldu, şarkım yarım kaldı. Bir arkama bir önüme bakmaya çalışan benim devamlı oynayan başım bir şeye çok sert çarptı. Şarkının son kelimesi yarım kalırken devrileceğim an kollarımdan sıkıca tutuldum. Tekin gibi gevşek değil sımsıkı. Yoksa devrilirdim. Burnuma yeni sönmüş sigaranın kokusu gelirken aniden bir curcuna oldu, ben başımı kaldıramadan başka eller girdi araya ve başım iyice döndü. Bizimkilerin sesleri duyuldu ve benim bu geceki son kahramanımın elleri ayrıldı kollarımdan.

"İyi misin?" diye bir erkek sesi duydum o kollar tamamen kopmadan benden. Tekin değildi bu.

Çok tok, böyle hiç duymadığım, sıcacık ama ağız yakan; sütle yumuşatılabilecekken öyle sert ve içimi çok zor olan kahve gibi. Evet evet, biraz önce içtiğim kahve gibi. Acı ama ağız sulandıran, arzulanan, çok istenen ve güzel, çok güzel... Böyle içmeden önce çok istenen ama içince çok sert gelen ya da içmeden önce hiç istenmeyen ama içince böyle rahatlatıp gevşeten lakin ne olursa olsun vazgeçilmez bir kahve gibi. Evet kahve. İçtiğim kahve gibi...

Ben kahve sesli adama bakacakken alındım onun kollarından ve savrulmuş saçlarımı önümden çekip bakamadan ilerletildim. Tekin, "Kusura bakmayın, çok özür dileriz biraz sarhoş," diye mahcupça konuştu. Kızlar beni zorla yürütürken yine duydum o sesi.

"Mühim değil," dedi.

Kahve kokusu, kahve tadı, kahve sesi. Kahve, kahve ağacı, kahverengi... Aklımda birçok şey ama tek gerçek. Kahve. Kahve ses...

Kafamı çevirdim ona ama o sırtını dönmüş içeriye giriyordu. Saliselik gördüm ya da görmedim çehresini ve gülümseyerek bağırdım. Bu gece hiç bağırmadığım kadar.

"SENİ PAMUKLARA SARMALAR SARARIM
NE BEDEL İSTERİM NE HESAP SORARIM"

İlerleyen beden duraksadı, bana dönüyorken kafam aniden kızlar tarafından bir baykuş gibi zorla önüme doğru çevrildi ama ağzımı kapatmalarına izin vermeden tamamladım nakaratı bağırarak.

"NE SİTEMLE GÜZEL KALBİNİ YORARIM

SAKINMA TATLI DİLLERİNİ."*

Ama sadece nakaratı tamamlayabildim çünkü susturuldum. Ağzım kapatıldı. "Rezil olmadığımız kimse kalmadı," diye söylendi biri. İlerledik, caddenin dibine kadar geldik. Önümden fıldır fıldır geçen arabalara başımı iki yana sallarken, "Ağzını açacağım ama bağırma!" diye kızdı Defne. Nefes alamıyordum artık. Çok geçmeden elini ağzımdan çekti ve sitemle devam etti.

"Abarttın ama," dedi yüzüme bakarak. Taksilerin hiçbiri durmuyordu. "Valla yeter. Bak eğer Timuçin Hoca seni böyle görürse... Tamam, bütün gün bas bas şarkı söyledin artık yeter. Gidip başkasının masasına oturuyorsun, adama kafa attın, millet çalışıyor bas bas bağırıyorsun kapalı alanda. Bin pişman olduk dışarı çıktığımıza."

Gözlerimi başka yere çevirdim, kahveyi düşündüm. Kahve sesli olduğunu daha önce söyleyen olmuş muydu? Saçma mıydı bu? Hayır değildi, dünyanın en mantıklı şeyiydi. Ses kahveli olur mu denmemeliydi. Oluyordu. Ben de yeni öğrenmiştim.

"O kadar içmesine biz izin verdik. Bir yerden sonra bilinçsiz içti. Engel olacaktık."

Derince iç çekip omuzlarımı indirip kaldırdım. Bir şeyi eksik söylüyorlardı. "Şey," diye mırıldandım. "Bir de şey," diye devam ettim. "Kahve de içtim," deyiverdim aniden. "O adamın kahvesinden içtim bir de. Ama bir yudumcuk. Yemin ederim ama kalp çizdim bardağına. Vallahi. Ödedim borcumu."

Yola bakan Tekin de dahil herkes bana baktı ve bir ağızdan konuştu. "Ne?" Sonra aynı anda kahvecinin camdan duvarlarına baktılar. Ben de onlarla beraber. Başta bulamadım, bütün masalar yerinden kayıyordu ara ara ama gri bilgisayardan tanıdım. Sonra masada oturan adama baktım. Kahveye uzanışını gördüm, onu avuçlayışını, sonra içişini ve en son yüzünü...

"Ay içti!" dedi Defne!

"Ay çarptığı adam o!" diye devam etti Pınar.

Kahve sesli adam... Yüzünü arabaların dengesizce parlayan ışıklarından olacak çok net göremiyordum, gördüğüm de kesildi zaten.

* Sezen Aksu'nun *Erkek Güzeli* adlı şarkısı.

"Ay bize bakıyor!" Üçlemeyi Tekin tamamlarken herkes kork
önüne döndü, benim de kafamı zorla döndürdüler.

Sonunda bir taksi durdu, ben bize bakıyor mu diye merak ede
bakmaya çalıştım ama taksiye bindirildim bir suçlu gibi. Tekin, beni
polis memuru gibi başımdan baskı uygulayarak bindirdi. Kapı hı
kapandı, araç hareket etti. Biz üç kız arkada, Tekin öndeyken her
poşetten kahve çıkarıp uzattı. "İçirin içirebildiğiniz kadar."

Kahve bardaklarını görür görmez kıkırdarken işaretparmağımı k
dırıp söz almak istedim. "Bir şey sorabilir miyim?"

Kıkırdamam durdu çünkü hepsi aynı anda, "Sorma!" diye yüksel
Omuzlarım da yüzümle beraber düştü, sıcak kahveden bir yudum zo
içirildi. Güzel değildi, onun kahvesi daha güzeldi. Kızlardan kurtula
öne doğru uzattım kafamı ve taksiciye, saçları kırlaşmış amcaya yakla
tım.

"Amca sana sorabilir miyim?" dedim gülümseyerek. Kızlar beni geri
çekmeye çalışsa da sıkıştırmıştım kendimi. Adamın gözleri yoldan bana
kaydı, diğerlerinin aksine, "Sor kızım," dedi.

Bunu sormasam ölecektim sanki.

"Şimdi ben birinin kahvesini içtim sonra o benim içtiğim kend
kahvesini içti; şimdi o mu bana kırk yılı kilitledi yoksa ben mi ona kırk
yılı kilitledim ya da ikimize toplam seksen yıl mı kilitlendi?"

Adam önce bana sonra Tekin'e baktı. Ardından kızlar beni zorla
çekti, tekrar öne çıkmayayım diye de kıstırıp ağzıma kahveyi verdiler.
Sızlana sızlana kahveyi içerken son kez mırıldandım.

"Yağızım, yiğidim, erkek güzelim..."

XII

HURAFELER VE İNANÇLAR

Bir yol; zamanında çoğu durağı bir zelzeleye kurban giden, geriye kalan durakları sahibi tarafından kendi elleriyle yıkılan boş bir yol bu gece dudaklarını dudaklarıma devirmiş bir adam için yeniden açıldı imara. Fetih, beni dudaklarımdan öyle bir yakaladı ki bedenim tutunamadı da devrildi geriye doğru ama içimde bir güç şaha kalktı, ufak bir umut filiz verdi ve ben seneler sonra bir durağı inşa edecek isteği kendimde buldum. Fetih, beni öyle bir öptü ki inanç dudaklarından dudaklarıma, oradan da içime sızdı.

Sanki o durağı inşa edebilecektim. Zorlanacaktım, kıvranacaktım ama inşa edecektim. Annem haklı çıkacaktı, kuşlar göç ettikleri yerden gelecek; inşa olmuş durağın üzerinde raks edecek, cemre düşecek, bahar gelecekti.

Fetih'in eli yerini, yanaklarımı; benim elim yerini, ensesini, tuttu. Ben karların üzerine, o benim üzerime devrildi. O birkaç saniyede dudakları sadece yerini kavramak, algılamak, hissedebilmek için sabit durdu. Saçlarımın arasından eriyen karın ıslaklığını hissettim, diğer elim Fetih'in saçlarına tutunmuş kar tanelerini ezdi. Yüzüm neredeyse ellerinin arasında kayboldu, ilk kez öpüşüyormuşuz gibi değildi. Heyecandan çok bağımsız bir his vardı Fetih dudaklarımı kana kana öperken. O kadar hafiflemiş hissediyordum ki bir kar tanesi gibi ansızın eriyip gidecektim. Kalbim mi çıkacak gibi atıyordu? Çıksaydı. Kar tanesi gibi eriyip gidecek miydim? Gitseydim. Tam şu an Fetih'in pamuk gibi dudakları dudaklarıma ayrı bir özen gösterirken ne kadar süre sadece onun beni öpmesine izin verdim bilmiyorum. Bu bir öpüşmenin yanında sömürmeydi de. Suyun altında nefes almadan durduğumuz sürenin de üs-

tüne çıktık muhtemelen, öyle ki dudaklarımız bir an ayrıldığında, teneffüsün ardından alınan bir nefes kadar keskin oldu soluklarımız. İki belki üç. İçime büyük bir nefes çektim, Fetih'ten önce davrandım. Tekrar birleşti dudaklarımız. Daha şiddetli. Az önce tek öpen oydu. Hisseden ben. Tam da şu an öpüşen de hisseden de bizdik.

Öyle ki tavırlarımız hırçınlaştı, Fetih'in yüzümü avuçlayışı sertleşti. Az önce okşadığım saçları ellerimin arasında çekiştirildi. Dudaklarımızın savaşı dillerimizin savaşına döndü. Bir yarış başladı; dişlerimiz, dudaklarımız ve dillerimiz aynı anda yedi birbirini. Zarif bir öpüşmenin ötesine geçti. Başlarımız sabırsızca ritimsiz bir şekilde sağa ve sola gilerek dudaklarımıza destek oluyor, burunlarımız zaman zaman eziliyordu. Daha fazlası. Bir adı olsaydı bu öpüşmenin kesinlikle daha fazla olurdu adı. İkimizin ağzından da aynı anda kısık sesle bir inleme döküldü, Fetih'in eli anlamadığım bir hızda başımı buldu, tekrar aynı sertlikle benim buz tuttuğumu bile anlamadığım yerden kaldırdı. Sırtım ayrıldı yerden, kendimi aniden Fetih'in kucağında buldum. Yerle olan bütün bağlantım kesildi. Bacaklarım iki yana açılmışken, kucağındaydım.

Bu gece, kuytu eski bir sokak lambasının aydınlattığı ıssız bir sokakta, karın orta yerinde, kar tanelerinin altında, Fetih'in kucağında onunla öpüştüm. Dakikalarca. Ciğerlerimiz artık yeter diyene kadar. Yeter durun soluklanın. Bu isyanın ardından alınlarımız birleşti, nefes nefese durduk. Kimsesiz sokağın başından biri geçse bu sesleri duyar ve ürkerdi. Belki yardıma ihtiyacımız olduğunu düşünürdü. Alın alına burun buruna gözlerimiz yarı açık yarı kapalı nefeslendik. Fetih, elini bel boşluğuma bastırdı, sonra da beni bacaklarının üzerinde kaydırarak kendine doğru çekti. Gülümsedim ve gülümsedi. Gözlerimizin içi... Aynı anda anlaşmadan. Bu dünyanın en güzel tesadüfü oldu. Belki de tutkunun ardında kalan, aramızda sıkışan mutluluk bulduğu ilk fırsatta çıkıveriyordu ortaya.

"*Efsun,*" dedi, isyan eder gibi değil, şükreder gibi. Gözlerimi yumdum, derin bir nefes alıp sadece mırıldandım. Bir buse kondurdu dudağıma ve devam etti.

"*Efsun güzeli.*"

Gülümsemem artan kuşlar gibi genişledi, yüzümde daha çok yer kapladı. Bu kez ben bir buse kondurdum dudağına. Çok tatlı bir oyun oynuyormuşuz gibi bir buse de ondan geldi.

"Efsunların en güzeli."

Efsun.... Adım dünyadaki en güzel isim. En kutsal, en özel... Günün birinde bunun Fetih tarafından bana hissettirileceği söylense bomboş bakardım. Lakin şimdi ismimin onun ağzına yakıştığı kadar yakışan, yaşayan tek bir kişi yoktu. Eğer herkes yaşıyor olsaydı Fetih'i dördüncü sıraya koyardım. Sonra o bir konuşurdu üçe yükselirdi. Oyunu devam ettirdim, bir kez de ben öptüm.

"Güzel Efsun."

Sonra o bir daha konuşurdu ikiye yükselirdi.

Bir kez daha konuşmasın, birinciliğe göz dikmesin, el uzatmasın diye bir busenin ötesine götürmek istedim. Dudaklarına uzansam da o istediğim birleşme yaşanmadan sessiz gecede korku dolu bir, "Efsun!" sesi yankılandı. Ben duraksadım ama Fetih devam etti. Dudaklarımızı bir yapbozun parçası gibi birleştirdi, dilini altdudağımda kaydırdı ama o ses daha da yaklaştı. "Efsun abla!" diye yeniden seslenildi bana. Sesler Burcu ve Zeliha'ya aitti.

Fetih'i kendimden ayırmaya çalıştım ama o beni bırakmadı aksine daha çok çekti. Ya duymuyordu ya da duyuyor da kasten bırakmıyordu. Ben ayrılmaya çabaladım o daha baştan çıkarıcı bir şekilde öpmeye devam etti.

İşin sonu sokağa düşen uzun gölgeleri oldu. "Yuh!" sesini duydum önce, ardından Fetih'i omuzlarından nasıl ittiğimi şaşırdım. Ben Fetih'i ittim itmesine de Fetih bir an Burcu'nun gölgesine baktı, ardından gözlerini kapatıp açtıktan sonra dudaklarıma uzanmaya çalıştı ama kendimi nasıl attığımı şaşırdım kucağından. Öyle ki karın üstünde yarım tur yuvarlandım, Burcu'nun Zeliha'nın gözlerine kapanan ellerine baktım.

Bir elinde ne zaman düşürdüğümü bilmediğim tansiyon aleti, diğer tarafta muhtemelen koşarken düşürdüğüm telefonum. Tepemize dikildiler, Fetih'e zerre kadar bakmadan bana konuştu. "Ciddi misiniz ya?" dedi yerin dibine sokmak isteyen bakışlarla. Sonra aniden ellerindekileri salladı ve bana çıkıştı. "Kaçırıldığını sandık. Bunları da bana işaret olsun diye kasten düşürdüğünü." Bedenlerimizi süzdü. "Hani mesela Roma'da falan olsak anlayacağım ama Urfa burası ya," dedi başını kınarcasına iki yana sallarken. Zeliha, gözlerini Burcu'dan kurtardığında bize baktı şaşkınca. Benim telefonum Fetih tarafından çekip alındı Burcu'nun

elinden. Fetih kalktı, ardından bana uzandı. Kollarımdan tutarak beni de kaldırdı bir çırpıda ama bırakmadı. Neredeyse kabanına sokacak, sonra da önünü ilikleyecekti.

"Hayırlı geceler," dedi Burcu'ya bakmadan, Zeliha'yı da yanına çekti ve önden yürütmeye başladı.

"Ne hayırlı geceleri ya?" diye arkamızdan bir ses geldi, sonra biri adım adım yetişmeye çalışan biri.

"Bu gece burada kalacaklar."

Fetih'in adımları aniden durdu, beni de kendiyle beraber durdurdu. Ben o sıra yanan dudaklarımı yalamakla meşguldüm. "Karımı ve kardeşimi almaya geldim," dedi Fetih hoşnutsuz bir şekilde Burcu'ya bakarken.

Burcu'nun gözleri bana indi, tek başımıza olsak yine beni sinirlendirecek şekilde konuşurdu. O şekilde baktı. "Karın da kardeşin de bu gece bende kalmak istiyor?" Gözleri bendeydi bir onay ister gibi.

Fetih'in de gözleri bana döndü, iki parçalayıcı bakıştan zorlanmadan bu gece burada kalsaydım bile aklımın kalacağı yeri seçtim. "Burcu biz evimize dönelim," dedim gülümseyerek. "Teşekkür ederim bugün için." Bir an suratıma tükürecek sandım. Baskıladı beni. Fetih, bunu fark ederek beni sinesine çekti, Burcu'yla olan göz bağımı kesti ve ilerlemeye başladı yeniden.

"Efsun çantan *yukarıda*," dedi arkamdan. Adımlarım durdu, tam Fetih'in ellerinin arasından çıkacakken, "Boş ver boş ver," diye engel oldu bana. "Yenisini alırız onun olsun."

Gözlerimi ona diktim, yüzünde acele bir tavırla bir an önce arabaya bindirmeye çalışıyordu beni. "Fetih, arabamın anahtarı içinde."

"Olsun olsun yenisini alırız." Zeliha'nın kıkır kıkır gülüşüyle Burcu tüm küfürlerini yuttu sanırım.

"Yemeyeceğim Efsun'u," diye çıkıştı. Fetih nefretinin kabardığını hissettim. "Bıraksana kadını gelsin çantasını alsın."

Fetih, sırtının dönük olduğu kadına bakmadan ağzının içinde bir şey geveledi ama değil Burcu ben bile duyamadım. Sonra uzaktan kumandayla açtı kapıları. Zeliha, Burcu'ya sarılıp vedalaştığında Fetih bana fırsat vermeden arabaya bindirdi. Kaçacakmışım gibi davranıyordu. Burcu, Zeliha'ya sarılırken uzaktan yüzüme tükürdü. Beni öldür-

çekti ama bilmiyordu ki gecede onun ölüm var Efsun sözleri de etkili olmuştu.

"Bir şey sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin."

"Sorma."

"Efsun ablanın cevabını kabul ediyorum ve soruyorum," dedi. Arka koltuktan başını aramızdaki boşluğa uzatmıştı.

"Ben uyanıp Burcu ablayla aşağı inmeseydim beni almak aklınıza gelmeyecekti değil mi?"

Yanağını avuçladım, şakağından öptüm hemen. "Saçmalama! Unutur muyuz biz seni?" dedim ama benden sonra kuvvetli bir destek gelmedi. Zeliha, benimle yanak yanağıyken abisini işaret etti.

"Unutan unutuyor."

"Yani yolun buralarında aklıma gelirdin ve döner alırdım seni." Hayretle ona döndüm. "Hayır, şaka yapıyor o!" desem de Zeliha çoktan inanmış ama bozulmamıştı.

"Neyse ki Efsun ablam var," dedi böbürlenerek. Yan taraftan kısık sesle gelen, "Neyse ki," deyişini duydum ama belli etmedim. Eve varana kadar Fetih'le birbirimize attığımız birkaç kaçamak bakıştan öteye gidemedik. Utanıyor olamazdık değil mi?

Önce Zeliha'yı uyuttuk sonra odaya geçtim. Çok hızlı bir duş alıp, saçlarımı kısmen kuruttum. Bakım kremini sürdüm, tüm vücudumu nemlendirip üstümü giyindim. Geceliğimin açıkta kalan yakasından siyah braletimin önü gözüküyordu. Aynadan kendimle göz göze geldiğimde ancak anlayabildim gülümsediğimi. Gözümün içinin gülüşü, ısırdığım dudaklarım, belirginleşmiş elmacıkkemiklerim yüzümün genel yorgunluğunu gizliyordu.

Bugün saatlerce ağlayışım gözlerimde şişkinlik yapmıştı mesela ama ben oraya odaklanmadım. Dudaklarıma odaklandım. Olduklarından daha dolgun duruyorlardı. İçimde beni tırmalayan bir şey vardı, susmak bilmiyordu. Ne olduğunu biliyordum. Burcu çok haklıydı. Beynim çok yüksek sesle konuşuyordu. Hele ki ben biraz olsun duymamak için çabalayayım bağırıp yerden yere vuruyordu kendini. Tıpkı şu anki gibi.

Ama hayır onu duysam da dinlemeyecektim. Bakıp görmeyecek, duyup dinlemeyecektim. Kulağım da gözüm de başka bir şeydeydi.

Beyni dinlemek, kalbi dinlemekten daha zordu ama beyin işin sonunda iyi ki onu dinlemişim dedirtirdi. Beyni dinleyerek uzun vadeli kazançlı çıkılırdı. Ama vaziyet bu ya, bu kez sanki farklıydı. Ben beynimi dinlemeyecektim ama yine de uzun vadede kazanacaktım. En uzun vadeli kazancım olacaktı bu. Çok çok uzun seneler. Aynadan bir kez daha göz göze geldim kendimle. Yanaklarım çatlayacaktı. Öyle bir gülümsemeydi bu. Bu kez kazanacaktım. Hissediyordum bunu.

Bu güveni Fetih veriyordu bana. İyi ki diyecektim zamanı gelince. İyi ki Fetih'e güvenmişim. İyi ki bu kez beynime kulak vermemişim. Bak diyecektim. Bak nasıl güzel oldu her şey. Bak nasıl mutluluk sana da var. Bak nasıl senin de hakkın. Bak nasıl bin pişman edilmedin. Yerden yere vurulmadın. Yüz parçaya bölünmedin. Bak iyi ki dinledin kalbini. Diyecektim ben bunları. İçimde öyle bir umuttu ki filizlenen orman olacaktı zamanı gelince hissediyordum. İnsan bir filizi orman sanır mıydı? Ben sanıyordum. Fetih, öylesine sıkıca tutmuştu ki elimden benim henüz ona tutunmamış elim belli bile olmuyordu. Fetih, öyle sıkıca tutmuştu ki elimden o durağı inşa edebilecektim.

Çıktım banyodan. Boylu boyunca uzanmış beyaz, vücudunu tamamen sarmak yerine uyumak için oldukça ideal olan tişörtüyle tavanı izleyen Fetih'i gördüm. Muhtemelen dalmış olacak ki bana bakmadı, çıktığımı fark etmedi. Derin bir nefes aldı, yatağa yürümek istesem de elim ondan önce yan tarafta duran boş bardaklarımıza kaydı. Çay içmiştik içimiz ısınsın diye. Bardaklarımız duruyordu öylece. Almak istedim, uzandım da ama bileğimden yakalandım bir suçlu gibi. Ben tavanda bir şeye dalıp gitmiş varlığımı fark etmemiş sanıyorken yatağa çekildi bedenim.

Yan tarafa düşerken, "Ay," diye yükseldi sesim. Ben yorganın üstünde o yorganın altında kalmışken saçlarım önüme dökülmüştü. "Ay Fetiih," dedim irileştirdiğim gözlerimle. Yüzüme dökülen saçlarımı üfleyerek geri çektim, bu üfleyiş Fetih'in saçlarına da vardı.

"Efendim Efsuun?

"Hiii," diye bir nida koptu ağzımdan. "Ne kadar güzel söyledin adımı, bir kere daha söylesene."

Beni taklit etmişti belki ama çok daha güzel bir şey çıkmıştı ağzından. O kadar çok dudaklarıma bakıyordu ki... "Öyle çıktı ağzımdan. Bir daha ne zaman çıkar bilmem."

Eli ilgiliyle geceliğimin önüne gitti, zaten ilk üç düğmesinin iliklenmeyişi yeterince açıklık veriyordu. Parmak uçları yavaşça gerdanımda dolaşırken gözlerim önce kısıldı. Kasti olarak mı bilmiyorum ama tahrik ediyordu beni.

"Morarmış," dedi. Mırıldanarak onayladım. "Tenim çok hassas."

"Biliyorum," dedi önce. "Peki canını yakıyor mu?" Tekrar mırıldandım, bu kez olumsuz olarak iki yana salladım başımı.

"Güzel," dedi memnuniyetle. "Derin kadar hassas davranmak neredeyse imkânsız." Bildiğim gerçeği açıkça dillendirdi. İstemezdim de zaten bu imkânsız şeyi. Fetih, kolumdan biraz sıkı tutsun parmak izlerini yine görürdüm ben. Nemli olan saç uçlarımı aldı bu kez parmaklarının arasına.

"Isındın mı?"

"Isındım."

"Güzel."

O eli saçlarımdayken ne düşündü bilmem ama ben birden fazla şeyi düşünüyordum. Daldan dala kondum. "Zeliha dünyanın en huzurlu uykusunu uyuyor gibi değil miydi?" cümlesinde durdum.

"Ondan huzurlu uyuyan yoktur ki zaten," diye destekledi beni. Bu gece aynı şey bize de olacaktı. "Ruhumuz huzurluysa, uykularımız da huzurlu olurmuş. Yani... Gittiğim psikolog öyle bir şeyler söylemişti. Doğrudur herhalde."

İlk kez psikolog konusunu açtı. Bu konu hakkında konuşmaya çok gönüllü olmadığını söylemişti en başta. Ben de saygı duymuş, hiçbir şey sormamıştım. Yine üstelemedim, gitmesi yeterdi zaten benim için. Hazır konu buraya değinmişken aklıma zaman zaman gelen ama ertelediğim şeyden bahsettim.

"Fetih, sana bir şey söyleyeceğim."

"Dinliyorum."

"Hani sana bir kere tokat atmıştım ya..." Bazen boşluğa düşerdim aklıma gelirdi. Elim vurduğum yanağına gitti, o an değil ama şu an bir sızlama hissettim. "Özür dilerim," dedim tüm samimiyetimle. O nasıl

tedavi olacak erdemi gösterdiyse sıra da bendeydi. Çok uzun zamandı hem de. "Öfkeyle yapılmış yanlış bir hareketti. Çok iğrenç bir açıklama ama o an o kadar sinirliydim ki mantıklı düşü-"

Belimi geceliğimden kavradı, sanki birbirimize çok uzakmışız gibi beni kendine çekti. "Saçmalama Efsun," dedi burnumu burnuna sürttü. "Geçmiş gitmiş aklıma bile gelmeyen gereksiz bir ayrıntı. Önemi yok."

"Nasıl önemi yok? Var önemi," diye direttim. "Şiddetin kadını erkeği mi olur? Vurdum mu vurdum. Bırak da özrümü dileyeyim. Tokat tokattır. Kimin attığının ne önemi var? Ağzımız var dilimiz var, konuşmak neyime yetmedi? Çok çirkindi yaptığım. Hem benim gibi bir hanımefendiye hiç yakışmadı."

Dudağımın kenarından öptü. "Efsun, Efsun..." dedi içli içli. Yine tek derdi benmişim gibi. İsyankârdı. Efsun derken ya isyan ya da şükrederdi Fetih. "Bazı anlarda konuşmak yerine bana tokat atmanı tercih ederim inan."

"Ben her zaman konuşmayı tercih edeceğim ama. Şiddet yok, bana da yok. Ayıptı yaptığım. Özür dilerim." Yanağını okşadım. "Öpmemi ister misin?" diye sordum. "Hani özür mahiyetinde." Tam da vurduğum yerden. Vicdanım rahatlasın diye. Onun canına minnetti tabii. Gerindi yerinde, yüzünü iyice meydana çıkardı.

"Öp öp, dudağını korkak alıştırma."

Dudaklarımı yaladım, elimi çekip yanağını öptüm. Birkaç farklı yerden. Sonra o başka bir noktasını işaret etti orayı da öptüm. Sonra başka bir yeri, orayı da. Alnını keşfe çıktık sonra. Şakaklarını, alnının her yerini. Misler gibi kokuyordu. Pak, tertemiz bir kokuydu bu. Sonra diğer yanağına geçtik. Yüzünde bir gezintiye çıktık desem yeriydi. Çenesine indik, sakallarından öptüm. Sonra boynundan öptüm. Dudaklarım nabzına denk geldi, o kısma dudaklarımı iyice bastırdım. Bir süre kaldım da orada. Nabzı hızlı hızlı atıyor, dudaklarımın altında, "Ben yaşıyorum," diye haykırıyordu. Fetih yaşıyordu. Nabzı da atıyordu. Saydım bir süre nabzının atışını ama bildiğimiz saymalardan olmadı bu. Bir dedim iki dedim başa sardım sonra.

Fetih yaşıyordu.

Onu öylesine aramak, onu yaşatıyor olmak.

Başa sardım saymayı. Bir iki.

Bu ne yaman çelişki?

Hangi öylesine iki andı?

Başa sardım saymayı. Bir iki.

Onu aramama ihtimalim daha yüksekti oysaki.

Tam da öptüğüm yerden yaşıyorken, düşünüyor muydu benim gibi? Aşamadığım, ne zaman aşabileceğimi bilmediğim farkındalık vücudumda bir ateşi yükseltti, başımı Fetih'in koynundan çıkardım. Yüzünde es geçtiğim dudaklarına bastırdım bu kez dudaklarımı. Yüzünü aldım avucumun içine, birkaç saniye durdum orada. Sıcacıktı. Soğuk değildi ama soğuk olma ihtimali deşiyordu beni. Vurmuyordu, kırmıyordu, deşiyordu.

Her şey yalandı, herkes yanlıştı. Ölümü, bu dünya üzerinde benden çok kimse bilemezdi. Tecrübe de bendim, usta da bendim. Unuttuğum da yoktu, görmezden geldiğim de. Hastanede bir çocuğun iki yaşında olduğunu duyuyordum, duruyordum. İki numaralı hasta giriyordu içeri ben yine duruyordum. Saat iki oluyordu ben yine duruyordum.

Fetih, bilmedi ama gözlerimin pınarlarında bir birikinti hissettim, belimdeki elini daha sert kullanıp bedenlerimizi birleştirdi. İçimdeki acı ilk kez bir inlemeyle dudaklarımdan döküldü, her şeyden bihaber Fetih'in belimdeki baskısı azaldı. Teni sıcacıktı. Sıcaktı, ben bu duruma senelerce tutunabilirdim.

Soğukla yakinen tanışırdım, sıcağın kıymetini çok iyi bilirdim.

Sırtım tamamen yatakla bir bütün oldu, Fetih'in bedeni yarı yarıya üzerime çıktı. Bir bacağı bacaklarımın arasındaydı ama yükü üzerimde değildi. Omuzlarına tutundum. Yavaş ama tutkulu bir öpüşmenin içerisindeydik. Dişlerimiz de işin içindeydi ama hoyratça değildi. Tutkunun içinde bir oyuktaydık, içinden zarafet akıyordu.

Ellerim tişörtüne gitti, çıkarmaktan daha önce bir amacım vardı. Ellerim yavaş yavaş gitti ve Fetih'in bel gamzelerini buldu. O çukuru sevdim, okşadım. Dünyanın en güzel ikinci hissiydi. İlki muhakkak Fetih'in dudaklarıydı. Onun elleriyse olması gereken yerdeydi. Benlerimde.

O çukuru sevdim, okşadım ve tırmaladım. Hazır fırsat elime geçmişken neyi istediysem onu yaptım. Ve o tırmalama üzerimdeki bedeni biraz zıvanadan çıkardı, ilk inleme koptu ve aynı anda kendini bana

bastırdı. Fetih'in tişörtünü üzerinden sıyırdım. Dudaklarımız ilk kez ayrıldı, tişört elimden kayıp gitti, alın alına nefeslendik.

"Efsun," dedi. Bir sesin rengi değişir miydi? Dokusu, ayarı. Her yeyiyle bambaşka söyledi ismimi. Burnunu saçlarıma sürttü aniden. "Kokun," dedi. "*Efsun gibi*," diye tamamladı. Anlayamadım o an. Kafam allak bullak oldu kısa zamanda. Bir eli geceliğimin üzerinde dolandı. "Tenin de *Efsun gibi*."

Saçlarıma dokundu. "Senin saçların da *Efsun gibi*."

Efsun gibi. Güzel değil. *Efsun gibi*. Hoş değil. *Efsun gibi*. Efsun bile *Efsun gibi*. Efsun benden bir isim olarak uzaklaştı başka bir şeye dönüştü. *Efsun*. Fetih'in iltifatıydı artık... Fetih iltifat etmeyi bilmiyor değildi, Fetih'in iltifatı başkaydı.

Dudağımdan öpüp geri çekildi. Dudaklarımız hiç duraksamasın istiyordum. "Efsun," dedi tekrardan. Göğsüm nefes nefese inip kalkıyor, Fetih'in avucunun içi şifa gibi vücudumda geziniyordu. "Zorlu," diye tamamladı sonrasında. "Efsun Zorlu," diye tekrar etti. İlk kez bana soyadımla hitap etti. "Günün birinde o durağın yapımı bitecek." Yanağımı okşarken şu an neden öpüşmek yerine konuşuyorduk anlamıyordum.

"Tam da o gün Efsun Karadere diyeceğim sana." Kaşlarım çatıldı. Karadere olmama lüzum yoktu ki? Ben sahiden duygusuzun teki miydim? Şu an sahiden anlamıyordum onu. "Yarınımız belli olacak, bir hafta sonramız da bir ay sonramız d-"

"Fetih," diye girdim araya. "Bunun için Karadere olmama gerek yok. Bir önemi yok bunun." Benden yana mı bir şeylerden şüphe etti bilmiyordum.

"Var Efsun," dedi bastırarak. Kendini benden uzaklaştırmamıştı. "Akışına bıraktın sen, o durağı inşa ediyorsun. Yükünü, korkularını görmüyor muyum? Seni senden de çok anlarım ben. Nelerden korkuyorsun farkında değil miyim?" Dillendirmiyordum ama görüyordu. "Pamuk ipliğindesin hâlâ. Bak gör benim bağımlı oluşumu. Nasıl hızlı bağlandığımı gör. Bağlandım mı bırakmadığımı gör. Kokunu aldım ölsem unutmam, dedim. Unutmadım, unutturmadım." Alnını alnıma yasladı.

"Şimdi daha da fazlasını alırsam buna da bağımlı olurum. Gel bana sor sabahlara kadar dibimdeyken sevişmemeyi. Gel sabahlara kadar anlatayım sana. Ama sen pamuk ipliğindeyken ben hep daha fazlasını

isteyecek kadar yüzsüzleşirsem, ki isterim, o ipi koparacak bir şey yaparsam ne durak kalır ne yol." Yüz göz olmamızı istemiyordu. O denli bir birleşmenin beni bir sorumluluğa, onu istekler silsilesine iteceğinden korkuyordu. Olur muydu bunlar? Bilmiyordum.

"Sabırsa sabır. İradeyse irade. Beklerim. Seni de o durağı da beklerim. Öyle bir beklerim ki adım sabır taşına çıkar. Geçip karşıma o durak artık var dediğin günün gecesi, yarınımızın olduğu gecenin sabahı; o günden sonrası Efsun, sabahlara kadar sana anlatacağım tek kelimem olmaz ama benim bilmem lazım, Efsun yarına da var bilmem lazım. Birkaç gecelik isteğin kurbanı değil bilmem lazım."

Efsun yarına da var. Fetih, yarın olmadan bir şey olmayacağını açık açık söylüyordu. Kızamıyordum. Tek kelime edemiyordum.

"Efsun, her şeyiyle benim mahremim diyebilmem lazım. Bugün var ama yarını muallak olmaz Efsun. Belki sığlık dersin buna. Benim mahremim bu. Sınavım da sabır. Duraksa durak. Aysa ay. Yılsa yıl. Üç gün önceye kadar şu konum mucize bile değildi bu mu dokunur bana? Beklemek mi zoruma gider? Beklemek bile mucizeydi. Beni de bulmazdı. Bu ne demek tahmin bile edemezsin. Anlıyorsun değil mi beni?"

Soluklarımız çoktan düzene girmişti. İstemsiz bir hüzün çöktü üstüme ama başımı salladım. "Elimden geleni yapacağım o inşaat çabucak bitsin diye, söz."

Bende olan o hüzün onda yoktu sanırım, güldü sonra yanağımdan öperken kendini yanıma bıraktı.

"Ben de sana yardımcı olacağım," dedi elini karnımın üzerine yerleştirirken. Dünyanın en anlayışlı insanının yanında yatıyordum sanki. Karnımı okşarken neler yapacağını anlattı. Bir anda ortamın havası değişti.

"Önce seni bal kaymakla beslemek lazım," dedi ne alakaysa. Karnımı okşuyordu bir taraftan da. "Zayıfladın, süzüldün. Koruyamadık kilonu, elbirliğiyle erittik seni."

Ona baktım uslu uslu. Tartılmamıştım ama kıyafetlerim bol geliyordu, farkındaydım.

"Farkındayım ben her şeyin, bir bir farkındayım. Merak etme."

Hiç kimse anlamıyordu beni, Fetih'in anladığını hiç kimse anlamıyordu. Bitik bir hale geldiğimi görüyordu. Neden deli gibi kaçtığımı

görüyordu. Sebebinin ne olduğunu görüyordu. Nelerden korkuyordu, biliyordu.

"Yormayalım ama beni. Malum durak falan inşa ediyorum, işim başımdan aşkın." Bunları söylerken ellerime bakıyordum. "Cilt bakımımı da aksatmayalım, kırılmış makyaj malzemelerimi de yeniden alalım da üzülmeyeyim. Hani durak inşa ediyorum ya, mutsuz olursam iş gücüm azalır diye diyorum ben. Yanlış anlama."

Göz ucuyla tepkisini ölçmek için Fetih'e baktım. Süzüyordu beni. Sonra bir an gözlerini yumup bir şey söyledi. Sabır çekmiştir diye hiç sorgulamadım ve devam edesim geldi ama aniden elmacıkkemiğimden ısırıldım.

"Ah! Acıdı!"

"Acısın!"

"Şimdi ben doğru mu anladım, biz flörtüz değil mi?" Kimliğinde evli yazan bir kadın için fazla garip cümleler kuruyordum. "Hani sonuçta bir ilişkinin başlangıcı flört etmekle olur. Öyle söyledin değil mi?"

"Tüm bu anlattıklarımdan bunu anladın değil mi?"

"Evet! Çok doğru anladım bence. Başka bir şey de söylemek istiyorsan ekleyebilirsin." Ona da söz hakkı verdim. Alay ettiğimin farkındaydı ama yine de sabır selam davranıyordu.

"İstiyorum," dedi. "Ben senin tadını da aldım biliyorsun değil mi?" Dudaklarıma sürtündü. "Hani hazır konu açılmışken söylemek şart. Tadını aldım bir kere. Ölsem unutmam, bunu da söyleyeyim. Öldürseler de unutmam. Sonrasında sen bana karların içinde çırpınırken bir şey dedin. Neydi? Hı! Cinsel çekim! Onu ne yapacağız? Söyle bakalım," dedi imayla.

"Şimdi söyle bir bakalım, bu cinsel çekimi ne yapalım, nereye koyalım?"

Bu kutsal görev bana verildi, karnım ağrıdı da ağrıdı. Kulaklarım ve yanaklarım yandı biraz. Ne desem kabul görecekti. Ben de gerekeni söyledim.

"Görmezden gelmeyelim."

Sevişmesek bile...

"Yok saymayalım."

"Durağın inşasına yardımcı olur mu?" diye sordu çapkın çapkın.

Hafifçe gıdıklandım, altında iki büklüm oldum.

"Ben kesinlikle öyle düşünüyorum," dedim. Bir daha gıdıklandım. Dudaklarımız birleşmeden önce çok tehlikeli, kalbimi yerinden çıkaracak kadar attıracak şekilde konuştu.

"O zaman iki dirhem bir çekirdek, Efsun gibi halinin hakkını verelim."

Başka bir anda girmeye çekindiğim bu mutfakta, şimdi evimde ailemle kahvaltı yapıyor gibi hissediyordum. Zeliha, kendine birkaç gün daha dinlenme izni vermeden bizimle aynı vakitte kalkmıştı ders çalışmak için. Hızlı davranıyordu, farkındaydım ama yine de müdahale etmiyordum. Mahkemenin sonucu, ona kontrolsüz bir umut aşılamış ve yeniden doğmuştu sanki. Bir hafta önce yoğun bakımda yatan o değildi sanki.

Ona ülserini azdırmayacak şekilde hazırladığım kahvaltıyı yiyebiliyordu. Birkaç kaşık çorbayı zar zor içirdiğim anlarda hastanede ağlamak için girecek delik arardım. Bu bizim için büyük velinimetti. "Kendini çok yorma dinlen olur mu bugün?"

"On günlük açığım var Efsun abla, nasıl dinleneyim?"

Azmine hayran olmamak elde değildi. Dün mahkeme bizim zaferimizdi ama ben o zaferden sonra bile günlerce yatak altından çıkmak istemezdim. Zeliha, özgürleşmiş ruhunun peşinden uçuyordu. Yerinde durmak bilmiyordu.

"Açık kapatılır Zeliha, lütfen yorma kendini. Paketli gıda da tüketme tamam mı? Ben senin için ara öğünler hazırlayacağım çıkmadan. Dinlen sık sık, olur mu?"

Fetih, tek vazifesi buymuş gibi benim ve Zeliha'nın tabağına bir şeyler ekliyordu. Birazdan da ensemize çökecekti yememiz için. "Tamam aklın kalmasın, söz dinleneceğim. Her yediğimi de sana atacağım."

Beni biraz şüphede bırakıyordu ama yine de baskılamadım. Stres yapmasından korkuyordum. Ne kadar uyarsak da hızlı hızlı yedi ve kalktı masadan. Önce beni sonra ağabeyini öptü ve çıktı mutfaktan. "Kendine çok mu yükleniyor?"

"Hayır," dedi Fetih. "Tüm korkusunu attı, rahatlığının belirtisi bu. Zeliha, kendini çok kolay kapatan biri, kötü hissetse biz onu yataktan bile kaldıramazdık."

O benim aksine daha rahattı, daha az telaşla yaklaşıyordu. Doğru söylüyordu. Zeliha, kötü olduğunu gizleyebilen bir çocuk değildi. Ben çok hassas davranıyordum yine de. Sadece onu yine aksatmaktan korkuyordum.

Masada kalan son pekmezli yumurtayı tabağıma koydu, kaçamadım. "Fetih hayır."

"Buraya gel," dedi inatla ama ben ağzımı hep başka şeylerle dolduruyordum. Gerçekten olmaması gereken bir ikiliydi. Yemesem de olurdu ama Fetih tam bir köpek inadıyla sandalyemin altından tutup tek hamlede çekti beni, bacakları bacaklarıma çarptı. Yiyip geçebilirdim ama biraz mızmızlık yapasım vardı.

"Ya midemi bulandırırsa?" Dibime gelmiş çatala mı yoksa çatalın arkasındaki yüze mi odaklanayım bilmiyordum. Dudaklarım hafifçe büzüldü.

"Atarsın ağzından olur biter."

Kaçışım yoktu elbet. Urfa'da bir aileye gelin gelmiştim muhakkak yenecekti o pekmezli yumurta. Gözlerimi yumup çatalı ağzıma aldım. Kendimi en kötüsüne hazırlamış olacağım ki o kadar da berbat gelmedi. Tatlı yumurta. Evet tatlı yumurta. Aşırı gereksiz bir tattı bu.

Ağzımdakini çiğneye çiğneye gözlerimi açarken, Fetih bir yorum bekliyordu. "Yani," dedim muallakta. "Hani kötü değil ama olmasa da olurmuş." Ağzımdaki o tatlılığı çayla dağıttım. "Kimin aklına gelmiş acaba?" diye sorguladım. Fetih'in tek derdi onu yememdi, o yüzden sorumu umursamadan tavayı işaret etti. Ekmeğimden aldığım bir parçayı sadece pekmez kısmına bandım.

"Bence," dedim geçen saniyelerin ardından. "Zamanında birinin canı tatlı çekmiş ama sadece pekmezi ve yumurtası varmış. O şekilde ortaya çıkmış. Hatta daha mantıklı bir hikâye olsun. Kadının biri varmış hamileymiş, canı da tatlı çekmiş. Sadece pekmezleri ve yumurtaları varmış. Ne yapsam ne etsem diye kara kara düşünüp durmuş sonra aklına böyle bir şey gelmiş. Hani kendisi sorun değil, yemese de olurmuş ama içindeki bebek ille de tatlı istiyormuş. Güzel olmamış ama yoklukta iş görmüş. En azından bebek biraz durulmuş."

Evet, sanırım bu hikâyeyi böyle aktarsak, nesilden nesle gitse olurdu. İkna ediciydi. Tatmin de oluyordu insan. Meraklı bir çocuk bunu kabul

edebilirdi bir cevap olarak. Yaşlılar da anlatıverse herkese, efsane olurdu. Ben böyle düşünüyordum ama daha yanımdaki ikna olmamıştı ki...

"Hayır," dedi önce. Netti, emindi, kararlıydı. Sanki onunki daha ikna edici olacaktı. "Kadının biri hamileymiş," dediğinde ansızın gözlerim ona tutundu. Böyle alelade dalgın bakışlarım onun pürdikkati altında ezildi. Bana baktığını biliyordum ama iki Fetih gücünde baktığından bihaberdim. "Cam da hep tatlı çekiyormuş. Bir gün değil iki gün değil. Kocası kara kara düşünüyormuş. Ben ne yapsam da hem tatlı yemiş hem de sağlıklı beslenmiş olur diye. Gitmiş mutfağa almış pekmezi önüne, iki tane de yumurta kapmış. Sonra da böyle bir şey çıkmış ortaya."

Öyle bir üslup, böyle bir eminlik... Bana bunu ben uydurmadan önce anlatmış olsa acaba derdim. Yine de benimki kabul görülsün diye çattığım kaşlarımla dudaklarım hafifçe öne büzüldü. "Kadın nasıl ikna olmuş peki? Ben olmazdım mesela, çikolatalı pasta isterken nasıl tatmin edebilir beni pekmezli yumurta?"

Fetih sırıttı, serseri bir bakış attı. Sonra, "Meslek sırrı," dedi ansızın. İki kelimelik bir cümle denk geldi tam kalbime. Neredeyse ben kaçıracaktım bakışlarımı, ne yapacağımı bilemedim. Neyse ki Fetih attı o uçarılığı üstünden. Daha ciddi bir cevap verdi. "Adamın sırrı yani."

"İyi," dedim kahvaltıma vermeye çalışırken tüm dikkatimi. "Sen kendininkini anlatırsın ben kendiminkini. Hangisi tutarsa." Fetih, bir çatal daha pekmezli yumurtayı uzattı. Zorlamadım yedim. Aklıma bir soru takıldı, çekinmeden sordum.

"Peki nasıl öğreneceğiz hangimizinkinin tuttuğunu?"

Göz kırptı ve gülümsedi. "Elbet öğreniriz. Bir gün. Muhakkak."

Bir kaçış, soluklanma durağı olan nöbetler ne zamandan beri bitsin diye saat saydığım günlere evrilmişti? Acil bu gece sakindi ve ben birikmiş hasta bilgilerini dolduruyordum zamanın geçmesi için. Saat gece yarısını geçmişti, Zeliha çoktan uyumuştu. Sesi soluğu çıkmayan Fetih de galiba uyuyakalmıştı. Telefonuma düşen bildirimi başta görmezden geldim ama saate bakmak için ekranı açık tuttuğumda bildirimde geçen isim dikkatimi çekti.

Fetih Karadere gönderini beğendi.

Fetih Karadere mi? Benim bildiğim tek bir Fetih Karadere vardı, arada sırada gizlice hesabına bakardım ama takipleşmiyorduk. Bildirimin üzerine bastığımda, üç sene önce paylaştığım fotoğrafı beğendiğini gördüm. Fetih, benim hesabıma mı bakıyordu? Yakalamanın verdiği keyifle hemen onu aradığımda ilk çalışta açtı.

"Yakaladım!"

"Elimin ayarına tüküreyim!"

"Ya sen benim özlemimden hesabıma mı bakıyorsun?" diye sordum onu iyice utandırmak için. Sesi soluğu çıkmadı.

"Kürşat'ı bile takip ediyorsun Efsun," dedi sitemle. Fetih'le takipleşmeyi hiç düşünmemiştim. Belki de bu basit bir egosal savaştı. O beni takip etsin diye düşünüyordum.

"Evet... Kuzenlerini de takip ediyorum."

"Ben hariç herkes."

"İyi baktın mı bari hesabıma?" derken telefonuma bir bildirim daha düştü. *Fetih Karadere seni takip etti.*

"Evet baktım." Sesi çok huysuzdu. Bu sesiyle sabaha kadar konuşsa bile sadece dinleyerek eğlenirdim. "Sana bir şey soracağım."

"Dinliyorum."

Bir taraftan ben de Fetih'in hesabına bakıyordum. Elli bine yakın takipçisi vardı ve profili mimar olduğunu bağırıyordu. Kendi hayatındaki düzen hesabında da vardı. Onunla evlendiğimiz zamandan beri zaman zaman girerdim hesabına, son gönderisi altı ay önceydi. Fetih, her mimarlık öğrencisinin ya da mimarlık hayali olan öğrencinin takip ettiği o hesaptı sanırım. Takipçi sayısını başka nasıl açıklayabilirdim ki?

"Bir tane video var öne çıkardıklarında. 2018 yılına ait, üçüncü kısımda." Fetih'in profilinden istemeye istemeye çıktım ve bahsettiği kısma girdim. "Hangisi?"

"Boynunda mor ince bir şal var, kameraya bakarak şarkı söylüyorsun." Ekrana beş kez dokunmamın ardından söylediği videoyu buldum. Sarhoştum, arkadaşlarımla dışarı çıkmıştık ve ben Sezen Aksu'nun *Kaçın Kurası* şarkısını büyük bir coşkuyla söyleyip kameraya doğru yürüyordum.

"Evet buldum," dedim ve videoyu izledim. Dördüncü sınıf öğrencisiydim, yanlış hatırlamıyorsam bir kongreye katılmak için bir grup

olarak İstanbul'a gelmiştik ve dışarıya çıktığımız gecelerden biriydi. Neşemin sebebi neydi hatırlamıyordum, belki derslerden zaman bulmanın karşı konulamaz enerjisiydi ama olduğum yerde dans ediyor ve gülücükler saçıyordum. Şimdi ülkenin dört bir yanına, mecburiyet dağılmış üç arkadaşım vardı yanımda ara sıra kameradan gözüken.

"Orada, o şarkıyı kime söylüyorsun?"

"Efendim?"

"Orada seni kim çekiyor?" diye değiştirdi sorusunu. İlk izleyişimde o tatlı neşemi görmüştüm, ikinci izleyişimde Fetih'in baktığı yerden bakmaya çalıştım videoya. Videodaki cilveli tavırlarım, şarkının tam *çıtır çıtır yemeli* kısmında kameraya doğru yürüyüşüm ve gülüşüm, ona neyi düşündürdüğünü çok geçmeden anladım.

"Fetih, sarhoştum orada."

"Efsun, videoyu çeken kim?" dedi yeniden sakin bir sesle.

"Sınıf arkadaşlarım! Hayatımda kimse yoktu o dönem. Fakülteden arkadaşlarımdı hepsi. O gece kafam biraz fazla güzeldi, Sezen Aksu'nun bütün şarkılarını bağıra bağıra söylemiştim sokaklarda, onlar da çekmiş. Hem ben sandığın gibi bir şey olsa onu orada bırakır mıydım?" diye sordum. İnanmak için sanırım kendine bir zaman verdi.

"Unutmuş olabileceğini düşündüm."

"Ben unutur muyum böyle bir şeyi? Sana sinirlenince ilk işim telefon numaranı silmek oluyor!" Kendimle aramdaki sırrı ansızın ağzımdan kaçırırken dudaklarımı birbirine mıhladım.

"Numaramı mı siliyorsun?"

"Fetih... Açıklayabilirim."

"Allah aşkına bir açıklasana!" dedi. Onun telefonunda ilk evlendiğimiz günden beri *karım* diye kayıtlıyken, bunun sebebini bir gün başına bir şey gelirse ve telefonunu biri bulursa ilk beni aramaları için yaptığı bir şey olarak açıklamıştı, bendeyse ilk günden beri adı ve soyadıyla kayıtlıydı. Bunu her gördüğünde yüzünü ekşitir ve derdi ki *ulan sanki telefonunda başka Fetih var!* Bunu sindiremeden numarasını sildiğimi de açıkladım.

"Numaran ezberimde, sinirim geçince kaydediyorum. Gerçekten... Elimde değil. Verdiğim ilk tepki bu oluyor. Hem ne yani ben seni sinirlendirince hiç mi her yerden beni silmek gelmiyor içinden?"

"Asla," dedi, beni daha çok utandırdı. Yanında çocuk gibi kaldığımı hissettim ve konuyu değiştirdim hemen. "O videoda sandığın gibi bir şey yok, şüphen olmasın."

"Şüphem yok zaten. Unutmuş olabilir misin dedim de numaraları silen kadınsın sen."

"Fetih..." Cevap vermedi. Sanırım benim durak inşama artık daha yardımcı olacaktı ya da ben yine kafamda çok uzattım. "Zeliha, uyudu mu?" diye sordum konuşsun diye.

"Bayağı oldu uyuyalı. Kürşat'ı da zorla yatırdım. Kalkmıyordu çocuğunun başından."

"Süt ısıtsaydın çocuklara," dedim. Evde olmadığım için öylesine mutsuzlaştırdı ki beni bu cümlelerim, zamanın nasıl geçmediğine baktım telefonlardan. Saniyeler sırtında yüklü çuvallar varmış gibi davranıyordu.

"Hallettim," dedi uykulu bir sesle. Yine sustuk, spontane sessizlikler giriyordu aramıza sonra aniden, "Efsun," diye sesleniyordu bana.

"Efendim."

"Senin hep böyle nöbetlerin mi olacak?" O huysuz tını, memnuniyetsiz tavır, hoşnut olmayan ses, sıkıntı, ince keder, mutsuz hal. Tek tek hissedildi, görüldü, duyuldu.

"Nasıl yani?"

"Yani nereye kadar? Hafifleyecek elbet. Hep böyle sürecek hali yok herhalde. Yanlış mıyım?"

Bir sene sonramı düşündüm, üç sene sonramı, beş sene sonramı. Değil azalmak daha farklı bir boyut aldı.

"Doğrusun demek isterdim ama hayır. Özellikle yakın gelecekte artıyor bile."

Ona bu yakın geleceğin önümüzdeki bir on yıl olduğundan bahsetmek istemedim. Daha fazla mutsuz olmasın diye. Morali bozulurdu. Daha bunun TUS'u var diyemedim mesela. O meşakkatli dönemden bahsetmek istemedim. Hadi kazandık devamı ayrı bir olay, dokuz ay boyunca giriş çıkış saatlerinden ötürü güneş görmeyen asistan arkadaşlarım var demek istemedim. Günaşırı otuz altı saatlerden bahsedemedim.

Ses seda gelmedi bir süre, biraz daha konuşmasa yüzüme kapattı sanacaktım. "Böyle iş mi olur?" dedi keyifsizce. "Sizin de eviniz aileniz, çoluğunuz çocuğunuz yok mu? Daha ne kadar artıracaklar? Bu bile fazla."

Haklıydı ama bu bir şeyi değiştirecek miydi? Asla. Fetih, dilerse isyan etsin, bu devran böyle geldi böyle gidecekti. Konuyu biraz farklı yere çekmek istedim. Bunları konuşup moralini bozmak istemiyordum.

"Evde olmamı mı isterdin?" Açık açık dillendirdim katın ağrısını. Bu rahatlık aynı ağrının bende de olmasından kaynaklıydı. Dudaklarımı birbirine bastırdım, karşıda bir ayna vardı, kendime baktım. Dudaklarım birbirine örtülmüş olsa bile gülüşüm engellenememişti. Cilt güzelliği mutlulukla doğru orantılıydı. Gençlik, gözlerinin içiyle doğru orantılıydı. Dün gece bu saatlerde Burcu bana nasıl bitik halde olduğundan acımasız kelimelerle bahsediyordu.

"Şimdiye çoktan uyumuştuk," deyiverdi Fetih, dudaklarım birleşik kalmadı, ayrıldı birbirinden.

İşin nereye gittiğini pek tabii bilerek eridiğimi hissettirmeden, "Sen de iyi alıştın benimle uyumaya," dedim.

Şimdi diyecekti ki, *"Duygusuzun tekisin"* ama biraz dikkatliyse sesimden anlayacaktı. Yanağım masadaki kâğıtlarla bir bütün oldu, gözlerimi yumdum. "Anladık Efsun," dedi hafif tavırlı bir sesle. "Sen kafayı vurunca yatıyorsun. Anladık."

Anladık Fetih, sen de ben olmadan uyuyamıyorsun. Anladık.

"Tabii canım," diye devam ettim. Gidebildiği yere kadar en azından. "Bir sağlıkçıya yatak değil zaman ver, her hâlükârda uyur. Vaktim varsa kafamı koymadan bile uyurum."

Sesi soluğu çıkmadı önce, ince bir zevk aldım. Bu vicdan azabına neden olsa da kırmadım direksiyonu. "İyi," dedi öylece. Kızamadı. Bunun altında az önce sitem ettiği nöbet sistemi olduğunu biliyordum. "Ben de yatacağım zaten şimdi. Koydum kafamı, vurup yatacağım hemen."

Şimdi evde olsam yüzüne vura vura severdim. Bu istek, bir zaman önce eve girmemek için nöbet tutmak için can atan Efsun'u hatırlattı bana. Kilometreleri aşmıştım sanki. Okyanuslar geride kalmıştı. Bir arpa boyu kadar gitmiş gibi gözüksem de dönüm dönüm tarlalar geride kalmıştı. Bunu benden başkası anlamazdı belki ama ben şehirleri aşmıştım.

"Fetiiih," dedim, içimden geldiği gibi. Beynime o kadar kulak vermiyordum ki artık, çığlık bile atıyor olsa şu an içimden geleni sordum. Hiç kulak asmadım kafamın içine. "Özledin mi beni?"

Bu kadar kolaydı işte o bağıran yeri duymamak. Sordum. Duymak istedim çünkü.

"Daha neler," dedi Fetih. "Şunun şurasında kaç saat oldu görüşmeyeli?"

İnadına mı dedi bunu, benim uykuyla alakalı laflarıma ithafen mi yoksa sahiden özlememiş miydi? Olabilirdi. Mümkündü. Aramıza ayrılık girmemişti sonuçta. Yine de laf olsun diye bir evet beklemiştim. Ben ona söylemesem de o söyler sanmıştım. Neyse ki kapı önünde bir hareketlilik yaşandı, kapatmam için bir neden oluştu.

"Fetih," dedim kapıda kaşı oluk oluk kanayan kadına bakarken. "Benim kapatmam gerekiyor, hadi sen de uyu. İyi geceler." Yerimden doğruldum, kaybettiği kan yüzünden tüm rengi çekilmiş, bembeyaz olmuş kadınla göz göze gelmeden hemen önce Fetih'i duydum son kez.

"Efsun," dedi. "Ne özlemi? Kapına dayanacağım!"

Geldiğinden beri kaçıncı kez dışarıda huzursuzluk çıkardığını saymayı bıraktığım adam, mağarada doğup büyümüş ilk insanlardan daha ilkel davranıyordu. Hâlâ elimin altında olan kadını geriyordu. Ödü kopuyordu yükselen seslerden ve bir an önce bitirmem için elinden geleni yapıyordu.

Gözlerim ilk anlardan beri gördüğü başka bir yaraya takıldı, ellerimden biri o kısma hafifçe dokundu. "Burası da mı düşünce oldu?" sesimde bir ima yoktu. Öyle ki başını biraz geri attı ve dokunmamı engelledi.

"Muhtemelen," diye cevapladı beni.

"Ama bu yeni oluşmuş bir yara değil. O zaman birkaç gün önce yine düştün?"

Hareketlerim yavaştı ama attığım sütur canını yakıyordu. Bir an sessiz kaldı, sonra, "Evet," diye geveledi. "Başım dönüyor bu aralar." Sıkıntılı bir nefes aldı, elini kaşıdı yine. "Bitmedi mi, ne zaman bitecek?"

Bunu da kaçıncı soruşuydu bilmiyordum.

"O zaman baş dönmesi için seni gereken yerlere sevk edeyim, ciddi bir şey olabilir. Her düştüğünde bir darbe alıyor oluşun bile çok riskli, elmacıkkemiğini nereye çarptın? Çok orantılı inen bir darbe olmuş, kanı silerken fondötenin de silindi."

Ben konuştukça sıkıldı, elini daha çok kaşıdı, rahatsızca kıpırdanmaya çalıştı. "İstemiyorum," diye bastırdı. "Bitirin artık şunu, başka bir şey istemiyorum."

Dışarıdan yine bir ses yükseldi. Elimdekileri dikkatlice bıraktım, kapıya doğru ilerledim. Kapı kolunu dirseğimle açarken yüzünden meymenetsizlik akan adamın giriş işlemini yapan adama sesini yükseltmesine, abartı kaba hareketlerle konuşmasına şahit oldum.

"Beyefendi," dedim gergin bir sesle. "Güvenliği çağırmamı ister misiniz?" Zaten görmek istediği bendim, direkt olarak üzerime doğru geldiğinde boş güvenlik masasına baktım.

"Bitmedi mi?" diye sordu içeriye bakarak.

"Bitmedi ve çok yüksek sesle konuşuyorsunuz. Hastane burası. Bu kadar insan sizi dinlemek zorunda değil, görevli gelsin ilgilensin sizinle," derken arkada az önce tartıştığı kadınla göz göze geldim. Ne yapması gerektiğini biliyordu, başını salladı. Bir hastanenin güvenlik eksiği bile olur muydu? Bu hastanenin vardı. Daha fazla üstüme yürüdü, tam konuşacakken ben geri girdim, ayağımla iterek kapıyı kapattım.

Genç kadınla göz göze geldim. "İçeri girse daha iyi olacak," dedi. Sapsarı olmuştu gerginlikten.

"Hasta bebek ya da çocuk değilse yanında kimseyi almıyoruz tedavi anında. Hatta çocuk ağlamıyorsa anne babayı da almıyoruz." İşime kaldığım yerden devam ettim. Suskun suskun elini kaşımaya devam etti. Kaşıyarak kanatacaktı şimdi elini.

"Kaç yaşındasın?" diye sordum cevabını bilsem de.

"Yirmi bir."

Çok küçüktü. "Başa alınan darbeler belki de en risklileridir. En basit dille açıklamam gerekirse; felç ya da sakat kalabilirsin, daha anlaşılır bir dille anlama yetini kaybedebilirsin. Yani yirmi bir yaşında yatağa bağımlı birine dönüşebilirsin. Sence bakımını kim üstlenir?" Başımla arkamdaki kapıyı işaret ettim. "Dışarıda seni bir saat beklemeye tahammül edemeyen eşin mi?" Dakikalardır dürüst olsun diye bekliyordum. Belki yine üstümden azar da işitecektim şahsi meselelere müdahale ediyorum diye ama elimde değildi. İçimde kurt vardı ve sonunda çıkarabildim.

"Ya da zaten bu darbeler onun eseri mi?"

Düşme diyerek en fazla bir çocuğu kandırabilirdi. Ya da belki ke-
ni de kandırıyordu. Gözünün içine baktım. Yarım saat öncesine ka-
kapına dayanacağım diyen Fetih geldi aklıma, ceplerime parmak
durup gidince sarmalayacaktım onu. Kapıya dayanmanın da bir
varmış meğer.

Dudakları hiddetle açıldı kadının ama fırsat vermedim. "Ben
rak da bir darbenin nasıl oluştuğunu anlayabileyim."

Kendini geri çekti, "Sana ne?" diye yükseldi. "Sana ne oluyor?
torsan doktorluğunu bil, polisçilik oynama."

Muhtemelen olay büyürse, ben adli vaka olduğuna dair tutanak
tuktan sonra daha fazla bir şeyler yapmaya çalışırsam sorumlu uzman
doktordan bunları işitecektim bir iki saate.

Kişisel fikirlerime yenik düştüm, yine ve yine doktor kimliğim ge-
planda kaldı. "Kendine bunu mu layık görüyorsun?" dedim bastıra bas-
tıra. "Kafanda iki yara daha var, muhtemelen bu denli kanamadılar di-
seni hastaneye bile getirmedi. Gelmene izin vermedi. Bu kadar kanama-
sa, elinin altında ölürsün diye korkmasa yine getirmezdi."

Kısık sesle konuşuyordum ama yine de o kadar telaşlıydı ki dışarıda-
ki duyacak diye ödü kopuyordu.

"Ya sana ne?" İrileştirdiği gözleriyle neredeyse itecekti beni. İtecek ve
kaçıp gidecekti. "Her şeyi siz biliyorsunuz değil mi? Bir sizin aklınıza ge-
liyor. İki sene fazladan okul yüzü gördünüz diye her şeyin mükemmeli
sizde." Gözü aniden elime kaydı, muhtemelen yüzüğü gördü. "Evlisin.
Tamam anladım müthiş bir evliliğin var, eşin de sana çok kıymet veri-
yor, okumuş doktor olmuşsun falan filan sus artık. Sana ne?!"

O kadar öfkelendi ki bana, sanki ona bunu ben yapmıştım. Dışa-
rıdakine bu kadar öfkeli değildi. Nefretle bakıyordu bana. Sınıf kini
sardı onu ama bilmeliydi ki aramızda sınıf farkı yoktu. Ona aynı sıradan
konuşuyordum. Bir kadın olarak söylüyordum bunları.

"Bana kıymet verdiği için eşim işte. Sorun ben değilim sorun sana
kıymet vermeyen adam neden senin eşin? Bana bile ondan çok öfkeli-
sin. Her tarafın morluk, kollarına bile fondöten sürmüşsün." Elimdeki
eldivenleri çıkardım ama önünden çekilmedim. Anamnezini alırken ço-
cuğunun olmadığını öğrenmek beni bu konuşma için daha da cesaret-
lendirmişti çünkü bana sunacağı bir çocuk bahanesi bile yoktu. "Tuğçe,

hastane polisini çağırayım, şikâyetçi ol. Yirmi bir yaşındasın daha, ortada yıpranacak bir çocuk bile yokken çabucak kurtul ondan. Bu şiddetin sonu gelmeyecek. Aileni arayalım, darp raporu al hemen. Yardımcı olurum Tuğçe, elimden geleni yaparım. Tehdit mi ediyor seni?"

Hızlı hızlı konuşmamın nedeni neydi ben bile bilmiyordum. Hemen kalkıp gitmesinden mi korkuyordum yoksa dışarıdakinin içeri dalmasından mı bilmiyordum. Öfkesi daha da arttı ama güldü ama bu kez.

"Aile?" dedi sorar gibi. "Herkesin hayatı senin gibi mi? Doktor olmuşsun ama başka bir şey olamamışsın." Bana duyduğu müthiş öfkeyi kusuyor gibi görünüyordu ama biliyordum, kendi hayatınaydı bu öfkesi. "Nereden geldin sen? Senin ailenin kapısı ne halt yesen de açık sana anladık. Çocuk yokken diyor bir de. Senin beş çocuğun olsa ne fark eder? Hep açıktır babanın kapısı sana. Ama yok, herkes senin kadar şanslı değil. O yüzden böyle nutuk çekme bana. Sınanmamışsın belli, herkesin şartları bir değil. Kadına bak ya," dedi doğrulurken. "Güllük gülistanlık hayatı olan da konuşma hakkı var sanıyor."

Bu kadar muhteşem mi duruyordu hayatım? Olmayan muhteşemliğe öfkelendi, ben kalakalmışken montuna yöneldi. Yanılıyordu, babamın kapısı bana daima açık değildi. Babamın kapısı yoktu, mezar taşı vardı. "Kapısının önünden geçemem ben ailemin, ne anlatıyorsun sen? Haddin olmayan konularda konuşma bir daha." Zamanlama bu ya ben konuşamadan, içeriye daldı adam.

Kadının toparlanmış olduğunu görünce, "Hadi," dedi aceleyle. Aynı telaş bana düştü, "Bir saniye bekleyin," dedim. Masanın üzerindeki reçeteye kaşemi bastım, sırtım onlara dönükken boş bir kâğıda hızlıca numaramı yazdım. Sonuna elimden geldiğince okunaklı bir yazıyla beni istediği zaman arayabileceğini ekledim. Kâğıdı kıvırırken bir şekilde kadınla adam arasına girdim, reçeteyi adama uzatırken dikkatini dağıttım ve kâğıdı kadının cebine sıkıştırdım telaşla.

"Bir hafta sonra dikişleri için tekrar uğrayın," derken adam reçeteyi gelişigüzel cebine sıkıştırdı. Gidip o ilaçları bile almayacaktı, başını salladı sadece sonra kadının elinden tuttu. Göz göze geldik genç kadınla. Gözlerinin içine baktım son kez. Sanki bu onu son görüşüm değildi, geçip gidene kadar da baktım öylece gözlerine.

Uzaklaştıkları anda gittiğim yer alacağım cevabı bilmeme rağmen hastane polisi oldu. Aldığım sonuç da değişmedi, ben anlattım orta

yaşlardaki adamı dinledi. Gereken tutanağı tutmaktan ve olayı ilgililere bildirmekten başka bir şey gelmedi elimden. Tam da o sıra o adam tekrar girdi hastaneye, boş güvenlik masasında unuttuğu bir şeyi aldı. Bana baktı âdeta tehdit eder gibi. Üstüme yürüyecek sandım. Konuştuğum ve hem kadının şikâyeti olmadığı için hem de ölümcül bir darbe olmadığından bir şey yapamayacağını, işin doğrusu adamın ensesine çökemeyeceğini söyleyen polis de oradaydı. Hiç çekinmeden polise adamı gösterdim. Bu kez ikimiz de ona baktık. Polis, ona dik dik bakana kadar da bana resmen saldıracak gibi baktı. İğrenç duran, karman çorman sakalları vardı. Mide bulandırıyordu.

Gecenin devamı o kadını düşünmekle geçti. Başka bir polis memuruyla daha konuştum. Alışılagelmiş olan bir şeyi dinler gibi davrandı bana. Konuşmanın sonunda, "Eee?" diye sordu. Ne yapmasını beklediğimi sorguladı. İşin sonunda darbe büyük olmadığı için ve kadının şikâyeti olmadığı için bir şey yapamayacaklarını dile getirdi. Acil şefiyle de konuştum ama ondan da farklı bir şey duymadım. Hatta benim yüzüme bakıp şüphelendi. "Sakın," diye uyardı. "Sen üstüne düşeni yaptın sakın Efsun. Böylelerine çok denk geleceksin," dedi. "Kadın şikâyetçi olmaz," dedi. "O kadın neden şikâyetçi olmuyor bunu hiç sorguluyor muyuz?" diye yükseldim. Yüzüme baktı, azarladı ve geçip gitti.

Sabahı zor ettim, bir iki saatlik boşlukta uyudum. Sabah çıkış saatim gelene kadar böyle gitti. Ne zaman ki kapıda beni bekleyen Fetih'i gördüm, kurumuş bir toprağın çatlakları suyla doldu. Bütün derdi tasayı arkamda bıraktım, elindeki sigarayı beni görünce atan Fetih'e küçük ama koşar adımlarla ilerledim. Kışın bu soğuğunda, uyandıktan sonra yüzünden o ilk ödemi tam anlamıyla atamamıştı ama benim gibi yorgun gözükmüyordu. Ona doğru koştuğumu görünce yüzünde kardelene benzeyen bir gülümseme açtı. Fetih, beni her aldığında ne zamana kadar ona koşarak gidecektim bilmiyordum ama uzun süre devam edecekti bu. Kollarımı boynuna, kollarını belime sardı. Üşümüş burnumu koynuna bastırdım.

"Günaydın," dedi. Gün, aydı. Bu ayrı geçirdiğimiz ilk nöbetti sanki.

"Günaydın!"

Yüzümü koynundan çıkardım ve dudaklarına uzandım ama izin vermedi, alnımdan öptü. "Dışarıdayız Efsun Hanım," dedi.

"Biliyorum Fetih Bey," desem de izin vermedi bana. Bakakaldım. Bu tam olarak neydi? Komiğime gitti bu tavrı, öyle etrafa bakındı ve, "Hadi arabaya," dedi.

Koştur koştur sürücü koltuğuna geçtim. Klimaları çalışan araba sıcaktı. Arka koltuğa uzandı ve kâğıt torbayı aldı. İçinden kâğıda sardığı sandviçi ve termosa koyduğu portakal suyunu uzattı. "Aldığın avokadolar olgunlaşmıştı," dedi. Ekmeğin tabanında avokadolu bir sos vardı. Annesi hiç hoşlanmıyordu ya da belki de sadece ben aldığım için öyle davranıyordu. İlk aldığımda çöpe atın demişti mutfaktakilere ama ben mutfakta kapalı bir alana koymuştum. Hem olgunlaşmaları için karanlığa ihtiyaç vardı hem de Zühre Karadere görmesin diye. Fetih'in bundan haberi yoktu, umarım hepsini meydana çıkarmamıştı. Çıkardıysa muhtemelen annesi gördüğü gibi çöpe atacaktı.

Mutfağında bir çatalın yerini bile değiştirmemden hoşlanmıyordu.

Kâğıdını sıyırdığım sandviçi Fetih'in ağzına uzattım. Baktı ve ısırdı. Biraz sandviçi biraz parmağımı.

"Acıdı!" dedim elimi hızla çekerken.

"Acısın."

Herkesin kahvaltı yapma anlayışı bir değildi sanırım. Sandviçimi yiyip bitirene kadar konuşmadı benimle. Çünkü ben konuşurken yemek yemezdim, soru sorarsa konuşurdum durmadan. Eve kadar sandviçimi ve portakal suyumu bitirdim. Yemesem hayatta gidip kahvaltı yapmazdım, uyuyakalırdım. Fetih, beni arabadan inmeden önce sarıp sarmaladı biraz zor da olsa vedalaştık. Onun da işine dönmesi gerektiğini biliyordum. İçimden geçen istekleri bastırdım ve usluca yukarı çıkıp uyudum. Bazen yatakta kalan koku da yetebilirdi derin bir uyku için.

"Hayır," dedim bastırarak. Çıplak elle tezgâhı tokatlayasım vardı. "Et koymayacağız Gülizar abla. Kabak çiçeği dolmasının iç harcına et koyulmaz. Bak bu zeytinyağlı bir yemek. Etli değil. Enginar da öyle. Börülce salatası da öyle. Tamam mı? Et yok. Lütfen şimdi o eti usulca dondurucuya geri koy. Et yok."

Kadın inatla, büyük bir inatla devam etti. "Yemez Gelin Hanım yemez kimse. Yemin ederim yemez. Ne Osman Bey yer ne Fetih yer. Kür-

şat da yemez. Ya da izin ver ben beş dakikada bir şeyler daha yapayım, aç kalmasınlar bari."

Zühre Karadere yoktu ama gölgesi vardı bu evde ve ben onun evde olmadığı bu gece, fırsatını bulmuşken mutfağa girmiş akşam yemeği hazırlıyordum. Derin bir nefes aldım ve sabırla direttim. "Hayır," dedim inatla. "Yemeyen aç kalsın o zaman. Hem niye benim yaptığım şeyi yemiyorlarmış? Kötü mü yemek yapıyorum ben?"

İç harcıma baktı bir an. Sonra bana. Kalbimden çıt diye ses gelmediği kaldı bir tek. Kötü mü yemek yapıyordum yani ben? Fetih neredeydi? Fetih gelmeliydi.

"Yok yok," dedi sonra. "Estağfurullah ama en azından." Tekrar iç harcıma baktı. "Biraz isot ekleyelim," dedi. "Biraz tat gelsin. Harç böyle olmaz ki."

Hayır, böyle olmalıydı işte. Salça eklemiştim, beyaz değildi. Acı olmasına gerek yoktu ki. Çok gariplerdi, yedikleri yemeğin güzellik kavramı onlar için acılığıyla ölçülüyordu. Acı değilse güzel değildi.

"Yok yok iyi böyle, bu şekilde olması gerekiy..."

"Hayırlı akşamlar."

Ve duydum... Sonunda geldi...

Gerginlikle dikleşmiş omuzlarım yüzünü görmeden sesiyle beraber bile gevşedi. Önce derin bir nefes aldım. Son zamanlarda yaptığım gibi, Fetih'i görmeden onun sesini duymak, hemen ardından kokusunu hissetmek bana iyi hissettiriyordu. Böyle hissetmek de iyi hissettiriyordu. Vücudumdan geçen o rahatlama için bedenine ihtiyacım yoktu.

Gözlerim kapının girişinden tüm heybetiyle ve beni burada göreceğinden epey emin bir şekilde mutfağa girmiş adama ulaştı sonunda. Bugün telefonla konuşurken yemek yapacağımı ve tok gelmemesini söylemiştim. İzmir köfte mi yoksa İzmir kebap mı yapacağımı sormuştu. İzmir kebabın olmadığını, köfteyi de yapmayacağımı; bu gece, sebze ağırlıklı ve zeytinyağlı bir sofra kuracağımı söylemiştim.

Üzerinde kaban vardı, elinde sigara paketi. Otuz bir yaşında, otuz bir demeye bin şahit istedim o an. İlk kez. Aylar olmuştu, ilk kez kendimi de onu da olduğumuzdan genç gördüm. Gençliğimizin baharında, birbirimize verdiğimiz, bir siyah bir beyaz iki güldük sanki.

"Hoş geldin," dedi benden önce Gülizar abla. Sonra mutfaktaki diğer iki kişi de. Gözleri benden hiç ayrılmadan, *"Hoş buldum,"* derken

Ben sadece tek kaşım havada ona bakıyordum ve tam da beklediğim gibi sanki yemek yapacağımdan bihaber davrandı.

"Oho," dedi imalı imalı. "Efsun Hanım kolay gelsin."

Hayır, Efsun gülme...

"Teşekkür ederim Fetih Bey," diye resmiyetimi de korudum. Birbirimize saygıdan hanım bey diye seslenen yaşlı çiftlere benzemiştik. Mutfaktakiler hakkımızda ne düşünüyordu acaba? "Kolaysa başınıza gelsin."

Kirli ellerime baktı, sonra alnıma düşen bandanama ve dudaklarını aheste aheste ıslattı. Ya sabır...

"Nasıl Gülizar abla yapabiliyor mu, umut vadediyor mu benim hanım?" Bunları söylerken üzerindeki kabandan kurtuldu, sigara paketini de cebine sıkıştırıp sandalyenin üzerine koydu. *Hanım...* Tüm dengem tek bir kelimeyle şaştı, elim ayağım birbirine girdi yine. Bu nasıl oluyordu, hangi evrende yaşayan Efsun'un bu kelimeye zaafı vardı bilmiyordum ama bir kelimeden bu kadar çok etkileniyor olmak akıl işi değildi.

Kadın cevap veremeden ben girdim araya zorla. Yoksa hanım kelimesiyle ne kadar kaybedebilirsem kendimi o kadar kaybedecektim. "O işler konuşmakla olmuyor," dedim imayla. Sırtımı geriye yasladım. Her bir hareketimi santim santim inceliyordu. Oynattığım parmağıma kadar görüyordu beni. "Buyurun sizi de alalım. Bakalım umut sorgulayacak seviyede misiniz?"

Dışarıdan izleyen yarış başlatmak istiyorum sanırdı ama Fetih anlıyordu beni. O sesim nasıl çıkıyor, neyi istiyorum anlıyordu. Öyle ki devam etti. "Olmaz," dedi kendini ağırdan alıp. Ellerini karşımdaki sandalyenin başlığına dayadı, bedeni hafifçe eğildi, görüntüsü daha izlenesi bir hal aldı.

"Niye?" dedim kirli olan elim diğerine göre biraz daha havadayken. "Karizman mı çizilir?" Mutfaktaki herkes bizi dinliyordu ama kimse dinlediğini belli etmiyordu. Az ötemde dikilen beyaz gömlekli Fetih'e bakıyordum tıpkı onun gibi gözlerimi kırpmadan. Başımdaki bandanamın ipi sık sık alnıma düşmeye devam ediyor başımı sallayarak geri itiyordum. Ellerim kirliydi, dokunamıyordum. Bu hareketim bile ilgiyle izleniyordu ve ilgi istenen kişiden geldiği takdirde müthiş hissettiriyordu.

Cıkladı ardı ardına, mutfaktaki diğer insanlara baktı. Sandalyeden bağını kopardı ve dikleşti. Saklayamadı da sırıttı. Dudaklarını yaladı, o

içi içine sığmayan sırıtmasını saklayamıyordu. Bir kere gülen [illegible] içinden ben yine anlardım. Benden mi gizleyecekti?

"O zaman herkes çıksın," dedi komut verircesine. Ellerini bir [illegible] birbirine vurdu, bir şef gibi geldi bana o an. Beyaz gömlekli ben [illegible] Bu kez sırıtmamı ben saklayamadım. Gülümsemiyorduk, [illegible] İçinde fena bin anlam taşıyordu. Tesadüf o ya için sımsıcakken [illegible] tün gibi geldik o an. Ben ve o değil. Biz. Ben ve Fetih yemek [illegible] değil. Biz yemek yapacaktık. Tesadüf o ya karışık bir listeden [illegible] kıcılardan Kader, tam da göz göze geldiğimiz an arkadan bağırdı

"Sen adamım bakma öyle!

Sileceksen beni bir kalemde!"

Neredeyse eşlik edecektim bu kadar insan içinde Kader'e. Öyle [illegible] yükseldim, öyle bir coşkulandım. Fetih'in ellerindeyken gözlerim [illegible] içe bağırdı, *"Ellerin okşamasın, saçlarıma ak düşecekse!"*

Biraz itiraz edilmeye çalışıldı, bizim gitmemiz teklif edildi ama [illegible] nim kulağım Kader'deydi. Bu şarkı hep mi bu kadar güzeldi?

"Bak hani var ya benliğimde

Haykırıyor gözlerimde

Vurdular beni ansızın

*O toyluk günlerimde!"**

Tek tek mutfaktan insanlar eksildi tıpkı çalan şarkı gibi. Fetih, çev-remde dolaşıp arkama doğru gittiğinde neşe saçan sesimle tavırlı [illegible] konuştum. Açılan sudan ellerini yıkadığını anlayabiliyordum.

"Beyefendiye bak karizması çizilir diye..." Su sesi durdu, kâğıt hav-lunun koparılma sesini duydum. "Mutfağı boşalttırdı. Hani sorsak nor-malde neler neler anlatır... Sözde, yersen. Ne olur yani yemek yapamı-yor mu Urfa'da erk-"

Çenemden yakalandım ansızın. Bunun hızı bana suçlu ve polis tema-sını hissettirse de geriye doğru çekilmemin şiddeti yavaş olduğundan [illegible] his kayboldu. Başımın tepesi Fetih'in karnına yaslandı bu hareketle, uçla-maşalı saçlarım Fetih'in karnından başlayıp aşağıya doğru döküldü, ben daha konumumuzu kavrayamadan dudakları dudaklarıma çarptı. Bas[illegible] dı, öptü, geri çekildi. Bu baskı başımı bir tık aşağı doğru itti hatta.

---

* Kader'in *Adamım* adlı şarkısı.

"Milletin içinde seni böyle nasıl öpeyim akıllım?" Tekrar eğildi, aynı hareketi yaptı. "Sen öpmeme izin verdin diyelim ben öper miyim?"

Bu... Bu neydi?.. Mahrem diye dolanıyordu ortalıkta, bunu hep biliyordum ama bu? Fetih'in mahrem perileri mi vardı? Cevap vermedim, eğildi bu kez çenemden öptü. Pamuk gibi olan dudakları istediği zaman bir kaya gibi oluyordu. Tıpkı kendisi gibi. Tersten de olsa yanaklarımı avuçladı, çenemden yukarı çıkarak adım adım öptü, son durağı alnım oldu. Geri çekilmeden önce biraz bakıştık, nasıl bakıyorsam artık güldü. Mutfağa baktı biraz, pişen tencerelerin içine. Etsizliğe karşı bir tepki bekledim ama olmadı, sandalyelerden birine oturdu.

"Ne o bir şey demedin et görmeyince?" Beyaz gömleğinin kollarını kıvırmaya başladı. Evet, bana eşlik edecekti.

"İyi kocalar..." dedi bilmiş bilmiş ve gözleri beni buldu. "Umduğunu değil hanımının yaptığını yer." Dikkatli bakışları altında bam telime bastığını görmemesi için elimden geleni yapsam da olmadı. Tek bir kelime beni o et inadımdan döndürebilirdi.

Paralel evrende bir Efsun vardı, hanım kelimesine her koşulda eriyip bitiyordu. Çok garipti ama oluyordu.

Derin bir iç çektim, gülümseyerek harcı karıştırdım. Kaçar gibi. "Fırında da beşamel soslu makarna var. Kürşat seviyor ya onun için yaptım. Zeliha'nın da sevdiği tatlıyı yaptım. Ama üzülme sana da sonra kurşun kek yaparım. Zeytinyağlı enginar da yaptım. Çok güzel oldu, Suna annemin özel tarifi bak. Gerçi biraz zor oldu enginar bulmak ama olsun."

Gözlerim biraz da şüpheyle onu buldu. Beni izliyordu. "Deniz börülcesi de aldım. Salatasını yapacağım. O da zeytinyağlı. İzmir'den buraya zeytinyağı getirmek lazım. Hakikisinden. Marketteki ler aynı lezzeti vermiyor. Bir de barbunyalı taze fasulye yanında da pilav. Ne kadar uyumlu oldu bu yemekler bilmiyorum, çok anlamam o tarz şeylerden ama... Bir de şey Gülizar abla yemezler dedi bana. Enginara da börülceye de çok garip baktı. Ama yersiniz değil mi Fetih? Bak çeşidi bol tuttum ki birinden birini elbet yiyin diye. Kürşat'ı da çok zorlamayalım diye suyuna gittim, dışarıdan söylemek istemesin. Zeliha yer zaten, öyle sizin gibi yemek seçmiyor. Sen seçiyorsun mesela. Yemez dediler bana mutfaktakiler, yemez mis..."

Yermiş... Beni bile. Elmacıkkemiğim de ilk lokması oldu. Yiyeceği yemek gibi avuçlandım ve ısırıldım. Ağzımdan acı dolu bir, "Ah Fetih!"

nidası yükseldi. Isırdığı yeri öptü, burnunu sürttü tekrar öptü. "Ç senin elinden çıkacak olan da tek lokmama bakar."

Sandalyemin altından tuttu ve çekti. Yüzlerimiz dip dibeydi ama artık bedenlerimiz de yaklaştı birbirine. Sandalyede olan eli usul bacağıma kaydı. Üzerimde dizlerimin yarım karış üzerinde bir elbise, altında siyah opak çorap vardı. Dudağımı dudağına ulaştır-ğımda dillerimiz de denk geldi. Tattığım yemeklerin tadını aldığını bi-yordum. Bu dokunuşların geçen saatlerin ardından gelen bir hoş gel-ya da ben geldim müjdesi olduğunu biliyordum. "Efsun," diye konu-dudaklarımın üzerinden.

"Hım..."

"Özledim."

"Cık," dedim dudaklarımız da tıpkı Fetih'in eli gibi hiç uslu durma-yordu. "Kaç saat oldu daha sen özlemezsin."

"Doğru," dedi sonra. Hiç de altta kalmazdı zaten. "Ben seni özle-mem zaten, olsa olsa senserim."

Benim için ötesi berisi yoktu. Kalbimin nasıl pır pır ettiğini bilmi-yordu belki ama içimdeki acı günden güne azalıyordu, bunu bile bilr yeterdi. Kirli olan ellerime çözüm buldum, kolumu boynuna sardım ensesinden iyice çektim kendime. Dudaklarını aldım dudaklarımın arasına. Mutfakta olduğumuzun bilinci azaldı, hatta bunu kaybettik Fetih'in vücudumda olan arsız dokunuşları her geçen saniye arttı. Bu bir yerden sonra benim ona dokunamayışlarımla çıldırtıcı bir hal aldı.

"Boş ver yemeği." Nefeslerimiz kısa sürede çok ısınmıştı. Sıcacıktı. "Diğerleri devam eder biz odamıza çıkalım."

Yemek. Yemek yapmak... Yemek yapıyordum değil mi ben? Evet, öyle yapıyordum.

"Aaa!" diye bağırdım aniden. "Ay makarnam!" Fetih'i nasıl bırak-tım da fırına koştum bilmiyorum. Hızla kapağını açarken yüzüme bir duman çarptı, eldiveni alıp borcamı hemen kendime çektim. Korktu-ğum görüntüyle karşılaşmamak neredeyse beni fırın önünde çöktürecek kadar rahatlattı. Kürşat'a yapmıştım, yanarsa en çok üzüleceğim şey olurdu. Borcamı tezgâhın üzerine koydum. Üzerini örtmek için bir şey ararken arkamı döndüm ve arkamda kalmış adamı gördüm.

Fetih.

Alnını masaya yaslamış Fetih.

Benim ona baktığımı hissettiğinde alnını bir kez masaya vurup kaldırdı başını. Sonra hiddetle makarnayı işaret etti.

"Onu Kürşat'a yapmıştın değil mi sen?"

"Senin yüzünden!" diye kızdım. "Seni benimle dolma yap diye çağırdım şu yaptığına bak. Aklımı çelmeye çalışıyorsun, ziyan oluyordu emeğim! Hadi hadi çoluk çocuk yemek bekler hadi." Elim saçlarına gitti, çekmekle okşamak arasında kaldım ve okşadım sonra da şefkatle eğilip öptüm.

"Hadi Fetih."

"Yemekten sonra herkes köşesine çekilecek kimse de kimseyle ilgilenmeyecek," dedi.

"Tamam bakarız," dedim söz vermeyerek. Çünkü hazır Zühre yokken odaya kapanmaktansa oturup televizyon izlemek istiyordum. Meyve soymak istiyordum. Bıçağımın ucuyla çocuklara elma uzatmak istiyordum. Hani çok saçmaydı belki, niye otuz kırk yaş triplerine giriyordum bilmiyorum ama istiyordum işte. Küçükken çok güzel anılarım vardı o tarz gecelerden. Sonra herkes sırayla bir şeyler anlatsın, televizyon açık olsun ama hiçbirimiz ilgilenmeyelim. Sonra Zeliha'yla Kürşat birbirine bulaşsın, biz olayı büyütmeden müdahale edelim. Uslu uslu dursunlar. Saatler akıp gitsin herkes mayışsın. Başım Fetih'in omzuna düşsün, ne zaman ki çocuklar da koltuğun üstünde sızmaya başlasın Fetih hepimizi kaldırsın.

Ben tam olarak ne istiyordum?

"Şimdi sen kabak çiçeklerinin içindeki şu tohuma benzer şeyleri ayıkla ben de içini doldurayım olur mu?"

Huysuz huysuz başını salladı, anlatmak için bir tane aldım elime. "Çok hassas olur bu çiçekler. Çabuk yırtılırlar. O yüzden zarif zarif dokun. Sonra kaşıkla şu orta yerindeki şeyi al. Almazsak acılık verir yiyemeyiz. Ama dediğim gibi yavaş yavaş aç yapraklarını çok hassas dört bir yand-"

"Sana dokunuyormuşum gibi yani."

Dikkatli dikkatli çiçeğe bakan gözlerim gülüşümle kısıldı. "Bak," dedim sabırla. "Dikkatimi dağıtma, bana iltifat etme!"

Yaramazdı, çok yaramazdı. Laf yetiştirmedim ve göstermeye devam ettim. Tam kabak çiçeklerini onun önüne itecekken başparmağını

yaladı ve benim boynuma yöneldi. Bir an ne yaptığını anlamadım
aynı bölgede bir lekeyi siliyormuş gibi yaptı. Sonra geri çekildi ve
de aynı anda fondöten olmuş başparmağına baktık. Çözemediğim
bir sinirle gözlerini bana dikti, sonra burnuma vurdu o parmağını
miz de hiçbir şey söylemedik, Fetih işine ben işime baktım.

İnsanların tepkisini izleyeceğim diye yemek başından beri nerede
pek bir şey yememiştim. Fetih, bunu fark ediyor sık sık dürtüyordu
ama elimde değildi. Masada Osman ve Kürşat Karadere ikilisi var
bu pek mümkün değildi. Kürşat suratsız da olsa yiyordu. Sofranın
başında oturmak istememişti, söylenmişti, annesinin olmayışı onu
huysuzlaştırmıştı ama gerek ağabeyinin gerek babasının baskısıyla bi
şekilde oturmuştu.

Sultan babaanne, ahbaplarının ameliyatından hemen sonra gitmişti. Zühre Karadere ise neden bilmem, biz hastanedeyken Adana'ya dönmüştü. Nedenini sorgulamamıştım. Belki hastanedeki o tavrım, belki hastaneden sonra aile içinde yaşananlar, edilen kavgalar ya da yüzleşmeler... Fetih'in halasının evine geri dönmüştü. Ya da ben yanlış yorumluyordum, kızı umurunda değildi gezmeye devam ediyordu. Velhasılkelam iyi ki şu an bu masada yoktu.

Kürşat, benim bütün ılıman yaklaşımımı görmezden gelse de sanki masada yokmuşum gibi davransa da en azından şu an makarnayı yiyordu. Fetih'in zoruyla taze fasulye ve pilav da yemişti. Beğendiğini belli etmiyordu ama beğenmediğine daha farklı bir tepki verdiğinden, deniz börülcesine bakarken bile midesi bulanıyordu mesela, ayırt edebiliyordum.

Zeliha'nın zaten annesinin aksine Akdeniz damarı canlıydı. Yadırgamıyor ve severek yiyordu. Masadaki her şeyi överek yemişti ve kardeşine her olumsuz şeyde kurulmuş herkesten önce cevap vermişti. Tahammül edemiyordu benim yaptığım bir şeye kötü denmesine.

Fetih, en çok yaptığım enginarı beğenmişti ve zaten iyi adamlar unuttuğunu değil hanımının yaptığını yerdi.

Ve Osman Karadere. Bu masaya karşı belki de en tecrübeli ve en iyi yaklaşan kişi. Gariptir en ters tepkiyi ondan beklesem de yiyordu ve ne yediğini de elbet biliyordu. Onun hakkında bir şeyler

düşündüğümü hissetmiş gibi konuştu aniden. "Zor olmadı mı bu kadarını Urfa'da bulmak?"

Sanırım birkaç aydır birbirimize kurduğumuz üçüncü ya da dördüncü cümleydi bu. Öyle ki zehir zemberek eşinden daha çok gerdi beni. Ağzıma aldığım yemeği duraksaya duraksaya çiğnememe neden oldu bu. Dudaklarımı yalayıp adama baktım.

"Birazcık oldu," dedim düz bir sesle. "Ama aldım bir şekilde."

Başını salladı ağır ağır. Kısa bir an küçük oğluna bir bakış attı. Kim derdi ki beni karşımdaki adamla Ege mutfağı buluşturacak?

"Enginarlar taze değil ama." Sonraki cümleyi de aynı anda kurduk.

"Zaten mevsimi de değil," dedi.

"Zaten mevsimi de değil," dedim.

En son elle tutulur bir konuşma düğün günü geçmişti aramızda. Seni asla gelinim olarak görmeyeceğim demişti, ben de bundan mutluluk duyacağımı belirtmiştim. O dönem benden nefret ettiğini ve ev içinde de eşinden hallice olacağını sanmıştım. Kendimi buna hazırlamıştım ama öyle olmamıştı. Görmezden geliyordu beni, yokmuşum gibi hiç takılmıyordu. Onun dışında zaten çok soğuk bir yapısı vardı. Otoriterdi bir de. Konuşmuyordu, çoğu zaman sadece bakıyordu.

Arada Zeliha'yla konuştuğunu görürdüm. Annesinde olduğu gibi harap bir halde olmazdı Zeliha konuşmanın sonunda o yüzden ben de sormazdım ne konuştunuz diye. Kürşat'la iyilerdi. En küçükleri diye ona düşkünlerdi zaten ama en çok Fetih'le iletişim halindelerdi. Bazen uzun uzun konuşurlardı. Çocuklarından en çok Fetih'le vakit geçirirdi. En çok onu kale alırdı bir de şey... Sanki Fetih'i çok daha ayrı bir yere koyardı. Bir de Zühre'ye karşı bir Osman vardı. Birbirlerine karşı çok daha farklılardı. Çok daha ılımlılardı, mesela o soğuk adam yoktu. Daha sakin daha güler yüzlüydü. Zühre'yi kibar bir dille zapt edebilen tek insandı. Fetih, çok daha zehirli bir tavırla annesini püskürtürdü ama Osman Karadere öyle değildi. Birkaç kez bana karşı olan bir tavrına engel olmuştu, geri çekmişti eşini.

Başımı salladım ağır ağır, "Hâkimsiniz Ege mutfağına," dedim. "Enginarın tazesini ayırt edebiliyorsunuz."

"Dört aylık stajımı İzmir'de yapmıştım," dedi. "Bilirim oraları, güzel enginar nasıl yapılır onu da bilirim." Sonra genel olarak sofraya baktı,

bir an mazi canlandı galiba gözünde. "O bölgeden bir kadının yap[illegible] tekte ayırt ederim."

Ve sanırım bu cümle inanılmaz boşluğuna denk geldi ama çocuklar bu boşluğu hemen fark etti.

Kürşat, elindeki çatalı tabağa sürttü. "Nasıl ayırt edersin?" diye sordu. Zühre'nin ruhu buradaydı. Hissediyordum. O an, bu soruya kadar benim de kulağıma tehlikeli gelmemişti bu cümle. Gariptir aynı [illegible] kızından da geldi.

"Nasıl ayırt edersin?" dedi Zeliha.

"Nasıl ayırt edersin?" diye sordu Fetih.

Üç çocuk aniden babalarını ablukaya aldı ve adamın yüzündeki gerginlik en hissedilir şeydi. İzmirli bir kadınla gönül ilişkisi? Muhtemelen.

"Size ne?" diye tersledi aniden herkesi. Toplu bir azar yediler. "Herkes yemeğine baksın." Kürşat hariç herkese bu yanıt yeterli geldi. Zeliha zaten kurcalamazdı, Fetih'in de pek umurunda değildi. Adam konuyu dağıtmak için bir şeyler yapmak istedi ama hiçbir zaman bu kadar şanssız olmamıştı bence. O konuşurken kapı o kadar sessizce açıldı ki Zühre Karadere tüm sinsiliğiyle içeri girdi. Babasını susturmak için Zeliha ağzını açacaktı ki yüzünü zerre özlemediğim kadın bakışlarıyla Zeliha'yı sindirdi.

"Bizim evde bilen yok böyle şeyler yapmayı, arada yapmak istersen benim bildiğim iyi bir yer var. Aradığın her türlü şeyi bulursun." Yutkundum, neredeyse kan ve vahşeti görmemek için gözlerimi yumacaktım. Fetih, annesini görmüş olacak ki boğazını temizledi. "Sofraya bir yenilik gelsin, bilmez bu evde kimse o taraflardan hiçbir şey. Zühre de anlamaz."

Osman Bey devam edecekti, Zühre Karadere de dinlemeye. Ta ki aniden cümbür cemaat Zeliha'nın Pollyanna diye anlattığı halası ve çocukları odaya girene kadar.

"Zühre yenge," dedi Kürşat yaşlarında bir erkek çocuk ikizinden önce konuşarak. "Bu kattaki odada ben kalabilir miyim?"

Osman Karadere'nin çatalı durdu önce, bir süre tabağıyla bakıştı sonra başını kaldırdığında ilk biz göz göze geldik. Adama acırcasına bakıyordum ama asıl ip Kürşat yüzünden koptu. Hayatımda bu kadar anneci bir çocuk daha tanımamıştım.

“Anne,” dedi heyecanla ve yerinden kalktı. “Hoş geldin, babam da tam enginarı İzmirli bir kadın yapınca nasıl tekte ayırt ettiğinden bahsediyordu bize.”

Fetih’in düğünden tanıdığım halası her şeyden habersiz güler yüzü ve elinde bebeğiyle girdi içeri. Düğünde de bebeği var mıydı hiç hatırlamıyordum. Küçük, sevimli bir erkek bebek vardı kucağında. Hepimiz birbirimize korkuyla baktık.

“Ya of anne of!” İkizlerden adının Semih olduğunu hatırladığım ama asla emin olmadığım çocuk tepine tepine annesinin ricasını gerçekleştirmek için önümüzden geçecekken Fetih önce çelme taktı sonra yükselip ensesine vurdu.

“Of deme lan annene.”

Çocuk ensesine yediği darbeyle sarsılırken ikizinin ve Kürşat’ın kahkahasını duyduk. Fetih’in bacağına vurdum elimin tersiyle. “Dokunma çocuklara,” dedim ama hiç oralı olmadı. Üç tane erkek çocuğu olan kadın nereye yetişeceğini şaşırıyordu zaman zaman. Kucağında bir türlü sabit durmayan, enerjisiyle içimi kıpır kıpır yapan, adının Atakan olduğunu öğrendiğim on ikinci ayına birkaç gün önce girmiş ve henüz anne ve babadan başka kelime telaffuz edemese de bildiği hecelerle durmadan konuşan küçük beye bakıyordum.

İçeriye Semih ve Zeliha aynı anda girdi. Gözüm bir kez Zühre’ye kaydı. Put gibi oturuyordu baş köşede, bazen çocuklara gülümsüyordu ama sinirli olduğu her halinden belliydi. Aslında bu gece gittiği ahbap ziyaretinde yatılı misafir olacaktı ama ne zaman ki Fetih’in halası kendisini aramış ve geldiklerini haber vermiş apar topar onlarla gelmişti. Biz de gafil avlanmıştık.

Semih, vücut çalıştığını belli edercesine bir dambıl gibi bebek yürütecini kaldıra kaldıra annesine götürdü. Zeliha, biberona doldurduğu sıcak suyu halasına verirken yürütece tek hamlede konmuş kuzeninin önünde diz çöktü. Gidip sevmek istiyordum ama çekiniyordum. Annesinin kucağındaydı başından beri, tatlı bir kadına benziyordu, geldiğinden beri de gülümsüyordu ama yine de ortalık o kadar dağınıktı ki bebeğe yaklaşamamıştım henüz. Annesi beni sevmiyorsa eğer bebeğini vermek istemeyebilirdi.

Zeliha, ilgiyle ona uzanan ellere parmaklarını uzattı ve kuzeninin ona tutunmasını sağladı. Sonra yaklaşıp öptü ve aynı alakayla sohbet etti. Bebek ona hecelerle bir şey söyledi. Bu görüntü beni istemsizce gülümsetti, geriye yaslandım. Fetih, tek eliyle saçımdaki serçe işlemeli bandanayı geri itti. Sonra eli saçlarımda kaldı.

Ben karşımda iki bebek gördüm. O kadar iyi anlaşıyorlardı ki sanki bir dil vardı da Zeliha bunu biliyordu. Atakan'ın ettiği muhabbetten keyif alışıysa muazzamdı. Yürüteçte bir oturup bir kalkıyordu. Neredeyse zıplamaya çalışıyordu. Gülümsemem genişledi de genişledi, derin bir iç çektim ellerimi karnımın üzerinde birleştirdim. Zeliha'nın ucu bucağı olmayan, her yaş grubuna layığıyla verdiği bir sevgi vardı ya, işte o sevgi sadece izlenerek bile içimi kıpır kıpır yapıyordu. Onu bir anne olarak düşünmem mümkün değildi ama bir bebeğe gönül rahatlığıyla bakabileceğini söyleyebilirdim. Sevgisi bile yeterdi büyütmeye.

Sonra aniden Zeliha bana baktı ve bizi işaret etti. "Hadi git onların yanına," derken gözlerim istemsizce annesine kaydı bebeğin. Sanırım biraz heyecanlanmıştım. Dilimi dudaklarıma sürttüm. Bu ihtimal onu bozmadı aksine gülümseyişi büyüdü. "Annem hadi git o tarafa," diyerek o da destek oldu. Daha da heyecanlandım, yaslandığım yerden ayrıldım. Fetih'e baktım, bana değil de kuzenine bakıyor sanıyordum. Yürüteci o kadar tatlıydı ki her bir tarafta ilgisini çekecek oyuncaklar vardı. Ayakları yere zar zor basıyordu. Zeliha, hafifçe bize doğru çevirip itti yürüteci. Ellerimi ona doğru uzattım.

"Atakan," dedim heyecanla. Odadaki herkes ayrı bir âlemdeydi. İşime geliyordu, daha rahattım. Mesela Zühre beni göremeyecek kadar sinirliydi. O kadar komikti ki resmen zıplaya zıplaya geliyordu. Bacaklarıma çarparak durduğunda eğilip kucağıma aldım hemen. Onu kucağıma oturturken gözlerini ilgiyle bana dikmişti.

"Merhaba," dedim bir elim belindeyken. Olur da kendini geriye doğru atar diye. İri iriydi gözleri, bana bakıyordu merakla. Kudurmaktan terlemiş saçlarını yana doğru parmaklarımla taradım. Sütbeyaz bir teni vardı. Fetih gibi uzun kirpikleri. Tombul yanakları. Gözleri benden ayrılıp Fetih'i buldu. O hayran olunası bakışları dağıldı. Ben de onunla aynı kişiye baktım ve Fetih bir bebeğe en yersiz bakışı atıyordu. Ciddi. Evet bir iş ortamındaymış gibi ciddi.

"Gülsene Fetih," diye fısıldadım. Daha da ciddileşti hatta kaşlarını çattı. Bazen o kadar sevimsiz bir insan oluyordu ki hayret ediyordum. Atakan, bakışlarını kaçırıyor, etrafa rasgele birkaç hece bırakıyor ama sonra yine ona kötü bakan adama bakıyordu. Benimle birlikte o da rahatsız oldu, herkes çok sessizdi ve bizi izliyordu. Atakan'ın küçük dudakları büzüştü sonra büküldü.

"Yapma şunu ya," diyerek tersledim, sonra da doğrultmak istedim bebeği ama izin vermedi Fetih. Kitlenip bakmayı sürdürdü. Nereye kadar sürdürecek bunu bilmiyordum ama benim dayanamadığım nokta Atakan'ın o mırıltılarının iç çekişmeye döndüğü yer oldu. Aynı anda Fetih de son verdi yaptığına.

"Tamam tamam, ağlama tamam ağlama," diye toparlamayı bile beceremedi. İki yanağından da öptü küçük çenesinden tutup. "Erkek adam ağlar mı oğlum ağlama." Bir kere ağlatmıştı işte, yerimden doğruldum, bebeği de çektim kucağından ağlayışı şiddetlenmeden.

"Gel bebeğim," derken bu kez göğsüme yatırdım, elim sırtına gitti. Anneler böyle yaparlardı bebekleri ağlayınca. Sırtını sıvazlaya sıvazlaya ufak voltalar atarken Fetih vicdan yapmış olacak ki o da kalktı.

"Şakadan da anlamıyor," dedi yüzsüzce. Voltalarımın önüne geçti, yavaş yavaş ağlayışı dinen bebek muhtemelen Fetih'i görmemek için başını benim göğsüme kapatmıştı.

"Atakan," diye seslendi. Artık dip dibeydik. Atakan'ın saçıma dolanmış elini tutup salladı. "Sana diyorum bana bak bana." Yanıt alamadı.

"Küstürdün," dedim, bir taraftan ben de başımı Atakan'a yasladım. Fetih, elini sanki daha önceden biliyormuş gibi Atakan'ın huylandığı yere getirip gıdıkladı. O kadar çok yaptı ki bunu bebek ister istemez eski haline döndü. Başını sakladığı göğsümden kaldırdı ve yeni çıkmış iki tane dişini göstere göstere kahkaha atmaya başladı. O kafasını destursuz bir şekilde geriye attıkça benim içim gidiyordu, telaşla tutuyordum.

"Barıştırdım," dedi. Atakan öyle bir gülüyordu ki istemsizce bana da bulaştı, benim de ufak gülüşlerim eşlik etti ona. Hatta Zeliha kadar olamasam da onun sohbetine eşlik etmeye başladım. Dayanamayıp öptüğüm yerde sanırım Fetih de dayanamadı benim saçlarımdan öptü. Kaç dakika öyle bir ileri bir geri giderek sohbet ettik Atakan'la bilinmez ama ne zaman ki acıkması arttı elini göğsüme vurmaya başladı ve biz de

durduk. Acıktığını başta anlamadım ama ağzını şapırdatarak göğsüne götürmek istedi, ben tam annesine acıktığını söyleyecekken Fetih poposuna vurdu. "Ulan!" dedi kısık sesle.

"O kadar da demedik anasını satayım."

Bebeği kucağımdan çekti, koltuk altlarından tutarak havaya kaldırdı. "Terbiyesizlik yapma."

"Saçmalama Fetih!"

Refleksti bu. Çok normaldi. Fetih beni dinlemedi, karnının üzerinden avucunun içine koydu bebeği. Öyle bir taşıdı ki başından beri sadece izleyen, Zühre ve Osman'la sohbet eden annesi bile, "Aman Fetih," dedi ama daha fazla telaş yapmadan çocuğu annesine verdi Fetih.

"Acıkmış bu, al doyur oğlunu," dedi ve yanıma geri oturdu. Atakan'ın karnı doydu, sohbet edilmeye devam edildi. Avucunun içini öpüyor ve bana öpücüğünü atıyordu. Bunu nereden öğrenmişti bilmiyordum, yaptığı cilvenin haddi hesabı yoktu. Fetih, Atakan'a söz geçiremeyince bizimle ilgilenmeyi bıraktı ve etrafına dolanmış üç erkeğe benim kızacağım tavsiyeler vermeye başladı.

Serkan, "İşte gelmiş artist artist diyor ki siz en kolay rakibimizsiniz, il birincisi bizim asıl rakibimiz," dedi. Çok celalliydi.

"Her kuşu siktin leylek mi kaldı gavat deseydin."

Dirseğimi Fetih'in karnına geçirdim, "Yapma şunu!" diye çıkıştım ama hiç oralı olmadı.

"Yuh!" dedi Semih. "Oğlum keşke aklımıza gelseydi lan çok iyi laf."

Kürşat, gerindi oturduğu yerde. "Benim aklıma geliyor," dedi. Gururlandığı şey çıldırtıcı bir şeydi. Öyle ki annesi babası arasında soğuk rüzgârlar esmese şu an fırça yerdi ama o tarafta işler karışıktı.

Başımı salladım ağır ağır. "Seninle sonra konuşacağız," dedim tehditvari bir sesle. Hani bunun gecesi de vardı odası da vardı. Sanki tek tek aklımdan geçenleri sezdi, boğazını temizleyip, "Yeter bu kadar," diyerek elini ayağını çekti gençlerin arasından. "Yengeniz kızıyor."

Atakan emekleyerek bize gelmese Fetih'e kızmaya devam edecektim. Halasının sesini duyduk ansızın.

"Bebek de çok yakıştı eline." Dudaklarımı birbirine bastırıp gülümsemeye çalıştım.

"Bandana da takmışsın, elbisen de pek güzel, yeni doğum yapmış annelere benziyorsun."

Zühre bile bana baktı. Zeliha'nın nasıl gülümsediğini görmek bile beni utandırdı, kollarım uyuştu. "Teşekkür ederim," demek istedim. "Tişikkir idirim" gibi çıktı ağzımdan. Ellerim önümde birleşmiş, yanaklarım ısınmıştı. Elbisemin etekleriyle oynarken yan tarafımdan derin bir nefes sesi geldi.

İç çeker gibi... Dua eder gibi... İsyan eder gibi... Fetih'ten.

"Abim ya?" dedi Zeliha. "Ağlattı az önce Atakan'ı. Hiç baba gibi duruyor mu?" Nasıl zevk alıyordu bunları söylerken ve sanırım bu konudan konuşurken bile mutlu oluyordu.

"Fetih, pek hoşlanmaz erkek çocuklardan," diye savundu yeğenini. "Kız olsa öyle mi yapardı? Kız olsaydı," derken oğluna baktı ve iç geçirdi. Bana nedense bu kadar aradan sonra Atakan kız olma umuduyla yapılmış gibi geldi. "Ya ilki erkek olursa Fetih?"

Ben bu soruya bu kadar abartılı tepki geleceğini hiç düşünmedim. Sağlıklı olsun da gibi bir cevap bekledim ama Fetih yanlışım yoksa tövbe etti, "Yapma şunu ya," dedi keyifsizce.

"Hiç hoş değil bu tavrın," dedim açıkça. Ne bileyim insanın içinden geçerdi bir şey ama aksine de böyle yaklaşmazdı. Genel bir kıkırtı oluştu odada.

"Sen bilmiyor musun Efsun?" diye soruldu aniden bana.

"Neyi?"

Fetih'in eli ensesine gitti, huysuz huysuz halasına bakıyordu. "Yani tabii sen doktorsun olur mu öyle şey diyeceksin ama bizim ailede böyle bir gelenek var. Senelerdir de sürüp gidiyor, bizim kanımızdan birinin ilk çocuğu erkek olunca diğerleri de erkek oluyor," diye çok garip hatta saçma bir şey söyledi. "Bir Zeliha farklı. Osman da korkmuştu ilk ikisi erkek olunca ama Zeliha mucize oldu. Mucize diye bekliyorduk hatta onu. Zühre dışında hiç kimse ilkini erkek doğurduktan sonra kız doğurmadı. Benim annemin bile ilk çocuğu kızdı ama iki yaşında öldü, sonra Osman abim oldu. İlki kız olunca sorun yok ama erkekte biraz işkilleniyoruz. Zaten bizde öyle çok kız evlat da yok. Sırf bunun yüzünden derim hatta ben, Atakan'ı da belki kız olur diye istedim." Gülümseyip oğlunun sırtını kontrol etti. "Hayırlısı buymuş demek ki ama sağlıklı, kaderi güzel olsun da cinsiyeti ne olursa olsun. Ama bak Fetih ki asla böyle şeylere inanmazdı buna kadar. Ödü kopar. Allah'ın gücüne gideceğinden korkmaz tövbe çeker böyle."

Anlattıkça anlattı ama benim dikkatimi tek bir nokta çekti. Fe... buna inanması. Denk gelişti yani bu, tesadüf. Başımı Fetih'e çe... hayretle ona baktım.

"Bunun hiçbir bilimsel dayanağı yok ve olamaz da," dedim dud... larımdan hiç etkilenmediğimi belli ederek. "Denk geliş, niye inan... sun böyle bir duruma?"

Bir hurafe vardı ve Fetih buna inanıyordu. İnanıyor ve korkuyordu. Ölesiye.

"Koca aile böyle Efsun!" dedi sitemle. "Kolay mı sanıyorsun?" D... şetle ona baktım. Gerçekten korkuyordu!

"Bugün seni görüntülü de ararım," dedim, bir an önce arabadan inmek için. Dakikalardır hastane önündeydim. "Gideyim artık." Bo... numdan bir kez daha öptü. Tamamen uzaklaşmadı ama çıktı en azından oradan. "Geç kalıyorum Fetih..."

"Aramakla bir mi?" diye sordu. Dudaklarıma bakıyordu ama izin veremezdim rujumu bozmasına. Zamanım kalmamıştı.

"O yüzden mi beni pek aramıyorsun?" Bunun cevabını biliyordu ben aslında. Çoğunlukla arayan bendim, ona fırsat bırakmayan ben-dim. Bazı gerçekler o doğum günümde yüzüme çarpıldığından beri Fetih'i arardım ve bunun için önemli bir sebep olmasına gerek olmazdı.

"Hastana bakarken açamazsın diye."

"Kaç kere aradın da açmadım, bahane üretme."

"Bugün aradığımda açmazsan külahları değişiriz. Ne zaman arayalım Efsun Hanım, boş anınız ne zaman oluyor?"

"Ah Efsun, neredesin? Sensedim, dediğin ilk an." İki cümle ama şiir okudum sanıyordu insan. Fetih'in eli ansızın telefona gitti, beni aramaya kalkıştığında kahkaham doldu arabaya. Yüzünü aldım avucumun içine ruj izimi bıraka bıraka öptüm. "Şovcu! Seni var ya," dedim hiddetle.

"Allah aşkına söyle ne yaparsın..."

"Bunu akşam konuşalım," dedim sadece ve tamamen temasımızı kestim. Çantamın kulpunu avuçlarken, "Arayacağım," dedi. "Açmaz-san?" diye de pazarlık yapacağını belli edercesine sordu.

"Mutlaka açacağım."

"Mutlaka," dedi. Başımı salladım.

"Mutlaka," diye destekledim.

Arabadan saçlarımı savura savura, topuk tıkırtılarımla inerken hastaneye girene kadar arabasını çalıştırmadı. Hızlı adımlarımla doktor odasına geçtim. Geç kalmıştım. Fetih'le ilişkimiz çiçeği burnunda kavramını karşılıyordu. Cilvemiz, ilgimiz, cümlelerimiz ve daha fazlası... Sonsuza kadar sürecek bir ilişkinin ilk zamanlarını yaşıyorduk âdeta.

Üzerimi değiştirdim hemen, nöbette olduğunu bildiğim Zafer'i bile arayamadan hastaların arasından hızla geçip odaya girdim ama ben kapıyı örtemeden muhtemelen kapıdaki asistanın yönlendirmesiyle arkamdan biri girdi. Ben söylemeden zaten kapıyı örterken sırtım ona dönüktü. Önlüğümü giydim önce, "Oturabilirsiniz," dedim sandalyelerden birini gösterirken. Bilgisayar ekranını kontrol ettim, kullandığım kâğıtları çıkardım, masanın tozunu aldım hızla ve hastaya baktım. Tanıdık siması olan hastaya. Ensemden yediğim darbe beni ruhsal olarak sarstı ama yüzümü kontrol altında tuttum.

Eşine el kaldıran, hakkında tutanak tuttuğum adamla göz gözeydim. Nefesim bir an kesildi ama renk vermedim. Elimdeki kalem düşecek gibi oldu, gözüm kapalı kapıya kaydı. Tanıdığımı belli etmemek için gözlerimi çektim, gözüm telefonuma kaydı önce sonra acil alarm butonuna.

"Geçmiş olsun, şikâyetiniz nedir?" dedim herkese davrandığım gibi. Başka çarem de yoktu zaten, bilgisayar ekranına bakıyordum öylece.

"Boğazım ağrıyor," dedi. Sesindeki tahriş oluşu direkt fark ettim. Sakin olmalıydım, denk geliş olabilirdi. Hasta yatağını işaret ettim. "Tamam geçin," dedim suratına bakmamayı sürdürürken. Tesadüf olabilirdi. Denk gelmiş olabilirdi. "Bakalım hemen. Başka bir şikâyetiniz var mı?"

"Kemiklerim de ağrıyor."

Dediğimi yaptı, kalktım gereken şeyleri alıp ayaklandım. Sahiden denk gelişti galiba çünkü farenjit başlangıcı vardı. Sadece o da beni tanımıştı galiba çünkü bakışları beni diken üstüne itiyordu. Mesafeyi koruyarak gereken şeyleri yaptım, reçetesini yazıp verdim.

"Farenjit başlangıcı var. Ben gereken ilaçları yazdım, istirahat ve bol bol C vitamini öneriyorum. Buyurun. Geçmiş olsun." Suratından

meymenet akmayan adama gülümsemeye çalıştım ama olmadı, huzursuz edecek şekilde bütün elime dokunarak aldı elimden. Kalemi elimin içinde sıkıyor, elimin titreyişini engellemeye çalı- dum. Yanaklarımda kan kesecekleri patladı âdeta. Yanıyorlardı, gibi bir bardak suya uzanacaktım.

"Doktor Hanım," dedi son dakika ve açtığı kapıyı kapatırken. "... reçete bu," dedi. Gözlerim onu buldu ve kapıyı bana dönmeden önce tek hamleyle kilitledi. Bana döndü, elinde iki kâğıt vardı.

Biri benim ona yazdığım reçeteydi. Diğeri kadına verdiğim, ... de ismimin ve numaramın yazdığı kâğıttı.

"Şundan vermen gerekiyordu, yanlış yazmışsın." Numaramın ... dığı kâğıdı salladı. Aklıma gelen ilk şeyi yaptım. Acil alarm bu... basmak için atıldım ama üzerime doğru attığı iri adımlardan kork... ve düğmeye ulaşamadım. Sanırım elime doğru savurmasa destursuz ... tuğu bıçağı göremeyecektim bile. Görüntüsü bile çok korkunç olan çakı sağ elime saplanacaktı. Nasıl bu kadar atik davranabildim bilmi... rum ama eğer atik davranmasam ve çakı elime denk gelse bıçağın ... ucu elimin diğer tarafından çıkacaktı.

Bir doktorun en önemli organı belki de elleriydi.

Nasıl doğruldum da küçücük odada geriye doğru gittim bilmiyor- dum. "Sakin ol," dedim, korkudan bayılacaktım, sesim nasıl bu ka- keskin çıkabilmişti? Halbuki kalbim ağzımda, tutunacak bir yer ara- cak kadar hızlı atıyordu. Ellerimin biri hafifçe havadaydı. "Sakin ol, elindekini bırak, tek bir bağırışımla polis ve güvenlik dolar burası. Bi... onu konuşalım."

Gözlerinde öyle bir korkusuzluk vardı ki şu an polis de karşısında olsa aynı şekilde sallayacaktı o çakıyı.

"Siktir oradan orospu." Elindeki çakı olmasa ne pahasına olursa o- sun suratına yumruk atacağım kadar öfkelendirdi beni ama korkum ö- keden daha baskındı. "Şu kapıyı açana kadar elli yerine sokar çıkarı- bunu kaltak."

Aramızdaki mesafe o kadar azdı ki bağırırsam ne olabileceğini dü- nüyordum sadece. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu seçemiyordum. Kulaklarım uğulduyordu ama nefesimi kontrol edememeyi sürdürü- sem kendimi kaybedecek, karşı koyamayacaktım. Telaş yaparsam ...

şey olabilirdi. Dilim damağım kurumuştu, dizlerim titriyordu. Önlüğümün kumaşı ellerimin altında ezildi.

"Sağ elinle mi yazdın bu numaranı da?" Gözleri sağ elime kaydı.

Tam da o an masanın üzerindeki telefonun sesi dikkatleri dağıttı. Mesafe olsa da arayan ismi okudum.

Fetih Karadere arıyor...

Beş dakika bile olmadı. Bağırmaya cesaret etmedim ama telefonu almaya çalıştım bir anlık gafletle. Yapamadım, benden önce aldı. Telefonu arkasına fırlattığında yeri bulmasına rağmen çalmaya devam etti.

"Sağ elinle mi yazdın?" Yine aynı soruyu sordu. "Senin o parmaklarını tek tek koparmaz mıyım ben?"

Yirmi beş yaşındaydım. İlk kez bu denli kendini kaybetmiş bir psikopatla göz gözeyken bana bir adım daha atsa çığlık atacağımı biliyordum. Parmaklarımı korkuyla kapattım birbirine, sakinlik benden iyice uzaklaştı. Telefon çalmaya devam etti.

Telefon çaldı. Açamadım. Susacak kadar çaldı hem de. *Mutlaka,* dedim. Açamadım. *Ah Efsun, neredesin? Sensedim,* demiş olmalıydı. Ondan ayrılalı beş dakika olmamıştı. Telefon sanki benim çığlığım daha net duyulsun diye çığlık atmadan hemen önce sustu. Mutlaka dedim, açamadım ve sustu. Ben üstüme yürüyen adama çığlık attım ve ellerimi bütün gayretimle korumak için bir çocuk gibi arkama sakladım.

XIII

İLAÇLAR VE DOZLARI

11 Temmuz

İzmir sanılanın aksine kışın çok soğuk yazın haddinden fazla olurdu. Kışın yağmayan kar yüzünden insanları kan donduran soğuğ zın bir sahil şehri olduğundan kavurucu sıcağa ikna edemezdiniz kim Yarım saattir izliyordum, kıpırdayan bir yaprak dahi yoktu.

Bir balkondan alınabilecek en büyük verimi almıştık, çoğu kompş özenerek baktığı bir balkonumuz vardı ve bu balkon çok şeye şahit olmu Sonu gelmeyen kahkaha tufanlarına, bir türlü dinmeyen gözyaşlarına, çeşitli sofralara, şarap kadehlerine ama ben en çok birini sevemezdim. çok değil bir tek. Sessizliğini. Katman katman, dalga dalga siyah bir g nin bağrında yaşanan sessizliği sevemezdim.

Sevemezdim ama yine de sessizliği de en iyi ben yaratırdım. Öyle ki lefonum bile sessizdeydi. Gelen titreşimle ekrana eğildim. Erkek arkad Yunus'un mesajına baktım.

"Seni seviyorum."

Kaşlarım dudaklarımla beraber havalandı. Bu sıkıntılı ve keyifsiz ortasına konan bir papatya gibiydi mesajı. Yüzümde buruk bir gülüms sadece mesaja baktım. Bir mesaj daha geldi.

"İyi geceler bebeğim."

Cevap vermem gerekiyordu. Yunus, bana en kötü anlarımda bile gelen, yarınımda da on yıl sonramda da göreceğimi düşündüğüm, iyi de sam kötü de olsam daima iletişim halinde kalacağım kişiydi. Şu an m limin bozuk olduğunu bilmiyordu ve uyumadan önce onun da benim m sajımı okuması daha güzel olurdu. Hem biraz olsun yüzümü güldürmüş tü. Elim telefona varacağı vakit, balkon kapısının ardından dış kapı

açılma sesini duydum. Telefonu alamadan o tarafa baktım, ne kadar kötü bir görüntüyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Direkt olarak burnumun direği sızladı. Evin tüm ışıkları açıktı, bu direkt Suna annemin yüzünü görmeme neden oldu.

Gözleri kan çanağıydı, şişmişti. Saçlarını dağınık bir şekilde toparlamışken üzerinde üniforması yoktu. Benimle göz göze gelmesiyle yüzünü saklaması bir oldu. Ellerinin tersiyle bir şeyler yapmaya başladı. Gizleyebileceğini sandı benden.

Sesimi çıkarmadan bana gelmesini bekledim. Oyalandı epey ama kaçınılmaz sonun o da farkındaydı. Yine de bana gelirken gülümsedi. Ela gözleri ne kadar ağladıysa yeşillenmişti. Parıl parıl parlıyordu.

"Hoş geldin," dedim soluk bir sesle.

"Kızım," dedi şefkatle. "Uyumadın mı sen?" Sesi bile çatal çatal olmuştu. Yanaklarımdan öptü, sonra da saçlarımdan. Beni göğsüne yatırdı, eli yanağımdayken burnumu sinesine gömdüm.

"Seni bekledim."

Bir süre öylece durduk, benden ayrıldığı yerse yine yamacıma oturmakla oldu. Karşıya dikti gözlerini, ben de ona. On iki yaşındaydım onu tanıdığımda, yüzü çok gençti. Zaten kendisi de gençti. Annemden bile. Sonra eşi, Levent amca, ansızın elinden kayıp gidince çökmüştü. Yaşlanmış diyemezdim belki ama o eski halinden de eser yoktu. Bir kere beyazları artmıştı. Ben boyuyordum, ben sayıyordum.

Ne diyeceğimi bilemedim bir an. Ağzım bir an açılıp kapandı. Durmadan.

"Ölen doktor," dedim sonra. Boğazıma sayısız düğüm atıldı. Dışımdan değil belki ama içimden düzelttim.

Öldürülen doktor.

İçimden bir kez daha düzelttim.

Katledilen doktor.

"Yakın mıydınız?"

Hemşire arkadaşlarının çoğunu tanırdım. Birkaç doktor arkadaşını da. Ama bugün bir haber sitesinin katliam olarak başlık attığı sayfadaki ismi çok düşünmüştüm ama hatırlayamamıştım. Sonra akşam haberlerine bir bilemedin bir buçuk dakikaya sığdırılan hayatından ya da fotoğrafından da çıkaramamıştım.

"Yakın olmadığı kimse yoktu ki onun," dedi ve sesi titredi ilk andan.

Ben çıkaramamıştım ama vardı. Kimse çıkaramamıştı ama vardı. Sa-
Her gün sayısız insana bakıyordu, her gün annemle selamlaşıyordu m-
Vardı biri, artık olmayan.

"Neşe saçardı bütün polikliniğe. Hastalara bile. Süt izni daha yeni bi-
mişti. Bebeği var bir tane. Hani sen tıp kazandıktan sonra bir tane b-
getirdim ya sana bir meslektaşın verdi diye. Onundu. İlk reçetesini doldur-
duğu kalemdi."

Annemin yanağından süzülen bir damla yaş ve o kalem aynı anda
içimi oydu sanki. Dudaklarım acıyla ayrıldı birbirinden, bakışlarım yere
devrildi. Çektiğim ağrı alnımı kırıştırdı, nefesim bir an yarım kaldı.

"Çok sevinmişti senin kazandığını duyunca. Fotoğrafını göstermiştim,
beyaz önlük de ne çok yakışır kızına Suna demişti."

Avucumu sıktım, uzuvlarım uyuştu, göz bile kırpamadım. Gözyaşla-
rım düştü sadece. Nefes almaya çalıştıkça boğazım ateş basmışım gibi ya-
nıyordu.

"Öldürmediler," diye devam etti. Bakmıyordum ama neredeyse hıçkır-
mak üzere olduğunun farkındaydım. "Katlettiler. Elbirliğiyle. Medyanın
yansıttığı neydi ki? Müdahale bile edemedik. Yaşasın diye çabalayamadık."
Elim ayağım o kadar tutmuyordu ki gidip sarıp sarmalayamadım annemi.
Ağlıyordu, gözyaşlarını silemedim, ağlama diyemedim. Ben de ağlıyordum.

"Şikâyet etmişti. Darmadağın etmişti odayı, üzerine yürümüştü geçen
hafta aynı canavar. Şikâyet etmişti hemen. Resmen bir şey yapamadın, hadi
çık yap. Hadi biz bir şey demiyoruz, işin yarım kalmasın dercesine serbest
bıraktılar. Elbirliğiyle öldürdüler. Bir kişinin eline kanı bulaştı sadece ama
elbirliğiyle."

Spiker kadının hızlı hızlı bir dakikaya sığdırdığı haberi geldi yine aklı-
ma. Suç kaydı var demişti. Birden fazla. Aramızda dolaşıyordu bir makine
gibi. Suç makinesi. Bir makine aramızda dolansın diye bir doktor yoktu
artık. Bir kişi fazla olalım diye bir kişi eksilmiş miydik? Annesiz kalan
bebek geldi aklıma. Ağlayışım şiddetlendi. Annesizlik ne demek bilirdim
ama o annesini hatırlamayacaktı bile. Annesiyle anıları bile yoktu. Neden
ki? Ne yapmıştı ki annesi?

Sustuk. Dakikalarca. Ağlamak geldi elimizden sadece. Ağladık. Sonra
bir an, dudağımdan geceyi yaracak, tam ortamıza bir bıçak gibi saplana-
cak ikimizin de yüreğini hoplatacak bir şey söyledim. Bıçak saplandı, kan

açmayacak sandık ama nafile, buz tuttu. İzmir bile. Yapraklar kıpırdadı, içimiz titredi.

Bu cümle benim dudaklarımdan döküldü ama hayır, yemin ederim ki söyleyen ben değildim. Bir aracı gibiydim o an. Ben de annem gibi söyleyince ne olduğunu anladım. En az annem kadar benim de yüreğim hopladı. Biri arkamdan yaklaştı sanki, elinde bir defter vardı, defterin kapağında benim adım yazıyordu. Sayfalar annemin rahmine düşüşümle başlıyordu ama defterin büyük bir kısmı boştu. Kalem de bitmişti üstelik. Yazılacak şeylerin tükendiği gibi. Arkamdan usulca bana yaklaşan şey son sayfayı açtı, benim bilincimi ele geçirdi ve son sayfayı bir cümleyle doldurdu. Duydum ve dondum. Titredim, sanki gerçek olmuş da gassalın hissettiği soğukluğu tatmıştım.

"Benim de sonum böyle olacak, ben de böyle ölüp gideceğim bir gün."

Gözümün önünde yakın geçmiş Fetih'in yüzüyken uzak geçmiş bu anın ta kendisiydi. Seneler önce bana fısıldanmış mıydı? Ölüm korkusu ayağıma dolanmıştı.

Attığım çığlık bile acımasızca yarım kaldı. Korkuya esir olmuşken en çok kendi sesimin sebep olacakları susturdu beni. Yarınlar yokmuşçasına üzerime yürüyen bedenle arama bir şey koymak istedim. Bir engel, bana gelecek zararı engelleyecek en ufak bir şey. İçinde kalemlerin olduğu bardağı ona fırlatsam da denk bile getiremedim.

Telefonum sustu. Bardak parçalara ayrıldı, dört bir yana dağıldı.

Lakin çok geçmeden mutlaka deyip açamadığım o telefon bir daha çaldı ve Fetih belki bilmedi ama beni çok ince bir ipten aldı. Hem de düşmek üzereyken. Belki bunu hissederek yaptı, belki tamamen tesadüfen ama yaptı. İkinci kere hiç ara vermeden çaldı o telefon, adamın dikkati bir anlığına da olsa dağıldığında yan taraftaki ince ama demirden olan askıyı yerinden kaldırdığım gibi gövdesine vurdum. Beyaz önlüklerden biri yere savruldu. Elim demire öyle bir tutunmuştu ki kurtuluşumun bu olduğunu biliyordum. Belki çok büyük bir harabe yaratmadım ama bunu vurmasam geride kaçacağım yer kalmamıştı. Sarstığım gibi kaçtım aradan, kapıya doğru atıldım. Çığlığım bir kez daha inletti odayı.

Az önce nutuk çekmek kolaydı ama bu hastanenin güvenlik kadrosu bile bu dönem eksikti. Şimdi çığlık çığlığa da olsam bu kapı çabucak açılamazdı. Telefonum çalmaya devam ediyordu.

Saçlarımda bir çekilme hissettim, tutup çekmek, belki vurmak istedi ama yapamadı. Denk getiremedi. Belki yerden taneyle sayılamayacak kadar da çok saç telim kaldı avucunda tutam değil kıyamet bana saldırmak için hayvani bir dürtüyle hareket eden ama avucuna düşmedim. Kapıya vardım, aynı anda dışarıdan tanıdık geldi, kapı kolu da indi. Anahtarı da kavradım ama açamadan doğru çekildim. Anahtar benimle çekildi ve yere düştü.

"Efsun!" diye bağırdı Zafer. Kapı kolu daha hızlı inip kalkmaya başladığında sırtım duvarla bir olsa da, "ZAFER!" diye haykırmaktan alıkoyamadım kendimi. Nabzım damarlarımda çarpıyor, zorluyordu çeperi. Net görmüyordum baktığım yeri.

Telefon aralıksız çalıyordu.

Bıçak boynuma doğru havalandı, o soğuk metali gırtlağımda hissettiğim an değil, dibimdeki adamla göz göze geldiğim an bir şeylerin sonunun geldiğini anladım. İçime bitişin çizgisi çekildi, bana bu şekilde bakan birinin öldürmemesi için hiçbir neden bulamadım. Ben birine bu şekilde baksam saniyeler sonrasında elimde kanı olurdu. Tıpkı benim kanımın birazdan onda olacağı gibi.

Kulaklarım uğuldadı, gözlerimin önüne yıldız şeklinde benekler düştü ve daha az nefes almaya başladım. Üzerimde garip bir hafiflik oluştu. Çizginin tam üzerinde, çizgiyi çekenle göz gözeydim. Beni öldürecekti. Yirmi beş yaşındaydım, şimdiye kadar kimse bana beni öldürecek gibi bakmamıştı. Aylar önce başıma gelen anlarda bile kendimi bu kadar dip dibe hissetmemiştim ölümle. Ölüm artık dört harf değildi. Ete kemiğe bürünmüş biriydi.

Kalbim sökülecek gibi atıyorken sanki belli bir atış hakkı vardı ve hepsini durmadan doldurması gerekiyordu. Zamanı da az kalmıştı. Adam bir şeyler söyledi, kaos her yerde arttı ama yolun sonunda olduğumu o kadar net hissettim ki zihnim telaşla neyi düşüneceğini şaşırdı.

Telefon aralıksız çalıyordu.

Film şeridi gibi geçmedi gözümün önünden. Sabah uyandığımı hatırlıyordum. Fetih uyandırmıştı. Kahvaltı hazırdı aşağıda. Fetih, odadan çıkmadan önce bana atkısını vermişti. Büyüktü biraz, boynuma sarmıştı bir tur. Buram buram o kokuyordu. Hiç itiraz etmeden almıştım. Gözüme kadar kapatmıştı sonra. Soğuk diye söylenmiş, ben gözün olurum

diye eklemişti. Merak etme düşmezsin demişti. Herhalde biraz canım oyun oynamak istiyordu ki hiç sorun çıkarmamıştım. O halde mutfağa yürümüştük, gözüm olmuştu o benim. Bazen iter gibi yapıp korkutmuştu beni ama benimki de lafta korkmaktı. Fetih hiç Efsun'u iter miydi? Ölecektim. Efsun hiç Fetih varken korkar mıydı? Uzun vadeli olmayacaktı, ansızın alacaktı canımı.

Olacak iş miydi bu? Kimse müdahale bile edemeyecekti.

İçimi keskin bir sızı kapladı. Neden Zeliha'nın odasına uğramamıştım? Uyuyor olabilirdi, bir kez girip çıkabilirdim. Neden yapmamıştım? Telefon aralıksız çalıyordu.

Fetih'i az önce zar zor çıkardığım boyun girintimde şimdi bir bıçak vardı. Ana şükretmediğim için çok kızdım o an kendime. Ama çok kısa sürdü bu, bir süre kapanan algılarım ne zaman geçtikçe artan gürültüye ne de çalan telefona ayıldı. Fark etmeden sıktığım sağ avucumun zoraki bir güçle açılmaya çalışılması kendime getirdi beni. O ölüm hafifliği azaldı, can havlini hissettim yine. Ya da sadece ellerim...

Ellerime gelebilecek en ufak bir zarar beni aldı o hafiflikten, irkildim ve daha çok sıktım avucumu. Belki başka bir yerime bu kadar baskı uygulasa çoktan pes etmiştim ama elim mıhlandıkça mıhlanıyordu. Aramızda bir boğuşma geçti, ellerime yöneltmeye çalıştığı bıçağı tereddütsüz tutmaya çalıştım. Ellerime zarar gelmesini yine ellerimle engellemeye çalıştım.

Ellerim dışında her şey zarar görebilirdi. O bıçak kalbime bile denk gelebilirdi ama ellerimden uzak durmalıydı. Öyle ki tam da bu yaşanacaktı, ben ellerime gelmesin diye çabaladıkça o daha fazla diretmedi, bıçağı tam karnımın üzerine saplamak için gardını aldı. Her şey o kadar dengesizdi ki bıçak bana saplandığında kanım tükenene kadar başımda bekleyecekti sanki. Ne telefonu duyabiliyordum artık ne de başka bir şeyi. Sadece kendi sesimi. Çığlıklarımı, bir türlü cümleye dönüşmeyen kelimelerimi.

Kapıdan öylesine umudumu kesmiştim ki açıldığını ben değil o fark etti. Etmese, kendini koruma içgüdüsüyle dönmese o tarafa bıçağı bana saplayacaktı. İlk Zafer'i gördüm. Gözlerindeki endişeyle bakıştım bir an. Dışarıdaki kalabalık, Zafer'e doğru çekilmiş bıçak, Zafer'le odaya dalmış bir tane memur...

Zafer ismimi telaffuz ettikten hemen sonra elini bana
bıçak direkt olarak ona yönlendikçe geri çekiliyordu. Zafer'i de
memurunu da teğet geçti birkaç kez. Görüntüleri izliyor ama
me ulaştıramıyordum. Sadece birkaç adım geri çekildiğimi fark
Gözlerim bir şeyler aradı çevrede. Elim enjektöre gitti sakin ama
Dikkatini acıyla da olsa dağıtabilmeyi düşündüm o an. Enjektöre
birkaç damla kan damladı. Benim kanım olduğunu o an bile alg
madım. Canım da yanmıyordu zaten. Fiziksel bir şey hissetmiyordum.

Omzuna doğru, en zararsız noktaya hamlemi yaptığımda polis
muru da aynı anda bıçak olan eline tekme attı. Bıçağın savruluşu, ad
mın bağırışı ve Zafer'in beni bu karmaşadan kurtarmak isterken nefr
bitmeyen adamın son hamlesi Zafer'in kafasında kırdığı serum şişesiyle
son boldu.

"Bu ülkeden siktir olup gittiğim gün var ya..." Kırık dökük odanın köşesinde oturmuşken sessizce Zafer'i dinliyordum. Bakışlarım dalgın, ellerim çok soğuktu. Kolumda dikişin gerek görülmediği ama acısını hissettiğim kesik pansumanla kapanmıştı. Biraz olsun ısınsınlar diye iki dizimin arasına sıkıştırdım ellerimi, kafasına dördüncü dikiş atılan Zafer'e baktım.

"O günü her sene doğum günü gibi kutlamazsam Allah da belamı versin benim." Hepimiz sessizdik. Sütur atan başhemşire de odaya girip çıkanlar da ben de. Polis memurunun Zafer'in önüne koyduğu suyu Zafer bana itti.

"Bembeyaz olmuşsun," dedi bir an yüzümü süzüp. Bir anlam ifade etmiyordu onun başına atılan dikişlerden sonra bu halim. Burnumun direği sızladı bir an, suya uzandım. Bir yudum ya aldım ya da alamadım. Boğazımdan geçmedi.

"Bakın şu odanın haline!" Öfkesi susmasına izin vermiyordu. "Daha ağzıma tek lokma almadım, en son ne zaman dinlendim onu bile hatırlamıyorum. Niye?" dedi tekrar etrafa bıraktı. "Bunun için mi?" Dudaklarım titredi, bakışlarımı kaçırdım. Yarım dakika dolmadı, "Senin bir tansiyonunu ölçelim," dese de başımı hızla iki yana salladım.

"Yok, ben iyiyim."

Kurumuş dudaklarımı ıslattım ve ayağa kalkmak için kendimde bir güç aradım. Daha fazla oturamayacaktım ama kalkarsam da devrileceğini sanıyordum. Bir telefon sesi daha girdi araya, ara ara çalıyordu ama benden uzaktı.

"Urfa haber sitesine düşmüş olabiliriz," dedi Zafer, yarı alay yarı ciddiyetle. "Aç adam merakta kalmasın daha fazla."

Adam. Fetih... Gözlerimi kırpıştırdım. Fetih'ti beni arayan. O an daha iyi anladım sadece bedenen burada olduğumu. Biri bana telefonumu uzattı, ismi okumadan açtım ve ben konuşmadan onun sesini duydum.

"Tamam anons edin," diyordu. "Zorluk çıkarmak istemiyorum ama anons edin, ulaşamıyorum ben."

Cümleleri birleşmedi bir an kafamda. Sorgulayacak hali de bulamadım kendimde sadece ismini söyledim.

"Fetih," dedim o ana kadar anlamadı açtığımı. Kısa bir sessizlik oluştu, o az önce gerim gerim gerilen sesinin nasıl yumuşadığını hissettim.

"Efsun," dedi. Şükür der gibi. "Niye açmıyorsun o telefonu Efsun?" Şükrü isyana dönüştü. "İçeri almıyor kadın beni," diye sitemle tamamlandı. Yerimden resmen sürünerek kalktım ve kapıya doğru ilerledim. Ayaklarım da titriyordu. Sesi biraz kısıldı. "Hayır, bak kızarsın diye kendimi tutuyorum ama bu kadın beni zor kullanarak içeri girmeye zorluyor."

Kartımı okutacağım yere doğru ilerledim, bu kapıyı aşamamıştı tam da tahmin ettiğim gibi. Biz birbirimizi görene kadar söylenmeye devam etti. "Hoş mu bu yaptığın?" diye kızdı. "Mutlaka, mutlaka diye bir laf edip açmaz mı insan telefonu?"

Bazı anlar vardı, hâlâ hatırlıyordum. Babamı beklerdim. Özellikle o gelsin, öyle ağlardım. Öyle bırakırdım kendimi, bir daha da susmak bilmezdim. Öyle konuşur öyle acımı çekerdim. Tıpkı şu an olduğu gibi. Telefon hâlâ kulağımdayken kapı iki yana açıldı, Fetih'le göz göze geldiğimde yüzündeki gerginliği görebildim. Endişe onu takip etti. Etrafta dolaşan gözleri kısa sürede beni buldu.

Önce yüzümdeki tüm kaslar gevşedi, ardından aynı şey vücuduma da oldu. Telefon elimden kayıp gidecek sandım göz göze geldiğimiz ilk an. Sanki saatlerdir nefessiz duruyordum. Ağlamak, yarasını göstermek için babasını bekleyen küçük bir çocuktan farksız bir şekilde omuzla-

rım düştü. Fetih'in yüzü benim gibi rahatlamadı çünkü arkamdaki [illegible]
memurlarını gördü. Kaşları çatıldı, yüzündeki kemiklerin belirgin[illegible]
tiğini gördüm. Hızla bana doğru adımlarken vücudumda son bir [illegible]
kalmıştı. Ve ben sanırım artık son gücümü Fetih'e harcıyordum.

Koşmak değildi amacım ama koştum istemsizce. Daha çabuk [illegible]
mak için ona. Bedenim bedenine çarptığı an ona sarıldım ama hayır [illegible]
sarılmak değil tutunmaktı. Ceketini avucumun içine aldım ve tüm[illegible]
var gücümle, beline sardım kollarımı konuşmadan önce.

"Fetih." Sesim titriyordu, az önceki, "İyiyim," diyen Efsun'dan uzak-
tım. Yüzüm sinesine girdi, benim ona tutunmamı onun beni tutma-
na çevirdiği ilk an tüm yükümü ona vermek istedim. Verdim ve derin
bir nefes aldım. İyi değildim ama yaşıyordum, hissetmem gerekiyordu.
Hissettim. Fetih'in kokusunu aldım ve dedim ki tamam, ölmemişim.
O pislik başaramamış. Yaşıyorum. Tüm yükümü ona verişimi çok daha
farklı anladı, bilincimin kapandığını sandı. "Efsun," dedi dehşetle. O
kadar salmıştım ki kendimi, onun beni kucaklaması şu an en olması
gereken şeydi sanki. Yürüyecek halim yoktu. Başım ayakta duramayaca-
ğım kadar döndü. Bayılmadım, Fetih'in ve insanların telaşına şahit ol-
dum. Beni hızla hasta yatağına yatırıp tansiyonumu ölçtüler. Gözlerimi
kapattım ve sesleri daha az duymaya başladım bir süre.

Zafer'in de tahmin ettiği gibi tansiyonum düşmüştü. Dinlenme po-
zisyonunda kaldım bir süre. Sonra içmem için ayran getirildi. Fetih,
elindeki ayranı benim tutmama izin vermiyor, bir yudum aldırıyor geri
çekiyordu. Başparmağı üstdudağıma bulaşan yoğurdu temizliyordu.
Kulağındaki telefonu bir an olsun indirmemişti, şifreli konuşuyordu.
Hatta sadece evet, tamam, sonra tarzında kelimeler kullanıyordu. Za-
fer'in de ifadesini aldıktan sonra odadan çıkmış polis memuru biraz
olsun sakinleştirmişti beni. Çünkü Fetih'le neredeyse burun buruna
gelmişlerdi. Fetih'in delirmekle sağlam kalmak arasında, beni sakinleş-
tirmekle ortalığı ayağa kaldırmak arasında bir çizgide olduğunun far-
kındaydım. Tam bir şey yapacaktı, tam bir şey söyleyecekti benimle göz
göze geliyor ve susuyordu. Susuyordu, saçlarımı okşuyordu, susuyordu
saçlarımdan öpüyordu.

Babasını aramıştı, birinin numarasını almıştı, şimdi de oradan oraya
bağlanıp birilerini dinliyordu. Başımı karnına yaslayasım vardı. Telefo-

nu tekrar kapattı, ben başkasını arayacak sandım ama daha fazla devam etmedi görüşmelerine.

"Tansiyonunu ölçelim," dedi sonra etrafa bakındı. "Düzeldiyse çıkalım artık." Bunun böyle olmayacağını ona anlatabilmek zaten mümkün değildi o yüzden ölçüp tartmadım. Bir cümle de kursam on cümle de kursam aynı tepkiyi alacaktım.

"Fetih, ben yeni geldim," diyebildim ancak. "Hadi ben gideyim diyerek çıkamam." Elindeki bardağı çarparak köşeye bıraktı ve gördükten sonra polis memuruyla arasında münakaşa çıkmasına neden olan koluma uzandı.

"Bu kolla mı çalıştıracaklar seni?" Beyaz önlüğümün üzerindeki kanı gördüğünde yüzünden kanının nasıl çekildiğini hatırlıyordum. Dakikalarca dikiş bile atılmadığından bahsetmiştim. Her şeye o kadar zor ikna oluyordu ki isyan etmemek elde değildi.

"Kolum kopmadığı sürece evet." Bu cümlem Fetih'in heyheylerini üzerine getirse de Fetih'in arkasında kalan Zafer'in yüzünde çok ince, canımı yakan bir tebessüm doğurdu. Dalıp gittiği boşlukta başını iki yana salladı. Yerimden doğruldum ama ayaklarımı yere değil çocuklar için konmuş basamağa koydum. Fetih, sinirliyken bana eğilmezdi benim ona denk düşmem gerekiyordu. Yüzünü az da olsa ısınmış avuçlarımın arasına aldım ama onun teni soğuktu artık. Buradan bir çıkışı olacaktı biliyordum. Kimle ne konuşmuştu bilinmese de buradan bir çıkışı olacaktı.

"Hiç konuşmayalım bunun üzerine, yormayalım birbirimizi." Dudaklarımı şakağına bastırdığım an beni belimden yakaladı, burnunu derime sürttü.

"Verelim istifanı çık." Bunu istemiyordu bu konuda yalvarıyordu. "Devletin işi lazım değil sana. Diploma senin, kimse alamaz elinden. Hadi Efsun, yazalım dilekçeni, bu insanlara mı hizmet edeceksin? Hak ediyorlar mı? Verelim istifanı çıkalım." İstesem eli kalem tutacaktı. "En iyi şartları sağlayacak bir yer buluruz. Şehir değiştiririz istersen." Saçlarında gezindi ellerim bir kez de onun dudakları tenimde dolaştı. Daha verdiğim ifadeyi görmemişti. Görmemiş halini bile toparlayamıyordum.

"Fetih yapma," diye konuştum kısık sesle. Yerimizi sorgulamadan kollarımı boynuna doladım, alınlarımız birleşmişti. "Yorma beni. Hem

ben iyiyim, yemin ederim. Sen gelince iyi oldum ama Zafer iyi d
kafasına beş dikiş yedi. Beni o curcunadan alayım derken oldu bu
sen onu eve bırak, ben de işimin başına döneyim."

Dudaklarımız birleşmiyordu ama nefeslerimiz iç içeydi. "F
diye sızlandı.

"Fetih lütfen." Hemen böldüm onu. Yanağından öptüm, ben
tükçe sakinleşiyordu. "Hadi üzme beni. Lütfen. Zafer'e eşlik et. Bu
de araba kullanamaz, taksiyle de dönmesin. Sen yardımcı ol. Olur
tamam mı?"

Belimdeki parmaklarını bastırdı. "O polisten bile önce davran
değil mi?" Zafer'in ifadesini dinlemişti. Gözlerini kırpmadan onu izle-
mişti ve ilk defa Zafer'e normal bakıyordu, yerfıstığı gibi değil. Başımı
salladım.

"Sesimi de ilk o duydu zaten." Duymuş olsa da bunları tekrar tekrar
söylemek istedim. Bir de benden duysun. Başımı sinesine çekip bir cümle
kurdu ama kulaklarımda baskısı varken anlayamadım. Durulduk bir süre
öylece. Ben geri çekilmezsem benden kopmayacağını biliyordum.

"Hadi Fetih..." Kopar giderim korkusuyla daha fazla sıktı beni.
"Hadi akşam gel al beni ama şimdi git. Arayacağım ben seni."

Ben açamasam da o açardı. Biliyordum. Ben mutlaka derdim, o de-
mezdi ama mutlaka açan o olurdu.

"Sen de gel."

Çocuklaşıyordu. Bir çocuğun anne ya da babasının işe giderken
çıkardığı zorlukla eşdeğerdi. "Emir'i göndereceğim, burada beklesin,"
dedi.

Derince soluklandım, son kez uzun uzun yüzüne baktım. "Hayır
desem de faydasız, için rahat edecekse gönder." Basamaktan yavaşça in-
dim, arkamdan konuştu. Duymamış gibi yaptım, Zafer çıkış için hazır
olana kadar da bana bakıp bakıp durdu. Aralık vermeden. "İçim, sen
benimle gelirsen rahat edecek."

Yarım saat öncesine kadar savaş meydanı gibi olan odadan şimdi
dördüncü hasta çıkarken başından beri aradığım boşluğu yakaladım ve
elim telefonuma gitti. Fetih'in hazırda bekleyen numarasını tuşlarken

Tam da tahmin ettiğim gibi ilk çalışta açıldı. Üzerinde artık bir anahtar olmayan ve açık olan kapıya bakıyordum öylece.

"Efsun?"

"Ne yapıyorsunuz Fetih?" diye sordum. Zafer'i evine bırakmış olmalıydı. Ondan sonrasında nerede olabilirdi emin değildim. O cevap verene kadar kafamda birden fazla seçenek oluştu ama hiçbiri tutmadı.

"Çorbacıdayız."

Herhalde hiçbir cevap dikkatimi bu kadar dağıtamazdı ya da toplayamazdı. Dilim tutuldu, bir an ne soracağımı ne tepki vereceğimi şaşırdım.

"Yemek yememiş, yüzüne kan gelsin diye kelle paça içirmeye getirdim."

Ve herhalde hiçbir açıklama aniden beni duygulandıramazdı. Başımdaki elim duraksadı, omuzlarım düştü. İçime bir kova kaynar su dökülmemişti de üşüyen yerin yanına bir kova sıcak su konmuştu. Sıcacık oldum.

"Fetiih," demekten alıkoyamadım kendimi. Çok tatlı bir ağırlık çöktü üzerime. Ben Fetih'i küçültüp cebime koymak istiyordum. Bana en çok beyaz önlüğü yakıştırırdı, tam da beyaz önlüğümün içine bir cep yapmak istiyordum. Böyle süslü, el emeği, her bir ayrıntısı işlenmiş özel bir cep. Cebimde taşırsam ve o, "Fetiiih," diye sızlanacağım bir şey yaparsa çıkarıp sevecektim.

"Kalkıp geleyim diye mi yapıyorsun?"

"Ya Fetiih," dedim ben yine de. Zorlasam kalkıp geleceğini bile bile.

"Efsun..." İçi giderek değil, kızarak söylüyordu. Tamam belki biraz içi de gidiyor olabilirdi. İçini sevseydim onun. "Bak yapma."

"Fetih, Fetih, Fetih... Çorbacıya mı götürdün?"

Turnusol geldi aklıma. Kelle paça ve çorbacı turnusolu. Zafer, yerfıstığı Zafer. Fetih kendisi için önemli insanları çorbacıya götürürdü. Bugün yüzümün güleceğini hiç düşünmezdim. Elmacıkkemiklerim belirginleşti, karşıdan sağlam bir fesuphanallah duyunca altdudağımı dişledim. Yüzünü hayal etmek o kadar kolaydı ki o an benim için. Kaşları çatılmıştı mesela ama gözlerinin içi parlıyordu. Dudakları gülümsemek istese de inatla engel oluyor ve bu dudaklarının incelmesine neden oluyordu.

"Ne var birader ne bakıyorsun?" diye tersledi ama Zafer'i. "Karımla konuşuyorum ne var?" Zafer'in bakışları az çok canlanıyordu gözümde. Yarın alay da edecekti benimle.

"İç çorbanı, ne bakıyorsun kelle paça var, iç işte!"

Gülüp bunu dinlemekle Zafer'i kurtarmak arasında gidip geld[illegible] doğru olanı seçtim hızlıca, ortalık karışmadan. "Fetih, tamam [illegible] adama," dedim ve ekledim önemli bir noktayı. "Yaralı o." Ned[illegible] niçin yaralandığını düşünüp yaptığı şeyi bırakacaktı. Biliyordum.

"Ben kapatayım, size afiyet olsun." Hazır düzgün bir ortam [illegible] muşken bozmak istemedim. Hazır Fetih o turnusole Zafer'i de alm[illegible] müdahale etmek istemedim.

"Dur kapatma," dedi hemen. "Emir sana yemek getirecek, son [illegible] masına kadar ye." Bunun yaşanmayacağı belliydi. Biliyordu ama [illegible] de söyledi. Bu uyarının aklıma geleceğini ve benim birkaç lokma da[illegible] zorlayacağımı biliyordu en azından. Onun hatırına yapacaktım bu[illegible] "Bir şey olursa da kapının önünde. Tamam mı?"

Başımı sallayıp, "Tamam," dedim uslu uslu. İçi rahat olsun istiyor-dum sadece. Aklı kalmasın. Mümkün değildi ya, en azından aklının tamamı kalmasın.

"Efsun," dedi son kez. En azından önümüzdeki yarım saat için son kez. "Korkma tamam mı? Karşımdaki vitaminsiz çorbasını içtikten sonra arayacağım seni. Hadi Allah'a emanet ol."

Sanırım Emir'le geçen en sessiz yolculuğumuzdu. Suspustuk. Benim gözüm kulağım bir türlü çalmayan telefonumda onun gözü ise yoldaydı. Ben Fetih gelir beni alır sansam da yoktu, gelmemişti. Üstelik son konuşmamızın üstünden bir saat geçmişti. "Efsun seni sonra arayacağım," demişti kısaca. Böyle bir günde bu cümleyi kurmasının ötesinde başka bir şey vardı. Sesi. Ben mi uyduruyordum bilmiyorum ama sesine sinmiş uzaklık, elimi ayağımı durdurmuştu. Soramamıştım bile.

"Fetih'in nerede olduğunu biliyor musun?"

Ama Emir'e son bir hamle olarak sordum. Freni yavaşça çekti, bir an bana baktı. Elim emniyet kemerine bile gitmedi. Araba durunca değil cevap alınca iniş vaktim gelecekti. Kaçamak bakışları birkaç kez gitti geldi, söylemek istemiyor ama mecbur hissediyordu kendini.

"Karakolda hâlâ."

Ne zamandan beridir? Tahminimce Zafer'i evine bıraktığından beri. Saatler devrilmişti. Az daha geçse yarım gün devrilecekti. Ben biliyor-

dum karakolda olduğunu zaten ama ilk kez birine sormuştum, ilk kez cevap almıştım. Fetih söylememişti ve sanki ben anlamayacakmışım gibi de sakin sakin konuşmuştu benimle. Ne yaptığımı sormuştu, yemeğimi yiyip yemediğimi, ne zaman çıkacağımı, üşüyüp üşümediğimi... Son konuşması hariç. O sesi hariç her şey yolundaydı.

"Peki bir şey mi oldu?" Bunların muhatabı Emir değildi, Fetih'ti. Çabucak telefonu kapatmasa ona soracaktım. Emir yine bana bakar gibi oldu. Ağzı açılıp kapandı. Adamakıllı bir şey çıkmadı ağzından, sadece başını salladı. İçim daha da huzursuzlandı.

"Bir şey yok yengem hadi sen geç eve, gelir zaten abim de." Geçiştirişi, beni hemen gönderme çabası... Her şey beni daha da huzursuzlaştırdı. Birkaç kez konuşmak istedim de saçma sapan bir şekilde lafımı böldü, bir şekilde konuyu eve gitmeme getirdi. Daha ne kadar zorlanır bilemedim, indim arabadan.

Geçtim eve, odaya kapattım kendimi. Sofraya oturmadım, bana düşmanlığı daha çok artan, kocasına anladığım kadarıyla hayatı zindan eden Zühre'yle denk gelmedim. Biraz uyumak istedim. Uyuyup uyanana kadar Fetih gelir sandım. Hatta gelir öpüp sarılır, parmakları tenimde dolaşır öyle uyanırım sandım ama olmadı, yarı açık bilinçle bir saat ancak uyuyabildim ama gelen giden olmadı. Aramadı da kimse. Kalkıp duş aldım, saçlarımı baştan savma kuruttum ama dipleri hep ıslaktı. Şöminenin başına geçtim, yanan ateşi izledim durmaksızın. Üzerimde sargılı kolumu saklayacak uzun kollu bir kazak, altımda beyaz saten geceliğe ait bir şort vardı. Saat dokuza geliyordu, başım dizlerime yaslıydı. Ara ara gözlerim gidiyordu ama minicik bir hareketliliği Fetih sanıyordum. Uykum açılıyor kapı açılmıyordu.

Muhakkak mühim bir işi var. Çok mühim. Demek ki benden mühim. Olabilir. Gelince anlatır elbet. Yoksa gelirdi. Hiç olmadı arardı.

Kaç kez içimden tekrar ettim bunları bilmiyorum. Aynı cümleler bazen devrikleşti, bazen yer değiştirdi. İçimdeki güven duygusu beni kızgın ve kırgın bir hâlde yatağa gidip uyumaya itmiyordu. Fevri davranamıyordum artık. Fetih yok muydu? *Demek ki gelemiyordu daha.* Aramıyor muydu? *Demek ki vardı bir sebep.* Demek ki, demek ki, demek ki... Lügatime yeniden giren güvenin devam cümlesi. İçimde üretilen nedenlerin sesi. Öfkemi de bastırıyordu, içimde Fetih'e kaşlarını çatmış tarafı da. Sus diyordu! Celallenme hemen!

Bilmem ne kadar zaman geçti diyemem, yirmi sekiz dakika geçti. Hatta yelkovanın on ikiye varmasına on saniye kaldı. Yirmi dakikaya varacaktı gelmeyişi. Kapı ben kollarımı önümde bağlamış ve telefonumu dikizlerken açıldı. Bedenim engel olmasam doğrulup heyecanla kalkacaktı yerinden ama durdurdum kendimi sadece kapı giren adama baktım. Yorgun bir Fetih elbet bekliyordum da ona ğımda yorgundan önce dağılmış bir Fetih beklemiyordum. Gözleri buluştu ilk, acımasız bir mesafe vardı bakışlarında. Acımasız ve yersiz. Kesinlikle yersiz. Anlamıyordum. Anlamak da istemiyordum. Neyse sele içinde çözsün sonra biz kaldığımız yerden devam edelim istiyordum.

Biz; o kadar yerimizde saymıştık ki uzun zaman boyunca, ilerleme başladığımız yerde geri adıma tahammülüm kalmamıştı. İleriydi tek defim. İleri, koşarak, durmadan ileri. Biz bile durduralım istemiyordu artık bizi.

Öyle ki bu gece uyumamızı geciktirecek hiçbir şeye girişmek istemedim. Tartışma ya da gerginlik. Bu gece Fetih'ten sadece çorbacıda yaşanmış bir şeyi dinleyebilirdim en fazla. "Hoş geldin," dedim sadece. *Geç geldin.*

Bir an durdu ve bana baktı, eli kapının kulpundaydı. "Uyumadın mı sen?" dedi. Demese daha iyiydi. Sesi beni biraz sinirlendirdi. Hemen gidip kendini banyoya kapatmalı ve şu olan şeye son vermeliydi. İçim eziliyordu engel olamıyordum. Oda dar geliyordu, engelleyemiyordum.

"Hayır seni bekledim," dedim dürüstçe. "Arayacağım dedin aramadın. İşin vardı galiba. Bekleyeyim dedim ben de."

Sesimde ne bir sitem ne de bir ima vardı. Bak ben her şeyi kılıfına uydurdum, evet işim vardı de ve bu yaptığına bir son ver, dercesine. Üzerindeki kabandan kurtuldu. Birkaç ıvır zıvırdan da. Bana cevap vermedi ama yaklaştı. Ben öpecek hatta kucaklayarak yatağa götürecek sandım ama o sadece bir kez saçlarımı okşadı sonra bir an çenesini bastırdı başımın üstüne ve orada durdu. Öpmedi bile. Sonra karşımdaki koltuğa oturdu. Bazı ufak ve basit şeyler bazı yaşanmışlıklardan sonra çok büyük gelirdi insana, zoruna giderdi. O kadar zoruma gitti ki dudaklarım aralandı, tutuldum.

Derin derin nefes alıyordum artık. Gidip uyumak, ona dik dik bakmak ya da ne olduğunu sormak arasında gidip geliyordum. Birbirinden

...ürklü üç yol vardı ama neyse ki o beni yormadı. Ben saçlarını karıştıran ...dini izlerken konuştu. Sesi çok toktu. Hiç benimle konuşur gibi değildi.

"Bir şey soracağım," dedi. Küçük bir oğlan çocuğu gibi saçlarını karıştırıyordu. Derin bir nefes aldı, göğsünü şişirdi. Nefesini verirken ...ordu. "Numaranı yazıp verirken ne düşündün?" Sorusu bir kuş oldu, ...benimin içini gagasıyla eşeledi.

İfademi okumuştu. Ona anlatmadığım ayrıntılarla.

Taşlar yerine oturdu. O dağılmışlık, o mesafe, o bana geri dönmeyişler, geç gelişler. Sessizce birbirimize baktık. Cevap vermeme lüksüm yoktu. Sözleri zorlamıyordu ama bakışları zorunlu tutuyordu. Yutkundum ve dürüst olmaya devam ettim.

"Kadının canını."

Laf kalabalığı yapmak istemiyordum. Fetih gergin miydi, sinirli miydi bilmiyordum. Nabzı yükseltmek istemiyordum. Ne sorsa söyleyecektim. Dudaklarından silik bir gülümseme geçti. Çok hızlı bir andı.

"Anladım," dedi önce. Sonra yine sustuk. Bana dikilmiş gözlerden kaçmak istiyordum, bana dünya üzerindeki en büyük *şey* gibi bakıyordu. *Şey.* Suçlu desem değil. Yalancı desem değil. Aptal desem değil.

"O kadın..." dedi tane tane. "Bugün böyle bir şiddetin olmadığını ve bunu o gece sana da söylediğini anlattı."

Yüzümden geçmedi belki ama içimden yüklü bir dehşet aktı. Hiç tanımadığım biri de olsa bunu bana yapılmış bir ihanet gibi hissettim. Soru sormamış olsa da cevap bekliyordu. Düşünmeden ilk aklıma gelen şeyleri söylemeye devam ettim.

"Korkuyor tahminimce. Belki de tehdit altında."

Kendimi bu cümleden sonra yükselecek sese hazırladım. İrkilmemek için epey bir sıktım kendimi. Vücudum titresin istemedim ama Fetih bağırmadı. Gözlerini yumdu önce, derin bir nefes aldı. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha, fazla fazla... Gözleri kapalı bir şekilde nefeslenip gözlerini araladı. Yüzünü sıvazladı, tavana bakıp orada biraz durdu. Tek bir noktaya baktı bir süre.

"Anladım," dedi tekrardan. Sonra tekrardan başını salladı ve yine belirtti bunu. "Anladım." Neyi anlıyor, bilmiyordum. Kafasının içinde neler dönüyor, bilmiyordum. Geriye yaslandı, ensesini kaşıyıp sehpayı izledi bu kez. O süre zarfında, bilmece gibi yüzüne bakarak çözmeye

çalıştığım bir sorun vardı ve içimde bir yer şu an kalkıp gitme... beni. Belki yatağa belki oda dışına. Konuşmuyordu. Yıkıcı... *ol Efsun. Bir kere. Yıkma yap. Ya da sadece susan da otur.*

Canı istedikçe konuşan Fetih vardı karşımda ve canı istedi... tu. Canımın istediği bu değildi halbuki. Ben bugün adamlığım... dolayı mı hissediyordum bu ilgi açlığını yoksa alışmış mıydım... sam durum pek fenaydı!

"Biliyor musun?" diye sordu. "Bana her şeyin başındaydı... demişti ki böyle bir kadının seninle işi olmaz." Cümledeki bu... mak içime kıymık gibi battı. Kıymık Fetih'in içindeydi, bana... vardı. "İki tanesi bir iki kereyle yetindi ama diğeri uzun zaman... söyledi. Kardeşin olmasa seninle aynı sokaktan bile geçmez di... bana. Vaziyet o ya sen de öyle davranırdın çoğu kez."

İçimden bir ses birini tahmin edebiliyordu. Yavuz'du. Bana da... muştu buna benzer şeyler ama ben diğer ikisini saptamak için... madan, son cümlesi dağ olup devrilecek gibi durdu tepemde.

"Fetih," diye müdahale ettim. Hangisine bilmiyorum ama gerek... madı, Fetih dinlemedi beni.

"Hayır hayır, yanlış anlama, demek ki öyle davranacak bir şey... tım o an." Bu alçakgönüllülük değildi bu alçaltmaktı. Beni değil ke... ni. "Yoksa sokakta gördüğü muhtemelen bir daha da denk gelmeye... bir cana bile kırk yıllık gibi davranan bir kadın bana öyle davran... dı. Kızmadım sana hiç. Özümden uzak bir adamdım o dönem ve... bunu bilemezdin. Adamına göre muamele yapıyordun. Ama kendi... de anlatmaya çalışmadım. Kendimi anlatacak kadar kendimde olsa... zaten gerek kalmazdı o açıklamaya da. Sen de muhtemelen hiç sor... madın ama vazifen de değildi. Sana yine kızmıyorum."

Bana kızmamıştı ama kırılmıştı. Kırıldığı yerden iyileşmişti de... bugün bir şey eşeliyordu aynı bölgeyi. Nereye varacaktı bilmiyordu... Hayır asla yapmadım diyemiyordum. Çünkü bazı anlar vardı. Fe... öyle bir şeye bürünürdü ki davranırdım tam da söylediği gibi. Tam... belki iki saat sonrası aynı olmazdı ama o an davranırdım.

"Sonra sen bazen bana bir şeyler anlatırdın kendinle alakalı... cık bir şey muhtemelen senin için. Küçük bir anı. Boşluğa düşmüş... bir an olurdu çoğu kez." Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "Efsu...

ben senin ağzının içine bakardım sen bana bir şey anlat diye. Sen bana kendinle alakalı bir şey anlat diye gözünün içine bakardım. Sen bana kendinle ilgili bir şey anlatınca o üç kişiyi de yalancı çıkarırdın. Bazen gerçekten öyle mi gafletine düşerdim, sen bana bir şey anlatınca vazgeçerdim ama sen de o kadar az anlatırdın ki Efsun, ben kendimi çok kez inandırdım söylenene."

Kelimeler kamburlaştıran bir mizaçta dökülüyordu dudaklarından. Suspus onu dinledim. Aklıma bazı anlar geldi. Fetih'e yüzlerce anımdan en ufağını anlatıyordum bazen. Duygusal boşluğa düştüğüm bir an oluyordu bu çoğu kez. *Her zaman.* Çoğu kez değil, *her zaman.*

"Sonra bir şeyler oldu Efsun." Parmağının ucunu gösterdi. "Şu kadar beklentim yoktu bak. Sana yemin ederim şu kadar beklentim yoktu benim. Olsa kafayı yerdim ama yoktu. Anlatmaya başladın Efsun bana sen. Bir şeyleri anlatmaya başladın. Bu böyle dedin, şu şöyle dedin. Anlatmaya başladın. Ben sormadan etmeden sen istedin anlatmayı. On sene öncesinden de bahsettin, bir gün öncesinden de. Aklında tutuyordun bazen bazı şeyleri. Bak sana ne anlatacağım diyordun bazen. Ağzından bir şeyler duymak için boşluk beklememeye başladım. Sonra bana tahammül etmenin yanında benimle vakit geçirmeye başladın. Tahammül ettiği insanla mecbur olduğu anlarda denk gelir insan sadece. Benimki hiç tahammül olmadı ama seninki bir yerden sonra tahammülden çıktı."

Gözlerinin içi parlıyordu zaman zaman. Bu bir ışıltı değildi ama farkındaydım. Konuşmama tahammülü olmadığını sanırdım halbuki bazen ben, konuşmam için ağzımın içine baktığını hiç fark etmemiştim.

"Bir telaş sardı beni o zaman. Telaş. Ne yapacağımı bilemedim." Başı ağrıyordu, şakaklarını ovaladı. Halbuki öyle geçmezdi. "Neyin telaşıydı bu? Kendimi yanına yakıştırmanın telaşı. Ne yapacağımı bilemedim bir an. Fark ettirmeden giyeceğim gömleği, takacağım kravatı bile sana seçtirdim çoğu kez. Seni bir yere bırakacaksam, yanına geleceksem sigara içmemeye başladım. Daha tonla şey. Nasıl bir adam olursam senin yanına yakışırım diye düşünüp durdum! Konuşmama ayar çekmeye çalıştım. Sen o kadar zarif konuşuyordun ki senin yanında o kaba saba adam kalmamak için ağzımdan çıkanı iki kez düşünmeye başladım ben. Bir kişi bile bu kadının bu adamın yanında ne işi var demesin istedim.

Çünkü sen konuşmaya, anlatmaya başladın. Bu nasıl büyük bir ...
latamam sana."

Bazen derdi ki: Efsun dolaptan gömleğimi çıkarır mısın? A...
dolabı zaman zaman hangisi diye sorardım zaman zaman kendi...
diğimi çıkarırdım. Bazen bu ricası kravatına da olurdu. Onu ...
sormazdım direkt kendi kıyafetime uyanı seçerdim. Kasti miydi b...

"Senin aynı sokaktan bile geçmeyeceğin o adam olmayayım ...
Sen anlatmaya, konuşmaya, paylaşmaya başlamıştın. Yanına yakış...
bu böyle devam eder diyordum. Etti de Efsun. Ben öyle sandım ...
azından. Efsun ne olursa gelip anlatır diye inandırdım kendimi."
şakağının üzerindeydi parmak uçları. Sesli bir nefes verdi ve beni ...
"Yanlışmış."

Benim anlatmayı bile düşünmediğim ve bunda hiçbir sıkıntı görme...
diğim ayrıntıyı dev bir şeye dönüştürüp içerlemişti. O kadar içerlemiş...
ki hatta bana kızmıyordu bile.

"Bazı şeyler hiç değişmemiş hâlâ aynı. Başına ne geleceği belli değ...
adını yazarak numaranı sıkıştırıyorsun birinin cebine, her şeyi düşünü...
yorsun da bir kendini düşünmüyorsun. Dahası ortaya çıkacağını bi...
bile bu sabah yalan söylemekten bir an bile geri durmuyorsun. Öğrene...
mem mi sandın?" Öğrenirdi ama bu ihtimali düşünmek istememiştim.
Bu ayrıntıydı, o adam bir doktora bıçak çektiği, başka bir doktorun
kafasını yardığı için tutukluydu. Gerisi ayrıntıydı ve ben sadece polise
anlatmıştım.

"Niye Efsun? Böyle bir şey yaptıktan sonra bana gelip anlatmamak
neden? Niye? Hâlâ mı yakışmıyorum yanına? Hâlâ mı anlatacağın düzey-
de değilim? Ne eksik ne fazla... Söyle bana. Ya bana söyle Efsun..." Elinin
tersini ardı ardına sert olmasa da ortadaki sehpaya vurdu. "Bu sefer dürüst
ol ve söyle, biz de mi aklına gelmiyoruz? Merak ediyorum ben bunu. Be-
nim şu dakika canım tehlikeye girse aklıma sen gelirsin. Canımı tehlikeye
atsam aklıma yine sen gelirsin. Geldin de. Yemin ederim geldin Efsun. En
başından beri geldin hem de. Bir kez olsun ben geçmiyor muyum aklının
kıyısından? Dürüst ol Efsun, gelmiyorsun de. Ben hep başıma buyruk-
tum hâlâ öyleyim ha sen varsın ha yoksun Fetih de."

Bunları dedi. Aklıma kalbim için doktorun yanında hissettiklerim
geldi. O an aklıma gelen iki kişi. Kendi canım hakkında bir fikrim de

fikrim de olmazken onu düşünmüştüm halbuki ben. Zeliha'yı bile ilerletmiştim ama onda tıkalı kalmıştım. Bu sabah bile o vardı. Böyle mi düşünüyordu?

"Olayı çok yanlış yerlere çekiyorsun," dedim sadece. Ben yapamıyordum, bak o an aklıma sadece sen geldin Fetih, diyemiyordum. Bir dal var artık hayat dediğim ağaçta, o dalda seninle oturuyorum diyemiyordum. Belki yapamıyordum bunları ama yine de onun anlayacağı şeyler bunlar olmamalıydı. Hissetmiyor muydu? Söylemiyordum ama hissedebilirdi.

"Doğru yere çek o zaman!" diye yükseldi ilk kez. "De bu yüzden bunu yaptım! De bu yüzden anlatmadım! De canımı tehlikeye atarken bunu düşündüm! Konuş Efsun! Konuş kafayı yiyeceğim konuş. Kafayı yiyeceğim. Adam sana bıçak çekmiş Efsun." Sesi her kelimede daha da yükseliyordu. "Ellerine zarar vermeye çalışmış Efsun! Bıçak dayamış boynuna! O kapı açılana kadar elli yerden saplarım demiş o bıçağı. Sana demiş Efsun!"

Sana dokunur gibi, deyişi geldi sanki ikimizin de aklına. Kabak çiçeği ayıklıyorduk o an. Kabullenemiyordu şimdi. Aniden ayaklandı, dizinin tekini kırıp sehpaya yasladı ve pansumanlı kolumu bileğimden tuttu. "Uzun kollu giyince unutuluyor mu?"

Bileğimi kurtarmaya çalıştım elinden. Ama sıkıca tutmuştu. "Kimse gelmese, Zafer yetişemese ne olacaktı? Kafayı yiyeceğim! Numaranı verirken karısına bunu yapan bana neler yapmaz demedin mi? Demedin mi Fetih bilsin bu yaptığımı?"

Hem isyan ediyor hem de sitem ediyordu. Dizini yasladığı sehpanın üzerinden âdeta üzerime çullanmıştı. "Ya beni geçtim Zeliha var Efsun, o bile mi aklına gelmiyor? Kendimden geçtim. Beni unutuyorsun tamam. Vazgeçebiliyorsun benden, tamam. Ama Zeliha? Ya kendi canın?"

Sehpanın üzerinden atlasa üzerime düşecekti. Ardı ardına soruyordu ama cevabım yoktu. Bu kadar şey arasında tek bir şey hakkında açabiliyordum ağzımı. "Seni unuttuğumu mu düşünüyorsun?" Kendini nasıl bu kadar çabuk çıkarıyordu denklemden? Çok saçmaydı. Fetih'e kendini değersiz hissettiriyor olamazdım. Yapmıyordum bunu. Tamam söylememiştim ama bunun Fetih'le alakası yoktu. Bunun neyle alakası vardı bilinmez ama Fetih'le yoktu.

"Ya ne düşüneyim?" dedi. "Ne bekliyorsun Efsun? Sabahtan b aynı cümleleri okuyorum ben. Ellerine dikmiş gözlerini! Senin aleyh ifade veren kadına numaranı yazdığın eline! O numarayı yazarken tirmedin mi ileride olabilecekleri? Fetih, ben böyle bir şey yaptım d kızacak mıydım sana? Bu kadar mı önemsiz gözünde canın? Bu kad mı önemsiz geride kalacaklar?" Yerimden doğruldum, altta kaldı ezildiğimi hissettim. Düşünememiştim. Tek yanıt buydu. O an tek numarayı yazıp koymuştum sonrasında bir ihtimal beklediğim tek telefonumun çalmasıydı.

Benim doğrulup kolumu çekmemle sehpadan çekti dizini ve bede lerimiz uzaklaştı. "Bir anlık düşüncesizliğimi en saçma nereye çek sen oraya çektin. Aferin sana." Yanından çıkmak istediğimde bedenin önüme geçti.

"Bir anlık düşüncesizliğin canına sebep oluyordu! Sen farkında mı sın?!" Böyle değildi. Bu gece için istediğim bu değildi. Bütün gün bu gün bitsin de evime gideyim diye dakika saymıştım. Bu değildi. Dakika saydıran ev bu değildi.

"Farkında değil miyim sanıyorsun Fetih?" Yaşayan bendim, soran oydu. Alay ediyordu sanki. Bir an yolun sonu sanmıştım. Kafada bitirmek neyse onu yaşamıştım. O an sabah Fetih'in taktığı atkıyı düşünüyordum. Bana mıydı bu soruları?

"Ben yaşadım! Adam bu elimi tuttu, sıkıca kapatmıştım ama açmaya çalıştı! Açamayınca uzatmak istemedi direkt saplamayı düşündü! Neyin farkında değilim Fetih? Ben de tüm gün bekliyorum eve gideyim de Fetih gelsin. Akşama kadar giden gelen bunu sordu bir dakika unutturmadı, gideyim de Fetih unuttursun bana diye bekledim. Aptalım ya ben. Senin benimle konuşacağın şey bu konu. Ben akşama kadar kendimi seninle avutayım sen gelip bana bambaşka şeyler söyle. Doğru biliyorsun, aklımın kıyısından bile geçmiyorsun sen." O boş vermişlik, açıklamaya tenezzül etmeyen tavrımla çıkmak istedim odadan. Ne kadar uzaklaşacaktım bilinmez ama çıkmak istedim. Ağrıkesici içmem lazımdı ama izin vermiyordu. Kolumdan tuttu çekiştirdim.

"Bırak Fetih." Tutuşlarımız hırçınlaştı.

"Saçmalama!" diye karşılık verdi. Ben onu itmeye çalışırken o beni çekiyordu.

"Bırak dedim!"

"Dur dedim!"

"Bırak! Aklıma gelmiyorsun evet. Ben buyum, vefasızın tekiyim. Sen de körsün! Sana olan düşkünlüğümü göremeyecek kadar kö..."

İttim, ittikçe çekildim. Çekildikçe hareketlerim kabalaştı. Beni zapt edemediği yerde, belimden yakalayıp gecenin başında yapması gerekeni yaptı, dudaklarıma örttü dudaklarını. Ayaklarım yerden kesilmişti, bedenim bedeniyle yapışıkken inadına ona tutunmadım o da daha fazla ayakta kalmadı. Beni kucağına oturtarak kalktığı yere geri yerleşti. Nefes nefese oluşum sinirimdendi. Benim ona temasım yoktu. Tek temas dudaklarımızdaydı. Zamanlaması bok gibiydi. Tüm gün bunu beklemiştim ben. Hiçbir anlamı kalmamıştı.

"Bırakır mıyım sanıyorsun?" Dudaklarımın üzerinde konuşuyorken tek eli belimden saçlarıma kaydı. İki tarafı da arkaya attı.

"Bırak Fetih," dedim yine de. Öpsün istemiyordum, önce kavga edelim istiyordum.

"Akşama kadar beni beklememiş gibi konuşuyorsun." Elim yumruk oldu omzuna çarptı. Aklının ucuna gelmiyorum demeyi biliyordu, bu cümleye mi takılmıştı.

"Sen aptal mısın? Gerçekten o kadar sinirlendiriyorsun ki beni." Bacaklarımı bacaklarının arasına aldı, sıkıca kelepçeledi ayak bileklerimden.

"Korkutmaktan iyidir," diye karşılık verdi utanmadan. Çenemle dudağım arasında kalan bölgeye bastırdı dudaklarını. Sonra dudaklarıma sonra sus çizgime. Yol buydu sanki. Güzergâh buydu.

"Öfkelendiriyorsun da." Konuştukça bana temas ediyor, temas ettikçe öfkem dağılıyordu. Söylüyordum ama onun kucağındaydım.

"Öldürüyordun bizi." Koyduğu çoğullukla kaşlarım büküldü. Yanlışı işte bu. Ölüm tek kişilikti. Bunu ben de yapıyordum, ikidir ölürsem Fetih ne yapar diye düşünüyor ölümü benden bize çekiyordum. O da ölür demiyordum. Yaşardı, yaşanırdı. Ben bunu biliyordum. Ölüm iki kişilik değildi ama o bilmiyordu. Bizi demişti ama tuhaftır ben ölürsem o bir şekilde nefes alırdı, mezarımın başında dururdu ama olması gerektiği gibi yaşardı. Halbuki ben iyi bilirdim ölenle ölünmüyordu. Daha neydi bu hissettiklerim?

"Tüm günün hevesini boğazıma dizdin."

Ellerinden biri birbirine yapışık olan bacaklarımı araladı,
rım da istemsizce aralandı. Eli artık iki bacağıma da temas
avucunun payına düşen bacağımı kavradı. "Tüm gün aklımı
dum, aklımı!" diye karşılık vermeyi sürdürdü.

Dudaklarımız arasındaki mesafe sıfıra indi ama sadece o öpüş
verdim. İnsanlar bazen yaşayanın sıcaklığını hissetmek isterdi
dum ben onu. Eli kışkırtıcı bir şekilde iki bacağımın arasında
di, tenimi okşadı. Öpmeyi bıraktığı yerde eli de ayrıldı bacaklarım
yüzümü avuçladı.

"*Efsun*," dedi.

"*Efsun güzeli.*" Omuzlarım yenilgiyle düştü. Bir buse aldı duda-
rımdan.

"*Efsunların en güzeli,*
Güzel Efsun."

Dudakları yavaş yavaş boynuma doğru kaydı, eli ise tekrar
bacaklarıma. Tüylerimin diken diken olduğunu biliyordum. Boynumu
ona yer açtım.

"Sana bir anımı anlatayım ister misin?" diye sordum. Belki o
şimdi mi diye düşündü ama dışından sadece mırıldandı. Bunu günün
birinde Fetih'e anlatacağımı asla düşünmezdim ama madem benden
şeyler dinlemeyi seviyordu, madem onu canımla beraber boş verdiğimi
sanıyordu bilmeliydi.

"Bir dönem kalbim çok ağrıyordu. Hastayım diyeceğim kadar çok."
Biraz duraksadı. "Mahkeme günü doktora gittim. Bazı tahliller yapıldı.
Ben de doktor da ciddi bir şey bekliyorduk." Bu sefer durdu hatta boy-
numdan çıktı. Bütün dikkatini çekti bu konuşmam.

"Tahlil sonuçları geldi. Hocam baktı. Ben de defalarca baktım ve
ne olduğunu gördük. Ölüyorum sandım o an. Ağrım o kadar fazlaydı.
Aklıma bir ton hastalık geliyordu ama sandığının aksine sen de geldin.
Zaten bir sen bir de Zeliha. İnanmayacaksın belki ama sen geldin Fetih.
Hocam konuşana kadar ikinizi düşünüp durdum. Hani insan öleceğini
de düşünmez mi ama sizden sıra gelmedi." Bedeni gerildi, soluğu yavaş-
ladı. Renk attı yüzü. "Bana bir ilaç yazdı sonra."

Bozguna uğramış suratı renk attı. "N-ne demek bu?" Afallayıp dur-
du. Bunları diyebildi ancak. Sanki bugün yeterince korkmamış gibi yine
korkutuyordum. Daha fazla dayanamayıp gözlerine baktım.

"Doktorum dedi ki sana günde üç doz Fetih yazıyorum."

O cümleyi ben çok zor sindirmiştim Fetih... O ne kadar kolay sindirecekti? Anlayamadı bile. "Ne diyorsun Efsun? Ne diyorsun anlamıyorum?!" Dikleşti yerinden. "Neyin var, ne diyorsun? Ne hastalığı?"

Sık sık ondan kaçan bakışlarımı tuttu elleriyle ve yüzümü avuçladı. Bu biraz utanç verici bir anıydı.

"Hasta etmişsin işte beni! Alay konusu oldum doktora. Tahliller temiz çıktı, hiçbir sorun gözükmüyordu. Ama anladı doktorum. Dedi ki: 'Günde üç doz eşini yazıyorum. Tok karnına.' Hâlâ hastanede karşılaşınca bana gülüyor ama verdiği ilaç işe yaradı."

İlaç bilmiyor, her şeyden habersiz. Ben kalp hastası yaptım kendimi, doktora gittim, öleceğim sanınca onu düşünüp durdum ama o bilmiyor. Karman çorman, neyi nereye koyacağını bilmez bir hâlde bana bakıyordu. Aptallaşmıştı.

"Anlamadın mı?" Daha nasıl anlatılırdı bilmiyordum. Daha ne diyecektim onu da bilmiyordum. Gözlerini kırpıştırdı.

"Sen." Durdu. "Sen doktora mı gittin kalbin ağrıyor diye?"

Dudaklarımı büzdüm. Aşağı yukarı salladım başımı.

"Doktor da üç doz beni mi yazdı?"

Tekrar başımı salladım. "Sakın gülme bak, çok kızarım. Giderim, tutamazsın. Bak sakın gülme giderim. Çok utanıyorum zaten. Doktorla denk gelmemek için yolumu değiştiriyorum. Ergenler geliyor dedi bu yüzden. Rezil rüsva oldum. Kocaman kadınım! Doktorum. Sandım ki hastayım..."

Kahkaha atacak sanırım. Kalkmaya yeltendim ama ayak bileklerim bacaklarının arasındaydı. "Üç doz?" diye sordu.

"Fetih yapma şunu. Alay edilecek bir şey yok!"

Dudaklarını birbirine bastırdı, başını iki yana salladı. "Estağfurullah," dedi garipçe. "Kesinlikle alay etmiyorum ama... Ne cimri doktormuş! Üç çok az Efsun. Beş yapalım hemen. Parası neyse ben vereceğim."

"Fetih alay etme dedim!"

"Allah belamı versin alay ediyorsam. Yalvarırım onu beş doza çıkaralım."

O bunu sürdürdükçe, "Ya bırak," diye direndim. "Bırak uyuyacağım ben. Hadi bırak." Kalçamı kaldırdım bedeninden, ayaklarımı kurtara-

masam da kalkmaya çalıştım. Karnımdan tuttu beni, üzerine devirdi, aynı anda el bileklerimi sırtımın üzerinde kelepçeledi.

"Delirdin mi Efsun nereye?" diye sordu. Bugün ilk kez keyfi yerine geldi ve bana gerçekten delirmiş gibi bakmadan önce konuştu. "Hastasın sen, günlük dozunu almadan, ilacını içmeden nereye? Gel bakalım sen şöyle."

"Yenge, Fetih geliyor galiba almaya?"

Aynanın karşısında kendimi süzüyorken Efsun'dan yengeye terfi etmenin verdiği hayretle Zafer'e baktım. "Af buyur?"

Kahkaha attı dikildiği kapı önünden. Tuhaf bakışlarımla onu izleyorken, "Off," çekti. "Dün o da aynı şekilde sormuştu. Bayağı havalısınız! Ben de kullanacağım artık. Düşünsene hastaya, 'Af buyur,' diyorum..." Duraksadı, başına bakacağım şekilde devam etti. "Sonra bir beş dikiş daha."

Sabahtan beri alay ederek ayakta kalmaya çalışıyordu. Her şeyle. Mutlaka saçma da olsa komik bir şey buluyor ve söylüyordu. Çoğu kez kendi gülüyordu. Zerre içten olmayan bir şekilde. Sanırım bu onun için bir baş etme yöntemiydi.

"Sulandırma. Hem ne yengesi? Yenge kim? Hayırdır ya?"

"Hayırdırlı falan da konuşuyoruz. Sen yakında küçük hanım ağa olacaksın, sende ışık var. Beyin zaten tam bir ağa. Racon falan kesiyor. Dün bir çorbacıya gittik, bize bir muamele çektiler!.. Tabii ben bir şaşırdım, bana çekilen en iyi muamele kafada beş dikiş yaratıyor diye."

Kızamıyordum, o böyle şakaya vurunca kızamıyordum. Yüzündeki öfkeyi de tükenmişliği de saklamaya çalışırken kızamıyordum. Ben bunları düşünerek ona bakıyordum ama o bambaşka bir şeye yordu.

"Tamam ya," dedi. "Sonuçta sen de benim arkadaşımsın Efsun, o da benim arkadaşım sana yenge diyebil..." İri iri açılan gözlerim cümlesinin devamını yavaş yavaş kesti. Sesi kısıla kısıla tükendi.

"Zafer sizi ben tanıştırdım," diye kendimi işaret ettim. Bana artık Zafer de yenge derse ismimi söyleyen erkek kalmayacaktı. Kürşat hariç. O da bana, "O, bu, şu," diye hitap ediyordu çoğunlukla. Yengesinin canı çok severdi beni... "Üstelik sadece bir kere görüştünüz."

Üstelik Fetih sana düne kadar yerfıstığı diyordu!

"Demek ki," dedi parmağını bana doğru sallayıp, "ayların samimiyetini bir günde verebilmiş. Ben bilmem Efsun."

"Bana bir daha yenge dersen," dedim tehditvari bir sesle. Bu halime de güldü.

"Ne yaparsın Hanım Ağa?"

Ben bastırdıkça hitapları kötüleşiyordu. "Seninle uğraşamayacağım," dedim. Başını salladı imayla.

"Tabii senin çıkman gerekiyor. İşve cilve, flört, evliliğin bilmem kaçıncı ayında devam eden sevgililik falan. Bekletme sen adamı sonra kalkıp gelecek gibi oluyor, sandalyeye bağladık dün." Topuğumun ucuyla ayağına vurup çantamı koluma taktım. "Abi diyorum dur, yok diyor bırakın beni ben karımın yanına gideceğim. Abi diyoruz tamam, ille de karım ille de karım diyor!"

"Uğraşamayacağım seninle çıkıyorum ben, zevzek." Bir şeyler daha söyledi. Bu kez benden yana oldu bunlar. Diğer kadınlar senden ders alsın, tek kelime edip bağlıyormuşum olayı falan... Türlü türlü abartılar, alaylar. Malzeme vermiştik dün ona. Artık durmadan söyler dururdu ama bugün daha fazla hastanede kalamazdım. Seri adımlarla çıktım, köşede duran boş taksilerden birine bindim.

Hastane çıkışına doğru sürülen arabanın içerisindeyken Fetih'in seansının bir saat süreceğini düşünerek tuşladığım numara ikinci çalıştı açıldı. Dünün hareketliliğinde kopmuş hastane bugün her açıdan sakindi.

Zafer, kısmen doğru tahmin etmişti. Şimdi süslene püslene çıktığım mesainin ardından aklımdaki şey için Fetih'i arıyordum. Gün sakin geçmişti, dün gece güzel geçmişti, uykum yoktu, yorgun değildim. Daha akşam olmamıştı, gidip bir kahve içesim vardı. Normal insanlar gibi. Normal çiftler gibi olması için de Fetih'i arıyordum.

Sabah uzun uzun yaptığımız konuşmanın sonunda kimse kapıda beklememişti. Sonu olmayacak bir şey için Emir'i kapıda beklетmenin bir anlamı yoktu. Adam tutukluydu ve bir sorun yoktu. Tabii benim tüm bu çabam sadece Emir'i getirmemişti buraya kadar. Fetih'le alakası olduğuna emin olduğum iki kişi sabahtan beri kapı önündeydi. Fetih'i aradığımda *sana ne kızım* demişti, *yerini mi daraltıyorlar? Yokmuşlar gibi davran!*

Şimdi de taksinin arkasındalardı, biliyordum. "Efsun," diye aç lefonu. "Çıktın değil mi?" dedim. "Neredesin?"

"Çıkmadım," dedi sıkılmış bir sesle. "Bırakmıyor bir türlü," d psikoloğu hakkında. "Hayır, muhabbetim sardı desem o da yok, taş çatlardı şimdiye. Salmadı gitti beni."

Doğruydu, konuşmak istemeyen Fetih'in muhabbeti ne kadar bilirdi ki? Şu an kadının, Fetih'in ağzından zorla kelimeler çıkardığı neredeyse emindim. Sıkıntıyı çıkaran da Fetih'ti, sıkıntıdan patla üzere olan da.

"Ben bölmeyeyim o zaman," dedim. Boşuna acele etmiştim. "Se geri gir odaya, bitince beni ara."

"Odadan çıktığımı kim söyledi?"

"Ha psikolog mu çıktı? İyi tamam geri gelmeden kapatalım sen de güzel gü-"

"Efsun, şu an tam karşımda bana bakıyor."

Elimi ağzıma örttüm utançla, "Hiii," diye bir nida döküldü. "Fetih, kadının karşısında mı söylüyorsun bunları?"

"Tabii ki," dedi alayla. "Bizim kendisiyle aramızda gizli saklı yok Kendisi öyle söylemişti en başında, değil mi Songül Hanım?" Açık açık alay ediyordu. Ukala desem değil, laubali desem değil. O konuştukça ben baygınlık geçirecektim.

"Fetih çok ayıp yapma."

Ama dinlenmedim. "Ha buna da mı ben cevap vereyim? İyi peki tamam." Sustu bir an. "Efsun, senden psikolog olmazmış bu arada aklımdayken söyleyeyim. Bunu düşünüyorum geldiğimden beri. Niye diye sor bak."

Utançla camı açıp dudaklarımı birbirine bastırdım. Nasıl bir ortam vardı orada? Kadın Fetih'in bu tavırlarına karşılık nasıldı?

"Çünkü sen konuşmayı dinlemekten daha çok seviyorsun. Onlar böyle değil. Adam gelse senin karşına sen ondan çok konuşursun ama Songül Hanım öyle mi?"

"Fetih, çok ayıp kadın karşında. Ne yapıyorsun?" dedim yine dinlemedi beni.

"Eşim ne zaman çıkacaksın diye soruyor. Yanlış anlamayın konuşmaktan kesinlikle sıkılmadım."

"Hayır sormadım öyle bir şey!" Taksinin içinde bağırabildiğim kadar bağırdım. Belki karşı taraf beni duyar diye. Fetih'in derdi belliydi. Karşısında köş köş oturup, sadece sinir bozan bakışlarla etrafı izleyemiyordu muhtemelen. Psikolog bir şekilde konuşmasını sağlıyordu ve Fetih bir yerden sonra istemeden anlatmaya başlıyordu. Nelerden bahsediyor, o ortamı nasıl oluyor hayal edemiyordum ama Fetih istemediği şeyleri yapıyordu.

Arkadan bir kadın sesi geldi ama ne dediğini net bir şekilde seçemedim ancak Fetih duyduklarından sonra şükür çekti. Evet bu da kadının gözünün önünde oldu. "Bekle Efsun, kapatma vedalaşıp sana döneceğim." Cevabım ağzımdan çıkmadan sesini kapattı. On dört saniye sonra geri açtı.

"Çok şükür bana bu anı da nasip ed-"

"Fetiiih!" İlk kez kızmak için kullandım bu seslenişi. Kırıcıydı, hiç hoş değildi.

"Çıktım odadan kızma." Sanki aynı şeyi odadayken yapmamış gibi yüzsüzce bu savunmayı sundu önüme. Üçüncü seansıydı bu. En azından benim bildiğim ve Fetih'le baş edebilen biriydi karşısındaki. Bunu hissediyordum. Fetih'e sinir olmayışı bile onu sinir edebilirdi.

"Bu yaptığın hiç hoş değil. Gözünün önünde üstelik."

"Bizim onunla anlaşma şeklimiz bu, sen niye karışıyorsun?" İnsanlarla konuşma şekli üzerinden onu ne zaman yargılasam bana bu şekilde karşılık veriyordu. *Bizim onunla anlaşma şeklimiz bu.* O öyle sanıyordu.

"Sen kendini kandırıyorsun," diyebildim ancak. Umursamadı. "Bu konuda seninle daha fazla konuşmayacağım, neredesin? Kahve içmeye gideceğim, bana eşlik etmek ister misin?" Durdum, başımı iki yana salladım. Böyle değildi bu soru, yeniledim sorumu. "Kahve içer misin benimle? First date gibi düşün."

"İlk görüşme demek varken?.."

"Tamam yürüyen TDK. Arkamdan gelen kişilere sorarsın nereye gittiğimi. Bekletme beni kalkar giderim." İnsanların ilişkilerinin başında yaptığı en sık etkinlikti kahve içmek. Madem biz de en başından başlıyorduk, kahve içmeli, ilk görüşmeyi yapmalıydık.

Kahve içeceğimiz yere geldim, tam da tahmin ettiğim gibi nerede olduğumu Fetih'e söyleyecek adamlar da kapının önündelerdi. Boş bir

masaya oturdum ve beklemeye başladım. Bu süre o kadar uzadı ki
toğraf galerimi kurcalamaya başladım. Sıkılıyorum diyemiyordum,
kü çok güzel şeyler vardı. Anlık çekip sonra bakmayı unuttuğum
sürü fotoğraf ve video... Aslında evlendiğimiz günden beri çekiyordum
ama son zamanlarda daha da artmıştı bu. Minik günlüğümü anlatan
olar, an an çekip birleştirdiğim kesitler, Fetih'i zorla katmaya çalıştığım
ama asla dahil edemediğim anlar, bazen kamera dışında her şeye bakan
ama bana cevap veriyordu bazen cevap da vermiyor tamamen hırysını
yapıyordu.

Kar videosuna denk geldim. Ölseydim cinayet görüntüleri olarak
kullanılabilecek o video. Ölseydim kanıt olurdu ölmedim diye anı
muştu. Ben bile gülüyordum kendime. O uçarak düşüşüme, başımın
üzerinde uçan görünmez kuşlara, öylece gökyüzünü izleyişime.

Derin bir nefes aldım, gözlerimi bir an yumdum. Gerek videolar ge-
rek fotoğraflar tetikledikçe tetikledi, özlem bir kuş oldu gönlüme kon-
du. Neredeydi bu adam? Gözümün önüne direkt yüzü geldi. Hazırda
bekliyordu zaten. Sonra kokusu geç kalmış gibi koştur koştur yetişti.
Saçlarından sızan o temiz pak koku, sinesinden yükselen o taze çekil-
miş kahvenin notası... Çok parfüm sıkmazdı ama sıkarsa notası bundan
oluşurdu. Gülümsemem büyüdü, bir an özlediğimi hissettim. Özlem.
Yaşayan birini özlemek sahiden güzeldi. Buruk hissettirmiyordu, umut
serpiştiriyordu özleyenin gönlüne. Özlediğin gelecekti, özlemin dine-
cekti. Bunları bilmek, bunları bilerek özlemek nimetti. Mesela ben şu
an Fetih'i özlüyor muydum? Çok. O gelecekti ve özlemim dinecekti.

Yapayalnız bir pencerenin önünde geçirdiğim bir kış günü Fetih
gelecek, gelişiyle baharı da getirecek sonra çiçekler açacak, güneş yaka-
caktı tenimi, Fetih beni öpecek ve özlemin o kadar da korkunç bir şey
olmadığını öğrenecektim. Oturduğum yerde dalıp gittim bu hayallere.
Halbuki daha sabah görmüştüm.

Kaç saat olmuştu ki? *Sen de iyice edebiyatçı oldun Efsun! Yakında şiir de yazarsın!*

Yazar mıyım acaba diye düşünüyorken ansızın tepemden bir beden
uzandı, leyla olmuş halimden sebep gözlerimi aralayamadım. Sokuldu
bana ama bu öpeceği gibi bir sokulma değildi. Değip geçti. Kokusun-
dan tanıdım. *Fetih Efsun'a teğet geçti.*

İki tane kahve bardağı koydu masaya. Birinin üzerinde Efsun yazıyordu diğerinde Fetih. Efsun ve Fetih yan yanaydı. Hak ettiği, olması gerektiği gibi. Az önce bana teğet geçen adam karşıma geçip sandalyeye dokundu. Gözüm ilk beyaz gömleğine takıldı. Elimde kahve olsa düşer giderdi. Sabah üzerinde bu renkte bir gömlek yoktu, değiştirmiş miydi?

"Boş mudur hanımefendi?" diye sordu.

Yarım saat ötede kalan o konuşmamız geldi aklıma, gülümseme ilk verdiğim tepki oldu. Parçaları birleştirdiğim yerdeyse tek amacım gülmemek, tıpkı onun gibi yabancılaşmaktı. İlk buluşma demiştik sonuçta değil mi? Ona uygun mu davranacaktık? Ciddi bir tavır takınıp başımı salladım, madem ortaya bir taş atmıştık uymak lazımdı.

"İzniniz olursa," dedi çapkın bir edayla. Çapkın ama kibardı. Kibar ve efendiydi. "Oturabilir miyim?" Sanki gerçekten bu ilkmiş gibi içim pır pır etti.

"Tabii," dedim sandalyeyi işaret edip. Oturdu ve üzerinde kendi adının yazdığı kahveyi bana uzattı. "Buyurun, sizin için aldım."

"Teşekkür ederim, çok incesiniz." Kahveyi alırken parmaklarımızın minik teması, ikimizi de heyecanlandırdı. Birbirimize baktık. "Gömleğiniz," dedim masaya yaklaşıp. "Güzelmiş."

Ve sabah üzerinizde yokmuş!

Başparmağı dudağının kenarını kaşıyıp çapkın çapkın etrafa baktı. "Yol üstünden aldım." Bakışları bana döndü. Pek fenaydı. "Önemli bir görüşmem var da."

İki yakasını tek tek düzeltti, ellerim bir an heyecanla titrediğinden kahveye uzanmaya cesaret edemedim. İlk buluşmamız için mi bunu yapmıştı? Ben de özen gösterdiğimi sanırdım, ta ki onu görene kadar.

"Siz?" dedi beni süzerken. Masanın açıkta bıraktığı tüm bedenimi süzdü. Kırmızı rujumu izledi. "Birini mi bekliyorsunuz?"

Oyun devam etti, "Evet," dedim. Hoş bir edayla çenemi dikleştirdim. "Birini bekliyorum." Gözüm sanki gelmemiş gibi kapıya döndü. "Dört gözle."

"Geç kalmış biraz galiba." O da benim gibi kapıya baktı. "Sizin gibi bir hanımefendiyi beklettiğine göre..." Devamını getirmedi. Belki kabaca bir şey diyecekti ama sanırım bu ortama yakıştıramadı.

"Affınıza sığınıyorum, benim gibi bir hanımefendi derken? Biraz daha açar mısınız?" Elim zarif bir şekilde çenemde dolandı, hafif bir

gülümsemeyle masada bir noktaya baktım. Fetih'in elinde kah...
dı, hafifçe bana eğildiğini hissetsem de bakmadım. Anlatsın ist...
rahat rahat. Nasıl bir hanımefendi bekletilmiş söylesin istiyordu...

Bir süre sadece sustu ve beni izledi. İlgisi üzerimdeydi, birka...
mak bakış da görmüştüm. Bana burada şiirler okuyabilirdi. Afili...
ler kurabilirdi. Büyük sözler edebilirdi. Dağları delebilirdi. Gök...
yerle bir edebilirdi ağzıyla ama hiçbirini yapmadı. Dakikalarını ay...
dı buna. Bir kitaptan okuyor gibi davranmadı. Velhasıl davran...
hiçbir halinde içim böyle ısınmaz, gözlerim böyle gülmezdi.

"*Efsun gibi,*" dedi ve bitti. Dedi ve kilitledi. Dedi ve noktaladı. ...
bir şey benim için bunu karşılamazdı. Tamam dedim kendi kendi...
Bu yeter. Beni izleyen ona baktım ikimiz de aynı anda gülümsedik, i...
miz de aynı anda gülümsemelerimize baktık.

"Anladım ama onun da muhakkak bekletmesinin bir sebebi, eli...
bir işi vardır. Bekletmez beni." Ben anlattıkça kaşları havalandı. Onda...
bahsediyordum halbuki ben, sanki biraz bunun bilincini kaybedecek...
"Çok hoş bir beyefendidir. Çok kibar, efendi ve güzel. Evet güzel. En...
önemlisi bu, çok güzel." Dudaklarımı yalayıp derin bir iç çektim, saç...
larımı arkaya doğru attım ve şehla şehla uzaklara daldım. "Sakın ola ki
öyle güzel deyince yakışıklı algılamayın ama. Yakışıklılık ayrı bir tarafta.
O beyefendi, güzel."

Erkek güzeli...

Fetih'e bakmadan onu ona anlatmaya devam edecektim ama olma-
dı. İnsan içinde de olsak ansızın yerinden doğrulup üzerime çullandı.
Bir eli ağzıma örtülürken elmacıkkemiğimden lokma alırcasına ısırdı.
Bağıracaktım acıyla. Bunun önlemini alıp elini ağzıma kapatmasa, te-
miz bir "ah" çıkacaktı ağzımdan.

Geri çekildiğinde gözleri etrafı taradı aynı anda benim de. En köşe-
deydik. Kimse bize bakmıyordu. Küçük bir erkek çocuğu hariç. Fetih
de onu umursamadı, dudaklarımdan öptü hızlıca. "O adam seni tek
lokmada indirecek midesine." Isırdığı yere bastırdım avucumun içini.

"Acıdı!"

"Acısın!"

Kahvesine baktım yüzümdeki hüznü bozmadan. Efsun yazıyordu.
Gözlerimi bana üzülsün diye kırpıştırıyordum devamlı. Elim çantama

gitti, kırmızı tükenmezkalemi aldım. Süsleyecektim biraz, hatta mümkünse tüm gün onunla dolaşmasını isteyecektim.

Hiç sesimi çıkarmadan bardağı çekip aldım elinden. Hüzünlü bakışlarım eşliğinde kalemin kapağını açtım. Efsun isminin sağ alt köşesine minik bir kalp çizdim. Çok büyük değildi. Fetih görse yeterliydi. Sonra altına benim adımdan küçük bir boyutta onun adını yazdım. Küçük ve eğik harflerle. Kalbin içini de boyadım, öyle uzattım ona. Kalemli elimi yakaladı, aldı elimden. Bardağı çevirip yazdığıma baktı önce. Sonra kalemi ince uzun parmakları arasına aldı, bir şey yazdı. Merakla eğilip ona doğru ismimin altına eklediği şeye baktım.

Efsun olmuştu, *Efsun güzeli.*

"Beyefendi bırakın artık peşimi, tamam bir kahve içtik ama evine kadar da takip edilmez ki bir insan!"

"Hanımefendi ben sizin kocanızım!"

Hızlı adımlarımı yavaşlattı bu isyan. Elimde tuttuğum kamera bu anları çekiyordu. Fetih yavaşlamamı fırsat bilip yetişti bana ve kolunun altına çekti beni. "Evliyiz yani biz?"

"Bayağı bayağı evliyiz." Gözlerinin içinin gülüşü, bulaşıcı bir hastalık gibiydi. Söylediği cümlenin nasıl hoşuna gittiğini videodaki yüzünden fark ettim.

Fetih, aydınlanmanın ışığında devam etti. "Biz çok evliyiz, öyle böyle değil," dedi. "Hatta çok fazla evliyiz biz. Kamera çekiyor değil mi bunları? Çok evliyiz. O kadar evliyiz ki bak, çok evl-"

"Fetih evliliğin azı mı var?"

Aklıma bir tek bu geldi. Evliliği ilk kez birinin az ya da çok diye nicel bir kavrama döktüğüne şahit oluyordum. "Tabii var kızım," diye çenesini dikleştirip bilirkişi gibi bir havaya büründü. "Onun istatistiği bile var. Eskiden az evliydik. Şu an çok evliyiz. En evli biziz. Şu an bu evde..." duraksayıp kaşlarını çattı. "Bu şehirde, bu ülkede en çok biz evliyiz. Miktarı var bunun, birinci biziz. İkinci kim bilmem." Sokağın ortasında içime sığmayan kahkahalarım yankılandı. Fetih'le olan gülüşlerimiz kayıt altına alındı.

"Bir şey söylemek ister misin Fetih?" dedim çekimi sonlandırmadan önce. Benim beklentim kelimelerdi, eylem değildi o yüzden biraz

sarsıldım. Kamerayı zar zor tuttum. Fetih, dudaklarımdan sıkıca bir buse aldı, "Diyorum," dedi. Bunu diyorum dercesine. Utançla gülümseyen yüzümü çekti kamera son olarak ve kaydedip telefonu cebime sıkıştırdım.

Osman ve Zühre Karadere'nin bir nişana gittiklerini biliyordum. Belki de o yüzden Fetih'le bu kadar yüksek seslerle konuşup, gülüşerek merdivenleri tırmandık. Konağın soğuk ve beni daima iten duvarları ilk kez böylesine benim kahkahalarımı duydu ta ki Zeliha'dan ufak bir sessiz olun ders çalışıyorum, uyarısına kadar. Fetih'le birbirimize baktık, bir öğretmene yakalanmış gibi yaramazdı bakışlarımız.

"Ben gülmedim Fetih güldürdü!" dedim Zeliha'nın camına doğru.

"Hocam yalan söylüyor!" diye karşılık verdi ve biz iki haylaz dayanamayıp yeniden güldük. Zeliha bizi paralamadan odamıza doğru koştuk. Elle tutulur bir sonuç çıktığından beri o kadar iyiydi ki Zeliha, her şeyi daha bir istekli ve umutlu yapıyordu. Özgürlüğüne kavuşmuştu sanki. Bazen olması gerekenin olması bile yetiyordu kötü hislerin azalmasına. Zeliha'ya aylardır yapamadığımız şeyi bir hâkim ağzından çıkanlarla yapmıştı.

Kendimi bir romanın son sayfasında gibi hissediyordum. Elimde bir kalem olsa çoktan bırakıp tümüyle hayatımı yaşardım sanki. Kendimi amansız bir yalnızlıktan kurtarmıştım, annem haklı çıkmıştı. Bahar geliyor, kuşlar kaçtığı yerden vatanlarına geri dönüyordu. Acının bittiği yerde çiçekler açıyordu. Pijamalarımla kıvrıldığım yatakta, şükrediyordum bu halime. Fetih, bedenini yanıma bıraktı, sinesine doğru sokuldum. Burası şükretmek için daha doğru bir yerdi.

"Nasıl gidiyor durak inşası?" diye sordu. Bu soruya önce kendim cevap verecektim ama sessizliğimi bir başka şeye yordu. "Tamam dur, bir şey deme," diye rica etti. Evet, rica etti. "Olumsuz bir şey deme tamam, aniden tutamadım içimde dışavurdum."

Fetih, beni zora sokacak, sıkıştıracak ya da henüz netliği açığa kavuşmamış gelecek hakkında bir imada bulunmuyordu. Farkındaydım, dikkat ediyordu.

"Çok güzel gidiyor," dedim aklımdan geçtiği gibi.

Güzel. Bizim için biraz kıymetli bir kelimeydi. Bunu hatırlayacağını umarak söyledim ama hatırladı mı bilemiyordum. Önce dudaklarını sonra çenesini bastırdı başımın üstüne.

"Güzel," diye karşılık verdi sonra. Başka da bir şey söylemedi, ne kadar kaldı demedi. Elini çabuk tut da demedi. Pek tabii bu kararı alalı ne kadar olmuştu ki? Konu hakkında başka da bir şey demedi.

"Yarınki düğüne biz de davetliyiz," dedi. Başımı kaldırdım.

"Gidecek miyiz?"

Çünkü Fetih bu ailenin en büyük çocuğuydu ve evliydi. Bu bana bile sorumluluk yüklüyordu, önemli günlere davet alıyorduk.

"Boş ver uydururuz bir şeyler."

"Aa neden?" diye böldüm hemen. "Onlar bizim düğünümüze gelmediler mi?"

Millet milletin düğününe gidiyordu ki o millet de giden milletin düğününe gelsin.

"Geldiler de ne gerek var şimdi Efsun? Boş ver."

"Yok yok gidelim. Hem evlendiğimizden beri hiçbir akraba ortamında bulunmadık. Annen bilmiyor tabii oğlu istemiyor tüm suçu bana yıkıyor. Madem yakın akraba gidelim ama ne giyeceğim ben yarın?" diye sordum dolabımıza bakarak.

"Kesin giyecek bir şeyin yoktur!" dedi imayla.

"Maalesef yok. Neyse halledeceğim bir şekilde. Benim de sınavım bu. Bugünkü nişana halan da gitti galiba."

"Evet evet, biraz da onun için geldiler zaten."

"Keşke Atakan'ı götürmeselerdi."

"Götürmeseydi kim bakacaktı?"

"Biz bakardık," dedim ve yatakta bir boşluğa dokundum. "Kocaman yatak, aramızda yatardı."

"Yook!" dedi abartılı bir sesle. "Ben mahremime elin oğlanını alamam. Bir yaşında bile olsa."

Alay ediyordu, beni sinirlendireceğini biliyor ve kasti olarak konuşuyordu ama ben kızmaktan alıkoyamıyordum kendimi. "Atakan gelsin onu odaya alacağım seni atacağım."

"Allah Allah..."

"İleride çocuğunu da mı yatırmayacaksın yatağına?"

Ansızın sordum bu soruyu. Ben de beklemiyordum. Bir iyelik eki eklemedim ama konumum gereğince o ek gizli bir şekilde ekliydi sanki. Sorduktan hemen sonra pişman oldum zaten. Gelecek hakkında o bile

konuşmuyorken benim boş boğazlığım can sıkıcı, keyif kaçırıcıydı. F[illegible]
tih, yalnızca iki ya da üç saniye duraksadı. Bir şey düşündü mü, o iye[illegible]
ekini hissetti mi bilmiyordum.

"Yatırırım oğlumu ama bütün gece değil. Biz uyumadan yallah [illegible]
sına ya da beşiğine, o kadar derin bir hukukumuz yok."

"Kızını?" demekten alıkoyamadım kendimi.

Merak ediyordum ve farkı şu an inanılmaz açık edecekti biliyordu[illegible]
Şöminenin orayı gösterdi ve konuştu. "Onun beşiği burada olur zaten[illegible]

Gösterdiği yere baktım, başımdan aşağı bir sıcaklık sızdı. Mide[illegible]
kasıldı o sıcaklıkla beraber. Yanaklarımın ısınmasıyla müthiş bir tez[illegible]
içine girdi soğuyan ellerim. *Rüyada beşiğin olduğu yeri gösteriyordu.*

O boşluktan ayrılmadı gözlerim ama o boşluk doldu. Beşiği gördüm.
Üzerindeki tozpembe tüllere kadar gördüm hatta. Andan o kadar soyut-
ladım ki kendimi bile gördüm, irice açtığım gözlerimle içindeki bebeğe
bakıyordum. Kimin olduğunu bilmiyordum henüz, ne kadar süslü di-
yordum kendi kendime! Ne kadar geçti bilmem ama yanağımda bir el
hissettim. "Efsun," dedi sanki ellinci kez bunu tekrar ediyormuş gibi.

"Tamam kötü bir şey söylemedim." Çenemden tutup çevirmese ba-
şımı ben izlemeye devam edecektim oradaki Efsun'u ve beşiği. Fetih ne
düşünüyordu bilmiyorum ama açıklama yapıyordu.

"Evlat ayırdığımdan değil bak harbiden." Bebeğin adını ne koymuş-
tum? Uzun zamandır düşünmüyordum bunu. Bir hafta aralıksız gör-
düğüm ve Zühre Karadere'nin karabasan gibi üstüne çöktüğü rüyadaki
bebek de aynıydı ama adı yoktu.

"Bakma kızım öyle, evlat ayırmıyorum ben. Sadece ilk çocuk kız
olsun diyorum. Diğerleri için hiçbir talebim yok. Hem ben küçükken
çok fena bir çocuktum. Bizimkiler hep Allah sana da senin gibi bir evlat
versin derdi. Baş edemem ben kendim gibi bir çocukla. O yüzden diyo-
rum. Bizim için..."

"Bizim için mi?" diye sordum çekingen bir sesle.

"Bizim için değil mi?" diye sordu cesurca. Ben çocuğun demiştim,
o çocuğumuz için demişti. Yine de bozuntuya vermemişti. Gözlerimi
kaçırdım, elimde değildi utanıyordum. "Sonuçta gün gelecek," dedi,
kalbim tekledi, parmak uçlarımda bir uyuşukluk hissettim. "Sen o ek-
lemediğin iyelik ekini ekleyeceksin. Ben de senin için, sana, seni düşü-

nerek böyle dikkatli konuşmayacağım. Gerek kalmayacak buna," dedi. Sanırım hiç ama hiç hoşuna gitmemişti iyelik eki olmadan konuşmam. Kanımın içinden topluiğneler yüzmeye başladı. Çenesine bakabildim ancak. Çenemi tuttu parmak uçlarıyla.

"Biliyor musun Efsun, bazen öyle bir noktada bırakıyorum ki sana dokunmayı, tenini tenimde bitiriyorum da tenini kafamın içinde bitiremiyorum."

Yutkundum.

"Bunu da bizzat ben istediğim için yaşıyoruz. İstiyorum ki Efsun, senin bu küçük ama sağlam adımların sarsılmasın. Sen bu kullanmadığın iyelik eklerine daha hızlı sahip çık ama günün birinde o durak inşa olduğunda, tenim teninden ayrılmadığında, tenini kafamın içinde devam ettirmediğimde, son vuruşu senin hayalinle yapmadığımda, kendimi bıraktığım yer sen, senin için olduğunda..." Parmakları gerdanımda dolandı, gözlerimin önüne benekler geldi. "Biz bu konuların hepsini tek tek yine, daha açık seçik, dallandırıp budaklandırmadan masaya yatıracağız. Hadi o zaman da şu ekleri eksik kullan bakayım, o masaya her şeyden önce seni yatırıyor muyum, yatırmıyor muyum?"

Duzenleme
Ny.ozlem

XIV

BELLA CIAO

Bugün Fetih'le kötü anılarımızdan birini iyisiyle değiştirme günüydü. İlk ve son gittiğimiz düğünden bize kalan kötü hatıralar bugün maziye karışacaktı.

"Söyle Efsun," dedi.

"Söylemem..."

"Efsun!"

"Boşuna zorlama, akşam göreceksin ne giyeceğimi."

"Bak istediğin kravatı takmam."

"Keyfin bilir."

"Fesuphanallah."

Kahvaltı için indiğimiz kapının önünde durduk. Konuyu kapatmak için ona baktım ama o bana bakmadan kapıyı araladı. Bizim beklediğimiz sofrada sadece bu evde yaşayanlar vardı ama Osman Bey'in yanına oturmuş adamı başta tanıyamadım.

"Ooo," dedi keyifle. "Çiçeği burnunda çift de teşrif etti."

Mehmet Ali'ydi, Şûrîde'nin ağabeyi. Benim onu gördüğüm gibi bakmıyordu Fetih, âdeta düşmanına bakar gibi bakıyordu. Adam kovulmasına rağmen gelmişti. Evet, burası teyzesinin eviydi, evet onu kovan teyzesi değildi ama yine de... Ben gelmezdim sanırım.

"Fetih, hoş geldin yok mu? Sen nasıl ev sahibisin ya?"

Fetih, üzerindeki o ilk şaşkınlığı atıp konuştu. "Ne iyi ettin de soframa geldin," derken benim oturuşumla o da yerleşti sandalyesine ve oldukça normal bir şey söylüyormuş gibi tamamladı cümlesini. "Ben de seni göreyim de kemiklerini kırayım diyordum."

"Fetih!" dedi annesi ama Fetih'e varmadı bile.

Masanın altında dizini sıktım. Sakin bir kahvaltı geçirmek ve uslucа işlerimize dağılmak istiyordum.

"Fetih, Fetih..." dedi sinir bozan bir sesle. "Çok gerginsin ağabeyciğim ya, bak karından önce yaşlanacaksın." Dakika bir gol bir top bana atılırken Fetih'in bardağına su koyan eli duraksadı. Yüzünde hiç hoşuma gitmeyen bir gülümseme peyda oldu.

Fetih, konuşmadan önce kendi bardağını sonra benim bardağımı doldurduktan sonra sürahiyi yavaşça bırakıp geriye yaslandı. Hepimiz durmuş onları izliyorduk. "Çok gerilen erken yaşlanır, boş konuşan erken ölürmüş." Sesindeki keyif beni sarstı, öfkesi aniden patlayabilirdi ya da yanılıyordum gerçekten sakindi. "Yaş aldıkça ağzın ishal oluyor senin, dikkat et."

O an ne umdum bilmiyorum ama Zeliha'ya baktım. Benden daha sakin izliyordu her şeyi. Alışıktı sanırım. "Bak görüyor musun Osman amca... Ben düğünlerine gelecek kadar akrabalarımı seviyorum ama Fetih..."

Akşamki düğün için gelmişti... Fetih'le uyandığım sabahın tüm keyfi kaçıp gitti benden. Biliyordum ki kardeşi de gelecekti düğüne.

Mehmet Ali ilgisini Fetih'ten alıp bana yöneltti. "Efsun! Seninle de bir türlü denk gelemedik ya," dedi bana bakarken. "Bak İzmirli gelinimiz var, ağız tadıyla oturup İzmir'i konuşamadık kendisiyle. Nasıl söylendiği kadar güzel mi oralar?"

Yirmilerinin sonunda dururken, teni Şûrîde'nin aksine esmerdi. Hatta hiç benzemiyorlardı. Kişisine göre yakışıklı denecek bir yüzü vardı ama biraz fazla lakayttı. Ses tonu bile öfkelendirebilirdi insanı.

"Güzel," dedim. "Bahsedildiği kadar güzel. Bilmiyorum belki memleketim diye söylüyor olabilirim ama bence en iyisi."

O an sofrada olmamıza rağmen başından beri telefonuyla ilgilenen Kürşat'ın sesini ilk kez duyduk. "Değil," dedi benim aksime. "En azından bir Urfa değil. Memleketin diye sana öyle geliyor."

Bu benimle haftalardır kurduğu ilk direkt diyalogdu galiba. Benimle konuşması bile hoşuma gitti, gülümseyerek ona baktım. Benden on yaş küçük ve yanlışım yoksa bana karşı doldurulmuş bir çocuktu. Onunla ablasıyla anlaştığım gibi anlaşmayı isterdim. Kardeşim yaşındaydı ama kendisi bakışlarıyla bile tepki veriyordu bana. Annesinin nefretini taklit ediyordu.

"Gittin mi daha önce?" diye sorarken o benim aksime ba-
mıyor tabağıyla telefonu arasında gidip geliyordu gözleri ve gör-
kadarıyla basketbol maçı izliyordu.

"Geçen sene turnuvalarda gitmiştim." Yüzüme bakmayı sürdür-
de az çok konuşabileceğim bir konu vardı.

"Anladım," dedim ona bakmayı sürdürürken. "Karşıyaka maçı
diye sordum forma renkleri buradan öyle gözükmese de. Başını iki
salladı.

"Fenerbahçe ve Gaziantep." Ağzımdan anladığıma dair ufak bir
rıltı çıktı. Bir erkek çocuğunu en iyi ilgilendiği spor üzerinden tan-
bilirdiniz.

"Peki İzmir'e geldiğinde Karşıyaka maçına gidebildin mi?" El-
uzatıp kolunu kaptırdığını fark ederken baygın baygın ekrana baktı.

"Hayır," dedi geçiştirici bir sesle. "Zamanımız yoktu."

O an beklemediğim bir anda, arkamda ne zaman sinirlendiğini bi-
mediğim Fetih'in sesi kardeşine, "Konuşurken yengenin yüzüne ba-
Kürşat," diye ulaştı. Bunu o kadar emredici şekilde söylemişti ki o bay-
gın bakışlar telefondan uzaklaştı ama direkt annesini buldu. Belki karşı-
sında direkt o vardı diye denk geldi bilmiyorum.

Saçları Fetih'ten daha dalgalıydı, Zeliha kadar kıvırcık değildi ama
kıvırcığa yakın denebilirdi. Açık bir teni ve sevimli bir yüzü vardı. Ve
baktığınızda basketbol topunu direkt elinde görebiliyordunuz. Ters ba-
kışları annesinden beni buldu.

"Geldim İzmir'e. Söylediğin kadar güzel bir yer değil. Kendin de söy-
ledin, memleketin diye sana öyle gelmiş. Bir Urfa asla etmez. Karşıyaka
maçına da çok gitmek istedik ama dönmemiz gerekiyordu. Gidemedik."
Her şeyin cevabını bir çırpıda verip kurtulmak istediği her halinden bel-
liydi ama benim bu küçük ergenle uğraşacak enerjim vardı. Üzerinde bas-
ketbol simgeli kazağıyla ve alnına dökülmüş bukleleriyle çok tatlı gelmişti
gözüme. Yanakları da ortamın sıcaklığından hafif al al olmuştu.

Zeliha aniden, "Belki de senin memleketin Urfa diye sana öyle gi-
liyordur, ne dersin?" deyiverdi. Anlaşamadıkları her halinden belliydi.
Bende boş duran gözleri kardeşine sinirli sinirli döndü.

"Ne o Zeliha?" diye hiç geri kalmadan laf dalaşına girdi ablasıyla.
"İzmir sevdası mı başladı sende? Rüyanda görürsün ancak aptal!"

Zeliha çatalını hafifçe çarparken, "Sensin aptal!" diye çıkıştı. Çıkışması bile çok nazikti, kafasını ısıracaktım bu kızın. "Düzgün konuş benimle. Ayrıca gidince arkamdan bakarsın. Fetih abi," diye heyecanla yükseldi. Tek amacı kudurtmaktı şu an farkındaydım.

"Karşıyaka'nın basketbol maçına da gider miyiz?"

Fetih, kısa bir an son söylediğiyle sinirlenen Kürşat'a baktı ve ortası bulmak yerine direkt tarafını belli etti. "Gideriz güzelim," dediğinde Kürşat'ı izledim. Renk değiştirdi, yanlış anlamıyorsam Kürşat özellikle Fetih'e karşı bir kıskançlık içindeydi. Ablasına yönelikti bu. Aradaki farkın sebebini anlamıyordu. Zaten yaşı da küçüktü. Elindeki çatalla Fetih'i gösterdi hışımla ve hemen yükseldi.

"Ben götür dediğimde niye götürmedin?" O kadar sinirlendi ki arada kimse olmasa üstüne atlayacaktı.

"Götürdüm ya!" dedi Fetih kardeşini daha çok tiye alırken. Zeliha, birden araya girdi.

"Ağlama, sana da fotoğraf atarız."

"Ben sana Karşıyaka'nın maçına götür dedim, sen beni İstanbul'da ilk denk gelen Fener maçına götürdün abi!" dedi öfkeyle. Fetih'e resmen nefretle bakıyordu. Fetih, umursamazca geriye yaslandı.

"Fenerbahçe'den iyi takım mı var?" diye kendini haklı çıkardı. Sonra Zeliha'ya dönüp göz kırptı. "Ayrıca adam olana çok bile. Yeter o sana." Bu son söylediği iyice delirtti küçük çocuğu. Fetih, tam olarak böyle bir abiydi. Canından çok sevdiği kardeşlerini canından bezdirirdi. Zeliha'yı her fırsatta aşağı sallandıracağını söylerdi mesela sadece Zeliha'nın yalnızca ağabeyi değildi işte. Kürşat, kardeş ayrımı sansa da ağabey olarak ikisine de aynı yaklaşıyordu. Annesine döndü öfkeyle.

"Anne!" dedi tek çıkış yolu oymuş gibi. Masayı yumruklayacaktı birazdan. Zühre Hanım'ın hiç dikkatini çekmeyen bu konuşmada tek takıldığı yer oğlunun üzülmesi oldu.

"Tamam paşam," dedi içli içli. "Seni de götürür şaka yapıyor, sen niye bakıyorsun ağabeyine?"

Ama bu tatmin etmedi onu, üstelik Zeliha durmadan konuşursa hiçbir şey tatmin etmeyecekti onu. "Hayır, gelmeyeceksin. Fotoğraflarımıza bakarsın. Abim şaka yapmaz, bunu sen de biliyorsun."

Zeliha'nın yavaşça koluna dokundum ama etki etmedi. Elbette o da bir Karadere'ydi ve canı isterse fazlasıyla sinir bozucu olabilirdi. O an

masadaki iki kişi aynı anda aynı cümleyi kurdu. Biri bendim.
Diğeri bu masada Fetih'e göre son konuşması gereken kişi bile...
"Ben götürürüm seni."
Mehmet Ali'yle göz göze geldiğimizde ben gülmedim ama...
sedi. Ve devam etti. "Yengen de geliyormuş bizimle."
Fetih, elindeki çatalı tabağa çarparken elini kaldırıp karşısındaki...
bakarak, "Sen kimsin ki benim karım seninle gelsin?" dedi. Zaten...
çıkarmak için bit yeniği arayan Fetih'in bu cümleyi büyüteceği her...
den belliydi. Ben ne güzel Kürşat'la konuşmaya çalışıyordum ama...
başkaları girmişti. Hem de kavga etmek için. "Sana mı kaldı benim...
şimi götürmek? Ağzından çıkanı kulağın duysun, canımı sıkma benim..."

Karşısındaki ne kadar sinir olursa olsun Mehmet Ali sırıtan bir...
deyle Fetih'e bakmayı sürdürdü, ben konuyu değiştirmek için kon...
maya devam ettim hızlıca. "Takımda oynayan oyunculardan biri be...
arkadaşımın ağabeyi. Maça gittiğimizde bir fotoğraf ayarlarız takım...
Ne dersin?" Mimiklerini kontrol etse de gözlerinin içinin parladığına
anbean şahit oldum. Bu teklif onu epey heyecanlandırdı ta ki bakışları...
benden alıp annesine çevirene kadar. O heyecan da söndü, bana kar...
oluşmuş birkaç saniyelik sempati de yok oldu.

Başını iki yana sallayıp, "İstemiyorum," dedi telefona geri dönerken.
Ters ters baktım Zühre'ye. O da aynı hoşnutsuzlukla bana bakıyordu.
Aklıma aramızda geçen o konuşmanın gelmesi geç olmadı.

Sahi küçük oğlunuzun on sekiz olmasına üç yıl kaldı değil mi?

Muhtemelen bu cümlelerim onun için tehlike arz ediyordu. Aslında söylediklerimin altı dolu değildi ama muhtemelen bu ihtimali gerçekten düşünmüştü.

Benim inadına inadına konuşmasını dağıttığım Mehmet Ali yine girdi araya. "Teklifin bana da geçerli mi?" Akıl alır gibi değildi bu takındığı tavır. Herkes sırf Fetih'in sinirlerini bozmak için yaptığının farkındaydı.

Fetih, yumruk yaptığı elini masaya geçirdiğinde ufak bir sarsılma yarattı. Dişlerimi birbirine bastırdım. "Lan bak," dedi işaretparmağını ona kaldırırken, "bana bak, bana bak lan!" diyerek işaretparmağını onu salladı. Sonra o işaretparmağını, bakışlarını Mehmet Ali'den çekmeden masadaki büyüklere çevirdi. "İnsanlar var sofrada. Seni dışarı çıkarır burnundan kan getiririm. Anladın mı? Burnundan kan getiririm senin!"

"Bu küçükken de böyleydi biliyor musun?" dedi eğlendiğini saklamazken. "Hep böyle çabuk sinirlenirdi."

Asıl sen biliyor musun? O, hâlâ böyle çok sinirli. Hemen sinirleniyor. Çabuk sinirleniyor. Karşında bir sinir yumağı var, diye haykırmak istedim.

Fetih'e baktı. "Hatırlıyor musun kuzen ettiğimiz kavgaları?" diye sordu.

"Hatırlamaz mıyım?" dedi Fetih. Yani o tarz bir şey. Başımı ona çevirdiğimde aynı samimiyetsizlikle güldüğüne şahit oldum. "Ben seni hep döverdim. Sen onu hatırlıyor musun?"

Rövanş takip eder gibi atak gelecek kişiye baktım bu kez. Kıstığı gözlerinin altında bir an ciddileşecek gibi oldu ama bozmadı kendini.

"Serseri mayının tekiydin. Ya şimdi?" Geriye yaslandı ve parmaklarını birbirine sürttü. Onu duygulandırmış gibi, "Evlendin ya," dedi Fetih'e bakarken. "Kim derdi Fetih Karadere evlenecek? Bırakacak o hallerini? İyi aile babası olacak? En az beş sene daha verirdim ben gönül eğlendirmesine."

Gönül eğlendirmek mi?

Fetih, sonunda ilk andan beri yapmak istediği şeyi yaptı. "Kalk git soframdan," dedi eliyle kapıyı gösterirken. "Kalk git. Yaka paça ben atacağım yoksa."

Bu kadar şey konuşuldu burada kovmayı tercih etti ve ben de belki de hiç yapmayacağım şeyi yapıp herkesten önce konuştum. "Hayır," dedim konuşmanın devamını merak ederken. "Konuşuyoruz işte. Niye celalleniyorsun?"

Mehmet Ali parmaklarını şıklatarak beni işaret etti. "Senin de dikkatini çekti değil mi, işini biliyorsun Gelin Hanım," diyerek konuştu.

Masadaki insanlara baktı. "Allah aşkına hangimiz derdi Fetih evlenir, yalan mı?" Sonra bana döndü ve güldü. "Senin kayınvaliden var ya," dedi bir sır verecekmiş gibi. Fetih, "Kalk!" diyerek yerinden doğrulmaya yeltendi ama anında müdahale ettim.

"Sakin olsana!" dedim sakince. "Neyden bu kadar çekiniyorsun?" Korkunç bir merak sardı beni. Duymak istiyordum.

Fetih, ona küfretmişim gibi bir surat ifadesiyle bana baktı. "Ben bu herifin neresinden çekineceğim Efsun? Canımı sıkma benim," diye bana da sinirini fırlattı. Ama ben sakince ona bakmayı sürdürdüm. "O

zaman otur ve sakin ol. Hadi," diyerek onu kendime çektim. tam doğrulamamıştı bu kuvvetimle de geri oturdu. İşaretparmağını doğru salladı.

"Bak ben sana ne yapacağım, bekle. Otur bek-" diye açık açık ettiğinde Mehmet Ali, ağzının içinde daha ne yapacaksın tarzı bir mırıldandı. Fetih, ne yaptıysa o kadar kendine yediremiyordu ki kuyruk acısını böyle çıkarıyordu.

"Ödü kopuyordu Fetih gidip başka ülkeden kız alıp getirecek diye. Valla açık konuşalım ben kesin İtalyan olur dedim. Hatta teyzeme de hep diyordum. Hazırlıklarını yap İtalyan gelin geliyor sana diye. Valla ağzı kalbindeydi. Yenge burası Urfa. Çok dışarıdan kız alınıp verilm bizden ama sen bir de İtalyan olma ihtimalini düşün."

İkimiz de birbirimize bakarak güldük. Aynı anda. Benimki sinir-dendi. Belki onunki de sinirdendi bilmiyorum. "İtalya?" diye sordum gülmeye devam ederken. Başını salladı. İkimiz de sinirlerimiz bozulmuş gibi gülüyorduk.

"İtalya ya. Neyse ki ülke sınırlarının dışına çıkmadı, İzmir'i seçti İtalya," dedi göz kırparken. "Anlarsın ya işte. Sor bak en sevdiği ülke İtalya'dır Fetih'in. Tabii nedenini sorma. Biliyor işini seninki. Kandıracak birini getirecek diyorduk. Gönül eğlendirme de nereye kadar? Ama ağzının tadını biliyor. Fetih kadar iyi bilmiyorum İtalya'nın kadınları... Tabii kocan daha ayrıntı..."

"Senin ağzını sikerim!" diye öyle bir bağırdı ki Fetih kalkacağını anladığım an dizinden tuttum ama engel olamadım. Masadan çıkışını engellemek, üzerine atlamasının önüne geçmek için koluna yapışırken o sırada Mehmet Ali kalktı. Bombanın pimini çektiğinin farkındaydı.

"Hepinize afiyet olsun," derken bardağında kalan yudumu içtiği an Fetih üzerine atladı ancak sadece bardağı yakalayabildi, su etrafa sıçradı.

Mehmet Ali, masadan uzaklaşıp Fetih'e baktı gülerken. "O benim çapıma çok gördüğün mevkiye de İtalyan bir hatunu koyarsın artık Fetih Karadere. Hayırlı işler bol kazançlar," diyerek masadan hışımla ayrıldı. Karın ağrısı belli olmuştu. Fetih, akraba torpilinin önüne geçmişti. Bir taraftan benim diğer taraftan Zeliha'nın tuttuğu Fetih'i aniden bıraktım. Kanım damarlarımda hızla akarken içimde volkanlar patlıyor gibi hissettim. Bütün vücudum ateşler içinde yanıyordu.

"Çav Bella mı Fetih?"

Belki peşinden gidecekti ama bu cümlemle duraksayıp ateş saçan gözlerle bana baktı. Kafasını öfkeyle iki yana salladı. "Hayır! Saçmalama!"

Başımı hızla iki yana sallarken bu kez ayaklanan ben oldum. "Yo[illegible]," dedim öyle öyle dercesine. "Çav Bella. Kaç kişiye?" Niyeyse kafamda Fetih'in bunu bilmem kaç kadına söylediği canlandı. Ülkeye döneceği zaman toplu mesaj bile atmış olabilirdi.

"Efsun saçmalama!"

"Tamam Fetih!"

Hızla peşimden geliyordu ama bugün onunla asla aynı arabaya binmeyecektim. İtalya... İçimde bir ülkeye karşı ilk kez bir nefret oluştu. Bütün günüm zehir oldu, tüm gün Fetih'in sosyal medyasını kurcalayıp durdum İtalya'ya ait birilerini ya da bir iz bulmak için. İtalya... Yirmi beş yaşındaydım, benim için bir insanın seçemeyeceği hiçbir şey o insanın belirleyicisi olmamıştı. Coğrafya, ırk... Ama şimdi içimde İtalya'ya ve her şeyine dair bir öfke vardı. Öfke? İtalya'ya mıydı? Bir gün muhakkak görürüm dediğim ülkeye karşı mıydı? Fetih'in geçmişi... Tüm çıplaklığıyla karşımdaydı şimdi.

Üzerimde omuzları zarif düşük, tül, dökümlü, dizlerimin yaklaşık bir karış üzerinde biten tozpembe bir elbise; saçlarım sadece uçlara doğru maşalanmış, yüzümde elbisemin naifliğine uygun bir makyaj vardı. Siyah topuklu ayakkabılara eğildim, ikisini de bir çırpıda giydim. Çantamı da alıp çabucak odadan çıktığımda amacım Fetih'le karşılaşmadan bir başkasının arabasına binivermekti.

Fetih ve beyaz gömleği...

Kapının dibinde burun buruna geldik, bedenlerimiz çarpıştı. Gözlerim bir ruhun büyüyle çarpışması gibi allak bullak oldu. Ellerim havalandı, bir açtım bir kapattım gözkapaklarımı. Bir adım geri çekilecekken izin vermedi, ellerimden tuttu.

"Efsun," dedi, Fetih'in bana ne zaman seslendiğini ne zaman sadece ismimi söylemek istediğini anlayabiliyordum. Şimdi sadece ismimi söylemek istemişti. Bu an çok özel olabilirdi ama aklıma bunu daha önce yapma ihtimali geldi. Geçmiş neden beni bu kadar etkiliyordu? Bana

neydi? Beni ilgilendirmemesi gerekiyordu ama âdeta olduğum kendimi ve onu boğasım geliyordu.

"Pardon," dedim ve yanından geçmeye çalıştım ama ellerini belime...

"Pardon mu?"

"Evet pardon."

"Lütfen bir daha gir odaya ve bir daha çarpışalım," dedi ve beni adım odaya itmek istedi. Biliyordum peşimden girecekti. Hülyalı bakışları beni etkisi altına almak istedi ama izin vermedim.

"Kiminle olan mazini özledin? Hangi İtalyan kad-"

"Haksızlık yapıyorsun," dedi ve izin vermedi konuşmama. "Bana... en çok kendine. Niye açmadın telefonlarımı?"

Açmıştım, yalan söylüyordu ama konuşmamıştım. Bunu ona anlatmadım. Kendimi dizginlemeye çalışıyordum, mantıklı düşünmeye çalışıyordum, geçmişinden bana ne demek istiyordum ama olmuyordu. Gerçekten ben karşısına çıkmasam, günün birinde İtalya'dan biriyle mi evlenecekti? Ya da geçmişinde kaç kişi vardı İtalya'dan olan?

Geçmeye çalıştım ama engel oldu. "Bir dur da şu elbiseni konuşalım."

"Konuşmayalım."

"Efsun."

Yanından geçip gidebildim ama merdivenlerden inerken peşimden geliyordu. Sabah kahvaltısını bir başka akrabasında yapan Fetih'in halası ve çocukları düğün için onları götürecek araca yerleşiyorlardı. Evet, onların arabasına binmek en mantıklısıydı. Araya kaynarsam fark edilmezdim. "Atakan!" diye kucağındaki bebeğe seslendim ve el salladım. Atakan'ı sevmek bahanesiyle binecektim arabaya. Fetih mi çok kurnazdı yoksa artık bana dair her şeyi anlıyor muydu bilmiyordum ama fark etti.

"Hey hey saçmalama!" dedi ve elini karnımın üzerine bastırdı ve beni kendi arabasına doğru yürüttü.

"Ben Atakan'la gideceğim!"

"Ya ben eğer ki onu bugün kapının önüne koymazsam..."

"Ya bıraksana! Deli misin sen?" O bir polis ben bir suçlu gibi bindirildim arabasına. İnmeyeyim diye de kendisi binene kadar kapıları kilitledi.

"Elâlemin arabasıyla gidecek, kocası varken elin arabasına binecek." Emniyet kemerimi bağlamadığımı görünce üstüme çullandı ve

kemerini bağladı. Karşıya bakıyordum. "O Mehmet Ali'yi eşek sudan gelinceye kadar döveceğim, eşeği de o sudan getirtmeyeceğim. Pezevenk."

"Adamın ne suçu var? Gerçeklerden bahsetti! Biraz daha oturmasına izin versen Allah bilir hangi ülkeye gidecekti konu. Rusya, İspanya... Fetih, Allah kahretsin ya."

"O herifin buraya gelme amacı tam olarak buydu ve başardı. Sen ona tam olarak istediğini veriyorsun. Sana yemin ederim gördüğüm yerde hayatını kaydıracağım onun."

Nasıl küçükken babam konuşunca dinlemek istemediğimde yüzüne bakmıyorsam şu an da aynısıydı. İçimi bir sıkıntı kapladı diyemezdim, sıkıntı büyüdü. Sanırım bugün hiçbir kötü anı iyisiyle değişmeyecekti.

"Yüzüme bak Efsun," dedi sabırsızca. Tepkisiz bir şekilde sokağı izlemeye devam ettim.

"Eğer böyle yaparak vazgeçerim sanıyorsan unut onu, öyle bir ihtimal uzayın içinde yok, sil onu o güzel aklından. Sabaha kadar burada durur bekleriz."

Yüzümü dönmemeye devam ederken, "Tam bir Karadere inadı," dedi hayretle. "Soyadının yanında hediye mi veriyorlar ben anlamıyorum ki..." Ona dönmezdim, gerçekten dönmezdim. Hiç öyle bir niyetim yoktu son söylediği şeye kadar.

"Karadere mi? Çıkar onu aklından çıkar. Zorlu benim soyadım."

"Kızdırıyorsun beni. Çıkar kimliğini göster."

Ben olmasam bu soyadını İtalyan biri mi taşıyacaktı? Hiç yakışmazdı ki. Kahrolmak üzereydim.

"O pezevenk kafasına göre şirkette kendine bir mevki belirlemiş," diye başladı ciddi bir şekilde. "Çünkü benim babam enayi kabul eder ama benim varlığımı hesaplayamadığı için hayalleriyle beraber yere çakıldı. Haddinden fazla yüksekten uçmuş ben ona olduğu yeri nazik bir dille anlattım ama anlamadı."

Nazik kısmına neredeyse gülecektim. Ne kadar nazik olabilirdi ki?

"Ben de onun anlayacağı dilden konuştum. Olay büyüdü, kendine yediremedi ve delirdi. Halbuki oldukça dürüsttüm. Kabullenemedi. Bir cümlemden sonra direkt bu tarz bir şey yapacağını belli etti ama ben cesaret edemez, hayatı bu kadar kıymetsiz değildir dedim ama kıymetsizmiş. Ne olduysa benim liyakatimden sonra oldu Efsun, ona istediğini vermeye devam mı edeceksin?"

Yüzüne bakmasam da o an merakıma yenik düştüm. Dayanamadım. "Nasıl bir cümle?" Ne demişti de gelip o kadar ileri gitmişti ki sadece bunu merak ediyordum.

"Çok realist bir cümle."

"Ne söyledin?"

"Duymak istediğine emin misin? Sonra bir ton laf çekemem."

Olaya gizem kattıkça benim merakım arttı. "Söyle," dedim hızlıca.

"At sikinden gramofon iğnesi olursa senden de adam olur, dedim."

Kaldım. Beynimden vurulmuş gibi, nutkum tutuldu. Nefes bile alamadım. Uyuştum. Ne dediğini anlayamadım. Konuşacak gibi oldum, dudaklarım titredi, susmaya gönlüm elvermedi.

"Sen," dedim hayretle. Ona bakıyordum artık. "Sen... Terbiyesiz, ahlaksızsın." Benden beklediği ama görmek istemediği tavır buymuş gibi bıkkın bıkkın baktı. Bu cümleyi mi kurmuştu gerçekten?

"Gerçekçiyim sadece."

"Sen kimsin ki böyle konuşabiliyorsun insanlarla? Kim veriyor sana bu hakkı? Ayıp nedir bilmiyor musun?"

"Ben veriyorum," dedi açıkça. "Fetih Karadere veriyor." Açıklaması kabahatinden büyüktü.

"İşte sırf bu cümleyi kendine yediremediği için geldi seni kullandı. Aramızı bozmak istedi ve sen aynen ona uydun. Bak sen onu tanımıyorsun. Şeytanı veresiye siker o. Öyle bir adam. Başkasının olması gereken yerde sırf akrabamız diye oturtur muyum ben onu Efsun?"

"Fetih lütfen sür şu arabayı, gidelim."

"Öpmeyeyim mi önce seni?"

"Fetih arabayı sür."

Geçen seferki düğün bir akraba düğünü olmadığından masa masa dolaşmamızı, bir sürü büyüğün elini öpmemizi gerektiren bir durum yoktu ama düğün... O kadar güzel hissettiriyordu ki bir sürü insan vardı, hepsiyle otuz yıllık ahbaplığımız var gibi davranıyorlardı. Gerçi Fetih'in vardı ve bana da Fetih'e davranır gibi davranıyorlardı. Fetih'in baba tarafına ait bir düğündü. Tamam anne tarafından insanlar da katılmıştı ama baskınlık baba tarafındaydı ve aralarında ciddi bir samimiyet

farkı vardı. Hani nasıl anlatılırdı bilmem ama baba tarafından her masaya oturur birkaç dakika sohbet etmeden bırakmazlardı anne tarafıyla ise konuşup geçiyorduk. Bu sayede de Fetih'le baş başa kalmıyordum. İnsanlar aramızda olan soğukluğu hissetmiyordu.

Halini hatırını sormadığımız, konuşmadığımız, nazar duası ve kem göz savurucu temennilerini duymadığım kimse kalmasın istiyordum. Ne güzeldi. Çok güzeldi. Kalabalık bir aile çok güzeldi. Düğünler güzeldi. hiç tatmamıştım ama bence bayramlar güzeldi. O kadar çoklardı ki bir masada kızları oluyordunuz, bir masada yengeleri, bir masada gelinleri, bir masada ablaları. O kadar güzeldi ki güzel bir temenni aldığımda, hoş bir cümle duyduğumda burnumun direği sızlıyordu. O kadar uç noktada tutuluyorduk ki Fetih'ten dolayı, oturduğum bir masadan kalkamayacak neredeyse ağlayacaktım. Yakın uzak fark etmeksizin ya Fetih'i ya da babasını çok özel bir yere koymuş bir aile vardı. Çok kalabalık bir aile. Türkiye'nin dört bir yanına dağılmış, başka bölgelerden insanlarla evlenmiş ama birleştirici tek bir etkinlikte hemen bir araya gelen çok kalabalık bir aile...

"Oturalım artık," dedi Fetih ama ben zaten oturmaya gidiyordum. Arkamdan fesuphanallah çeke çeke geldi. Atakan'ı kucağıma çekip oturttum. Abisi Semih, çocuğu her an bırakacak gibi tutuyordu. Annesi de başka masalarda akrabalarla konuşuyordu. Tulum ve altına gömlek giydirilmiş Atakan'ın yanağından öptüm. "Ne kadar yakışıklı olmuşsun sen." Olmuştu. Çok bebek görmüştüm burada, hiçbiri Atakan gibi giydirilmemişti.

"Bok."

Hiç dönüp bakmadım bile, Atakan'ın papyonuyla ilgilendim. Elindeki oyuncağı elime vurduğunda avucumun içini açtım daha rahat vursun diye ama Fetih illaki gıcıklık yapacak ya, "Alo," dedi ve oyuncağı aldı.

"Ne var," diye huysuzlandı. "Şiddetse bu da şiddet bir de elini açmışsın." Söylenecek çok şey vardı da cevap vermemeyi tercih ettim. Gözüm bir telefonun üzerine üşüşmüş Kürşat ve ikizlere takıldı. Aslında amacım direkt Kürşat'a seslenmekti ama diğerlerine ayıp olmasın diye, "Beyler," dedim üçünün de bakışları bana döndü. Biri neredeyse göz devirdi. "Ne kadar yakışıklı olmuşsunuz." Biri spor giyinmişti, Kürşat ve diğeri ise takım. Kürşat, ters bir bakıştan sonra gözlerini telefona

indirdi, isimlerini karıştırdığım ikizler de gülümsedi ve sanırım [illegible]
"Sen de çok güzel olmuşsun yenge," dedi. Bu cümleyi en çok b[illegible]-
dan duymak istesem de olmadı. Yine de gülümseyip teşekkür ettim.

Sonra dakikalarda halaylar çekildi, Zühre Karadere kalkıp [illegible]
kendi akrabalarının yanına gitti, Osman Bey başkalarının yanına, Fe-
tih'in halası biraz kalkıp oyuna girdi derken biz sakince oturuyorduk.
Ben Atakan'la mutluydum ta ki düğün salonuna girenlere kadar.

Önce Zahide Hanım'ı gördüm. Sonra eşini. Sonra onu. Şûride'yi.

Atakan'ı tuttuğum elim gevşedi. Fetih, elindeki oyuncakla Atakan'ı
sinir ediyordu. Yani bize dönüktü. Gariptir göz göze gelmemiz uzun
sürmedi Şûride'yle. Bana baktı bir an, sonra kucağımdaki bebeğe, sonra
Fetih'e. Mimiklerim ve tavırlarım nasıl duraksadı bilmiyorum ama Fe-
tih, gözlerini bana kaldırdı. Sonra baktığım yöne baktı ama o bakana
kadar Şûride ilerlemişti, ağabeyi Mehmet Ali ortalarda gözükmüyordu.
Aklı varsa gelmezdi zaten.

Fetih, kafasını yeniden masaya indirdi ve kimseye bakmadı. Kendi
kendime bir balkon konuşması yapmaya başladım.

*Aralarında istesem de istemesem de bir kan bağı var. Bunun benim
kabullenmemle bir ilgisi yok. Ne hissedersem hissedeyim o kan bağı bitecek
bir şey değil. Bu tarz günlerde denk gelmeniz olası. Kapattınız meseleyi.
Hallettiniz. Fetih'ten yanlış bir şey gördün mü? Asla. O zaman bırak boş
ver. Yoklarmış gibi davran. Bu onu son görüşün değil. Alış ve görmemeyi,
umursamamayı öğren. Kimsenin şu an herhangi bir suçu yok.*

Kaç farklı cümle ekledim bilmiyorum. Kaç dakika geçti bilmiyo-
rum. Zahide Hanım ve eşi geldi. Onlarla selamlaştık ama uzun süre
durmadılar. Başka da kimse gelmedi masaya. Ben de bakmadım. Bir
kez baktım hatta daldım biraz uzun baktım. Baktığımı hissetmiş olacak
ki döndü bana. İlk kez gülümsedi. Başıyla selam verdi. Zerre mimik
değiştirmek istemedim ama gülümsemeye çalıştım yine de. Başarılı ola-
mayınca sadece kısa bir an başımı salladım. Medeni bir insandım. Kim-
seyle düşman olmayacaktım.

Gürültülü müziklerle yine halay çekildi bir ara. Halaydan başka bir
şey olmayacak mı diye düşünürken sonunda romantik bir tını duydum.
Kayahan? *Bizimkisi bir aşk hikâyesi?*

Elinde mikrofonla gelin ve damadı çağırdılar. Sonra diğer çiftler de
eşlik edebilir diye ekledi ama sadece gelin ve damat çıktı. Eşi de çok

güzeldi, çok yakışmışlardı. Onlara bakıyordum ama aklıma biz gelmiyordu. Çok uzaktı şimdiki gelin ve damatla aylar önceki gelin ve damat. Gözlerinin içi gülüyordu, hiç oturmamışlardı mesela. Sürekli sohbet ediyorlardı.

Kayahan, "Gözyaşı umut ve ihtiras," demişti ki Atakan'ı kucağımdan aldı Fetih. Aldı ve sandalyesini geriye doğru iterek kalktı. Bebeği Serkan'a uzatırken ben niye yaptığını sormadan önünü ilikledi ve elini uzatmadı direkt yakaladı bileğimden. Nasıl çekildim saniyeler içinde pistin orta yerine bilmiyordum.

Ellerimin boşlukta durması çok absürt olur diye Fetih'in ensesinde birleşti ama asla sarıp sarmalamadım, o da belimi sardı. Gelin ve damatla selamlaştık bir an sonra aramıza mesafe girdi. Şarkının ritmine uyum sağladık, yavaş yavaş eşlik ettik.

"Ben seni anlıyorum," dedi aniden. Dudaklarını kulağıma yaklaştırmıştı. Çok zorladım derin bir nefes almamak için ama kokusu bu denli yakınımdayken reddetmek mümkün olmadı. "Hak da veriyorum sana. Doğrusun, aynısı bana yapılsa ben de kabul etmem. Haksızsın demiyorum. O yüzden o herifin hayatını kaydıracağım. Sana yemin ederim mahvedeceğim. Sen de bana onu temiz dövemediğim için kız."

Dayanamadan, "Özlüyor musun İtalya günlerini?" diye soruverdim. Bunu içimden düşünmem gerekiyordu. Dışıma vurmam değil. Sakallarını tenime sürttü.

"Sen beni yedi yirmi dört karı kız peşinde mi sanıyorsun?" dedi aniden. "Bir aç bak o internetteki geçmişime, benim hakkımda yazılanlara. Bak o kariyere. Ben o kariyeri seks yaparak sağlamadım," dedi açıkça.

Gözümün önüne düşen araştırma yazısını bir an bile çekinmedim ona sunmaktan. "Düzenli bir seks hayatı başarıyı artırır Fetih Karadere. Bence onun da bir payı vardır, hakkını yeme."

Fetih'in seks hayatı mı? Bayılacaktım sanırım.

Başını çekti ve yüzüme baktı hayretle. Sanırım onun da canı yanıyordu artık. "Sen," dedi sabahtan beri rahatça soluklanan adam aniden can çekişirken. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Asıl senin bilmen ve söylemen gerekiyordu, doğru. Pardon önüne geçtim."

Sıcak nefeslerini yüzüme bıraktı ve yeniden yaklaştı kulağıma. Nefes nefeseydi âdeta, belimi de sıkıyordu. "Beni çok fazla sınıyorsun Efsun."

"Sen de beni çok fazla sınıyorsun. Dur tahmin edeyim Necip b... seversin sen." Konunun aniden değişmesi yüzüne yansıdı ve yerin... bana baktı.

"En sevdiğin dize de kesin, 'Benim geçmişim çöplüktür çöpü... ancak köpekler karıştırır,' değil mi?"

Arada kurduğum bağlantıyla ben arabada nasıl o edepsiz lafıyla tu... tulduysam o da aynı şekilde tutuldu. O kadar şaşırdı ki bir an ellerini bile gevşetti. Onda ilk etkisi geçince gülmeye başladı.

"Gülme!" dedim ters ters ama o devam etti. İlk defa onu böyle görüyo... dum. "Fetih bırak artık!" diye isyan ettim. Ondan ayrılmak istedim, fakat...

"Tamam, dur tamam," dedi çatallaşmış bir sesle. "Tamam gülmü... yorum." Boştaki eli yerimi sabitlemek için belimi daha sıkı kavradıkça göz gözeydik. "Sen," dedi başını iki yana sallayarak. "Benim hayatımı kaydırırsın bu dilinle."

Aynen öyle dercesine başımı salladım. "Bırakacak mısın ben senin hayatını kaydırmadan?"

"Üç sene İtalya'da kaldım ve o şerefsizin bahsettiği gibi bir durum olmadı. İşimde gücümdeydim. Sana yemin ederim ki yok. Ne İtalyan'ı ne gelini?" Sanki biraz önce o kahkahayı atan o değilmiş gibi sesi yorgun çıkmıştı. Hadi artık bitsin bu der gibi, alnını alnıma yasladı.

"Efsun," dedi bitkince. "Dedem bir kez demişti ki *kadın gülmezse o ev gülmez.*" Soluklandı, benden aldığı soluğu yine bana bıraktı. İçim titredi o an. O dikili kuyruğumun indiğini fark ettim. Evet, tek bir cümleyle. "Haklıymış. Bitir artık şunu." İsyankâr sesi bendeki ilk ve son kırılma oldu. Kadın gülmezse o ev gülmez. Gerçekten gülmüyordu yüzümüz. "Lütfen Efsun, hadi," dedi. "Sandığın gibi bir şey yok, olmadı. Bırak artık bu inadı, bak özleminden kafamı duvara vuracağım."

"Doğruyu söyle."

"Yemin ederim doğruyu söylüyorum."

"Tamam. Bana kaç kişiye Çav Bella dediğini söyle kapatalım. Dürüst ol ama."

Bütün derdim buymuş gibi o da bu derdimin saçmalığına kısık bir gülüş bıraktı. "Hiç kimseye demedim. Tek bir kişiye bile."

"Hiç inanmadım. Yemin et!" Aniden bulduğum yaratıcı fikirle dikleştim. "Hatta de ki yalan söylüyorsam yarına kadar öl Efsun. Böyle de inanayım."

"Kapanacak mı mevzu?"

"Kapanacak."

Heyecanla bu meseleyi kapatacak cümleyi bekledim ondan. En yandan ölürsem vicdan azabıyla kavrulurdu ama işler beklediğim gibi gitmedi.

"Yemin ederim. Yalan söylüyorsam da yarına kadar ölen ben olayım." Yaşadığım ters köşeyle kalakaldım. İtiraz edemeden devam etti. "Söylediğin şeyi dillendirmem bile ihtimaller arasında değil. Kendi canım üstünden yemin ederim ki söylemedim."

"Mızıkçılık yapma Fetih."

"Bu mızıkçılık değil bu başka bir şey."

"Ne peki?"

"Efsunculuk. Sen anlayamazsın. O mertebe öyle bir mertebe ki benden başkası ulaşamaz oraya," dedi. Beni kandırmaya çalışıyordu. Bunun farkındaydım ama engel olamıyordum. Soğuktaydım, donuyordum ve tatlı bir uyku bastırıyordu. Ölüm olduğunu biliyordum ama yine de uyuyacaktım.

"Sen var ya..."

"Ben var ya..."

"Seni var ya..."

"Ne yaparsın n'olur söyle..." dedi. Ne desem kendince tekrar edecekti. İnsaflı bir yargıçtım kararı ona bıraktım.

"Sen söyle! Şimdi ne yapmalı sana?"

"Şimdi sevmeli beni," dedi ve alnını alnıma yasladı. Gözlerimi yumdum, yenilgiyle düştü omuzlarım. Onu sarmalamayan ellerim tam anlamıyla aktifleşti. Ona Efsun gibi dokundum. *Sevmeliydi. Kanmıştım. Bile isteye.*

"Peki bana ne yapmalı?"

"Şimdi sevmeli seni;" dedi aynı şekilde. Şimdi sevmeliydik birbirimizi. Yarın da sevmeli, ertesi gün de devam etmeliydik.

"Bizimkisi roman gibi biraz," diyordu Kayahan. Acaba biz yazılmaya değer olur muyduk diye düşündüm bir an. Bir yazar görse kalemi eline alır mıydı? Alsa, okur muydu başkaları? Çektiğim videoları paylaşsam izlenirdik diyordum ama okunur muyduk, sevilir miydik bilemedim. Bazen ben bile kendime tahammül edemezdim mesela, Fetih'e de bazı

anlarda tahammülüm azalır hatta bazen hiç olmazdı. Bu merakımı
bir cevapla sonlandıramadım.

"Bu güller senin için," dedi, aklıma siyahı ve beyaz güllerimiz gel
Zaten şarkıda da siyahı beyaz diyordu.

Sakinleşmek için konuşmak istedim. Yoksa öyle her sözü irdele
yim dersem işim işti. Zamanlar torbaya girmiş gibi aynı anda konuş

"Düğünümüzdeki dansı hatırlıyor musun?"

Aynı anda güldük. Demek ki ikimiz de hatırlıyorduk. "Söyleyecek
bir şey bulamamıştım, ne yapacağımı bilememiştim."

"Ellerin de buz gibiydi zaten," dedi. Bilmiyordum öyle olduğunu
"Titriyordun ve hep etrafa bakınıyordun sanki birini bekliyormuş gibi."

Öyle mi yapıyordum? Beklediğim biri yoktu. Zaten gelecek kimse
de yoktu. Ruhsal bir beklentiydi belki de bilmiyordum. O zamanları
hatırlamaya çalıştım, o kadar yalnızdım ki öyle bir yalnızlığı en son ço
cukken yüzlerce öksüz ve yetim çocuğun içine düştüğümde yaşamıştım.
İnsan çoktu ama ben herkese yabancıydım. Tek başıma olsam bu kadar
hissetmezdim belki ama çok kalabalık olunca daha da artıyordu bu his.
Çok benziyordu aylar önceki o hisle seneler önceki his.

Bir de şimdiyi düşündüm. Yine çoğu insanı ilk kez görüyordum
yine bir tek en tanıdık Fetih'ti. Hatta şu an Zeliha bile yoktu ama işte
yalnız hissetmiyordum. Hem de hiç hissetmiyordum. Fetih'e baktım.
Fetih'i artık çok iyi tanıyordum hatta artık herkesi tanıyordum.

Cevap veremedim söyleyecek bir şey de bulamadım işin doğrusu,
gözlerine bir hüzün çöktü. Göğsü yükseldi, çenesini alnıma bastırdı.
"Efsun, Efsun," dedi yine içli içli. Fetih bana bazen öyle bir sesleniyordu
ki tek derdi tasası benmişim gibi hissediyordum. Her şeyini aşmış, her
meselesini çözmüş; bir ben kalmışım. Bir beni halledememişti. Alnım-
dan öpmeden önce onu sıkıntıya düşüren şeyi söyledi.

"Biz seni nelere mecbur etmişiz, biz sana neler çektirmişiz Efsun..."

Fetih'le karın üzerinde birbirimizi hırpaladığımız günden beri ara-
bam Burcu'daydı. O benim gidişime sinirlenmişti ve arabamı vermek
istememiş ben de ısrar etmemiştim. Fetih'in yan koltuğunda oturmak
çoğu zaman iyi geliyordu bana ama şimdi arabamla önümdeydi.

Ben, "Hoş geldin," derken, o çoktan gaza basmıştı.

"Hoş buldum." Bir an iki yabancı gibi merhabalaştık.

"İyi görünüyorsun," dedi sadece.

"Çok iyiyim. Sen?"

Bu yabancılığı o da hissetmiş gibi oflayıp gözlerini devirdi. "Ay çok yapmacığız şu an içim şişti," dedi ve camı açıp yakasını silkti. "Sosyetenin dernek toplantısında aslında birbirini hiç sevmeyen ve başkanlık için birbirinin kuyusunu kazan iki iş insanının eşi gibi davranıyoruz. Saç renklerimiz de uyuyor."

Diplerini yeni boyattığı saçlarına baktım. "Özellikle senin," dedim. Omzunda kestirdiği saçlarını geriye doğru savurdu.

"Zengin sarısı sen anlamazsın."

Gülmemek için yanaklarımın içini dişlerken göz devirdi tekrardan. "Dedi bilmem kaç gündür gasp ettiği arabayı kullanan gariban öğretmen." Bir kıkırtı kaçtı ağzımdan, aynaya astığı köpekli aksesuara baktım.

"Yanına kedili bir şey de alalım."

Durur mu hemen söyledi. "Biri sen diğeri kocan mı?"

Evet, diye geçirdim içimden. "Kes," dedi dışım ama. Kesti de zaten konuşmadık bir süre. Işıklarda durunca, "Eee beni evine davet etmiyor musun?" diye sordu. Evime? Ona baktım öylece.

"Ne?" dedi ve kornaya bastı. "Tamam işte normal bir arkadaş olmaya çalışıyorum. Benim şimdiye kadar elli kere senin evine gelmem lazımdı ama ne davet aldım ne bir şey. Bilmem gereken bir şey varsa söyle. Mesela o eve misafir çağıramayacağım kadar ben de misafirim ya da kaynanam izin vermez ya d-"

"Saçmalama Burcu," diye böldüm sadece. Belki normali Burcu'nun gelmesiydi evet ama normalden çok uzaktık. Kendi katımdan aşağı inince ve Zühre Karadere'yle karşılaşınca ev sahipliğim bitiyor ve misafirliğim başlıyordu.

"İyi o zaman hadi gidelim de bir kahveni içelim. Belki büyücü fal bakmayı da biliyordur," dedi ve benim yönlendirmemle aracı konağa sürü.

Gerginliğim suratımı düşürmesin, Burcu'ya huzursuzluğumu hissettirmeyeyim diye gülümsemekten yüzümdeki kaslar ağrımaya başladı bir yerden sona. İçimde büyük bir sıkıntı vardı. Zühre'yle Burcu'yu yan yana getirmek ne kadar doğruydu bilmiyordum. Kapısından girdiğimiz konağa durup baktı Burcu.

"Asmalı Konak yarı versiyon," diyerek girişi yaptı. "[illegible] çekilir burada. Kaçıncı katta sizin oda?"

Fotoğraf çekmek için mi soruyordu bunu? Sıkıla sıkıla, "En [illegible]" dediğimde mutfağın kapısından bir tepsi dolusu çay bardağıyla [illegible] çıktı. Kime gidiyordu bu kadar bardak?

"Efsun abla," dedi bir Burcu'ya bir bana bakarken. "Hoş gel[illegible]" derken merdivenlerin dibinde denk geldik.

"Hoş buldum da kim var evde?" Sekiz tane çay bardağı vardı.

"Zühre Hanım, akrabalar dağılmadan herkesi davet etti," dedi. [illegible]ginliğim daha da arttı. Fetih'i istedim o an yanımda. Kim tarafından akrabalar mesela? Burcu haklıydı. Ben bu eve misafir çağıramayacağım kadar misafirdim. Keşke dürüst olup gelişini engelleseydim.

"İstersen dışarı çıka-" Biliriz dememe kalmadan başını iki yana [illegible]ladı.

"Ne alaka Efsun? Misafir misafiri sever. Ne güzel, hadi çıkalım," derken ben Pınar'ın elinden tepsiyi alacaktım ki Burcu engel oldu ve Pınar'ın önden çıkmasını bekledi.

"Aptal mısın?" diye sordu. "Bırak çıkarsın. Bilmiyor musun bugün kendi çayını kendin alırsan yarın çaycının çayını da sen koyarsın? Zühre'nin hanım ağalığını bitirip kendi egemenliğini kurmak için hiçbir şey yapmamışsın çok belli. Tahtını sallamalıydın kaç aydır."

O kadar bilenip gelmişti ki düğün gününün hırsı bugün çıkacaktı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bir kaosun içine atılmak istemiyordum, sonra en çok bana patlıyordu. Bu aralar Fetih ve Zeliha'yla ilgilenmeye alışmıştım. Kötü olan her şeyden uzaktım.

"Kimsenin gözünde yerim olmadığı gibi, kurduğum egemenlik de kast sisteminden oluşmuyor. Bardakları ben götürseydim incinmezdim."

Pınar'ı işaret etti. "Bir kere evin çalışanı bile Zeliha'yı hor görüyor gibi bir şey söylemiştin. Dahil mi öndeki arkadaş? Gelmişken herkesle uğraşayım."

Gözlerimi yumdum. Uzun zamandır tatmadığım huzurun dibini bile görünce kaos bende çarpıntı mı yapıyordu? Hırçınlığım azalmıştı. Fetih'i istiyorum diye merdivenlere çökecektim şimdi. Nasıl zayıfladığımı hissettim o an. Bu tamamen duygusal bir zayıflamaydı. Zehirli hiçbir şeye yanaşmak istemiyordum. Kötü bir şey sayılır mıydı?

"Burcu uslu dur, çok ciddiyim uslu dur."

Pınar'ın açık bıraktığı kapıdan girdik, "Hoş geldiniz," dedim gülümseyerek. Tek tek insanlara baktım. Anne tarafından da baba tarafından da insanlar vardı, hepsinin beni görünce yüzünde güller mi açtı yoksa ben mi yanlış alıyordum? Annesinin kucağında oturan ve bugün gidecek olan Atakan'a el salladım. Kısa bir selamlaşmanın ardından Burcu'yu işaret ettim.

"Burcu," dedim yüzündeki sinsiliği ustaca saklayıp hanım hanımcık etrafa bakan Burcu'yu gösterip. "Çocukluk arkadaşım. Düğünden tanıyorsunuzdur belki," derken insan ilişkilerinde bir dünya markasına dönüşen Burcu kırk yıldır hepsini tanıyormuş gibi davranmadan önce ilk Zeliha'ya baktı.

"Zeliş," dedi samimi bir sesle. Gerçekten tek samimi olduğu andı belki de. Zeliha, oturduğu yerden kalktı. "Hoş geldin Burcu abla."

Burcu yaklaşıp Zeliha'ya sarıldı. Zeliha'nın ilk halini benden sonra gören tek kişiydi. Ayrıldıklarında yüzüne dokundu ve konuştu.

"Sen ne kadar güzelleşmişsin görmeyeli, çiçek gibi açmışsın." Nefret etmediği tek Karadere'yi övdü. Derin bir nefes aldım. Zeliha'nın ilk haliyle şimdiki hali arasında kıyas yapan tek insandı. Ve bu farkı görecek en iyi kişi. Zeliha son mahkemeden sonra tamamen toparlanma sürecine girmişti.

"Ay tabii," dedi ve tek tek insanlara baktı sonra bir an Zühre'ye. Put gibi. "Efsun'un eli değdi. Aksi mümkün mü?"

"Yani aslında bakıyorum," dedi. Burcu odadaki tüm kadınlara tek tek baktı. Atakan bacaklarıma tutunarak doğrulmaya çalışıyorken ellerinden tutarak yardımcı oldum ona.

"Şu an bence *ihtiyacınız yok. Daha ileri yaşlarda yaptırmak daha mantıklı. Çünkü yüzümüz belli bir yaştan sonra yerçekimine yeniliyor ve sarkıyor. Kırışmasından daha da kötü ama hanımlar siz daha gençsiniz,*" dedi imalı imalı güldü. "*Çıtırsınız.*" *Gözleri aniden Zühre'yi buldu.*

"*Ama size iyi bir yer önerebilirim Zühre Hanım.*" *Atakan'ın ellerini tutmuş ellerim, Zeliha'nın çatalı, Zühre'nin bardağı. Her şey havada kaldı. Başından beri bu kaçıncı dokundurmasıydı bilmiyorum. Herkes*

anlamıyordu ama ben, Zühre ve Burcu arasında bir gerginlik [illegible]
vardı. Hatta bir ara sanırım Zühre'nin tansiyonu yükselmişti çünk[illegible]
sızın Mehmet Ali'nin bekârlığı konuşulmuştu. Ne tesadüf ki Burc[illegible]
bekârlığından hemen sonra. Zühre'nin sinirlenişi Burcu'nun k[illegible]
gitmiş asla ilgisini çekmeyecek o adam hakkında alttan alttan ye[illegible]
yakar gibi olmuştu. Bilmiyordu ki bu aile öyle normal bir aile de[illegible]
di. Şimdi alayla söylediği bir cümle ileride onu farklı bir olayın iç[illegible]
sokabilirdi. İşin eğlencesinde, Zühre'nin sinirindeydi. Ve bana yak[illegible]
şıp Fetih'le araları nasıl diye sormuştu. Duyduğu cevap daha da ilgi[illegible]
çekmişti. Muhtemelen benim çimdiklemelerim yüzünden bacağı m[illegible]
rarmıştı.

Burcu'nun ayran gönüllülüğü buraya fazlaydı. Gönül eğlendirme[illegible]
de. O masa bu masa değildi.

"Sen öğretmen miydin?" diye karşılık aldı Zühre'den. Bu doku[illegible]
durmayı bu odadaki herkes anladı karşılığı da elbet daha net olacaktı.

"Evet."

Gözleri bir an bile ayrılmıyordu. "Kuaförden dönmüşsün gibi. Mes[illegible]
leğini bilmesem sana öğretmen demezdim."

Gözlerim ters bir ifadeyle onu buldu. Arkadaşımın mesleğini eleşti-
recek konumda mıydı?

"Ne yapayım bir elimde cetvel bir elimde kalemle mi dolanayım
ortalıkta?"

Zühre, dik dik bakıyor olsa da Burcu'nun yüzünün her tarafından
tiye alışı okunuyordu.

"Ağzında bin tane estetik adıyla dolaşmak farklı bir şey mi? Yanlış
anlama dış görünüşle ilgili çok bilgilisin diye diyorum."

Nefesini dışarı üfledi Burcu. "İlgim de insanların iç görünüşüne
olunca böyle çok yönlü bir insan çıktı ortaya. Mesela bir insanın yü-
züne bakınca ihtiyacı olan estetiğe karar veririm, gözlerine bakınca da
nasıl bir insan olduğuna. Yanlış anlamayın ama mesela sizin gözlerinize
bakınca çok alıngan olduğunuzu anlıyorum." Gözleri diğer kadınlara
kayınca gülümsedi. "Siz daha iyi bilirsiniz tabii ama bence çok alıngan.
Yaşlandığını duyunca kendini kötü hissetti mesela. Hatta sinirlendi. Yaş
kaprisi var mesela sizde." Tekrar Zühre'ye baktı. Herkes hipnoz olmuş
gibi onu dinliyordu. Kendini dinletebiliyordu.

"Ama bence yanlış bir tutum, her yaşın kendine göre bir güzelliği var. Kırışıklıklar kapatılır önemli olan iç güzellik bence, o yüzden de öğretmen oldum." Tüm ilgisini Zühre'den alıp ortaya anlatmaya başladı.

"Bir çocuğa ilk vicdanı aşılarım mesela. Çünkü o birey ileride bir şeyleri temsil edecek. Mesela anne olacak." Burada durdu. Anne kısmını bastırdı. Hani anlayan anlasın dercesine. "Baba olacak. Yeni bireyi yetiştirecek. Vicdanı olmayan birinin çocuk yetiştirmesi bana bir nesli katletmek gibi geliyor. Bu anne baba da olabilir, öğretmen de olabilir. Değil mi?"

Bu soruyu herkese sordu ama bu işin aslında bir soru değildi. Bu odadaki herkes anladı. Anladı da bir şey diyemedi. Ama Burcu'ya sinir olanlar olduğunu görebiliyordum. Burcu sordu Atakan cevap verdi. Evet Atakan. Cümleler kuramıyordu ama kusabiliyordu. Cevabını kusarak verdi.

Aniden elimde bir sıvı hissettim. Yoğun bir sıvı. Gözüm aşağı indi, ağzından fırt diye içtiği çorbanın bir kısmını çıkaran Atakan tüm dikkatleri üzerine çekti, "Ayy," diye telaşla mırıldandım. Annesi ayaklandı hemen elime dökülmüş kusmuğa bakarken Atakan kusmamış gibi onunla oynamaya çalıştı da hemen yakaladım elinden.

Bu kusuş işime geldi çünkü konu aniden değişti. Benim ellerimi sildik, yeri sildik, Atakan'ın üstünü başını sildik, su içirdik, ben biraz midesine masaj yaptım, hiç kusmamış gibi sağı solu silişimizi gülerek izledi. Burcu'ya gitmeye çalıştı ama Burcu'nun bizi kusacakmış gibi izlediğini görünce izin vermedim. Kusmuğa bulanmış ıslak mendil poşetine bakıyordu. İğrenerek. Onun aksine annesiyle beraber Atakan'ın yanında oturmuştum ben.

"Yedikten sonra fazla hoplayıp zıpladı," dedim benden daha iyi bilen bir kadına.

"Kustun mu sen?" dedim Atakan'ı kendimi çekerken. Üçüncü çocuğu oluşundan dolayı annesinin pek evhamlandığı yoktu. Çocuğunu hemen kendine çekmiyordu mesela, biz daha fazla üzerine titriyorduk. Alışıktı ve paylaşabiliyordu oğlunu. Özellikle benimle. Atakan bir cevap niteliğinde avucunu ağzıma doğru uzattı, ben de yakaladığım gibi öptüm. Konuşmuyor şakıyordu.

"Sen iç çayını hala," dedim. "Ben alayım." Zaten gidiyorsunuz... Bir daha görene kadar iyice büyürdü. Önce sırtını terlemiş mi diye kont-

rol etti annesi sonra biraz daha suyunu içirdi öyle ayrıldı yan...
Atakan'ı kucakladığım gibi oturduğumuz yerin arkasına geçtim...
ovalayacaktım biraz. Başını birkaç kez omzuma vurdu, ellerini...
geçirdi. Yoldu işin doğrusu. Bir elim poposunun altında destek...
ken diğer elim sırtındaydı.

"Gelininin eline de çocuk ne çok yakışıyor Zühre." Baba taraf...
"Yenge," diye seslendikleri ama kimin eşi olduğunu bilmediğim k...
söyledi bunu. Herkes dönüp bana baktı.

"Ya ilgisi bilgisi," dedi Atakan'ın annesi. "Hadi bilgisi mesleğ...
bir de ilgisini görün. Eline yakışmak da laf mı? Gözüm kapalı e...
ederim, ettim de."

Herkesten bir yorum çıkmaya devam etti bu kez Fetih'in dayı...
eşi konuştu.

"İnşallah bir gün Fetih'le kendi çocuklarını da görürüz kucağında"
dedi. Zühre'nin yüzünü göremiyordum. Sesi de çıkmıyordu. Bayıl...
olabilir miydi?

Sadece gülümsedim bir şey demedim. Ama ilk konuşan yenge orta-
lığı karıştırmaya devam etti.

"Tabii siz bilirsiniz de," dedi. *İşte biz biliriz yengeciğim, biz.* "Düşünü-
yor musunuz kızım?" diye sordu hiç çekinmeden. Ben neden seks hay-
tımın bir parçası olan konuyu büyüklerin arasında konuşuyordum? Su...
uzandı. *Zühre.* Yani suya uzanmasa, "Nasip," demeyecektim ama dedim.

Burcu, "Elbet bir gün ama tabii çok da sıkıştırmamak lazım E-
sun'un işi malum," dedi. Telaşımı görmüştü. "Daha gireceği sınavlar
var. Doktorlar bizim gibi değil, çok uzun zaman devam ediyorlar oku-
maya. Bir taraftan nöbetleri..." Herkes kendi arasında ufak cümlelerle
Burcu'ya dolaylı yoldan bana destek oldu. Tek bir kişi hariç. Hayır ba-
yılmamıştı maalesef.

"Anne olmayı biliyorsa mesleğini bir süre bir kenara koymayı da
bilecek."

Bu tarz bir ortamda bu konudaki düşüncelerimi dillendirmek iste-
mezdim. Sahiden istemezdim. Zühre'yle muhatap olmayı da ama işte
oluyordu.

"Kanunen doğum iznim ve devamında süt iznim var. Mesleğimi bı-
rakmamı gerektirecek bir durum yok."

Bana dönmedi, yüzüme bakmadı. Burcu müstahaktı bu kadına. Berbat bir hiddet oluştu içimde. Şimdiye kadarkilerden daha farklı içim burkuldu. Nedendi bu? Artık bu konuştuklarımız içimde bir yere mi sahipti? Eskiden zaten böyle bir şey olmayacak diye boş verirdim. Ama şimdi bu düşmanca söylem kanıma dokundu.

"Ha devletin sana verdiği üç beş izinle olacak o iş?" Ağzım açıldı. Senden mi öğreneceğim bunu diyecek gibi oldum ama sessizce bizi dinleyen Zeliha'nın hatırına sustum. Çünkü annelik üzerine diyeceğim her şey ona dokunurdu. Biliyordum, kıyamadım.

"Devletin bana verdiği üç beş günlük izinle değil, çocuk ve anne arasındaki ihtiyaca göre. Çalışan tek anne ben değilim."

Burcu parmağını şıklattı, "Ayrıca pedagojik olarak anne neyse baba da o. Her zaman annelerden fedakârlık bekleyen bir toplumuz ama anne baba eşit bu konuda. Baba da kendinden işinden feragat edebilir. Bakabilir çocuğuna. Anneye zimmetli değil. Anneyle baba bir mi demeyin, bir çünkü."

O an ortamda direkt olarak yadırgandık. Zühre'den başka kimse açmadı ağzını ama hissedebiliyordum ve sebepsizce kendimi çok kötü hissettim o an. Yine henüz olmadığım anneliğim sorgulanıyordu.

"Ha yani benim oğlum mu bıraksın işini gücünü çocuğa baksın?"

Göğsüm titredi o konuştukça. "Benden diplomamı bırakmamı istiyorsunuz ama?" Yüz yüze değildik, o bana dönmedikçe ben onun önüne geçmeyecektim. "Ben o diploma için senelerimi verdim, annelik de bırakmam için asla bir neden değil. Fetih bırakabilir, ki o bir kuruma bağlı değil buna da gerek yok. Ama illaki birinin bırakmasını şart görüyorsanız oğlunuza bu teklifi yapabilirsiniz. Doktor maaşıyla geçinebileceğimizi düşünüyorum."

Konuşmayı başlatan kişi araya girmeye çalıştı ama Zühre izin vermedi. "İşte," dedi başını sallayarak. "Kendi örfünden âdetinden insanı getirmezsen ailene eski köye yeni âdet gelir."

"Anne!" diye müdahale etmeye çalıştı Zeliha. Keşke çıksaydı odadan. Çıksaydı da insanları umursamadan çirkinleşseydim biraz.

"Siz eşinizle evlenirken okuldan feragat etmiş olabilirsiniz ama ben etmem. O sizin tercihinizdi bu benim. Eski köy yeni köy beni ilgilendirmez. Eminim Fetih'in de benden böyle bir fedakârlık beklemediğine.

Ki bu fedakârlık değil seçim. Bunu yapmamam beni kötü bir anne yap-
maz. Okulu bırakmanız da si..." Son anda durdum, Zeliha'ya bakarak
dizginledim kendimi. Sinirden nefes nefese kalmıştım.

"Neyse," dedim sadece. "Bunlar benim Fetih'le aramda olan şey
zaten." Arkamı insanlara dönüp duvara baktım. İlk günden bugüne de-
ğişen bir şey yoktu. Bazı şeyleri kaldıramıyordum. Bir şey olsun da ala-
yım bu odadan diye fırsat kollarken Burcu'nun tiz sesi duyuldu aniden.
Oda öyle bir şeye dönüşmüştü ki bir dakika sonrası belli değildi.

"Yandım yandım!" Sesine doğru ilerlerken üzerindeki kazaktan Türk
kahvesi süzülüyordu. Atakan'ı annesine verdim, kazağını teninden ayır-
dım hemen.

"Tamam sakin ol," derken Burcu hamile kadınlar gibi garip bir kal-
kış yaptı. "Gel çıkaralım hemen," derken insanların su tut söylemleriyle
odadan çıktık.

"Çok mu sıcaktı?" diye sorduğumda gözlerini üst kata çevirdi ve ace-
den adımlarını hızlandırdı. Ben de herhalde çok fazla yandı diyerek pe-
şinden koştum. "Şu ilk oda," dediğimde direkt girdi ben de arkasından.

"Çıkar hemen kazağını."

"Ha yok sıcak değildi, dökmeden önce iyice soğuttum."

Bir adım geri çekildi ben hayretle ona, o odaya bakıyordu. "Seni o
ortamdan kurtarmak için ve odanı kontrol etmek için yaptım. Bu kadın
var ya," dedi sonra aniden duvardaki bir tabloya yürüdü ve tablonun
arkasını kontrol etmeye başladı. "Şeytandan beş dakika önce doğmuş.
Net büyü yapıp bir yere sıkıştırdı."

Tabloyu bıraktı, odada petek köşelerine kadar bir şeyler aramaya
başladı. Şaşkınlıkla onu izliyordum. Öyle yerlere bakıyordu ki...

"Bakma kızım öyle, ben buram buram Anadolu'da görev yapıyorum
neler geliyor kulağıma bir bilsen aklın şaşar." Telefonunu çıkarıp bir
sürü yere fener tuttu.

"Şey var mıdır acaba ya, tüm büyüleri bozacak genel bir şey? Sora-
yım en iyisi ben tanıdığım büyücülere. Kadın şeytanla işbirliği yapıp
saklamış galiba bulamıyorum."

O kadar hararetliydi ki durduğu zaman kendini yelliyordu. Dolaba
yönelip bir kazak çıkardım. "Bırak artık Burcu yaptığın şeyi," dedim
öylece. Nasıl bir şey arıyordu onu da bilmiyordum. Kazağı ona uzatır-

ken saçlarını arkaya atıp aldı ve pes ederek kendini yatağa bıraktı. Hatta başını da yastığa. O kadar hızlı hareket etmişti ki yorulmuştu.

"Tamam ben soracağım büyücüye. Merak etme sen." Üzerindeki kazağı yattığı yerden bir çırpıda çıkarıp sutyenini kontrol etti sonra verdiğim kazağı giydi. "Şu an odaya yerleştirdiği cinler bizi dinliyor olabilir. Düşünsene tık diye ses geliyor." Bunu şakasına söyledi belki ama aniden kapı tıklatılınca, "Siktir," dedi korkuyla.

"Efsun," dedi Fetih. Gelmiş miydi? Sabah ayrılmadan önce halasını ve çocukları bırakacağını söylemişti havaalanına. Bilet saati yaklaşmıştı.

Burcu, elini kalbine kapatıp gözlerini yumdu. "Gelebilirsin," dediğimde kapı açıldı. Gözü ilk beni buldu sonra yataktaki Burcu'yu sonra tekrar beni. Gözlerinden direkt okudum. Hoşlanmıyorum deyişleri kulağımda çınladı. Burcu kalksa da o yatakta uzandığını görmüştü.

"Burcu üzerine kahve döktü de onu değiştirdik, hoş geldin." Kahveli kazağa baktı sonra Burcu'ya, yeni kalkıyordu yerinden. Başını salladı selam verircesine.

"Yine ben."

"Fark ettim."

"Neyse Efsun ben bir taksi çağırıp gideyim artık. Misafirliğin kısası makbuldür. Sonra yine gelirim."

"Taksiye gerek yok biz bırakırız," dedim.

Son cümle Fetih'in hoşnutsuz nefesine neden oldu. Burcu da zaten nem kapmayı bekliyordu. "Asla hayır demem. O zaman ben aşağıda bekleyeyim. Aaa bu arada Fetih..." dedi gülerek. "Bakarsın artık daha sık görüşürüz. Sizinkiler kuzenin Mehmet Ali'yle alakalı bazı şeyler söylediler. Çok tatlılardı, kıramayacağım galiba."

Fetih'in Burcu'yu görünce takındığı o umursamaz tavır bir çekiçle yıkıldı.

"Ben aşağıdakilerle vedalaşayım. Sakın bekletmeyin beni," derken ikimizi de aştı, Fetih bana sanki ben yapmışım gibi bakmaya başladı. Renk attı.

"Ve bir şey daha," dedi Burcu son dakika. Bu bombayı bana da bıraktı. "Babam ve annem birkaç güne geliyorlarmış. Fetih'in haberi var mı bilmiyorum ama eşin biraz tarih bilgilerini tazelesin istersen. Benden minik bir öğretmen tavsiyesi," dedi ve çıktı odadan. Fetih ya duymadı

ya da duymamazlıktan geldi. Burcu'nun yatarken buruşturduğu yüze bakıyordu.

"Hoş geldin," dedim ve ona yaklaştım ama beni buyur etmedi.

"Çarşafları değiştirelim." Duraksadı ve yetmedi ona. "Hatta bu gece bu odada kalmayalım."

Kafalarımız o kadar farklı çalışıyordu ki on sene düşünsem bunu ona teklif etmezdim mesela. "Sebep?" diye sordum.

"Milleti odamıza kadar soktuğun için olabilir mi? Yatağa bile yatmış. Temizlendi mi oda?" Gözlerimi devire devire onu aşıp yatağa oturdum.

"Saçmalama Fetih hem o benim arkadaşım, millet değil," dedim sadece.

"Burası senin yatak odan, mahremin. Kaldı ki yatağa uzanmıştı, arkadaşımız bile olsa bu oda için ikimiz hariç herkes yabancı."

Tam olarak yatağa uzanmış değildi. Tamam içine sinmeyecekse çarşaf değiştirirdik.

"Abartıyorsun," dedim açıkça. "Hastalık gibi artık bu titizliğin. Sen hiç öğrenciyken günlük kiralık evlerde kalmadın mı?"

Bu kafayla düşünürsek bir otel odasında da kalamazdık mesela.

"Sen kaldın mı?" diye sordu hayretle. Nasıl yine hayret edeceği konuma geçtim anlayamıyordum.

"Tabii ki kaldım! Ne olacak biri bizim odamıza girince bir daha adım atmayacak mıyız?"

Odanın kapısına *"Mahremdir. Girilmez!"* yazmadığı kalmıştı. "Başkasının kokusu sinmiş Efsun, nasıl rahatsız olmayabilirsin? Hiç mi mahrem anlayışın yok senin, nasıl bu kadar kolay açabiliyorsun başkasına?"

Bunları abartarak ya da samimiyetsiz şekilde söylese göz devirip geçecektim ama tümüyle samimi ve gerçekti. Şaşkınca izliyordum. Yanaklarımı şişirip derin bir nefes aldım. Gerçekten çok yorgundum. "Tamam sen git başka odada uyu, ben yatağıma çok alıştım. Yarın da söylersin temizlerler. Yatağıma vebalı biri oturmadığı sürece söylediğin hiçbir şeyi yapmayacağım." Bunları söylerken gelip yanımda uyuyacağını biliyordum.

"Seni sırtıma atıp götürmem mi yani?"

"Yoo... Gelmem ki."

"Hiç utanmıyor musun sen orada ben burada uyuyayım derken?"

Biraz ketumluk, biraz gıcıklık... Sen gelir yatardın yanımda demedim. "Cık," demeyi tercih ettim. "Utanmadım hiç." Arabanın anahtarı elimdeyken odadan çıktım, peşimden geliyordu, merdivenlere varmadan beni ansızın kucakladığında bağırtımı omzumun üstüne bastırarak engelledim.

"Atayım mı?" dedi hem savuruyor hem tutuyordu. Korku dolu bir gülüş geçti yüzümden. Ağlayamadım güleyim bari dedim.

"Şakamatik, basıyorsun şaka yapıyor ama yapma ve bırak beni evde misafir var Fetih!" Vücuduna tutunmaya, yapışmaya çalışıyordum ama izin vermiyordu. Beni tekrar salladı, korkuyla dişlerimi birbirine bastırdım. Fetih'in beni atmayacağını biliyordum ama vücudum benimle hemfikir değildi. Korkuyla titredi.

"Atarım bak."

O an saçlarımı Fetih'in yüzüne yüzüne çarpacak bir rüzgâr estiğinde, "Dondum," diye sızlandım. Rüzgâr daha sert esti. "Dondum Fetiih," dedim. Fetih, inadından vazgeçip hızlı hızlı inmeye başladı merdivenlerden ama beni de bırakmadı. Bir misafir bizi görecek diye ödüm koptu ama neyse ki kimse çıkmadı. En alt kata inince beni yere bıraktı.

"Atsaydın!" dedim köprüyü geçince. "Atamazsın işte! Seni dava ederim beni atarsan. Öyle bir dava ederim ki müebbet hapis yersin!"

"Müebbet yerim?"

"Aynen öyle."

Biz Burcu'yu görmeden fısıldadı kulağıma. "Yemedim mi sanıyorsun?"

"Nerede kalmıştık en son?" dedi tartışmayı sürdüreceğini belli ederken. "Bak o herifle, o arkadaşın tek bir şartla evlenebilir Efsun. Evlenip güney kutbuna yerleşeceklerse ne halleri varsa görsünler." Önündeki çöp poşetini itti, "Arabayı boka çevirmiş," dedi.

"Ben senin arabanda sigara bile içmiyordum. Bir de şu haline bak, leş gibi sigara kokuyor. Eskiden sen kokuyordu, bir de şu haline bak. Ne yediyse bırakmış arabanın içine."

Yiyip bırakmamıştı aslında. Yarısını yiyip diğer yarısını yerim diye bırakmıştı. Mehmet Ali ve Burcu ihtimaline o kadar celallenmişti ki orta yerde söylenecek bir şeyler arıyordu.

Poşeti tekrar itti. "Şu hale bak şaka gibi."

"İleride dur da çöpe atayım. Ne çok abarttın Fetih ya," diye iç
ettirdi artık bana. Bindiğimizden beri laf ediyordu.

Çöpleri avucumun içine aldım. Çöp görmeye tahammül edeme-
rek gerçekten ileride durdu. Yolun kenarında duran arabanın içind
indim elimdeki poşetle. Burcu'ya zaten son söylediklerinden sonra ça
sinirliydi, ondan kalanları da görmeye katlanamıyordu. Ki biz daha ö
lesinin geliyor oluşunu konuşmamıştık. Mehmet Ali ve Burcu ihtim
onu kor ateşlere sürüklüyordu. Başka bir şeye odaklanamıyordu.

Yol sessizdi, hava da çok soğuktu. Çöpü attım, tam sırtımı dönmüş
arabaya gidiyordum ki bir ses geldi kulağıma. Başta takılmadım, devam
edecektim yoluma ama sesi yine duydum. Böyle kesikti, ortam sessiz
olmasa duyulacak gibi değildi. Fetih, beni izliyorken tekrar çöpe dön-
düm. Sokak lambasının aydınlattığı kadarıyla bir şey gözükmüyordu,
telefonumu çıkarıp feneri yaktım. Tiz, varla yok arasında bir ses. Kesik
kesik, boğuk... Çöpün içine baktım önce ama bir şey göremedim. Kulak
yanılması diyemeyeceğim kadar sık duyuyordum artık.

İnsan sesi desem değil gibi, hayvan sesi desem o da değil gibi. Feneri
yere indirip çöpün etrafında dolandım, arka tarafta battaniyeye benzer
bir uç gördüm. Dizlerimin üzerine çökerken çöpün altına baktım. Bat-
taniye yumağı ve sesin kaynağına ulaştım, her yer pislik içindeydi ama
canlı bir ses vardı.

Fetih bana, "Efsun," diye seslendiğinde başımı kaldırdım. Kalbim
tak tak çarpıyordu. "Fetih, burada bir şey var," dedim telaşla. Göz göze
geldik arabanın camından. "Canlı bir şey."

XV

EFSUN İLE FETİH

Çöp çok ağır kokuyordu ve ortalık pislik içindeydi.

"Dur dokunma Efsun," dedi Fetih. Elim sırılsıklam battaniyenin ucunu tutmuştu, bu uyarısıyla daha fazla hareket etmedim, o da yanıma çömelip ışık tuttuğum yere eğdi başını. Çöplük içindeki yere yüzünü ekşitti. "Leş gibi bura..." Cümlesi tamamlanmadan o boğuk sesi tekrar duyduk. Bu onun ilk duyuşu olmuştu. Bir süre göz göze kaldık. Elimi ayırdığım battaniyeye Fetih uzandı.

Kendine doğru çekerken hızlıca, "Yarası olabilir Fetih dikkat et," dedim telaşla. Artık bir bebek olduğuna neredeyse emindim. "Bebek mi?"

Bu soğukta bu yerde bir bebek. Düşüncesi bile vücudumu titretti. Battaniyeyi çöpün altından tamamen ayırdığında, pisliği daha çok ortaya çıktı. Çöpe atılmış, eski, kirli bir bez parçasıydı, battaniye demeye bin şahit isterdi. Fetih'ten daha önce davrandım, bir taraftan yavaşça çekiştirip kaldırdım, telefonum artık Fetih'teydi ve ışığı tutuyordu. Görüntüden önce elime tüylü sert bir şey çarptı. Bir an korkuyla *"Ay"* diye bir nida koptu ağzımdan. Elim hızlıca ayrıldı, yumruk oldu. İçim çekildi bir an sanki. Kesik bir nefes dökülürken dudaklarımdan Fetih hızla kaldırdı o kirli şeyi.

Az önce hissettiğim sertlik aklıma bin türlü kötü şey getirirken gözümün önüne bir kedi geldi. Gözleri kapalı, görüntüsünden bile taş kesildiği belli olan, kan ve pislik içinde kalmış battaniyenin tam ortasında kalbinin atmadığını ilk andan anladığım bir kedi. Dokunamadım öylece baktım. Kanlı battaniyeye, pislik içinde kalmış kumaşa ve bir ip yumağı gibi kedinin patilerinde kalmış şeye... Az önce duyduğumuz ses o yumaktan tekrar çıktı. Bu kez boğuk değil tizdi. Benim biraz daha

ayırt edebileceğim şekilde. Fetih'in eli hiçbir şeye değmezken buz-
muş ellerimi o yumağa uzatamadım. Önce cansız kedinin patisini çe-
mek zorunda kaldım. Kanım çekildi o sertliğe dokundukça.

Doğum yapmıştı.

Birbirine dolanmış yavrulardan önce elim annenin karnına gitti. "Is-
kesilmiş vücuduna rağmen karnındaki şişkinliği direkt hissettim. "Y-
müş mü?" diye sordu Fetih. Muhtemelen kalp atışlarını kontrol ettiği-
sandı.

"Yavrusu içinde kalmış!" Elim o şişkinlikten ayrılamadı, yumulm-
gözlere baktım öylece. Derin bir üzüntüyle bakakaldım ölü anne kediye.

"Bu ne demek oluyor?"

"Yavru ölüyse anneyi de zehirleyip öldürüyor." Eğer ki o birbirine
dolanmış yerden bir kez daha ses duymasam annenin karnından elimi
ne zaman çekerdim bilmiyordum. Cansız bir bedenden kalmış bir canı
nasıl dokunacağımı bilemedim ilk başta. Elime aldığım ilk yavru ölüy-
dü. Boğazım iğnelendi. Olduğum yere tamamen çökmemek için irade-
mi korumaya çalışıyordum. İkinci yavruya dokunamadım bile çünkü
zarı dahi annesi tarafından yenilenmemişti daha. Son doğurduğu yav-
ruydu, içinde kaldığı zar yüzünden nefes bile alamamıştı bu dünyada.
Gözlerim sulandı, hava o kadar soğuktu ki o sulanışın donuşunu bile
hissettim.

Yaşıyor diye önceliğini kardeşlerine bırakmış gibi en sonda kalmış,
bedenine baktığımda yaşadığına dair hiçbir belirtisi olmayan, hatta öyle
ki benim o sesin dördüncü bir yavrudan çıkacağını düşüneceğim kadar
cansız duruyordu sondaki. Yavaşça elime aldım, tenim tenine değdiği
gibi ilk kez bu kadar yüksek bir sesle miyavladı. Gözleri kapalıydı, vü-
cudu nemli. Avucumun içine düştüğü gibi yaşadığını belli edercesine
iki kez sesini duyduk.

"Fetih," dedim titreyerek. Sessiz sedasız beni izliyordu. "Fetih ya-
şıyor." Gözlerimiz buluştuğunda büktüğü kaşlarıyla elime bakıyordu.
Yutkundu, yüzü buruştu ama aniden atkısını çıkardı. Yavruyu koya-
bilmemiz için kendi sıcaklığını taşıyan atkıyı bana uzattı ve hızla doğ-
rulduk yerimizden. Fetih peşimden gelirken Emir'i arıyordu. Birinin
arkamızdan burada kalanları, temiz bir toprağın altına gömmesi gere-
kiyordu.

"Daha bir günlük bile değil." Gözlerim bir an elinde biberonla yavruyu besleyen teknikerden, kulağım konuşan veterinerden ayrılmıyordu. "Ki olsaydı, daha geç görseydiniz ölmüş olurdu. Dayanamazdı."

Gözlerimi kırpıştırmak bile istemiyordum bir şey kaçırırım diye. "Ama artık iyi olacak." Başta bir dua gibi döküldü dudaklarımdan, ardından gözlerimi istemeyerek yavrudan ayırıp veterinere çevirdim. "Değil mi?" Dua soruya dönüşür dönüşmez boğazım düğümlendi. Sesimde olan umut, hekimin gözlerinde parçalandı, dudakları aralandı bir an ve arkamda kalan Fetih'e baktı.

"Efsun Hanım," dedi gözlerini yeniden gözlerime çevirirken. İyi bir şey söylemeyecekti, yeniden kediye baktım.

"*Annesi ölmüş, yaşaması çok mümkün değil.*"

Herhalde başka bir cümle bu kadar dokunamazdı. Titremesin diye dudaklarımı birbirine bastırdım, yutkundukça boğazım yanıyordu. "Anne sütünden kolostrum salgılanır doğumun ilk günü. Özellikle annenin genetiğinde olan hastalıklar başta olmak üzere birçok hastalık için yavrunun bağışıklık kazanmasını sağlar. Bunu alamayan yavrular tüm hastalıklara ve özellikle de annenin genetiğinde olan hastalıklara çok açık oluyor, tıpkı insanlar gibi. Ama insan vücudu kadar dirayetli olmaz hayvanlar." Gözyaşlarımı yutar gibi yutkunup duruyordum. Öyle mümkün değil de denmezdi ki. Annesi ölmüş olabilirdi. Ama işte... Hemen öyle ömürsüzlük biçilmemeliydi.

"Ama iyi bakarsak?" dedim bir umut. Daha önce çok yavru kediye geçici yuva olmuştum ama hepsi anne sütü almıştı, bu durum hakkında çok fazla bir şey bilmiyordum. "Yani ek vitaminler var, hani çok titiz davranırsak... Kesin olarak ölür diyemeyiz ki." İşini öğretmek değildi bu, bir ihtimal beklemekti. Yine de karşımdakinin yetkinliğini farkındaydım. O yüzden sormamak elimde değildi. "Hiç mi yaşayan olmadı?"

Çenemin titreyişi sesimi takip etti, Fetih'in temasını hissettim başımda sonra da sesini duydum. "Hangi takviye iyi gelecekse, eksiği kapatacaksa ya da aşı bilmiyorum ama biz her şeyi yapmaya hazırız." Onun benim kadar bile bilgisi yoktu. Sadece benim umut arayışıma

"Hiçbiri kolostrum kadar etkili değil. Süt tozuyla besleniyorlar, a... denk hatta yakın değil besin değerleri anne sütüyle. Elbet vitami... etkili olur ama nereye kadar? Ki belli bir yere kadar yaşayanların da hastalıktan patisi kurtulmaz."

Karnı doymuş olacak ki tekniker yavaşça önünde durduğu kuv... koydu. Dudaklarımı birbirine bastırdım, benim sesim soluğum çıkmadı ama Fetih'in sitemini duydum.

"Biz niye çıkmadık candan umudu kesiyoruz ki bu kadar?"

Evet diye geçirdim içimden. Ölmemişti sonuçta. Nefes alıyordu. Sü... de içebilmişti. Sesini de duyabiliyorduk. Daha çok küçüktü, gözleri bile aralanmamıştı ama olsun dedim kendi kendime. Sıcak yerdeydi ve gü... vendeydi.

"Yanlış anlamayın lütfen, amacım üzmek değil ama umut vermek de doğru değil. Biz yine elimizden geleni yapacağız, her türlü imkâ- nı kullanacağız. Fazla üşümüş, vücut ısısını normale döndürdük ama bunu kendi kendine sağlayana kadar ya kuvözde kalması gerekiyor ya da yanında devamlı bir sıcak su torbası bulunması gerekiyor." O kadar umutsuzdu ki tavırları, onun umutsuzluğu benim çaresizliğim oldu, kollarımı kendime sardım. "Daha önce yavru kedilere baktığınızı söy- lediniz, dilerseniz sizinle gelebilir ama dediğim gibi en önemlisi sıcaklı- ğını korumak. Her zaman yanında bir sıcak su torbası olması gerekiyor. Yaklaşık bir hafta kadar dikkat etmeniz lazım. Sonrasında bulunduğu yerin sıcak olması yeterli. Karar sizin."

Önce yavruya baktım, dakikalar sonra ilk kez Fetih'e çevirdim göz- lerimi. O çoktan bana bakıyordu. "Sen ne dersen," dedi kararı bana bırakırken. İkimiz de çalışıyorduk. Hele benim nöbetlerim oluyordu.

"Kuvözde kalması daha iyi sanki, güvenemiyorum kendime. Daha önce baktıklarım bu denli küçük değildi. En azından haftayı doldur- muştu."

Başını salladı hekim. "Yani gözlem altında olması tabii ki daha iyi. Her anlamda." Nefesim çok titrek dökülüyordu dudaklarımdan. Önce başımla onayladım. "Bir hafta dediniz değil mi?"

"Daha kısa da sürebilir."

Sonra alırdık ve gözüm gibi bakardım. Karnını doyururdum, kaka- sını yaptırırdım. Bol bol sevgimden verirdim. İlgilenirdim her an. En

kaliteli mamaları ve vitaminleri aldım. Olurdu yani, niye olmasaydı ki? Annesi ölmüştü ama ölmesi için bir neden değildi ki bu?

"O zaman size emanet edelim kendi sıcaklığını ayarlayana kadar," dedi Fetih, *sonra da alalım.* Kuvöze baktım öylece. "Biraz yanında kalabilir miyim?"

Bir an sessizlik girdi araya. Çok korktum. "Bu kadar bağlanmayın," demesinden. Niyeyse bunu düşündü sanki iki görevli de ama korktuğum başıma gelmedi. "Tabii ki, biz girişteyiz," dedi. Veterinerin içindeki üç farklı odadan birine girmiştik. Üç tane kuvöz vardı. Sadece biri doluydu artık. Odadan çıkmalarını bekledim sonra kuvöze yaklaştım. Fetih, sadece beni izliyordu, köşede bir tane sandalye vardı onu yavaşça cam kısmın önüne koyup oturdum. Fanus gibi bir kuvözün içindeydi, ışığı yanıyordu. Koca yerin içinde o kadar minik kalmıştı ki ondan bir sürü sığardı.

Çenemi kuvözün konduğu mermere bastırdım. Bir süre öylece izledim, nefes aldıkça kıpırdayışını. Ara ara ufak sesler çıkarıyordu. Bazen biraz başını oynatıyordu. Patileri dikkatli bakılmasa fark edilmeyecek şekilde hareket ediyordu.

Bilmem ne kadar sonra Fetih sessizce beni izlerken onunla konuşma gereği duydum. "Fetiih," diye seslendim. Bu kez cıvıl cıvıl değildi. "Annesi öldü diye o da ölür mü ki?"

Ölünmüyordu ki. Çok duygusal bakıyordum olaya. Halbuki bir şeyler söylenmişti bana. Hepsi de çok mantıklıydı ama kalbim ölünmez ki deyip duruyordu. Hiç de susmuyordu. Adımlarının bana yaklaştığını hissettim. Gelsin bana temas etsin istedim. Geldi ve temas etti. İhtiyacımın olduğunu hissettiğini biliyordum.

"Olur mu öyle şey?" dedi dudaklarını başımın üzerine bastırdıktan hemen sonra. Ardından o noktada çenesini hissettim. O da yavruyu izliyordu. "Yaşar, niye yaşamasın?" Gölgesi düştü önüme, ikimize baktım bir an. Yavruyu izlemeye devam ettim, Fetih olmasa yanımda ağlayacaktım, hissediyordum. Nefesim tıkanıyor, boğazım düğüm atıp duruyordu.

"Hem," dedi sonra. "Görmedin mi, sen dokununca hemen vır vır bağırdı, hiç ölecek gibi değil."

O kadar ufak bir şey bekliyordum ki peşinden gitmek için, "Gerçekten mi?" diye sordum hemen. Başım ona doğru kalktı, o üstte ben altta göz göze geldik. Gülümsedi ve yüzümdeki heyecanı gördü hemen.

"Tabii kızım! Elin değdiği an belli etti yaşadığını, sesini yükseltti. Yolda da susmadı zaten görmedin mi?"

Yerine sinmiş kalbim Fetih'in cümleleriyle doğruldu. Fetih'in elinde iğne ve iplik vardı, yanı başımdaydı, biraz olsun bir açık görünce hemen dikiyordu.

"Öyle oldu değil mi?" Arabada nefesimle ısıtmaya çalışırken miyavlamıştı.

"Öyle oldu tabii. Anladı hemen kim olduğunu. Veteriner seni bilmiyor ama işte kan çekiyor demek ki o tanıdı."

Beni ilk kez bir şey yavrudan bu kadar kopardı. Kalbim küt küt atarken Fetih'e döndüm. Doğru mu anlıyordum ben? Sandalyeyle beraber ona dönünce önüme çömeldi.

"Kim olduğumu anladı ki?" diye sordum heyecanla. Ellerimiz kavuştu. Buluşmadı, denk gelmedi onlar da. Kavuştu. Başparmağı elimin üzerini okşarken çok ciddiydi, hiç de alay etmiyordu. Pürdikkat ona bakıyordum tıpkı onun gibi. Yıkılmak üzereydim ama Fetih kolon olursa bana tutunurdum. Sağlamlaşırdım.

"Bakma öyle kedi doğuramazsın," dedi önce. Bakışlarımda zerre değişikliğe gitmedim. Bir aması vardı hissediyordum. "Ama annesi olabilirim değil mi?" Ve o amayı ben söyledim. Ona nasıl bakıyordum bir tek o bilirdi ama onu iyi hissettiren bir şey değildi gördükleri. Acı da çekmiyordu ama eli şefkatle yanağıma gitti. Eline doğru yatırdım başımı. Tam olarak bir dolu dolu evet alamadım. Çünkü başka yerlerden bakıyorduk. Fetih, bir hayvanla bu kadar bağa mantıklı bakmıyordu. Ben farkındaydım. *"Keşke kedi doğursaydım,"* dediğim her an onun için kâbustu, benim içinse bir sevgi cümlesi.

"Yaşayacağı var ki senin avucuna düştü, buldunuz birbirinizi. Sen buna ne dersen de. Ömrü var ki buldun onu."

Tüyü kadar ömrü olsun diyemedim. Henüz bunu diyeceğim kadar çok tüyü yoktu. Ya da vardı da yetmedi bana. Ya da vardı da bir ömür biçmekten çok bir ömür dilemek daha elle tutulurdu.

"Fetih," dedim her an içime gömülecek gibi bir sesle. Gömüleceği yer gözyaşlarımın ısrarcı olacağı bir yerdi. "Ölmesin," dedim sanki onun elindeymiş gibi bir şeyler. Sanki o karar veriyormuş gibi. Gözlerim onu buldu, bulur bulmaz yüzünü bana yaklaştırdı.

"Ölmeyecek."

İnandım da. Fetih, bana bir şey söylemeyedursun bu mesafeden, bu sesiyle. İnanmamak benim için artık olasılık dahilinde değildi. İçim rahatladı, hatta ferahladı. *Ölmeyecekmiş, bak Efsun!* diye geçirdim içimden hemen.

Dudaklarını sus çizgime bastırdı, "Gelip görecek miyiz?" diye sordum. Gelip görecektim bunu biliyordum ama gelip görecek miydik bunu öğrenmek istiyordum. Çünkü bilirdim, tek başına gelsem hekim yine bir şeyler söylerdi, başka sorunlardan bahsederdi ne yapacağımı bilemezdim. Bu oturduğum sandalyeden ne zaman kalkardım, onu bile tahmin edemezdim.

Elleri yüzümü avuçladı, burnunu yanağıma sürttü. "Sen ne zaman istersen."

Her gün... Buradan çıkana kadar her gün. Yüzüme alışamasa da sesime aşina olurdu belki. Yalnız hissetmezdi kendini. İzin verirlerse emzirirdim. Yani biberonla. Kokumu bilirdi belki. Dönen sandalyeyle yönümü ona çevirip cama yaklaştım.

"Her gün geleceğiz." Müjdeyi ilk ona verdim. Bilsin istedim onu bırakıp gitmediğimizi. Terk edildiğini sanmasın. Zaten ufacık canı vardı. Fetih'in çenesi omzumdaydı aynı görüntüyü izliyorduk. Sonra saniyeler biz varken çuvala giriyor ya aynı anda, aynı şey hakkında çok farklı iki yorum yaptık.

"Çok güzel değil mi?" dedim.

"Böceğe benziyor," dedi.

Benim sesimdeki hayranlık onun sesindeki keşif. Sanki iki farklı şeye bakıyorduk. Benden önce o davrandı. "Tam bir böcek, şuna bak."

"Böyle söylediğini duysaydı çok üzülürdü."

"Zerre umursamazdı. Küçük çirkin bir böcek. Küçükken bile sevimli değiller."

Yanağımı Fetih'in başına yaslayıp derin bir iç çektim. Kalbimde hissettiğim ısı artışı buzlanma yaşanan zemini hemen çözdü. Hani Fetih dedi ya, tamam dedim aksi olmayacak. Okulunu okuyana değil eşime inandım. Cazip geldiğinden değil ama içimdeki tohum boy vermişti, dalları göğüskafesimden taşıyordu artık. İnanç bu dünyadaki en büyük sığınaktı.

"Sen bir de iki hafta sonra nasıl güzelleştiğini gör," dedim Fe-
sakallarının tenime batmasına iyice izin verirken. Varlığını daha ya-
settiriyordu.

"İki hafta sonra da büyük bir böceğe dönüşecek."

Asla doğrusundan şaşmayan tavrı beni güldürdü. Elim yanağın-
du, yüzümü ona döndüm denemezdi, hemen boynundaki boşluğ-
dim. İki yapboz parçası gibi tüm girinti çıkıntılarımız birleşti. Fetih,
elime bastırdı ve avucumun içinden öptü. Ben de aynı anda boynu-

"Ama yaşayacak."

"Bir ay sonra da daha büyük bir böceğe dönüşecek."

Bu bir evetten daha kıymetliydi. Dudaklarımın titreyişini Fe-
boynundayken durdurdum. Öylece durdum bir süre orada. O da
verdi. Herhalde konu ölüm ya, her günün bilmem kaç anında old-
gibi aklıma aynı şeyi geldi. Fetih duysa, "Ne alaka Efsun," diye kız-
Ama benim beynimde bir köstebek vardı, bilemezdi. İki sayısını
reyim, ölümü çağrıştıracak bir şey duyayım çıkıveriyordu gezindiğ-
topraktan o köstebek. Elimde değildi.

"İlk fotoğrafını çekmeyecek misin bu böceğin?" diye çok güzel
teklif geldi gelebilecek en güzel kişiden. Başkası söylese ya da ben
şünsem bu kadar heyecanlandırmazdı beni. Hemen olduğum yerde
çıktım ve Fetih'e baktım. Öpecek gibi. Ölecek gibi. Ne de güzel
ettin diye yüzüne vura vura sevmeme ramak kaldı.

"Bakma öyle," dedi umursamazca. Kuvöze baktı, huysuz huysuz
raz burun kıvırdı, biraz gamsız takıldı ama hiçbirine inanmadım. "Şim-
di haftaya kadar daha büyük bir böcek olunca kıyas yapayım diye." El-
üzerimdeki montun ceplerine gitti ama boş kaldı.

"Telefonumu arabada unuttum ben," dedim gidip almayı düşün-
ken ama o telefonunu çıkardı. Kamerayı açıp bana uzatırken alma-
"İlkini sen çek," dedim heyecanla. İtiraz etmesine izin vermeden kame-
rayı düzgünce konumlandırdım, o da çekti de. Yavrunun ilk fotoğ-
Fetih'in kadrajından oldu.

Elimde dumanı tüten çaylarla odanın kapısını dirseğimle açtım. Ba-
duştan çıkmamıştır diye düşünsem de üstünü bile giyinmişti. Kulak-

...takılıyken telefonu önündeki sehpadaydı. Elinde tablet vardı ve ekrana bakıyordu. Saçlarını kurulamamıştı. Veterinerden gelişimizin üzerinden saatler geçmişti, saat gece yarısına geliyordu. Daha iyi hissediyordum. Yavru yaşayacaktı, biliyordum.

Gözü bir an bana takıldı ama uzun sürmedi bu. "Evet görebiliyorum şu an," dedi kiminle konuşuyorsa. Telefonunu bıraktığı boşluğa elimdekileri koydum, ekranı açık telefondan *İrem* ismini okudum. İrem'in Fetih'in İstanbul'da olan asistanı olduğunu biliyordum. Birkaç kez merakıma yeni düşüp sosyal medyadan bakmıştım. Tahminimce benden genç, çok güzel bir kadındı. Ve Fetih'in kendisinden zaman zaman övgüyle bahsettiğine şahit olmuştum.

"Yarın kaçtaydı uçağın?" diye sordu arkamdan. Urfa'ya mı geliyordu? Fetih'e baktım, İrem'in verdiği yanıtı duyamadım.

Saat kaçtı, ne gerek vardı ki işlerini bu saate kadar taşıyorlardı? Huysuz huysuz üzerimdeki sabahlığı çıkardım ve pandufumu giydim. Fetih'in havlusunu alırken ona doğru ilerledim. Saçlarını arkasından kurulayayım dedim ama sonra neden rahatsız olmasın ki düşüncesine kapıldım. Aşağı inip yeriz diye bir çırpıda kurşun kek hazırlamıştım. Yemeyecek miydi?

Tam istikrar önden saçlarını kurulamaya çalışırken görüşü kapandı, engellemeye çalıştı beni. Havluyu falan elimden almaya kalkıştı, elimi itti. *Elimi itti... Yarın zaten gelecek olan çalışanıyla daha çok konuşmak için...*

"Bir saniye Efsun," dedi elimden uzaklaşmaya çalışırken. Duymamış gibi yapmaya devam ettim. Saçlarını kurutmazsam hasta olurdu o yüzdendi bu çabam. O direndi ben direttim. Sonra nasıl yaptıysa havluyu kapıp sırtının arkasına attı ve geriye yaslandı. "Dur," diye beni tekrardan sadece dudaklarını oynatarak uyarırken çevreye baktım ne yapabilirim diye. Yedi yirmi dört evde değildik biz, zaten uykuyu çıkarırsak ne kadar zamanımız kalıyordu? Eve iş taşımayıverseydi bu kadar. Saçlarına dokundum, 2010 yılına damga vuran saç modelini yaptım, tepeden üçgen şekli elde etmeye çalıştım. O sıra telefondakine bir şey söylüyordu.

Benimle ilgilenmedikçe bendeki sinir bozan ilgi arttı, tiki yoktu ama yine de huylanacağı yere parmaklarımı sürttüm. Saçlarını arapsaçına döndürmek için daha çok uğraştım. Elimi yakalamaya çalışıyordu ama yapamıyordu. Burnunu sıktım. Estetik yaparsak nasıl durur diye bir

sağ sol profil yaptım. Bir ara parmaklarımı ısırmaya çalıştı ama ki dikkati başka yerdeydi de yapamadı. Kulaklarıyla uğraştım bir... en kısa bu sürdü. Bir şey yapamadım onlara. Daha çok ısırmaya... beni. Bir tutabilse herhangi bir parçamı beni kontrol edebileceğini... yordu ama yanılıyordu. Ben de onu ısırırdım.

En son da kafamdaki bandanayı çıkardım. Onda nasıl duracak... bir meraka düştüm. Bandanayı yüzünün dibinde halı silker gibi silk... Sonra arkasına geçtim, beni çeken varmış gibi önce bandanamı gör... dim sonra modelimi. Yani Fetih'i. Karıştırdığım saçlarını elimle tut... ken bandanayı ilk önce normal bir modelle bağlamak istedim. Yakışıyor mu yakışmıyor mu diye. Her şey o ana kadar güzeldi, bandanayla b... farklı şey denerim sandım ama ben daha başının altından geçirip bağ... lamaya yeltenmeden önce saçını tutan elimden yakaladı beni. O kadar sıkı tuttu ki parmaklarım birleşti. Elimi geri çekmeye çalışmayı bıra... bunu yapmak için gerekli sinyali beynime göndermeden elim kol... oldu, kolum belim. Beni resmen takla attırarak üzerine düşürdüğünde kafa atıyordum sağa sola. Saçlarım dağıldı, vücudumun yarısı bir yerde diğer yarısı başka bir yerde kaldı.

Dışarıda kalan yarımı da bacağımdan tutarak üstüne aldığında "Buyur Efsun?" dedi sertçe yüzüme. Elimde bandana yüzümde kork... gözlerimi kırpa kırpa ona baktım. "Derdin ne buyur söyle." Kulağında... kulaklığı çıkarıp gelişigüzel sehpaya attı. Elimdeki bandanayı sıkıp ba-şımı hafifçe sağa yatırdım.

"N'oldu?" dedim her şeyden habersiz. "Bir şey mi yaptım ben?" Sır-tım hiç rahat olmadığı için üzerinde çırpınarak konumumu düzelttim. "Kurşun kek yaptım bize, yavrunun fotoğraflarına bakmayacak mıyız?" diyerek sehpadan tabağı aldım. Çatala aldığım bir lokmalık keki ona doğru uzatırken bir bana bir çatala baktı. Kurşun keke ne kadar dayanır diye düşünüyordum ben ama dayanamadığı kek değil ben oldum. Yap-tıklarımın hırsını elmacıkkemiğimden aldı. Artık bağışıklık kazanmıştım sanırım acı eskisi kadar keskin olmuyordu. Kekim düştü çataldan. Düşen tarafı parmak uçlarımla aldım. Fetih'in ağzına uzattım keki. Bu kez yedi. Keki aldıktan sonra arasında tuttuğum iki parmağımı da sırayla yaladı.

Parmaklarım dudaklarına yakın bir şekilde tepkisini izlerken gözleri bir an yumuldu, derin bir nefes aldı. Yapmayalı elle tutulur bir zaman

olmuştu. Önce altdudağını okşadım sonra öptüm. "Afiyet olsun," dedim onun bu haline. Çok severek yiyordu ve bu kalbimi ne kadar ısıtıyordu bilemezdi. Temiz yüzünü okşarken bir kez şakağından öptüm. Mis gibi kokuyordu yine. İstemsiz bir öpüşüp koklaşma, evet daha çok koklaşma anına düştük. Koklaşmamız biraz daha sürdü en azından ben çaylarımızı alana kadar. Kucağımda tabak ellerimizde çaylar vardı.

"Yarın nöbetim var, o yüzden bebeği sabahtan gidip görürüm diye düşündüm ama sen istersen hiç gelme oraya kadar, yoğunsun ya."

Önce bana verdi bir parça sonra kendisi yedi. "Tabii ki beraber gideceğiz," dedi. Canıma minnetti. Her anına Fetih'le şahit olmak istiyordum.

"Bir de yarın sabahtan Burcu'nun anne ve babası da geliyorlarmış." Tam o an ben bunları söylerken tabağa bakıyordu ama benim cümlemin seyri onu tabakta tuttu. Bana bakmadan konuştu.

"Tamam bu bizi ne kadar ilgilendiriyor?"

"Biz Burcu'yla konuştuk, ertesi gün de biz akşam yemeğine gideriz diye düşündük. Fetih," derken bana bakmasını bekliyordum. Keki bilmem kaç parçaya böldü de yettiremedi kendine. Elimdeki çayı arka tarafıma koydum. "Meltem teyzeyi ve İlbey amcayı Burcu'nun anne babası olarak düşünme. Daha ayrı bir kefede gör onları."

Burcu'yla birbirlerinden hazzetmiyorlardı kabul ama gelen insanlar onların kişisel mevzusundan çok uzaklardı.

"Tamam bu durum yine bizi ilgilendirmiyor," demeyi tercih etti. Yüzüme baksa o kırıklığı, ricayı görürdü belki ama bakmıyordu. Çenesinden tutup kaldırdım, yüzlerimizi karşı karşıya getirdim.

"İlgilendiriyor Fetih." Sesim yumuşak ve iknaya açıktı. Tatlı dille çözmek istiyordum bu durumu. Sandığı gibi bir durum yoktu, Burcu'nun gerçekten bu tanışmayla bir bağı olmayacaktı. "Benim için önemli insanlar." Benim vefasızlığım araya mesafe koymuş olabilirdi. Suna annem öldükten sonra arayıp sormayı bırakmış olabilirdim ama evlendiğim kişiyle tanışmayı istiyorlarsa tanışmalılardı. Benim için Urfa'ya kadar geliyorlardı. İzmir'e gidebilirlerdi. Benim tüm vefasızlığıma rağmen üstelik. Araya çektiğim tüm setlere rağmen. Hele Meltem teyze... Benim geçmişim onda bir kapalı kutu gibi duruyordu.

Fetih'in bakışları kırıcı bir şekilde boşaldı. Evet boşaldı. Bunu en iyi bu şekilde açıklayabilirdim. Bir yabancının duygusuzluğunu hissettim

gözlerinde. "Yapma Efsun," dedi öylece. Öylesine... Gelişine... "[illegible]
tanışacağımız kadar önemli olsalardı düğünde tanışırdık zaten." [illegible]

Çenesini parmak uçlarımdan kurtarıp çayından bir yudum aldı. "[illegible]
ne demek şimdi?" diye sordum. Kucağında olmak rahatsızlık verdi [illegible]
karşısında oturmak daha iyi bir iletişime iterdi bizi.

"Bir şey demek istemiyorum Efsun. Düğünde yoklardı, demek
o kadar önemli değillermiş. Çağırmadın mı? Eminim çağırmışsındır.
Ama gelen olmadı. O yüzden boş ver. Bizi ilgilendiren bir durum [illegible]
gelişlerinde."

Rahatsızlık büyüdü daha da katlanılmaz bir hal aldı. Fetih'in k[illegible]
cağından kalktım, gözleri bu yaptığıma bir anlam yüklemek ister gi[illegible]
yüzümde dolaştı.

"Yani sen gelmek istemiyorsun kısaca öyle mi?"

Başını ağrıtmışım gibi gözlerini yumup bir süre öyle bekledi. "Efsun
arkadaşının anne babasından bahsediyoruz. Bu konuyu uzatıp keyif ka-
çırmanın bir anlamı var mı?"

"Babası benim düğünümden hemen önce ameliyat oldu!" Elimi
kolumu nereye koyacağımı bilmiyordum. İçimdeki sitem sesime yan-
sımadı. Susmakla konuşmak arasında gidip geldim ve söylemeyi ter-
cih ettim. Karşı tarafı haksızlığa uğratmamak için. Eminim bunu bana
yapsaydı ağzımı bile açmayacaktım. "Annesi bana tabiri caizse düğünü
ertelemem için yalvardı, telefonda eşinin durumundan bahsetmeden.
Bu kadar ısrarına rağmen erteleyemedim çünkü on beş gün içinde ev-
lenmem gerekiyordu!"

Az önceye kadar sıcacık olan ortamda soğuk rüzgârlar esti. Kalbim
paramparça olmadı ama yere düşüp çatlayan bir aynanın resmi vardı
içimde. Onu ilk kez birileriyle tanıştırmak istemiştim. İlk kez. Sondu
da muhtemelen çünkü aklıma başka tek bir kişi bile gelmiyordu. Dü-
şünsem de bulamazdım.

"Ama en önemlisi babasının kalbinden ameliyat oluşundan Bur-
cu'nun haberi yoktu. Söylememişler. Söylerlerse apar topar gelir ve ben
o düğünde tek başıma kalırım diye düşünmüşler. Senin için önemsiz
ama benim için önemli ama her neyse." Bakışları o keyif bırakmayan
umursamazlığını bıraktı. Sadece bunu gördüm. Devamına bakmadım,
ilgilenmedim.

"Söylemedim varsay. Gelmek zorunda değilsin zaten sadece gelirsin diye düşündüm. Ben bir şeyler söylerim gittiğimde, önemli değil." Ne söyleyeceğimin telaşına düştüm. Meltem teyze açık açık bir şey demezdi belki ama İlbey amca? İşi var demek, size ayıracak bir akşamı bile yok demek olurdu. O an kendimi o kadar değersiz hissettim ki hemen arkamı dönüp gece lambalarını yaktım. Onu ilk kez biriyle tanıştırmak istemiştim, başka da yoktu ki. Burcu'nun anne babası olabilirdi ama benim için önemli demiştim. Yetmez miydi? *Yetmezmiş demek ki Efsun.*

Odanın ışığını da kapattım. "Zorla kimse kimseyi bir yere götüremez zaten. Ben öyle bir anlık gelirsin diye düşündüm. Zaten dünya kadar işin var, bununla mı uğraşacaksın? Benimki de laf. Hiç konuşmadık say." Oda loş bir ışığa büründü, sessiz sedasız beni izliyordu. Eli yanından geçecekken elimi bulacaktı, bu hamlesini bildiğimden engel oldum hemen.

"Yorgunum ve uykum var. Yarın da nöbetim var, uyuyayım artık. Zaten çalışıyordun böldüm ben." O kadar düzdü ki sesim, dışarıdan biri duysa zerre şüphelenmezdi başka bir şeyden. Hiçbir şey anlamazdı. Ayağımdakileri çıkardım, en köşeye geçip sırtım dönük bir şekilde yorganın altına girdim. Olduğum yerde o kadar küçüldüm ki bir pişmanlık kapladı içimi. *Niye sordum ki? Ne gerek vardı? Tek başına gidebilirdin. Bir bahane uydurmak lazım. İş olmaz. Eşine bir gecelik vakit ayıramadı mı diye düşünürler. Ayıramadı. Hastaydı desem? Olmaz gibi.*

Gözlerimi daha çok sıktım, sızlıyorlardı. Yarın tüm gün vaktim vardı düşünürdüm, şimdi uyumam lazımdı. Uyumazsam daha çok düşünecektim. Düşünmek istemiyordum. Acımı dinler gibi kendimi dinlemek istemiyordum. Uyumak şarttı. Kalkıp gitsin istedim. Çalışmaya... Sabaha kadar. Ya da ben uyuyana kadar. Çıt çıkmayan bir sessizlik başladı. Bakışlarını omuzlarımda hissediyordum. Gözlerim tek bir an bile açılmadı, ayaklanan gölgesini göremedim. Duymayı istediğim bir kapı sesiydi ama hissettiğim yataktaki sarsılma oldu. Yorgan hareket etti sonra yatak çöktü.

Bana yaklaştığını sıcaklığından değil soğukluğundan hissettim. Biraz daha yerim olsa ileriye gidecektim. Keşke dedim kendi kendime, başımı yastığa koyar koymaz uyuyabiliyor olsaydım. Keşke... Çok fazla sorunum çözülmezdi ama çoğu sorunum benden uykularımı alamazdı.

Çıplak olan omzumda ilk önce parmaklarını hissettim varla yok *da. Uyumuşum gibi, sanki bir inandırıcılığı olabilirmiş gibi, hiç* *vermedim dokunuşlarına, ta ki dudaklarını omzuma bastırana kadar.*

"Fetih uykum var," dedim kısık bir sesle. Konuşur konuşmaz *titredi, konuşmayı sürdürsem sesim de titrerdi biliyordum.*

"Dersin..." Yarım bir cümleyi tamamlamış gibi davrandı. Halbuki benim cümlemin sonu kapalıydı. Tıpkı bu gece gibi. Cümlem de bitmişti. "Önemli değil dersin, boş ver dersin, konuşmadık yan... dersin ama *ulan ben senin ailenin ilk günden beri bitmek tükenmek bil-meyen kahrını kederini çekiyorum, aile de değil sürü, bugüne bugün ağzı-mı açıp da tek kelime etmedim* demezsin." İçimden geçirmek bir kenara aklıma bile gelmeyen şeyler söyledi. Kaşlarım çatıldı. "*Aylardır evden misafir eksik olmadı, gelene geçene yeri geldi doktorluk, yeri geldi evlatlık yaptım, yetmedi çocuk bile baktım* da demezsin."

Doğru söylüyordu, demezdim. Niye deseydim ki bunları? Neden böyle düşünüyordu?

"Bunları sana niye söyleyeyim Fetih?" Gözlerim açılmadan soruldu bu soru. "Hiçbir şeyi günün birinde önüne sunmak için yapmadım ben."

"Dersin," dedi yeniden. Elini yüzümde hissettim, yanağımı okşa-dı. "Dersin de *ben hiç senin gibi bu beni ilgilendirmez demedim* de de-mezsin." Burnunu omzuma sürttü sonra da öptü. Eli yavaşça karnıma kaydı, geriye doğru çekti beni. Önce yatağın dibinden aldı beni. "Hiç yakışıyor mu elin yatağında yatar gibi en dibe kıvrılmak?"

Yakışmıyordu ama yatağın ortası da içimden gelmiyordu. Bu yatak özeldi, ne kadar merkezindeysem o kadar mutluydum, içindeydim. Ne kadar mutsuzsam aitliğim o kadar azalıyordu. Her an gidecek gibi en köşeyi tercih ediyordum.

Karnımdaki el bırakmadı beni, bu kez sırtüstü konuma getirildim yavaş yavaş. Gözlerim de bununla beraber açıldı. Ona değil tavana bak-tım öylece. "Ayrıca sırtını dönmeni de hiç sevmedim. Suratıma tükür gerekirse ama yüzün bana dönük olsun."

"Uykum geliyor."

"Efsun."

"Uykum var Fetih. Yarın işe gideceğim."

"Efsun."

"Uyumak istiyorum."

İki parmağıyla çenemin ucunu kavrayıp yüzüne çevirdi yüzümü. "Bana bak bakayım." Gözlerimiz denk geldi ama uzun da sürmedi. Fetih derin bir iç çekerek yüzümü tavana çevirdi. "Fetih'e bakar gibi bak." Tavanı izlemeyi sürdürdüm. Şu an öyle bakmam o kadar mümkün değildi ki...

"Sen bana istediğin kadar de ki arkadaşımdan bağımsız düşün, elimde değil." Onu dinlesem de gözlerimi yumdum, tavandaki gölgelere bakmak zoruma gitti. "Efsun korkuyorum," diye devam etti anlamsız şekilde.

"Senin zerre anlayamayacağın bir durum ama içim huzursuz. İnsanlardan etkileniyorsun Efsun ve inan arkadaşının benim için neler düşündüğünü az çok bilirken ailesine karşı bu kadar olumlu olmamı bekleme. Ne belli? Onların da aynı şeyleri yapmayacağı ne belli?"

"Öyle insanlar değiller Fetih!" Ona baktım hemen. Yargısını kırmak istedim. "Ayrıca sen bana güvenmiyor musun?"

Başından beri Burcu'nun Fetih hakkında dedikleri en fazla bir kulağımdan girip diğerinden çıkmıştı. Neden ona Burcu yüzünden ya da başkası yüzünden tavır alacağımı düşünüyordu? Korkmak ne demekti? Kafasının içinde ne vardı, ben neredeydim ve neden insanların bana yükleyeceği zehre bu kadar açıktım?

Yüzümü yine tavana doğru itti. "Kızım Fetih'e bakar gibi bak demedim mi ben sana?"

İyi madem bu gece bir daha bakmayacaktım. Kendisi bilirdi. Bu gece ona Fetih gibi bakmayacaktım. Ellerimi karnımda birleştirdim, tavana baktım öylece. Dudakları şakağıma sürtündü de öpmedi.

"Bak şimdi dünyanın en klişe cümlesi aniden dünyanın en haklı cümlesi olarak vuku bulacak hazır mısın?" Bir nefeslik ara verdi ve devam etti. "Ben sana güveniyorum çevreye güvenmiyorum."

Dünyanın en klişe cümlesi en saçma cümlesi oldu. "Bırak Allah aşkına," dedim. Sırtımı tekrardan ona döndüm. Her şeyi işine geldiği gibi kullanmaya devam etti ve bana sarıldı.

"Bırakamam Allah aşkına."

O kadar mıhlandık ki birbirimize bir çabaya girmedim ayrılmak için. Çırpındığımla kalırdım. "Bana sırtını dönmek demek, Fetih sırtım üşüdü hadi oradan da bir sar sarmala beni demek ben biliyorum."

Bunun böyle olmadığı apaçıktı, bunu o da biliyordu. Öyle umut ediyordum. Yüzünün çoğu kıvrımını boynumda hissederken sakalları da batıyordu. "Efsun sensin," dedi sonra. "Benim ölçütüm sensin." Yanağını yanağıma bastırdı. Sırtımı ona dönmek, ruhumu ona küstürmek kadar zor değildi. "Doğru yanlış algımı kaybedeli epey bir zaman oldu. Artık doğru da yanlış da sana göre. Sana önemsizse bana da önemsiz. Senin için önemli olan benim her halükârda önceliğim."

Gözlerim kapalıydı, yanağıma sakalları sürtünüyordu. Şimdi söylediklerinin bir öneminin kalmadığını bilmiyordu. "Arkadaşın annesine mi benziyor babasına mı? Huyu suyu bakımından."

Dudaklarımı kemirdim biraz, cevap vermek de vermemek de sıkıntı doğurdu içime. "Babasına hiç, annesine çok az."

En çok teyzesine benzerdi ama bunun konumuzla ilgilisi olmadığından ve Fetih'le pek konuşmak istemediğimden söylemedim. Başka zaman olsa şimdi teyzesini anlatıyordum hararetli hararetli.

"Kendi çabasıyla böyle oldu yan-"

"Seni yataktan atarım yer yatağını bile serdirmem."

Komik bir şey varmış gibi güldü bir de. "Kötü bir şey söylemedim. Ben de ne anneme benzerim ne de babama. Allah Allah ya hemen kızıyorsun."

Karnımdaki elini çözmeye çalıştım ama elimi de yakaladı. "Babası tarih öğretmeni mi?"

Elini tırnaklaya tırnaklaya biz oraya gidene kadar stresten dört köşe olsun diye hırslandım. "Tarih profesörü!"

"Annesi?"

"Psikolojik danışman!"

Mırıldandı kendi kendine, biraz düşündü. Ölçüp tarttı. "Peki..." Bir çocukla iletişim kuruyordu sanki. "Eğitimci insanlar. Anlaşırız da arkadaşın neden tarih çalışmam gerektiğini söyledi? Mantıklı bir nedeni yoksa kısaca canı öyle istedi de geç."

Yapmazdım. Öyle bir insan değildim çünkü. Beni böyle bir insan olmaya zorlamıştı. Hak ediyordu bunu. Bu gece hak etmişti. Göz göze geldik.

"Gerçekten bilmek ister misin?" diye sordum. İşin doğrusu onu o akşam yemeğine kadar sinir stres sahibi yapacak bir adama dönüştürmek için ilk ateşi yaktım. Zerre vicdan yapmadan.

Dün gece içimi soğutan şey sahiden Fetih'in pişmanlığı ve gönlümü almak için çırpınması mıydı yoksa İlbey amcadan konuştukça gerginlikle olduğu yerde kıvranması mıydı bilmiyordum. Belki de ikisinin de payı vardı. Gerek akşam yemeğinden ötürü gerekse bugün İstanbul'daki ekibinin buraya gelmesinden ötürü nöbetten sonra uyku bir türlü tutmazken şimdi Fetih'in ofisindeydim.

Ne zordu, bu engellenemez, hiçbir yere koyamadığım, kesinlikle haksız olduğum ama hissetmenin önüne geçemediğim his.

İrem geldi diye şimdi buradaydım. Fetih'in odasının nerede olduğunu hatırlıyordum. Hedefim direkt orası olsa da gözlerim etrafta dolanıyordu. Sadece birkaç resimden ibaret olan yüzü tanır mıydım bilmiyordum ama Fetih'in olduğu kata varınca direkt olarak karşı tarafa açılan yerde birini gördüm. Başı eğikti, işyerine ait telefonla konuşuyordu. Danışmanlar için oluşturulmuş bir yer vardı. Ya da direkt hastaneyle eşleştirdim diye buna yordum. Geçen sefer geldiğimde çok kötüydüm etrafa bakamamıştım. Sadece Fetih'in odasına giden yolu hatırlıyordum.

Telefonla konuşan kadının gözleri tesadüf eseri beni buldu. Tam da o an anladım kim olduğunu. Renkli gözlerinden. İri renkli gözleri, hacimli saçları, bir kısmını gördüğüm yeşil elbisesi, uzun siyah tırnakları ve toprak tonlarında ruju. *Çok güzeldi.* Bakışlarım yürüdüğüm yol kadar düzken topuk tıkırtılarım bir an ortamda duyulan tek ses oldu.

"Evet," dedi önce bana bakarken telefondaki kişiye. "Biz teşekkür ederiz, ileteceğim kendisine."

Cümlesinin bitmesiyle "Feti..." -h odasında mı, diyecektim ki eşimin ilk dört harfini duyması yetti, telefonun hoparlörünü kulağının altına bastırdı.

"Randevunuz var mı?"

Hemen ardından telefonu kulağına geri dayadı. Kaşlarım çatıldı, demek ki dümdüz yürüyüp gitmek istesem yolumu kesecekti.

"Hayı..." -r eşimle görüşürken randevu almıyorum, diyecektim ama yine ilk dört harften öteye gidemedim.

"Görüşmek üzere," dedi önce telefondakine sonra kapattı ama bana attığı bir iki kaçamak bakışın ötesine geçmedi. Önündeki kâğıtları

hızlıca karıştırırken, "O zaman maalesef görüşme sağlaya...
Kendisi müsait değil, randevusuz da görüşemezsiniz, şu an ben...
meşgulüm daha sonra gelirseniz durumunuza gö..." derken...
"Hanımefendi," dedim sakince. Üstten üstten onu izliyordu...
bakmayınca daha da tetiklendim. Tırnaklarımı önümdeki...
dum. Göz kontağı kursun diye, kurdu da. Geçiştirici bakışları...
dolandı ve aralanan dudaklarıma fırsat vermedi.

"İş görüşmesi içinse özgeçmişinizi şuraya bırakabilirsiniz...
geri dönüş yaparız, onun dışında dediğim gibi randevus..."

"Eşimle görüşmek için randevu almayı tercih etmiyorum."
onun sözünü kesmemeye özen gösterirken ondan aksi bir çaba...
du. Ben de aynı şeyi tercih ettim. "Fetih'in de karım bile gelse rande...
suz almayın dediğini sanmıyorum."

Özgeçmişimi bırakmak için gösterdiği yere bakıyordu. Önce pe...
ğı gösterdiği yerden usulca çekildi. Gözleri beni buldu ve yüzünde...
seçtiğim şaşkınlık oldu. Böyle dolu dolu verdiği nefesten bile anla...
bir şaşkınlık. Sonra sandalyeyi nasıl itip kalktığını anlayamadım.

"Efsun Hanım?" diye sordu bulunduğu yerden elbisesini telaşla dü...
zelterek çıkarken.

"Buyurun benim."

Mesafeli bir şekilde onu izlerken karşıma geçti, bir an elini...
nu nereye koyacağını bilmiyorken bana uzattı. "Hoş geldiniz," de...
Şaşkınlıktan sonra ikinci şeyi de seçtim. Heyecan. Başta sahte bir...
sandım. Eline indi gözlerim, "İrem ben," dedi. Elim havalanmadı...
o indirmedi. "Çok özür dilerim, o kadar yoğun ki her şey, ben sizi...
tanımayınca..."

Eliyle yüzü arasında gitti geldi gözlerim sonunda tam kavramadan
mesafeli bir şekilde tuttum elini. "Yine de gelen kişiyi önce dinlemek
gerekiyor bence, sadece bir tavsiye." Elim elinden ayrıldı.

"Efsun Hanım," dedi mahcupça. Mahcup? Seçtiğim üçüncü şey
oldu.

"Gerçekten çok özür dilerim."

Elimle arka tarafı işaret ettim: "Fetih odasında mı?" Yumuşamayan
tavrım onu daha da kötü yaptı, başını salladı sadece. Tepki vermeden
sırtımı ona döndüğümde, "Bir şey içmek ister misiniz?" diye sordu.

Bir umut... Yumuşadığıma dair. Ama, "Hayır teşekkür ederim," dedim sadece.

Topuk tıkırtılarımın arasında boş koridorda yürüdüm; tanıdık, bana çok da güzel şeyler hatırlatmayan odanın kapısında durdum. İllaki bir şeyler depreşecek ya elimde kıvamını tutturamadığım tarhanayı ve kursun keki hissettim. Başım dönmüş, gözlerim kararmıştı o an. Başımı iki yana salladım, kapıyı iki kere tıklatıp bir şey beklemeden yavaşça araladım. Önce yüzümü soktum içeri. Başını kaldırıp bakmadı açılan kapıya.

"Evet," dedi.

"Fetih Bey, sanırım ofiste yine yangın çıkmış," diye seslenince ancak başını önündeki bilgisayardan kaldırdı. Göz göze geldiğimiz an kapıyı daha çok ittim ve odaya girdim.

"Efsun?" Yerinden doğruldu, ben kapıyı kapatıp yerimde dururken o bana doğru geldi. Altında siyah kumaş bir pantolon üzerinde beyaz şifon bir gömlek vardı. En alttaysa siyah stiletto. İlbey amcanın resmiyeti daha görmeden yansımıştı kıyafetime. Öğretmen gibiydim.

"Ben geldim," dedim. O sormadan, "Uyku tutmadı, ben de hazırlanıp yanına geleyim dedim. Beraber geçeriz diye düşündüm," diye açıkladım. Yüzüm avuçlarının içine düştü, alnımdan öptü. Sanırım özlemişti beni.

"Seni uyku tutmadı?" diye sordu hayretle. Türlü türlü yollar denerdi beni uyandırmak için pek tabii olası gelmemişti bu. Yüzümü boynuna doğru kaydırdım, kollarımı gövdesine sardım.

"Hıı," diye mırıldandım boynundan öperken. "Öyle oldu hiç sorma, dedim herhalde Fetih çok özledi beni, evren yoluyla enerji gönderiyor. Kalkıp gideyim. İyi yapmış mıyım?"

Yerim güzeldi, rahattı. Bir kere konumum nokta atışıydı, dudaklarımı bastırsam nabzını hissederdim. O yüzden kopmak zor geldi. Çenemden tutup yüzümü inceledi.

"Yapmışsın," diyebildi en sonunda. Biliyordum bir şeyler aramıştı yüzümde. Belki söylemediğim, sakladığım, keyif kaçıracak şeyler olmuş diye düşünmüştü. Ellerimiz birleşti, ben onun önünde masaya doğru ilerledim. Gözlerim direkt olarak masaya takıldı. Ah bu masanın dili olsaydı da konuşsaydı... Nereye oturacağımı bilemeyerek tam da masanın

dibinde durdum. Benim aklım nasıl bazı şeylere kaydıysa onun için d
aynı şey oldu. Bilekliğimde bir baskı hissettim önce.

Ne olduğunu bile bile takmayı kabul ediyor musun?

Bu cümleyi içimde tekrar ettim, vücudum belimden sarılarak yi seksen derece döndürüldü ve kalçam masaya yaslandı. Fetih'in elleri iki yandan masaya bastırılırken onunla masa arasına kafeslendim. Bakış açı ma boy farkından ötürü direkt dudakları düştü. Dikkatimin daha fazla dağılmaması için hemen gözlerimi kaldırdım ama yüzlerimiz yakındı.

"Ah," dedi içimi okumuş gibi. "Bu masanın dili olsa da konuşsa Efsun." Gözlerim kaçak bir suçluymuş gibi arkadaki duvara bakıyordu.

"Bir dile gelse de anlatsa..."

Ben ona bakmasam da kendini hissettiriyordu. Eli karnıma bir baskı uyguladı, geriye doğru hafifçe itti beni, "Fetih," dedim kapıya bakarken.

"Kralı gelse çalmadan giremez."

Dudaklarımı ıslatıp derin bir nefes aldım. "Yine de işyerindeyiz," dedim. Hani istemezdim. Hoş olmazdı. Hani öpse tamam, masaya itiliyordum.

"O gece değil miydik?"

İllaki her şeyi kendi menfaati için kullanacak ve üste çıkacaktı. İllaki. "Bu masa gözümde iş masası olmaktan çıktı Efsun, bir dile gelse diyorum... Gelse de anlatsa dikkatimi nasıl dağıttığını."

Bu kez bakabildim ona. Baktıkça düşündüm. Tam önemli bir iş görüşmesinde masaya bakıyor ve... Düşündükçe gözlerim iri iri oldu. Ne kadar büyürse o kadar büyüdü gözlerim.

"Değiştirseydin ya masanı Fetih!"

Böyle de olmazdı ki yahu! İş başkaydı eş başkaydı. Olur muydu öyle? "Cık," dedi çapkın çapkın. Adım adım bana doğru eğiliyordu. Eğiliyordu ki ben geri gideyim. Geri gideyim de masaya yatayım. Sonra da suçsuzca sen yattın diyebilsin.

"Bu masa benim için çok önemli. Kırılana kadar bu masayla devam edeceğim, bak gör nereye gitsem benimle gelecek. Anısı var diyorum Efsun, anlasana!" Sırtımın masayla ilk temasıyla ayılır gibi Fetih'i omuzlarından ittim.

"Ayy," diye yükseldim. "Deli mi ne?" Çantamı bıraktım masaya, çerçevedeki fotoğrafımıza baktım.

"Seni gördüğüm her masaya yatırma isteğim beni deli yapıyorsa eyvallah."

Ona fırsat vermeden koltuğuna oturdum. Patronmuş gibi. Sonra masaya baktım. Çok sağlam duruyordu. Ölene kadar bu masayı mı kullanacaktı? Blöf mü yapıyordu ya da? İstanbul'a peşinden masa götürecek hali yoktu ya! Var mıydı?

"Ne yani İstanbul'a gitsen bunu da mı götüreceksin yanında?" Söylediğini duymamış gibi yapmadım. Kafamın içinde bir sürü cümle daha kurulmuştu onun garip isteklerinden sonra.

"Şüphen olmasın. Ayrıca ona bu demen hiç hoş değil. Seni yatırdığım ilk masa o, bir çağın başlangıcı."

Üfleye püfleye kontrol altına alamadığım sırıtmamı gizleyerek çantama yöneldim. "Bak bu masa diye aynısından başka masayı görürsem ileride bozuşuruz." Kırmızı likit rujumu çıkarıp başparmağıma sürdüm ve yaydım. "Hatta parmak izimi bırakayım kandırama beni." Alta, özellikle bakılmayacak yere bastım rujlu parmağımı. Tabii bu asla Fetih'i kırmızı rujlu bir izle daha çok delirtmek için yapılmamıştı.

Dibime kadar geldi bu kez, yüzü dönük şekilde yaslandı masaya, öylece izlendim biraz. Ellerimi karnımın üzerinde birleştirip odaya baktım sanki onu görmüyormuş gibi.

"Odana da giremedim direkt. Girişte duran adını unuttum asistanın galiba, İstanbul'dan gelen tanımadı beni. Yok randevusuz alamam, yok iş içinse özgeçmiş bırakabilirsin, yok çok yoğunuz. Adını da hatırlamıyorum zaten. Her neyse... Dedim ben eşimle görüşmek için randevu almıyorum. Resmen kapıda kaldım."

Ben kapıda kalmama, içeri alınmama bir şeyler söyler sandım. Yani sonuçta kapıda kalmıştım? Ama o, "Tanıştınız mı İrem'le?" demeyi tercih etti. Konumuz gerçekten bu muydu? Buna mı takılmıştı? "Seni merak ediyorlardı."

Önümdeki bilgisayarın ekranını kapattı, masadaki dağınıklığı toparladı ben onu izlerken. "Niye bu kadar istiyor ki benimle tanışmayı?"

Aklıma iyi şeyler gelmiyordu. İyi niyetli düşünmüyordum. Bin tane şey kurabilirdim. İlk fırsatta hem de.

"Tabii ederler, gören yok eden yok. Bir ben gördüm, sakladım da üstüne. Kimselere göstermedim..." Bana doğru eğildiğinde, Fetih'in

dudakları dudaklarımdayken aklımdaki her şey uçup gitti. Ellerim [illegible] züne doğru kaydı o bana eğildikçe, sakallarını avuçiçlerime [illegible] Kısa ama derin bir öpüştü anlıyordum ama yarıda kesilmesinden iki[illegible] de hoşnut olmadık. Çalan kapıyla Fetih benden ağır çekimde ayrıl[illegible] Elim dudağına gitti, bulaşan rujı parmaklarımın ucuyla sildim.

"Gel," dedi Fetih ben elimi çekince. Açılan kapıya ve az önce b[illegible] içeriye almayan genç kadına baktım. Hayır dememe rağmen elinde [illegible] tepsi, tepside de iki bardak vardı.

"Efsun Hanım'ın ne içeceğini bilemedim ama..." Önce beyaz b[illegible] yük bir fincanı Fetih'in önüne bıraktı sonra benim. Tepsinin kenarına koyduğu mavi bir dosyayı oldukça asimetrik bir şekilde masada önüne koydu. Sonra elinde bir kâğıt kaldı, artık çıkar sandım ama kaldı olduğu yerde. Fetih, dosyaya yöneldiğinde otursun diye kalkmak istedim ama izin vermedi.

"Fetih Bey."

"İrem."

Saçma bir şekilde aynı anda konuştular. Sanki anlar çuvala girmiş gibi. O kadar hoşuma gitmedi ki bu rahatsızca yerimde kıpırdandım. O odaya girdiğinden beri Fetih'e bakıyordu zaten ama artık Fetih de ona bakıyordu. Tek elini masaya bastırmıştı Fetih. Gömleğinin kollarını da kıvırmıştı. Kravat falan da çıkmış, düğmeler de açılmıştı. Ben anlamıyordum. Ben bu adamı bu şekilde mi gönderiyordum evden de gün içinde bu hale geliyordu?

İkisi de anlayışlı şekilde birbirine öncelik verdi. "Söyle İrem," diye konuyu kilitledi Fetih. Ayağımın kendi kendine ritmik bir şekilde sallandığını hissettim. Yüzümdeki ısı artışı da cabasıydı. Fetih'in her halini görüyordu. Bilmem kaç senedir üstelik. Başarısını, güler yüzünü, anlayışını, sinirini, beyaz gömleğini, yemek yiyişini... Hani tüm bunları düşündüğümde en hafif tabirle bir hayranlık doğuyordu. *İyi de Efsun, birçok çalışanında var bu!*

Ama hiçbiri çoğu şeyiyle ilgilenen kişi kadar yakın değil!

Altdudağım dişlerimin arasına sıkışıyordu sık sık. Tırnaklarımı masaya sürttüm ve daha dikkatli baktım. Kuracaktım... Fetih'in hayatında kimse yokken, herkes böyle bilirken aniden evlenmişti. Bir haber gelmişti ve iki haftaya evleniyor denmişti. Eğer bir şey varsa her şey ansızın

bozulmuştu. Karşımdaki kadının belki hayalleri vardı, belki umutları. Belki beni bu kadar merak etmesinin sebebi de buydu. Karşılıklı bir şeyler olma ihtimali var mıydı peki? Gözüm Fetih'e kaydı. *Olsaydı hâlâ çalışıyor olmazdı Efsun, saçmalama!* Peki ya yaşanan şey ufak bir elektriğin ötesinde değilse ve elle tutulur bir şey olmadığından profesyonel düşünüldüyse? *Fetih yapmaz öyle bir şey, saçmalama!* Gözlerim Fetih'le kadın arasında gidip geldi. Beğenmiş miydi? Güzeldi de. Hani dışarıda bir yabancı olarak görsem, bir yerde karşılaşsak uygun anda iltifat edeceğim kadar. Boyu da uzundu. Yumruğumu sıktığımı elime batan tırnaklarımla anladım. İmkânsız değildi işte. Ben hayatına girmeden çok önce vardı, olmuş olabilirdi. *Ne olmuş olabilirdi?* Bilmiyordum işte! Bunu düşünürsem çok ileri giderim!

"Ben hazır eşiniz de gelmişken kendi elimle vermek istedim." Biraz çekimser ama bol heyecanlı. Sanki boşanma protokolü uzatıyordu. *Boşanma protokolü mü o nereden çıktı? Nereden bilebilirdim ben!*

İkimizin arasında kalan beyaz, ince uzun zarfa ve üzerindeki yazıya baktım. Fetih & Efsun Karadere Ailesi'ne...

Yok boşanma yok protokol yok kâğıt yok ismimiz... Bunlar ardı ardına gelince benim bir içim kalktı, sanırım tansiyonum düştü, elim ayağım boşaldı. Fetih, "Ne bu?" derken zarfa uzanıp açtı. Gözlerim bir an görüntüyü bulanıklaştırdı ki davetiye olduğunu bile geç anladım. Fetih bir tepki verdi ama anlayamadım bile. İsimlere baktım.

İrem ve Onur.

Nişan davetiyesi. Bir saniye, iki saniye, üç saniye... Fetih'in elinden çekip aldım davetiyeyi. İsimleri soy isimler, yüzüklü bir şey ve ayçiçekleri. Tarih, mekân... Gözüm İrem'in yüzüksüz eline kaydı. Sanki olması şartmış gibi, "İyi de senin yüzüğün yok?" diye iki kişinin arasına ne konuştuğunu bilmeden girdim. Alık alık.

İrem boş yüzükparmağına dokundu. "Büyük geliyordu en son küçültmeye verdik ama alamadan buraya geldim."

Öncelikle omuzlarım düştü, nasıl sıktıysam kendimi vücudumda bir rahatlama hissettim. Dudaklarımdan solunum sıkıntısı çekiyormuşum gibi çok dar bir nefes döküldü. Bir süre baktım öylece davetiyeye. Günahını mı almıştım biraz? Konuşurlarken üç yıl gibi bir şey duydum. Üç yıllık ilişki? Günahını mı almıştım? Gerçekten günahını almıştım!

Fetih'in, "Geliriz diye söz vermeyelim İrem," dediğini duydum... sonra İrem'in hevesli gözlerinin söndüğünü. Hemen girdim araya.

"Ama gelmek için elimizden geleni yaparız," dedim hemen. Ç... bir tepki Fetih'ten bekliyordu, benden duyduğunda şaşkınca ban... Yerimden kalktım. Biraz vicdan azabı, biraz rahatlama, gevşemeyle... yaklaştım. "Tebrik ederim, hayırlı olsun." Ne yapacağımı başta anla... madı ama fark ettiği an hemen duruşunu dikleştirip elimi sıktı.

"Çok teşekkür ederim. Çok mutlu oldum, gelebilirseniz çok mu... olurum." Elinin üzerine diğer elimi de koyup gülümsedim.

"Nöbetimi ayarlarsak mutlaka geleceğiz değil mi Fetih?" Elleri so... ğuktu, gözlerinin içi parlıyordu. Aramızda en başta oluşan negatif ener... dağıldı, Fetih'e baktı.

Fetih başını sallayıp gözlerini kırptı. Ellerimiz ayrılırken, "O zaman ben işimin başına döneyim," dedi ve ilk iki adımı sırtını dönmeden attı.

"Kahve için teşekkür ederim İrem," dedim başka bir sandalyeyi Fetih'in yanına çekerken.

"Ne demek, afiyet olsun."

Çektiğim yere oturdum, ellerimi karnımın üzerine koyup gidişini izledim.

"Ne kadar tatlı bir kız," dedim kendi kendime. Fetih'e bıraktığı dosyayı karıştırdım. "İrem mi hazırlamış bunları? Çok da çalışkan maşallah." Dosyayı Fetih'e ittim ve beni bir problemmişim gibi çözmeye çalışan bakışlara baktım. "Maaşına zam yap bence. Evleniyor ya ihtiyacı olur. Düğün hediyesi olarak ne alacağız?"

Cevap vermeden yüzüme bakmayı sürdürdü. Sanki çok garip bir vakayı inceliyordu. "Ne oldu cimriliğini mi konuşturacaksın yine? Fetih, çok cimrisin. Ne planladın banyo paspası falan mı? Doğru söyle kızmayacağım sadece telafi edeceğim."

Burnumu iki parmağının arasına alıp sıkıştırdı. "Ne cimriliğimi gördün nankör!"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim iki kez. "Oho, internetten sipariş verirken her gün görüyorum. Her neyse, paraya kıyıp banyo seti mi alacaksın yoksa? Sonuçta senin en fazla kıyacağın miktar bu, aman onu da markete gelen aktü-" Sandalyemin altından tutup beni kendine çekti, yüzüme tutunmadan artık laçka olmuş elmacıkkemiğimi kıstırdı dişlerimin arasına.

"Evini düzerken beyaz eşyalarını karşılayacağım Efsun."

Parmak uçlarımla ısırdığı yeri okşarken içe doğru bükülmüş kaşlarım ve ben başımızı bir aşağı bir yukarı salladık. Alnımı burnuna vurdum, vurdum, vurdum. Durmayacağımı anladığında ensemden tuttu ve başımın hareketini engelledi. Dudakları yine alnıma dokundu, burnu saçlarıma. Ben de aynı anda onu soludum. Bugün parfüm kokuyordu. Pahalı, kalıcı bir koku. Bu da güzeldi, bu da beni alıp götürürdü, sürükler peşine düşürürdü ama onun her gece yanıma yattığı mis kokusunu bir başka seviyordum. Her şeyden bağımsız pak ve temiz gibi bir koku. İnsana değil bana çok şey yaptıracak bir koku. Beni delirtecek bir koku da değil, aklımı başıma getirecek bir koku. Bir gün ölüp gitsem, hafızama tutunacak bir koku. Bir zamanlar yaşamıştım, böyle de bir kokuyu solumuştum diyeceğim bir koku.

İçimden o taştı yine, ah Fetih! Ah!

Fetih, elinde iki demet çiçekle arabaya binerken demetlerden birine bana uzatıp, "Sana aldım, al," demişti. Üzerinde hayatı için çok önemli bir sınava girecek bir öğrenci hassasiyeti vardı. Gergindi, suskundu ve sinirliydi sanırım. Çiçeğimle uslu uslu oturmuştum yanında, stresini yaşamasına izin vermiştim.

Çelik kapıdan geçer geçmez, "Sakin ol, sakin!" dedim sadece. Elindeki diğer demete bakıyordum artık. Asansöre bindik, tek derdim buymuş gibi aynada Fetih'in elinde çiçekler varken fotoğrafımızı çektim. Aynaya bakmadı ama yine de çektim. Eline çok yakışmıştı çünkü. Katlar eksildikçe gerginliği arttı, sonunda vardık, ilk ben indim. O daha yavaş adımlar atıyordu. Kapıyı ben çaldım o hareketsiz duruyordu.

İlk olarak Burcu'yu gördük, hemen ardında Meltem teyzeyi. Görmeyeli gençleşmişti, desem yeriydi. Saçlarını kızı gibi sarıya boyatmıştı. Direkt onunla göz göze geldik. Sadece bana baktı, özlemle ve şefkatle. Gülümseyerek, "Efsun," dedi heyecanla. Ona doğru bir adım attım, beni baştan aşağı süzdü ve yanlışım yoksa gözleri yaşardı.

Bana açılan kollara sarılırken, "Efsun ne kadar büyümüşsün," dedi. "Ne kadar büyümüşsün kızım sen!" Genç kızlık hallerimi daha iyi biliyordu. Şimdi karşısında genç bir kadın vardı.

"Sen de gençleşmişsin," dedim. Geri durdu ve tekrar baktı.

"Kocaman olmuşsun Efsun!" dedi, inanamıyordu sanırım bu ka-
me. On üç yaşımı bile biliyordu. Beni o halimle kıyasladığını hissedi-
Göz göze baktığımız her an sene sene geriye gidiyorduk. İçim bir an öz-
lemle sızladı. Anılar sanırım buna sebep oldu bir de onun sulanan gö-
leri. Burnumun direği sızladı ama daha ileri gitmeden, "Hoş geldiniz"
sesiyle İlbey amcaya baktım. Eşinin aksine biraz yaşlanmış, zayıflamıştı,
hastalığı ondan hızlı yürüyüşlerini almıştı.

"Hoş bulduk," dedim. O an gerimde kalan Fetih'i işaret ettim.

"Fetih," dedim. "Eşim."

Ne de güzel gelmişti öyle kulağa. Fetih ilk önce Meltem teyzeye yöneldi, elini öptü benim aksime ve çiçeği uzattı, ben de hemen İlbey amcaya yöneldim. Elini öptüm. Diğer eli direkt saçlarıma gitti. Eşi kadar sıcak bir karşılama gördüm ondan. Oldukça babacan. Ta ki Fetih'e kadar. Fetih'te o babacan tavrı gitti. Bir amfideki tarih profesörüne dönüştü. Elini öptürmedi sadece tokalaştı ve bu durumu sadece Burcu keyifle izledi. Fetih'in koluna dokundum çaktırmadan. Birazdan tansiyonu düşecekti bu gidişle.

İçeri geçtik, geçtiğimiz gibi bizi yemek masasına oturttular. Meltem teyzenin amacı kesinlikle bu değildi, bana o kadar odaklanmıştı ki Fetih'i göremiyordu ama İlbey amcadan o kadar da emin değildim. Sanırım Fetih'i görmezden geliyordu. En azından bir süre bu devam etti. Nasıl olduğumuz soruldu, neler yaptığımız. Benim ne kadar büyüdüğümden, serpilmemden bahsedildi. Sonra bir noktada İlbey amca sorular sormaya başladı Fetih'e.

"Baban Urfa'da okudu ama?"

"Evet. Aslında bir tarafı İstanbul'da iş hayatına başlamak istemiş ama ailesinden ötürü Urfa'da kalmış."

"Urfa'ya da inşaat mühendisi lazım," dedi net bir şekilde. "Nasıl doktor veya öğretmen lazımsa inşaat mühendisi de lazım, mimar da lazım. Sen?" diye sordu. Soruları Fetih'i sözlü sınava sokar gibiydi. "Hiç mi Urfa'yla bağın yok?"

Fetih'in çatala aldığı yemek tabağa geri bırakıldı. Boğazını temizledi ve İlbey amcaya baktı.

"Babam var."

"Baban dışında."

"Babamın son dönemdeki işlerinde varım geçici bir süreliğine."

"Baban dışında."

Fetih'le göz göze geldik, suya uzandı. İstediği cevabı vermeyeceği için biraz dolandırıyordu ama sonunda söyledi.

"Yok, okulu İstanbul'da okudum, yüksek lisansı yurtdışında. İlk iş deneyimim de yurtdışında oldu."

Eli kravatına gitti ve esnetti. Ensesini kaşıdı bir kez. "On sekiz olur olmaz kaçtın gittin yani?"

Fetih'in kaşları havalandı, dudaklarını birbirine bastırdı. Sırtından soğuk soğuk terliyordu fark ediyordum.

"Kaçıp gitmedim, sadece gittim."

İlbey amca bir süre Fetih'in yüzüne baktı. O kadar uzun bir süre ki bu bakışı ben bilirdim, Meltem teyze bilirdi, Burcu bilirdi ama Fetih bilemezdi. Öyle ki Burcu, Fetih'in ne yapacağını bilmeyen tavrına karşı güldü alttan bir tekme yiyene kadar. Benden değil annesinden.

"Hep böyle aceleci misin?" diye sordu bu kez İlbey amca. Sınıyordu Fetih'i. Farkındaydım. Sabrını test ediyordu. Bu bir sınavdı.

"Hangi açıdan efendim?" diye sordu Fetih.

"Genel olarak. Eğitim hayatında da bir acelecilik var bir de tabii evlilik hayatında." Gözü bu kez bana kaydı. Aniden ben de girdim olaya. "Burcu, yirmi gün içinde evlendiğinizi söyledi."

"On beş gün babacığım." O gıcık ses... Ya sabır.

"Doğrudur," dedi Fetih. "Süreci uzatmadık ama eğer hastalığınızı bilseydik muhakkak uzatırdık."

"Evet," diye hemen destek çıktım. "Bilseydik ertelerdik."

Meltem teyze araya, "O kadar ısrarımıza etmeyince," diye girdi. "Mecbur bırakmak istemedik sizi."

Fetih'le bakıştık, ne diyeceğimi bilemedim. "Haklısınız suç bizim, affola ama burası Urfa. Efsun pek alışamamıştı Urfa'ya. Uykuları, nöbetleri derken çok sıkıntılı bir süreçti. Evine sık sık girip çıkmam hoş karşılanmazdı. Onu zan altında bırakmak istemedim o da kırmadı. Eninde sonunda evlenecektik sadece öne çektik."

"Eve girip çıkma çözümünü evlenmekle mi buldun evlat?" dedi bu kez İlbey amca. Fetih'e çevrildi gözler. Kendini diklenmeden savunursa

bu sınavı geçecekti. Tüm bakışlara rağmen dikkati dağılmıyor tek b
adama bakıyordu.

"Dürüst olayım, evimiz bir olsun istedim ve ben bunu evlilik zemini
oluşturmadan yapmayı kendi şahsıma uygun görmüyorum. Efsun'u da
zor durumda bırakmak istemedim."

"Evlilik aceleye getirilecek bir mecra değil yalnız, evimiz bir olsun
istedim diyorsun ama bu kısa sürede alınacak bir karar mı?"

Fetih hem yutkundu hem de gülümsedi. "Gençliğin verdiği o ace-
lecilikti belki de. Kendi pencerenizde haklısınız efendim ama altı ay
da geçseydi altı yıl da bugün yine Efsun'la aynı konumda olacağımın
garantisini size açıksözlülükle verebiliyorum."

"Kitabın ortasından konuşuyorsun Fetih. Altı yıl sonrasını bilemezsin."

"Altı yıl sonrasına değil; kendime, Efsun'a karşı hislerime güveniyo-
rum." Masanın üzerindeki elimi tuttu ve ben de sıktım hemen. İlbey
amca ellerimize baktı sonra gözlerime. Bize inansın istiyordum.

"Yine de doğru değil. Ben Urfa'sım bilmem. Hatta belki bu en çok
Urfa'da böyledir. Örfü âdeti en iyi bu coğrafya bilir. Bu coğrafya uygu-
lar. Bu acele çok fazla. Çok yersiz. O kadar da kolay değil. Biz burada
değiliz diye Efsun bu kadar aceleye getirilmiş."

Stres Fetih'ten bana bulaştı, gömleğimin önünü yelledim, konuşmak
için kendimi hazırlarken Fetih önce davrandı. "Doğrusunuz, lütfen ace-
lemizi toyluğumuza verin."

İlbey amca ikimizi de süzdü. "Hadi siz toysunuz ya ailen? Bir aşiret
şimdiye kadar hangi kadını bu kadar hızlı ailesine katmış? Evlilik iki
devletin bir olması gibidir. Alelacele, destursuz, hazırlıksız bir birleşme
imparatorluğun sonunu bile getirir."

Evliliğin sonunu mu ima ediyordu? Belki. Ben suya uzanırken Fetih,
"Bizim temelimiz sağlam," dedi. Hoşuma gitti bu cümle. Epey. "Ama
buyurun gelin, sizi evimde ailemle ağırlayayım. İçiniz rahatlasın, gözü-
nüz arkada kalmasın," diye bir iddia attı ortaya. İlbey amca bizi toyluğu-
muzla hoş görebilirdi ama Fetih'in ailesini... Başını salladı ağır ağır. Asıl
bu teklifi bekliyordu. Çünkü asıl istediği buydu.

"Geleceğim," dedi bastırarak. Asıl şovun bu gece olmadığını tam da
o an anladım. "Seve seve geleceğiz evlat. Ailene söyle, ilk müsait anınız-
da geleceğiz."

"Ama anne..."

"Hadi Burcu hadi!"

Burcu'nun odadan zoraki çıkışını izlerken kapının kilitlenişiyle ben de kalkıp gitmek istedim. Yemek yenmişti, toplanmıştı, kahve içilmişti Fetih ve İlbey amca tavla oynuyorlardı. Tavla. Fetih'in yeni sınavı. Tam da o sırada, sabahtan beri fırsat yaratmaya çalışan Meltem teyze sonunda benimle baş başa kalabilmişti. Kızını da odaya kimse gelmesin diye ikna ettikten sonra çıkarmış ve kapıyı da kilitlemişti. Koridorun en sonundaki odadaydık. Nefesim daraldı, ellerimi dizlerimin arasına aldım. Çenem titredi bir an ama Meltem teyzenin bana dönmesiyle hemen gülümsedim. "İçeriyi karıştırmasa bari."

Güldü, bana değil aynalı makyaj masasına yöneldi. "Ben buradayım bir şey yapamaz." Burcu, en son Fetih'in kazanması için baba tarafının ruhunu ortaya koyuyordu. Babası yenilsin de işler iyice karışsın...

Meltem teyze çekmeceden kırmızı kadife bir kutu alıp bana doğru ilerledi. Aramızda hiç yer bırakmadan dizlerimin yanına oturdu. Kırmızı kutuya baktım. Evlilik hediyesi sandım başta. Aklıma başka bir şey gelmedi ama bir isim döküldü ki dudaklarımda ne nefes kaldı alabildiğim ne de kelime söyleyebileceğim. Ben boşuna başından beri onun baş başa kalma ısrarından kaçmıyordum.

"Suna'yla," dedi. Yaptığım stres yerli yerine oturdu. "Bir kez Alsancak'ta kahve içtikten sonra bir takıcıya uğramıştık. Takıcı da değil işin doğrusu sattıkları her şey asırlık, antika. İki tane aynı bileklikten bulduk. Tıpatıp aynısı, oradaki adam iki kardeşe ait demişti. Tam hatırlamıyorum o kısmını. Annenle aynı anda birbirimize baktık, başka da bir şey demedik. Aldık direkt. Sonra Suna dedi ki: "*Bizimkilerin yediği içtiği ayrı gitmiyor, bunların düğünü derneği de beraber olsa şaşırmam.*""

Geçmiş toprağa öylesine çöp diye atılmış ama zamanla karışmış, tohuma dönüşmüş bir atık gibiydi bazen. Hiç beklenmedik anda filizleniyordu, büyüyordu, meyve veriyordu. Kurtulmak için atsanız bile karşınıza çıkıyordu. Mutlaka. Ve insanlar benim için o atıklar gibiydi. Seneler önce atmıştım, en kıymetlileri bile ama onlar bir şekilde

çıkıyorlardı ortaya. Meyvelerini de hiç kin tutmayıp bana uzatıyorlardı. İnsanlar benim gibi vefasız değildi.

"Hak verdim doğrusu. O gün karar verdik, dedik ki bizimkiler evlenince bunları onlara verelim. Onlar da kendi kızlarına verirler. Zaten asırlık, bir asır da bizden devam eder."

Elim uzanacak gibi oluyordu da vazgeçiyordum. Onun uzatmasını bekliyordum. "Sonra Suna ölmeden önce seninkini bana verdi. Vebalini bana yükledi. Evlenince sana vereyim diye söz verdirtti. Düğününde vermek nasip olmadı ama senelerdir bunu vermeyi bekliyordum. Çok uzun zaman uzak tuttun kendini bizden ama derdim ki o zamanlar, Efsun beni düğününe çağırmasa bile yine de gideceğim bunu vermek için." Nefesini verip gülümsedi, bu gülümseyişin altında yatan burukluk dudaklarımı büktü. "Büyük konuşmamak lazımmış."

İkimiz de artık sadece kadife kutuya bakıyorduk. Gözlerimize bakacağımız anı biraz geçmişti. Kutuyu yavaşça açıp bilekliği bana uzattı. En başta sadece izledim. Yaprakları vardı. Birleşikti çoğu sallanmıyordu. Biraz dikkatli bakıldığında çiçekleri de görebiliyorduk ama ilk bakışta sadece neredeyse üst üste binmiş yapraklar vardı. Dudaklarımı yaladım, çok kötü bir kilidim açılmıştı. Hissediyordum. İçimin bir kuş gibi titreyişinden anlıyordum mesela. Ellerimden, gözlerimden. Senelerdir denk gelmemek için epey uğraştığım, telefon konuşmaları dışında konuşmamaya çalıştığım kişi tam karşımdaydı. Gidemiyordum, kalmak çok zoruma gidiyordu.

Kutuyu yavaşça aldım ve dizlerime koydum. Sadece baktım önce. Hiçbir şey yapmadım. Tir tir titreyen bir ses duydum. Bunu bekliyordu zaten tüm uzuvlarım. "Keşke o verebilseydi."

İki kaşımın arasında bir çukur oluştu, insanlığın üç koca mezara sığdırdığını ben yüzümdeki bir çukura yerleştirdim. Üç kere keşke dedim içimden. Bir kere isyan ettim. Gözlerimi yumdum, ağlamak istemiyordum bu gece. Yarın gece de. Hiçbir gece. Hele de bu kadar her şeyi bilen birinin yanında. Her şeyi. Aldığım psikolojik tedavinin yanında okulda da bir öğretmen olarak beni hiç yalnız bırakmayan birinin yanında. Başlı başına kapalı kutumdu sanki.

Dudaklarım titredi, burnum aktı biraz, gözpınarlarımda bir baraj gibi birikti gözyaşlarım.

"Keşke," dedim kısık sesle. Yutkunurken gözlerimi de açtım ve zar zor tebessüm ettim. "Teşekkür ederim," dedim sadece. Kalkabilirdik bence artık. Bir hamle bekledim ondan ama beklediğim tepki gelmedi.

"Efsun biraz konuşalım mı?"

Gözlerimi kaçırdım. Bakamıyordum yüzüne. Annemi görmüyordum ama annemle olan anıları görebiliyordum. Çok can yakıcıydı. O yaşıyordu annem ölmüştü. Annem de yaşıyor olabilirdi. Herkes gibi onun da hakkıydı. Şu an duyacağını bilsem bak arkadaşın yaşıyor, der kızardım biraz. *Sen de yaşasaydın ne olurdu? Kendin verseydin bunu bana ne olurdu?*

"Aslında sonra konuşsak, içeridekiler bizi bekler."

Fetih... Gözlerim kızarmış şekilde yanına gitmek istemezdim. Yabancı bir ortamda tek de bırakmak istemiyordum. En iyisi gitmekti.

"Sonrası olmaz ki Efsun, tanımaz mıyım ben seni? Sen bir daha benimle böyle denk gelir misin?"

İnkâr edemedim, yalan söyleyemedim. Öylece yere baktım. "Şimdi bırak da biraz içimi rahatlatayım. Annen rüyalarıma daha huzurlu gelsin."

Bir cümle... Benim kalbimi artçı bir depreme uğratan bir cümle. Telaşla ona baktım. "Annem rüyalarına mı geliyor?" Biraz telaş ama çokça heyecan. Başını salladı yavaş yavaş, "Bazen," dedi. Ne kadar bazen? Ne kadar zamanda bir? Nasıl? Bir sürü soru. Ucu bucağı yok. Her bir ayrıntısını öğrenmek istiyordum. "Ama sen evlendikten sonra daha çok."

Titreyen dudaklarıma baktı. Gözlerimi tavana çevirdim, burnumun ucu sızlıyordu. En çok özlemden. "Benimkine hiç gelmiyor," dedim bir süredir farkında olup kimseyle paylaşamadığım şeyi söylerken. "Unutuyor galiba."

En son geldiğinde beni Fetih'e emanet etmişti. Sinir bozucuydu. O zaman kadar olmasa da hâlâ sinir bozucuydu. Başka bir şekilde gelsin isterdim. Sadece benim için ya da o rüyadan sonra yine gelsin. Beni Fetih'e emanet etmesinden daha çok ihtiyacım oluyordu bazen.

"Efsun," dedi yapma dercesine. Boğazıma bir yumru oturdu ki koca bir okyanusu alsam ağzımdan içeri yine geçmeyecekti o his.

"Avutma Meltem teyze," dedim. Şu an ne düşündüğünü biliyordum. 18-19 yaşındaki kızdan hiç mi bir şey değişmedi diyordu. Hâlâ aynı öfke, aynı sitem, aynı isyan. Bilmiyordu ki senelerdir bunları söyleyecek bir kişi bile yoktu.

"İki tane annem var benim," dedim elimle iki sayısını gösterip, çenem titriyordu. Bu sayıdan ölesiye nefret ediyordum. "Biri bile mi [illegible]yama gelmez?"

Öz annem de öyleydi. O da Fetih için gelmişti. Böyle bir şey olabilir miydi? Böyle bir acımasızlık olur muydu?

"Zaten benim temelim hatalı. En başından yanlış. Ya bir insanın iki kere annesi ölür mü?" Konumuz bu değildi. Değildi işte. Niye demiştim bunu? *Ne alaka Efsun*? Ne alaka, diye haykırmak istedim. Görmek istemiyordum ben kimseyi. Ben geçmişten kimseyi görmek istemiyordum. Dayanamıyordum buna. Ben dayanmanın yolunu herkesi gerimde bırakarak bulmuştum. Bunu istemiyordum. Biri gelsin o kapıyı açsın istemiyordum. Ben istiyordum ki Fetih gelsin beni evimize götürsün. Yorganı üzerime örtsün.

O iki bire düştü. "Bir kere ölür, altından kalkarsın bir şekilde. Bilirsin ki bir daha yaşamayacaksın. Geçip gitmez ama alışırsın işte. Ama iki kere ölmez." Gözlerimi kırpmadan yaşlarım sicim gibi boşaldı gözlerimden. "Öyle bırakılıp gidilmez, kendisinin yapacağı şeyleri başkasına adak adar gibi adamaz. Gelir kendisi takar. Başkasının rüyalarına da girilmez öyle. Bak kızı duruyor burada."

Küçük bir çocuğun cümleleri gibiydi bunlar. Tanrı'ya kızıyor gibi konuşuyordu. Ölüye kızmak bir yerde buna denk geliyordu çünkü. Bu konuşmanın ilerisini çok iyi bilirdim. Eskiden daha fazlaydı. O kaybın ilk zamanları hele... Meydan okuyor gibiydim. Etrafımdaki büyüklerin tövbelerle, hâşâlarla beni durdurmaya çalıştığını hatırlıyordum. Daha bu neydi ki her gece tavana bakarken karşımda yaradan varmış gibi konuştuğumu hatırlıyordum. Hele de yalnızsam. Kimse yoksa. *Ya annemi geri ver ya da beni de al*, dediğimi hatırlıyordum. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Sesimi yükseltiyordum. *Bu yaptığın haksızlık, diğerlerinin bir kere annesi öldü, benim iki kere! Suna annemi geri ver!* Bazen hırçınlığım azalıyordu, yalvarıyordum. Yeminler ediyordum bu kez yaşayamam diye.

Aklımı kaçıracaktım. Sonu zorlamıştım. Bir kala hayata dönmüştüm. Delirmeye bir kala...

"Bırakıp gitmek kolay Meltem teyze. Yirmi beş yaşındayım öğrendiğim en kesin şey bu. Kalana zor. Giden gidiyor zaten. Her şey kalana. Bak onun belki şu an ruhu gerçekten öteki dünyada yaşıyor, cennette

aklına bile gelmiyorum. Belki toprağa gömdüğümüzle kaldı. Bak ben kaldım. Ne cennete gittim ne toprağa kaldım. Ne anne ne baba. Bir ben kaldım. Beni bu dünyaya bırakıp gittiler, vazifeleri buymuş gibi."

Gözyaşlarımı silme gayretine bile girmedim. Eğer birinin ruhu buradaysa görsün diye. Geriye yaslanıp kollarımı önümde bağladım. İçim kokusu olmayan bir çürük gibiydi. Kokmuyor diye artık rahatsız bile olmuyordum. Ne yazıktı ki bana. *Ne yazık ki Efsun sana!*

Bir süre sessizce durduk. Ben ağladım, saklamaya çalıştı ama o da ağladı. Ben saklamaya çalışmadım, ona konuşmayalım demiştim. Dinlememişti. Öylece karşıyı izledim o konuşana kadar.

"Eşinin annesi," dedi sonradan. Kaç gözyaşım aktı bilmiyorum. Gülümseyeceğimi hiç sanmazdım. Hiçbir şey komik gelmez sanıyordum. Ama geldi. "Annen kadar olmaz da hani hiç mi annelik yapmıyor?"

Önce ufak ufak başladı sonra başımı eğdim, parmak uçlarımı şakaklarıma dayayıp sesli gülmeye başladım. Sinirlerim bozuldu, çok komik geldi bana. O kadar komik geldi ki uzun bir süre güldürürdü beni.

"Burcu bana bir şeyler anlattı. Bilirsin bizim kızı, biri on yapar. Hani inanmak istemedim, kendisi sevmedi diye düşünüyorum." Gülüşüm daha da arttı. Ben güldükçe sırtım şiddetle sarsılıyordu. Cevap vereyim desem veremezdim doğru düzgün öyle de oldu cümlem gülüşümle devamlı kesildi.

"Burcu kayınvalidem hakkında ne dediyse doğru."

İster kabul edeyim ister etmeyeyim, Zühre hakkında tüm çıkarımları doğruydu. Güldüm, güldüm, güldüm...

"Efsun, Burcu en son ortaçağda doğsa cadı olarak yakılırdı dedi!" Ben gülüyordum o anlatıyordu. Çok saçma bir ortamdı. "Tahminimce oğluna çok değer veriyordur. Sosyolojik bir gerçek bu. En büyük ve ilk çocukmuş Fetih. Yani ona ne kadar değer veriliyorsa çocuklarının annesine de verilir. Burcu abartıyor gib-"

Gülüşüm beklemediğim bir şekilde başladığı gibi aniden kesildi, ağlamaya başladım. Bu geçiş allak bullak olmuştu. Ben bugün iyiydim. Her şey iyiydi neden aniden böyle olmuştu? Gözyaşlarım akmaya devam ederken sonunda gülmek dışında bir şey yaptım.

"Benim oğlundan çocuk sahibi olmamdansa hiç anne olmamamı diledi." Bu cümle kurulduğu günden itibaren o kadar ağrıma gidiyordu ki

o kadar dokunuyordu ki kanıma ilk günden kat ve kat fazla yakı-
nımı. İlk kez duyurdum kendi sesimden başka birine. Söyleyene ka-
içimde bu kadar yer kapladığını bilmiyordum. Bu kadar yük olduğu-
bu kadar kalkmayacak gibi oturduğunu.

"O da yetmedi ekledi, benim gibi evsiz barksız insanlar biraz
aile sıcaklığı görmeyedursun hemen kendini kaptırır. Bize dur di-
bir annemiz bile olmaz. Ama kabul buralarda biraz hak verdim."
içimden et kopardı. Kopardım değil kopardı. Kendi içimden bile
çirmediğim bir şeydi bu, öylesine çıkıvermişti. Her şey dökülüyor
demek ki bu da bir yerde gizlenmişti. O kadar güzel saklanmıştı ki gör-
memiştim.

"Biraz olsun aile sıcaklığı görmeyeyim hemen ısınıyor içim. Koca
ailede biri çocuğunu sevmeme izin versin, minicik güzel bir şey söylesin
hemen kaptırıyorum kendimi ama o kadar da olur Meltem teyze de-
ğil mi, hiç bilmediğim bir ortama düştüm sonuçta? Afallamak benim
hakkım. Ben nereden bileyim iki üç tabaktan fazla masaları? Çok ani
düştüm içine, bazen çok ait hissediyorum sonra bir an oluyor, hep be-
raber sohbet ediyorlar ben de dahilim ama aniden annesiyle göz göze
geliyoruz. Böyle itiyor beni. Tek bakışıyla. Ağzından tek bir cümle çık-
madan. O an o kadar yalnızlaşıyorum ki. Sanki o masaya ait değilim.
O eve, o aileye, bu şehre fazlalık gibiyim. Fetih olmasa koşa koşa kalkıp
gideceğim."

O anlarda hemen Fetih'in tabağına bir şey eklerdim. Öyle başlamıştı
zaten bir yerde birbirimizin tabaklarını doldurma huyumuz. Ben ken-
dimi çok yalnız hissederdim, Fetih o an tek liman olurdu tabağına bir
şey koyardım. Bilirdim çünkü iki eli dolu da olsa bırakır karşılık verirdi.
O da bir şey koyardı tabağıma ve benimle ilgilenirdi. Ne çok şey vardı.
Boğazıma kadar dolmuştum, ne çok şey vardı.

"Bir kere tencereden yemeğin tadına bakmıştım, canım çekmişti
herhâlde. *'Annen sana öğretmedi mi?'* demişti. Böyle diklene diklene öğ-
retti demiştim. Halbuki öğretmemişti. Zaten iştahsız bir çocuktum, an-
nem gözümün içine bakardı ben bir şey yiyeyim diye. Hiç evin bereketi
kaçar yeme dememişti. Suna annem de hep bana baktırırdı zaten. O da
hiç demedi. Öğretmediler bana. Meğerse evin bereketi kaçıyormuş çok
geç öğrendim."

Çenemden damlalar birleşip akıyordu. Bir tarafım öz anneme bir tarafım Suna anneme aitti sonra orta yerde birleşip kopuyorlardı benden. Şimdi bile benden ayrılmanın bir yolunu buluyorlardı.

"Ama annelerimin hatası, bana bunu zamanında öğretselerdi, benim canım çekse de yemezdim. Sonra elin vicdansızının altında ezilmezdim."

Dizlerimdeki açık kadife kutuyu kapatıp yan tarafıma koydum. Annelerim çenemde birleşip akmaya devam ettiler. Hiç dokunmadım. Hiç de dokunmayacaktım. Bıraktım gitsinler. Bırakmasanız da giden insanlar varsa tutmayı bırakırdınız.

"Hiçbir yere sığamam zaten ben, fazlalık olurum. Bedenim de büyük değil halbuki. Yalnızlıktan inim inim inleyecek kadar tek olmadığım sürece hep fazla görülürüm. Bir kendime fazla gelmedim." Fazla gelmedim de yaşayabildim, nefes alabildim. "Ama onun dışında herkese. Sen bilmezsin ama öz anne babamla yaşadığımız ev bahçeli çok büyük olmayan şirin bir evdi. Annem sevmezdi apartmanlara tıkılmayı, bir de apartmanda yaşayan herkes çok anlayışlı olmazdı. Ben dışarıya çıkmayadurayım, yolda ne kadar kedi görürsem kucaklar gelirdim. Boyum şu kadardı." Elimle dizimi gösterdim. Bunları neden anlatıyordum? "Boyum kadar olanı da tutar getirirdim. Karnı doysun diye. Bahçemiz, evimizin etrafı hep kedi doluydu. Apartmanlar o kadar anlayışlı değildi. Sonra ne oldu biliyor musun?"

Önümü göremediğim yerde gözlerimi yumdum. Bunları neden anlatıyordum? Ben bunları bu kadar zaman sonra niye anlatıyordum? Kaç sene geçmişti, toprağı kurumaz mıydı ya? Bu nasıl bir verimdi böyle? Bu nasıl bir üretimdi böyle?

"O hayata fazla görüldüm, söküle söküle alındım. Hani bir kadın kürtaj edilir ve rahminden sökülür ya bebek, sökülür çünkü tüm vücut o bebek ona tutunsun diye her şeyi sağlamıştır. Annesine sıkıca tutunur. Kolay değildir almak. Bir çırpıda olmaz. Sökmen gerekir. Beni de söktüler. Öyle çok bir şeyim yoktu. Masada üç tabak, dışarıda bir sürü hayvan. Bir tane kümes birkaç tane kedi ve köpekler için ev ama fazlaydı bana. Şimdi o kadının attığı bakış benim bütün hayatımda vardı. Sadece artık somuttu. Gözle görülür. Hiç unutmuyorum Meltem teyze."

Meltem teyze, bir başkası olsa anlatmazdım. Güzel anıları zar zor deleyip onlardan bahsederdim. Yarın bir daha karşılaşmayacağım biri olmalıydı. Aksine tahammülüm yok.

"Yetimhanenin ilk zamanları. Ben kedi köpek nasıl beslenmez bilmiyorum. Görüyorsan hemen karnını doyurmalısın, aksini hiç görmedim. Yurdun etrafında kediler vardı, boyum da kısaydı. İyice zayıflamıştım annemler gittikten sonra. Tencerenin içinden yemek yemek yok tabii. İyi ki yok, bereket kaçıyormuş. Neyse gittim Müdire Hanım'ın yanına mama istedim. Sandı ki kendim için istiyorum. Hemen bir şeyler yapmaya çalıştı. Dedim benim için değil kediler için. Ne bileyim ben vermeyeceklerini, bizim kapının önünde vardı fazlaca. Gider alırdım. Olmaz dedi kadın, sizi zor doyuruyoruz dedi. Sana mı düştü doyurmak? Anlamadım o an ne dediğini ama anlasaydım yetimliği ve öksüzlüğü ilk kez hissederdim. İlk kez anlamadım. İyi ki anlamadım. Çok savunmasızdım." *Sanki şimdi savunman var Efsun!* Burnumu bana uzatılan mendille sildim ama gözyaşlarıma dokunmadım.

"Pes de etmedim. Sonuçta bana her gün yemek veriliyor. Paylaşırım onlarla dedim. Gizli gizli bir iki kaşık yiyip gerisini onlara götürdüm. İkinci günden yakalandım. Şimdi haklarını yemeyeyim kızmadılar ama bir daha yapmama da izin vermediler. Hani bir anne çocuklarını elinde değilken aç bırakır ya, o an sana yemin ederim aynı şeyi hissettim. Boğazımdan lokma geçmiyordu. Annemin babamın yokluğunu unutup ona ağlıyordum. Yuvada da fazlalık gibi olmaya başladım. Sonra..." Sesim bir bıçak gibi kesildi. Nefesim gibi. Meltem teyzeyle göz göze geldik. Aynı şeyi düşündük. İkimizin ağzından aynı anda bir hıçkırık koptu. Anladık. Sonrasını zaten ikimiz de biliyorduk. Sonrası zaten altı yıllık tedaviye sebep olan şeylerdi. Ölecek gibi zayıflamam, oyun kelimesinin o dönemdeki travması, morluklar, hep midemin bulanması, kedileri bile hatırlayamayacak konuma gelmem... Hiçbir şey söylemedim. Bunlara girersem çıkamazdım. Ölmezdim ama sürünürdüm. O kadar da değildi.

"Sonrası işte oraya da fazla görülüşüm, oradan bile sökülüşüm," diye en basit tabirle geçiştirdim. "Ruhum da söküldü ama. Anne babamdan koparken ruhuma bir şey olmadı. Biraz sessizleştim kabul. Eski neşem de yoktu. Cıvıl cıvıl da değildim ama yine de benliğim duruyordu. Hâlâ

hayvanlar için çabalıyordum. Bu bile yeterdi ama oradan çıkarken benden yana hiçbir şey kalmamıştı. Hiçbir şeyi düşünmüyordum. Hastaneden çıktığımı hatırlıyorum. O kadar zayıftım ki Suna annem bir çırpıda kucaklamıştı beni. Başımı omzuna koymuyordum, tutunmuyordum da. Yabancıydım o zaman her şeye. Çıktık kapıdan bir miyav sesi duydum o an, hiçbir şey hissetmedim. Başımı çevirmedim bile. Hatta biraz daha devam etse rahatsız bile olurdum. Hayatımda ilk kez bir kedinin sesinden rahatsız oldum. Öyle kötü bir haldeydim, o kadar benden bir şey bırakmadılar. Eğer annem olmasa bu sefer gerçekten ölecektim. Yine ölmedim. Biliyorsun zaten gerisini. Elbirliğiyle demek istemiyorum annemin hakkından çalar gibi ama hepinizin gölgesi üstümdeydi. Yaşattınız bir şekilde. Bu sefer oldu dedim yine olmadı."

Yine, yine, yine. Keşkelerim değil yinelerim vardı. Keşkelerim olmasını tercih ederdim. Daha çekilebilir olurdu her şey. Aynı şeyleri yinelemektense olmayan şeylere keşke demek daha katlanılabilirdi.

"Ne vardı ki Meltem teyze, iki tabaktan 2+1 evden fazla ne vardı? Ne yine çok görüldü? Ben yine niye fazlalık oldum? İşin kötüsü de ne biliyor musun, fazla olan da bendim yaşayan da bendim. Böyle tek tek bırakıp gittiler. Sırayla. Beni zirveye çıkardılar, sevgilerini dorukta hissettirdiler sonra aniden gittiler. Ya bir insan böyle bırakılır mı? Beni olduğum yerde bıraksalar ben ölürdüm zaten bir şekilde. Dayanamaz ölürdüm. Yaşamam için her şeyi yaptılar sonra kendileri öldüler. Bu çok bencilce. Bu iyilik değil. İyilikse de bana yapılmasaydı."

Bunları da duysunlar istiyordum. Dünümle yaşamamayı öğrenmiştim ama bu dünü unuttuğum, yaşamadığım anlamına gelmezdi. Gelmiyordu.

"Yani o şimdi böyle gözüme dikilen bakışlara ben çok aşinayım. Ben o bakışları senelerdir hissediyorum zaten. Fazlalık olmayı çok iyi biliyorum, ait olmamanın tadını benden iyi bilen çıkmaz. Şimdi göz göze geliyorum sadece. Eskiden sadece o bana bakardı şimdi ben de ona bakıyordum. Onu dinliyordum, ona konuşuyordum. Haklı bazı yerlerde. Kendimi kaptırıyorum ben. Sonra sudan çıkmış balığa dönersin demişti. Yine doğru. Sudan çıkmış balığa kaç kere döndüm? Ben saymayı bıraktım. Kaderim bu. Evliliğimde bile aynı yerden vuruluyorum. Açık çünkü orası, görenin içinde biraz kötülük varsa vuruyor. Öyle kimsesi olmayana vur-

mak daha kolaydır. Tek bir darbeyle yık geç. Zaten arkasında kim... devrilir, zaten sonradan sana gelip saldıracak kimse de olmaz... kalıyordum. Hem ağlayıp hem anlatmak çok yorucuydu.

"Hiç unutmam bir kez demişti ki sana dur diyen bir babam... Kan kusacaktım o an. Gırtlağıma kadar kan doldum. Gerçekten... Dünyanın belki de en kötü annesi bile beni annesizliğimden ba... ğımdan vurabiliyorsa tek suçlu o değil. Değil de bunlar yine bir... mam. Bildiğim şeyler ama bazen anneliğim üzerinden bir şeyler... Dile almaya korkulacak şeyler. Ödüm kopuyor biri tutacak diye. ... ben aile kuracağım Meltem teyze. Üç tabaklık değil. Böyle kalabalık... aile hem de. Bir sürü tabak olacak. Bir aile kurmadan ölüp gitsem... sanım silinecek bu dünyadan. İsmim bile hatırlanmayacak bir gün. ... bunlarla cebelleşirken onun benim kanımdan olacaksa anneliği hiç... ma demesi zoruma gidiyor. Ben senin gibi bana annelik yapmasını... istemedim ama anneliğime uzanacak şeyler söylememesini istedim. ... varsam, susacağını bilsem yalvaracağım anlar var. Yemin ederim var. Be... anne olacağım ve yalnızlıktan inim inim inlemeyeceğim."

Gördüğüm psikolojik şiddetti. Şimdi, kendi sesimden duyarken daha iyi hissediyordum. Bir zamanlar şafak sayışlarım boşuna değildi.

"Bu nasıl bir kadın ya?" Sesindeki hiddet gözyaşlarını solladı. İl... eliyle yüzünü temizledi. "Bu nasıl bir insan?" diye sordu. "Bu canavarca bu... Oğlunun haberi var mı?" Bunu sorar sormaz yerinden kalkmaya çalıştı, hemen kollarından tuttum da izin vermedim.

"Meltem teyze." Ellerinden sıkıca tutuyordum. Bu hışımla kalkarsa nereye gideceğini biliyordum.

"Ne Meltem teyze, ne?" Bana kızmıyordu anlıyordum. "Seni insanlar ne zorlukla büyüttüler! Sen ne zorluklarla büyüdün! Sen bu yaşına kadar neler neler yaşayıp geldin Efsun!" Elleri titriyordu. Kızı ona anlatmıştı da bana sormadan inanmamıştı. Sorun şu ki bunları kızı bi... bilmiyordu. "Kızım sen bu yaşına gelene kadar neler çektin?" Ağlıyor... duk o bunları söylerken. Biliyordum. Neler çektiğimi biliyordum. "Be... senin ne hallerini gördüm Efsun, sen nerelerden geldin buraya... Bunun için mi kızım?" Nefesi bir an kesildi, korkuttu bile beni. "Annen bu yüzden mi evlendiğinden beri rüyamda Efsun? Git kızımı kurtar diye mi yalvarıyor?"

Yeniden doğrulmaya çalıştı engel oldum. Elleri titriyordu, nefesleri daha vurgulu alıyordu artık. "Meltem teyze beni pişman etme." Onu ne durduracaksa söyledim. "Bak ben ilk kez konuşuyorum senelerden beri. Beni pişman etme."

Yaşlı gözleriyle gözlerimin içine baktı. Elimi sıkıca tuttu o da. "Fetih'in hiçbir şeyden haberi yok ve bu tamamen benim tercihim. Annesini melek sanmıyor ama bunları bilmesini istemiyorum, her şey huzursuzluk olarak dönüyor bana. Bunları sana anlattım ama ihtiyacım var diye. Bir şey yap diye değil, iyiyim."

Zeliha'ya huzursuzluk. Fetih'e huzursuzluk. Bana huzursuzluk. Kürşat'a huzursuzluk.

Ben çok dolmuştum sadece. İlk günden beri biraz bile bükülmeden dik durmaya çalışıyordum ama işte Meltem teyze anlardı. Anlatmak isterdim ben ona. Anlatmamak için kaçar ama kaçamazsam da anlatırdım.

"Ne olursa olsun ne yaşanırsa yaşansın Fetih gelip beni öpsün değil, sarılsın değil sadece benim yanıma otursun, kokusunu alayım yetiyor bana. Her şey sıfırlanıyor kafamda. Zaten sonra sarıp sarmalıyor. Ben anlatmıyorum ama o canımın bir şeye sıkıldığını anlıyor. Yolunu yordamını biliyor, alıyor tüm derdimi tasamı. Bana kalmıyor. O kadar temiz ki yüreği, o kadar iyi bir insan ki annesine rağmen, annesinin pisliğini sürmüyorum bile bize. Çok temiz aramızdaki ilişki. Çok pak. Kimsenin annesinin kötülüğünü ona yüklemeye hakkı yok."

Kimse Fetih'e bilensin istemiyordum. O hak etmiyordu bunu. Bir kişinin daha Fetih nefretini kaldıramazdım. Gözlerimin içine baktı. Doğru söyleyip söylemediğimi ölçüyordu. Sonra durdu ve beni gülümserken ağlattı.

"Kıymetini biliyor mu?"

Dudaklarıma bakılsa gülüyordum, gözlerim hâlâ şarıl şarıldı. Başımı gözlerim kapalıyken salladım. "Çok..." dedim. Elim bilekliğime gitti. Elini tuttum sanki.

"Efsun kıymetini biliyor mu kızım?" Yetmedi ona bu cevap tekrar sordu. "Sen her şeyle bu kadar sınanmışken kıymetini bilmeyen insanların içinde mi yaşıyorsun Efsun? Bir darbeyi de bu insanlardan mı yiyorsun Efsun? Kıymetini biliyor mu kızım?"

Başımı tekrar salladım, aklıma birkaç görüntü gelince gülümsemem daha da genişledi. "O kadar çok ki bazen babam geliyor aklıma. Kal[illegible] çok zor, onu sevmek, her şeyiyle tamam demek çok zor."

Başını hafifçe sağa yatırdı, vicdan azabı çekiyordu artık. Onu b[illegible] yükü neden vermiştim bilmiyordum. Yapmamam gerekiyordu belki. Patlamazdım ya anlatmasam da.

"O kadar zor tamam dedim ki zaten, o kadar zorlandım ve o kadar zorladım ki... Ama dedim. Meltem teyze bu başka bir şey. Hani şu an bile gelip beni alıp götürsün istiyorum. Canım yanıyor gözüm onu arıyor, mutlu oluyorum o olmadan tadını alamıyorum. Hani ne kadardır tanıyorsun diye sorsan dilimin ucuna seneler gelir. O kadar tanıdık ki doğumuma bile şahit olmuş sanıyorum bazen. O kadar tanıdık ki ölümüme de şahit olur diyorum."

Bana inansın istiyordum. Kızının aksine bana biri inansın. Benim tarafımdan, benim geçmişimden biri inansın. Gerçek olduğunu göreyim karşı tarafın gözlerinde.

"Aşk her şey değil Efsun," dedi. İnandı ama yettiremedi. "Çok güzel ama her şey değil. Patlarsın bir gün, dayanamazsın patlarsın. Bu kadar zulme dayanamazsın, hiçbir şeyin önemi kalmaz patlarsın."

"Fetih toplar. Fetih bana yetiyor. Sana yemin ederim Fetih bana yeter."

Elime bir peçete daha aldım, ben onun gözyaşlarını sildim. Elimden tuttu, yüzüne yasladı. Hiçbir tepki vermedi. İkna oldu. O kadar ikna oldu ki gözyaşlarım dinmese de dinen hıçkırıklarımı geri getirdi aniden.

"Efsun," dedi önce. İsmimi söyleyişinden yine anladım söyleyeceği şeyin canımı yakacağını. Yutkundum öylece. "Biliyor mu?" diye sordu. Biliyor mu? Bir soru. Canımdan can alan bir soru. İçimdeki çürüğe şeker görmüş karınca istilası gibi acılar üşüştü, üst üste bindi. Sesini içime gömdüğüm bir hıçkırık ikimizin arasında asılı kaldı. Gözyaşlarımı izledi.

"Hangisini?"

Böyle bir soru ancak bir soruyu hak ediyordu. Cevabı değil. Cevap vermedi ama ben en çok neyi sorduğunu biliyordum. Başımı iki yana salladım, geçmiş bir mızrak içime girip çıkıyordu. İki taraflıydı. Girdiği yerden çıkmıyordu. Kan kaybından öleceğimi sandım bir an. Başım bir suçluymuşum gibi öne eğildi, olduğum yerde küçüldüm. Küçüldüm de küçüldüm. Saçımda bir el hissettim. Yaşım aniden on üçe döndü.

Tanıdıktı bu el. O zamanlar öğretmenimdi şimdi annemin emanetini bana ulaştıran bir kadın.

"Yargılamasından mı korkuyorsun?" Alnımı göğüskafesine bastırırken sadece hayır demek istedim ama ağzımdan sadece bir inleme koptu. Başımı kaldırıp hiçbir şey söylemedim. Kafamın içi o kadar doluydu ki bunu Fetih'e anlattığımı hayal edemiyordum.

"Sana olan bakışı değişir diye mi korkuyorsun?"

Ben böyle şuracıkta için için ağlamaya devam ettikçe her şeyden habersiz olan Fetih'in sırtına haksızca suçlar yüklenecekti. Kaldırdım başımı ama konuşamadım. Ağzım açılıyor, için için geri kapanıyordu. Yaşlarım silindi, bir bardak su uzatıldı. Ellerim titrediği için suyu içemedim. Birkaç damla pantolonuma damladı. Meltem teyze içirdi iki yudum.

"Öyle bir adam değil," diyebildim sadece. Tek bildiğim Fetih'in kontrol edemeyeceğim şekilde üzüleceğiydi. "Ama ben ne derim nasıl anlatırım bilmiyorum. Hem hangi birini anlatayım ki Meltem teyze? Zar zor iyileri ayıklayıp anlatıyorum, hangi kötüden başlayayım? Elimde avucumda öyle bir geçmiş var ki nereden başlayayım?"

Aklıma dokuz yaşındayken aynı anda öldüklerinden bahsettiğim gece geliyordu. En küçük ayrıntıya takılıp sayıklayıp durmuştu canın neydi ki diye. Fetih'in bana bakışı değişirdi, doğru söylüyordu. Daha çok hassaslaşırdı, daha kırılganlaşırdı. Yüzüme dalardı bazen canının yandığını görürdüm muhtemelen. Hangisine bilmezdim. Gerek var mı diye düşünürdüm, biz böyle iyiydik gerek var mı?

"Sanki doğumuma şahit, ölümüme de şahit olacak gibi demedin mi? Hakkı değil mi kızım?"

Hakkı... Bir Fetih'in hakkı. Benim ona bir şeyler anlatışımla kendini yanıma yakıştıran Fetih'in hakkıydı. Bir şeyler anlatayım diye ağzımın içine bakan Fetih'in hakkıydı. En çok onun hakkıydı.

"Hakkı," dedim sadece. "Ama ben..." diyecek bir şey bulamadım. Bir şeyler benimle mezara gelmeyecekti biliyordum. Ama ben mezara gitmeden hangi anda çıkacak ortaya bunu da bilmiyordum. Çok çaresizdim. Ben yine çok çaresizdim.

"En yakından başla," dedi. Bir ıslak mendil aldı, ne halde olduğunu bilmediğim yüzümü silmeye başladı. "Öyle her şey aniden anlatılmaz da sen en son canının yandığından başla. Gizleme, bilsin. Hassasiyeti-

mizi en yakınımıza bile anlatmazsak ne kalır Efsun ne yaparız? O yumuşak davranması gerektiğini bilmese nasıl devam eder? Hakkı. dem Fetih sana yeter, saklama hiçbir şeyi. Bilsin."

Ben anlıyordum. İstiyordu ki bilsin, bilsin de beni hassasiyetimde vurmasın. Bilerek ya da bilmeyerek. Nasıl davranması gerektiğini bilsin. Annesi gibi yapmasın.

Yüzümü sildikten sonra alnımdan öptü, sıkı sıkıya sarıldı. Ne kadar sonra bilmem, "Çıkmadan makyajımı toparlayayım," dedim ve çantamı istedim. Burcu'ya telefonla söyledi. Kapının kilidini açtı. Burcu içeri girdiğinde bize bakmadan, "Fetih yeniyor!" dedi uçsuz bir sevinçle ama neşesi annesinin ve benim yüzümü görmesiyle soldu. Kalakaldı çantayla kapı önünde. Ağzını açıp tek kelime etmedi sadece kapıyı geri kapattı. Zaten anladı ne olduğunu. Sormadı, sorgulamadı. Çantamı Meltem teyze getirdi. Ofiste hazırlanmak için çoğu şeyimi koymuştum neyse ki. Ben yüzümü Fetih'in endişelenmeyeceği hale getirdim onlar da hiçbir şey söylemedi. Sadece bir ara Burcu'nun saçlarımdan öptüğünü hatırlıyordum. Burnumun direği sızlamıştı da hemen toparlamıştım. Daha hafif bir işlemi de Meltem teyzenin yüzüne yaptım ve odadan sessiz sedasız çıktık.

Yarım saat daha oturduk. Fetih'le ne kadar az göz göze gelinebilirse o kadar geldim. Biraz uzağa oturdum yüzüme ayrıntılı bakamasın diye ama uzaktan da olsa dikmişti gözlerini bana ama bir şey demedi, büyüklerin yanında da bir şey yapmadı. Sakince kalkmamızı bekledi. Tavlada yendiği için konuyu değiştirdi bol bol. Burcu'nun sesi soluğu çıkmadı. Meltem teyze hepimizden daha iyi çıktı ve sohbet etti. Burcu'nun bir ara elimi tuttuğunu hatırlıyordum. Parmaklarıma tek tek masaj yaptı bense odadan çıkmadan önce bileğime takılan bilekliği izledim sadece.

Sonra vedalaştık. Onlar gitmeden elbet denk gelecektik ama yine de herkese sıkıca sarıldım. Günün sonunda sevebildi sanırım İlbey amca Fetih'i. Elini öptü Fetih, bir şeyler konuştular. Fetih'in omzuna dokunup sıktı. Fetih'le el ele çıktık evden. Ben sessiz o sorgulayıcı başladı yolculuk ama benim sessizliğe gömülmem onu ısrardan döndürdü. Yolun ortasında durdurdu arabayı, beni ağlatacak gibi yüzümü gözümü öptü sonra da bir şey söylemeden sadece arabayı sürdü.

Eve vardık Zeliha'nın yanına gitmeyi istedi, onu ilk kez bu konudu reddettim. Seke seke giderdim normalde. Belki biraz koşardım odaya

ilk girebilmek için. Ama başımın ağrıdığını ve duş almak istediğimi söyledim. Zeliha'nın kafasının benimle karışmasını hiç istemiyordum. Bu aralar çok güzel bir plan programı vardı, kendini her şeyden uzak tutuyordu. Benimle meşgul olsun istemiyordum. Kendimi banyoya attım uzun uzun kaldım. Yüzümdeki tüm makyajdan arındım, çöktüm banyoya suyun altında durdum bir süre. Zaman tutmadım ama biraz daha kalsam kapı tıklatılacaktı. Endişelensin istemedim, saçlarımda havlu üzerimde beyaz altüst bir gecelikle çıktım banyodan. O da üzerini değiştirmiş önünde nereden getirdiğini bilmediğim poşetlerle beni bekliyordu.

Karşısındaki tekli koltuğa geçtim, ben konuşmadan o konuştu. "Arabaya koymuştum da unuttum söylemeyi. Kargoların birikti epey. Şu o gün verdiğimiz boya badanalar, kimyasalların," dedi poşetlerden birkaç kargoyu çıkarıp önümüzdeki sehpaya koydu. Sadece baktım, elim gitmedi.

"Bakmayacak mısın?" diye sordu. Gözümün içine kadar bakıyordu ama ben ona bakamıyordum.

"Yarın bakarım," dedim. Hiç canım istemiyordu. Hatta yatağa girelim de uyuyalım istiyordum bir an önce.

"Gelince hepsinin ne işe yaradığını anlatacağım demiştin, bak bu gece anlattın anlattın sonra dinlemem."

Derin bir nefes alıp verdim. Elim bir an gidecek gibi oldu ama içimden gelmiyordu. Şu an sırası değildi. "Canın sağ olsun," dedim sadece. Ayaklandı duş aldıktan sonra sürdüğüm nemlendiriciyi alıp sehpada yer açıp oturdu tam karşıma.

"Bunu mu sürüyordun banyodan sonra?" diye sordu. Gülümsedim, elindeki kreme bakarken başımı salladım. Benim yaptığım gibi parmak uçlarına alıp yüzüme dokundurdu.

"Bak buna lafım yok, işlevi mantıklı." O noktaları parmak uçlarıyla yüzüme yaydı. Sürmediğim takdirde nasıl kuruyup çatladığımı biliyordu. Pek severdi nemlendiricilerimi. Yüzümde sürmediği nokta kalmadı kapağını kapatırken konuşmaya devam etti.

"Ama diğerlerine lafım var. Bak böyle aklandın paklandın her şeyi sildin yüzünden. Yüzün tertemiz. Bunu da sürdük pamuk gibi oldu. Sen ne yapacaksın, yarın kalkıp onları süreceksin. Bütün gün yüzünde

kalacak, emecek eldin hep. Çekilecek çile değil. Hayır bir de ... yorum, savaşa gitsen, *'Fetih, dur rujumu da süreyim,'* diyeceksin ... hanallah."

O kadar komikti ki serzenişi, kıkır kıkır gülmemek elde değildi ... gülünce o da güldü. Güldük ama içim titriyordu. Aklıma bir ... yordu. Geri de itemiyordum. Bu gece mikroba açık bir hasta gibi ... açıktı bedenim. Her şeyden hastalık kaparcasına anı kapıyordum. ... mi dizlerime yatırdım.

"Fetiih," dedim uzatarak. "Sana bir anımı anlatmamı ister misin?"

En yakınından başla demişti. Sanırım bu gece en doğru gece... Ağlayabileceğim kadar ağlamıştım. Yutkunduğunu gördüm sonra da ... bessüm ettiğini gördüm. Başını salladı, gözlerimi makyaj malzemelerine diktim.

"Suna annemin hastalığının ağırlaştığı bir dönemdi." Suna... Fetih'e sadece bir isimden ibaret olan kişi. Onun hakkında hiçbir şeyi bilmezdi. Beni evlat edindiğini bir de yaşamadığını. Belki onunla alakalı daha güzel şeyler anlatmalıydım ama bu gece içim hiç istemiyordu.

"Ben iyice dağılmışım. Yüzüm gözüm, saçım başım. Eve gidip duş almam bile zordu. O döneme kadar tıpkı bu zamanlar olduğu gibi hep dört dörtlük bir makyajla dolaşırdım. Hiç aksatmazdım. Annemden kalan bir alışkanlık olunca Suna annem de hep desteklerdi. Hiç karışmazdı. Hatta bazen onu bir tuval gibi kullanırdım. Yeni bir şey çıksın hemen alırdı bana. Neyse, o dönem makyajdan eser yok. Annem zar zor konuşuyor artık. Gün gün eriyor gözümün önünde ne makyajı hal mi kalmış bende?"

Put gibiydim. Sadece makyaj malzemelerine bakıyordum. "Sonra annemin yanındayım eve gideceğim o gece günler sonra. Sabah erkenden kalkıp geleceğim. Sen niye artık makyaj yapmıyorsun dedi bana o gün. Nefesi bile çok zor yetiyor konuşmaya ama bunu sordu. Ağlıyorum ben de devamlı. Sürsem kapıdan çıkmadan bozulur. Sen iyileş sürerim ben dedim. Kızdı bana. Sitem etti. Sanki ona dünyanın en büyük kötülüğünü yapmışım gibi davrandı. Annemden kalan bir miras gibi yaklaşırdı buna. Sürmeyi bırakınca da çok içerledi. Gözyaşlarını hatırlıyorum. Dedim tamam ağlama sürerim yarın. İnsan bunun için ağlar mı diye kızdım. Bir taraftan da ben ağlıyorum." Bu bir an komik geldi, güldüm biraz.

"O gün bana dedi ki günün birinde makyaj yapmayı bırakırsan sana çok kızarım Efsun. Sana o kadar kırılırım ki her aynaya baktığında bu sözüm aklına gelir vicdan azabı çekersin. Ne diyeceğimi şaşırdım. Itiraz edemedim kendini zorlamasın diye. Ağrısı da çoktu." Ciğerim yanıyormuş gibi bir nefes çektim içime ama bu sadece yangını körükledi. "Neyse sonra ertesi sabah oldu. Tam bir saat yüzüme bir şeyler sürmek için uğraştım. Devamlı yaşlarım akıyor, yaparken bozuluyordu ama sonunda başardım. İçimde de bir sıkıntı var. Makyaj yaptığım için kendimi kötü hissediyorum. Hazırlandım çıktım evden bindim taksiye hastaneye gittim."

Taksiden inmiş adımlarım hızlı ve heyecanlı bir şekilde hastaneye doğru giderken asansörü kaçırdım. Bastığım düğmeden sonra dijital ekrandan katların eksilmesini izlerken dakikalar sürdü durması. Çok kat vardı annemin olduğu yere. Çıkmak beklemekten uzun sürerdi. Asansörün kapısı iki yandan açıldı. Beyaz önlüklü iki hemşireyle karşılaştım.

Bir hastanede hemşirelerle karşılaşmaktan daha doğal bir şey yoktu tabii ama iki tane ağlayan hemşireyle karşılaşmak sanırım biraz doğalın dışıydı. Biriyle göz göze geldik onlar indi ben bindim. Asansör kapısı kapanana kadar baktık birbirimize. Gözlerimi yumdum, boğazımı temizledim. Beynimin içi bomboştu. Hiçbir şeyin yerleşmesine izin vermedim. Elimde annem için hazırladığım ve yalvar yakar içeriye sokmaya çalışacağım kurabiyeler vardı. Karton bir torbanın içinde. Sıkıca tutup gözlerimi açtım. Telefonuma baktım. Yunus, mesajıma cevap vermemişti. Tahminimce benden önce hastaneye varsa arardı neredeyim diye. Aynı şekilde Burcu da. Aynadan kendime baktım, makyajlı yüzüme. Elbet bozulacaktı da bir kez annem görsün istiyordum.

Asansör seneler sonra durdu, indim. Yoğun bakım katıydı, her yer çok sessizdi. Danışmada her sabah selamlaştığım ablaya baktım. Bu sabah selam vermedim. Ağlıyordu.

Yutkundum.

Sonra bir doktor yanımdan geçti, bana baktı ama hemen gözlerini kaçırdı. Kıpkırmızı olmuştu gözleri. Buradaki çoğu kişi beni tanırdı. Annemden... Burada çalışıyordu. Yılların hemşiresiydi. Çoğu çalışandan daha eskiydi. O doktora da selam veremedim. Ağlıyordu.

Yutkundum.

Sonra yaklaştım ama yaklaştıkça birtakım sesler duymaya başladım. Hıçkırıyordu birileri. Adımlarım yavaşladı, geri geri de gidesi geldi ama annem beni özlemişti. Gitmem lazımdı, oyalanmak olmazdı.

Döndüm köşeyi bir kalabalık, herkes bir an yabancı geldi gözüme ama sanırım Burcu'yu ve Yunus'u tanımamak imkânsızdı. İlk Burcu çarptı gözüme. Alnını duvara dayamıştı, kulağında telefon ağlamaktan konuşamıyordu.

"Anne," dedi hıçkırarak. "Anne," dedi yine devam edemedi. Ağrısı varmış gibi vücudu iki büklüm olmuştu. Başını tesadüfen bana çevirdi, sırılsıklam olan yüzüne baktım. Bir an gözlerim karardı da dik durdum. Burcu'nun başı yere eğildi. Yere, sırtını duvara yaslamış Yunus'a baktı. Karşıya bakıyordu, bir damla yaş beyaz teninden usulca süzüldü. Burcu, ona seslendi ama ben hemen çevirdim başımı. Daha fazla insanla göz göze gelmek istemedim. Makyajımın akmaması gerekiyordu annem görmemişti daha. Beynimim içi boş bir levha gibiydi. Bir fırça darbesinin bile değmesini istemiyordum. Bedenimi bir telaş sardı, adımlarım hızlandı.

Hiç kimseye bakmadan kapıya doğru yürümek istedim. Bir kişiyle daha göz göze gelmek istemiyordum. Etrafta bir sürü kişi vardı. Kim kimdi aklım almıyordu. Tek bir şeye odaklıydım. Birkaç adımdan sonra adımlarım durduruldu Yunus, "Efsun," dedi ilk kez.

Yüzüne bakmadan yanından geçmeye çalıştım. "Bir saniye Yunus, annemin yanına uğrayayım sonra konuşuruz." Geçip gitmeme izine vermedi, kolumdan tuttu.

"Efsun," dedi titrek bir sesle. Onunla da konuşmak istemiyordum. O da ağlıyordu.

"Yunus lütfen."

"Efsun."

"NE EFSUN?"

Boğazım tahriş oldu, herkes durup bana baktı. Ağlayışlar bile dindi. "Ne var?" dedim ilk defa gözlerine bu kadar öfkeyle bakarken. Elini savururcasına ittim. "Ne var ne istiyorsun? Ne var?" Gözüm etrafa kaydı. O kadar öfkelendim ki herkese saldıracağım sandım bir an.

"Niye ağlıyorsunuz ne var?"

Sanırım en yakınımda Burcu var diye en şiddetli onun sesini duydum. Ayakta durmaya daha fazla dayanamayıp bir duvarın dibinde yere çöktü.

"Öff," dedim tiksinircesine. "Sizinle uğraşamayacağım. Gerçekten. Geri çekilir misin?"

Tam o an önlerde kalan bir kadının, "Suna'yı," dediğini duydum. Gözlerim direkt ona saplandı. Bir bıçak olsa yaşaması imkânsızdı. "Kayb-"

"KES SESİNİ!" İşaretparmağım ona doğru kalktı, sesim yankı yaptı hastane koridorunda. Algılarım yavaşlamıştı. En net hissettiğim nefes aldığımdı. Kafamın içinde fena bir kaos vardı, zincirleme bir kaza, bir savaş ya da izdiham. "Çıkın dışarı," dedim ortaya. "Burası neden bu kadar kalabalık? Herkes çıksın gitsin." Yunus'u kolundan tuttum. "Sen de çık. Burcu sen de kalk git. Hadi, kalkın."

"Efsun," dedi sanki adımı ezberliyormuş gibi. Yüzümü avuçlarının içine aldı, midem bulandı ilk kez ondan. Bana dokunsun istemiyordum. Göz göze geldik. Gözyaşlarına baktım bir an. Baktım, baktım, baktım. Baktıkça öfkem azaldı. Tek hissettiğim öfkeydi o bile gitti. Cansızlaştım, bedenim titredi. Ağzını açacağı an dudaklarına bastırdım parmaklarımı. Başımı sağa doğru yatırıp gözlerimi yumdum bir an. Kaos bitmiyordu, başımı koparıp atmak istiyordum. Biri gelsin ben kanlı canlıyken bunu yapsın. O acıyı hissedeyim. Bedenimi bu kaostan ayırsın yeter ki.

"Sus," diye yalvardım. "Sana yalvarırım sus. Bırak beni anneme gideyim." Bedenimin özgürlüğü için direndim, çırpındım ama yapamadım. Tırnaklarım ellerini çizmeye başladı, boynunu hatta yüzünü. "Bırak annemin yanına gideyim." Ellerim yumruk olup omuzlarına inmeye başladı. "Yunus, bırak. Bırak. Bırak diyorum sana." Kaç kez aynı şeyleri tekrar ettim bilmiyordum. Kaç darbe indi vücuduna bilmiyordum. Ağlamıyordum. Makyajım henüz akmamıştı, annem görecekti biliyordum. Gözlerim sonunda bir şeye tutunabildi. Bu ancak annem ya da annemden bir şeye olabilirdi. Kurdeleli bir toka gördüm hemşirelerin elinde.

Dün ben takmıştım bileğine. Yarın gelene kadar sende kalsın demiştim. Başka bırakabileceğim bir şey yoktu. Yunus'un elinden nasıl kurtuldum da aldım onu bilmiyorum. Toka avucumun içine düştüğünde yere yığılmadım, tam orta yere kendi başıma oturdum. Oturmasam ayakta kaç dakikam kalmıştı bilmiyordum. Oturup dizlerimi kendime çektim, ağlayış seslerini dinledim tokaya bakarken.

Şu an. Öleceksem şu an ölmeliyim. Bana ayrılan süre burada bitmeli. Gözümden ilk damla düştü. Başımı inkâr edercesine iki yana salladım. Bir

dakika sonram olmamalı. Gözümden üçüncü ve dördüncü damla neredeyse aynı anda düştü. Biri yanıma çöktü.

Hayır. Şu an nefes alışım kesilmeli. Kalbim durmalı. Şu an. Bir dakika sonra değil. Saniye sonrasına bile tahammülüm yok. Şu an. Kotamı doldurdum. Başım dönüyor. Ölüm belirtisi olmalı bu. Tutunacak dalım değil, ağaç yerinden söküldü, vademi tamamladım, borcum bitti, herkes gibi çekebileceğim en büyük acıyı çektim.

Efsun şu an ölmeli. Yaşaması için hiçbir neden yok.

Ağzımda bir kan tadı hissettim. Ölüm belirtisi olmalı bu.

Gözlerimi yumdum, toka avucumun içine gömüldü. "Yok," dedim kendi kendime. Başım delicesine iki yana sallandı. Şu an ben de ölmeliyim. De? Dahil olmayı belirtiyor. Başka kim öldü? "Yok." Senden başka herkes. "Yok." Hayır ben de öleceğim bugün. Zaman doldu. Bugün son. Bir dakika içinde ben de öleceğim. "Yok." Ölüm o kadar kolay mı ki? "Yok." Kolay kolay. En kolay şey. Ben de öleceğim şimdi. Nefesim kesilecek ve devamını görmeyeceğim. Görsem de dayanamam zaten. Efsun ölmeli bu hikâye burada bitmeli. Başka bir şey öğrenip dayanamayacağı bir acıyı yaşamadan ölmeli.

Boynuma sağdan bir ağrı girdi, başım oraya doğru kaydı. Bu da ölüm belirtisi, bir el hissettim yüzümde, "Dokunma," dedim titreyerek. Gözlerim açıldı, ayaklandım sarsak bir iki adım attım. "İçeride mi annem?" diye sordum tokayı tutan hemşireye. Duymamıştım bir şey. Görmemiştim. Makyajım akmıştı. Olsun bir şekilde açıklardım kendimi. Yoğun bakıma doğru ilerledim, kimse kapıyı açmadı.

"Kapıyı açar mısın?" dedim bir köşede oturmuş sağlıkçılara bakarken. Ağlayışları şiddetlendi. Onlara doğru ilerleyip önlerinde diz çöktüm.

"Kapıyı açar mısınız?" Birkaç kişi daha geldi. Üzerlerinde beyaz üniforma vardı onların da. Koca hastane ağlıyordu. Her gelenin gözleri beni buluyordu.

"Kapıyı açar mısınız lütfen?"

Tepki bile vermiyorlardı. "Annem içeride değil mi?" diye sordum bu kez. Birinin elini tuttum beni fark etsin diye. "Yerini mi değiştirdiniz?" Diğerinin elini de tuttum. O da bakmadı. Sadece ağlıyorlardı. "Daha sıcak bir yere mi aldınız?"

Dün üşüdüğünü söylemişti. Yoğun bakım soğuktu. Elleri buz gibiydi. Çıkana kadar herkese söylemiştim üşüdüğünü bir şeyler yapsınlar diye. Mantıklı bir ihtimaldi.

"Kapıyı açar mısınız?" diye tekrar ettim. Yaşlarımdan önümü göremü-yordum artık.

Yunus bana eğildi. İki hemşirenin önünde yere oturmuştum. Yalvarı-yordum.

"Efsun gel," dedi. Elimi tutup kaldırdı beni bir çırpıda. Zaten kim-[illegible] ortaya sürüklenirdim.

"Yunus söyler misin kapıyı açsınlar?" O söylese açacaklardı sanki. İkin-ciye tekrar edemeden o cümle çıktı ağzından. Ölmemden korkmadı. Aklımı kaçırmamdan korkmadı. Söyledi.

"Efsun kaybettik anneni."

Efsun.

Efsun'un annesi.

Aynı acı farklı tat.

"Yok yok," dedim hemen. Gözlerimi kapattım, elimi başıma ya da ku-lağıma bastırdım. Kim ölmüştü? Annem mi? Benim annem zaten seneler önce ölmüştü, yine ölmüş olamazdı. Sabır diledim annesi ölene, çok zordu. O kadar zordu ki Tanrı herkese yalnızca bir kere yaşatırdı. "Yok, yok deme onu." Gözlerim o kadar sık kararıyordu ki rimelim gözüme batıyordu. "Şişt! Deme onu, deme."

"Efsun yapma, kaybettik anneni."

Kaybettik. Kimi? Efsun'un annesini. Bir kere kaybettik bir daha kay-betmesek olmaz mı? Olmaz. Olsun ama Efsun da yaşamaz artık. Yaşar. Yemin ederim yaşamaz.

"Ooof," dedim içimden ateş kusacakken. "Of of of," kendimi yerden yere vurmak istedim o an. Başıma ölümcül bir darbe almak. Bu acı kaldırıl-mazdı. "Oooff!" Bir şeyler oldu, çevremde herkes başıma toplanıp beni zapt etmeye çalıştı. Yerden yere çarpmak istedim tüm bedenimi. Çığlıklarımı duymadım ama boğazım yanıyordu. Saçlarımı kopardım, yüzüme asıldım ama tek bir acı hissetmedim. Ateşin içine atılsam, cayır cayır yansam yine de içimdeki acının üzerine bir gıdım çıkamayacağımı o an bilmiyordum.

Efsun'un annesi yine öldü. Efsun'a ne olacaktı? Çiz üstünü. Evvel za-man içinde kalbur saman içinde anneler hep ölürken Efsun daima yaşar-mış. Çiz üstünü.

Efsun'un annesi yine öldü. Efsun yine yaşıyor.

"İşte tam o gün, o makyaj tam iki gün suratımda kaldı akmış haliy-

le." Fetih'in gözlerine bakmak zordu da o gözlerin parlamasını daha zordu. Konuşmak istedi, dudakları titredi ama suspus bir... ruk bir tebessümle onun ellerini izledim.

"Efsun," dedi sadece. Titrek bir nefes verdi. "Efsun," diye... Gözlerimi kaldırıp tavana diktim. Ağlamak istemiyordum bir daha... lamayacaktım.

"Ben de verdiğim sözle kalakaldım arkasından."

Bana yaklaşınca dizlerimiz çarpıştı. "Sonra adamın biri gel... badana dedi her şeyden habersiz." O vicdan azabı, o acıyla sınanma... o tutulmuşluğu... Ona baktım. Canı yanıyordu. Bana yine, bana... den acımıyordu. Acı onunmuş gibi davranıyordu. Ona doğru... "Şişt," dedim yüzünü avuçlarken. Elimi yakaladı, dudağını avucu... içine bastırdı. Öptü kokladı, öptü kokladı... "Hiçbir şeyden hab... yoktu, üzme kendini. Bunun için anlatmadım, yemin ederim."

Bu da geçti Fetih. Yaşayamam dedim yine yaşadım. Bak buradayım... günden sonra ilk kez bu denli yaşadığımı hissettirdin bana. Bir daha... kadar yaşayamam sandım, yaşadım.

Sevgilim senin sayende, yaşamak hâlâ güzelmiş fark ettim. Benim gü... sevgilim, sen gelmesen, ben sana gelmesem yarım yaşamaya devam eder... şim.

Dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "*Efsun,*" dedi kendi içinde ba... layan savaşın ardından. "*Efsun güzelim.*"

Dudaklarım iyice yayıldı, gözlerimi yumdum. Bu bir şiirdi ve şi... bana yazmıştı. "*Güzel Efsun'um.*"

Burnunu burnuma sürttüm. Gözlerim doluyordu ama hayır, ağla... mayacaktım. "*Efsunların en güzeli.*"

Ne kendimi ne de onu bir muharebenin içinde bırakmaya niye... liydim. Gözlerinin parladığını bile görmek istemiyordum. Canı yansın istemiyordum. Benim canım zamanında yanmıştı zaten. Bir de onunki yansın istemiyordum.

"Fetiih," diye mırıldandım. Seneler önce benim ağlayışımı engelle... mişti şimdi de engellerdi. O zaman durdurduysam kendimi bugün de durdururdum. "Bana makyaj yapar mısın?"

Kendimi geri çektim, gülümseyerek yüzüne baktım. Kirpikleri titre... yerek baktı yüzüme. Başını salladı. Beni belki dünyanın en buruk anı...

en mutlu insanı yaptı. Yüzünü sıvazladı özellikle gözlerini. "Ne almam gerekiyor?" dedi kargoları açmaya çalışırken. Birkaç parça seçtim, o ayakta ben olduğum yerde. "Ben anlatmayayım sen dilediğin gibi yap olur mu?"

Başıyla onayladı beni.

Günün birinde makyaj malzemelerimi Fetih'in elinde bu şekilde göreceğimi söylesem gülüp geçmezdim. Sadece geçerdim. Biz. Efsun ve Fetih değil Efsun ile Fetih. Efsun ile Fetih koca koca dağları aşmadı, yolları bitirmedi, her şeyin daha en başındayken bu hale kadar evrildi.

Sevgim içime sığmıyordu. "Ben senin her bir hareketini öyle çok, öyle dikkatle izledim ki... Ne yapmam gerektiğini biliyorum, inan."

Dakikalar öncesine kadar şu kadar temiz bir yüze nasıl kıyıp kimyasal sürüyorsun demişti, şimdi parmak uçları makyaj bazımı dağıtıyordu yüzüme. Makyaj bazını bile hatırlıyordu...

Onun gözleri sık sık yüzüme tutunurken, acımdan bir parça vermişim gibi ilk kez biraz hafifledim. Bu en yakınıydı, bu sadece bir parçasıydı. Diğer parçaları da gün gelecek verecek belki yine hafifleyecektim. Bu gece bir milattı.

"Daha mı güzel duruyor bunu sürünce?"

"Bozulmuyor. Kendini koruyor."

Mimari bir terim kullandı, sanırım ona benzetti bazın amacını. Anlamadım ama Fetih söylüyorsa doğrudur dedim kendi kendime. "Bunu bazen çok sürünce çillerini kapatıyorsun," dedi ve fondötenimi çillerim hariç diğer bölgelere minik minik bıraktı.

"Ama oraya sürmezsen renk eşitsizliği olur."

"Ama diğer türlü de çillerin kapanır. Dur bakalım halledeceğim ben." Fondöteni elindeki fırçayla dikkatle dağıttı yüzüme, fırçada kalanı çillerime dokundurdu ve yüzüme baktı. "Ne çillerin kapandı ne de renk eşitsizliği oldu."

"Kapatıcı sürmeyecek misin?"

"Asla. Yüzünde kapatmak istediğim hiçbir şey yok." İşine karışmadım, kocaman simli far paletimi aldı. "Bunu sürüyorsun ya..." dedi. Renklere baktı. "Böyle simli simli..."

"Evet?"

"Nasıl güzel duruyor bir bilsen."

"Bunu bana hiç söylemedin Fetih..."

"Söylesem her gün yapardın."

Her gün, o kadar da güzel olmamı istemiyordu demek ki. [illegible] sonra her gün simli farlarımdan sürecektim. "Başka neleri bana [illegible] medin?"

"Bir göz kalemi var, uzun çizgi çekiyorsun."

"Eyeliner?"

"Adını bilmem, onun renklileriyle böyle şekilli bir şeyler [illegible] sun ya... Üstten alttan, dümdüz değil. İlk defa sende gördüm [illegible] Nasıl bir işçilik bu dedim kendi kendime ilk gördüğümde. Peri [illegible] gibi oluyorsun. Böyle yeşilli, mavili olanlar... Ulan Fetih diyorum [illegible] kendime, nasıl yaratıldı bu kadın. Ne şanslı bir adamsın da [illegible] şına çıktı."

"Sen ciddi misin?" Beni zorla ağlatacaktı.

"Bunlar daha ne ki? Kendime saklıyorum ben."

"Annem yapardı onları ben küçükken gözlerine. Ondan kaldı [illegible] Elleri yenik düştü, dudaklarını birbirine bastırdı ve yutkundu. [illegible] ları titriyordu. Sanırım bu son nokta oldu, konuyu daha fazla değiş[illegible] medi, direnemedi ve pes etti.

"Ben bir sigara içip gelebilir miyim Efsun?" diye sordu ansızın. [illegible] lerimin içine bile bakamadı. Başımı salladım, o da hızla odadan çı[illegible] Sigarasını ve çakmağını almadı. Unuttu. Zaten bir sigarayı iç[illegible] daha fazla bir süre durdu dışarıda. Ağlamadım Fetih'in yaptıkları [illegible] zulmasın diye. Fetih geri geldiğinde gülümsedim her şeye rağmen. [illegible] paleti yeniden aldı eline, dışarıda ne yaşadı bilmiyorum ama [illegible] yerden devam etti.

"Ben öyle şekilli şeyleri beceremem ama şu yıldızlı olanı kullan[illegible]" dedi. Gözlerimle uğraştı bir süre. Oldukça da başarılı bir göz makyajı yaptı bana, gözlerim mavi yıldızlarla parlıyordu. "Benim güzel kar[illegible]" dedi bir yerde. Sanırım o da beğendi yaptığını.

Efsun ile Fetih. Bilmem kaç miladın daha başlangıcı olacak, bilmez kaç miladın sonunu görecek bilinmez ama bu gece Fetih eşinin yüzünü bir ressam gibi her türlü incelikle süsleyecek. Sonra öpecek, koklayacak acısına yanacak, belki sabaha kadar onu izleyecek ve ilk kez makyajı silmeden uyumasına izin verecek.

XVI

TEHDİT-İ İADE

"Evrim Teorisi kediler üzerinden açıklanabilirmiş."

Dudaklarım hafif aralık her an ıslık çalabilecekmiş gibi dursa da bir uğultu dahi çıkmazdı ağzımdan. Çok sessiz çok temkinliydim. Avucunun içinde kalbinin atışını hissettiğim bir can, diğer elimde biberon varken nefes alışverişim dahi yavaştı. Ben rahatsız olur diye ses çıkarmıyordum ama Fetih oturduğum yerin arkasından bana eğilmişken konuşuyordu. Tabii kısık sesle.

"İlk bulduğumuzda bir böceğe benziyordu," diyerek açıklamaya başladı. Gözleri henüz açılmamıştı ama büyüdüğünü hissettiğim yavrunun yorulduğunu hissettikçe biberonu bir an çekiyordum. Dinlensin diye. Minicikti. O kadar minikti ki hiçbir şeye tutunamıyordu ve ben günlerin sonunda onu emzirebilmiştim. İçim içime sığmıyor ama temkinli oluşumdan taşmıyordu da.

"Günler geçti ve şu an bir fareye benziyor."

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsedim, Fetih'in başının yakında olduğunu bilerek saçlarımı çenesine sürttüm.

"Bunun bir kedi yavrusu olduğuna yüzde yüz emin miyiz?" Bu soruyu sormak için ne kadar geç kaldığının bilmem farkında mıydı? Başımı geriye doğru düşürüp ona baktım.

"Dokunmak ister misin?" Gözlerini küçülttü, yüzü biraz tuhaflaştı ve benimle kedi arasında gitti geldi gözleri.

"Cık," dedi önce. Avucuna bırakıp kaçsam eli ayağı tutulacaktı sanki. "İstemem. Fareye benziyor."

Zorlamadım ve tekrar elimdeki yavruya baktım. Biraz daha sabretmem gerekiyordu. Gözlerini tamamen açacaktı sonra Fetih'in onu baş-

ka bir hayvana benzetemeyeceği kadar bir kediye dönüşecekti. Tüyle-
artacaktı bir kere. Daha kıpır kıpır olacaktı. Hem zaten şu an hare-
edeceği alan çok dardı.

İkimiz de öylece süt tozunu içişini izledik. Fetih, birkaç kez fotoğ-
çekti, uzaktan kendince yorumlarda bulundu, fare olduğunu bastı-
beslenmesiyle alakalı birkaç soru sordu, günlerdir kaldığı yere bir kalı-
kontrol yaptı.

Ben ona, "Fetih," diye seslenene kadar kendi halinde takıldı. Bu-
hiç konuşmamıştık, ben kafamda öyle kurmuştum. "Evdekiler kabul
edecekler mi?"

Halbuki daha büyük bir ayrıntı vardı ortada. Diğerleriyle zaten çok
içli dışlı olamazdı ama Fetih'le dört duvarı paylaşacaklardı. Paylaşabile-
cekler miydi ya da? Benim sorduğum sorunun ötesinde o da ne düşün-
dü biliyordum. Yavruya baktı bir süre, sinesinin yükselip indiğine şahit
oldum. "Kabul eder misiniz diye sormayacağız ki? Onlara ne?"

Bizimle ne kadar kalacağını, nasıl bir süreç izleyeceğimizi bilmiyor,
kafa da yormuyordum. Tek düşündüğüm şu andı. Yaşaması, kendi vü-
cut ısısını kontrol edebileceği kadar büyümesi. Geriye kalan her ay-
rıntıyı zamanı gelince düşünürdük. Anı yaşamak. Tek yaptığım buydu
evet.

Eline makyaj malzemelerimi alıp yüzümü süslediği gecenin üze-
rinden iki gün geçmişti. Fetih'le olduğum anların kaplumbağa hızında
geçtiği iki gün. Beni izliyordu her an. Ne düşündüğünü bilmiyordum
sadece gözlerimi kaçırıyordum. Telefonumda onun yaptığı makyajla
birkaç fotoğrafım vardı.

Bugün nöbetim vardı yarın gelebilir miydik buraya bilmiyordum
ama yarın gelemesek bile bir sonraki gelişimizde kesinlikle onu da ya-
nımıza alacaktık.

Boşalmış biberonla eşzamanlı olarak tekniker kapıdan içeri girerken
ben de yerimden yavaşça doğruldum. Beslenmesiyle alakalı on farklı
soru soran Fetih maalesef ki boşaltım sistemine şahit olamadı. En azın-
dan şimdilik. Daha öğreneceği çok şey vardı, çok...

Gözümün takıldığı saat ibaresi 12:22'yi gösteriyordu.

Art arda gelmiş birden fazla malum sayıyı görüp yüzümü ekşiterek telefon ekranını kapatırken başımı kaldırıp yatağa oturmuş hastayla göz göze geldim. Bu ifademi kendi üstüne alır diye telaşa düşsem de bana bakıyordu ama beni görmüyordu. Sadece dalmıştı, gözleri henüz kapatmadığı telefonundaydı.

"Eğer bana randevu vermezseniz yarın sabah erkenden kapının önünde bekleyeceğim bakanı." Sesi varla yok arasındaydı. Öksürdü, burnunu sildi, sesini toparlamak için bir çabaya girdi ama hiçbir şey değişmedi. Elimdekilerle ona doğru yaklaştım, telefonu kapatması için gösterdiğim sabrın birinci dakikasını doldurmak üzereydik.

"Başka bir yol gösterin o zaman!" diye ansızın yükselmeye kalkıştığında tek yaptığı kendi ağrısını artırmak oldu çünkü sesi sadece tizleşti. Daha fazla duyan olmadı onu. "Sınıfın öğretmeni bile hasta! Çözüm yollarım tükendi tek başınayım, sınıf buz gibi! Her gün soba borusu tıkanıyor, elektrikli soba hiçbir işe yaramıyor, okul dökülüyor ve siz bana her gün ayn..." Kaşları çatıldı hemen ardından iri iri açtı gözlerini. Hastalıktan bitkin düşmüş yüzü sinirle kabardı. Yaşının çok genç olduğunu anlayabiliyordum, bir de öğretmen olduğunu. Ayrıca eklemek gerekiyor ki şu an konuştuğu kişi karşısında olsa tek kaşık suda boğacaktı.

"O randevuyu bana vereceksin! Bu senin görevin!" İşin rengi aniden değişti, sizden sene geçti, yerinden doğrulduğunda üstüme yürüyormuş gibi bir adım geriye gittim. "Sen her gün benimle muhatap olmak da zorundasın ayrıca, halk için o koltukta oturuy... Alo! Duyuyor musun beni? Alo, duyuyor musunuz beni?" Telefon ekranına baktı öylece, onunla beraber ben de. Arama sonlanmıştı. Ağzından öfke dolu mırıltılar döküldü, bir peçete daha aldı ama bu kez burnunu değil gözlerini sildi. Ellerinin titreyişiyle beraber kalktığı yere tekrar otururken, "İyi misin?" diye sordum sessizliği fırsat bilip.

Başını iki yana sallayıp ardı ardına öksürdü. Çantasından çıkardığı küçük şişeden birkaç yudum aldığında ona yaklaştım. Ağzını açmasını beklerken elimdeki ışığı açtım.

"Okulda ısınma problemi var sanırım," diye basit bir yorum yaptım. Belki yapmamalıydım, çok gergindi ve ağlıyordu.

"Okul mu? Okula dair tek şey içinde öğrencinin olması. Orası tam bir harabe."

Başımı ağır ağır sallarken, "Sırtını açar mısın?" diye sordum. Ç... gerekli alanı bırakıp kat kat giyindiği kıyafetlerinden kurtulmasını engel-ledim.

"Sorumlu kişiyle iletişime geçemiyorsun anladığım kadarıyla."

Tekrar başını salladı, yaşları bir sinir boşalmasından ötürü sicim gibi dökülüyordu gözlerinden. "Kafayı yiyeceğim. Çocukların yarısı hasta, diğer yarısı soğuktan kalem tutamıyor ve ben tek bir kişiye bile ulaşama-dım. Zamanında sunulan çözüm yollarının da hepsi sözde."

Kaç kat giyindiğini ben sayamadım. O kadar çoktu ki gözüktüğün-den daha zayıftı ve ben tek parça giyinişimden utandım o an. Fetih'in zorla giydirdiği atletle iki parçaydım. Stetoskop kulağımda sadece öğret-menin derin nefesleri duyuldu odada. Ara ara burnunu çekişleri bir de. Ağlaması da şiddetleniyordu düşündükçe galiba.

Geri çekildiğim an masaya doğru ilerledim, "Çalıştığın okulun ismi-ni öğrenebilir miyim?" derken sağ köşeden reçete aldım. Aynı zamanda bilgisayar ekranında da vereceğim rapor için gerekli evrak vardı.

"Hiçbir şey yapamazsınız Doktor Hanım," dedi bana bakmadan. "Şu an muhatap alınabilecek en yetkili kişi benim, alınmıyorum tabii orası ayrı."

Raporunu doldururken, "Eşim mimar," dedim Fetih'le iletişime geçmeden, hayır demeyeceğine güvenerek bunu öne sürdüm. "Elbet yapacağı bir şeyler vardır ama en kötü ihtimalle..." Makineden çıkan kâğıda uzandım. "Nikâh şahidimiz belediye başkanıydı. Mutlaka bir şeyler yapabiliriz." Boş bir kâğıdı ona uzattım. "Okulun adını ve kendi numaranı yazarsan elimizden geleni yaparız."

Gözleri verdiğim bir ayrıntıyla bana tutundu. "Nikâh şahidiniz miy-di?" diye sordu şaşkınca. Yerinden doğrulup bana doğru gelirken başımı salladım. Bu sanırım hayatımda ilk kez yarı torpil kullandığım bir andı. Dayım yoktu ama nikâh şahidim vardı. Yeterdi bence. Verdiğim kâğıdı istediğim bilgileri yazarken, "Ufak bir ricada bulunursanız onlar zaten bana ulaşırlar. Gerçekten sadece bu bile yeter," dedi hızlı hızlı. Gözleri suluydu ama akan bir şey yoktu.

"Ben birazdan eşimi arayacağım. Bu reçeteniz, bu da raporunuz." Ardı ardına ikisine de kaşemi bastım ve uzattım. Aldı, birkaç kez teşek-kür etti, eşyalarını toparladı sonra bir kez daha teşekkür etti ve yanım-

dan çıktı. Önümdeki okulun ismini internetten arattım ama çıkmadı, herhangi bir resim. Tam köy adına bakacaktım ki bunları bilmemin bana çok yararı olmayacağını bildiğimden Fetih'i aradım.

İkinci çalışta sesini duydum. "Efendim Efsun." Biraz düşünseydim aramadan önce, en az bir saat beklerdim. Dün çalışanlarının diğer kısmı gelmişti ve sabah bana veterinerden çıktıktan sonra bugün bu saatlerde toplantısı olduğunu söylemişti. Bu dönem çok çalışıyordu. Hatta sanırım günübirlik İstanbul'a bile gitmesi gerekiyordu. Gitmek istemiyordu, gitmemek için gerekli olan şeyleri ayarlamaya çalışıyordu ama sonuç ne olacaktı bilmiyordum.

"Müsait misin?" diye sordum bana her türlü müsait olacağını bile bile.

"Dinliyorum seni."

"Ya şimdi şöyle," diye başladım. "Az önce bir öğretmen geldi hasta olarak. Çok da gençti yaşı, yeni atanmış muhtemelen. Okuluyla alakalı sıkıntılar varmış. Soba borusu devamlı tıkanıyormuş, soba yakıyorlar galiba okulda." Bu ayrıntı şu an dikkatimi çekti. Soba yakan okullar var mıydı ki hâlâ?

"Tamam," dedi dinlediğini belli ederken.

"Elektrikli soba da yetmiyormuş, okul kötü durumdaymış. Öğretmen dahil çoğu öğrenci hasta, hasta olmayanlar da soğuktan kalem bile tutamıyormuş. Okulun hali de vahimmiş, işte öğretmen şu an yetkili birilerine ulaşmaya çalışıyor da randevu o bu şu derken yapamıyor. Sonra benim aklıma sen geldin," dedim ve ne alaka şu an bilmem sesime bir şeyler karıştı. "Dedim ki benim eşim mimar, böyle boylu boslu, yardımsever, tatlı mı tatlı, pamu..."

"Evet, Efsun?"

Yutkundum, sırıttım biraz. "İşte dedim ki biz elbet bir şeyler yapabiliriz, en kötü nikâh şahidimiz belediye başkanıydı. Aldım ben bilgileri sonra da seni aradım. İyi yapmış mıyım Fetih?"

Dudaklarımı öne doğru büzmüşken kâğıda diktim gözlerimi. Önce biraz ses gelmedi, böyle sabır dercesine nefeslendi falan. Sabır çekecek ne bulduysa artık. "Yapmışsın," dedi en sonunda. "Nerede bu okul?"

Köyün ismini söyledim sadece. Tahmin ettiğim gibi de bildi, "Dağ köyü orası," dedi önce. "Ulaşımı çok zor olur. Tamam ben bugün arayıp bir şeyler öğreneyim sonra bakalım ne yapabiliriz ne yapamayız diye."

"Öğretmenin numarasını da aldım bana da haber ver mutlaka."
Bu akşam nöbetteydim yarınsa büyük gündü. Burcu ve ailesini konakta ağırlayacağımız o kutsal gün. Benim ve Fetih'in müsaitlik durumu göz önünde bulundurularak en yakın tarihi yarın olarak belirlenmişti. Karadere konağında bu durum nasıl karşılanmıştı tam olarak bilmiyordum. Gerekli bilgilendirmeyi ailesine Fetih yapmıştı. Her şey yolunda olmalıydı. Fetih'in stresi ailesinden yana değildi benim aksime. O bireysel olarak iyi hissetmiyordu. İlbey amcanın gerginliği vardı üstünde. Bilmiyorum, belki de haklıydı.

Az gittik uz gittik dere tepe düz gittik, diye başlardı ya bazı masallar, şimdi yenilemeye kalksam kesinlikle dere tepe yerine dağ, düz yerine de engebe kullanırdım. Urfa'nın sınırları içinde miydik artık ondan bile emin değildim, Fetih elimi bıraksa aramıza çok fazla mesafe açılırdı. Bir süredir gördüğüm ama asıl şimdi yaklaştığımız okulun ismini okudum bir kez daha. Arabanın bir yerden sonra bize eşlik etmeyişiyle yola yürüyerek devam etmiştik. Havada genzimi yakan bir koku, evlerin bacalarından yükseliyordu, yerlerde günlerdir kaldığı yerde sertleşmiş karlar vardı. Urfa'nın iklimi çok yumuşak kalıyordu buraya göre.

"Telefonum çekmiyor," diye yineledim. Öğretmen geleceğimizi biliyordu ama yine de varmadan önce arayacağımı söylemiştim.

"Çekmez, boşuna bakma," dedi ben sadece okulun küçük tabelasına bakarken onun perspektifi daha çok çevreyi içine almıştı. Adımları durdu, derin bir nefes alıp etrafa baktı. 270 derece kadar. Yüzüne çökmüş memnuniyetsiz ifadeyi izlerken yorulduğunu sandım bir an. Benim elimde eldiven vardı onun yoktu. Bana atkı ve şapka takmıştı ama kendisinde yoktu.

"Zeliha," dedi, "böyle bir yere mi atanacak?" İki eliyle birden çevreyi gösterdi. İlk kez ben de o gözle baktım. Tedirgin ediciydi.

"İhtimaller dahilinde," dedim sessizce. Olmaması için bir neden yoktu çünkü bana hasta olarak gelmiş öğretmenin de yaşından belli oluyordu ki ilk görev yeriydi.

"Beni dinlemez ama sen bir şekilde kanına girersen Efsun, çok iyi bir özel okulda da çalı-"

"Hiç hoş değil bu söylediğin!" Elini sıkarken yürümeye onu da çekiştirmeye başladım. "Ne ben bu konuda kanına girmeye çalışırım ne de o buna izin verir. Eğitim hakkının eşitliğinden girerek bizi utandıracak şekilde sonlandırır konuşmasını. Ki haklı da."

Onu çekiştirmem bir yerden sonra son buldu ve kendi isteğiyle bana uyum sağladı. "Şu an yürüyerek Suriye'ye gidebilirim," diye açıkça merkezi yerden ne kadar uzaklaştığımızı belli etti.

"Sana Zeliha gibi mi cevap vereyim Efsun gibi mi?"

İkisi içinde hazırda bir cevabım vardı. İkisi de onun hoşuna gitmeyecekti. "İkisini de istemiyorum," dedi. Elini bırakıp koluna girdim, yanağımı koluna yasladım. İyi hissedemedim o an. Ne Efsun ne de Zeliha'nın cevabını düşündüm, sadece bir abla gibi ölçüp tarttım. İçim sıkıştı, yerini yadırgadı. Aklıma birkaç şehit öğretmen haberi geldi, Fetih'in yürüyerek varacağını söylediği yerde yaşanan olaylar, çekmeyen telefon, ulaşımın çok güç olması, koşullar... Nefesimi öyle bir verdim ki sesi de kulağıma geldi. Bunu düşünmek için çok erkendi ama düşünmemek de elde değildi.

Dün Fetih gerekebilecek herkesle konuşmuştu, neler yapılabilir neler yapılamaz diye enine boyuna tartışmıştı artık birçok yetkilinin buradan haberi vardı, var olan sorundan, öğrencilerden ve öğretmenden. Dışarıdan da çok net gözüktüğü gibi okulun yenilenmeye değil yeniden yapılanmaya ihtiyacı vardı. Dökülen dört duvara çok eski bir çatı koymuşlardı. Camlar ve kapı içler acısı haldeydi. Duvarlar dökülüyordu neredeyse. Yaz tatili bekleniyordu sözde. Ya da gerçekten öyleydi bilmiyordum. Yeniden bir yapılanma için eğitimi aksatmamak adına... Hani sanki bu haliyle çok güzel bir eğitim yuvasıymış gibi. İşin sonucunda yetkililerin yarın geleceğini bilerek biz bir gün önceden uğramak istemiştik. Biraz da benim ısrarımla. Nöbetten çıktığım sabahın devamındaydık. Öğlen saatlerindeyken birkaç saat uykunun ardından çıkmıştık evden. Evden... Bu gece çok mühim misafirleri ağırlayacak evden.

Vardığımız kapıyı iter miyiz, çalar mıyız ikileminde kalırken pencerenin ötesinden birkaç çocuk sesi geldi. Biz onları göremeden onlar bizi gördüler. Önce biraz gürültü çıktı sonra pencerenin önüne koştular. Bu zamanda hiç kalmadığını düşündüğüm mavi önlüklü çocukları gördüm. Ben giymiştim. Fetih de muhtemelen giymişti ama yeni nesilde

ilk kez görüyordum. Meraklı gözlere odaklanamadan önümüzdeki ç...
kapı açıldı ve dün gördüğüm halinden daha iyi olan öğretmenle...
göze geldik.

Gülümsedi, önce bana baktı sonra Fetih'e. "Hoş geldiniz," dedi...
elini ilk bana uzattı. Sesi dünkü kadar olmasa bile hâlâ kötüydü. "Mer-
haba," dedim. Ellerimiz ayrıldığında aynı el Fetih'e uzandı ve bu ke...
ismini de söyledi.

"Gülsüm ben."

Uzatılan el Fetih tarafından kendini tanıtarak sıkıldı ve Fetih, "Mü-
dür burada mı?" diye sordu. Direkt yetkili kişiyle konuşmak istedi ama
aldığımız cevap beklediğimiz gibi değildi.

"Evet, şu an tam karşınızda."

Aklıma mutlak bir ikinci kişi geldiğinde etrafa bakındım bir an.
Ben çözemeden kendisi söyledi zaten. "Müdür de benim öğretmen de."
Okulun içini gösterdi. "Hademe de. Tek yetkili benim. Başka öğretme-
nimiz de yok."

Tamam okulun küçük olduğu her halinden belliydi ama bir sınıf ve
bir müdür bekliyordum. En azından müdür yetkisinde herhangi biri ya
da bir öğretmenin okulun temizlik işine kadar bakabileceğini hiç hesap-
lamamıştım. Fetih, oflarcasına bir nefes verdi, "Tek başına," diye yine-
ledi. Aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyordum. Hani kuş uçmaz
kervan geçmez yerde tek başına bir öğretmen. Başka da kimse de yok.
Hani Zeliha... Hani yükselen tansiyon... Hani akıl tutulması...

"Tek başına." Geri çekildi ve geçmemiz için yol verdi. "Daha fazla
kapı önünde beklemeyin. Bu sabah beni erkenden kaç kişi aradı saya-
madım bile. Teşekkürler, mahcubiyetler, planlar, programlar, yardım-
lar... Sesimizi duyurabilsek güzel ülkeyiz aslında. Gereken şeylerin ya-
pılması için müthiş bir beraberlik ama sesimizi duyurana kadar her gün
çile, her şey eziyet. Duyulmazsan görünmezsin. Bağırmak gerekir. Bir
de biz devlete bağlı çalışanlar, işimiz daha da çıkmaz... Sosyal medyadan
çırpınma hakkımız pek yok. Hele de biz öğretmenlerin. Hani her şey-
de sahiden bir hayır var galiba, hastalanmasam bir sonraki adımım ne
olurdu bilmiyorum."

Hani açık alandan kapalı bir alana girince ısınırdı ya insan kışın, ne
kadar çok üşüdüğünü o an anlardı bir kez daha ama bu olmadı. Birkaç

...rane kapı vardı, biz içinde öğrencilerin olduğu kapının önünde durduk.
"Yarın sabah erkenden geleceklermiş yetkililer, tekrardan teşekkür ederim."

Bir şey söyleyemedim. Ben teşekkür edilecek bir şey göremedim aksine utandım. Hani bir yerlerde bazı insanların verdiği çabadan ve eşitsizlikten. Eğitimde eşitsizlik. Sağlıkta eşitsizlikle kıyaslanamaz gibi geldi o an bana. Okuduğum okullar geldi gözümün önüne sonra bana açılan kapıdan gözüken sınıf. Yerin bir kısmında halı seriliydi. Bu bana anasınıfı ortamını hatırlatmadı. Öyle güzel ya da renkli bir ortam yoktu. Her şeye rağmen duvarlar süslenmeye çalışılmıştı ama sıvası akan yerler gizlenememişti. Bir avuçtan fazla gözleri parıl parıl parlayan küçük mavi önlüklü çocuklar hepsi montlarıyla oturmuştu. Bazılarında atkı ve eldiven bile vardı, masaların üzerinde defterler ve açılmaktan küçücük kalmış kalemler, küçük silgiler, dağınık saçlar, mavi önlüğün altına giyilmiş kalın pantolonlar, kış için asla uygun olmayan ayakkabılar, yedikleri yemekle ağızlarının kenarları hafifçe lekelenmiş olan yüzler, oturdukları yere küçük gelen boyları, bizi merakla dikilmiş ve sessizce izleyen bakışlar, arada birbirlerine attıkları kaçamak laflar, dürtmeler, öksürmeler ve dahası.

Hepsi aniden ayağa kalktı ama öğretmenlerinin ikazıyla geri oturdular. Hangisiyle göz bağı kursam utanıp gözlerini kaçırması çok kısa sürüyordu. Orta yerde sanırım devamlı tıkanan bir soba vardı. Biraz daha sıcaktı burası ama kaldıkça üşümemek imkânsızdı. Fetih'le ellerimiz ayrıldı ve o önce beni yönlendirdi sınıfa, ardımdan o girdi ve kapıyı hemen kapattı. Kara tahtası vardı. Görmeyeli uzunca bir zaman olmuştu onu da.

"Size bu sabah bahsettiğim doktor ve mimar misafirlerimiz geldi, hadi selamlayın misafirlerimizi." Önce atkımı bir şal gibi açtım sonra eldivenlerimi çıkardım. İstanbul Türkçesinin bölge ağzıyla bezenmiş halini duyduk. "Hoş geldiiiniiiiz." Belliydi. Daha önce prova yapılmıştı. Fetih'in sesi benden daha gür çıktı, o tutulmuşluğumu üzerimden atamadım hoş bulduk derken bile. Her şey o kadar gerçekçiydi ki suratıma bir tokat yemiş gibi sarsılmıştım. Bana bakamıyor göz kaçırıyorlar demiştim ama onlar o kadar cesur olsa da ben olamazdım.

"Şimdi birbirinizle konuşmadan size verdiğim ödeve devam edin sonra sırayla bakacağım." Orta yerlerden bir ses yükseldi.

"Örtmenim açacakla kalemi açayım mı?"

Bir an ne dediğini anlamadım, elindeki kalemtıraşı görmeyem layamazdım da. Onunla beraber bunu yapmak isteyenler artınca öğre menin gözü çöpe kaydı.

"Sırayla Elif," dedi uyarıcı bir tınıyla. "Biri dönmeden diğeri ka masın. Orada toplandığınızı görmeyeyim."

Bunu der demez biri fırladı önümüzden. Kendisi gibi kalemi de k çüktü. Bilseydik elimiz dolu gelirdik ama yanımda bir tane bile kale yoktu. Fetih'le göz göze geldik. O da çöpün kenarında kalemini açan Elif'e bakıyordu. O ne düşünüyor tam olarak bilmesem de ne kada yakındı düşündüklerimiz birbirine görebiliyorduk.

"Okulun yeniden inşası düşünülüyor, o zamana kadar da en yakın köyde bir sınıfın bize verileceğinden bahsedildi ama hiçbir velinin bu koşullarda çocuğunu götürebileceğini sanmıyorum. Yarın geldiklerinde konuşacağız bunları ama..."

"Halledeceğiz onu bir şekilde, konuştuk bu durumu aklınız kalmasın," dedi Fetih. Ben her ayrıntıyı sormamıştım, gerçi bu kadar ayrıntı gerektirecek bir durumun olduğunu da bilmiyordum. "Elbet bir hal çaresi bulunacak, başka yolu yok." Kâğıtla aralarında sıfır mesafe bırakan çocukları izliyordum sessizce ve her seferinde küçülmüş kalemlerine bakıyordum öylece. Yaşadıkları köyün adını almış okullarında her şeye rağmen bir şeyler yapmaya çalışıyorlardı. Belki de bunu normal sanıyorlardı. Bu köyün ötesindeki artık lüks olarak sayacağım hayattan bihaber çabalıyorlardı. Küçük kalemleriyle.

"Yani siz anlarsınız diye düşünüyorum, okulun yeniden yapımı ne kadar sürer tahmininizce?"

Fetih; dönen arkadaşıyla kalemini açmaya kalkan bir kız öğrenciyi eliyle durdurduğunda herkesin gözleri onlara dikildi. Kız bir adım geri çekilirken yanında çok ama çok uzun kalan adama bir bayrağa bakarcasına bakıyordu. Fetih, kimsenin fark etmediği ayrıntıya doğru eğildi, yazlık ve bağcıklı ayakkabının açılan bağcığını bağladı. Diz çöktüğü yerden doğrulmadan önce küçük kıza bir kez göz kırpıp beni de kendiyle beraber gülümsetti. Kız koşar adım Fetih'ten uzaklaşırken, "Normal süresinden daha da kısa sürecek," dedi Fetih.

"Validen gerekli izinleri almaya çalışıyoruz, okulun yapımını eşimle gönüllü olarak üstleneceğiz."

Üstleneceğiz. Kim? Biz. Kim? Benimle Fetih. Nerede, ne zaman? Öğretmenden ne eksik ne fazla bir şaşkınlıkla Fetih'e baktım. Öyle mi yapacaktık? Ben bilmiyordum. Tam da şu an öğreniyordum.

Ne öğretmen ne de ben konuşabildim. Fetih, bir ara bana bakıp göz kırptı.

"Olur mu olmaz mı, mümkün mü değil mi diye düşünüyordum buraya gelmeden hemen önce ve olumlu bir dönüş aldım yetkililerden. Prosedürleri tamamlayalım hemen kolları sıvayacağız."

Herhalde hiçbir şey benim, bu kadar eksik içinde yüzümü güldüremezdi. Hemen alıcı bir gözle baktım az önceye kadar büyük bir umutsuzlukla baktığım duvarlara. "Alan kullanılmamış olsa da büyük ve yeterli. Arsanın büyük bir kısmı MEB'e ait. Daha kullanışlı, okul ortamını yaşatacak, hiçbir şeyden mahrum kalınmayacak güzel bir yapı. Öğrencilerin ve sizin istekleriniz göz önünde bulundurulacak, her mevsime uygun bir yer." Bunları söylerken etrafı gösteriyordu. Kafamda öyle şeyler canlanıyordu ki başarılı bir mimarın ve onun zevkli mi zevkli eşinin elinden çıkmış, tüm kötü koşulları unutturacak, ülkenin sınırından bile parıldayacak, herkesler tarafından imrenilecek, paylaşılacak yeni neslin de ötesinde dört dörtlük bir eğitim yuvası.

Duvarlara baktım. Bence ben seçebilirdim hangi renge boyanacağını. Sonuçta bunu bana Fetih söylemişti. Beraber boyarız demişti. Hangi renge istersem. Öyle değil mi? Ellerimi çırpmak istedim ama çocukların dikkatleri dağılmasın diye durdum. Öğretmen, "Buyurun çay ikram edeyim size, sabah velilerim katmer yapıp getirmişti," dedi. Fetih'le aynı anda cevap verdik. Ben yok dedim, o hemen kabul etti. Öğretmen kapıya doğru ilerlerken Fetih'e doğru fısıldadım. "Zahmet ettirmeseydik!"

"Her ikram her yerde reddedilmez. Ayıp," dedi ama o. Öğretmenin peşinden küçük bir odaya girdik. Bir tane dolap vardı, bir küçük demlik bir tüp. O an anladım ne demek istediğini, bu ikramı reddetmek onlar için bir bardak çayımızı bile içmek istemediler anlamına gelecekti belki de. Bir köşeye oturduk, "Cam bardağım maalesef bir tane var, çocuklar çok sık kırıyorlar diye bu bardaklardan getirdi en son velilerim," dedi öğretmen.

Fetih, "Hiç önemi yok," derken metal bardağı kendi önüne alıp cam bardağı bana uzattı.

"Çok teşekkür ederim, ellerinize sağlık," dedim ve bardağı üşüyen avuçiçlerime bastırdım. Bir an hepimiz sustuk. Sonra dayanamayıp "Biz aslında biraz kırtasiye ve kışlık yardımı da yapmak isteriz, çocuklara. Eğer ki veliler de kabul ederlerse..."

"Memnuniyetle karşılarlar Efsun Hanım," dedi burukça gülümseyerek. Bu zaten gurur yapılacak bir şey değildi ama yine de sormak istedim.

"Hiç yardım eden olmuyor mu? Yani ne bileyim mont, bot vesaire."

"Oluyor aslında yılda bir kere falan ama işte genelde birkaç numara küçük alıyorlar, yarın yine kendi ayakkabılarıyla geliyorlar."

"Neden ki?" diye sordum şaşkınca.

"Kardeşleri var," dedi öğretmen. Şaşkınlığım üzüntüye dönüştü. Fetih'e çevirdim gözlerimi. Başını eğip ellerini izledi. Hiçbir şey söylemedik. "Ben de ilk geldiğimde bunlara hiç alışamayacağımı sandım, anlıyorum şu anki hislerinizi ama bir yerden sonra kabullendim. Yani bizim yaşadığımız bir dünya var, bir de burada hayatın öteki yüzü."

"Kardeş sayılarını öğrenirsek onlara da alırım ben," diyebildim. Buna maddi gücüm yeterdi. Ne kadar çözüm olurdu bilmiyordum ama en azından bir kış çözüm sunulurdu.

"Yani tabii isterseniz, muhtarla da iletişime geçip size verebilirim bu bilgileri. Tüm velilerim adına size de çok teşekkür ederim," dedi. Kaşlarım bükülmüştü, Fetih ortalığa baktı. O da bir şeyler düşünüp planlıyordu. Buradan çıkarken öğretmenin elini sıktığında *elimizden gelenin fazlasını yapacağız* dediğinde anlamıştım. Bir de muhtarın numarasını almıştı. Çayımızı içtik, bir parça katmer yedim, çocuklara son kez selam verdik ve çıktık okuldan.

Fetih, içini rahat tut, dedi yoldayken bana. Her şeyi halledeceğiz. O diyorsa vardı bir bildiği.

Ben, bazı anlarda insanların kullandıkları eşyaların üslup yerine geçtiğini düşünürdüm. Mesela tam da şu an nereden çıktığını bilmediğim ve sanırım kenarları gerçekten altın kaplamalı olan yemek takımına bakıyorken içimden geçenlerin haddi hesabı yoktu. Mesela bu masanın verdiği bir mesaj vardı, hatta bir siyasi görüş, bir boy gösterisi ve daha fazlası. Gösterişi odaya girilir girilmez fark edilen masada her şey o ka-

...dar abartıydı ki rahat bir yemek yemenin yanında konuşulacak ve dikkat çekecek olan şeyler başkaydı. Yemeklerin lezzetinden önce masanın şaşaası konuşulurdu.

Zühre Karadere tabiri caizse şov yapıyordu. Hani bir hiyerarşinin, saltanatın ya da üstünlüğün anlatıldığı bir tema vardı. Giyimi kuşamı, tabağı çanağı. Kısacası her şeyi. Fetih'in bir gece baş başa konuştuğu aile bireyleri, gelecek olan misafirleri karşılamak için elbirliğiyle hazırlık yapıyorlardı.

"Hiçbir şey," dedi otoriter bir sesle. "Asla ama asla gecikmeyecek, eksik gelmeyecek, soğuk olmayacak. Bir aksilik çıkarsa-" Bir makineyle konuşur gibi olan tavrını ben böldüm.

"İnsanlık hali deriz, kimse de ayıplamaz merak etmeyin."

Bana bakmaya tenezzül bile etmedi, gelen yemekleri kendisi yerleştiriyordu. "Benim evimde, benim himayem altında misafir böyle ağırlanır," dedi tam da tahmin ettiğim gibi. "İzle ve öğren bana laf yetiştireceğine. Gün gelir senin yapman gerekirse rezil etme bizi. Sizden gelecek olan ayıplamaz ama bizden gelecek olan bize yakışır bir ağırlama bekler. Bu evin," dedi ve durdu, bir an küçük düşürücü bir bakış attı bana. Yanlışım yoksa gelinlik dersi veriyordu. "Bu ailenin, bu soyadının bir ağırlığı var. Kurulacak sofrayı geçiştiremezsin. Her şeyi dört dörtlük yapacaksın ki gelecek olan misafir de nereye geldiğini unutmasın. Bilincinde olsun." Tırnaklarını birkaç kez masaya vurdu. "Bu sofra her önüne gelene kurulmaz. Bir kere oturan da kimin masasına oturduğunu kolay kolay unutmaz."

Tam da tahmin ettiğim bir gövde gösterisiydi. Gelecek olanların gözüne sokarak kendilerini oturdukları masada çok kıymetli hissetmelerini sağlayacaktı. Kıymet misafirden değil, bu masaya oturmaya hak kazanıştan gelecekti. Tabakları işaret ettim.

"Tabii ben de altın işlemeli tabaktan yemek yesem unutmam bir daha ama gerek yoktu böyle bir görmemişliğe. İnanın gelenler yeterince görmüş geçirmiş kişiler ama siz derseniz ki görmek isteyen benim-"

"Haddinden fazla cüretkâr konuşuyorsun yapma, laf cambazlığına soyunma. Bu gece yediğin her lokma zor geçer boğazından."

Kabul, açık seçik bir tehdidi beklemiyordum ve Zühre Karadere'yle bir süredir neredeyse hiç muhatap olmuyordum. Oğluyla başlayan gönül ilişkisi sanırım beni ondan uzak tutup formdan düşürmüştü.

"Beni tam olarak neyle tehdit ediyorsunuz?"

Benim hazırladığım zeytinyağlı yemekleri neredeyse masa[illegible] koymayacaktı. Tabakları öyle bir yere yerleştirdi ki her an kendi[illegible]riyle kalkıp gideceklerdi. Odadaki diğer çalışanlar da bizi dinliyor[illegible] her ne kadar işleriyle ilgilenseler de.

"Ama neyse ki bir kulağımdan bile girmeyecek şeyler. Bu ge[illegible]den bir mum performansı bekliyorum Zühre Hanım." Herkes b[illegible] duracak gibi oldu. Göz göze kaldık. "Fetih'in de olduğu bir masada [illegible] beklenemez. Gecenin sonunda tüm emekleriniz ve sükûnetiniz için [illegible] mutlaka teşekkür edeceğim."

Odadaki üç kişiyi aniden, "Çıkın siz," diyerek kovdu. Halbuki he[illegible]sinin eli doluydu. "Hadi!" diye tekrar etti. İtiraz kabul görmeyen se[illegible] herkes elindeki işi olduğu yere bıraktı ve son kez bana bakıp geniş [illegible]lonun kapısını açtı ve çıktı. Genelde beni insanların yanında haşlama[illegible] tercih ederdi. Ne yapacak da bunu istedi diye düşündüm bir an.

"Sen beni oğlumla mı tehdit ediyorsun?"

"Estağfurullah. Benimki sadece ikaz, tamamen iyi niyet."

"Hiç utanmıyorsun değil mi?" diye sordu. Canımı yakacaktı.

"Tam olarak neyden Zühre Hanım? Kaldı ki şimdi bu odada utanç yarıştırsak siz beni ezer geçersiniz."

"Ben senin yerinde olsam elin yabancısını, kocamın ailesinin önüne ailem diye çıkarmazdım. Böyle yaparak bu kızın arkası var demiyoruz, o kadar kimi kimsesi yok ki arkadaşının anne babasını getiriyor soframıza diye üzülüyoruz. Bize neyi kanıtlamaya çalışıyorsun Efsun? Sevildiğini kollandığını mı? Bak bu beğenmediğin sofra da sana üzüldüğümüz için kuruldu. Düşünüp taşındık, rezil olmasın, kendini küçük görmesin diye bu kadar uğraştık. Bir de bize kötü dersin ama ben senin yerinde olsam anne babasızlıktan değil bu yaptığımdan utan-"

Kelimeler sahibine benzer. Öldürür, kasteder, katleder.

Kalbim bir kapana sıkışmış gibi ağrıdı. Kapı ansızın açıldığında Fetih'i ve Zeliha'yı gördüm. Zühre'nin açılan ağzı geri kapandı Fetih'in sesiyle.

"Emir varmış, ara arkadaşını insinler," dedi ve annesini fark etti. Sofraya yeniden baktım. Ben kimseye bir şey kanıtlamaya çalışmıyordum. Zühre Karadere az önceye kadar zehrini üzerime boşaltmamış gibi gülümsedi.

"Olmuş mu Fetih? Misafirlerimize layığıyla bir sofra hazırlamış mıyız?" Sesindeki iğneleme fark ediliyordu.

"Daha iyisi olabilirdi," dedi Fetih, keşke söylemeseydi. Altta kalmış masa örtüsünü sıktım. Onları annem babam olarak sunmuyordum ki ortaya ben?

"Bir dahakine artık. Efsun yine çağırır yine hazırlarız. İşimiz ne soruçta?" dedi ve geçip gitti yanımızdan. Fetih arkasından, "Aynen öyle," dedi. Zühre, duydu mu duymadı mı bilmiyordum. "Başka işin var sanki," diye ekledi ve yanımdaki sandalyeye oturdu. Silkelenmeye çalıştım, gülümsemek için çabaladım.

"İyi misin?"

"İyiyim."

"Bir şey mi söyledi o sana?"

Keşke bir şey söylemiş olsaydı. Yalnızca tek bir şey. Burcu'ya mesaj attım ve onlara baktım. "Bir şey yok. Sofrasını övüp durdu işte, bakın altından tabağımız bile var."

Midem bulandı o tabaklara bakarken. "Gösterişin yıkılmayan kalesi Zühre Karadere," dedi Zeliha. Bu masaya bakan aksini düşünmezdi bile. Zeliha, her şeyin dört dörtlük olması için çabalıyordu. Annesiyle aynı temele dayanmıyordu bu çabası.

Masada birkaç şeyin yerini değiştirdi, "Yemekleri bir tadar mısın Efsun abla," dedi stresle. Karşımdaki iki kardeş de çok gergindi. "Acı olmasın diye bin kere söyledim ama bu evin acı olmayan yemeğine bile kaşık kaşık isot giriyor. Aşağıda ayılıp bayılacaktım, en son isot kavanozunu sakladım."

Söyledikleri Fetih'i direkt dikleştirdi. "Acı mı yaptılar?" dedi hemen ve bir çatala uzandı. İlk önüne gelen yemeğin tadına baktı ve kardeşine de uzattı. İkisi de meraklı ve irice açtıkları gözleriyle bir sonuca ulaşmaya çalışırken Fetih, "Değil gibi," dedi.

"Bence de ama..." Çatalı dudağına bastırdı. "Ya bize öyle geliyorsa? Hani dil tomurcukları alışır ya. Efsun abla da baksın o anlar." Aynı çatal bu kez bana uzatılınca hemen aldım, vereceğim tepki belliydi. Dilim damağım yanmış gibi çenemi sıkarken elimle ağzımı yelledim. Acı değildi. Belki aylar önceki Efsun'a biraz acı gelirdi ama şimdiki Efsun'a normal geliyordu.

"Hassiktir," dedi Fetih. Bana su doldurmaya girişti hemen. "Yal... elli kere uyardım ama," diye de isyan etti Zeliha, bana uzatılan suyu ya... vaş çekimde alırken elime. "Ay ne kadar da acı bir ezme," Sesimdeki... fark edilirdi halbuki ama karşımdaki iki kişi kendini ağzımdan çıkan... doğruluğuna inandırmıştı. "Yandım yandım..." Sudan bir yudum aldı... sonra ezmeden biraz daha. "Ne kadar da acı bir ezme..."

İlk önce Fetih anladı, omuzları düştü ve gözleri bayık bayık bana bakttı, "Komik misin?" diye sordu. Yüzündeki ifade... O sinir ama biraz da rahatlayış. Başımı salladım. Annesinin söylediklerinden kurtulmam gerekiyordu Meltem teyzeler gelmeden.

"Şaka mıydı?"

"Hiç anlamıyorsunuz şakadan komiklikten. Gülsenize biraz."

Fetih, tepkisizce beni izlerken Zeliha üzerime doğru yürümeye başladı. Ellerim kendimi korumak için havalandı istemsizce ama elleri karnıma doğru atıldı. Aniden gıdıklanmaya başladığımda iki büklüm oldum sandalyede.

"Gülmek mi istiyorsun?" diye sordu dört bir yandan elleriyle beni gıdıklarken.

"Zeliha ha..." Sandalyeden aşağı düşecek gibi oldum diğer taraftan da gıdıklayıp dengeledi. "Hayır, Zeliha dur!" Elim Fetih'e doğru uzandı beni kurtarsın diye. Bir taraftan gülüp diğer taraftan kendimi yere atarak kurtulmaya çalışıyordum. Elimden tuttu ve kalktı yerinden ben de kalkmaya çalıştım ama geri itti beni. Sanırım elimi dosta değil düşmana uzatmıştım. Kardeşi beni delicesine gıdıklarken onu dibimde hissettim, kendimi yere atma çabamı başımdan tutarak tamamen sonlandırdı. Ellerinin altında bir balık gibi çırpınırken yüzümü avuçlayan kişi gıdıklanmamdan doğan gülüşlerimi acı dolu bir çığlığa dönüştürdü.

Bu gecenin ilk lokması Fetih tarafından iki üç gündür rahat bıraktığı elmacıkkemiğimden alındı. Geriye solan gülüşlerim acı dolu çığlığım kaldı.

Bir tören havası estiren kapıdaki duruşumuzun başını Osman Bey alıyordu. Ardından Zühre ve devamında biz. Garipür yaş sıralamasına bile uyuyordu sıralama. En sonda Kürşat vardı mesela. Tabii bu sıralama açılan kapı ve gördüğüm insanlarla bozuldu. Öne çıkma ihtiyacı

hissettim ve, "Hoş geldiniz," diyen ben oldum. Hemen ardımdan Fetih. Ellerindeki torbayı aldım sonra eller öpüldü. Burcu'nun bir adım uzakta kalarak sadece izleyişine ben de tam olarak Meltem teyze Zühre Karadere'yle yüz yüze kalınca dahil oldum.

Zühre Karadere'nin yüzünde sahte de olsa bir maske vardı. En azından İlbey amcayla tokalaşırken gülümsüyordu ama bilmem neden ne zaman ki Meltem teyzeyle denk geldiler o ifadesi sekteye uğradı. Tamamen bozulmadı ama bir an gözü ellerine kaydı. Birbirine tutunan ellerine. Bir şey mi oldu telaşesiyle ben de baktım ama absürt bir şey görünmüyordu. Asıl olay bakışlardaydı. İlbey amcadan çok uzaktı eşinin gözleri. Buraya gelişi, gözüne kestirdiği kişi... Bir şeyler söylendi, herkes tanıştı. Hoş geldinizler, hoş bulduklar havada uçuştu. Diken üstünde herkese aynı anda bakmaktan tek bir şeye odaklanamadım. Hiçbir şeyi kaçırmayayım derken belki de çoğu şeyi kaçırdım. Bilmiyordum.

Öyle ya da böyle benim yazmam gerekse, "Geldiler,herkes hoş geldi ve hoş buldu. Sonra da bitti," diye anlatacağım birkaç dakika yaşadık. Ne iyi hissettim kendimi ne de kötü. Bu eve ilk kez benim için birileri girdi ve kapıda karşılandılar. Kötü bir şey olur mu gerginliğiyle sadece bakınıp durdum. Neyse ki kıştı, hava günlük güneşlik değildi de bu gergin dakikaların sonu merdivenlerde bitti. Fetih'in elini belimde hissederken en arkadan ilerlemeye başladık. Geniş salona geçtik ve direkt olarak hazırlanmış sofraya oturduk. Her şey ya sahiden çok hızlı ilerliyordu ya da ben takip edemiyordum. Geriden geliyor yetişmek için hızlanıyor, hızlandıkça kendi çabamın içinde kavruluyordum. Öyle ki bir an bir yerlere çarptım, Fetih'e tutundum. Burcu bir şeyler söyledi, Zeliha'ya gülümsedim. Kürşat'ı ilk kez bu kadar ciddi gördüm. Genelde huysuz olurdu ama bu sefer ciddiydi, oturmasına kalkmasına bile dikkat ediyordu. Osman Bey desem sanki on yıllık tanıdığını ağırlıyordu sofrada. Zühre Karadere maskesini takmıştı. Meltem teyze masada en çok Zühre'ye bakıyordu, bazen de bana.

Önce her şey çok normal başladı. Yemeklerden, hava durumundan, yolculuktan, memleketten, Kanada'dan, çocuklardan, işten güçten konuşuldu. O kadar normal davrandı ki iki taraf bu sanki ilk görüşmeleri değildi. Böyle oldukça yavaş yavaş ben de rahatladım. Biraz yemekler yendi, Kürşat sofradan kalkıp ödevini yapmak için aramızdan ayrılma-

dan önce onunla sohbet edildi ve gariptir Burcu'yla anlaştılar. [illegible]
dan kalmak üzere olduğu Tarih dersinin ödevine son kez Burcu [illegible]
caktı. Numarasını vermişti son halini atması için.

Sonra Zeliha'yla konuştular. Burcu öğretmen adayı olarak [illegible]
Zeliha'nın utancı diş kamaştırıcıydı. Tam olarak öyle değil henüz [illegible]
hazırlanıyorum demişti. Ama ne zaman ki İlbey amca ben eğitim[illegible]
gözünden tanırım diyerek bir motivasyon verdi gözlerinin içi parladı[illegible]
Dolu dolu konuştu iki eğitimciyle Zeliha. Biz sadece dinleyici kaldık [illegible]
öyle bir gururlandım ki bu haline...

Sandım ki bu böyle sürecek. Kimse kimseye bulaşmayacak, bu ge[illegible]
olaysız bitecek. Dört dörtlük ağırlanıyordu herkes, Zühre Karadere ne[illegible]
nasıl istediyse harfiyen uygulanıyordu. Konu konuyu açtı, havalardan
birkaç kez konuşuldu. Hani normali buydu ya konuşacak bir şey bula-
mazsak hava durumuna bağlardık. Keşke böyle de sürseydi ama kendi-
mi kandırıyordum.

"Efsun," dedi Osman Bey aniden. "Rahatsızlığınızdan bahsetti."
Ben değil oğlu bahsetmişti muhtemelen ama o an benim bahsetmem
daha uygundu şartlara göre. "Geçmiş olsun, iyi misiniz, her şey yolun-
dadır inşallah."

Fetih'in kaşla göz arasında tabağıma koyduğu tepsi kebabını çatalı-
mın ucuyla ittim. İki türlü yapılırdı, biri patlıcanla diğeri sadece etle.
İkincisini tercih etmişlerdi ve eşeleye eşeleye yiyeceğim bir şey yoktu.
Patlıcanlarını ayırıp yerdim ama etin neresini ayıracaktım ki? Yaptığımı
fark eden Fetih köşeden ortaya tekrar itti.

Ben ne yapacaktım bu adamın etçilliğiyle ve herkese zorla et yedir-
me çabasıyla?

"Şükür," dedi İlbey amca. "Bir badireydi atlattık."

"... sayılır," diye tamamladı Meltem teyze. Sanki benim yaptığımı
biliyor gibi masada Fetih'le beraber zeytinyağlıları yiyen tek kişiydi. Os-
man Bey'e tahminimce yasaklıydı. Fetih'in halasının geldiği gün bunlar
yaşanmıştı, kadın gitmişti durum hâlâ aynıydı.

"Düğüne de bu yüzden katılamadınız galiba," diye girdi hemen
Zühre sohbete. İki gün önce Meltem teyzeye bahsettiğim o canavarla
göz göze gelmemek için ona bakmıyordum, son söylediklerini düşün-
memeye çalışıyordum.

"Öyle oldu," dedi Meltem teyze. "Düğün de aceleye gelince... Ki bir katılabilseydik bu kadar aceleye de gelmezdi. Şey gibi oldu biraz..." Parmak uçlarını düşünür gibi birbirine sürttü. "Yangından mal kaçırır gibi. Alelacele."

Zühre Karadere başını salladı gülümseyerek sonra aniden bize baktı. Bana ve oğluna. "Alın bizden de o kadar. Çok söyledik, çok uyardık ama engel olamadık. Ne aceleleri varsa biz de çözemedik."

Bu durumdan kendisi de memnuniyetsizdi. En azından öyle gözüküyordu. Halbuki onun derdi kararın erken oluşundan değil kararın kendisiydi. Fetih, masanın üzerinde duran elimi tutup hafifçe kaldırdı. Çok sakindi ve yapıcıydı. Her şeyi tatlı dille halletmeye yemin etmişti sanki.

"Biz o şekilde uygun gördük diyelim." Sesi yumuşaktı, hani bu konuyu uzatmama amacıyla kapatmak istiyordu. Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım sadece. Gerçekten verilecek dolu dolu bir cevap yoktu ortada. Geçmiş hakkında konuşulacaksa kuracağımız cümleler de uzun değildi. Evlenmiştik ve bitmişti. İlerisi yoktu.

"O işler öyle olmuyor demiştik ya evlat." İlbey amca ellerimize baktı, hatta gözlerini dikti de ben öyle rahatsız olup ayırdım. Hani burada fevrice ve şov yaparcasına davranmak istemiyordum. Her ne kadar elim o amaçla tutulmasa da. "Ki bunu siz bizden iyi bilirsiniz. Bu ülkede en örfüne âdetine bağlı kalmayı başarmış toplum halbuki tam da burası. Biz uygun gördük bir açıklama mı?"

Bizi hedefinden çıkardı masanın başında oturan Osman Bey'e baktı. "Hadi onlar genç, toyluğuna verelim. Biz de yoktuk malum sebeplerden ötürü. İş büyüklere kalıyor yani size. Yolu yordamı bu muydu Osman Bey? Sizin de kızınız var, öyle değerlendirin. Her şey oldu bittiye gelmiş."

Kimseden çıt çıkmıyordu. Kim konuşuyorsa geriye kalanlar ona bakıyordu pürdikkat. Sorunun muhatabı derince soluklandı, "Değildi tabii," dedi. Olayların ne kadar karman çorman olduğunu bilmiyordu kimse, tabii açıklayamıyorlardı da. Kimse diyemiyordu Efsun aslında bu evi bastı. Silah çekti. Biz de kızımızı zorla evlendiriyorduk. Oğlumuz da delirmenin kıyısına geldi. O dönem savaş meydanından farksızdı buralar. "Ama olan da oldu. Tek diyeceğim hiçbir şeyi eksik olmadı gelinimizin. Dört dörtlük bir düğünle anlı şanlı evlendi. Hızlı oldu ama eksiksiz oldu."

Bu cümleleri bekliyormuş gibi düğün günü aklıma geldi. İlk
giren de bu cümleyi söyleyen de aynı kişiydi. Sanki ikimiz de
düşünüyorduk zira döndü ve bana baktı. Ben her şeyi harfiyen
yordum, peki ya o? Hiçbir zaman gelinim olmayacaksın demişti
söylediği gelinimiz kelimesinin aksine. Ve daha neler neler...
zehrini atan oydu. Ne kadar göz göze kaldık bilmiyorum ona nasıl
tığımı bilmediğim gibi. Sadece kaçıp gitti bakışları benden.

Ben bir kapalı kutuydum. Kapağım kapalıydı yeni şeyler eklenir
eskiler çıkıp gitmiyordu o kutudan. Sadece altta kalıyordu. Ben o
tuydum. İçimde ne var ne yok ne kadar altta kalırsa kalsın biliyordum.
Unutmuyordum da. Her şey bende bir yüktü. Unutmam ne mümkündü.

"Tabii," dedi Burcu neredeyse alayla. Ne ben ne de Fetih bu-
rin arasına girmeye niyetliydik. Resmen uslu duruyorduk. Eskiden ol-
aylar önce olsa muhtemelen burada sadece o kişilerin anlayacağı ima-
yaparak bu masayı daha çekilmez bir hale getiriyor olurdum. Zaten Şa-
fak sayıyor olduğumdan kalan günleri hâlâ içimde tükenmek bilmeyen
bir kinle devam ettiriyordum. Zaten az kaldı, bana ne yaptıklarını bil-
sinler unutmasınlar diye devamlı enselerinden fısıldıyordum ama her
şey şu an o kadar uzaktı ki o duruma. Aksine burada İlbey amca ve
Meltem teyzenin aklı kalmasın diye çabalayan bir kadına dönüşmüş-
tüm. Şafak da yoktu. Sadece Fetih vardı. Yoksa ne mümkündü Osman
Karadere'nin yüzüne doğru gelininiz mi, diye sormamak?

Velhasıl benimle Fetih'in sakinliğine biliyordum ki Burcu uymazdı.
"Bir aşirete uygun bir düğündü. Çok kalabalık oldukları için düğün de
öyleydi. Sanırım eksiksiz anlayışı bu ama tabii biz isterdik bir düğün
de İzmir'de kız tarafının memleketinde yapılsın. Bizim örf âdetlerimize
göre. Eksiksiz anlayışımıza göre."

Bambaşka bir konuyu açtı ya da fark etmeden yarayı. Bilinçsizce. Ne
o ne de ailesi bu istek karşısında gelecek tepkiyi bekliyordu. Sessizliğim
sağ tarafımdan gelen bir kurşunla genişledi, büyümedi aksine daha çok
yer kapladı.

"Bizim yaptığımız düğüne bir masa insan ancak geldi. İzmir'de ya-
pılsa katılacak kimse var mıydı ki?" dedi Zühre Karadere. Aniden, bek-
lemediğim bir anda. Donup kaldım, bu denli bir kalabalıkta aklınca
gizli saklı yaptığı imayı neredeyse herkes anlamıştı. Bir saldırının ilk

kurşunu sıkıldı, ölümcül hissettirdi o an. Ben daha cümleyi kafamın içinde oturtamadan savunma başladı bile.

"Elbette vardı!" diye yükseldi Meltem teyze. Evet yükseldi. Masada ilk kez bir ses yükseldi. Tereddütsüz, hırçınca. "Ne sanıyorsunuz? On beş gün içinde kendi çevrenizle yaptığınız basit, akraba buluşmasından ibaret bir düğüne Türkiye'nin diğer ucundan insanlar alelacele katılamadı diye kimsenin olmadığını mı? Bu nasıl bir düşünce? Bu şekilde mi kandırıyorsunuz kendinizi?"

O an payıma Burcu düştü nedensiz. Aklımaysa onun yanında yaptığım birkaç telefon görüşmesi. Suna annemin yakınlarını arayıp ret yemiştim. Yutkundum. Niye ağzımı açıp tek kelime etmiyordum? Dilim tutulmuştu.

"Estağfurullah," diye girdi hemen Fetih araya. Sesi yine annesi yerine mahcubiyeti ve utancı taşıyordu. Otuz bir yaşındaydı ve annesinin ayıbıyla uğraşıyordu. "Annem ne dediğini bilmiyor."

"Ahahaha katılıyorum Fetih'çiğim!" Burcu, elini şıklatıp Fetih'i işaret etti. Bendeki durgun bakışları aniden canlandı. Masadan soyutlanmıştım o an. Konuşanı dinliyordum, geriye kalanlar sanki bana bakıyorlardı ama ben hiçbirini görmüyordum. "Ayrıca bizim kesimin hepsi işinde gücünde insanlar Zühre Hanım. Ha deyince düğüne derneğe gelemezler kim evlenirse evlensin. Evde oturup davetiye bekleyen, düğün dernek olsun da hemen gidelim aman ha dedikoduyu kaçırırız diye yaşayan kimse yok. Bir de şey bizim düğünlere hazırlık aylar önceden başlar böyle on beş günlük kıytırık bir şeyden ibaret olmaz, o yüzden de herkes kendini ayarlar."

Taramalı tüfek gibi cümleler sarf edildi. Herkes sırasını biliyor ve araya kimseyi almamak için nefessiz konuşuyordu sanki. Sıra hemen Meltem teyzeye geçti. Biri araya girmeye çalışsa başaramazdı. Belki de o yüzdendi Zühre'nin sessizliği.

"Aynen öyle. Aylar önceden başlar. Bu yaşıma geldim on beş günde düğünü bir sizde gördüm. Düğün evladımıza verdiğimiz değeri gösterir. Aceleye getirip de başımızdan savar gibi çıkarmayız evden ne kızımızı ne oğlumuzu. Siz çok kötü bir zamanımıza denk geldi diye yanlış şeyler düşünmüşsünüz ama bunları düzeltelim." Meydan okuyordu, beden dili bile. Herkese bakıyordu bunları söylerken. Karadere olan herkese.

"Katılacak da bir dünya dolusu insan var, Efsun'un ailesi fazlasıyla [illegible] gın insanlardı. Öyle ailesinin kalabalıklığı kan bağından da gelm[illegible] üstelik. Kan bağı mecburidir, gönüllülük daha geri planda[illegible]. Bili[illegible] elbet. Hâlâ adı sanı anılan değer gören eğitimcinin ve sağlıkçının k[illegible] Efsun. Annesinin babasının yetiştirdiği her öğrenci şu an muhakk[illegible] bilir sayar Efsun'u. Manevi annesinin çalıştığı hastanede çalışan [illegible] insan biz Efsun'a söylemedik ama tepkililer. Kimsenin işi gücü u[illegible] değildi tek bir yönü bile 24 saat süren yol için ama İzmir'de bir düğün [illegible] dernek nasıl yapılmadı diyorlar. Haklılar da. Efsun; zamanında an[illegible] babasının hayatına dokunduğu her insan için çok kıymetli. Ki bun[illegible] inanın mecburi akrabalık ilişkilerinizle anlayamazsınız."

Tüylerim diken diken olmuşken çenemi sıktım, öyle miydi bilmi-yordum. Beni benden çok sayıp sevdiklerini bilirdim. Uzak duruşla-rıma rağmen on beş gün sonra yapılacak ve benim için aylar sonra bir imzadan ibaret olan düğüne kimseyi çağırasım gelmemişti. Bir hakkım vardı sanki çağırmak için ve onu da günün birinde gerçek bir düğün için kullanırım sanmıştım.

Meltem teyzenin bir nefeslik verdiği arada kızı girdi hemen. "Hak-lılar tabii ki! Ama işte anne suç biraz bizde. Bak sonra anlamsız fikirler doğmuş, katılacak kimse var mı diye soruluyor. Hep derlerdi de inan-mazdım, erkek tarafı ne kadar kolay atlatırsa bu düğün dönemini ka-dının kıymeti o kadar az bilinirmiş. Şehir efsanesi sanıyordum meğer-se gerçekmiş! Baksana asaletinden, görgüsüzlük olmasın diye sakince uyum sağlayan Efsun'un gördüğü değ-"

"Rica ediyorum," diye bastırarak araya girdi Fetih. Fetih? Burcu'ya? Gerçekten rica etti. Başıma girmiş ağrıyla sadece dinliyordum. Kim-seyi susturmaya ya da sakinleştirmeye çalışmıyordum. "Olayı Efsun üzerinden başka yere çekme. Efsun'a verdiğim değeri çalacak iki davul zurnaya bağlayıp değersizleştirmeyelim İlbey Bey." Burcu'yu muhatap almadı pek fazla ve anne babasına yöneldi. "Meltem Hanım hoş değil. Annem de yanlış anlaşıldı." Gözleri annesine çevrildi. "Dilesin özrünü kapatalım konuyu."

Özür dile. Bu cümlenin açık seçiği buydu. Emirdi. Ya oğluna ya da kendisine bakacaktım ama tercihim bizzat kendisinden yana oldu. O Fetih'e ben ona. Nefretle bakmadım. Öfkeyle de bakmadım. Sevgi ve

saygı hiç olmamıştı zaten. Boşlukta süzüldü bakışlarım. İlerisini görmek için çabaladım. Nereye kadar ve ne zamana kadar? Nasıl ve ne şekilde? Birbirimizden kurtulacağımız bir tarih yoktu. Bu halinin bir sonu olmadığı gibi. Çok kırgındım. O kadar kırgındım ki kime olduğunu bilmeden. Zeliha'yı ve Fetih'i neden o doğurmuştu? Neden böyle sonu gelmez, kopmaz bir bağ ile yer alıyordu bu hikâyede? Neden anne sıfatı ona verilmişti? Aylar olmuştu ama bunu düşüneceğim raddeye ilk kez geliyordum ve bu çok berbattı. Hırçınlığımla nefretimle daha mutluydum. Cevabı olmayan sorularla muhatap olmak daha katlanılamazdı. Bu sorgu sual benim kafa yorabileceğim türden değildi.

Cevap vereceğini, çıkışacağını hissettiğim an Osman Bey de aynı şeyi fark etmiş olacak ki, "Hanımlar birbirini yanlış anladı," diye engel oldu buna. Bu yaptığının altında Zühre'nin özür dilemesini engellemek de vardı biliyordum. "Elbette ki sandığınız gibi bir şey düşünmedik. Dediğim gibi yanlış anlaşıldı ama ta-"

"Tamam özür dilesin," diye tekrar etti Fetih. Sadece annesine bakıyordu. Ondan başkasına gözleri bile değmiyordu. Kilitlenmişti. "Olmadık şeyler anlaşıldı, dilesin özrünü."

Zühre'nin yüzündeki hayal kırıklığı, kendi doğurduğu oğlunun onu düşürdüğü bu durum, kendine yediremeyişi ve en çok da o yazıklar olsun tutumu. Fetih'in ısrarını belki de bu masada durdurabilecek tek bir kişi vardı. İlbey amca, "Tamam, özre hacet yok," diyerek bunu sağladı. "İlk kez tanışıyor herkes birbiriyle olur öyle yanlış anlaşılmalar."

Masadaki diğer büyükten de destek çıktı, "Tadımız kaçmasın, gençler de huzursuzlanmasın," diye ekledi Osman Bey. Zühre Fetih'le olan göz bağlantısını kesti ve önüne döndü. İçinde ne yaşadı bilmiyorum ama yemeğin geri kalanında ağzına tek bir lokma bile alamayacağının farkındaydım.

"Olan olmuş. Bizi de yanlış anlamayın. Efsun bizim kızımız gibi. İyiliğini düşünüyoruz. Evlilik önemlidir Osman Bey, böyle ansızın olunca insanın aklına farklı şeyler geliyor. Geçmişe müdahale etmek ne mümkün, ilerisine bakmak gerek. Efsun mutlu mu, huzuru yerinde mi?" Meltem teyzenin yüzünde histerik bir gülümseme oluştu ve o devam etti. "Burada kendini iyi hissediyor mu yoksa yabancı mı kaldı her şeye, kadri kıymeti biliniyor mu, hak ettiği değer veriliyor mu kızı-

mıza? Arada ciddi bir kültür farkı var. Bir doktor olarak alışma... aniden kendini bir evliliğin içinde buldu. Kültürün bir parçası... Halinden memnun mu?"

Gariptir söz hakkı bana geçti o an ilk kez. Hiç olmayacak... Gerçekten konuşma sırası beni hiç bulmayacak sandım. Derin bir ne... fes alıp gülümsedim. "İyiyim," dedim her şeye rağmen. "Farkında... erken ve çok çabuk oldu ama iyiyim. Mutluyum, pişman da değil... verdiğim karardan. Aklınız kalıyor farkındayım ama her şey yolunda. Alışıyoruz birbirimizin kültürüne. Hiçbir şey tek taraflı değil. Ben de Fetih de çabalıyoruz." Fetih'e baktım beni izliyordu ve tahminimce ... siyonu yükselmişti. "Ve başarıyoruz da galiba."

Gülümsememe baktı sonra o da gülümsedi. Her şeye rağmen. Başını salladı yaslandığı yerden öne doğru çıkıp. "Başarıyoruz," dedi. Bu yeterdi artık bugün için dedim. Tamam artık noktasına geldim ama bir tek ben geldim herhalde. Fetih'in niyeti söylediğini pekiştirmekti ben farkındaydım ama bu masa o masa değildi. Kısa cümleler kurulmalı, başka sohbetler açacak şeyler söylenmemeliydi.

"Evlilik iki kişilik bir müessese. Kültür, aile, düğün, örf âdet, her şey bir yere kadar. İki kişi tamamsa devam etmemesi için hiçbir şey etkili olamaz. Biz tamamız."

Benim Meltem teyzeye öncesinde söylediğim Fetih bana yeter cümlesi gibi buna da aynı kişiden itiraz geldi. "Keşke öyle olsa Fetih," dedi. Buna inanmıyordu. Hiçbir koşulda sevginin yeteceğine inanmıyordu.

"Keşke sadece sevmek yetse ama özellikle aile kavramı evliliğin öyle bir yerinde ki bunu gençsiniz daha evliliğinizin çok başındasınız diye ikiniz de anlamıyorsunuz ama gördüğüm onca kanlı canlı örnek üzerine söylüyorum bunu oğlum." Zühre'ye çevirdi gözlerini birkaç saniyeliğine. "Annen ve baban da anlayacaktır elbet beni. Kaç çift gördük birbirini çok sevdiğini söyleyen ama bir yerden sonra sevginin yetmediğini acımasızca fark eden. Genelleme yapmak istemem ama şu ana kadar gördüklerimin hepsinde hayatı evlendiği kişinin ailesi tarafından zindan edilen genelde kadınlar oluyor. O aile terörü genelde erkek tarafından doğuyor. Bunu bir tane oğlu olan bir erkek annesi olarak söylüyorum. O yüzden aile o kadar soyutlanacak bir şey değil evlilikten. Değil mi İlbey?"

İlbey amca başını ağır ağır salladı. "Öyle," dedi sakince. İlbey amca sanırım biraz Osman Bey'in de katkısıyla kendini yumuşatmıştı ama Meltem teyzeyi yumuşatmak için Zühre'yi yok etmek gerekiyordu. "Her şey bir yere kadar kurtarır. Nikâh şahitliğini yaptığım bir çift vardı. Çok da seviyorlardı birbirlerini ama geçen sene boşandılar. Çekişmeli olarak üstelik. Sorun neydi? Adamın ailesinin kadını kabullenmeyişi."

Meltem teyze gözümün içine baktı. Bana konuşuyordu. "İlk günden başlayan bir terör. Evet yumuşatacağım bir şey değil, açık seçik bir terör. Aşk kurtarır deyip bir yola başladılar ama bir yerden sonra tak etti canına kadının. Aile tanınan ve bilinen köklü bir aileydi. Bir tane de çocukları vardı boşandıklarında. Yakinen tanıyorum kadın çok direndi, çok çabaladı, çok yıprandı ama eninde sonunda pes etti. Çünkü onunki de candı. Bir noktada patladı."

Bunlar bana onların benim hakkımdaki gelecek tahmini olarak mı aktarılıyordu bilmiyordum. Emin değildim. Ya da kuruntu yapıyordum Fetih'e ailenin öneminden bahsediyorlardı.

İlbey amca olayı daha da genişletti belki bir öğütten ibaret kalacak sohbet kişisele döndü. "Kadının ailesi eninde sonunda gitti aldı kızlarını da torunlarını da o evden. Geç bile kalmışlardı bana göre. Ben olsam çoktan yapardım bunu."

Bir nokta. Bu masada dikkat çeken bir nokta. Kulak tırmalayan bir ayrıntı. Osman Karadere çattığı kaşlarıyla, "Torunu da aldılar?" diye sordu. Gerçi bu ne kadar soru olarak nitelendirilirdi bilinmez. Sanki bu masaya bir yem kondu ve verilecek tepki ölçüldü. En net bunu hissettim.

"Tabii," dedi İlbey amca. Konuşmanın rengi değişmeye başlamıştı. Yutkunup bir yudum su aldım. İçimde bir huzursuzluk, yine doğmamış bir bebek ve benim anneliğime varacaktı sanki ucu. "Hatta tuttukları avukat için ben referans oldum. Öyle bir avukat ki karşı taraf ne kadar köklü bilindik olursa olsun tek celsede aldı velayeti. Torunlarını o evde bırakacak halleri yoktu."

Zühre'nin elindeki çatalı tabağa sürttüğünü hissettim. Üstlerine alınıyorlardı. Kız tarafı olarak değil erkek tarafı olarak. Empati kuruyorlardı. "Çocuğu babasının evinden getirmedi ya kadın, ne cüretle çocuğu kendi babasının evinden alıp götürüyor ben onu anlamadım."

Evet bu bir yemdi ve direkt düşmüşlerdi. Aklıma Zühre'nin
dikleri düştü bir bir. Bana da kurmuştu benzer cümleler. Bana
kadar kapı açıktı defolup gitmem için ama Fetih'ten olan bir
götürmeyi aklımın ucundan bile geçirmememi söylemişti açık
"Annesine iyi davranmışlar mı ki çocuğa iyi davransınlar?"
"Ki Zühre Hanım," diye girdi araya Burcu hemen. "Hani siz
sünüzü gere gere geçen sefer Efsun'a çocuğa anne bakmalı, anne
gücünü bırakmalı kendini çocuğuna adamalı, oğlum mu işini bırak
cak da oturup çocuğa bakacak kadının işi ne türevi şeyler söyledi
ya; adalet sistemimizde tam olarak sizinle paralel düşünmese de
noktanız ortak. Kolay kolay çocuğu anneden almazlar. Çok kötü
noktada olması gerekiyor kadının. Her anlamda. Diğer türlü çocuk
nede kalır. Baba tarafı kim olursa olsun anneden ayırmamak üzerine
kuruludur sistem."

Burcu, her şeyi bir bir dökerken ortaya zevkle geriye yaslandı ve duy-
dukları karşısında tiksinircesine masaya bakan Fetih'e dikti gözlerini.
Alnının ortasından bir damar dallanıp budaklanarak belirginleşmişti.

"Hayırdır anne?" dedi suratına bile bakmadan. İçimden bir ses her-
kesin dağıldığı bir anı beklediğini söylüyordu. Elini kolunu bağlayan
bir şey vardı ve kendini bastırdıkça tansiyonu yükseliyordu. "Bizim
vereceğimiz kararları ne zamandan beri sen verip bir de cümle âleme
duyuruyorsun?" Parmaklarını ritmik şekilde masaya vuruyordu ve tek
bir noktaya odaklanmıştı. Derin derin nefesler aldıkça beyaz gömleği-
nin altında bedeni belirginleşiyordu. Bazen o kadar şişiyordu ki gövdesi
düğmeler patlayacak sanıyordum.

"Sizin yerinize karar vermedim olması gerekeni söyledim. Çünkü
senin karının düşündüğü şeyler..."

"Çünkü benim düşündüğüm şeyler mesleğimi bırakmayacağım
üzerine." Bu konu bam telime basıyordu. Ben bu gece Meltem teyze
ve İlbey amcanın aklında olumsuz kalmasın diye sustukça, duymazdan
geldikçe hoş olmayan yerlere gidiyordu her olay. Üstüme çullanıyordu
sanki herkes. "Öyle sandığınız gibi korkunç şeyler değil. Anne olunca
bırakayım diye dirsek çürütmedim ben."

Derdi buydu. Tam olarak benden ne bekliyordu bilmiyordum. Aslı
oğlundan çocuk sahibi olmamı istemeyen de oydu olunca bütün haya-

...mı bırakıp o çocuğa bakmamı isteyen de oydu. O çocuk. Beni o kadar çok soğutmuştu ki iyelik eki bile koyamıyordum. Karısının hırçınlığını önlemek yine kocasına düştü. Saçma bir denklemdi. Herkes farkındaydı. Ne yaşıyorduk biz?

"Kimse sana mesleğini bırak demiyor zaten Gelin Hanım. Zühre'nin de bahsettiği şey baba hiçbir koşulda bir anne kadar olamaz."

"Yapmayın Osman Bey," dedi Burcu. "Ben de oradaydım, yapmayın lütfen. Efsun bir şeyleri bas bas bağırarak söylemiyor diye mi bu yapılanlar? Açık seçik anneliğine çamur atıldı."

Fetih'in ruhsuz gülüşünü duyduk hepimiz. Sonra öne doğru çıktı ve annesine döndü. Parmak eklemlerini birkaç kez masaya vurdu. "Bunları aklına iyi kazı," diye kısık sesle konuştu. Herkes duyuyordu halbuki sadece bu kısık ses korkunçluk katıyordu bu haline. "Bu gece bir de bana anlatacaksınız. Misafirlerimizi adabıyla ağırlayalım sonra bir tur da babasına anlat doğmamış çocuğun."

"Yani bu şekilde annenin kutsallığıyla falan olayı yumuşatmayın. Efsun'un eli ayağı titriyordu en son. Sırtını dönmüş Atakan kucağındayken sakinleşmeye çalışıyordu. O kadar aile üyesinin yanında üstelik söylenen şeyler. Eşiniz burada inkâr edebilir mi?" Sustu bir an inkâr edecek mi diye Zühre'ye fırsat verdi. Zühre inkâr edemezdi. Ederse Burcu'nun daha büyük oynayacağını biliyordu. Masaya doğru çıkıp alnımı ovaladım. Dirseğimi masada eziyordum ve artık midem bulanıyordu.

"Anne ve babamın kastettiği durum da tam olarak bu. Efsun üzülüyor mu, Efsun'a nasıl davranılıyor, kıymeti biliniyor mu yoksa ilk günden beri her bulunan boşlukta böyle canına mı okunuyor?"

Fetih'in alttan belli bir ritimle yere vurduğu ayağı masayı hafif titreştiriyordu. Ailesini savunmazdı ama bu ortamda saldıramazdı da.

"Benim iki kızım da kendi ayakları üzerinde durmayı bilen iki kadın. Günün birinde hor görülecekleri bir ortamda durmamayı bilirler." İlbey amcanın cümlesinin altında yatan şeyi ilk an hissettim. Belki de şu an ceketimi alıp onlarla gelmemi bekliyorlardı. Çok çabalamıştım, susmak benim için en büyük çabaydı. Akılları burada kalmasın, benim çevremden bir kişi de olsa artık inansın güzel bir evliliğimin olacağına, mutlu olabileceğime inansınlar istedim. Ama olmadı... Yine elimde bir hiçlik kaldı. Tek bir kimse bile inanmadı. Sanki ben yanlıştım. Son bir gücüm kaldı onu da gözlerimin dolmaması için feda ettim.

"Sonra bizim kapımızın onlara sonuna kadar açık olduklarını da bilirler," diye devam etti Meltem teyze. Sesinde büyük bir hayal kırıklığı vardı. Karı koca karşılıklı olarak devam ettiler. "Hiçbir yere sonuna kadar bağlı olmadıklarını da bilirler."

Kurumuş dilimi damağımı ıslatmak için bir yudum su aldım. Fetih ne durumdaydı bilmiyordum. Stres yapan oydu ve tüm gerginliği haklı çıkarmıştı bu sofra.

"Hiçbir kötü muameleyi hak etmediklerini de bilirler. Kendileri bunu reva görmezler," diye ekledi Meltem teyze.

"Ha oldu da gözleri kör oldu, bir şeylerle kendilerini kandırdılar, haksız bir savaşı devam ettirmek için çabaladılar, annesi babası onları gözbebeği gibi büyütürken onlar kıydılar kendilerine, işte o zaman varsa torunumuzu da..." İlbey amca artık açıkça meydan okuyordu. Elimdeki su bardağı benim için oyalanacak tek yoldu. Pürdikkat kulaklarımı dikmiş, belki bir taht savaşını, belki bir muharebeyi izliyordum. Evet tam olarak buydu, sırayla birbirlerine karşılık veriyorlardı. Tarafım yoktu ne karşımda oturan insanların istediğini yapıp bu gece ceketimi alıp gidecektim onlarla ne de yanımda oturan kişilerin gelini gibi davranacaktım.

Konu bendim, konuşulanların temeli bendim ama bir o kadar da yabancıydım. Evlendiğimden beri ilk kez önümde bir zırh vardı, her zaman yüz yüze kaldığım insanlarla şimdi göz göze bile gelmiyordum. Önümdeki zırh ya da zırhlar izin vermiyordu. Olur da bana dikilecek gibi oluyordu bakışlar, tabağa sürtülen bir çatal sesi ya da masaya çarpılan bir bardak ya da daha tok çıkan bir ses engel olabiliyordu buna.

İlbey amca şimdiye kadar söylediklerini toparlarcasına öyle bir cümle kurdu ki başından beri kendilerine karşı sükûnetini koruyan Fetih'in bedeninin nasıl kabardığını, elinin yumruk oluşunu, aldığı nefesi, aldığı kadar veremeyişini... Her şeyi hissettim. Yanı başımdaydı zaten. Her müdahalesi ufak ve ailesine karşı olmuştu şu ana dek.

En büyük mesele şuydu ki bu cümlelerin hedefi Fetih'ti de. Hatta konuşulanlardan en çok etkilenen oydu. En çok pay alan. Gözdağından en çok nasiplenen. Masadakileri gerim gerim gerecek tek şey belliydi, gerisiyle çok da ilgilendiklerini sanmıyordum ama Fetih...

"Kızımızı da," diye devam etti bastıra bastıra. "Gelir alırız," dedi İlbey amca. Kural gibi, yasa gibi, ferman gibi. Cümlenin sonundaki

nokta masanın ortasına kondu, dilimi ısıttım. Fetih için ipler koptu, hoş geldiniz efendim diye karşıladığı kişi gözünde bir düşmana dönüştü belki.

"Kimse," dedi ağırlığı olsa hepimizi altında ezecek kuvvette bir sesle. "Hiç kimse," diye düzeltti, masadaki herkese tek tek baktı. İpler bir kez daha kopacaktı, bu bir savunmaydı. Arkasından ailesinin de geleceği bir boy gösterisine dönüşecekti. "Benim karımı gelip alamaz. Kafanızdan ne geçiyor ne oluştu bilmiyorum. Size boynum kıldan ince, hoş geldiniz masanıza. Bu beraber oturacağımız son masa da olmayacak ama açık seçik bir şekilde beni Efsun'la tehdit edemezsiniz. Feriştahı gelse Efsun gitmek istemediği sürece bu odadan bile çıkaramaz. Hiç kimse beni karımın yokluğuyla tehdit etmesin."

Fetih'in sabır taşı çatladı, fırsat o ya hemen arkasından geldiler. "Efsun, düşman evinde değil İlbey Bey, evimizin tek gelini. İlk göz ağrımızın çocuğundan da bahsediyorsunuz üstelik. Gelip alırız demek yakışık değil," dedi Osman Bey.

"Karadere konağından gelip parçasını, torununu da almak öyle kolay değ-" diye de ekledi Zühre Hanım.

"Anne susar mısın?" diye konuşmasına fırsat vermedi Fetih. Yanımda kriz geçirmek üzereydi.

Meltem teyze bir tek Fetih'e baktı. "Ben bir anne olarak gelip kızımı almak istesem sen mi önümde duracaksın Fetih?" diye meydan okudu açıkça.

"Ben bir anneyi kapıma getirecek şeyler yaparsam yol sonuna kadar ben eşlik ederim Efsun'a Meltem Hanım."

"Öyle bir durumda arabayı zaten ben kullanırım Meltem teyze." Gittikçe yükselen harareti bir şekilde bölmem gerekti. Yoksa kafalarında Fetih'i de en az Burcu kadar canavarlaştıracaklardı. "Endişenizi anlıyorum ama kendi ağzınızla söylediniz. Nerede ne yapacağımı bilirim. Fetih benim eşim ve ben bundan dolayı çok mutluyum. Yine evlenecek olsam onu seçerim. Her şeye alışmamın zor olduğunu düşünüyorsunuz ama sandığınız gibi tamamen alışmamı gerektirecek bir durum da yok." Bundan sonra söyleyeceklerim bazılarının hoşuna gitmeyecekti. "Şehir, kültür, aile vesaire... En fazla mecburinin sonuna kadar buradayız. Ne benim ne de Fetih'in düzeni burada kurulu. Geçici bir dönem Urfa'daki ha-

yatımız. Fetih'in ailesi daima ailesi. Kürşat mesela daima evliminin [illegible]
olacak ama bizim kurduğumuz aile de farklı. Zeliha o ailenin [illegible]
Burada kötü bir şey söylemiyorum bu arada. Bunu zamanında [illegible]
Bey siz de yaptınız. Bizim Fetih'le kurduğumuz aile bağımsız. [illegible]
çocuk da bağımsız, hayatımızın geri kalanı da bağımsız."

"Öyle," diye destek oldu Fetih. "Bir yerde Efsun'un işi için dur-
ruz burada. Benim düzenim İstanbul'da. Ama birimizden birinin [illegible]
gat etmesi gerekti bir dönem, bu da bana düştü. Müşterek hayat. Hiç [illegible]
şey kadına ya da erkeğe tapulu değil. Efsun'un elinde değil işiyle [illegible]
şeyler, devlet memuru. Benim öyle bir durumum yoktu ben kendi dü-
zenimden ödün verdim."

Bazılarının zoruna gitse de bazılarının hoşuna gitti. Meltem teyzenin
yüzündeki memnuniyet okunmayacak gibi değildi. Az da olsa yüzüne
bir rahatlama geldi. İlbey amca sadece dinleyiciydi. Bu insanları mutlu
ya da mutsuz etsin diye söylenmiş bir şey değildi zaten. Gerçeklerdi. En
yalan günde bile söylenmiş bir gerçekti.

"Güzel," dedi Meltem teyze. "Oh ne güzel o zaman. Muhtemelen
İstanbul'a gidersiniz. Bir ayağımız zaten hep oralarda. Sonuçta iki kişi
yaşayacaksınız, bir şeye ihtiyacınız olur falan hemen geliriz."

Bu durum onu o kadar memnun etti ki yudum yudum keyif suyu
içti. Bu sanırım şey demekti, Fetih'e tamamdı. Ailesi sorundu.

"Tabii gelirsiniz de siz Kanada'dan gelene kadar biz elli kez yetiştiri-
riz kendimizi hiç merak etmeyin," dedi Zühre, hâlâ karşılık vermeye ça-
lışıyordu. Keyfi kaçmıştı ve keyif kaçırmak istiyordu ama Meltem teyze
aniden değmeyin keyfime haline geldi.

Meltem teyze ufak bir kahkaha attı. "Bizim de bir iki seneye ülke-
ye dönme fikrimiz var. Çocuklarımız burada. Evlenip barklanmaya da
başladılar. İstanbul'a yerleşiriz temelli olarak. Yani siz gelene kadar Ur-
fa'dan biz elli kere yetişiriz, sizin gözünüz arkada kalmasın. Aynı şehirde
olmakla farklı şehirde olmak bir mi?"

Sesleri aşırıya dönüştü aniden. Sanki çevrede başka konuşanlar da
vardı ve seslerini birbirlerine duyurmaya çalışıyorlardı ama onlardan
başka kimse konuşmuyordu.

"Yok, benim de gözüm arkada kalır. Biz de mutlaka geliriz. Yarın
öbür gün çoluk çocuk olur, sizin başınız kaldırmaz belki. Bizim aile çok

geniş alışığız biz o curcunaya," dedi, Zühre Karadere. O kadar hırslan-dılar ki bence kendileri de ne dediklerinin farkında değillerdi.

"Aaa olur mu öyle şey tabii ki kaldırır niye kaldırmasın? Ben zaten anneanne olmayı dört gözle bekliyorum ama sizi bilemeyeceğim. Pek öyle bir haliniz yok gibi. Ama benim hangi çocuğum ilk önce bunu sağlarsa gerekirse ben bakarım."

Bu kez Zühre'nin kahkahasını duyduk. "Ne münasebet ben de oğlumun baba olmasını dört gözle bekliyorum. Toru-"

"Tamam!" Fetih araya girdi ve annesine baktı. "Tamam." Konuşmaya hakkı yoktu bu konuda ama yine de şansını zorluyordu. Sonra telefonuna baktı.

"Efsun veterinerden bir mesaj gelmiş, bir *saniye gelir misin?*" dedi ve ayaklandı. "Müsaadenizle, hemen geliyoruz." Kalkıp peşinden gittim telaşla. Kapıdan çıktığımız gibi, "Ne oldu?" dedim korkuyla. Fetih'in hızlı adımlarına yetişmeye çalışıyordum ama yapamıyordum. Aniden önünden geçtiğimiz ilk odanın içine çekti beni. Refleks olarak bağıracaktım ama dudaklarımın üzerinde yerini alan bir çift dudak engelledi bunu.

Sırtım kapıya yaslandı ve geriye doğru gide gide kapattık kapıyı. Dışarıdan gören bunu bekliyorum sanırdı, hemen Fetih'in yüzünü avuçladım ama öpemedim. Yüzü ateş gibi yanıyordu. Sadece o öptü. İki dudağı iki dudağımı, dilimi, damağımı her bir köşeyi sömürdü. Kalp atışlarını çok net duyuyordum. O an fark ettim. O mesaj gelmemişti, beni kaldırmak için bir bahaneydi.

Bir daha öpemeyecek gibi öptü. Ona bu hissettirilmişti.

Yüzünü okşadım böyle hissetmesin diye. Ateşi çok yüksekti. Burnunun uyguladığı baskı bile hafif değildi. Belimden sımsıkı tutuldum, ayaklarım yerden kesildi ve beni kendine bastırdı. Bedenlerimizin arasından rüzgâr bile geçemezdi.

Beni ondan alacaklarmış gibi öptü. Ona bu hissettirilmişti.

Biraz ipin ucundan tutup dudağını kavramaya çalıştım böyle hissetmesin diye. Dudaklarını bana bıraktı.

Ne kadar öpüştük, bir saatte ne kadara tekabül etti bu bilmiyorum ama ne elimiz ne de kolumuz uslu durdu dudaklarımız gibi. Ciğerlerimiz ne kadar dayanabilirse o kadar dayandık, ayrıldığımız yer bo-

ğulmaktan son anda kurtulmuş bir insanın nefes alışı kadar har[illegible] oldu. Sessiz ve karanlık odada nefes nefese alınlarımız birleşik bir [illegible] dururken yüzünü okşayan ellerime örttü ellerini. İki avucumun iç[illegible] sırayla öptü.

"Efsun," dedi isyan dolu bir sesle. Yüzünün birkaç noktasına min[illegible] minik buseler kondurdum.

"Az kaldı bitiyor," dedim. Nefes nefeseydim. "Rujumu bozduk b[illegible] arada."

Ellerinden biri belime indi, etimi avucunun içine kıstırdı ve burunlarımızı birbirine sürttü. "Rujunu sevsinler senin. Can vermek üzereyim. Sana yemin ederim can vermek üzereyim."

"Az kaldı. Tepkileri sana değil ailene, yemin ederim."

"Seni benden almaktan bahsediyorlar Efsun." Alnını alnıma sürttü. Kendini sakinleştirmeye çalışıyordu ama çok zordu. Saçlarını sevdim. Sakinleşmesini bekledim. Sineme sığındı yüzü, orada bekledi. İkimiz de ruj izlerini sildik, zorlukla çıktık odadan.

Odaya geri dönerken herkes sağdı, kan da çıkmamıştı. Hatta İlbey amcayla Osman Bey en baştaki gibi sohbet ediyordu. Kesin vardığım bir yargı vardı ki sonuna geldiğimiz yemek masası benden kilo eksiltmişti. Bu kadar insanın içinde olmasak başımı Fetih'in koluna yaslayacak ve yüzümün bir kısmını ona verecektim. Yüzümde yorgun bir gülümseme, içimde bitmek tükenmek bilmeyen bir huzursuzluk vardı. Yemekten sonra çok durmadan kalktılar. Hepimiz kapı önünde vedalaştık. Bana sıkıca sarıldılar, yeniden görüşmek üzere söz verdik birbirimize.

Kapı kapandığı gibi Fetih'in annesine doğru korkutucu bir dönüşü oldu ama elimdeki telefon sesi araya girdi. Zafer arıyordu. "Efendim Zafer?" dedim ve tüm dikkatleri kendime çektim.

"Efsun o bize saldıran şerefsiz serbest bırakılmış!" dedi. Kafamın içi öylesine sulanmıştı ki kim olduğunu anlayamadım birkaç saniye. Sonra sağ elimde bir sızı hissettim, o bıçağın soğuk metali enseme dayandı yine. Öylece Fetih'e baktım.

Fetih Karadere ışığı yanan mutfakta kimin olduğunu pek tabii bilerek gecenin bu saatinde odasından çıkmış, buraya kadar inmişti. Yirmi dört saati aşkın süredir an kolladığı, fırsat yaratmaya çalıştığı bir gerçekti ve o... nunda bu süre daha fazla artmadan yakalayabilmişti. Zamanlaması doğru muydu bilinmez. Herkes uyuyordu, Efsun çoktan uykuya dalmıştı. Zaten uykuya dalmadan Fetih kalkamazdı yanından. Elini tutardı uyuyana kadar, işin doğrusu parmağını. Başını yaslardı koluna ya da omzuna. Öyle kolay değildi Efsun uyumadan o yataktan kalkabilmek.

Kapalı olan mutfak kapısının ardında, yorgun ve baş ağrısıyla uykuları kaçan kadın önüne aldığı ilaçla sandalyelerden birine çökmüş evinin sessizliğini dinliyordu. Bu belli bir olgunluğa geldikten sonra sık sık yaptığı bir şeydi. Seviyordu. Tüm gün bin farklı gürültüyü bağrında büyüten ve senelerini verdiği bu evin sessiz halini dinlemeyi çok seviyordu.

Açılan kapıyla bir an korktu. Saniyelik sürdü bu. Eşi geldi sandı. Yokluğunu hissederdi ve onu sessiz sedasız bir yerlerde bulurdu. Ama gelen eşi değildi, şu an yüz yüze gelmek istemediği oğluydu. "Fetih," dedi donuk bir sesle. Bir an elindeki bardağı sıktı ve hiçbir şey olmamış gibi davranmayı tercih etti. "Hayırdır oğlum?"

Fetih'in içini tırmaladı bir kelime. Rahatsız oldu. Hayırdır kelimesi mi? Saçma. Oğlumdan mı? Sahi diye geçirdi Fetih içinden bomboş, oldu mu o kadar? Geldi mi bu noktaya? Geldi! Hem de en âlâsından!

Fetih cevap vermedi, bir bardak su koydu kendine annesinin yanından geçerken önündeki ağrıkesiciye baktı bir an. "Başın mı ağrıyor?" diye sordu. Zühre Karadere'nin içine su serpildi. Sakin olmalıydı, telaşlanacak bir şey yoktu. Oğluna baktı özlemle. Fetih'i o kadar özlemişti ki neredeyse bu özlem onu beş yıl yaşlandıracaktı. Oğlu eskiden saçlarını okşardı, öperdi annesini, oğlu değil kendisi dizlerine yatardı.

Başını salladı, oğlundan gelecek bir şefkate ne kadar hasret kaldığını hissetti. Eskinin özlemi ince bir keder olarak dolandı içinde. Eskiden olsa Fetih bir kez annesinin başının tepesinden öpmeden oturmazdı o karşıdaki sandalyeye ama oturdu bu gece. Dün gece olsa yine otururdu.

"Zor oluyordur tabii," dedi Fetih, işaretparmağını şakağına vurdu iki kez. "Bu da bir parça. Yoruluyordur. Hele de seninki..." Suyundan bir yudum aldı annesine bakarak. Telefonunu bir kez elinde döndürdü. "Bunca kötülüğe, fitneye, nefrete, öfkeye hangi kafa dayanır? Ha anne?"

Zühre Karadere elindeki bardağı aldı ve doğruldu. İstediğini almayacaktı, gerisini de merak etmiyordu. "Gece gece başım çatlıyor, dinleyemeyeceğim seni." Oğlunun yanından geçmek istedi de kolundan tutuldu. Bu, Fetih'in uzun zamandır ona olan ilk temasıydı.

"Otur," dedi Fetih kalktığı yeri gösterip. Zühre, tekrar gitmek için hamle yapsa da izin verilmedi. "Otur diyorum sana, benim tadım daha fazla kaçmasın."

Zühre'nin geri vites gibi bir özelliği yoktu. Daima ileri daima ileri. Çocukları da ona çekmişti. Zeliha hariç. "Anneni mi tehdit ediyorsun?" diye sordu. Sonra kolunu çekti ve gidip kendisi oturdu. "Buyur konuş. Söyle ne söyleyeceksen."

Fetih, onu bir yanlıştan döndürmek ister gibi ardı ardına cıkladı. "Ben konuşmayacağım sen konuşacaksın. Hadi bana da anlat aldığın kararları ama sakın atlama."

Elindeki bardağı çarptı masaya. Fetih, bu üste çıkma davranışlarını büyük bir sakinlikle izliyordu. İstediği kadar yapsaydı şovunu o kadar inancı yoktu ki oğlunun ona.

"Ya hayatında kaç kere gördüğün kadının teki bir şeyler zırvaladı masada, sen de inandın ve geldin bana mı anlatıyorsun Fetih? Benim ben! Oğlum benim! Annen. Annen Fetih!"

Aklı almıyordu kadının. O kadın oğlunu öyle bir ablukaya almıştı ki annesini göremiyordu artık. En azından o öyle sanıyordu.

Fetih, usulca telefonuna uzandı, ekranı kaydırır kaydırmaz ekranda gözüken ismi annesine gösterdi. "O zaman biz o kadını arayalım, yüz yüz getirelim sizi. O anlatsın sen anlat. Herkes paylaşsın kozlarını. Bakalım hanginiz doğru söylüyorsunuz." Halbuki emindi kimin doğru söylediğinden. Sadece bir yem koydu önüne ve sonucu bekledi.

"Saçmalama!" diye çıkıştı kadın! Hatta öyle ki telefona bile uzanmaya çalıştı. Endişesi öfkesinin önüne geçti. Masadaki yemi bir çırpıda yedi. "Hiç tanımadığın kadına mı inanıyorsun bana mı?"

Fetih, artık emin olduğu şeyle öyle bir köpürdü ki annesinin tekrar telefonu alma çabasını avucunu masaya vurarak sonlandırdı. "Ben düşmanıma inanırım sana inanmam bu saatten sonra sen kime neyi anlatıyorsun?" Cümleleri kurşun gibi sekti annesinin kalbinde yer buldu. "Biliyordum," dedi Fetih. "Yaptığın başka haltlar da var ve bu kadın bunları biliyor!

"O yüzden dün masada sesin soluğun çıkmadı!" Aksi halde asla susmayacağını bilirdi Fetih annesinin. Burcu dün, "Yüzü burada inkâr etsin," dediğinde bile açmamıştı ağzını. Ortaya dökülecek başka pislikler vardı. Tam ...an anlamıştı Fetih.

"Ulan," dedi Fetih elini saçlarına daldırıp. Neredeyse yoldu saçlarını. Yüzünü bir kâğıdı yırtarcasına ovuşturdu. "Ya benim aklım almıyor senin gibi bir kadının nasıl Zeliha gibi bir kızı var, o da yetmiyor senin gibi bir kadına nasıl Efsun gibi bir gelin denk geldi benim aklım almıyor. Benim senden midem bulanıyor anne."

Daha ağırlarını duymuş muydu Zühre? Duymuştu. Kimin içindi onlar? Efsun için. Yine duyuyordu. Yine kimin içindi? Efsun için. Yüzü yaşına göre genç duruyordu ama genetiği daha fazlasına bile müsaitti. Annesini gören, annesi olduğunu söylemezdi. Öyle bir gendi onlardaki ama Zühre oğlunu kaybettiğinde öyle bir çökmüştü ki genleri bile engel olamamıştı çoğu şeye. Çok alımlı bir yüzü vardı ama gözlerinde senelerdir bitmeyen bir acı taşıyordu. Zühre Karadere amansız bir hastaydı.

"Kendimden tiksiniyorum ben anne! Sen beni doğurdun diye kendimden tiksiniyorum! Milyonlarca kadından babam sana denk geldi diye babamdan tiksiniyorum. Allah bizim belamızı versin ki sana denk geldik. Zeliha sana denk geldi, Efsun sana denk geldi! Allah belamızı versin!"

Fetih'in öfkesi öylesine büyüdü ki önce bu odaya sonra eve en son şehre taştı. Kabullenemiyordu. Efsun'un bu aileye yaptıklarından sonra bu muameleyi görmesini, buna engel olamamasını kabullenemiyordu. Onun önüne elbirliğiyle dünyaları sermelilerken ona kendi küçük dünyasını bile zehretmelerini kabullenemiyordu. Narin, dokunsa izi kalan vücudunun annesinin söyledikleriyle tir tir titrediğini kabullenemiyordu. İçi yanıyordu. Efsun'un o halini hayal ettikçe içi eziliyordu. Kafasını duvardan duvara geçiresi geliyordu. Babaannesinin söyledikleri aklına geliyordu, daha da kahroluyordu.

Annesi biliyordu Zeliha'nın hayatını ona borçluydu.

Annesi bilmiyordu ama oğlunun hayatını da ona borçluydu.

"Fetih..." Zühre'nin gözyaşlarını izledi acımasızca. İçi annesinin gözyaşlarına sızlamıyordu ama bu hale gelmelerine sızlıyordu. Fetih, annesini çok seviyordu ama bu cümle tümüyle geçmişte kalmıştı. Reşat'tan sonra ar-

tan sevgisi vardı. Reşat yerine de seviyordu annesini aksi Reşat'a haksızlık olurdu lakin şimdi annesini sevmek Zeliha'ya haksızlıktı, Efsun'a haksızlıktı. Annesi onu sevme hakkını bile almıştı Fetih'ten. "Reşat bunları duysay."

"Kardeşimi karıştırma!" diye vurdu elini masaya. "Benim kardeşimi karıştırma. O günahtan kirlenmiş ağzına alma Reşat'ın adını. Çok mu düşünüyorsun sen o çocuğu? Niye kardeşine bu eziyeti yaptın o zaman anne? Niye kardeşine sahip çıkan o kadına bu eziyeti yapıyorsun?"

Reşat yaşasaydı Efsun'u çok severdi. Efsun da onu. Fetih buna emindi. Zühre'nin yaşları hızlandı. Anlamıyor sanıyordu kimse onu. Oğlunu unutmayan, onun acısını taşıyan bir tek oydu. Öyle sanıyordu ya da...

"Ya o kadın," dedi ve yukarıyı işaret etti. "Sana rağmen bile, seni avucumun içine bırakmıyor. Ulan sana rağmen sana! Senin gibi birine rağmen! Ben kafayı yiyeceğim! Ben karımı senin gibi bir caninin elinden koruyamıyorum kafayı yiyeceğim!"

Zühre Karadere'nin aklına bin bir an geldi. "Sen karını sütten çıkm-"

"KONUŞMA!" Avucunu üçüncü kez geçirdiği masa yerinden oynadı, sular etrafa dağıldı. "KONUŞMA!" Elinden bir kaza çıkacak diye korktu Fetih, duraksadı ve sadece nefeslendi. Sakinleşmek için güzel şeyler düşünmek istedi. Mesela Efsun'u. Her zaman yardımcı olurdu bu. Güzel bir şey diye yola çıkar ve Efsun'a denk gelirdi ama bu kez Efsun'u düşünmek değil sakinleştirici onu daha da krize sürüklerdi.

"Sen bugüne bugün anne oldun da mı Efsun'a annelik dersi vermeye kalkıştın? Durdun dedin mi ben ne yapıyorum diye, Zeliha'nın suratına bakıp utandın mı, ulan ben hangi kafayı yaşıyorum diye sorguladın mı? Yüzün kızarmadı mı anne?" Zühre'nin aklına binlerce fedakârlığı geldi neredeyse hepsi Fetih'eydi. Anne olamadığını söyleyen Fetih'e.

"Efsun var ya, doğurmadan senden daha çok anne, sen kime neyi öğretiyorsun? Senin oturup Efsun'dan bir şey öğrenmen gerekirken sen kime neyi öğretiyorsun? Zeliha da mı aklına gelmedi?"

Fetih tek bir cevap bekliyordu. Biliyordu halbuki. Gelmezdi: Annesinin aklına gelemezdi.

"Bir gün benim kulağıma sağdan soldan gelmeden kendi iradenle anlat anne!" dedi bastırarak. Bu son şans değildi, bu süreci uzatmamak için bir çabaydı. Elbet öğrenecekti. Gerekirse gidecekti Burcu'nun kapısına. Önceliği Efsun'du ama zorlamak mümkün değildi onu. Gerekirse çalacaktı o

...yı da. "Ne var ne yok anlat bana! Şimdiye kadar Efsun'a ne yaptıysan anlat. Bak sana son bir şans veriyorum."

Zühre Karadere gözlerini kaçırdı. Konuştu dudakları titredi. "Sana yazıklar olsun! Bir kadın için annenin kalbini bu kadar eziyorsun ya... Sana yazıklar olsun. Ben senin için neler yaptım! Ben senin için nelerden vazgeçtim, nelere tekrar tutundum, nelere direndim... Bunun için miydi? Sen kalkar anneliğime laf et diye miydi Fetih? Ne zaman benden yana bir eksiklik hissettin! Ben sana ömrümü verdim Fetih, ben sana ömrümü verdim."

"Ne kadar verdiysen o kadar aldın anne!" Sadece Fetih'e annelik yapmak onu iyi bir anne yapar mıydı? Ya Zeliha? Bunu anlamıyordu. "Ben senden aldığım fazlalığı gittim küçücük yaşımda kendi kardeşime kullandım! Çünkü sen onu emzirmedin bile! Ne kadar verdiysen o kadar aldın! Sen benimle kendini avuttun! Kabul çok sevdin beni, dört çocuğun arasında en çok beni sevdin anne ama bir tek beni sevdin! Bana dair hiçbir şeye yetmedi sevgin. Benim kardeşimi yok ettin, benim karımı yok etmeye çalışıyorsun ama izin vermem!"

Fetih, yerinden kalkıp parmağını annesine doğru kaldırdı. "Bir gün senin yüzünden anne, o kadın benden giderse, ben öyle bir giderim ki şu suratıma iyi bak!" derken çehresini gösterdi. "Öldüğün gün bile göremezsin. Zeliha'yı, Kürşat'ı senden öyle bir koparırım ki bu koca evde tek başına bu masada ağlarken bugünü hatırlarsın. Sen benden koparırsan onu, senin hakkın olmayan herkesi senden sonsuza kadar koparırım. Ölümün bile tek başına olur. Duydun mu beni? Sakın aklından çıkarma bu dediklerimi! Seni bu evde yalnızlığa mahkûm ederim, birimizin bile yüzünü görmeden ölürsün."

Fetih, dün gece birer birer yediği tehditleri bu gece, bu masada teker teker annesine yedirdi. Masadaki bardağı aldı, mutfaktan çıkmadan önce tezgâhın içine kırılacağını bile bile fırlattı. Zühre Karadere tir tir titrerken ikinci kez bu tehdidi, bu kez gençliğini, ömrünü adadığı oğlundan aldı. Bir kriz geçirir gibi titreyen vücudunu zapt etmekse tek başına kaldığı bu yerde saatlerini aldı.

XVII

İNCE KEFEN

"Sana yapma diyemiyorum." Sırtım tek kişilik koltuğa dayalı, bacaklarımı kırıp kendime çekmişken yanan şöminenin ateşini izliyordum. "Ama yap demeyi de içim kabul etmiyor Zafer." Gözlerim yorgunca açılıp kapanıyorken oda o kadar sıcaktı ki saçlarım çoktan kurumuştu. İçeriden gelen su sesi de kesilmişti.

"Çok kere bunu düşündüm ama hiçbir zaman o kalemi kâğıdı elime almadım. Yarın sabah ailemle de konuşacağım, ben katlanamıyorum daha fazla. Efsun benim canım kıymetli." Bir gün diye geçirdim içimden, ben de elime alır mıydım o kalemi kâğıdı? "Buraya geldiğimden beri bu kaçıncı? Kaç oldu bu? Tehdit mi edilmedim, anneme kardeşime gidecek kadar küfür mü yemedim, çalıştığım yer mi dağıtılmadı? Bir bu kalmıştı. Kafamdaki dikişlerden kurtulamadan, adam hapisten kurtuldu böyle bir şey olabilir mi? Ölüp gideceğiz bir gün bunlardan birinin elinde. Ya da kalıcı bir darbe alacağız, elimizden kolumuzdan olacağız. Senin eline zarar verseydi? Bak senin elin iyileşmeden o elini kolunu sallaya sallaya cirit atacaktı etrafta."

Telefonu tutmayan elimi bacağıma bastırdım. Gözlerimi kapatırken, "Haklısın," diyebildim sadece. Fetih, banyoya girince yeniden Zafer'i aramıştım. Zafer istifa mektubuyla bakışırken... Adamın kaçma şüphesi olmadığı için sürecin devamında dışarıda olacaktı. Çünkü onlara göre adam öldürmeye teşebbüs değilmiş yaptığı, adam yaralamakmış. Halbuki Zafer yetişmese beni öldürecekti.

"Ben böyle haklılığın da ben böyle şehrin de ülkenin de insanın da adaletin de içine sıçayım. Durmadan seni suçlamışlar bir de Efsun. Verilen ifadelerde tüm suç seninmiş gibi. Böyle çarkın içine edeyim.

Olay kamuoyuna yansımadı, medyaya vatmadı diye her şey daha da kolaylaştı."

Kadının da adamın da tüm ifadesi benim aleyhimeydi. Adamı ben kışkırtmışım sözde. Şimdi çıkmıştı dışarı. Yine gelir miydi hastaneye diye içimde bir korku vardı. Geçen sefer hedefi bendim bana bir şey yapamamıştı. Hani bir daha dener miydi? Her an tetikte olamıyordum. Daha önce olmuştum ve bunun sonucu çok ağır olmuştu benim için. Psikolojim o konumu asla kabul etmiyordu. Ölüm korkusu değil her an ölebilirim korkusu benim baş edebileceğim türden değildi.

"Ne oldu Efsun?" diye aniden bir soru *yükseltti* bana. Sesinin arkasında ona eşlik eden bir nota vardı. Alaydı. "En büyük Urfa sevici, savunucusu. Ne oldu? Güzelleme yapmaya devam mı? Çok mu güzel her şey? Seviyor musun bu şehri hâlâ?"

O ilk zamanlar geldi aklıma. Ne verirsem onu alırım düşüncesiyle o kadar pozitif olmaya çalışıyordum ki insanlar zaman zaman alay bile ediyorlardı benimle. Halbuki bilmiyorlardı sevemezsem, alışamazsam devam edemezdim. Güzelliklerinden bahsediyordum daha güzel olmasını bekliyordum. Zafer, artık şehre de tepkiliydi. Zafer, artık her şeye tepkiliydi.

"Hayır," dedim açıkça. O bu hayırı sadece hastanedeki olaylara yordu belki ama benim enerjimin de güzellemelerimin de bitişi çok uzun zaman önce olmuştu. Urfa bana hiçbir zaman iyi gelmemişti. Bir süre sessizce kaldık, hiçbir şey söylemedim.

"Tamam Efsun," dedi en sonunda. "Günün birinde bu telefon konuşmasındaki ben olacak hale gelmezsin inşallah, bıktırmaz seni hiçbir şey. Yarın görüşeceğiz elbet. Daha fazla bu saatte kafamız şişmesin. Fetih'e de selam söyle."

"İyi geceler," dedim sadece, aynı şekilde karşılık aldım ve kapattık telefonu. İsyanımız yarın yüz yüze de sürecekti. Yirmi beş yaşındaydım buraya ilk geldiğimde. Tamam kabul tam yirmi beş de değildim. Daha yaşlı hissediyordum ama elli de değildim. Böyle bir insan da değildim. Bu kadar tükenmişken adım atmamıştım buraya. Daha sivriydim, daha köşeliydim. Ovalleştiğimi hissediyordum. Yeri gelmiş kendim törpülenmiştim yeri gelmiş olaylar ve insanlar ellerinde zımparalarla üzerime çullanmıştı. Engel olamamıştım. Bir kişiyi iterken diğer sivri taraflarım

törpüleniyordu, engel olamıyordum. İki elim iki kolum ve bir ağzım vardı. Yetemiyordum. Urfa bana yetişememeyi öğretmişti.

Yalnız kalmayı çok iyi bilen ben, burada mecbur ve mutlak kalabalıklar içinde kalmıştım. Kendini korumayı; insanları itip yalnız kalarak sağlayan birinin, başına gelebilecek en kötü şey buydu.

Oturduğum koltuktan kalktım ve yatağa ilerledim. Boylu boyunca uzanırken cenin pozisyonu aldım. Gözlerim yavaş yavaş açılıp kapanırken banyonun kapısı da yavaşça açıldı. Açılan kapıya dönmedim, o gelecekti yanıma biliyordum. "Efsun," diye seslendi. Sesi kısıktı, uykumu açmamak için. Kaldırdım başımı ona baktım. "Uyumadın mı sen daha?"

Başımı iki yana salladım. Sırtüstü pozisyona geçtim. İçimde sutyen yoktu, üzerimde bol bir tişört altımda şort vardı. "Uyumadım henüz, Zafer'le konuştum. İstifa edecekmiş," dedim. Üzerine bir şey giymemişti, sadece eşofmanı vardı.

"Yapabileceği en mantıklı şeyi yapıyor," dedi. Biliyordum aynısını benden de bekliyordu.

Bana doğru eğildi, elini saçlarıma geçirirken dudaklarımızı birleştirdi. Yatışımı daha rahat bir konuma getirdim, sakallarını okşarken ağzımın içine ittiği dilini karşıladım. Diş macununun tadını hissettim ilk, sonra nemli saçlarını. Dudaklarını kısa sürede çekerken damağımda yarım kalmış tatla mırıldandım.

"Sakın ola ki korkma," dedi. "Ben buradayım. O şerefsizi geri içeri tıkacağız, senin yakınından bile geçmesine izin vermeyeceğim bu olana kadar."

"Sakın bir şey yapma Fetih, seni bir daha o demir parmaklıklar ardında görmek istemiyorum. Hem korkmuyorum ben, ondan mı korkacağım?" dedim. Bir şey yapacağını biliyordum. Zafer, haberi verdikten hemen sonra avukatı aramıştı. Biz bu durumda bir avukata bile ihtiyacımız olmaz diye hiç uğraşmamıştık ama vardı işte. İçinde bulunduğun coğrafya bazen her şeyi sağlardı sana. Fetih rahat durmayacaktı, o adam eline düşmemişti en başta peki şimdi? Ona işlemeyen adalet bize işlerdi, biliyordum.

"Yoruldun mu?" dedi yanıma kıvrılıp daha fazla bir şey demedi. Benim örtmediğim pikeyi bacaklarımın altından alıp önce bana örttü sonra yanıma girdi iyice.

"Çok yorucu bir gün değil miydi?" diye sorusunu ona iade ettim. Elini tişörtümden geçirip çıplak belimde boylu boyunca gezdirdi. Bacaklarım bedenine temas ediyorken kulağımın altından öptü önce. "Öyleydi," dedi beni onaylarcasına. "Herkes kafayı yemiş," diye devam etti. Burnunu boynuma sürtüyordu. "Gelmişler beni tehdit ediyorlar Efsun'u alırız diye. Kafayı yemişler." Kendi kendine söylüyordu bunları. Başını köprücükkemiklerimin üzerine bıraktı, yastık olarak kullandı göğüs duvarımı. Onun eli karnımı benim elim saçlarını okşadı. Bir süre daha bu konuda söylendi. İçinde bir şey kalmasın diye sadece dinleyici kaldım. O yamacımda kendi kendine sinirlenip tepkiler gösterdi, kızdı bir çocuk gibi ben sadece mırıldandım.

"Annemin meselesi ayrı kesilecek zaten. Tek tek sırayla anlatacak bana, her şeyi bir bir bana da söyleyecek. Kendisi çok iyi bir anne olabilmiş gibi..." Durdu soluklandı. Cümleyi belki biraz toparlayarak devam ettirdi. "Ne hakla senin anneliğini sorguluyor? O meselede sen de çok suçlusun Efsun! Bana niye anlatmıyorsun kızım sen? Sen bana anlatmadan ben nasıl bileceğim? Ha Efsun, niye gelip bana bir şey anlatmıyorsun?"

Cevap vermedim, sakinleşsin diye saçlarını okşamayı sürdürdüm. Bir süre öylece kaldık sonra başını olduğu yerden alıp başımın yanına koydu. "Boş ver, iyiyim ben. Anneni konuşmayalım. Çok zor bir gündü zaten... Ben seni özledim."

Eğildi ve dudaklarımı ağzının içine aldı, bu öpüşmek değildi bu bildiğimiz beni yemek için daha küçük bir şeye dönüştürmekti. Ellerim rahat durmadı uzun tırnaklarımı huylanacağı şekilde karnının üzerinde gezdirmeye başladım. Önce yanaklarımdaki parmaklarını bıraktı ve dudaklarımı normal bir hale çevirdi. Öpemiyordum zaten diğer türlü. Tırnaklarım sırtında gezinirken dudaklarından aldığım tat yetmedi, tatmin etmedi beni dilimi de ittim ağzının içine. Yanlış bir zamanda ileri giden bir yakınlaşmanın içine düştük, bir hapşırma kadar refleksif olarak sürtündüm ona.

Aramızda olan birkaç ince kumaşın etkisi neredeyse yoktu, eriyip gidecekti ansızın. Son hareketim beni boynumdan tutmasına ve dudaklarımızı ayırmamıza sebep oldu. Çoğu kez yaptığı şeyi yapmama katlanamazdı. Hızlı hızlı soluklanırken, "Bazen o kadar yaramaz bir kadın oluyorsun ki Efsun," dedi. Benim ondan daha aklı başımda ve kontrollü olduğumu sanıyordu. Kafayı yemişti!

"Senin; yorulmayan tek kasın kalmayana kadar, değil yaramazlık yapmak kalkıp banyoya yürümeyecek kadar alsam şu takatini, bir canın kalsa yanımda, bacakların tutması, gözlerini bile açamayacak kadar yorgun düşsen hallolacak her şey inan. Bitecek şu tükenmek bilmeyen enerjin seninle o kadar uğraşsam ki senin benimle uğraşacak dermanın kalmasa."

Dudaklarımızın birleşmesi bir bahane oldu ve gözlerimi yumdum. Banyonun görüntüsü gözkapaklarımın altında bekliyordu resmen bu anı. Bu kez bir birleşme olduğu daha net hissedildi, dudaklarımız o sesin ahengiyle öpüştü. Dudaklar her birleştiğinde ve ayrıldığında çıkan sesler beni o banyo görüntüsüyle bu an arasında savurdu durdu. Fetih'in dudakları bir an yanağıma kaydı, öpmedi öpüştü. Dudağıma nasıl bir muamele yapıyorsa aynı ilgi yanağıma da veriliyordu.

"İçine sutyeni beni daha çok delirtmek için mi giymedin yoksa çıkarmak için bana zahmet vermemek için mi?"

Bu kendine yoruşu beni kıkır kıkır güldürdü. "İkisi de değil," dedim keyfini kaçırırcasına. Duraksadı biraz, "Regl oldum, çok hassasım. Rahat edemedim." Dudaklarının teması çekildi, üstten bana baktı.

"Regl mi?" diye sordu tekrardan ama cevap almadan devam etti. "Ağrın var mı?" Başımı salladım yavaş yavaş. "Ara ara artıyor ama şimdi iyi." Ona bunu ne düşündürdü bilmiyorum ama elini alnıma bastırdı, ateşimi kontrol etti. Fetih sanıyordu ki benim herhangi bir yerimde ağrı olunca bir bütün olarak hasta oluyordum.

"Sıcak su torbasını getireyim mi, ayaklarının altına koyarız?"

"Hayır," dedim. "Şimdilik gerek yok ama mutfakta Meltem teyzemlerin getirdiği tatlı var onu şey edebilirsen çok şey olur." Canım istiyordu ama mutfak çok uzaktı gitmeye üşeniyordum. Üstelik üstüm çok sıkıntılıydı, donardım inene kadar.

"İnerim birazdan," dedi, inmeyecekti. Ona göre çok sağlıksız besleniyordum. Sonra gözlerini göğüslerime indirdi. Bana yaramaz demeden kendine bakmalıydı. Cıklayarak omzumun üzerine yattım ama o da hemen yanıma koydu başını.

"Ne?" diye çıkıştım sırıtmaya giden yüzüne bakarken.

"Onlara da özgürlük diyorsun."

Dudaklarına vurdum parmaklarını. "Seni var ya," diye kızmaktı amacım ama Fetih bu cümleyi kızgınlık olarak anlamıyordu ki...

"Yalvarırım yap, n'olur ne geçiyorsa aklından..."

Dudaklarını yaladı, tişörtümü arkadan büzerek darlaştırdı. "Urfa Feminizm Kurulu Başkanı'm; lütfen benim çıplaklığıma sinir olup eşitliği sağla."

Gözlerim iri iriyken açacaktım ağzımı yummadan gözümü ama avucunu ağzıma bastırdı. "Başkanı'm lütfen feminist olmadığını söyleme," diye yalvardı. "Değilsen de hemen ol yoksa ben sabaha kadar feministliğimi ilan edip eşitliği sağlayacağım."

Ağzı o kadar iyi laf yapıyordu ki öylece dinliyordum. Avucunu çekti ağzımdan. Tişörtümü daralttıkça göğüs uçlarım belirginleşiyordu ve Fetih bundan çok memnundu. "O zaman eşitliği sağlayıp giyin, gelmişsin ağrıdan kıvranan eşinin yanında çıplak çıplak yatmışsın."

Cıklayıp başını iki yana salladı durdu. "Ben seni soymayı tercih ederim ama senin ilgine gelemeyecek kadar hassasız diyorsan," dedi ve eli karnımın üzerinde sürünerek kasıklarıma kaydı. "Bu gecemizi masajla geçirebiliriz."

Sahiden o kadar hassastık ve bir masaja hayır demezdim. Ona yaslandım bana rahatlatıcı masaj hareketleri başlarken.

"Acaba şu an kedimiz ne yapıyordur?"

"Fosur fosur uyuyordur, sabaha kadar uyanmaz bence."

"Cık. İki saat sonra uyanıp karnını doyurmam lazım. Uyanır acıkınca. Evimize gelince de öyle olacak, büyüyene kadar annesi gibi kalkıp iki saatte bir besleyeceğiz."

Omzumun üzerine döndüm, yanağım neredeyse Fetih'in kalbinin üzerindeydi.

"İnan sen uykuna devam et ben bakarım derdim ama elimde kalabilir Efsun."

Henüz hiç dokunmamıştı... "Öğrenirsin sen de," dedim gözlerimi kapatırken.

"Ha illaki uyan sen de bak diyorsun."

Tam olarak o değildi söylediğim ama alışsın istiyordum. Alışsın ki ben de rahat rahat babası diye dolanabileyim ortalıkta. Yavruyla konuşurken babamız diyebileyim. Çünkü derdim biliyordum. Bir yerden sonra çıkardı ağzımdan.

"Yok canım, yok ben uykumu bölemem dersen ben bölerim her türlü ama nöbetlerim oluyor ya... Gerçi Zeliha çok hevesli ona bırakırım."

Sonra durdu, durdu ve durdu... Sessizliğini ben, uyanamam deyişine yordum. Öyle sandım ama o bir yerden sonra söyledi söyleyeceğini.

"Öğrenip bakacağız paşa paşa. Bugün olmazsa yarın bir gün elbet bölünecek o uyku. Kaçış yok."

Kalbinin dakikadaki atış sayısı arttı. Net olarak bir sayı veremedim ama normal bir gecede o uyurken ve iki sayısı benim kâbusum olmuşken saymıştım yetmiş bir kere atıyordu. Bu normal nabızdı. Her şey yolunda demekti. Otuz yaşında bir adamda almak istediğimiz bir sayıydı ama bu cümleyi söylediğinde yüksek nabza bir geçiş yaptı. Meslekî deformasyondan olacak her şey yolunda mı diye saymak istedim. Tabii bir yanım da Fetih'in günün birinde tansiyon hastası olmasından korkuyordu bu yüzden daha temkinliydim.

Ama bir türlü sayamadım. Kafam karıştı. Konu hâlâ kedi miydi yoksa o yarın bir gün bize en az dokuz ay on bir gün uzak mıydı? O kadar allak bullak oldum ki Fetih'in kalbi normal seyrine yaklaşmadan yarım yamalak saydım. Bu kendime kanıt gibiydi. Kalbi gerçekten hızlandıysa, bunu ben böyle hissetmiyorsam o bölünen uykular kedi için değildi.

Yetmiş biri geçtik. Seksen biri de geçtik. Doksan biri de. Yüz biri de. Ya kırk sekiz ya da kırk dokuz kere normal nabzının üstünde attı. Sonra yavaş yavaş normale döndü.

Heyecanlanmıştı...

Eli saçlarımda ben kalbinin atışlarıyla kendi kalbimi sakinleştirmeye çalışırken, "Ne düşünüyorsun?" dedi sessizliğime karşılık. İnan Fetih, inan ben de bilmiyorum...

"Yarın kravatını ben seçeyim olur mu?"

Söylediğim şey ya komiğine gitti ya da sinirleri bozuldu o yüzden güldü, emin olamadım. "Ya sen nereye kadar bu kravat seçme işini sürdüreceksin?"

Öyle daha güzel duruyorduk. Kimse yakıştırmasa da yakışıyorduk. Uyumlu oluyorduk. Her şeyiyle tastamam hale geliyorduk. "Çok, çok, çook uzun bir zaman," dedim sonrası kısa bir soru cevapla geçti. Gülümsediğimi hatırlıyordum sona doğru.

"Beş ay sonra da mı?"

"Evet."

"Bir yıl?"

"Eveet."

"Beş?"

"Tabii ki."

"On?"

"Hıhı."

"İsterseniz arabada bekleyebilirsiniz." Yanımda korkuluk gibi dikilen adam sanki dediğini yapacakmışım gibi arabanın kapısını açması için arkadaşına işaret etti.

"Hayır," dedim ve araba kapısını açmaya çalışan adama elimle durması için işaret ettim. "Neden arabada bekleyeyim?"

"Daha güvende olursunuz?"

Sabah bu konuyu arabada, ben yanımdaki kişileri fark ettikten sonra Fetih'le uzun uzun konuşmaya çalışmıştım ama kestirip atmıştı. Gerçekten atmıştı ama arabadan. Kapıyı açıp, "İn hadi in, geç kaldın," diyerek beni kovmuştu arabadan. Öfkeyle kapısını tekmelemediğim kalmıştı. Sinirlerimi bozuyordu.

"Yerini mi daraltıyorlar, dursunlar işte ne zararları var sana?" açıklamasıyla başlamıştı her şey. Yerimizi daraltmayan her şeyin Fetih'e göre hayatımızda yeri vardı. Mesela Atakan küçücük bedeniyle yatağımızda yerimizi daraltırdı ama evinin önüne diker gibi bir devlet hastanesinin önüne diktiği kişilerin benim yerimi daraltmadığını iddia ederdi ama ben buna itiraz edecek olayım, dünyanın en saçma şeyini söylüyormuşum gibi abartılı tepkiler verirdi.

"Burası halka açık devletin yeri değil mi? Müdahale edemezsin. Hakkın yok. Görme, şu adam senin gözüne batıyor mu ki onlar battı?" diye kapı önünde bekleyen hastalardan birini göstermişti. Sonra beni insan ayrımı yapmakla suçlamıştı. Bir ara konu ırkçılığa bile gitmişti. Oraya nasıl geldi ben de bilmiyorum bir şekilde yine psikolojik oyunlarla kafamı karıştırıp sonra da arabadan kovmuştu. Çok sinirliydim tüm gün, aramalarını da açıp kapatıyordum. Açıyordum ama konuşmadan kapatıyordum. Açmasam korkardı diye açıp başkasıyla konuşuyordum. Duyuyordu geri kapatıyordum.

"Şu an güvende olduğumu düşünüyorum ama yan yana çok absürt duruyoruz böyle. Gelen geçen bize bakıyor." Özellikle beni tanıyanlar.

Sözde halkın içine karışmak niyetiyle meydana çıkıp etrafında sayısız korumalar olan siyasetçiler gibiydim. Öyle saçma, öyle anlamsız.

"Uzaklaşmamı mı istiyorsunuz?" diye sordu. Boyu da çok uzundu, kafamı kaldırıyordum ona bakmak için. Başımı salladım ve uzaklaşmasını bekledim. Bir adım attı ve sonra... Sonrası yok sadece bir adım attı.

"Uzaklaştın mı şu an?"

Başını salladı. Derin bir nefes alıp başımı gökyüzüne kaldırdım. "İnan şimdi daha saçma duruyoruz, en azından az önce yan yanaydık." Gözümü rasgele yere dikecektim ama bakışlarım adamın elinde kaldı.

"Kedi mi tırmaladı seni?"

Başını salladı yüzüme bakmadan. Göz teması neredeyse hiç kurmuyordu benimle, bense gözünün içine bakıyordum. "Şu verdiğiniz mamaları dökerken siyah olan biraz..." Cümleyi toparlayamadı, "Öyle," diye kesti. "Kuduz olmaz değil mi?" diyerek elini kaldırdı daha net görmem için. Onun az önce açtığı bir adımı kapatıp eline daha iyi baktım.

"Hayır, hayır olmaz, temiz tut ama enfeksiyon kapmasın. Bir şey olursa da gel yanıma ama korkma. Hepsi aşılı, sağlıklı hayvanlar. Sadece biraz yaramazlar. Seni daha çok tırmalarlar," diye itiraf ettim. Sabah göstermiştim ama yaş mamayı dökerken çok acemice davranıyordu. Üzerine atlarlardı, tırmalarlardı öğrenene kadar.

"Yarın da mı besleyeceğiz?"

"Sen her gün yemek yemiyor musun?"

"Haklısınız efendim."

"Estağfurullah, efendin değilim."

"Anladım efendim."

Dışarıdan gözüken o iri yapısı bana efendim dedikçe kendimi tuhaf hissediyordum. Fetih, utanmadan beni bekletirken ben de sohbetine doyum olmayan yanımdaki kalkanla konuşmaya devam ettim.

"Fetih, senin sigortanı yapıyor mu?"

Evet kafaya taktığım bir durumda Fetih'in çalışanlarının maaşları ve sigortalarıydı. Cimriydi ya hani. O yüzden kontrol etmem gerekiyor gibi hissediyordum. O gün ofise gittiğimde de sormuştum birkaç kişiye. Teftişe çıkar gibi koridorları dolaşmıştım. Yemek ücreti, yol ücreti, yan haklar, maaşlar ve sigorta... Bunlar önemli mevzulardı.

"Yapıyor Efsun Hanım."

Durup karşıdan bizi izleyen adama baktım bir süre. Tamam ama resmiyette ne işleri vardı ki? Görevleri neydi? "Ne olarak gösteriyor peki? Yani pozisyonunuz ne?"

"Ofiste çalışıyormuşuz gibi gözüküyoruz."

Bak... "İllegal yani?" diye sordum kendi kendime. O da cevap vermedi zaten. "Fetih'i şikâyet etsem?"

Adamın gözleri ilk kez beni buldu, "İşimden olurum," dedi şaşkınlıkla. Bir an heyecanla yükselmişken geri düştüm. O gün ofiste illegal bir şey olmayınca şimdi bir usulsüzlüğü yakaladığım için sevinmiştim.

"Hım," diye mırıldandım. "Ucu size dokunur yani. İyi tamam korkma şikâyet etmeyeceğim." Telefon ekranından saate baktım. Aramıyordum da inadımdan. "İyi işiniz çok zor değil gibi. Kedi besliyorsunuz." Eli geldi aklıma. "Tabii kendine göre zorlukları da var ama olacak o kadar. Alışırsanız kolaylaşıyor zaten. O zaman arabamdaki mamaları sizin arabaya koyayım, benim çıkışım bazen gecikiyor yoğunluktan ötürü. Hava soğuk başka yerde yemek aramasınlar. Onun dışında başka bir beklentim yok. Bir de veteriner işleri oluyor arada biriniz halledersiniz onu. Sormak istediğin bir şey var mı?"

Gözleri ciddiliğimi ölçmek için yine yüzümü buldu. Buraya belli başlı hayallerle gelmişlerdi muhtemelen. Fetih'ten çok Osman Bey'i bilirlerdi. Osman Bey'in gelinini koruyacaklardı falan. Gerçekler kedi beslemek olmuştu ama bu amaçla buraya gelen herkesin sonu buydu. Hepsinin Emir kadar çabuk uyum sağlamasını temenni ediyordum.

"Yok, Efsun Hanım."

"Harika! Herhangi bir ihtiyacınız, özel durumunuz olursa bana söyleyebilirsiniz. Ben Fetih değilim. Tüm kolaylığı sağlarım. Yani o biraz şeydir... Hani şu Fransız İhtilali'ne sebe..." Çalan telefonumla aynı anda biri kornaya yüklendi ve yerimden sıçradım. Hisseder gibi tepemize çökmüştü. "Çok güzel bir sohbetti sonra mutlaka devam edelim. Hadi sana iyi akşamlar, mesain bitti paydos!"

Önce aramasını meşgule attım sonra arabasının içine bakmadan geçip oturdum yan koltuğa. Kemeri bağlarken, "Kovacaksan yine arabandan kendi irademle baştan ineyim," dediğimde eli usulca kapıları kilitledi. Tamam bu da bir cevaptı.

"Niye açmıyorsun telefonlarımı?" Kıstığım gözlerimi ona çevirdim. Yüzünü görür görmez üzerime bir ağırlık çöktü. Girip fotoğraflarına bakmayayım diye galerimi kilitlemiştim bu yüzden miydi?

"Açmadığım tek bir telefonun bile olmadı," dedim. Çok alışmıştım şu anın bir kavuşma olmasına, bana yaklaşmasına, öpmesine, kirli sakallarını tenime sürtmesine. Şimdi biraz sinirli ve tavırlı bakıyordu, içi benim gibi erimemişti galiba.

"Hiçbirinde benimle konuşmadın?"

"Olabilir."

"Efsun ters tarafından mı uyandın bugün?"

"Alakası yok."

"Ya bana bak," diye isyan etti. Huysuzdum biraz, sinirleniyordum da ara ara. Tersleyesim geliyordu ve terslenecek şeyler yapıyordu. Bu sanırım hormonlarımın bu dönemki taşkınlığındandı. "Keyfimden kimseyi dikmiyorum buraya. Anlıyor musun?" Tane tane anlatıyordu bunları. Ben de saatlerdir kendime bunları anlatıyordum. Benzer cümleleri kuruyorduk. "Hoşlanmıyorsun anlıyorum ama bu ülke adaleti sağlamazsa ben kendi adaletimi sağlarım. Gereken önlemleri alırım. Dikselerdi o zaman iki polis kapıya? Bir şeyleri halledene kadar sana ve kimseye zararı olmayan birkaç kişi çevrende olsa, senden hiçbir şey gitmez. İçimin rahat etmesi için şart bu, sen de bunu anlıyor musun?"

Direksiyondaki elini çarparken orta yere diğer eliyle freni çekti. Freni çeken eli çarptı gözüme. Eklemleri kanlanmıştı, derisi tahriş olmuştu. "Fetih," dedim telaşla. "Eline ne oldu?" Elini frenin üzerinden alırken ısısı çok yüksekti.

"Önemli bir şey yok," diye geçiştirdi ve ellerimizi ayırıp freni çekti. Elini takip ettim bir süre o arada araba yola çıkmıştı. Bana sanırım gönül koydu başka da bir şey demedi.

"Ben seni anlıyorum," dedim yola bakarken. "Sadece alışık olmadığım şeyler olunca herkesi huzursuz ediyorum kendimle beraber, istemsizce. Benim de endişelerim var ama şu hastanede adımın çıkması beni çok huzursuz ediyor. O ilk zamanlara dönüyor gibi hissediyorum. Sabahtan beri geçici ve kısa bir şey olduğunu kendime anlattım. Anladım da." Ellerimi kucağımda birleştirdim. "Ama beni arabadan kovman yine de hoş değildi."

"Kovmadım, işe geç kalıyorsun dedim."

"Hayır kovdun, in seni arabamda istemiyorum dedin."

Başını bir domino taşı gibi bana çevirip gözlerini iri iri açtı. "İnden ...asını içinden söylemiş olabilirsin."

"Sübhanallah," dedi ve sabır çekti.

Tekniker kadın bizim aldığımız şeyleri bir bir poşete koyarken ben kasanın önünde eğilmiştim. "Ama biz gerekiyorsa yine de yanında sıcak ...rbası bulundurabiliriz," dedim yanımdaki veterinere. Fetih "Te-...sim var," diyerek kartını post cihazına okuttuğunda gözümü artık gözlerini açmış, tam olarak yürüyemese de daha kıpır kıpır olan yavruya dikmiştim.

"Bulunduğunuz ortamın sıcak olması yeterli. Sadece dediğim gibi taşırken çok fazla sarsmayalım, beslenme ve dışkılaması için de gerekli şeyleri biliyorsunuz. Bir şey olursa yazabilirsiniz en yakın zamanda da bir kontrole alalım."

Fetih'in yanıma geldiğini anlayınca sarsmadan aldım baksı kucağıma, "Tamamdır, biz en yakın zamanda tekrardan geleceğiz," dedim. Kısa bir vedalaşma faslından sonra veterinerden çıktığımız gibi koşturarak arabaya gittim. Soğuğa maruz kalmaması lazımdı. Aracın kliması zaten çalışıyordu. O kadar durmadan ve canlı bir sesle miyavlıyordu ki son gün ona iyi gelmişti her anlamda.

İyiydi, annesi yaşamasa da kendisi yaşıyordu ve sağlıklı gözüküyordu.

Baksın kapağını açtım ve durmadan konuşan yavrunun yüzünü Fetih'e çevirdim. Baksın en sonundaydı, kapı açılınca bacaklarını iki yana aça aça çıkışa doğru bas bas bağırıp yürümeye başladı. "Artık kediye benziyor değil mi?" dedim hevesle. Bir haftaya kalmaz dünyanın en şeker tatlısı olacaktı ama bu hali de kediye benziyordu. Fetih baktı, baktı, baktı... Kaşlarını çatmış bir ifadeyle bir süre yavruyu izledi.

"Yürümeyi bilmiyor mu?" dedi bu kez.

"Öğrenecek," dedim hevesle. "Öğreneceğiz değil mi bebeğim?" Aldığım miyavları bir evet olarak aldım ve şu anlık nasıl bir tepki gösterir bilmediğimden gerisini içimden söyledim. Öğrenecek babası, öğrenecek...

Eve kadar yavruyu sarsmadan getirdik. Evdekiler biraz tuhaf karşıladılar ve Fetih misafiri bitmeyen bu ev için, *"Ne o küçücük kediyi mi sığdıramadınız?"* diye sordu. *"Bu evde kalacak olmasına itirazı olan mı var?"* diye ekledi ve kimseden ses seda çıkmayınca, *İtirazı olanın itirazı kabul edilmeyecekti zaten,* " diyerek son noktayı koydu.

Yavrumuz için hemen odadaki en yumuşak eşyalardan bir yatak yaptık ve asıl yatağını sipariş verdik. Ona türlü türlü oyuncaklar aldım. Bağdaş kurduk önünde ve yere oturduk. Önce mamasını yedirdim, çok geçmeden de kakasını yaptırdım.

"Annesi bunu yalayarak yapıyor." Elimde ıslattığım makyaj pamuğum yavrunun poposunu ovalarken nutku tutulmuş bir şekilde beni izliyordu Fetih. "Hatta hani diğer yavruların dışındaki zar daha çıkmamıştı ya, işte normalde anne o zarı yiyerek çıkarıyor. O zarla beraber bütün yavrularının kakasını da yalayıp yaptırıyor. Çıkan kakayı da yiyor."

Fetih, elindeki biberonu tiksinerek yere bırakıp, "Ne yapıyor?" diye midesi bulanarak sordu. Başını iki yana salladı hayretle. "O kadar da değil saçmalama, o kadar da değil."

Gülümseyip pamuğa sızan kakaya baktım. Dibimdeki poşete pamuğu atarken yeni bir havlu aldım. Fetih ıslatmıştı, yedekte bekliyordu. "O kadar. Hem de afiyetle yiyor. Anne doğum yaptıktan sonra birkaç gün yemek aramaya gidemez. Bunlarla tok kalır."

Kakasının bittiğine emin olana kadar ovaladım sonra göbeğinden öperek onun için hazırladığımız geçici yatağın içine koydum. İkimiz de yere oturmuştuk ben kalktım Fetih oturduğu yerde kaldı. Ellerimi yıkayıp gelene kadar da aynı yerdeydi. Hatta kafasını biraz uzatmış yavruyu izliyordu. Yatağa geçip iki saat sonrasına alarm kurmak için telefonumu alırken Fetih de yanıma geldi.

"Hiç normal varlıklar değil bunlar ben sana söyleyeyim," diye söylenmeye devam etti. "Tipleri de bir garip gün gün değişiyor her bir tarafı. Sürüngenlik aşamasındayız daha kediliğe varamadık." Başımı yastığımdan kaldırıp Fetih'in omzuna yasladım.

"Büyüdükçe turuncu çok güzel bir kedi olacak."

"Hiç inancım yok."

"Senin elinde büyüyecek, göreceksin."

"Çok fazla dokunabileceğimi inan sanmıyorum."

...kadar seveceksin ki kucağından indirmeyeceksin, bak gör!" Sır-
...gövdesine yaslı, yavruyu izleyerek uyuyakaldım.

...çok uzun bir zaman sonra ilk kez Zeliha ve Fetih'le ayrı şehir-
...kalacaktık.

...görmesinler diye içimdeki burukluğu belli etmiyordum. Fetih'in
...kesinleşince Zeliha'yı da yanında götürmesini istemiştim. Hava
...ihtiyacı vardı ve en güvenli yer ağabeyinin yanıyken bu
...değişikliği ona çok iyi gelirdi. Evde durmak ve bu kadar yoğun
...ders çalışmak onu sanırım biraz bunaltmıştı. İstanbul'a gitmek
...havası almak iyi gelecekti. Evden uzaklaşırsa kafasını toplardı.
...isterdi ki ben de gideyim ama mümkün değildi. Hem zaten be-
...vardı gidemezdim.

"Hayır, bir sorun çıkmadı. Çok kıpır kıpırız ve iştahımız çok yeri..."
...aniden kesildi ve hemen ardından bir erkek sesi duydum. "Yeme-
..." dedi Kürşat. "Ben babamı arayacağım," diye devam etti. Sesindeki
...anlaşılıyordu da benim sesimi duymasın diye sustum. Gö-
...konuşmada Zeliha ve yavru vardı. Gün içerisinde zaman zaman
...görüyordum ikisini de.

"Tamam sen git ben tekrar bakayım. Sonra olmadı arayalım babamı."

"Rengi sapsarı neyi bekliyoruz?!" diye sesi yükseldi aniden. "Ben arı-
...sen de git bak yine." Ekran artık karanlıktı Zeliha muhtemelen
...bırakmıştı telefonu. Kapı çarpılarak kapatıldığında Zeliha'nın yü-
...tekrar gördüm. Ben sormadan o yerinden doğruluyorken konuştu.

"Annem iyi değil sabah uyandığımızdan beri," dedi önce, yavrunun
...bir an yakından duyuldu sanırım onu daha güvenli bir yere aldı.
...bile çıkmadı, Kürşat götürürse yer diye çorba götürdük ama
...Odaya da almıyor bizi, başı ağrıyormuş."

En son dün görmüştüm. İyiydi, her şey yolundaydı. Hatta bugün
...Bey'le aileden birinin istemesine katılacaklardı. Fetih'in akraba-
...sanırım annesi ve babası ölmüştü. O niyetle gideceklerdi. Bir an
...sırf oraya gitmemek için bahane ürettiğini düşündüm sonra
...bu ihtimal. *Onun anne babasızlıktan kurşuna tuttuğu tek kişi ben*
...dim.

"Tansiyonunu ölçtünüz mü?" dedim. En ufak bir duygu yoğunluğu tansiyonuna etki ederdi. Benimle de hiç karşı karşıya gelmemişti, kendimden şüphe de etmezdim zaten çünkü bu kadar etkilenmezdi benden. Nefreti artardı, kinini diri tutardı en fazla.

"Hayır yanına yaklaşmamıza izin vermiyor. Ben de tansiyonundan korkuyorum. Yemek de yemedi hiç."

Canına mı kastı vardı? Tansiyonu bu denli sıkıntı çıkaran biriyken bu anlamsız, durup dururken ve hiçbir yere konmayan tavırları neyin nesiydi? Çocuklarını endişelendiriyordu, görmüyor muydu?

"Babana haber ver Zeliha," dedim benim de onlar gibi aklıma ilk Osman Bey geldi. "Sonra da Fetih'i ara annenle konuşsun, baban gelene kadar tansiyonunu ölçmemiz için ikna etsin anneni." Hemen ardından da Fetih. Osman Karadere Zühre'ye karşı çok yumuşak başlıydı. O ikna etmezdi tamam geri durun siz, ben geliyorum derdi. Fetih'se hiç dokunmadan o tansiyon ölçüsünü aldırırdı. "Bana da sonucu söyle, bekliyorum," dedim mesleki deformasyon ya da tamamen insaniyetimden. Her ne olursa olsun o da bir insandı ve ben bir doktordum. Zeliha, dediklerimi uygulamak için kapattı telefonu.

Günün devamında bir kez Zeliha'yla bir kez Fetih'le konuşmuştum. Fetih halledeceğini söylemişti, ben de daha fazla üstelememiştim. Evde bir bebeği bırakıp işe gelmek çok zordu. Ne yaptı, karnını doyurdu mu, kakasını yaptı mı, vücut ısısı nasıl diye düşünmekle geçirdim saatlerimi. Eve vardığım gibi de merdivenlerden koştur koştur çıkmamın tek sebebi yavru kediydi. Zeliha'nın odasındaydı. Fetih'le beraber gelsek de eve, o benim gerimde kaldı. Annesini göreceğini düşünüyordum.

Odaya vardım, yavruyu kucakladım hemen. Gözleri biraz daha açılmıştı bugün. Zeliha bugün neler yaptıklarını anlatırken Fetih içeri girdi ve Zeliha'nın odağı tümüyle değişti. "Annem nasıl?" diye sordu Zeliha. Fetih'in gözleri bendeyken bu soruyu sorana baktı ama soruyu soranın taşıdığı endişeden eser yoktu sesinde.

"Babam yanında," dedi Fetih. "İyi olduğunu söyledi."

Yanına gitmemiş miydi? Ben bile geldiğimde bir kez olsun yanına gitmeyi düşünüp odaya girer girmez kovulacağımın bilinciyle vazgeçmiştim. Yine de en azından gün içinde genel değerlerini öğrenmiştim ve bir sorun olursa bana ulaşacaklarını biliyordum.

girmedin mi yanına?" Ben sormadım belki ama Zeliha sordu.

yandı, babam yanında zaten," diye geçiştirdi. Merak etmiyor

Her şeye rağmen? Araya girmedim, aklımdan geçen hiçbir şeyi

Belki de nedenini biliyordu. Benim aksime. Tek bildiğim

denk gelmemiş olmasıydı, yani Fetih'in gazabına uğramış

böyle değildi. Dün gece beraber uyumuştuk, önceki gece

beraber uyanmış, beraber evden çıkmıştık. Konuşsa bilirdim

benimleydi.

" dedi bana bakarak. "Emrivakiden hoşlanmıyorsun ama an-

gidemiyormuş, babam seninle katılmamızı istedi. İstersen

" dedi. Aslında bu tamamen Fetih'in reddedeceği bir teklifti

akrabasının anne babasının yaşamadığı aklına geldi. Belki de bu

kendi bu teklifinin sebebi.

"Ne kadar zamanım var hazırlanmam için?" diye sordum. Hayatım-

görmemiştim ama yalnız kalıp anne babasının yokluğunu hisset-

istedim her kimse.

"Bir saat yeter mi?"

"Yeter. Bir şey almamız gerekiyor mu erkek tarafı olarak?"

"Babamlar halletmiştir ama ben yine de bizim adımıza da alacağım.

anladığım kadarıyla kızın babası pek gönüllü değilmiş, biraz zor

olacak. Kişi sayısını fazla tutuyoruz ki psikolojik baskı kuralım."

Söylediğine kıkır kıkır güldüm. Bu gece istediğim kesinlikle yav-

vakit geçirmekti ama eksiğini dolduramasak da yalnız kalmaması

bir damadın yanında olmak gerekiyordu. Zühre gitmiyor olsa

evin tek gelini bendim ve bu bir sorumluluktu.

"Tamam kalkıp hazırlanacağım hemen."

Yavruya eğdim başımı, saçlarım iki yanına döküldü. "Doydun mu

?" Ardı ardına miyavladığı an bunları bir cevap olarak aldım.

anne diyorsun, bakayım göbeğine." O miyavladıkça cümle-

yormuş gibi tepkiler veriyor, o daha gür konuşuyordu. Kulağımı

doğru yaklaştırdım. Gurul gurul sesleri duydum.

"Doymuşuz biz." Sesimdeki neşe günlerdir aç olan bir bebeği doyur-

gibi coşkuluydu. Eğilip göbeğini öptüm. "Aman aman doymuşuz

Patilerini yüzüme sürtüyordu ama tutunamazdı henüz.

Ansızın Zeliha sol yanımdan, "Nasıl yemeden duruyorsun sen bu

ya?" diye sordu ama ne bir alay ne de bir şaka vardı sesinde. Çok

ciddiydi. Bir yemek muamelesi yaptı bana. Fetih bana eğildi, sözde bıraktığım biberonu alacaktı ama kulağıma, "Yemediğimi sanıyor," diye fısıldadığında dirseğimi bacağına bastırdım.

Ya sabır... Daha fazla vakit kaybetmemek için kalktım. Hazırlanmam gerekiyordu.

"Şimdi kızı vermezlerse kaçırıyor muyuz kaçırmıyor muyuz?"

"Fetih!"

"Kaçırıyoruz abi."

Aralarında şaka mı yapıyorlardı yoksa zemin gerçekten mi oluşuyordu bilmiyordum ve açıkçası tedirgin oluyordum. Adının Devran olduğunu öğrendiğim adam Osman Bey'in kuzeniydi ve neredeyse benim yaşlarımdaydı.

"Bu şakalarınız beni hiç güldürmüyor biliyor musunuz?" dedim açıkça. Kızın babası gerçekten gönüllü değildi ve bu gece bizi evden kovabilirdi bu evliliğe onay vermezse.

"Şaka yaptığımızı kim söyledi? Biz boşuna mı gidiyoruz Efsun? Kızı kaçırmak gerekirse ben Devran'a yardım edeceğim, sen de kriz geçirene müdahale edeceksin."

Dehşetle arabayı kullanan Fetih'e baktım. Yüzünde sarsılmaz bir ciddiyet vardı ve lacivert bir takım elbise giymişti. Benim lacivert elbisemle fazlasıyla uyumluyduk. Elinde çiçek ve çikolatayı tutan Devran'a diktim gözlerimi. Bunlar gerçekten ciddiydi galiba. Osman Bey'e *bir şey söylesenize* dercesine dikmişken gözlerimi güldü bu halime.

"Uslu durun bu akşam, sularına gidip halledeceğiz bu işi." Bir sürü arabayla kız istemeye gidiyorduk. Bu kalabalığımızın sebebi gerçekten psikolojik üstünlük kurmaktı sanırım. Sürünün başındaki araba biz olduğumuz için ilk biz durduk. Fetih'le aynı anda arabadan indiğimizde geldiğim yere baktım. Kaldığımız ev kadar büyük değildi ve tarihi bir dokusu da yoktu. Modern bir mimarisi vardı, bahçesi oldukça büyüktü.

Fetih, kolunu bana uzattığına duruşumu dikleştirdim ve girdim. Önümüzden Devran, Osman Bey ve birkaç büyük yürüdü.

"Uslu duruyorsun Fetih."

"Sen bana kaçmazdın yani?"

"Hayır tabii ki!"

"Nasıl hayır tabii ki?"

"Babam öyle uygun görmüştür derdim." Onun bana arabada yaşattığı stresi ben de ona kısacık yolda yaşattım. Babam benim istediğim kişiye tamam derdi zaten demedim, bunu bilmesine gerek yoktu.

"Sen ciddi misin?" Başımı salladım ve başka bir şey söyleyemeden bize kapı açıldı. Fetih'in aklını allak bullak ettim içeriye girmeden. İnsanlar bizi karşıladı, beyaz bir elbisenin içinde kuğu gibi olan ama stresini elini sıkarken hissettiğim kıza gülümsedim. Kocaman bir salonun içine alındık. Tavanda kocaman bir avize vardı, gümüş gibi parıldayan taşları, ortadaki sehpaya yansıma yapıyordu ve uzun süre izlenirse göz yoracak kadar parlaktı. Şatafatlı koltuklar, sağ tarafa konumlandırılmış büyük yemek masası, beyaz duvarlar ve yer yer asılmış büyük tablolar vardı. Uygun bir boşluğa oturduğumuzda Fetih gürültüden istifa edip kulağıma fısıldadı.

"Atar sırtıma kaçırırdım ama seni."

"İmdat diye bağırırdım."

"Efsun şaka yapıyorsan kalp krizi geçirmek üzereyim, haberin olsun."

Elim usulca bileğine, nabzının üzerine gitti. Bir aksilik var mı diye baktım ama hayır beni kandırıyordu. Hal hatır soruldu. Babası bir tepki olarak özensiz giyinmişti. Tamam ev halinde değildi ama kızını istemeye gelecekler gibi de değildi hiç. Tam da söylenildiği gibi suyuna gidildi adamın. Bir ara biz örnek gösterildik. Yeterli güveni verdik sanırım, en azından evliliği aceleye getirmemek şartıyla adam yumuşadı.

Anladığım kadarıyla Melek, evin en küçük ve bekâr son çocuğuydu. Babamı düşündüm istemsizce. Ben de babamın tek çocuğuydum, yaşasalardı kardeşim olur muydu bilmiyordum ama olsa da şimdi böyle bir anda babam da karşımdaki adamdan çok farksız olmazdı sanırım. Huysuzluk yapardı. Fetih'e baktım. İçimden bir his ileride Fetih'in de katbekat fazlasını yapabileceğini söylüyordu.

Kahveler içilirken, "Ben babanı ikna ederdim ki..." diye fısıldadı kulağıma. Sanırım o da bizi bu hikâyede hayal ediyordu. Hiç yaşamayacaktık ama hayal etmek bile güzeldi.

"Daha da huysuz olurdu ama babam..."

"Çok da haksız sayılmazdı. Karşımdaki adamı anlayabiliyorum ama ben ikna ederdim. Seni eşim yapmadan, babanın da rızasını almadan vazgeçmezdim."

Ona baktım, ikimiz de karşıya bakıyorduk bunları söylerken. Kalabalık içinde de fark edilmiyorduk. "Vazgeçmezdin."

"Asla."

"Ben de vazgeçmezdim."

"Asla mı?"

"Babama rağmen."

Yüzünde derin bir gülümseme peyda oldu. Bu onun için yeterli bir cevaptı sanırım, gecenin devamında gülümseyerek baktı etrafa ve ben fark ettim ki Fetih'le evli bir çift olarak önemli yerlere gitmekten çok hoşlanıyordum. Bu bana çok daha fazla evli olduğumuzu, beraberliğimizi, ailesel bağımızı hissettiriyordu. Çünkü artık hiçbir davet sadece onun ya da sadece benim adıma yapılmıyordu.

Efsun ve Fetih Karadere *Ailesi'ne* yapılıyordu...

Tansiyonun zaman zaman yükselip indiği gecenin sonunda, evimizin önündeyken arabadan yorgun ama rahatlamış bir iniş yaptığımızda, hava saat geçtikçe soğuyor ve yanlış hissetmiyorsam yağmur çiseliyordu. Fetih'le yan yanayken çenesini saçlarıma sürtüp sırtımı sıvazladı.

"Yoruldun sen," dedi sıcacık bir sesle. Evden çıkışımızın aksine geri gelişimiz tam zıddıydı. "Benim güzel karım," dedi alnıma ardı ardına öpücük kondururken. "Efsun güzelim."

Olmuştu. Eller öpülmüştü. Düğün için değil ama nişan için anlaşılmıştı. Uzun uzun konuşulmuştu. "Hadi sen geç ben geliyorum," derken başımı salladım, âdemelmasından öptüm onu. Kısa bir hasbihal yapacaklarını anlıyordum ve burada durmamın bir anlamı da yoktu. Yavaş yavaş ondan ama en çok onun sıcaklığından ayrıldım.

Herkes bir an sessizliğini korudu çünkü uzunca bir süre benim ağır adımlarımdan çıkan topuk sesleri duyuldu. Evin büyük bir çoğunluğu dışarıdaydı bundan sebep sessizlik çok daha fazlaydı. Öyle ki ışıkların birçoğu da kapalıydı. Hani ev kimsesiz gibi değil de öksüz gibi hissettirdi bir an bana.

İlk kata merdivenleri aşarak vardım, hani demiştim ya ev öksüz gibiydi diye. Bir yerde bunun sebebini inkâr edemedim. İlk katta iyi anıların hiç olmadığı odanın penceresinden cılız bir ışık sızıyordu. O odanın ışığı bu saatte yanmazdı çünkü Zühre Karadere uyumazdı bu saatte. O yüzden diğer her yerin ışığı açık olurdu.

Hâlâ çıkmamış mıydı odadan?

Geçip gidecektim, bu soruyu da bana ne diye bırakacaktım ama bilmiyorum mesleki dürtü belki, beni de adımlarımı da durdurdu. Hatta yönünü değiştirdi. İçim rahat etmedi. O kapının önüne gidene kadar kaç kez durdum, kaç kez sırtımı dönüp gidecek gibi oldum bilmiyorum. İçimden gelmediği kadar geçip gidemiyordum da. Öyle ki, "Belki şu an kalp krizi geçiriyor, senin müdahalen olmadığı için ölecek," ihtimalini bile düşündüm. Kafamda kurdum. Kapı kapalıydı ve bu kadın tüm gün çıkmamıştı odadan.

Benim gözlerim bir gün kör olsa, vicdanım yine kör olmazdı.

Yutkundum, iyice vardım kapıya. Yumruk olmuş elimi açıp kapattım ama sonunda tıklattım. Bir ses seda beklemeden kapıyı araladığımda yatakta sırtı kapıya dönük ve evlendiğim günden itibaren ilk kez bu halde gördüğüm kadına bakakaldım bir an.

Bir ses duydum. Burnunu çekti yanlışım yoksa. Ağlıyor muydu? Elimin altındaki kapı kolunu sıkarken çatallanmış bir sesle, "Osman," dedi önce. Gelmesini dört gözle beklediğini o an fark ettim. Ve bu odaya ondan başkası gelmez gibi direkt onun ismini söyledi.

Yaşlı bir çift göz loş ışığın altında beklemediğim bir anda bana döndüğünde o kadar çökmüştü ki onu gördüğüm gibi gözlerimi çevirmek istemedim. Aksine daha dikkatli baktım.

Ağlıyordu.

Ama her şeye rağmen öfkesini kaybetmedi bana karşı, "Niye geldin?" diye tersledi. Yan tarafında tansiyon aleti, ilaçları ve sehpaya dökülmüş birkaç yudum su. Sorusunu duymazdan gelip odaya ilerledim.

"İyi misiniz?" diye sordum. Kontrol etmem için bir dürtü vardı içimde. Bu halde bıraksak sabaha sağ çıkamayacaktı sanki odadan.

"Sana ne?" diye yükseldi. O kadar berbattı ki kışkırtamıyordu bu çıkışları beni. Hani başka zaman olsa çekip giderdim. Adımlarım her şeye rağmen ona ilerledi. İlk amacım ilaçlarına bakmaktı ama gözlerim

daha farklı şeylere takıldı. Yatakta Osman Bey'e ait olan boşluğa birkaç fotoğraf yayılmıştı. Epey eski fotoğraflar yamacında duruyorken yastığı sırılsıklamdı.

Başta anlamadım, onu hangi fotoğraflar bu kadar ağlatıyor bilemedim. Ama biraz düşünmek de yeterdi tahmin etmeye. Sultan babaannenin evinde gördüğüm Reşat'ın fotoğraflarını başka yerde görsem belki tanıyamazdım ama annesinin yatağında bir beden olarak yayılmış fotoğraflardaki çocuğu tanımamak mümkün değildi. Duvarları zaten onunla doluydu, bu gece yatağına da almıştı. Zühre Karadere'ye karşı zerre kadar iyi bir şey hissettiğim olmazdı ama konu Reşat olunca o kötü hislerin yanına üzüntü de ekleniyordu. Şunu biliyordum ki bir çocuk vardı, bir zamanlar yaşıyordu, Fetih'in kardeşiydi, Zühre doğurmuştu ve şimdi yoktu. Anlayamazdım Fetih'i de Zühre'yi de. Ne kardeşimi ne de çocuğumu kaybetmiştim. Ne kardeşim vardı kendi kanımdan ne de çocuğum olmuştu. Zeliha vardı, onun üzerinden empati kurmak bile beni duvardan duvara fırlatırdı. Düşünmezdim bile.

Neden aniden bu hale geldi, özel bir gün mü bugün, Reşat'ın doğum günü mü diye birkaç ihtimali birkaç saniye içinde düşündüm. Bu bir anma mıydı, ne tetiklemişti onu?

"Çık dışarı!" dedi başını tekrardan yastığa bırakırken. Yastığının bu kadar ıslak olması ya da yataktaki küçük Fetih'in de olduğu bir fotoğraf beni dışarı çıkarmadı. Benim onlara baktığımı fark edince tek tek fotoğrafları toplamaya başladı hışımla.

"Çık diyorum sana!" diye bağırdı tekrardan. Topladığı fotoğraflarla yataktan kalkarken elinin tersiyle yüzünü sildi. Gözlerini değil yüzünü. Her bir tarafı sırılsıklamdı. Şöminenin önündeki sehpada bir küçük kutu vardı, fotoğrafları koymak için oraya doğru ilerlerken yatağın içinde yastığın köşesine sıkışmış bir fotoğrafa uzandım.

Nazikçe fotoğrafa baktım. Urfa değildi, İstanbul'daydı muhtemelen. Zühre Karadere'nin üzerinde çevrede habersizce fotoğrafa dahil olan insanlardan çok daha modern bir elbise vardı. Canlısını görmediğim bir gülümseme vardı küçük oğlunu sarıp sarmalamıştı. Sararmış fotoğraf bir ölümü taşıyordu. Susmam gerekiyordu. Zühre, benden bu denli nefret ederken oğluyla alakalı en ufak bir şeyi bile benimle paylaşmayacağını bilmeliydim ama konuştum işte. Dilimin ucuna gelen şeyi tutamadım.

"Reşat üzülürdü," dedim içimden geldiği gibi. Her şeye rağmen. O beni ne kadar ailesizliğimden vurursa vursun ben onu oğlundan vuramazdım, hatta teselli bile etmeye çalışırdım. Fotoğrafa bakıyordum öylece. O da sıkıca sarılmıştı annesine. Küçük elleriyle. "Yani sizi böyle görse çok üzülürdü. Fetih, size çok düşkün olduğunu söylemişti."

Donup kaldı olduğu yerde. Ne eli oynadı ne kolu. Hafif eğik bir şekilde sırtı dönükken bana, kal geldi bedenine.

"Benim söylemem neyi değiştirecek bilmiyorum ama Reşat..."

"Sen benim oğlumun adını nasıl ağzına alırsın?" Zehir zemberek bir ses ve aynı tehlikedeki gözleri bedenime bir çivi gibi çakıldı. Gözümün içine bakıyordu gözleri iki katına büyümüşken. O kadar öfkelendi ki bakışları bedenimi parçalamaya başladı.

"Sen Reşat'ın adını nasıl ağzına alırsın? Bir o kaldı!" Kriz eşiğine nasıl ulaştık bu kadar çabuk bilmiyorum ama ilk kez Zühre Karadere'ye karşı bin pişman oldum. "BİR O KALDI! BİR ONA UZATMADIN ELİNİ! ONUN ADINI AĞZINA NASIL ALIRSIN?!"

Boğazı yırtılacaktı, bağırışı duvarları aşacak, camları çatlatacak cinstendi. Ne yapacağımı bilemedim o an, elim ayağım birbirine karıştı, ben elimdeki fotoğrafı bırakamadan o gördü. Kanın beynine daha çok sıçramasına neden oldu bu. Bir canavar gibi baktı bana. "Seni öldürürüm!" dedi açıkça. Üzerime yürüdüğünde ne geri çekilebildim ne de onu durdurabildim.

"Uzak duracaksın benim oğlumdan, seni öldürürüm!" Öyle ki fark etmeden fotoğrafı sıktı parmaklarım. Elimi de fotoğrafla beraber yerinden sökmek ister gibi saldırdı. Biraz izin verse yemin ederim hemen bırakırdım zaten. Bu kadar sıkı tuttuğumun farkında bile değildim ama elimi bile koparmak için yaptığı hamle fotoğrafın bir parçasının benim elimde diğer parçasının kendi elinde kalmasına neden oldu.

Bu son hamle oldu, bu onun için ipleri koparacak son hamle oldu. Ağlayışı şiddetlendi önce, elindeki fotoğraf parçasına ölü bir bedenin parçası gibi baktı. O an öyle bir kaos çıktı ki önümde, belki Fetih aniden odaya dalmasa bana ya da kendine fiziksel olarak zarar verecekti. Ondan bir parçasını sökmüşüm gibi ağlıyorken üzerime atılma çabası Fetih'in aramıza giren bedeniyle son buldu. Kendisini bana siper ederken öylece elimdeki fotoğraf parçasına bakıyordum.

"Öldüreceğim seni!" diye bağırdı Fetih'i aşmak için yırtınırken ama yaklaşamıyordu bana. Fetih'in kriz geçiren annesini sakinleştirmek için defalarca yükselen sesi, Osman Karadere'nin tutsa da zapt edemediği karısı ve ağzından dökülen, "Reşat'ın fotoğrafını yırttı!" cümlesi, donup kalmış bedenimi oradan uzaklaştırmak için Zeliha'nın beni çekiştirmesi ve annesini korku dolu gözlerle izleyen Kürşat. Bunlar zaman olarak bir dakika ya da bir buçuk dakikaya tekâmül etti. Odadan sadece ben ve Zeliha çıktık ve çıktığımız gibi de kapı geri kapandı.

Neye uğradığımı şaşırmışken kapının önünde öylece kaldık. Ne bir adım ileri gittim ne de geri. Zühre'nin çığlık çığlığa ağlayış seslerini duydum. Osman Karadere'nin defalarca kez Zühre, Kürşat'ın anne deyişini. Zeliha'nın sesi soluğu çıkmadı, o odaya girmeye de cesaret edemedi. Neye sebep olduğum gözümün önünde ve kulaklarımdayken Fetih'i de duyuyordum. Daha soğukkanlıydı gelen diğer seslerden ama yine de o çaresiz yüzünü görebiliyordum.

Kaç dakika geçti bilmiyorum, Zühre'nin ağlayışı dinene kadar yanımdaki Zeliha'nın ağladığını fark edemedim bile. Yer yarılsa da içine girseydim de bunu yaşamasam ve yaşatmasaydım. "Zeliha," dedim özür dilercesine. Yaşlar akan gözleriyle başını iki yana salladı gözlerini yere dikip. Öyle ki bu suçluluğunun göstergesiydi. Konu Reşat'tı, annesi ağlıyordu ve o odaya bile giremiyordu. Benim bu kapının önünde yerim vardı ama onun yoktu işte. Ona doğru adımladım aramızdaki mesafeyi kapatıp ona sarılmak istedim ama tam da o anda kapı açıldı. İkimizin de gözleri kapıya çevrildi. Çok kısa bir an yataktaki Zühre'yi gördüm. Sonra bedeni yerde, dirsekleri yatakta olan Fetih'i, annesine bakıyordu ama gördüklerim çok kısa sürdü çünkü Osman Karadere ağlayan küçük oğlunu kollarının arasına almış odadan çıkmışken kapıyı hemen kapattı.

Bir çift nefretle dolu göz dikildi karşıma. Belki Osman Karadere'yi sineye çekebilirdim ama Kürşat o kadar zoruma gitti ki küçüldüm. Varlığım bir hiçlikle yarışacak kadar yok oldu. Osman Karadere bana bakmadı ama oğlunun nefreti yetti.

"Nasıl?" diye sordu Zeliha çok kısık sesle. O kadar varla yok arasındaydı ki sesi bunu sormayı bile hak görmüyordu sanki. İki çocuğu da açık seçik benim yüzümden ağlayan adam, kızını da kendine çekip, "Tamam," dedi sadece. "Hadi gelin," diyerek uzaklaştırmak istedi. Sa-

dece geri gittim. Zeliha'nın ağlayışı babasını görünce şiddetlendi bana bakamadı bile.

Yanımdan çekip gittiler ben ise öylece durdum orada. Ensemden havaya rağmen soğuk soğuk terler döktüğüm bir zaman dilimindeydik. Bu yoldan dönmek istediğim her ana onlarca nefret kustuğum dakikalar geçirdim. Hiç girmemeliydim bu odaya.

"Senin karından nefret ediyorum."

Dakikalardan sonra ilk kez mi konuşmuşlardı yoksa cümlenin öznesi benim diye kulağım onu mu seçti bilinmez. Ağladığı her halinden belli olan ses bunu söyledi. Bir adım kapıya yaklaştım, "Deme işte onu," dedi Fetih. Sertçe değil bıkmış, bitmiş, tükenmiş bir sesle.

"Reşat'ın fotoğrafını yırttı!" diye devam etti. Bir çocuk gibi ama. İnadı, ikna ediş şekli bir çocuk gibiydi. Ben yırtmamıştım ve bunu bir tek Zühre'ye kanıtlamak istiyordum. Yemin ederim ben yapmamıştım.

"Bak," dedi. Görmesem de bir kısmı bende olan fotoğrafı oğluna gösterdiğini hayal edebiliyordum. Bırakmamıştı. Geçirdiği krize rağmen. "O yırttı."

"Anne yapma, bunun böyle olmadığını sen de biliyorsun."

Ana şahit olmayan Fetih'in inancı, benden tek bir kelime henüz duymamış Fetih'in benden eminliği ya da başka bir şey. Burnumun direği sızladı.

"Bunu onun yanına bırakmayacağım," diye devam etti. "Bunu onun yanına bırakmayacağım. Görecek o, ona öyl-"

"An-ne dedim." Sesi yükselip azalmıyor sadece vurgusu değişiyordu ama o vurgu bile Zühre'nin yeniden ağlamasına neden oldu. Zühre, ne söylerse söylesin Fetih, müdahale etmesin istedim. Dilediğince nefret kussun ama tepki almasın, hele de Fetih'ten.

"Bana bir kere demişti ki çocukların on sekizinde kopuyor senden. Bak Fetih'e Zeliha'ya, Kürşat'ın da üç senesi kaldı. O da kopacak bizim yanımıza gelecek."

Bu zamanında benim ağzımdan çıkmış cümle o anın içinde beni suçlu ya da kötü biri yapmıyordu, hatırlıyordum zerre pişmanlık duymamıştım söyledikten sonra ama şimdi tek başına o kadar zalimce geldi ki kulağıma kanım damarlarımdan çekildi. Acımasız, insafsız... Tek başına çok çirkindi, kabul edilemezdi hatta.

"Sen de aynı şeyi söyledin," dedi sonra. "Kopatacağım onları senden dedin. Alacaksınız onları benden."

Fetih ne söyledi ne zaman söyledi ve neden söyledi bilmiyordum ama aylar önce kurduğum o cümlenin bir benzerinin Fetih'ten çıkmış olması bir tramvayı tetikledi, ardı arkası gelmeyen hıçkırık ve gözyaşlarına bıraktı kendini.

"Hayır," dedi Fetih sonra varla yok arasında bu kelimeyi ardı ardına duydum.

"Bana on iki yaşında izin verseydin..." Ağlamaktan konuşamıyordu. "Ben gidecektim zaten Reşat'ın yanına." Ne dediğini, nasıl bir izinden bahsettiğini anlayamadım başta. "Benden miden de bulanmazdı o zaman." Buna benzer cümleler sayıkladı durdu, Fetih birkaç kez araya girdi, biraz sakinleşti sonra daha çıkılmaz cümlelerle kahretti kendini...

Belki Zühre'nin iç çekişleri, belki birazdan buraya geleceğini bildiğim Osman Karadere, belki de burada duruşumun hiçbir şeyi değiştirmeyişi beni yavaş yavaş geri çekti sindiğim kapı önünden. Merdivenleri tırmandım donuk bir halde sonra odaya girdim. Kabanımı bile çıkarmadım. Öylece şöminenin önündeki koltuğa oturdum. Gidip Zeliha'nın odasından yavruyu bile almadım. Çantam kucağımda yanan ateşi izlerken vücudum hareketsizlikten tutulacak kadar vakit geçti, Zühre'nin ağlayışı somut değil belki ama soyut olarak çınladı kulağımda.

Fetih, oldukça yavaş bir şekilde kapıyı açtığında bir zaman sonra ilk hareketim başımı kapıya çevirmek oldu. Uyuşmuş bacaklarıma rağmen hemen yerimden kalkıp, "Fetih," dedim öylece. Vicdanım o kadar sızlıyordu ki sesimden en çok özür döküldü. Kalbim çarparken Fetih'in bana nasıl bakacağını merak ettiğim gözlerine baktım. Suçlayıcı bir bakış görsem sesim titremeden kendimi nasıl ifade ederdim bilmiyorum ama o yüzümden çok üstümü inceledi.

"Sen niye çıkarmadın üstünü?"

Sesi... Her zamanki gibiydi. Omuzlarıma oturmuş yükten biraz olsun eksildi, ona doğru adımladım hızla. "Fetih, ben çok özür dilerim. Yemin ederim ben yırtmadım fotoğrafı, yem-"

"Şişt," diye mırıldandı ve üzerime doğru yürüdü. Aramızda zaten iki adım ya var ya yoktu. Sıcak elleriyle saçlarımı iki yana attı ve yüzümü iki yana açtı. "Ben sana sen yırttın mı diye sordum mu?"

Nefeslerim hızlı hızlı ve belirgindi, yanaklarım yanıyordu. Ben istemezdim, bu kişi Zühre dahi olsa yarasına tuz basmak istemezdim. Hatalarına göz kırpmadan basardım ama acısına göz dikmezdim. Gerçekten Zühre dahi olsa yapmazdım ona.

"Yanlışlıkla oldu. Ben içim rahat etmeyince çıkmadan annene bakmak istedim. Sonra o fotoğrafı ortada görünce aldım elime. Benden almak isterken kendi kendine yırtıldı, yemin e-"

"Etme." Kabanımı omuzlarımdan itip üzerimden çıkardı. "Çıkar ayakkabılarını, üzerini değiştirelim." Döndü arkasını kendi kabanıyla beraber benimkini de astı ve pijama takımlarımdan birini çıkardı. O bunları yaparken ayakkabılarımı bile çıkarmadan onu izledim. O hareketsiz halimi görünce göğsü şişti sıkıntıyla sonra ağır ağır sindi.

"Otur bakalım şöyle," diyerek sakince yatağa yürüttü beni. Çok sakindi, sesi, hareketleri, bakışları. Yanıma oturmadı önüme oturdu, benim dizlerimden destek aldı dirsekleri.

"Efsun annem böyledir," dedi. "Suçu da suçluyu da hep başka yerde arar. Hele de canı yanarsa. Kim ne yaptı diye bakmaz bir kurban seçer kendine, tüm suçu ona yıkar. Sen alışık değilsin ama bu evdeki herkes bilir bunu. Senin suçsuz olduğunu da bilir. Annem bile bilir ama kurban olarak seni seçmiş dinletemezsin."

Soğumuş ellerim Fetih'in avucunun içine sıkıştı, parmaklarına tutunup sehpanın üzerindeki fotoğraf parçasına baktım. "Suçlama kendini. Annemin parmağı kimi suçlu diye gösteriyorsa onun zerre suçu yoktur, biliriz biz bunu. Zeliha'dan biliriz en çok. O kadar emin işaret eder ki kurbanını, kurban bile şüphe eder hatta ikna olur işlemediği suçtan."

Avuçiçlerime bastırdı dudaklarını, soğuk olduklarını fark edip daha sıkı kavradı. "Zeliha ve Kürşat'ı ondan alacağını mı söyledin?"

Yüzüne baktım. Umursamaz değildi ama bu onun için çok beklenmedik de değildi. Ya bu tarz krizlere alışıktı ya da bunu bekliyordu yakın zamanda.

"Hak etmemeye devam ederse, hak etmediklerini ondan alacağımı söyledim." İçi soğuktu. Fetih'in içi şu an bile soğuktu. O odanın içindeyken de böyle miydi bilmiyorum ama bu odaya gelene kadar soğumuştu. "Annemin kafasının içinde bir hastalıkla yaşaması onu haklı çıkarmıyor Efsun. İnan çok uzun seneler çıkardı ama artık çıkarmıyor.

Hak etmemeye devam ederse, hak etmediklerini ondan uzak tutmak benim ağabeylik görevim. O kadın ne olursa olsun benim annem, önümde kriz geçirmesi benden çok kimsenin kanına dokunamaz. O her böyle ağladığında Reşat'ın vebali dolanıyor benim boynuma ama kalbim de soğudu Efsun. Elimde değil. Onun iyileşmek bilmeyişi ne Zeliha'dan ne de Kürşat'tan kıymetli. Kötü şeylere sebep olmaya devam ederse hiç hak etmediği şeyleri ondan alacağımı söyledim. Vicdanım da bana, vicdansızlığım da. Tek bildiğim doğruyum."

Ellerimi bırakmadan diz çöktüğü yerden kalktı ve bıraktı ellerimi. Eli gömleğimin düğmelerine gitti. "Zeliha da tıpkı senin gibi bakardı bana annemin gazabına uğrayınca. Hatta daha beter olurdu hali. Annem öyle bir suçlardı ki küçücük çocuk gerçekten kardeşini öldürebileceğine inanırdı." Nefesim kademeli olarak yavaşladı. Ben bile dedim içimden. Bana bile bu hissettirilebiliyorsa ya Zeliha?

"O yüzden uzak dur annemden bu dönem. Saldırganlaştı. Tek elle tutulur sebebi benim ama hedefi sensin. Üzme de kendini, beni de üzersin. Ben evlatlık görevimi yaptım, şimdi daha iyi. Babam gerisini halleder." Gömleğim ne ara çıktı üzerimden bilmiyorum ama önü düğmeli geceliğimi kollarımdan geçirdi. Çenemden kaldırıp bana baktı.

"Hadi sen de kendine gel, gecenin siniri stresi yetti bana. Başım çatlıyor. Bir el at, hadi Efsun."

8 Aralık 2002, Pazar

İnsanlığa biçilmiş iki farklı palto vardı, terzi Tanrı'ydı.

Ölen annenizse öksüzlük için dikileni, babanızsa yetimler için dikileni geçirirdiniz sırtınıza. Çok işe yarar mı bilinmez ama iyi kötü bir kumaş parçanız olur çıplak kalmazdınız ama ölen evladınızsa çırılçıplak kalmak bir kanun gibiydi. İnkâr eden olmazdı, karşı çıkmak nafileydi. Hiçbir terzinin nakışı tutmazdı sizin için.

Osman Karadere'nin varacağı kapı ondan önce açıldı, içeriden çıkan kız kardeşinin yüzüyle karşılaştı. Kadının kapıyı sessizce kapatışından anlamış olsa da, "Uyudu mu?" diye sordu yorgun, bitkin bir sesle.

Kapıdan bir iki adım uzaklaştılar. "Uyudu," derken Güzide'nin gözleri yalnızca bir ayda çöken ağabeyinin yüzünde dolaşıyordu. Bir ay, on yıl gibi

geçmişti. Onun için bile. Ciğeri onlar kadar yanmıyordu ama o bile bir
yıl ondan geçen yaşları hesaplayamıyordu.

Osman Karadere. Fetih Ali Karadere'nin en büyük evladı...

...Neler gelip neler geçmiş ayakta kalmışlardı da evlat acısı...
...etmişti.

"Ama her gün daha da zor dalıyor uykuya." Güzide...
...başladı cümleye. Her an vazgeçebilirdi. "Yani hiç almadı ama..."
cümleler birbirine karıştığında duraksadı. Karşısındaki adama bunun
...getirdiğinin ve getireceğinin pek tabii farkındaydı. Bu ilk değildi,
...o ki son da olmayacaktı.

"Kırk gün oldu, kırkı çıktı bir kere bile kucağına almadı annesi ama
...de onu arıyor sanki." Güzide'nin sesi rüzgâra maruz kalmış bir yaprak
...titredi. "Bilmiyorum anlıyor sanki bizim annesi olmadığımızı. Kırk
gün oldu," diye tekrar ederken oflar gibi durdu. Açık alandaydılar ama ne-
fesi daralmıştı. Üzmek istemiyordu ağabeyini, bu konuyu ısıtıp ısıtıp önüne
de koymak istemiyordu ama bu konu değil soğumak her gün daha canlı
oluyordu. Osman Karadere'nin göğsü o kadar yanıyordu ki kızgın ateşi bas-
salar acısında bir değişiklik olmayacağını sanıyordu. Kızgın ateşi bassalar
tepki vermeyeceğini söylerdi ama ne zaman ki bu cümleleri duyardı boğazı
düğümlenir gözleri parlardı.

"Yani belki Zühre de bir kez kokusunu alsa, ne bileyim hani bir kez
emzirse bel-"

Her seferinde olduğu gibi yine hemen hemen aynı ihtimalde durdurul-
du kadının konuşması. Hep aynı yerde kesiliyordu bunları söyleyenler.

"İstemiyor Güzide," diye girdi araya Osman Karadere. "İstemiyor, ben
sanki bunu engelliyormuşum gibi davranma," diye tepki gösterdi. "İstemi-
yor, ne yapayım kızı zorla kucağına mı bırakayım? Bir odaya mı kilitleye-
yim küçücük bebekle? Ben aptalmışım bunları akıl edemiyormuşum gibi
davranmayın artık bana! İstemiyor, ağlayış sesine bile tahammül edemiyor.
Kokusu üzerime sinince benden bile uzaklaşıyor," dedi. Bu, işte tam olarak
bu ağrına gidiyordu.

"Ne yapayım söyle? Kaldım böyle arada, elim kolum bağlanmış." Ağ-
zından nefes değil ateş dökülür gibi oldu. Parlayan gözleri yaşları hızla
biriktirdi. Kuracağı cümle için yerini aldı. "Benim oğlum öldü," dedi anı-
den ciğerini sökselerdi de bu cümleyi ona kurdurtmasalardı. "Ben acımı

yaşayamadım." Kirpikleri ıslandı, Güzide bu görüntüye dayanamayıp yere baktı. Dudakları mıhlandı birbirine hıçkırmasın diye.

Osman'ın içini dökmeye zamanı bile yokken yine amansız bir ana girdi. Yukarı çıkması gerekiyordu, Zühre'nin yanına. Acısını burada kardeşine anlatması hiçbir işe yaramayacaktı. Azalmayacaktı, hafiflemeyecekti. Ağlaması ya? Ağlamak işe yarasaydı Zühre oğlunu geri getirmişti şimdi. Yaramıyordu hiçbir şey. Karısının yanına gitmesi gerekiyordu ama dili açıldı bir an.

"Ben el kadar oğlumu o toprağın altına koydum." Canını o toprağın altına koymuş, toprağın altından bağırıyordu sanki bunları. O yüzden sesi bu kadar az duyuluyordu. O haykırıyordu da toprağın altından ancak bu kadarı duyuluyordu.

"Reşat, Güzide..." Sesi sonlara doğru inceldi yaşları daha şiddetli döküldü. "Bizsiz adım atmayan Reşat! Benim kolum kanadım kırıldı. Benim sağ kolum koptu, benim sol gözüm kör oldu, ben kötürüm kaldım. Benim oğlum öldü Güzide." Nefesi yetmedi, kaldı bir an. Nefes alamamak bu kadar zordu, Reşat kaç dakika bunu yaşamıştı? Çok acı çekmiş miydi? Çekmişti. Osman'ın ağlayışı şiddetlendi.

"Ben ona yanamadım daha. Bir taraftan Fetih, Reşat'ın ne zaman geleceğini soruyor durmadan. Yapayalnız kaldı, bugün Zühre yanında kriz geçirmiş Reşat'ın boş yatağına bakarak. Oturmuşlar beraber ağlamışlar. Bir taraftan Zühre..."

Zühre... Osman Karadere'nin her bir şeyi. Şimdiye kadar tek bir damla gözyaşı akmasın diye karşısına almadığı kişi kalmazken artık gözleri küçülmüştü akıttığı gözyaşları yüzünden. Tek bir damlaya tahammül edemeyen adam şimdi akan okyanusa sesini çıkaramıyordu. Öylece izliyordu. Zühre'yi sökerek almıştı hayatına. Canını koymuştu, başkalarının canı dökülmüştü ortaya, karşı çıkmayan bir tek insan evladı kalmamıştı. Her şeyi yapmıştı ama şimdi elinden tek bir nokta gelmiyordu.

"Güzide, Zühre ölmek istiyor." Nefesi sonlarda yetmedi, başını havaya kaldırıp ardı ardına yutkundu. Yaşları kulaklarına doğru döküldü. Zühre uğruna ölenin vebali mi bu diye düşündü bir an Güzide. Ağabeyine bunu söylemedi. Arada harcanan insanların ahı mıydı? Her şeyi düşündü ama yine de tatmin olamadı. Reşat küçüktü, çok küçüktü. Ona ah mı geçerdi?

Osman Karadere tıpkı babası gibi soğuk bir adamdı. Mesafeleri vardı, herkesle her şeyle bir sınırı vardı. Duygularını çok açmazdı, dillendirmezdi.

Ağlamazdı, çok gülmezdi. Dert yanmazdı, kısa kısa konuşurdu. Yüz göz olmazdı kimseyle. Tek bir kişi hariç, tek bir can hariç. Artık yaşamak istemeyen o cana olan bağlılığını bilmeyen, duymayan tek bir Allah'ın kulu yoktu çevrelerinde. Elinden kayıp gidiyordu, kabullenemiyordu. Zühre gitmemeliydi. O Zühre'siz nasıl yaşanır bilmiyordu. Bilmediğini sanıyordu. Zühre olmasa, yapacağı evlilik bir mantık evliliğinin ötesine geçmezdi. Evleneceği kişiye saygıdan öte bir şey de beslemezdi. Zühre dışında kiminle evlense kendini gerçekten evli sanmazdı. Zühre dışında kimden baba olsa kendini bu kadar baba da hissetmezdi. Bu delilikti, bu çılgınlıktı farkındaydı.

Osman son kez kızının kapısına baktı. Annesi hazırlamıştı o odayı kendi elleriyle. Hiçbir çocuğunda vermediği emeği, özeni vermişti. Bu hevesi, bu mutluluğu anneliği ilk kez tadacağı Fetih'te bile yoktu. Herkes bunun farkındaydı. Bazı geceler, Osman karısını bu odada bulurdu. Gece aniden aklına gelen bir şey için kalkar, hiç üşenmeden o karnı burnunda haliyle varırdı bu odaya. Saatlerini geçirirdi burada, sonra da yorgunlukla uyuyakalırdı. Ta ki kocası yokluğunu hissedip gelip alana kadar. Şimdi önünden bile geçmiyordu. Kim bilebilirdi ki bu hikâyenin sonu böyle olacaktı?

Adam daha fazla kardeşinin yanında durmadı, hiçbir şey söylemeden merdivenlere ilerledi. Hava soğuktu, muhtemelen Zühre yine yalınayaktı. Aştığı merdivenlerde odalarının önüne gelirken bir an eli havada asılı kaldı gözlerini sildi. Yeniden ıslanacak kirpiklerini kuruttu, kapıyı araladı yavaşça.

Gözünün önüne dökülen görüntüye baktı öylece. Zühre Karadere yatağa oturmuş, ayakları yerdeyken avuçiçlerini yatağa bastırmıştı. Dalıp gittiği yerde canlanan onlarca anıyı izliyor, bazen gülümsüyor ama her gülümsenişi sulanan gözleriyle sonlanıyordu. Kafası kazan gibiydi, taşıyamıyordu. Söküp atmak istiyordu. Düşünceleri değil başını. Düşüncelerin sonu gelmezdi. Şimdi ayağa kalkıp oğlunun yanına gitmek istese yapamazdı. Bu gerçeği aşamıyordu. Niye yapamazdı, anneydi o? Nasıl yapamazdı?

Yalınayak değildi ama üzerindeki ceket çıkarılmıştı. Kısa kolluyla duruyordu. Nefesi daralıyordu, izin vereceklerini bilse gider bahçenin ortasında öylece yere otururdu. Öyle yanıyordu içi. Öyle bile sönmezdi içi. Eşinin geldiğini fark etmedi, ta ki saçlarında hissettiği dudaklara kadar. Gözlerini yumdu, elini yanağının üzerinde olan elin üzerine koydu gözleri yine dolacak gibi oldu. Başını eşinin avucunun içine bıraktı. Biraz olsun ağırlığını ona bırak...

Bir süre öyle durdular, aynı yerden yanıyorlardı ama görüntüleri arasında çok fark vardı. Zühre ölecek gibiydi, Osman inadına yaşıyor gibi.

Osman Karadere oda sıcak olmasına rağmen yine de yatağın üzerine öylece bırakılmış hırkayı aldı, eşine yavaş yavaş giydirirken, "Çok mu soğudu hava?" sorusunu duydu. Odadan dışarı neredeyse hiç çıkmıyordu. Sadece Fetih'in yanına gidiyordu ara ara. Ama son gidişinde, Fetih ona bir şeyler anlatırken dalıp gittiği boş yatak kaybettiği oğluna aitti. Fetih'in yanında engel olduğu hıçkırıklar aniden öyle bir dökülmüştü ki Fetih'in o çaresizliği gözünün önünden gitmiyordu. Bundan sebep bugün Fetih'in yanına gitmemişti ama oğlu onun yanına gelmişti akşam. Annesinin saçlarını sevmişti, yanaklarını sevmişti, sevdiği yerleri öpmüştü, beraber yemek yemişlerdi. Annesi kaç lokma aldıysa Fetih de o kadar lokma almıştı. O yüzdendi Zühre Karadere'nin midesindeki bu doluluk hissi.

"Soğudu," diye yanıtladı Osman, konunun aniden nereye bağlanacağını bilmeden. "O yüzden çıkarma üstünü. Buz gibi hava, kar yağacak gibi."

Zühre, havanın soğuduğunu biliyordu, hissediyordu. Takvimleri unutmuştu, günleri de karıştırmıştı ama Reşat'ı gömdüklerinde sonbaharın sonu olduğunu hatırlıyordu. Bugün kırk gün olmuştu, kış gelmişti ama aniden başkasından duymak ona başka bir şeyin farkındalığını kazandırdı.

İrkildi, gözleri sulandı hızla, elini korkuyla ağzına kapatırken, "Toprağın altı daha soğuktur," deyiverdi. Cümleyi kendinden duymak daha da korkunç geldi. Kendi kendine tekrar etti.

Toprağın altı daha soğuktur.

Eşiyle göz gözeyken kalbi olduğu yerden ayaklandı, ayaklandığı yerde yere kapaklandı. Eli ağzından çekildi, eşinin dudakları hâkimiyetine girdi. "Şişt," diye fısıldadı Osman Karadere karısına. Bunu yapmaması için neredeyse yalvaracaktı. Her gün bir ihtimalle kendini harap ediyordu. Karanlık çöküyordu bununla kendini yerden yere vuruyordu.

"Çok soğuktur," diye tekrar etti. "Reşat'ta kansızlık vardı," dedi. İçtiği pekmezi öylece mutfakta görünce pekmezin başında ne çok ağlamıştı geçen sabah. "Çok üşür. Osman niye bıraktık onu orada?" diye kırk gündür tekrar sordu. "Kefen incecikti."

Kefen inceydi. Bir cümle ne kadar kalp deşebilirse bu cümle o kadar kalp deşti. Şu an mantıklı düşünmediğinin farkında olsa da karısına hak verdi bir an Osman. Kefen gerçekten inceydi. Bu düşünce onu saniyeler

içinde elden ayaktan düşürdü de bırakmadı kendini. O da çökerse yere Zühre'yi hayal dahi edemiyordu.

Elleri ayakları tekrar titremeye başladı, gözyaşlarından önünü göremeyecek hale geldi birkaç saniyede. İçten bir "Of" çekti başını iki yana salladı. "Of Reşat çok üşür, of! Nasıl anneyim ben onu orada bıraktım geldim, bu sıcak odada yatıyorum?" Üzerindeki hırkaya yöneldi, eşi engel olamadan çıkardı bir hışımla. Denk olmaları gerekiyordu. Zühre'nin şu an gerekirse soğuktan ölmesi gerekiyordu. Eşitlenmeseler delirecekti.

"Reşat çok üşür, karanlıktan çok korkar. O Fetih gibi değil," dedi. Keşke olsaydı. Keşke en azından karanlıktan korkmasaydı. Keşke Fetih gibi kan değerleri yerinde olsaydı. Geç hasta olsaydı. "Çok kızar bize onu öyle bıraktık diye. Niye bıraktık?" diye tekrar sordu. Tekrar tekrar. Osman Karadere'nin o kadar zoruna gidiyordu ki bu soru. Elinde olsa bırakmazdı ki. Nasıl bırakırdı? Kendisi kalabilse bırakır mıydı orada? "Gelmişsin bana hava soğuk deyip bunu giydiriyorsun. Ona sadece kefen giydirdik. İncecikti kefen!"

Konuştukça çıldırıyordu. Annesini de babasını da koymuştu o toprağın altına ama kabullenmişti. Bu ölümü niye kabullenemiyordu? Kefenin inceliği aklına gelmemişti, havanın soğukluğu ya da karanlık. Ama şimdi her şeyi didik didik ediyordu.

Bu ölüm neden ona; dünyadaki en olasılıksız, en anlamsız, en dayanılmaz, en olmaması gereken şey gibi geliyordu? İçi gün geçtikçe soğumuyor o kırk mum sönmüyordu. Hani bir mum kalır gerisi sönerdi, bu da yalana çıkmıştı.

Osman, eşinin kendini hırpalamasını ellerinden yakalayarak sonlandırdı. Ona iyice yaklaştı. Önünde diz çöktü, parmak boğumlarını tek tek öptü.

Zühre Karadere artık yıkımın adıydı. Sağlam kalmış tek bir tuğla yoktu.

Parmakları dudaklarına yakın bir yerdeyken, "Reşat üşümüyor," dedi, bunun böyle olması için dualar ederken. "Üşümüyor, karanlıkta da değil." Eğer Zühre oğlunun öldüğünü değil de o toprağın altında yaşadığını sanmaya devam ederse aklını kaçırması an meselesiydi. Dayanamayacaktı böyle giderse, bu ihtimalle dayanamayacaktı.

Gözlerinin içine içine baktı Osman'ın. Ona inanmak istiyor, istiyor ama içinden akıp giden bir şey izin vermiyordu buna.

"Bir kere," dedi yalvarırcasına. "Sadece bir kere girsem ya ben de o toprağa? Bir kere bakayım nasıl bir yerde yatıyor Osman. Bir kere hissedeyim.

Bileyim, bileyim onu nereye bıraktığımı. Bir kere sadece." Bu imkânsız isteği gerçek olsa sanki acısı hafifleyecekti. Çok garipti bir mezar da onun için kazılsa, bir kere girse o mezara her şey hallolacaktı sanki.

Allah inancı vardı ama isyanını engelleyemiyordu. Eşi gözyaşlarını sildi, "Reşat bizi izliyordur," dedi, karşısında bu haliyle bile çok güzel olan kadına baktı. Canını istese verirdi, canını isteseydi de verseydi ama kendi canından vazgeçmek istemeseydi. "Senin ağladığını da görüyor, ne yapardı Zühre sen ağlayınca?"

Zühre her şeyiyle durdu. Onu gerçekten izliyor muydu? Mümkün müydü böyle bir şey? Bir an etrafına bakacak gibi oldu. Ama onu izleyen eşinden gözlerini çeviremedi.

Sorduğu sorunun cevabı fiili olarak canlandı kafasında. Gözlerini dizlerine çevirdi, orada bir baş aradı. Ama boşluktu. Cevap verdi bunun tekrar yaşanması için canını verebilecekken. "Gelip dizime yatardı. Ben durana kadar da kalkmazdı." Titredi, devam etti. "Hatta ben çok ağlarsam o da ağlardı." Şimdi onun için ağlıyor, en çok o gelmiyordu.

Osman Karadere çok silik bir şekilde gülümsedi, başını ağır ağır salladı. "O seni böyle görse çok üzülürdü." Karısının dizine dokundu. Ateşe daldırsa elini yine bu boşluğun yaktığı kadar yakmazdı elini. "Gelip yatardı dizine yine. O eğer izliyorsa bizi ikimize de çok kızıyor. Sana ağladığın, bana engel olmadığım için."

Bunları belki biraz olsun ağlayışı diner diye yaptı ama dinmenin ötesinde şiddetlendi. Hıçkırıkları duyuldu odada. "Özür dilerim," dedi bu ağlayışlarının arasında. Bu özür kocasına mıydı yoksa oğluna mıydı o bile bilmedi. "Özür dilerim elimde değil, özür dilerim."

Ağlamak artık onun için uyumak ya da yemek yemekten farksızdı. Eğer biraz olsun buna engel olmayı başarsa Fetih'in yanında ağlar mıydı öyle? Durdular, birbirlerine bile bakamadılar. Artık Osman da eşinin ağlamaması için bir şey yapamazdı, onun da gözleri doluydu.

Öyle diz dize, dip dibe durdular beklediler. Zühre'nin hıçkırıkları dinene kadar, dindiği yerse aklına gelen o can deşen cümleyle oldu. "Onun," dedi soğuk bir sesle. Başta kimden bahsettiğini anlamasa da eşi o gözlerindeki ifadenin kimden bahsederken bu hali aldığını çok geçmeden tanıdı. "Odası sıcak mı?"

Bir kez olsun Zeliha dememişti. Halbuki o ismi kendisi büyük bir hevesle seçmişti.

"Sıcak olsun odası," diye devam etti. Bunu o kadar isteyerek ve aksini kabul etmeyeceği şekilde söylemişti ki ne diyecek de önce kendini sonra beni öldürecek diye düşünmeden edemedi karşısındaki adam.

"O sırf sıcak bir odada kalsın diye iki beden gömdüm ben. O sırf o soğuk toprağa girmesin diye benim oğlum incecik kefene sarıldı. Hepimiz donarak ölelim gerekirse ama o biraz bile üşümesin."

O harflerden kelime, kelimelerden cümleler kurdukça Osman Karadere kendini dizlerinin üzerine bırakacağını sandı. Şu sesinde duyduğu öfke yakıyordu onu, içini. Kussa ateş kusacaktı. Zühre'nin içinde bitmek bilmeyen bir öfke vakumlanıyordu. Ne zaman düzelecekti ne zaman bitecekti? Onun da acısı günden güne artıyordu ama onda karısında olan nefretin birazı bile yoktu. Zühre niye her gün daha kötüye gidiyordu.

"Yapma," diye açıkça yalvardı. Yapma, onu sen doğurdun yapma. Yapma, gecelerce sen hayaller kurdun yapma. Yapma Zühre yapma. Yapma. Bunların tek birini söylemedi ama Zühre her bir şeyi harfi harfine okudu gözlerinde. Her şeyin o da farkındaydı, her şeyin. Ama artık o günlerin üzerinden kat kat sünger çekilmişti. Umurunda bile değildi, hiçbir şeyin o günlerle alakası yoktu artık. O heyecanı yaşarken iki tane oğlu vardı, ya şimdi?

"Reşat bir kez bana demişti ki: 'O doğunca onu bizden çok mu seveceksin?'" Durduğu yerde tırnaklarını dizlerine sapladı. Osman bunu anında engelledi, ellerini tırnaklarıyla dizleri arasına koydu. O ellerin sahibi bunu fark etmeden saplamaya devam etti.

"Reşat... Reşat ben onu senden çok nasıl severim oğlum?" diye geçirdi içinden.

"Ne hayır demiştim ne de evet. Öyle eşit seveceğim diye gevelemiş durmuştum. İnanmamıştı galiba bana." Dişlerini dudaklarına geçirdi dehşetle. "Ben nasıl bu korkuyu bıraktım oğlumun içine?"

Tırnaklarını sapladığı elden ayırdı, dağılmış saçlarını geriye doğru attı. Şimdi olsa nasıl da çekinmeden karnındakini düşünmeden aksini söylerdi. Oğlu bunu düşünüp üzülmüş müydü hiç? Çok hassas bir çocuktu, annesine olan düşkünlüğü de herkesçe bilinen bir şeydi. Zühre Karadere bir bataklık yaratıyor sonra da o bataklığın ortasına yürüyordu. Acısı dinmiyor diye ağlıyor ama acısını ilk kendisi dağlıyordu.

"Zühre yapma," diye bir isyan döküldü dudaklarından adamın. Ölümü kabullenemeyişini bir yerde anlıyordu ama geçmişten gelen her anıyı

kendine yara yapmasını kabullenemiyordu. "Yapma Reşat sana nasıl düşkündü bilmiyormuş gibi davranma. Yapma, öylesine bir şey düşündürtmedin sen çocuklarına, bunu sen de biliyorsun. Yapma."

Zühre, ikna olmadı, yine hırpalayacak gibi oldu da kendini Osman müdahale etti. Karısına sarılmak istedi, belki öpmek ama saatler öncesinde kalan, onun bile unuttuğu ayrıntı karısı tarafından fark edildi. Omzunun üzerinden gömleğine dokundu. Kurumuş kusmuğa, kusacakmış gibi baktı Zühre.

"Onun yanına mı gittin?" diye sordu yabancılaşmış bir halde. Osman'ın tüm temasından kurtardı kendini. Osman Karadere omzuna dokundu başta anlamak için. Anlar anlamaz ondan uzaklaşmasın diye Zühre'ye tutunmaya çalıştı ama, "Midemi bulandırıyorsun dokunma bana," tepkisini aldı.

Zühre Karadere yerinden kalktı, eşinin onu durdurma çabasını durdurdu. "Git yanına!" diye yükseldi. "Ben sana gitme demiyorum! Git! Ama gittikten sonra benim yanıma gelme!" Ne daha fazla bir şey söyledi ne de dinledi. Zaman kaybetmeden kalktı gitti odadan, sarsak adımları hızlı hızlı Fetih'in odasına vardı. Odaya girmeden önce durdu, defalarca kez telkin etti kendini. Ağlamaması gerekiyordu Fetih'in yanında. Yaşlarını sildi, defalarca kez nefes alıp verdi öyle girdi. Yatakta cenin pozisyonu almış oğluna baktı.

Uyumuyordu. Yatağına yatmış ama uyumuyordu. Reşat'ı düşünüyordu, annesini, babasını ve küçük kız kardeşini. Zeliha'yı. Küçücüktü ama dünden daha büyüktü bugün. Bir de devamlı ağlıyordu altına da yapıyordu.

Zühre Karadere zar zor gülümsedi ya da öyle sandı. "Fetih," dedi şefkatle. Ama başka bir de çıkmadı ağzından. Çok konuşunca ağlıyordu konu her ne olursa olsun. Oğlunun yanına yattı, sarıp sarmaladılar, öpüp kokladılar birbirlerini. İç içelerdi. Dakikalarca. Dakikalar o kadar arttı ki Zühre bir oğlunun yanında diğer oğlunun eksikliğini de hissedebildi. Zühre yine Reşat'ın yatağına dalıp gitti, Reşat'ın yokluğunu Fetih'e daha çok sarılarak kapatmaya çalıştı; gözyaşlarına, sessiz ağlayışlarına neden oldu bu.

İşin sonunda kendini aniden kafasında durmadan dönüp dolaşan soruyu sorarken buldu.

"Fetih," diye seslendi kısık sesle. Neredeyse uykuya dalacaktı küçük çocuk. Gözleri bile kapanmıştı.

"Ben Reşat'ın yanına gitsem oğlum..." Bu olacak iş değildi. Bu soru akıl işi değildi. Uykularını çaldı önce oğlunun, içine bir korku tohumu ekti, Fetih çok uzun süre her annesini göremeyişinde delicesine bir korkuyla onu aradı sonrasında. "Hani tek ya o, ben gitsem yanına. Baban burada seninle dursa. Olmaz mı Fetih?"

Fetih'in kalbini hızlandırdı bu soru, sanki Reşat'la eve kadar yarış yapmışlar gibi. Annesine baktı. O da mı gidecekti? Reşat'ın yokluğuna bile alışamamıştı. Annesi de mi gidecekti? Küçük gözleri doldu hemen.

"Anne," dedi huysuzca. "Sen de mi gideceksin?" Nasıl engel olacağını bilemedi, sırtını yatakta geri itti. Akan burnunu çekti. Reşat aniden gitmişti ya annesi de öyle olursa?

"Anne," diye tekrar etti korkuyla. O kadar çabuk renk değiştirdi ki, avucu kadar olan kalbi tekledi. Giden gelmiyordu, annesi gitmekten bahsediyordu. Ağlamaya başladığını korkudan anlayamadı bile. "Gitme."

Zühre'nin bu soruyu soracak kadar duraksamış benliği oğlunun akan yaşlarıyla sağlam bir darbe yedi önce. "Hayır hayır," dedi hemen. Hızlıca yaşlarını sildi. "Gitmeyeceğim hiçbir yere. Ağlama, olur mu hiç? Bırakır mıyım ben seni?" Ne söylese de oğlunun uyuyana kadar sinesinde ağlamasının önüne geçemedi.

Zühre Karadere o gece oğlundan bir izin istedi. Olur deseydi Fetih, bu hayattaki son gecesi olabilecekken küçük oğlan çocuğu annesini dinmek bilmeyen gözyaşlarıyla hayatta tuttu.

Fetih için hazırladığım küçük valizin köşesine en son dün taktığım bandanayı kimse görmeden katlayıp yerleştirirken gülümsüyordum. Özlerse diye minik bir jestti bu.

Zeliha'ya, *"Hazır mısın?"* mesajını da attım ve tüm görevlerim tamamlanmış gibi yatağın üzerine oturdum. Beni normal bir günde bu saatte uyandıran bir tek ihtimal olabilirdi. Fetih ve Zeliha'yı yolcu etmek.

Olayı allayıp pullamak ve minik bir dram sahnesine dönüştürmek gibi olmayacaksa içimde bir burukluk vardı valize bakıyordum öylece. Tamam 24 saatlikti, tamam yarın bu saatlerde burada olacaklardı ve muhtemelen Fetih beni uyandıracaktı ama yine de bütün ailem gitmiş ve bir tek ben geri...

Efsun yeter!

Yavru bebeğin boş yatağı beni valizden daha sahici kırdı döktü. Az önce nöbetçi hekimle konuşmasam yine yatağın başına geçip, boşluğu izleyecektim öylece. Fetih gidişini bir gün ertelemişti ve annesinin kriz geçirdiği gece tüm kötülükler üst üste gelmeye yemin etmiş gibi yavru da kötü olmuştu. Öyle ki bebek elime kustuğunda, bir şey olacak korkusuyla mesleğimin vermesi gereken sakinliği kaybettiğimi hatırlıyordum. Vücut ısısındaki dengesizlik onu tekrardan kuvöze aldırmıştı. O ilk gece, hekimin açık seçik bir şekilde öleceğini beklediği saatleri gözümü kırpmadan geçirmiştim. O gecenin ardından uyumadan işe gitmiş, dün gece de yalnızca birkaç saat uyuyabilmiştim. Yavru birkaç gün misafirleri olacaktı, Fetih ve Zeliha da günlük gidiyordu. Dört kişilik ailede varsa hepsi vardı, yoksa tamamı yoktu.

Uzun uzun düşüncelere dalmışken sonunda banyonun kapısı açıldı Fetih üstsüz ve ıslak saçlarıyla girdi odaya.

"Valizin hazır," dedim onu incelerken. Ben hallederim demişti ama hiç beyaz gömlek koymadan bir valiz hazırlamak istemiştim. Saç havlusunu omuzlarının üzerinde atmışken arkasını dönmesi için içten içe yalvarıyordum. Bana cevap veremeden arkasını döndü çünkü telefonu çaldı. Merthan'dı arayan, Fetih banyodayken de aramıştı zaten. Gözüm direkt olarak Fetih'in bel gamzelerine düştü, oradan dövmesine. Birkaç saat sonra özleyeceğimi bilerek ona bakıyordum.

Merthan'ı meşgule attı tek hamleyle ve bana döndü. Valizine baka baka aramızdaki mesafeyi bitirirken bana doğru eğildi. "Teşekkür etmem lazım," dedi önce, bunu sözle değil davranışla yapmayı tercih ederken dudaklarını dudaklarıma bastırdı geriye düşeceğim kadar baskı uyguladı üstten bana ama eğilmedim aksine doğruldum ve onu oturttum. Diğer türlü geç kalırdı. Omzundaki havluyu alışımla dudaklarımızı ayırışım bir oldu.

İki bacağının arasında bana yer açtı, elimdeki havluyla nazikçe saçlarını kurutmaya başladım. Kasti olarak saç kurutma makinesi kullanmadığının uzunca bir süredir farkındaydım. Saçları ıslak ıslak, elinde havluyla çıkacaktı ki ben kurulayayım.

Alnını karnıma yasladı uslu uslu saçlarını kurulayacaktım ama o aynı fikirde değildi. Önce kollarını bacaklarıma sararak başladı merasimine. Sonra başını giydiğim kazağın altına sızdırdı.

"Fetiiih," diye söylendim huylandığım noktalarıma dudaklarını bastırdıkça önünde iki büklüm oluyordum.

"Efsuun," diye karşılık verdi. Burnunu, dudaklarını hatta dilini. Karnımda bir keşfe çıkarken kazağımı sıyırdım amacım kafasını çıkarmaktı ama kendi isteğine yordu, kazağı üzerimden çıkarmaya çalıştı.

"Saçmalama bak geç kalacaksın."

Ellerini dizlerimin altına geçirip beni tek hamleyle üzerine oturttu. "Çok gitmek istiyorum ya."

Gitme desem, gitmeyecekti ama gitmesi gerektiğini de biliyordu. Fetih'in aylardır hiç İstanbul yolculuğu yapmaması bile olağandışıydı. Çok kez gitmesi gerekmişti bir şekilde başka bir çözüm üretmişti. Bu sanırım başka çözüme açık değildi çünkü benim ısrarım ve Zeliha'nın hevesi yetmişti ikna olmasına. Annesini bahane etmişti, beni bahane etmişti ama işe yaramamıştı. Hem ben hem de Merthan iki yandan sıkıştırınca mutlak sona ulaşmıştı.

"Bak yemin ederim çalışanların arasında dedikodum çıkacak bu adam evlenmeden önce böyle değildi diye."

Boynuma yönelince yer açtım ona daha rahat olsun diye. "Kimseyi alakadar etmez," dedi sadece. "Şu gelen ortakları da ya gelirken uçaktan atacağım ya da Urfa'da basacağım isotu basacağım isotu üç gün tuvaletten çıkamayacak pezevenkler. Şu beni uğraştırdıkları şeylere bak. Ofisin yarısını buraya getirttik şimdi ben gidiyorum karşılamaya. İstanbul Boğazı'na sokup sokup çıkaracağım kellelerini."

Fatih Sultan Mehmet'in kayıp torunu sanıyordu kendini.

Elim yanağına gitti, döver gibi işin aslı sever gibi birkaç kez vurdum. Yüzünün kıvrımları bir yapboz parçası gibi boynuma oturdu hareketsiz durdu orada. İkimiz de yorgunduk ama uyumaya vaktimiz yoktu.

"Şu hale bak," dedi Fetih. Benimle aynı şeyi düşünüyordu. "Yok istemedir, yok iştir, yok düğündür. Bıktım bu insanlardan. Günlerimiz boşa gidiyor. Bir daha bir yere gitmemiz gerekirse çelenk göndeririz."

"Karadere Ailesi'nden Karadere Ailesi'ne tebrik çelengi mi?"

Ansızın geriye doğru gitti, yarı yatar pozisyonda yatakta buldum bizi. "O soyada da ayrı tüküreyim," dedi huysuzca. "Otuz yaşındayım ne geldiyse başıma ondan geldi."

Fetih Karadere. Dudaklarımı büktüm, alınlarımız birleşikti.

"Sana soyadımı verebilirim," diye güzel oldukça cazip bir teklif sundum. "Fetih Zorlu," diye de ekledim. Nedense hoşuma gitti bu, dişlerim kamaştı. Babam ne düşünürdü bu konuda bilmiyorum ama Fetih isterse ben tamamdım.

Kamaşan yüzüme baktı. Çok ciddi bir teklifti bu, "Oldu mu sence Efsun?" dedi daha neler dercesine. Bal gibi de olmuştu işte. "Biz Fetih Karadere'ye alıştık diye olmadı gibi geliyor ama aslında oldu. Şimdi çıksak sokağa Fetih Zorlu/Karadere oylaması yapsak her on kişiden sekizi..." Öpüldüm. Ya da susmam için parmakları yerine dudaklarını tercih etti. Sekizi Zorlu derdi. Biri kararsız kalırdı diğeri de muhtemelen Karadere olurdu.

"Efsun," diye konuştu dudaklarımın üzerinde. "Karad-"

"Zorlu," diye düzelttim. Soyadımı çok seviyordum ve Karadere soyadına da alışamamıştım. Hem benim onun gibi soyadımla başım da dertte değildi. Her şekilde hâlâ Efsun Zorlu olarak tanıtıyordum kendimi.

"Efsun Zorlu..." dedi ve devamı varmış gibi bekledi.

"O kadar işte." İdealdi. Ben ikinci isimlerin de soyadların da işi yokuşa sürdüğünü düşünürdüm zaten.

"Ne o kadar? Ortamlarda racon kesmeyi biliyorsun," dedi iki gün önce istemede kurduğum üç beş cümleden dolayı. "Desene Efsun Karadere diye!"

Başımı salladım. Kulağa da hoş gelmiyordu işte görmüyor muydu? "Ne olur yani ben senin soyadını alacağıma sen Tansu Çiller'in eşi gibi benim soyadımı alsan? Ne eksiğim var benim ondan? Ben de Urfa feminizm başkanıydım hani? Olmaz mı Fetih? Zorlu soyadını al. Bir tanem, lütfen..."

"Bir tanen miyim?"

"Tansu Çiller diyorum, eşi diyorum... Sen neye odaklanıyorsun ya." Omuzlarımı indirip kaldırdım küskün küskün baktım ona.

Elleri büyüktü, istese tüm yüzümü avuçlardı da yanağımla yetindi. "Senden bir Karadere olur da benden bir Zorlu olmaz," dedi tok bir sesle. Kabul etkileyiciydi ve ben bunu gizleyemezdim...

"Ooo, bu iyiydi bir saniye düşüneceğim." Ciddi ciddi düşünmek de istedim. Ya sağlam bir cevap bulacaktım ya da susacaktım. Onu bir Zorlu yapma maceram burada sonlanacaktı.

"Tamam hazır düşünürken Efsun Karadere de bakayım bir kez. Duyayım ağzından." Dudaklarıma baktı dikkatle.

"Hani sevmiyordun sen bu soyadını?"

"Senin adının yanında duysam, değişecek her şey. Hadi söyle bir kere. Tamamla bakayım bir beni; Fetih'in karısı Efsun?.."

"Zorlu."

"Hayır bak Fetih'in karısı Efsun?.."

"Zorlu."

Yanağımı çekiştirdi dişlerinin arasında. "Fetih'in..."

"Fetih'in eşi Efsun Zorlu." Durdum gazım sönmeden tamamladım. "Karadere." Tamam bir kez duyabilirdi. Basit bir şeydi söylediğim ama onu hem durdurdu hem de düşündürdü.

"Zorlu'dan sonra Karadere'ye tamam mısın?" Sesi çok ciddiydi. Neyi bu kadar zorluyordu anlayamıyordum.

"Ya sen niye buna bu kadar taktın?"

"Taktım işte, tamam mısın değil misin? Efsun Zorlu Karadere diyebiliriz her yerde?" Gözümün içine içine bakıyor ve elle tutulur bir cevap bekliyordu. Dudaklarım aşağıya doğru büzüldü. Sanki şu an vereceğim cevap her şeyi etkileyecekti.

"İyi tamamız diyelim," dedim. İsteksiz olduğum belliydi. "Çok uzun ama neyse. Arada sırada eklerim üşenmezsem. Ama bak her zaman değil."

Rahatladı. Evet gerçekten rahatladı ama şansını denemekten de vazgeçmedi. "Efsun Karadere'nin hiç oluru yok mu?"

"Maalesef," dedim sahte bir üzgünlükle. Daha da fazla zorlamadı. Geriye kalan zaman Zeliha odaya gelip bize geç kaldıklarını hatırlatana kadar vedalaşmayla başlayan başka özlem gidermeye kayan dakikalara bıraktı kendini.

Rüyalar bilinçaltının zihnimize açtığı bir sergi olsa da bazı rüyalar bana geleceğin habercisi gibi gelirdi.

Fetih'in olmadığı yatakta küçücük kalmışken gözümden yaşlar dökülüyor ama rüyanın etkisi biraz bile azalmıyordu. Halbuki gerçek belliydi, yavruyu veterinere koyduğumuz günden beri huzursuzdum. Çalan her telefondan korkuyordum, tedirgin oluyordum. Bu kadar çok

korku da rüyalarıma kadar ulaşıyordu. Bundan daha doğal bir şey yoktu ama yine de rüyamda elime ölüsü verilen yavruyu düşündükçe sakinliğimi koruyamıyordum.

Fetih de yoktu. En son uyumadan önce konuşmuştuk. Hatta uykuya dalana kadar. Bir daha da aramamıştı, zaten yarına kadar ben aramadığım müddetçe aramazdı da. Uyandırmazdı. Günlerin yorgunluğuyla sabaha kadar deliksiz uyuyacağımı düşünmüştük. Rüyalarla cebelleşeceğimi değil.

Kirpiklerimi sildim, telefonuma uzandım. Fetih'i arayıp müsaitse yavrunun adını ne koyacağımızı soracaktım. Yaşayacaktı sonuçta. Ad lazımdı ona. Fetih'le ortak karar vermemiz en doğrusuydu.

Ortadaki tuşa bastım birkaç kez ama ekranım aydınlanmadı. Uyumadan önce gelen şarja vermem için uyarılar geldi aklıma. Kalkıp verecektim sözde. Elektrikler çok sık kesiliyordu bu aralar, kesilmeden doldurmam yerinde olurdu ama şarj aletimi yanlışım yoksa arabada unutmuştum. Ve tabii ki üşenmiştim inmeye.

Fetih olsa gider alırdı. Bir çocuk gibi ofladım, Fetih'in yokluğu yatakta bir yılan gibi dolanıyordu. Kimse bu ortaklar gerçekten Gülizar ablanın bol isotlu yemeklerini hak ediyordu. İsotlu kebap değil, kebaplı isot şarttı bunlara. Kafam dağılsın diye Fetih'in yastığına sarıldım ama o kokmuyordu. Kim demişti ki değiştirin diye çarşaf takımını? Huzursuzluğum iyice arttı, içimdeki sıkıntı büyüdü hız kesmeden.

Körle yatan şaşı kalkar misali kafamı vurduğum gibi uyuma halimi kayıp mı ediyordum ben? Bedenim sızlıyorken her boşluğa düştüğüm an arkamda o varmış gibi hissediyordum. Bunları düşünmekle, onu hayal etmek arasında bir cambazın ipindeyken aniden kendimi bir şeyi fısıldarken buldum.

"Efsun Zorlu Karadere."

Saatler öncesine kadar mırın kırın ediyorken şimdi tekrar ediyordum. Uykuyla uyanıklığın arasında dolanıyor, sınır çizgilerinde geziniyordum. Kendimi buna alıştırmaya çalıştığımı sandım başta. Hipnoz olmuş, Fetih'in ruhu ensemdeyken kaç kere söyledim bilmiyorum. Şeydi sanki... Kulağa şey geliyordu...

Hoş.

Efsun Zorlu hali eksik değildi ama Karadere eklenmiş hali daha bir hoş geliyordu. İçeriği çok güzel olan bir kitabın kapağı ya da isminin

de güzel olması gibi. Dudaklarımı birbirine başımı da daha çok yastığa bastırdım. Bu tamlama döndü durdu kafamda. Bir yerden sonra dilim alıştı, kulağım alıştı. Fetih haklıydı ismimin yanında Fetih'e ait bir şey yakışıyordu.

Yatağıma da Fetih yakışıyordu mesela. Şu an yoktu çok rahatsız ediyordu yokluğu.

Yokluk. Evet beni bu hayatta en tetikleyen şeydi. Bir haftalık yokluğunda da bu yatakta benzer şeyleri hissetmiştim. Düşünceler uykuya dalmama bir türlü izin vermedi gözlerim zaman geçtikçe tamamen açıldı. Sırtüstü konuma geçtim duvardaki saat akşam dokuza geliyordu.

Bunu kasten mi yapmıştı bilmiyorum ama hipnoz olmuşçasına, "Efsun Zorlu Karadere," dedim tekrardan.

Ellerim karnımın üzerinde birleşti, dakikalarca aynı şeyi düşündüm de durdum. Düşünmemeye de çalışmadım hem hoşuma gidiyordu hem de beynim boşalsa rüyayı düşünecektim. Düşüne düşüne yine uyku eşiğine geldim, gerçek hayatta belki saniyelere tekâmül ediyordu ama rüyanın devamı yine canlandı. Bir yerden düşercesine korkuyla tekrar açıldığında gözlerim nefeslerim de artık kesik kesikti.

İnleyerek yerimden doğruldum sanki bir işaretmiş gibi yavru için hazırlanmış yatağı gördüm. Bir şey mi oluyordu? Bunu mu hissediyordum? İçim bulanıyor, organlarım eziliyordu sanki. İçimde bir çim makinesi dolanıyor, geçtiği yerleri eşeliyordu. Sıkıntıyı tanımlayamıyordum bile. Yerimden tamamen kalktım şarjı bitik telefonumu aldım. Saçlarımı atkuyruğu yaptım. Can çekişiyordum, hissediyordum bir şey oluyordu. Bu sıkıntı hayra alamet değildi, içimden bir ses sinsi sinsi *ölüyor* diyordu bana.

Veteriner yakın sayılırdı bize. Kalktım üzerime beyaz bir tişört ve kot pantolon geçirdim. Üzerime montumu da alırken telefonumu şarja verdiğim gibi Fetih'i arayacaktım. Bir o beni sakinleştirebilirdi. Ellerim buz gibi olmuştu o ihtimali düşünürken. Odaya girerken henüz aydınlık olan gökyüzünün tek aydınlığı şimdi yıldızlardı. Konak sessiz ve neredeyse ıssızdı.

Zühre Karadere neredeyse iki gündür her anını Osman Bey'le geçiriyordu. Ne kahvaltıda ne de akşam yemeğinde görüyordum. Benimle neredeyse hiç denk gelmemişti ve bunun için sanırım özel bir çaba

vardı. Mesela bu akşam bir aile dostunun evine yemeğe gideceklerini duymuştum. Kürşat da gidecekti. Çıkmışlar mıydı bilmiyordum ama ev çok sessizdi.

Merdivenleri içimden dualar okuyarak indim. Çözülen ayakkabı bağcıklarımı son merdivende bağlarken açık hava bana az da olsa iyi geldi. Kurumuş dudaklarımı ıslatarak çıkış kapısına doğru ilerlediğimde aniden bir korku filminden fırlar gibi arkamdan, "Efsun!" diye seslendi. Zühre Karadere.

Yerimde neredeyse zıpladım, kimse yok sanıyordum. Elimi kalbime bastırdım gözlerimi yumdum. Hiç durmak yoktu içimde ama o zaten çoktan yanıma gelmişti, önüme geçti.

"Nereye?" diye sordu günler sonra ilk kez. Yüzü gözü biraz toparlanmıştı. Eminim Fetih elinde fotoğrafla geldiğinde daha çok düzelecekti. Yırtılan fotoğrafın arkasındaki silik isimden fotoğrafın nerede çıkarıldığını bulmuş, araştırmış, ulaşmış ve arayıp görüşmüştüm. Fetih'e de söylemiş rica etmiştim. Bir şekilde bulabilirse o fotoğrafı yeniden çıkaracaktı. Ya da yırtılmış fotoğraf için bir şey yapacaktı. O fotoğrafta Fetih'in, Zeliha'nın ve Kürşat'ın kardeşi vardı. Zühre'ye olan öfkem ya da nefretim bunun çok dışındaydı.

"Kısa bir işim var, onu halledip döneceğim," dedim kısaca ve geçmeye çalıştım ama yine önüme geçti.

"Saat kaç olmuş, burası senin babanın evi mi kafana göre girip çıkacaksın? Fetih'ten izin aldın mı?"

Üzerinde kürkümsü bir kaban vardı, belliydi çıkmak üzereydi.

Sabırla nefes aldım. "Telefonumun şa..." Oflayarak gözlerimi kıstım, kafam allak bullaktı. "Fetih'ten izin almıyorum. Size hesap da vermiyorum. İyi akşamlar, afiyet olsun."

Hâkimiyet kurmaya çalışıyordu, bolca da ezmeye. Aklınca hıncını çıkarmaya çalışıyordu.

Geçişimi bu kez üstüme yürüyerek kapattı. "Fetih evde yok, kafana göre bu saatte girip çıkamazsın. Ara kocandan izin al ya da gir odana."

Yüz yüzeydik ve farkındaydım ki öfkesi bir gıdım bile azalmamıştı. Yüzümü geri çektim, nefesini hissetmek istemiyordum. "Haddinize değil benim girişim çıkışım. Bana emir de vermeyin. Çekilin yolumdan akşam akşam gerginlik çıkmasın. Kendinize gelin!"

Onu aşıp gitmek için birkaç adım attım ama izin vermedi kolumdan tuttu. Günlerdir neden beni denk getirmemek için çabaladıklarını anlıyordum. Kurban hâlâ bendim.

"Ahmet!" diye bağırdı aniden kapıya. "İsmail!" Kolumu çekmeye çalıştım ama mıhlanmıştı parmakları derime. Ahmet denen adam, "Araba hazır Zühre Hanım," dedi bizi görene kadar. Arkasından diğer adam da gözüktü.

"Gelin Hanım'ı odasına kadar çıkarın, kapısını da kilitleyin."

Ensemden bir darbe ve yoğun bir sıcaklık hissettim en başta. Kan sızıyor sandım. "Saçmalama!" diye bağırdım. Kolumu elinden parçalayacak kuvvette çektim. "Kimsin sen?" diye yükseldim. Ensemden akıyor sandığım kan beynime sıçramıştı. "Sen kimsin de beni odaya kapatacaksın? Bak gerçekten acın var, iyi değilsin diye susuyorum ama kendine gel benim canımı sıkma! Var git yoluna, kavga etmeyelim akşam akşam." Hiç es vermedim, zaten açık olan kapıya yöneldim.

"Çıkmasına izin verme," dedi ve söylediği de anında yapıldı. Ahmet, önüme geçti. Gözümün içine bakamadı ama bedenini siper etti.

"Ahmet çık önümden!" Bu ona verdiğim ilk emirdi. Şimdiye kadar ricalarım vardı. Bazen on beş kiloluk mamayı taşıyamaz rica ederdim ondan yardım için. Ederdi de.

"Efsun Hanım, lütfen odanıza ç..."

"Odaya çıkarın dedim size! İsmail yardım et sen de." Çok geçmedi ikinci de karşımda durdu. Başımı hafif sağa yatırıp baktım onlara şaşkınlık ve biraz da hayal kırıklığıyla. Yüzüme bile bakamıyordu ikisi de. Bazen hava çok soğuk olurdu kendime bitki çayı yaparken onlara da çay götürürdüm. Fetih, sizin sigortanızı yapıyor mu diye sorardım, maaşınıza zam peki diye eklerdim. Kurşun kek götürmüşlüğüm bile vardı. Bana bu saçmalığı yapmazlardı.

"Emrediyorum," dedim ilk kez. "Çıkın önümden. Gerçekten kalbinizi kıracağım. Ahmet açın kapıyı, dışarı çıkacağım!"

Gözleri Zühre'yle benim aramda gidip durdu ikisinin de, "Lafımı ikiletecek misiniz?" Bu ses benim emrediyorum deyişimden daha çok emrediyordu. "Çıkarın odasına, kapıyı kilitleyin."

Durdum gözlerimi yumdum, sabır diledim büyük büyük. Sadece sabır. Saçlarımı arkaya doğru çekiştirdim. "Daha fazla saçmalığınızı

dinlemeyeceğim. Gerçekten... Sizin de bu yaptığınızı bizzat Fetih'e ileteceğim," dedim. Hayır iletmeyecektim ama asla bir daha çay götürmeyecektim onlara. Kurşun kek de vermeyecektim.

"Zühre Hanım," dedi Ahmet tereddütle.

"Benim lafımı çiğnerseniz size yapacaklarımı hayal bile edemezsiniz," dedi utanmaz.

İki tane dev gibi adamın yanından çıkmaya çalıştım. İlk İsmail dokundu bana ama geri çekilmem saniyesinde oldu.

"SAÇMALAMA!" Sesim konağın duvarlarına çarptı, tüylerim diken diken olurken midem bulanmaya başlamıştı. "Bana sakın dokunmayın! Sizi mahvederim! Aklınızın ucundan geçeni yaparsanız Fetih canınıza okur. Son kez söylüyorum çıkın önümden."

Arka cebimden aniden telefonum çıkarıldığında Zühre'ye döndüm. Hissettiğim şey korku muydu? Bağırırsam bir işe yarar mıydı? Etrafım sarıldı âdeta.

"Ver şu telefonumu!" Üstüne yürümek istedim ama korktuğum başıma geldi, iki yandan tutuldum hemen. İki yandan, iri yarı iki adam tarafından.

"BIRAK!" Vücudum mu küçüktü, gücüm mü yoktu bilmiyorum ama hareket bile edemiyordum. Fetih'in zaman zaman üzerime çullandığını bilirdim ama itebiliyordum onu. İtince geriye giderdi şimdi niye öyle değildi? Sadece bacaklarımı oynatabiliyordum.

"Fetih hepinizi mahveder! Duydunuz mu beni, mahvederim hepinizi!" En çok Zühre'ye karşıydı bu. Bunu göze alamazdı. Her şeyi göze alırdı ama oğlunu alamazdı. Şu an yoktu ama yarın gelecekti, bunu göze alamazdı. "BIRAK!" Bedenim bir paçavra gibi merdivenlere yöneldi.

Evliliğimizin dördüncü beşinci günüydü topuklularımla çıkmaya üşenmiştim, yalınayak gitmemem için kucakta taşınmıştım bu iki koca katı. Aylar geçti; çığlıklarım, tekmelerim, defalarca kez yere düşüşlerim, sürüklenmelerimle geçti gitti katlar. Dizlerim onlarca kez merdivenlerin sivri taraflarına battı ne ben onlardan kurtulabildim ne de onlar beni zapt edebildiler.

Odanın içine bırakıldım, dengemi kaybedip yeri bulsam da kapı kilitlenmeden çıkabilmek için sürünerek kapıya gittim ama engel olamadım. Kilitlediler. Sesimi duyuyordum, çığlık attığımın farkındaydım,

boğazım yanıyordu hissediyordum ama ne dediğimi biraz olsun anlamıyordum. Camın önünde anahtarın Zühre Karadere'ye verilişiyle oraya doğru koştum bu kez.

"AÇ KAPIYI!" Demirlikler vardı camın dışında, bir hapishane parmaklığı gibi tutundum oralara. "AÇ ŞU KAPIYI!"

"Sen kiminle dans ettiğinin farkında bile değilsin. Seni mahvederim dedim sana Efsun. Seni mahvedeceğim." Camla kapı arasında mekik dokudum dakikalarca. Bağırdım, seslendim, tehdit ettim, yalvardım... Yalvardım. Zühre Karadere söyleyeceğini söyleyip gitmeye kalktığı an yalvardım.

Telefonum yoktu. Elektrikler kesiliyordu gece. Fetih yoktu. Ben karanlıkta kalamazdım.

"Aç kapıyı!" Yanaklarıma baktı. Rüzgâr çarptıkça buz tuttuklarını hissediyordum. Hiçbir şeyi net görmüyordum, gözlerim yanıyordu. Aklımda tek bir ihtimal vardı ve benim onu düşünmem bile kalbimin üstünden derimi yüzüyordu. Hiçbir şeyi düşünmedim, karşımdakinin kim olduğunu ne olduğunu. Hiçbir şeyi. "Gece elektrikler gidiyor. Karanlıkta kalamıyorum, aç kapıyı." Fayda etmedi. Lütfen dedim, yalvarırım dedim, ne olur aç diye hüngür hüngür ağlarken buldum kendimi. Elim ayağım titriyor, gözyaşlarım yağmurdan boşalırcasına akıyorken açmadı. Sadece bir şeyler dedi. Aklımın birleştirmeyeceği şeyler. Kapıyı açarsa gitmeyeceğimi söyledim, karanlıkta kalamadığımı, elektriklerin çok sık kesildiğini, kriz geçireceğimi. Her şeyi bir bir düşmanıma anlattım.

Ben Efsun Zorlu; dokuz yaşındaki Efsun'un bana bıraktığı korku koynumdayken olacakları hissetmişim gibi, düşmanım dediğim kadına dakikalarca yalvarıp yakardım. Umursanmadım, görülmedim, duyulmadım. Gece uzundu, dakikalar saatle bir akıp gitti. Şafak söktüğünde, ruhum da çoktan sökülmüş, darmadağın olmuş odada tek parça kalan bir tek bedenimdi. Gün aydığında rahminden bebeği zorla sökülmüş bir annenin acısı ve acımasızlığı üzerimdeyken içimde sağlam kalmış tek bir yer yoktu.

Ben Efsun, bir tek Efsun. Dokuz yaşındaki Efsun'un ruhuyla cehennemi bir gecede bu odada yaşadım.

XVIII

SERÇEYİ ÖLDÜRMEK

Fetih Karadere oturduğu çalışma masasında boşluğa dalmış, bir hayli zamandır neredeyse hiç kıpırdamıyordu. Başındaki keskin ağrı, fark etmese de gözlerini küçültmüş daha huysuz bir ifade katmıştı yüzüne.

İçtiği ağrıkesicilerin bir faydasını görmüyordu. Bir doktora görünmeliydi belki de ama onların da verdiği bir ağrıkesicinin ötesine gitmeyecek diye düşünüyordu. Efsun olsa, diye geçirdi içinden. Sen çok biliyorsun diye kızardı. Mimarlığın yanında tıp da mı okudun yoksa, diye de eklerdi.

Evdeki yemek masasında, "Evleniyorum, Doktor Efsun'la," deyişinin üzerinden saatler geçmişti. Bu odanın dışındakiler ne haldeydi ne düşünüyordu bilmiyordu. Zerre umurunda mıydı? Değildi. Gereken bir kişiye, Zeliha'ya, açıklama yapmıştı. Yüzünde sadece şaşkınlık vardı ama emindi yarın gözlerinin içi gülecekti. Bu yeterliydi onun için.

Parmak uçları baskı uygulayarak alnında dolaştı. Utanmasa ve biraz inansa tıbbi bir tedavinin dışında arayışa girecekti. Katlanamıyordu bu ağrıya. Onu daha agresif ve tahammülsüz yapıyordu. Az gerginmiş gibi artırıyor, daha çabuk sinirleniyordu.

Bir gölgenin camın önünden geçtiğini fark etti ama umursamadı. Kapı açılınca ancak ilgisini çekti. Hayır öyle de çekmedi. Gelen kişiye gözlerini devirdi. Annesiydi.

"Bu evlilik olmayacak!"

Saatler önce evde kıyamet kopmamış, bütün şehri başlarına toplayacak kadar abartmamış gibi yine başlamıştı. Fetih, uzun zamandır olduğu gibi yüzüne bakmadı.

"Çık dışarı!"

Annesini görmeye tahammül edemiyordu. Öylece durması, konuşması ya da nefes alması bile sinirlerini bozuyordu.

"Gerekirse ölürüm yine de izin vermem duydun mu beni?"

"İyi git at kendini bir yerden." Fetih'in dilinin ucuna gelen cümle buydu. Zorla yuttu. Zorlukla yuttu.

"Çık dışarı!"

Sesini duymaya tahammül edemiyordu. Yüzünü görmeye. Düşmanını görse ne hissedecekse onu hissediyordu. "Ne olduğu belli olmayan bir kadın için beni karşına alamazsın Fetih!"

"Sen kimsin ki?!" Ürkütücü bir sakinliği vardı bunu söylerken. Annesine baktı sonunda. Ağlamıştı yine, yolmuştu yine saçını başını. Midesi bulandı. Annesinin yüzüne her baktığında Zeliha geliyordu aklına. Kontrolsüz bir öfke büyüyordu içinde. En sakin anında bile. "Zühre Karadere sen kimsin ki? Nesin ki sen? Anlat bana bir hadi."

"Annenim ben senin! Kadının biri kanına girdi diye bana böyle konuşuyorsun ya, gün gelecek o kadar pişman olacaksı..."

"Cık, yanlış cevap. Sus." Birazdan daha rahat kovabilmek için yerinden kalktı masanın önüne doğru geçti ve yaslandı. Annesini süzdü birkaç kez. O kadar aşağılayıcıydı ki gözleri bu odaya öfkeyle girse de kadın bu bakışlar ezdi geçti onu. "Hiç utanmıyor musun senin yediğin haltı bir kadın hiç üstüne vazife değilken temizledi diye?" Cevap vermesini beklemedi. Soruyu da o soracaktı cevabı da o verecekti. Cevabı bulmuş gibi dizine vurdu.

"Desene Fetih ben utanma bilmem diye. Ben kızımı kendi ellerimle ölüme göndermiş bir caniyim, haysiyet nedir bilmem."

Kadının öfkeyle sinesi kabardı. "Ben bilmiyordum, sor Zeliha'ya! Anneme bunu anlattım da hiçbir şey yapmadı diyecek mi? Bilseydim de sırf elini kana bulama diye sana söyleyemezdim!"

Zeliha, bir söylese, annesine Fetih kadar düşman olup anlatsa, Fetih'in söyledikleri bir iddianın ötesine gitse her şey değişecekti.

"Niye?" dedi Fetih. "Daha on sekiz yaşında değil miydim senin için elime silah aldiğımda?" İlk kez bu yaptığını suratına vurdu. Hayali bir silah Zühre'ye doğrultuldu. "Elime kan bulaşmadı mı? Siktir olup gitmedim mi? Seninle babamın evliliği yüzünden bir aile yok oldu, sizinkine sevda dendi de benim evliliğim mi oturmadı kafanda? Sana değdi de Zeliha'ya mı değmezdi?"

Derine inildiğinde böyle değildi belki ama uzaktan bakıldığında tam olarak buydu. "Bizim hiçbir suçumuz yoktu!" dedi Zühre. Haklıydı. Haklıydı da. "Ama o orospu çocuğunun vardı!" diye yükseldi Fetih.

"Gebermeyi hak eden biri için elini kana bula istemedim deme en azından. Senin için bir kere yaptıysam Zeliha için bin kere yapardım. Kendine layık gördüğün şeyi kızına mı görmedin? Ulan sen doğurdun onu, sen!"

Fetih olduğu yerden yükseldi. Annesinin Efsun için ektiği nefret tohumlarını daha da kuvvetlendirecek o cümleleri kurdu. Halbuki annesi meyilliydi, daha da zehirli olmaya, nefretini artırmaya, kışkırtılmaya meyilliydi.

"Reşat senden utanıyordur biliyor musun?" Bam teline basardı bu. "Senden utanıyordur benim gibi." İntihara sürüklerdi. "Keşke onun yerine sen ölseydin o kazada. Reşat da ben de Zeliha da annesiz yaşardık. Sen Reşatsız ne yaşadın ne de yaşattın ama biz sensiz yaşardık. Sen geberip gitseydin bugünü yaşamayacaktık. Sen ölüp gitseydin en azından bir yerde bir annemiz olacaktı. Mezarına gelecektik, Zeliha'ya annesini anlatacaktık. Şimdi suratına bakmak istemediğim bir annem olacağına mezarını suladığım bir annem olsaydı da Zeliha bunları yaşamasaydı. Keşke."

FETİH KARADERE'NİN ANLATIMINDAN

Saat 06:36

24 dakikası var.

Alarmdan bir dakika önce bile uyansa; o bir dakikayı değerlendireceğini, müthiş bir hızla uykuya geri dönmek için çabalayacağını bilmiyormuş gibi bir halim var.

Tek elimle direksiyonun hâkimiyetini sağlarken diğer elim gömleğime gitti. Bir düğme daha açtım. Her sabah üzerimde olan anam babam gerginliğinin ötesinde bir şey vardı bu sabah. Susuzluk gibi. Efsunsuzluk.

Huysuzluğun çok net okunduğu yüzüme aynadan ters bir bakış attım. Kendime bile tahammülümün olmadığı dakikaların içindeydim. Gözümün önünde nedensiz elinde tütsüyle etrafımda dolandığı geldi. *"Ya bak sen inanmıyorsun ama negatif enerjiyi emiyor bu. Yakmasam, temizlemesem enerjiyi sen daha gergin olursun. Yemin ederim!"*

Gözlerim devrildi. Saçmalama. Sadece senin karın kendini, yokluğunda bile kafanın içinde haklı çıkarmaya çalışan bir kadın.

"Çok mu özledin?"

Zeliha, arka koltuktan çenesini omzuma bastırdı. Cevap vermedim. Yirmi beş dakika boyunca oldukça az konuşup neredeyse ses duymamak istiyordum. Sessizliğim bende kaldı, ona bulaşmadı.

"Yani özledim desen dudaklarına mühür mü vurulur?"

Cevap vermeye tenezzül etmedim. Sabahın bu saati için fazla konuşuyoruz.

"Efsun ablam bu cinsliğini astrolojiye bağlıyor. Kova burçları böyleymiş. Söyleyince çok kötü şeyler olur sanıyormuşsunuz, aman ha söylemeyedurun incileriniz dökülürmüş. Kök söktürürmüşsünüz insana güzel laf ettirene kadar."

Aynadan bana bakıyordu, benim bakmamı bekliyordu göz göze gelmek için. Bunu bildiğim için inadına bakmamayı sürdürdüm.

"Bu nasıl bir sevmek ya..." Soluklandım. Bakacağım sandım. "En berbat özelliğini bile yerden yere vuracağına astroloji falan diyor. Yani suç gezegende bile olabilir ama sende olamaz. Hayır halbuki sende. Bunu ona söyleyeceğim."

"Seni arabadan atarım." Lafı dolandırmadım. Az daha zorlasa kısa kalmış mesafeyi yürüyerek tamamlayacak. "Düşman mısın kızım sen bana, hayırdır?"

Gözleri irileşti. "Düşman değilim ya ne alaka? Sadece..." Son kelimeyi söndürdü, durdu. "Efsun abla olunca sözkonusu arada bir tercih yapıyorum."

Ötesini berisini düşünmedi, olduğu gibi söyledi. *Yaş on üç Zeliha. Yaş on üç. "Sen biriyle evleniyorsun diye ben onu seveceğim diye bir kaide mi var?" Kıskançlığın oturduğu zamanlar. Annemin benim yakın tarihte yapmayı planlamadığım evlilik hakkında devamlı konuşması ve Zeliha'nın ona olan sevgimi olası bir evlilikte azaltacağımı hissetmesi. Yüzünün soluşu, gözlerinin doluşu ve açık seçik evleneceğim kişiyi sevmeyeceğini belli edişi. Yaş on sekiz oldu Zeliha. Onu bana gözün kapalı tercih ediyorsun. Benim küçük kızım, onu bana her daim gözün kapalı tercih et.*

"Ayrıca beni arabadan atarsan bunun karşılığında da Efsun ablam seni odadan atar."

Kafamı yetmiş beş derecelik açıyla geriye attım, alnından ittim. "Beni onunla mı tehdit ediyorsun?"

"Tam olarak böyle yapmamı söyledi. İşe yararmış muhakkak."

Efsun... Ah Efsun, ah!

Geriye doğru çekildi seçtiği pandufların ucunu gösterdi. "Her neyse, o kadar beğenecek ki bak, o kadar sevecek ki. Hiç yürürken kedi sesi çıkaran pandufu olmamıştı!"

"Ne?.."

Kaşlarım çatıldı. Alırken Efsun'da iki elin parmağını bulacak kadar fazla olan bir modelin, başka bir rengi sandığım panduflara baktım.

"Neee, söyleseydim almama izin vermezdin?"

Açılmış ağzıma örttü parmaklarını. "Sakin ol ve bunları gördüğünde vereceği tepkiyi düşün. Nasıl sevinecek, düşün bak bir. Kızma hemen..." Çenemden tutup yola çevirdi başımı. Vereceği tepkiden öte beni sinirlendirmek istediği her an inadına ortalıkta dolaşacağı geliyor gözlerimin önüne.

Anın içinde sinirli anın dışında sakinim. Olması gerekenden fazla olan bir sakinlik. Sinirli olan anın içindeki Fetih de sakinleşmeye başlıyor sanırım. Ayağında panduflarla hiç işi yokken çeşitli bahanelerle kalkıyordu. Kalkıyor ve geziniyor. Ben gözlerinin içine baktıkça hiçbir şey olmamış gibi bana bakıyor. Hatta soruyor: "Ne oldu, bir sorun mu var? Niye öyle bakıyorsun?"

Tahammülsüzlük arttı arabanın hızı gibi. Üzerimdeki ceketin içcebinde bandanası var. Ne zaman koydu bilmem ama iyi ki koydu. Aklıma nasıl gelmedi bilmiyorum. Aklıma huzursuz olacağım geldi kabul. Bu huzursuzluk dönene kadar da geçmez tabii. Ama ondan ufak bir parça bu huzursuzluğu azaltır fikri aklıma gelmedi.

Benim düşünmediğim her şeyi düşünmek, benim yapmadığım her şeyi yapmak ve benim her eksiğimi tamamlamak için inşa edilmiş bir yapı gibi zaman zaman. Derme çatma, malzemesinden çalınmış, kötü mimarisi olan bir yapının yanında tüm eksiklikleri ve çirkinlikleri kapatıyor. Farkında değil ama mimarisi, ömrünü mesleğe adamış bir insanı kendine hayran bırakacak cinsten. O insanı bir ömür karşısında oturtup kendini izletecek cinsten. Her gün yeni bir ayrıntıyı fark ettirecek, bir yapıdan öteye sanata dönüştüğünü notlarına ekletecek cinsten.

Mimari bir sanat ürünü olabilir standardın dışına çıkarsa. O halde bizler birer sanatçı adayıyız.

Öğretmenlik kutsal. Seneler sonra bile haklı çıkabiliyorlar. Hak verdiğim nokta sanatçı adayı olduğu değil. Mimarinin bir sanat ürünü olduğu. Doğru.

Sanat eseri.

Kafamın içindeki gürültü Zeliha'nın da sessizliğiyle daha kuvvetli. Şakaklarımdan alnımın ortasına doğru, ince bir yoldan can sıkıcı bir ağrı geçiyor. *Sen o kaşlarını çatarsan daha çok ağrır başın Fetih!* Kambur duran bir öğrencinin uyarılması gibi kaşlarım düzeldi. *Farkında olmasan da çatıyorsun kaşlarını, başının ağrıması normal bak böyle bakıyorsun etrafa!* Bunları söyledikten sonra kaşlarının arasında derin bir çukur oluşturacak kadar çatmıştı kaşlarını. Bilimsel bir şeyler anlatmıştı sonra. Estetik olarak devam etmişti. *Çok çirkin ve uzaklaştırıcı ayrıca. Ben hep böyle dolaşsam hoşuna gider mi? Sonra insanlar seni sinirli biri sanıyor, iki saat onlara pamuk gibi aslında diye seni anlatıyorum. Çekilmez çilesin Fetih ya. Kıracağım kafanı.*

Konuşmanın devamı muhakkak kıracağını söylediği kafamı avuçlarının arasına almakla devam ediyor. Sonrası alternatif tıp...

"Fetih abiii..."

Uzatmayı Efsun'dan öğrendi.

"Bir daha şehir dışına çıkınca Efsun abla gelmeyecekse ben de gelmeyeyim."

Sessizliğinin sebebi belli oldu.

"Ben de gitmeyeceğim bir daha o gelmezse."

Biz yine iki kardeş, yine aynı kişi üzerinden, anlaşmadan aynı şeyi düşündük. Çok uzun zamandır olduğu gibi. Arabayı park ettiğim sıra arkada toparlanmaya tutuldu Zeliha. Ben bir şeyi almaya tenezzül etmedim. Zaman kaybı. Elim Zeliha'nın indiği kapıyı bakmadan iterken evin duvarlarından, Urfa'nın havasından ya da özlemin sonuna gelişiminden bir ürperti geçti bedenimden. Yaklaştıkça huzursuzluk artardı bilirim.

Korkunun en zirve noktası korku sonlanmadan hemen öncesidir.

Dudaklarımı ezdim gergince, gözlerim kapıdaki adamlara kaydı. Etrafta ne bir termos gördüm ne de bir çay bardağı. Bu demekti ki Efsun

onunla konuştuktan sonra uyumuş bir daha da uyanmamış. Uyanmış olsa son dönemde neredeyse her gece yaptığı gibi koca termosa çay koyar getirirdi kapıya. Koca bir termosu alıp geldiğinde eve elleri ayakları yok mu Efsun diye kızmıştım ona. Girsinler alsınlar çaylarını, sana mı düşüyor demiştim. Dinlemediği gibi kızmıştı. *Bu kadar gamsız olma, hava çok soğuk. Gir çık yapana kadar soğuyor çaylar, görünce alayım dedim. Sıcak sıcak içerler işte,* demişti.

Başımı iki yana salladım özlem sinemden yükseldi.

Efsun, ah Efsun...

Kapıdaki iki kişi geldiğimizi fark etmemişler gibi, ki bu mümkün değil, bir an olsun kafalarını kaldırmadılar. Bekledim. Onlardan alacağım bir selam sabah günümde saniye değiştirmezdi ama sebepsiz bekledim. Başlarının yerden kalkmayışı Zeliha önden eve girene kadar kıskacımda kaldı. Geçip giderken yanlarından sessizlikten başka hiçbir şey yok koca evde. Zeliha'nın arkasında kalmış bedenim önüne geçti "Uyu, dinlen sen," dedim sadece.

İlk kat ikişer ikişer ayaklarımın altından geçti gitti. Zeliha daha çok arkamda kaldı. İkinci katı bitirmeden odanın penceresi gözüktü.

Odanın açık penceresi.

Uyanmış olmalı.

Kolumdaki saate baktım. On üç dakika var daha. Uyanır uyanmaz ara beni demiştim. Erken uyanmış yine aramamış.

"Efsun." Seslenmedim, sadece ismini söyledim. Birkaç kez. Odanın penceresini açacak kadar ayılması uzun sürer halbuki. Adımlar hızlandı. Direkt kapıya giderim sanıyorum. Gözlerim yaklaştıkça içi görünen odayı taramasa pencerede işim yok.

Hava çok soğuk.

Günün en soğuk dakikaları.

Odayı havalandırmasına gerek yok. Ben gelince hallederdim. Bu soğukta içinde olduğu yeri buz gibi yapması akla zarar. Uyurken açık unutmuş olmasın? Kaslarım çekildi. Saatler oldu, uyanırdı bu vakte kadar! Öyle iş mi olur?

Pencere açık.

Kısa mesafe merdivenlerle pencerenin önü. İki adımım ancak var. Olduğu gibi kaldı.

Durdum.

Yatağın üzerinde bir kadın var. Efsun değil. Saçları da kızıl ama Efsun değil. Teni Efsun'dan da beyaz. Efsun'un rengi bu kadar soluk değil. Teni çok sıcak onun. Vücudunu büzüştürmüş yataktaki. Sırtı pencereye dönük. Efsun değil. Gözlerim açıldı da kapandı. Efsun olmayan bir kadın, bizim yatağımızda ancak saçma bir göz yanılması olabilir. Aksi halde ne işi var orada?

Kolu yataktan düşmüş. Beynimin bunu benzettiği şey korkunç. Efsun olmayan bir kadın için bile korkunç.

Ölü gibi.

Yatırıldığı bir morg mermerinde sarkmış gibi kolu. Bu kadar mesafeden bile anlaşılıyor. Kan akışı durmuş. Can çekilmiş bedeninden. Hava aniden biraz daha soğuyor. Dişlerim birbirine çarpıyor.

Efsun değil.

"Uyanmış mı Efsun abla?"

Uyanmış. Ama yatakta başkası var. Efsun değil. Uyuşan kolum ama tutmayan ayağım. Aynı mesafede hiç anlaşmadan bir beden daha durdu. İki kişi aynı anda aynı halüsinasyonu görebilir mi? Görebilmeli.

"Efsun abla!"

Elindeki torbalar düştü.

Yaşadığından şüphe ettiğim bir kadına Efsun dedi. Sesindeki eminlik korkunçtu. Tutulmadı benim gibi. Bu uykusuzluğun getirdiği saçma görüntüye inandı. Efsun değil bu diye de düşünmedi. Kapıya koştu. Yataktaki kadının sırtına odaklandım. Nefes alıp verirken dikkatli bir bakışla fark edilirdi o hareket ediş. Sırtı yavaşça yükselir sonra yerine sinerdi. Nefes alıp verirken olurdu bu.

Olmadı.

"Kapı kilitli!" Zeliha'nın yüksek sesi sırtına çökmüş dikkatimi parçaladı. "Kapı kilitli!" Pencerenin trabzanlarına yöneldi. Defalarca kez artık yaşamadığından neredeyse emin olduğum bir kadına Efsun diye seslendim.

Saçları kızıl olmasa, teni beyaz olmasa, hafif sıyrılmış kazağından o beni görmesem hareket edebileceğim.

Gözlerim kapandı, başımı iki yana salladım.

"Yook!"

Bu hal muhakkak beynimle alakalı bir durum. Avuçiçlerimi şakaklarıma geçirdim. Elimin altındaki taş olsa dağılırdı beynim dağılmadı.

"Ooof!"

Zihinsel tüm hastalıklar kabulümdü. Bu görüntü benim hastalığımın bir ürünüyse kabulümdü. Her neyse isyan etmeyecektim hastalığıma. Kaderimde var deyip sindirecektim. En çözümsüz hastalık neyse ona tamam diyecektim.

Zeliha'nın isyanları büyüdü, gözyaşına haykırışa dönüştü. Bir ölümü kabul edemezdim ama hastalığı kabul ettim. Demir parmaklıklar avucumun içine battı. "Efsun!" İsteyerek söylemedim ismini.

Farkında olsaydım öldüğünü düşündüğüm bir kadına Efsun demezdim. Kaç kez ismini tekrar ettik ve hiçbir tepki almadık. Ben delirmiş olmalıyım. Hastalığımın son evresi olmalı ve yatırılmalıyım. Tedavim evden hallolacak kadar basit değil. Son evre. Bir ölüyü Efsun'a benzetecek kadar son.

Elimin altındaki demir parçası saniyeler sonra kapı koluna dönüştü. Zeliha'nın, "Çalışma odanda yedeği vardı," dediğini duydum. Titreyen elleri anahtarı yerleştiremediğinde ben aldım. Tek hamleyle. Anahtarın yuvasını açması saniye benim kapıyı açmam saniyeler sürdü. Tüm kuvvetim kapıya itmek için yüklendi. İtilmedi. Bunun sebebini sorgulamadım. Kapı açıldı. Yataktaki beden doğrulmuştu.

Yataktaki beden.

Doğrulmuş.

Efsun doğrulmuş.

Kadın değil Efsun. Teni Efsun gibi değil ama doğrulmuş ve Efsun. Zeliha bir şeye takıldı, düşecek gibi oldu ama takıldığımız nokta bu olmadı.

Odanın altı üstüne gelmişti. Kafamın içine bin ihtimal, bir leşin üzerine üşüşmüş sinekler gibi doluştu.

Oda yerle bir. Efsun kilitli.

Düşünmeye bile izin vermeyeceğim şeyler sikerken aklımı sadece yaşıyor oluşuna tutundum. Bencilce. Bu hali değil. Yaşaması. Şükürler olsun. "Zeliha camı kapat!"

Bak ben bu nemlendiriciyi sürmeyeyim, Urfa'nın ayazı mahveder yüzümü haberin var mı senin, demişti bir kez.

Artık var. Elleri morarmış. Soğuktan. Tırnaklarının içi kırmızı olmuş. Kan? Yapma... Efsun yaşıyor. Onun öldüğünü düşündüm. Belki bir dakika belki bir dakikadan az. *Kansız orospu evladı bunu nasıl düşünürsün?*

Yerdeki onlarca parçadan, ipi hiç tutuşmamış mumlara değdi gözüm. Mumların boyu kısalmamıştı.

Çakmak. Çalışma odasında her çekmeceden çıkar. Bu odada sigara içmek yasak. Bu odada üstüm sigara kokarken durmam bile yasak. Sigaram çakmağım cebimde. Benimle şehir değiştirdi.

Mum var çakmak yok. Elektrikler çok sık gider.

İşaretparmağımı sıkıca tutmuş, başını sinemden çıkarsa mumların ışığı aydınlatacak önünü ama kapatmış kendini. Kulağına eğdim başımı.

"Gelir birazdan."

Uykunun sınırlarında dolanıyor. Mırıldandı mı inledi mi anlamadım.

"Niye gidiyor ki böyle bu hep?"

Yirmi beş yaşını bıraktı, beş yaşına döndü. Efsun elektrikler kesilince annesinin babasının kapısına giden o çocuklardandı. Biliyordum. Ayık olsa bu kadar mırıldanmayacak. Mum ışığının dibinde oturup gelmesini bekleyecek. Şimdi ha ağladı ha ağlayacak.

Burnumu yanağına sürttüm. Uyurken daha güzel kokuyor. Bunu ona söylesem delirdiğimi düşünür. Ama adım kadar eminim çoğu kez denedim, sonuç tek. Uykuya daldıktan sonra daha güzel kokuyor.

"Kaçak kullanımdan."

İzmir'de böyle sık sık gitmediğini söylemişti. Hatta herhangi bir su ya da elektrik kesintisinde çoğunlukla önden haber verildiğini. Alışamadı. Buna da zaten gerek yok.

"Özellikle kış aylarında. Aniden kaçak bir yüklenme oluyor, o yüzden."

Karanlıkta anne babasının arasında yatan o beş yaşındaki çocuk ayrıca sınıfın en yaratıcı öğrencisi. Bunu da biliyorum. Çünkü bu yaşında bile en akla gelmeyecek çözümler ondan çıkıyor.

"Sen ödesene faturalarını, kaçak kullanmasınlar."

Ben güldüm gülmesine ama o şu dakika dünya üzerindeki en ciddi insandı. Davasını savunacak bana. Beni buna ikna etmek için varını yoğunu koyacak ortaya.

"Söz ben de evinkileri öderim. Sen ödesene faturalarını, kesilmesin elektrikler."

Haftalar önce bu isteğindeki çaresizliği görmedim güldüm sadece. O yanı başımda çaresizce gerekirse koca şehrin faturasını ödeyelim yeter ki elektrikler kesilmesin derken ben sadece güldüm. Söylediği şeyi istediğim gibi aldım kestim biçtim. Dilediğim hâle getirdim kendim için kullandım.

Demedim. Karanlıkta kalmamak için koca şehri göze alıyor diye.

Mumlar yanmamış, Efsun yanmış.

EFSUN ZORLU'NUN ANLATIMINDAN

Ruhun bedenden çekilişi ölümle sonuçlanmalıydı. Ruh çekilip beden yerinde kalıyorsa; kalp, atışından kayıp vermiyorsa ne yazıktı ki o insancıklara. *İnsan- cık.* Bir canı kalmış geriye, bir de dört odası boş organı.

Kirpiklerimin uçlarında yüklü çuvallar olmalıydı. Her göz kırptığımda hissettiğim ağrı, bir daha gözlerimi kırpmamak için zorluyordu beni. Kan ve kusmuk tadı en uyumsuz ikiliydi sanırım. Neyse ki dilim damağım su kıtlığıyla boğuşan bir ülkenin toprağı gibiydi. Ağzımda bu birbirine hiç yakışmayan bu tadı hissederken yutkunamazdım yoksa.

Bir dakika kadardır sanırsam dışarıdan gelen bir gürültü vardı. Pencereden biri adımı söylüyordu, ses tanıdık değildi. Her şeye yabancı olduğum bir anın içindeydim. Konuşsam kendi sesimi ilk kez duymuşum gibi davranacaktım. Yedi sekiz saat öncesinde duymak için kendimi yerden yere vurduğum bir ses vardı. Şu saniye duyduğumdaysa vücudumda bir tüy bile oynatmamıştı.

Kilit sesi.

Yatağın dışına sarkmış elim, bir hasta yatağında ex olmuş bir bedeni hatırlatıyordu. Rengi kireçten dönme, sertleşmiş ve hareketsiz. Fazlası vardı bir de. Tırnakların içi kan dolmuştu. Etin tırnakla buluştu yer. Bileğimin üzerinde bir ben vardı ona dalmış gitmişti gözlerim.

Kilit sesi geldi ama kapının açılması biraz sürdü önünde birikmiş engeller yüzünden. O zaman aralığında vücudumu zorlukla doğrulttum.

Şafak bitmişti.

İsmim ezberlenircesine o kadar çok telaffuz ediliyordu ki altı üstü-ne gelmiş odayı aşıp bana yaklaştıklarını artan seslerinden anlıyordum. Başımı duvardan duvara vuracağım kadar değil duvardan duvara vurduğumdan bu kadar ağrıyordu. Urfa'nın geceleri gündüzlerinden daha soğuk oluyordu. Bütün gece açık olan pencere vücudumdaki bütün kasları ayağının altında çiğnemişti. Bir insan bu kadar ağrıyla doğrulmamalıydı yerinden. Ama bir insancık doğrulmalıydı.

Hiç beklemediğim bir şey oldu, vücudumda bir insan eli hissettim. Ağzımdan öyle bir inleme döküldü ki ölüyorum sanırdı insanlar. *Bu insancık can verecek, Azrail çökmüş ensesine son çırpınışları. Dokunmayın aman! Son çırpınışları! Bırakın rahat rahat teslim etsin canını.* Öylesine bir inleme.

Vücudumu nasıl geri çektiğimi şaşırdım. Başımı yarım yarım iki yana salladım. Kan ve kusmuğun tadı daha baskın hissedildi, kusacağım bir şey kalsa muhakkak kusardım. Bedenlerini görüyordum ama göz göze geldiğim olmamıştı. Efsun diyordu bir erkek sesi, belki yirmi dört saat önce bu dünya üzerindeki en kıymetli sesti benim için. Yanına abla da kondu, bu kez o sesin sahibi bana dokunmaya çalıştı ama inlemem daha acıyla çıktı gırtlağımdan. Elim zorlukla dursunlar diye havalandı.

"Dokunma."

Kişiye yönelik değildi. Kaç kişi vardı, kimdi, kimlerdi bilmiyordum. Herkese söylenmiş bir dokunmaydı. Sesim duyulur duyulmaz bir aralıkta çıkmıştı. Ben anlamıştım ama başka kim anlamıştı bilmiyordum. Neşter boğazıma kaçmış onun ağrısıyla konuşuyor gibiydim. Birkaç cümle kuracaksın zaten diye kendimi avuttum. Başka söyleyecek bir şeyin yok. *Söyle de gidelim. Hadi Efsun.*

"Veterinere gitmek istemiştim." Omuzlarımı taşıyamıyordum, başım ağır geliyordu, parmaklarım ağrıyor, bacaklarım tutuyor ama beni taşımaya niyetli değildi. "Bu eve girişler çıkışlar benim kafama göre olmazmış, babamın evi değilmiş burası."

İçinde ne olduğunu bilmediğim küçük çantama uzandım. İçinde çok şey vardı sanırım, ilk kez bu kadar ağırdı.

"*Anneniz* öyle söyledi."

Yerimden, elimde çok ağır bir çantayla kalktım. "Elektrikler dün *iki* kere kesildi." Ayak tabanlarım yere bastığı an düşeceğim sandım ama

ölmeden son bir kuvvet doldu bedenime sanırım, kalabildim ayakta. Sırtımda kamburumla bir adım ancak atabildim. "Geldi mi gelmedi mi bilmiyorum." Bir yerden sonra gelmeyeceğini kabullenmiştim. Gelmemişti de zaten. Güneşin erken doğması için duadan uzak yalvarışlarımı da kesmiştim.

Bazen Tanrı'ya bile yalvarmak olmazdı. Bazen Tanrı bile kulak tıkardı size.

Bir şeyleri temenni etmek, istemek, yalvarmak; dünyada kaç tane din varsa ve bunu her biri kendine göre nasıl tanımlıyorsa; hiçbirinden kabul almadığım çok gerçekti. Tek gerçekti. Çok denemiştim çok uğramıştım sonuç büyük bir hüsrandı.

Bir kuvvet yerdeki montumu da aldım yerden. Nereye adım atsam ayağıma bir şeyler takılıyordu. Her şey yerle birdi. Çerçeveler, fotoğraflar, dün gece yanmayarak hiçbir işe yaramayacağını kanıtlayan gece lambaları, mumlar...

Kurumuş dudaklarım her aralandığında bir yerden çatlıyordu. "Kimse," dedim son kez. Yetmedi, az geldi kulağıma. "Hiç kimse," diye düzelttim. "Arkamdan gelmesin." Bacaklarım arkamdan sürükleniyor, vücudumun ağrımayan tek bir yeri varsa da ben hissetmiyordum. Tek bir zerremi bile hissetmek istemezdim halbuki. İnsana taşımayacağı yük verilmez denir ve ben buna hiç inanmazdım. İnsana yük verilir ve mecbur bırakılırdı. "Peşime düşmesin."

Odadan çıktım, korkuluklara tutuna tutuna indim merdivenleri. Bir şeyler ya da çok fazla şey oldu. Emin değilim insanlar arttı, sesler arttı. Midem bulanıyordu. Ensemde omurgama doğru sızan bir acı vardı, dik duramıyordum. Sesler çok fazla yükseldi. Birinin suratına bir fotoğraf fırlatıldı. Bu fotoğraf tanıdıktı işte. Geçen gecelerin birinde yarısı benim elimde kalmış fotoğraf geçip gittiğim yere düştü. Tam haliyle. Eskisinden daha canlıydı hatta ama çok uzun bakamadım.

Yürüdükçe kuruyunca derimi giydiğim kot pantolona yapıştırmış kan birikintileri dizlerimi yakıyordu. İndiğim merdivenlerde iz kalmamıştı ama dizlerimdeki yaraların ne zaman oluştuğunu biliyordum. Merdivenlerle işim bitince ellerimden biri çantamın içine ulaştı. İçi çok kalabalık sanıyordum ama sadece bir araba anahtarı vardı.

Telefon bile yoktu.

Sesler o kadar fazlalaştı ki kulaklarımı tıkayacaktım. Halbuki dün gece, şafak sökmeden önce, bu evden yükselen seslerden çok değildi ama muhakkak ki daha etkiliydi. Bir yerde bir köpek durmaksızın havlarsa ben çıkar bakardım ama birçok kişi umursamazdı, havlar havlar susar der geçerdi lakin ne zaman ki bir insan bağırsa korkuyla oraya doğru koşardı. Dün gece saymamıştım kimse gelmeyince ama bu sabah takatim olsa sayardım yanımdan geçip gidenleri. Saymadım geçtim gittim.

FETİH KARADERE'NİN ANLATIMINDAN

"Kimse," yetmedi. Halbuki yeterdi. Öldürmek için yetmişti. "Hiç kimse arkamdan gelmesin, peşime düşmesin."

"Kimse, hiç kimse gelip benim karımı alamaz."

Ama senin karın gider Fetih. Gidiyor. Efsun gidiyor. Ne uğruna? Anneniz uğruna.

Odadan çıkan Efsun değil, odadan çıkan Efsun'un yalnızca bedeni. Ruhu çoktan terk etmiş odayı. Dışarıdan sesler duymaya başladım. Elim cebimdeki fotoğrafa gitti, o kadının sesini duyabiliyordum. Efsun çıktı gözümden, Zeliha çıktı. Bir ben kaldım, bir fotoğraf bir de bir kadın. Elimdeki fotoğrafta gençliği olan ama bu yaşından ismi dışında bir bok taşımayan bir canavar. Merdivenleri hızlıca inerken ne Kürşat gözüktü gözüme ne geçip gittiğim Efsun.

İnsanın düşmanı kendisini öldürmeliydi, doğurmamalıydı.

Elimde tek parça, yırtıldığı halinden bin kat daha kaliteli olan fotoğrafı nereden bile geldiğini anlamadığı anda düşmanımın suratına fırlattım. Düşman öldürülecek kişi olmayınca kurşun da olmuyordu insanın elinde.

"BUNUN İÇİN MİYDİ?"

Babamın bedeni girdi araya. Niye, neyi düşünerek bilinmez. Defalarca kez ittim, aşmaya, ulaşmaya çalıştım. Olmadı. Babamın yakasına yapışana kadar, burun buruna gelene kadar aşamadım da.

"Bir fotoğraf lan! Bir kâğıt parçası!" Yakasına yapıştığım bedeni ittim, sendeledi ama karısıyla benim aramdan çıkmadı. "Sizin geçmişinizi sikeyim, sizin soyunuzu sopunuzu sikeyim. Değdi mi?"

Yerdeki fotoğrafa bakıyor. Yine her zamanki gibi tüm âcizliğiyle kocasının arkasına saklanıyor.

"Ağzını topla! Sabah sabah neye tepen attı bilmem, ağzını topla Fetih. Askerlik arkad-"

"Efsun'u odaya kapatmış!"

Yumruk olmuş elim bir yere inmek için an kolluyor. "Benim karımı odaya kapatmış." Bir kurşun hakkım olsa, tek bir kurşun hakkı. Onlarca hayatı kurtaracak tek bir hamleye kullanırdım. Tek bir ölüm hakkı. Ölmeyen biri vardı. Ölmedikçe öldürmeye yemin etmişti. Geberip gitmedikçe cehennemi yaşatmaya yemin etmişti.

"Bütün gece benim karımı odaya kapatmış. Karına sahip çık demedim mi ben sana? Karını uzak tut Efsun'dan demedim mi?!"

Şeytan ve şeytanın yancısı. Bir katliama sebep olduğu söylense gözü kapalı inanacak insanlar olmalıyken içimizde bitmek bilmeyen bir umut, hâlâ gözünü yerden kaldırmayan bir kadını savunuyor.

"Saçma sapan konuşma! Evde bile değildik! Ne odası ne kapatması? Konuşsana Zühre!"

Konuşma hakkı olmayanın gerekirse dili kesilmeliydi. Başkasının canına göz dikenlerin canı yerinden sökülmeliydi. Adalet kısasa kısas olmadığı müddetçe sağlanamazdı. Önce sustu. Sonra kafasını kaldırdı bir pişmanlık bekledim, hiçbir boku değiştirmeyecek bir mahcubiyet.

"Fetih evde değil, saat kaç tutturmuş dışarı çıkıyorum, bu gece de gelmeyec-"

Yere düşmüş fotoğrafı tek hamleyle alıp ensesinden tutmam saniyeler sürdü. Bana değil fotoğrafa baktırdım. "Bunun için," dedim kafasını zerre oynatmazken yerinden. "Bu kâğıt parçası için!" Babamın ve Kürşat'ın sesi yükseldi. İki ağır taş gibi yerimizden oynamadık. "Beni elli kere aradı şu fotoğrafı yeniden bulayım diye!"

Aramasa, aklına gelmese onun bu fikir ben peşine düşmezdim. Ben kendi geçmişimin peşine onun kadar düşmezdim. Ben bu kadının üzüntüsünü onun kadar önemsemezdim.

"Tüm gününü bu fotoğrafa verdi! Sen ağladın diye, tüm gününü bu fotoğrafa verdi!"

Ayırmaya çalıştıkça dıştan kuvvetler daha sıkı tutuyordum. "İftira mı atacaksın Zühre, hırsından yaptığın bokun arkasında bile durmayacak kadar alçak mısın sen?"

Başımı salladım, fotoğrafı bir kez daha yüzüne çarptım. "Öylesin. Bak bu fotoğrafa iyi bak, bak bu fotoğraftaki herkes ölü. Benim kardeşim ölü!"

Bıraksam düşecekti. Bırakacaktım.

"Benim annem ölü!"

Gözleri sonunda beni buldu. Herkes bir taraftan bağırıyor. Bir benim dediklerimi duyuyor. Ensesinden ittim, babam olmasa düşecekti tuttu, sonraki cümlenin kilidini açtı.

"Benim babam ölü!"

Arka tarafta duvarın dibine çökmüş Zeliha, onun yanında Kürşat. Ağabeylerinin katlini izliyorlar.

"Bu ev sizin mezarınız. Bitti!" Kollarımı iki yana açtım, aşağı doğru bağırdım. "İSMAİL!"

"Efsun'u üzerseniz burayı sizin başınıza yıkarım dedim! Evinizi size mezar yaparım dedim mi demedim mi?"

Babamın o kadını varla yok arasında tutan ellerine baktım.

"Sizin oğlunuz öldü lan!" Reşat ne şanslıydı ki bu annenin yükünü taşımıyordu sırtında. "Senin oğlun öldü, karanlıktan korkar diye gecelerce ağlamadın mı? Sen bu merdivenlerde halamdan teselli istemedin mi?"

Adım seslerinden geldiklerini anladım da dönmedim.

"Sizinki evlattı da benim karım değil miydi? Sana tut şu ar damarı çatlamış karını, girmeyin öksüz yetim bir kadının günahına demedim mi? Bir Reşat mı korkuyordu karanlıktan? Bir sizinki mi evlattı?"

Akıttığı timsah gözyaşlarına baktım. "Reşat öldü de kurtuldu senden. Keşke her çocuğunuza nasip olsaydı bu. Amına koyayım böyle işin, bir bize nasip olmadı."

Benim yedi kat dibe gömmek istediğim bedeni bırakmayan adama baktım öylece. "Senin de suratına tükürüyor. Hâlâ daha siktiri çekecek kadar haysiyetin yok senin. O kadına yaptıklarınız için, mezar soğuktur diye ağladığınız çocuktan da mı utanmadın? Buz gibiydi benim karım!" Sesim titredi, ellerim zaten tutmuyordu. "Öldü sandım! Amma koyayım hepinizin. Ölü gibi yatıyordu. Öldü sandım!"

Bir gün geçecekti, bir ay olacaktı, yıl olacaktı sonra kimse de bilmeyecekti bunu. Efsun'un ölü olduğunu düşündüğüm bir dakikayı kimse

bilmeyecekti. Bir dakikayı bir ömür sırtımda taşıyacaktım kimsenin haberi olmayacaktı.

Osman Karadere'nin gözleri karısındayken önce tek eli ayrıldı bedeninden devamını takip etmedim. Arkamı döndüm, birine seslensem de ikisi de çıkmıştı.

"Duymadınız mı Efsun'un sesini?"

Mümkün değildi. Açık camdan bağıran bir kadını duymamak mümkün değildi.

"Kaldır lan kafanı!" Aramızdaki mesafeyi kapattım gözünün içine baktım tekinin.

Efsun kendi isteğiyle odaya girmez. Çıkmak üzereyken denk geldiler demek bu. Gözlerim merdivenlere kaydı. İki kat. Merdivenler çok uzun, yüksek. Arkadaki canavar zorla Efsun'u çıkarmış olamaz.

Cüssesinin beş katı kuvveti var. Zaman zaman öyle bir itiyor ki beni kuvvetine şaşıp kalıyorum. Kılımı kıpırdatamadığını sandığı anlar var, halbuki hareket etmeme bir kalmış. Vazgeçmese itebilecek, vazgeçiyor.

Nefesim koyulaştı, gözümün içine zorlukla bakan adamın silahını tek hamleyle aldım şakağına dayadım. Bağırışlar arttı, etrafım kaplandı.

"Benim karımı zorla yukarı çıkardın öyle mi?!" Sormuyordum. Benimki inanmamaktı. Bu anın yaşanacağını bile bile, çiğnenecek bir emiri yerine getirmiş olmaları aklıma sığmıyordu. Babamın eli silaha değdiği an tetiği ezdim parmağımın ucundan.

Silahın hedefi aniden değişti, yanındakinin alnının ortasına kaydı. "Siz benim karımı zorla yukarı çıkardınız?"

İki kişi. İki iriyarı adam. Direnmesine bile izin vermediler belki. Tüm gece bağırdı. Duymazdan geldiler.

"Fetih saçmalama!"

"Bırak silahı!"

"Silahı bana ver! Bir kaza çıkacak, bırak silahı!"

"Abi lütfen yapma!"

Tek hamle. Tüm yüzü dağılsın, daha çok acı çeksin, ölümü saniyeler sürmesin diye önü arkası düşünülmeden yapılmış bir hamle. Silahı çektim, çenesinin altına sabitledim. Emniyeti açıktı, zaman kaybetmedim otuz yaşındaydım; silahı ilk elime alışım değildi, ikinci kere gözümü

kırpmayışımdı. Zeliha için önüme geçen kadın adına bu kez sıkıldı tereddütsüz. Sonrası, öncesi, üçü beşi gözümde gözükmüyordu.

Yüzüme bir kan sıçrasın diye bekledim. Silahın sesinden hemen sonra. Ses duyuldu, kan sıçramadı. Kurşun yükseldiği yerden kayboldu, babamın eli zorlukla silahı kopardı benden. Elim boşa düştüğü an, yumruğum suratına indi. Üçü beşi yok. Hangisine denk gelirse. Bilincimin açık olduğu şüpheli, gözüm hiçbir şeyi görmezken kim kimi elimden aldı dakikalar sonra bilmem. Yüzüme sıçramayan kan elime bulaştı. Gömleğime bulaştı. Parmak boğumlarım renk attı.

Ne Kürşat'ın ne de Zeliha'nın ağlayışı durdurdu beni. Çöktüğüm yerde kendi ailesinin katlini izleyen kadına baktım. "O silahı senin kafana sıkmam lazım."

Bu bir kişinin değil onlarca kişinin kurtuluşuydu. Bu bir anne katli değildi, bu can güvenliğiydi.

"Al onu sık kafana." Boşluğu işaret ettim. Silah yok edilmiş. "Al onu sık yoksa ben yapacağım. İzin veriyorum siktir ol git Reşat'ın yanına."

Yerimden doğruldum, silahı aradım. Ona doğrultmayacaktım. Uzatacaktım. Zulüm bitmiyorsa zulmü çıkarandan kurtulacaktık.

Sırtıma bin kırbaç yemeyi tercih edeceğim yükü sırtlarken, baş edemiyorum. Yoruldum. Düşman beni öldürecekken doğurdu. Yoruldum. Ya kendi kafama ya düşmanın kafasına. Tek ölü yetmedi bu eve. Hiçbir zaman.

"Çıkar silahı!" Babamın üzerine doğru giden adımlarım boyu boyuma yetişmesine az kalmış ama yaşı yaşımın yarısı, yaşantısı ancak bir senemi karşılayacak küçük oğlan çocuğu tarafından kesildi. Önüme geçmedi, dinlenmedi. Beni durdurmak için sarıldı, onu itmeyi bana haram kılacak halde sardı kollarını bana.

"Tamam Fetih abi!" O asi tavrından eser yokken artık sırtımdaki yük karnıma da yüklendi. Hareket edemedim. Durdum.

"Defol, çık çabuk!" Babamdan karısına yükselen ses, karnımda hüngür hüngür ağlayan küçük bir çocuk.

"Kal yerinde!"

"Çık dedim Zühre! Çık!"

Kürşat beni zapt edinceye kadar geçip gitti yanımızdan. Kaçar adım, bedenini yok ederek yaptıklarını da yok edebilecekmiş gibi.

"Git artık!" Çöktüğü yerden bir an bile kalkmamış Zeliha bağırdı bu kez. "O halde araba kullanıyor, git artık!"

O halde... Efsun. Koca bir gece... Şafak sökmüş, Efsun? Efsun ölmüş.

ŞAFAK SÖKMEDEN ÖNCE

Genç adam, ölümün ona usul usul yaklaştığının farkındaydı. En azından ölümün ona yakışmayacağı kadar genç olan adam. Bedeni sertleşmiş üşüyor, üşüdükçe onu uykuya iten bir ağırlık çöküyordu. Tatsız bir ağırlık sabahı olmayan bir uykuyu getiriyordu, biliyordu.

Soner Zorlu ölüyordu.

Tıpkı Sevil Zorlu'nun öldüğü gibi.

Dilinde bir dua, durmadan, duramadan aynı şeyi tekrar ediyordu. Durmaya vakti olmadığının farkındaydı. Ölecekti. Eşi ölürken onun da ölmesi keşke makul olsaydı. Keşke geride bırakacakları bir kızları olmasaydı. Keşke şimdi içi çıkana kadar ve gerçek anlamda ölene kadar, dağların taşların yerinden oynayacağı kadar ağlayabilseydi. Eşi ölmüştü, dilediği gibi ağlayamıyordu.

Ölümün rengi beyazdı ama çirkin bir beyaz. Sevil'e hiç yakışmamıştı mesela. Bu beyaz ellerinde ve gerdanındaydı. Yüzü kanlar içindeydi. Beyaz ve kırmızı çok yakışırdı halbuki eşine. Ölüm beyazı ve kan kırmızısı da bir o kadar yakışmamıştı.

Genç adamın yüzünden yaşlar süzülürken aynı duayı tekrar etmeye devam etti. "Efsun ölmesin, kızım yaşasın. Allah'ım o daha çok küçük. Kızımın canını bağışla." Bu bencilce bir duaydı belki de. Kızlarına bakacak kimse yoktu, onu nasıl bir hayat bekliyor bilemezdi. Bir ailenin yok olduğu bir kazada, tek bir kişinin yaşamasının bir anlamı olmazdı. Tek bir kişi onca cenazeyi kolay kolay kaldırmazdı. Hele de Efsun gibi küçük, Efsun kadar hassas bir çocuksa kalan.

Ama bencillikse bencillik. Kızının ölmesini dileyemezdi bir baba. Ne olursa olsun yaşamalıydı. "Kızımın karşısına onun gibi insanlar çıkar Allah'ım." Eğer unutmazsa bu cümleyi de ekliyordu. Yeterdi bu dua. Efsun gibi bir kız çocuğuna bir ömür yeterdi.

Annesinin yüzüne bakmasın diye eli küçük kızının yanağındaydı. Kaburgasının ağrıdığını söylüyordu çok sık, bir de annesine sesleniyordu. Babası

izin vermiyordu annesine bakmasına ama görmüştü bir iki kez. Annesinin yüzü kanıyordu. Soner Zorlu'nun algıları vakit geçtikçe kapanıyordu. Efsun'un yüzünü daha bulanık görüyor, ağlayışını daha az duyuyordu. Halbuki Efsun her geçen saniye daha şiddetli ağlıyordu. Kızı daha dokuz yaşındaydı, dokuz yaş bile çok küçükken Efsun daha da küçüktü. En çok babasından sebep, bu yaşında bir bebek gibi bakılıyordu. Soner Zorlu'nun içindeki sızı büyüdü. Kızlarını daha dokuzuna kadar bile getirememişlerdi.

Elinin soğuduğunu ve ağırlaştığını fark ettiği an çekmek istedi kızının yüzünden. Efsun çok severdi babasının ellerini, hele parmaklarını, hele de serçeparmağını. Bu şekilde hatırlamasın istedi kızı ellerini. Bunu düşünebilmesi bile mucizeviydi ama bir ölünün son iyiliğiydi belki. Elini çekmek istedi ama aniden küçük bir el üzerine örtüldü. İzin vermedi. Küçük kız çocuğunun feryatları arttı babasının yalvarışları duyuldu.

"Uyu Efsun." Onlarca kez bunu istedi. "Uyu meleğim." Babasının ölümünü izlesin istemiyordu.

"Uyu güzel kızım." Annesine baksın istemiyordu. "Uyu Efsun'um hadi güzel kızım." Gelip biri onu bulana kadar daha fazla bir şey görsün istemiyordu.

"Uyu Efsun, uyu."

İçimden bir insan çıkıyordu sanki. Her çığlık attığımda, rahmimden bir can sökülüyordu. Sırtım nereye yaslıydı bilmiyordum, ayaklarım nereye basıyor, ellerim nereyi yumrukluyor ya da. Gözlerimi içine gömülecek kadar sıkmışken kaburgamda hissettiğim ağrı dayanılmaz bir hâle geldi, gözlerim yumulu tekrar çığlık attım. Kafam ortadan ikiye ayrıldı sandım bir an.

Başımı duvara vurduğumu acı artana kadar fark etmiyordum.

Dişlerimi birbirine yaslamışken gözlerimi açtığımda beni karşılayan karanlıktan kaçmak için aydınlık anılarım canlansın diye çabalıyordum ama gözkapaklarımın altında sadece o gece vardı.

Karanlıktı. Şimdiki gibi. Annem ölmüştü. Babam ölmek üzereydi.

Karanlık. Ben ölmek üzereyim.

Gözlerimi daha da sıktım, "Uyu Efsun," dedim zorla. Ya duydum ya da duymadım. Ya ses tellerim hareket etti ya da sadece içimden söyledim bunu. Bilmiyordum. Babam gibi defalarca kez, tek çözüm yolum buymuşçasına söyledim durdum.

"Uyu Efsun."
"Efsun uyu."
"Uyu n'olur uyu!"
"Uyu çıkış yok, uyu!"
Ağzımdan tekrar bir inleme döküldü, kaburgama balyozla vuruyordu insanlar. Elimi oraya bastırdım daha fazla vurmasınlar diye. "Dursunlar, vurmasınlar." Camdan esen rüzgâr, yüzümden akan yaşları kurutuyordu. Yüzüm bir yaş mezarlığı gibiydi. Kimsenin uğramadığı toprağı kurumuş bir kabristan. Mezarım da öyle olacaktı zaten benim. Toprağım hep kuru olacaktı. Biliyordum ben. Kaderime işlenmiş motifi biliyordum. Ölecektim bu gece. Mezarım kupkuru olacaktı. Öldükten sonra ağlamak isterdim. Toprağım hiç kuruyamazdı o zaman. "Ahh..." İçli bir inilti çıktı ağzımdan.
"Uyu Efsun."
Babamın sesi...
Dişlerimi sıktım.
"Uyu güzel kızım."
Bir var bir yok.
Tik tak.
Efsun'un babası,
Bir var bir yok.
Tik tak.
Efsun'un annesi,
Hiç yok hiç yok.
Topluiğnelerle doluydu vücudum. Avuç avuç topluiğne yemişim gibi. Uyuyamadım, elektrikler gelmiyordu. Başım tekrar ikiye ayrıldı sandım, vücudum sarsıldı. "Baba uyuyamıyorum!" Vücudumda yabancı bir el dolaştı yine, çığlık atabildim sadece. Bu el yabancı değildi, tanıyordum bu eli. O çirkin eli tanıyordum. On yaşındaki Efsun da tanıyordu.
"DOKUNMA!" Çığlığım o eli parçalasın istiyordum.
"Uyu Efsun."
Tırnaklarımı boynuma sardım. Babam burada değil miydi? Neden yok olmuyordu bu el? "Of!"
Uyusun da ölsün ninni.

Mezarında onu rahat bıraksınlar ninni.

Yumruklarım dizlerime geçti ardı ardına. Babam yanımda mıydı? Gözlerimi açıp bakamıyordum. Çok karanlıktı. Ay bile terk eder miydi bir insanı? Ay bile yoktu. Yıldızlar yoktu. Fetih yoktu. Fetih. İsmi dudaklarımdan inlerken döküldü. Başım yine parçalandı sandım.

"Uyu Efsun, uyu, uyu, uyu... Yalvarırım uyu, uyu Efsun! Ne olur uyu. Güneş doğacak uyu!"

"Uyuyorsun zaten."

"Efsun."

"Efsuuun."

"Aç bakalım gözlerini."

Yanağıma çok soğuk bir cisim temas ettiğinde, hissettiğim bir kurşundan halliceydi. İnlediğimde acıyla, beni öldürmeye yemin etmiş gibi gerdanıma doğru ilerletti soğuk kurşunu. Bedenimi küçülterek kaçmaya çalışıyordum ama bedenim zaten küçüktü. Anne rahminde cenin pozisyonu almış bir bebek kadar küçük hissediyordum kendimi. Organlarımdan başka kalmamıştı bedenimden geriye sanki.

"Uyanmazsan devam ederim. Aç gözlerini."

İtildiğim mecburiyet boyun eğilmeyecek gibi değildi. Gözlerimi acıyla araladım, kirpiklerim birbirine dolanmıştı, kurumuş yapraklar gibiydi elimi atsam ufalanacak kopacaktı sanki kökünden. Zorlukla ayrıldılar birbirinden. Batıyorlardı. Kiminle karşılaşacağımı bilmeden bakındım. Zafer'di. Gülümsedi ve göz kırptı. Kurşun diye nitelendirdiğim soğuk bir su şişesiydi, bedenimden uzaklaştırdı.

"Ne uykucusun Efsun ya," diye söylenirken köşedeki sandalyeyi çekti bana doğru. Dejavu olmuyordum, bir an aklıma geliyordu ama şu anla arasında tonlarca fark vardı. "Uyurken bile, 'Uyu Efsun,' diye mırıldanıp duruyorsun. Bir insanın uykuda ulaşabileceği maksimum nokta bu olmalı."

Ne dediğini, neye parmak bastığını zerre bilmeden bunları gülerek söyledi. Gözlerim sulandı, dudaklarım titredi gözlerimi çevirdim başka tarafa. Ne bir kızgınlık ne de bir kırgınlık hissettim ama. İçim bir öğütme makinesiyle un ufak edilmiş sonra da kuvvetli bir elektrikli

süpürgeyle boşaltılmıştı. Kendimi hareket eden bir mumya gibi hissediyordum.

Odadaki saate baktım, sekize geliyordu. "Sabah mı oldu?" diye sordum. Çünkü biliyordum sabahtan beri benim dalma sandığım uykular saatlere bedeldi. On saniyelik bilinç kaybı sanıyordum ama saate baktığımda en az iki saat geçmiş oluyordu.

"Oooo," diye yüksek sesle konuştu. Çok rahatsız ediciydi bu. "Nörolojik muayeneni yapmalıyız." Pencereye çevirdim gözlerimi. Karanlıktı. Daha sabah olmamış mıydı? Bazı zamanlarda bazı insanlara bir türlü sabah olmuyordu. Hastalara, ölmek üzere olanlara ve acı çekenlere. Ne garipti üçünü de taşıyordum.

"Birkaç dakika önce ağrıkesicini damar yolundan verdik. Etki eder birazdan. Şimdi ben yemek söyledim, çorbamı sana vereceğim. Bu cömertliği de hep yapmam bilesin." Bir tepki bekledi ama konuşmak için yeterli enerjiyi bulamadım kendimde. Biri avucunu yakama sarsa gölge oyununda bir kukla olarak rahatlıkla kullanabilirdi. Tepkisizliğim onu konuşmaya itti. "Ya sen iyileşince bana bir çorbacı sözü ver ya da çıkayım kapıdaki kocandan alayım sözü. Doktor maaşı da bir yere kadar. Zaten istifa da edemedim."

Bir şeyler söylüyordu ne kadar ne konuşmuştu bilmiyordum. Kelimeler birleşip cümle olmuyordu. Bu söylediklerinin de sadece sonunu yakaladım dalgın ağrılı bakışlarımı ona çevirdim.

"Hâlâ kapıda mı?"

Hemen arkamdan hastaneye geldiğini biliyordum. Bir hasta yatağında bir ölü gibi uzanırken ben, hastanenin içinde beni aradığını öğrendiğimde Zafer'e çıkmasını ve işimin başında olduğumu söylettirmiştim. Nasıl olduysa bilmem Zafer'in söylediğine göre kolayca ikna olmuştu. Dışarıda beni beklediğini söylemişti. On bir saatten fazladır çıkmamı bekliyordu. Zafer, arada gelip yanma çıkmamı ya da onu yanıma alabileceğini söylüyor, ağzımı arıyordu. Beni uyanık yakalayabilirse tabii. Çıkmamıştım. Zafer'e nöbette olacağımı da iletmesini söylemiştim. Söylememiş miydi?

"Ondan böyle bir eşya gibi bahsettiğini öğrenseydi bir yetmişlik devirirdi bence. Sen ne dersin?"

Sızlayan damar yoluma bakarken omzumun üzerine yattım. Tırnaklarımın içi kanlı değildi ama tenim bir ölünün teni gibiydi. Rengi yerine

gelmiyordu. Üşüyordum deli gibi. Şakaklarımdaki ağrı gözlerime vurmuş, dizlerim sızlıyordu. Cevap vermedim. Hiç kimseyi, hiçbir cismi ya da insanı görmek istemiyordum. Elimde olsa Zafer'i de. Elimde olsa kendimi de.

"Çağırayım gelsin ister misin Efsun? Az önce sigaraya çıktım, konuştuk bira-"

"Zafer ben üşüyorum. Bir tane daha temiz çarşaf getirir misin?"

Şu an tek derdim ısınmaktı. Kimse konuşsun istemiyordum başımda.

"Getiremem hanımefendi," dedi tavırlı bir sesle. "Üşümeniz olağan, geçecek. Bak Efsun sabırsız bir insanı fazla sınıyor gibiyiz, birazdan girecek hastaneye. Gerekirse zor kullanacak, kaç saat oldu. Taş olsa çatlardı."

"Hasta yakını almıyoruz. Güvenlikler işini yapsınlar öyle bir şey olursa."

Bu cümlenin ondaki tesirini görmeden hissettim. Donup kalışı, şaşkınlığı... Her şeyden habersiz oluşu ve bana hayret edişi. Kimseyi görmek istemiyor, kimsenin de gelip beni görmesini şu an istemiyordum. Yüzüm gözüm ne halde bilmiyor muydum ben? Aynaya bakmaya korkacak hale gelmiştim. Kimse gelsin başımda dikilsin istemiyordum. Yalnız atlatacaktım bu geceyi de. Dün geceyi de öyle atlatmamış mıydım? Tek bir nefes bile istemiyordum.

"Yuh," dedi. "Bunu duysa intihar edebilirdi bence. Sen ne dersin?"

İntihar. Burnumun direği sızladı, içim titredi. Gözlerimi yumarken dört ya da beş saniye sonra pınarında gözyaşım birikti çok geçmeden de aktı. "Bunu ona söyleme," dedim yenik bir sesle. "İçerisi çok yoğun bu gece çıkamaz, sen git sonra görüşürsünüz de." Beyaz çarşafa biraz daha sarıldım, ağlamamı durduramazken uykuya dalmak için saydım. Sayarken ağladım, sırtımı döndüm ve sesim duyulmasın diye, yüzümü yastığa bastırdım. Hiç durmadan saydım.

Bir koyun, iki koyun değil.

Bir mezar, iki mezar, üç mezar...

FETİH KARADERE'NİN ANLATIMINDAN

Saat gece yarısını çoktan geçti. Bire geliyor.

Zafer'in uzattığı çakmağı aldım, sigaranın ucunu harladım. "Niye aramadın beni?" Bu saatten sonra bunu sormak bana ne kazandıracak? Hiçbir şey kazandıracağı yok.

"İstemedi. Tartışmıştınız ve senin gelmeni istemiyordu. Yanlış anlama, öfkesinden değil. Kendini hatalı görüyordu, hastalığı bahane etmek istemedi ama kötüydü."

Dişlerimi sıktım. Ne olursa olsun o evde Efsun'u yalnız bırakmamam gerekirken bu ilk yapışım değildi. Senden kurtulmak için gün sayıyorum dedi diye onu yine o evde yalnız bırakmıştım. Günlerce. Haksız mıydı? Haksız olduğu tek bir davası yok.

Kurtulmak isteyeceği insanlar değilmişiz gibi çıkmış gitmiştim. Gün sayıyorsa, benden kurtulmak istiyorsa kendimi ona mecbur bırakmak istememiştim. Ona güvenli bir alan oluşturmadan siktir olup gitmiştim. Aramamıştım, sormamıştım. O hastane köşesinde hastalıkla kıvranırken elin adamının insafına bırakmıştım.

Efsun, ah Efsun...

"Gece bir çıktım bahçeye bayılmamış ama gözleri kapalı. Hafif hafif sallanıyor oturduğu yerde. Sigara içmeye çıkmış, ateşi 39'u geçmiş, 40'a dayanacak. Yine de aratmadı. Kusura bakma, iyi adamsın ama Efsun'a saygı duymak zorundayım. Arama dediyse arayamazdım."

Başımı salladım, sigaradan aldığım bir nefesi ciğerlerime kadar çektim az bir miktar çıktı ağzımdan. Karşıya baktım öylece. "Şimdi de ona saygı duyuyorsun," döndüm gözlerinin içine baktım. "Mesela Efsun senden içerisinin çok yoğun olduğunu çıkamayacağını söylemeni isterse saygı duyarsın?"

On dört saattir buradayım. Yüzünü bile görmedim. Elimde telefonu, bir bankta, kafasını pencereden uzatmasına bile tamamdım. Sadece gitmemi söylüyordu. Başkaları gelip gelmeyeceğini, işbaşı olduğunu anlatıyordu. Zafer gözlerini kaçırdı karşıya baktı. Başını salladı varla yok arasında. "Duyarım abi," dedi.

"Halbuki içeride çalışmıyor bile, nöbeti de yok ama bunu benden saklarsın, Efsun nasıl istediyse öyle aktarırsın. Değil mi?"

Burnunu kaşıdı, gözleri fıldır fıldır dolandı etrafta.

"Öyle."

"Başka?"

Söylemek istiyordu. Görüyordum. Söylemesi gerekenler vardı. Bilmem gerekenler. "Geçen sefer hastayken buraya kadar çıkıp sigara içme kuvveti vardı."

Şimdi yok.

"Başka."

"Bugün acil sakin, nöbet patlamadı. Boş yatağımız var, doktorlara bile."

Yatacak kadar kötü.

Sabahtan beri zor kullanmamak için bir köpeği eğitir gibi terbiye ettiğim nefsim bedenimle beraber ayaklandı. Kendini iyi hissettiği an karşıma çıkmasını isterken, bir de benden yana çırpınsın istemezken nefsi müdafaanın içinde buldum kendimi.

Zafer kolumdan tutmasa, ayağımın altında henüz bitmemiş sigara ezilirken gidecektim. Direnecekti, kızacaktı ama karşı koyacak kuvveti zaten kalmamıştı. Bir alçak gibi kullanacaktım bunu. Düştüğü yerden bir tekme de benden yemesin diye tutmuşken kendimi daha fazla tahammül edemeyecektim.

Benim karım içerideydi. Benim karım hastaydı. Benim karım beni görmek istemiyordu.

"Bir doktorumuzun damar yolu zor bulunuyor. Serum takılı, bir yanlış hareketle çıkarsa yenisi için en az üç denemeye ihtiyacımız var."

Kolları ve elleri mosmor. Geçen seferki gibi.

"Ne kadar sürüyor serum?"

"Üç saati geçer."

Yumruğumu banka geçirdim. Birkaç adım ötemdeydi. Elimi kolumu bağlıyordu. Hasta yattığı yerden bile tesiri büyüktü. Çıldıracaktım. Konuşmuyordu, bağırmıyor, yolumu kesmiyordu ama yolları kapatıyordu.

"Serumu bitince ne yap ne et ikna et Zafer! Ne yap ne et ikna et. Çağır beni gireyim, beynimi patlatacağım yoksa. İkna et. İkna olmazsa da gireceğim. Bana yerini göstereceksin. Saygısı kalmadı bunun. Serumu bitene kadar bekleyeceğim. Tamam mı?"

Yerinden doğruldu, "Elimden geleni yapacağım," dedi sadece. Öylece çekti gitti.

Saat oldu iki.

Giden gelen olmadı. Elimde telefonu en eskiden başladım fotoğraflarına bakmaya. Bak dedim burada daha büyük gülmüş. Burada zorlanmış gülerken. Burada daha mutlu. Burada yorgun. Ama hepsinde

gözlerinin içi gülüyor. Rengârenk. Tek bir renk değil. Her şeyin en güzeline layık.

Saat oldu üç.

Gelen giden yok.

Geçmişte bazı anlar var, elinin tersiyle itilen şeylere günün birinde muhtaç kalınıyor. Bir kadın var, elinde kamerayla her anı çekmeye çalışırken bir adam her anına köstek oluyor.

Suratımı astığım her an, yaptığından şikâyet ettiğim her saniye, hevesinin içine ettiğim her dakika bir taş olup kafama fırlatılmalı. Beni kendime getirmeli. O yanımda bir şeyi yapmaktan bu kadar zevk alırken benim mutluluğunu görmeyip devamlı şikâyet edişim, bir kez bile kameraya gülümsemeyişim, eşlik etmeyişim şimdi pişmanlıktan başka bir şey değil.

Anın içinde haklı görüyorum kendimi. Ne gerek var diyorum kendi kendime. Benimle vakit geçirirken telefonla vakit öldürüyor. Anıya ihtiyaç mı var? Kalmasın. Bir fotoğraf karesine ihtiyacımız olmayacak.

Ne zaman hazırladığını bilmediğim videolar gecenin üçünde durmadan başa sararken hepsi artık benim telefonumda olsa da ondan izlemeye devam ediyorum. Çirkinliğimi bir kez daha ortaya çıkaran onlarca videodan biri var ki arkadan Sezen bağırıyordu. Tam beni gösterdiği an erkek güzeli diyor.

Saat gecenin üçü.

Sevilmişim. Sevilmemişim değil. Çok sevilmişim.

Tüm çirkinliğe rağmen güzel görünmüşüm gözüne her an. Sezen bana yazmadı muhakkak ama Efsun bana söylemiş. Arada yumuşak sesiyle eşlik etmiş. Fark etmemişim. Nasıl fark etmemiştim?

Saat gecenin üçü. Sevilmişim. Çok sevilmişim. Ama sevilmeyi hiç hak etmemişim.

Saat oldu dört.

Fotoğrafların başını çoktan gördüm. Üç ay öncesinden başlıyor. Üç ay önce, tek bir günde altüst oluyor fotoğrafları. Ondan çok ben varım. Kendinden çok beni çekmiş. Aniden ele geçirmişim telefonunu. Araba sürmüşüm çekmiş. Yemek yemişim, kahve hazırlamışım, uyumuşum, gülmüşüm, onu sevmişim, öpmüşüm... Kendini bırakmış sadece beni çekmiş. Ya sadece ben ya da ben ve o.

Bir gün ansızın kendini bırakmış varını yoğunu bana adamış. Hakkını verememişim.

Fotoğraf çekmeyen bir adamın telefonunda siz varsanız sadece bu bir bok etmezdi ama çok sevdiği bir şeyi size adayan bir kadın için aynı şey söylenmezdi. Beni sevişinin hakkını bile verememiştim. Ederim buydu. Dilimin altına gömmüştüm.

Her çiçek gördüğüm an aklıma o gelirdi ama ona sadece iki kere çiçek almıştım.

Gökyüzüne bakardım, varlığına şükrederdim ama ona sabır çektiğimi düşündürtürdüm.

Ona içimden milyon kez sevgilim derdim, dilim Efsun'dan başkasına varmazdı.

Her gördüğüm kediyi onun huyu suyu hürmetine beslerdim, her beslemek için durduğu kedide acele etmesini söylerdim.

O bana her bulduğu fırsatta sevdiğini hissettirirken ben Efsun güzeli diyerek anlamasını beklerdim.

Çabasız, zahmetsiz anlasın isterdim. O bana rağmen, o bize rağmen kalbini bizden tek bir an bile esirgemezken o tek bakışımdan bilsin isterdim. "Öfkenizde cömert, sevginizde cimri bir adam olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?" demişti Efsun'un isteğiyle gittiğim psikolog. Anlamamıştım. İçimdeki sevgiyi mi görüyordu da bana bu cümleyi kuruyor diye celallenmiştim.

Haklıydı.

İçimde bir mahkeme beni idama gönderecekken saat 04:23'tü.

EFSUN ZORLU'NUN ANLATIMINDAN

Uslu uslu serumun çıkarılmasını bekliyorken, "Bence sen çıkma kantine çağıralım onu, hava çok soğuk," dedi Zafer. Saat gece yarısını çoktan geçmiş, 04:27'yi gösteriyordu.

Hava söylendiği gibi çok soğuktu. Mesela bir insan dışarıda bu kadar uzun süre durmamalıydı ama o duruyordu. Çıkmadığım takdirde durmaya da devam edecekti. Saatlerce süren iki uyku zamanından sonra kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Kısa zamanlı olarak kalkıp boş koridorlarda yürümüştüm. Ayakta durabiliyordum. Başımda dünün darbeleri sızlasa da dönme ya da dayanılmayacak ağrı yoktu.

Serumum bitmişti, yemek yemediğimden yenisi takılacaktı ama ondan önce yapmam gereken bir şey vardı. Bir serumun bitmesi saatleri alıyordu. Diğerinin bitmesini bekleyemezdim. Bir koca gündür topladığım enerjiyi harcamam gereken şeyi halletmem gerekiyordu. Hastaneden yarın da çıkmayacaktım. Bu halde gidecek yerim yoktu. Kendime de bakamazdım zaten. Kalabileceğim en doğru yer burasıydı. Sonrasına bakacaktım. Bir yirmi dört saate kadar kim öle kim kalaydı.

Herkes kala Efsun öle.

"Hava almak istiyorum," dedim sadece ve bana epey bol olan başka birinin beyaz önlüğünü giydim yavaşça. Benimki damar yolu olan kolumdan geçmezdi ve ben burada hasta olarak değil doktor olarak bulunuyordum. En azından o böyle biliyordu. Zafer, sessizce beni izledi. Gidişimi de. Sessizliğin ağırlıkta olduğu koridorları aştım gittim. Kapıya yaklaştıkça adımlarım geri gidiyordu. Kaçınılmaz bir sona atılan sağlam olmayan adımlarla yürüdüm. Rüzgâr yüzüme ilk çarptığında üşürüm geri kaçarım sandım ama olmadı, iyi bile hissettirdi. Rüzgârdan korktum ben ama rüzgârın yapamadığını bir beden yaptı.

Boş bir bankta oturmuş dirseklerini dizlerine yaslamışken bir telefona bakıyordu. Telefon. Benim telefonum. Kılıfından tanıdım. Fetih kap kullanmazdı, bense devamlı yeni kılıf alırdım. Bir kere bana bütün kedili kılıfları alacak mısın diye sormuştu. Sana da köpeklileri alalım diye karşılık vermiştim. Sesimdeki neşe, belki onun bana bakışı ya da sabır çekişi, belki o an ya da başka bir şey bilmiyorum. Gözlerim doldu arkamı dönüp gidecek gibi oldum ama nasıl bir kuvvetti ki bitmedi kaldım. Gitmedim yavaş yavaş ona ilerledim, ne kadar erken biterse o kadar iyiydi.

Artık dokunmak bile istemediğim, elime geçse içindeki onca şeyi umursamadan çöpe atacağım telefona büyük bir dikkatle bakıyordu. Kilitlenmişti hatta. Bir kez elim doluyken acilen birine mesaj atmam gerekiyordu, şifremi söylemiştim o açıp yazmıştı. Unutmamış olmalıydı. Yanına oturmadan bir iki saniye önce fark etti beni adım hemen döküldü dudaklarından. Sadece bir kez, "*Efsun,*" dedi. Sonra da nedenini bilmem sustu. O bankın bir köşesine oturmuştu, ben de diğer köşesine geçtim. Hiç sevmezdi bunu. Yatağın köşesine yatmamı sevmezdi. Koltuğun en köşesine oturmamı. Şimdi de sevmedi zaten donakaldı. Aradaki boşluğu öylece izledi. Bir boşluğu bir beni. Bense sessizce karşı

tarafa bakıyordum başım dikti, gözlerimi de pek kırpmıyordum. Üşüdüm biraz, ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırdığımda hareketlendi.

"Çıkarma." Dinlemedi, tekrar ettim. "Çıkarma dedim." Hareketini sürdürdüğünde ayaklanacak gibi oldum. Ben burada olmazsam onu verecek kimse de olmazdı zaten.

"Tamam," dedi durdu. Bakmasam da hareket edip edemediğini görebiliyordum.

O kadar uzun süre sustuk ki ilk kez yan yanayken bu kadar sesimiz soluğumuz duyulmadı. İki yabancı gibi. Sanki o öylesine biri ben öylesine biri. Oturabilir miyim diye sormuş sonra da tek kelime bile etmemiştik. Hiç konuşmayacağız da sandım. Öylece bir zaman sonra kalkacak gidecektim. O zaman geldiğinde hissedecektim. Hissetmedim sadece daha rahat oturmak için ayaklarımı oynattım ama tam da o saniye konuştu.

"Seni ilk gördüğüm zamanı hatırlıyor musun?" Gerçekten bunu mu düşünüyordu o ana kadar yoksa ağzına bu cümle mi geldi bilmiyordum. Hatırlıyordum her bir saniyesini ama cevap vermedim. O da zaten beklemedi bunu. Bomboş karşıyı izliyordum.

"Sonra ikinci görüşümü, üçüncü görüşüm, dördüncüsü, beşincisi." Bu şekilde sıralama yapmamıştım kafamda. Bilmiyordum, hatırlamak için de çabalamadım. "O zamanlar o kadar tonla şeyin arasında dikkatimi ne çekiyordu biliyor musun?" Bunları bana anlattıktan sonra gidecek miydi? Gitmeliydi. Gitsin diye dinliyordum. Yoksa kafam Fetih'le ikinci beşinci denk gelişimizi kaldıracak halde değildi.

"Bu kadın niye hiç ağlamıyor diyordum kendi kendime." Ne saçma, güleceğim sandım. Mimik bile oynatamazdım halbuki. "Hele de seni ikinci görüşümde dudağın kanıyorken. Canı da mı yanmıyor demiştim. Sonra pisliğin biri seni bir kargo deposunda sıkıştırmışken, sonra sen bana evine sessizce girdiğimde isyan ederken, sonra sen benimle evlenmek zorunda kalmışken..." Dişlerimi birbirine sürtüyordum. "Demir gibiydin Efsun."

Ağlamaktan şişmiş gözlerimi fark ettiği için mi söylüyordu bunları? Bunları bana niye anlatıyordu ki? Demir gibi gözüktüğümü bilirdim. Sonra insanların beni demir sanıp insan olduğumu unuttuğunu da bilirdim. Halbuki ince bir cam vardı demirin ardında. Demir dışarıdan

sağlam dursa da camın deşmediği yerim kalmamıştı benim. Bunları dinlemek istemiyordum. Ben hiçbir şey dinlemek istemiyordum.

"Elimde olsa sen neden hiç ağlamıyorsun diye sorardım. Korkutucuydu bu. Kendi çocukluğunu anlatırken bile beni teselli etmen korkutucuydu Efsun." Birleştiremediğim tüm parçaları iki kelimeyle birleştirdi. Sorularım cevap buldu.

"Şu anki gibi."

Put gibi durduğumu o an daha iyi anladım. Belki yine demir gibi. Demir cam değildi ki içi gözüksün. Devam etmedi sessizleştik yine. Niye ağlamadığımı soruyordu değil mi? Çok merak ederdi insanlar bunu. Ne gamsızsın ne duygusuzsun denirdi. Hatta bunu o da söylemişti. *"Duygusuzun tekisin Efsun!"* Sorduğu soruya cevap vermeliydim galiba. Söylemeliydim o halde. Merakta kalmamalıydı. Sorular sorulmalı, cevaplar verilmeli ve bu konuşma sonlanmalıydı.

"Ağlarsam ölürüm," derken sesim düz, çoktan kabullendiğim bu gerçeği ilk defa dile getirişime rağmen sakindi. Çoktan. Saatlere dökülürdü ama bana şehirler aştıracak kadar çok gelen o vakit. Vücudumun ağrısı ruhumun sancısının çok altındaydı. Bir cümle içimde onlarca cümlenin devamını getirdi.

Ağlasam öldürürsünüz beni.

Canımdan can koparırsınız.

Demir halime yapılan buysa ağlayan Efsun'un canını okursunuz.

İnleye inleye can veririm önünüzde.

Onun gözleri bende olsa da ben boşluğa odaklanmıştım. Bir an bile bakmadım. Kurdum cümlemi sustum. Anlayana yeterdi zaten bu. Üzerimde olan bakışlarının ağırlaştığını hissettim. Bakmadım görmedim ama kaldıramadım da. Fetih bana çok ağır bakıyordu. Sırtıma yüklenen çuvallar biraz daha bel bükmeme sebep oldu.

"Neden?" dediğinde ne dediğimi çok iyi anlamış da yersiz bir sorgulayışa bürünmüş gibiydi. Ağlamayan Efsun'u sağ bırakmadınız, ağlayana mı merhamet edersiniz diyecek oldum. Ama o benden önce davrandı. "Serçe misin sen?"

Kaşlarım hafifçe havalandı, bu geldiğimden beri belki de yüzümde oynayan tek mimik oldu. Az önceye kadar biraz dinen başımın ağrısı yeniden belirginleşti. Uzun süreden sonra ona bakan ben oldum. İlk

kez. Günler sonra gözlerimiz buluştu ama buna bir kavuşma diyemezdi kimse. Denk gelmişti, birazdan geçip gidecekti.

Söylediği şeyin altındaki anlamı yakalamaya çalışıyordum ama buna çok uzaktım. Yorgundum. Basit kelimeler bile cümle olmuyordu beynimde. Anlamsızdı bu. Bunu anladı ve dudakları kıvrılacak sandım. Halbuki gülümsemeye çok uzaktık. O kadar uzaktık ki bir yüz yıl yol gitsek varamayacaktık sanki.

"Küçükken bir yaralı serçe bulmuştuk Reşat'la..." Konuşurken rahatsız olacağım kadar yüzüme bakıyordu. Gözlerinin altı morarmıştı dudakları gibi. Ten rengi açılmıştı. Soğuktandı muhtemelen. Sigara kokuyordu. Midemi bulandırdı bu. "Hemen babaannemize götürmüştük. Babaannem silmişti kanlı kanadını su içirmişti biraz. Reşat demişti ki: 'Babaanne niye ağlamıyor ki bu, acı çekmiyor mu?'"

Niye ağlamıyor ki bu, acı çekmiyor mu?

Seneler önce, belki var belki yokken ben; benden çok uzakta olan topraklarda, şimdi yaşamasını en az annem babam kadar istediğim küçük bir çocuk hayatımı baştan sona anlatan bir soru sormuştu.

Yaşım yirmi beşti. Hiç böylesini duymamıştım.

Niye ağlamıyor ki bu, acı çekmiyor mu?

"Babaannem o gün bir şeyler anlattı Reşat'a. Sen de hikâye ben diyeyim hurafe. O zaman da çok kulak asmamıştım ama seni tanıdıktan sonra anlam kazandı. Anladım babaannemi."

Yaşasa söylemek isterdim. *O kadar çok acı çekiyor ki Reşat, ağlayamıyor bile.*

"Serçeler," dedi, yüzünü hafifçe yüzüme yaklaştırdı ama bedenlerimiz uzaktı. Bir işe yaramadı. "Ağlayınca ölürlermiş."

Bu bir kilit gibi dudaklarımı araladı çenem titredi. Dokunsalar ağlayacaktım zaten. Gözlerim sulandı, bedenimdeki tüm işlevler durdu sandım.

Niye ağlamıyor ki bu, acı çekmiyor mu?

Ağlarsam ölürüm.

"Bu yüzden mi bunca zamandır gözlerinin kuruluğu?"

Bu konuşmadan sonra onun serçesi olacağımı, belki de olalı çok uzun bir vakit olduğunu bilemezdim.

Tıpkı bu topraklarda adım sanım yokken daha, kaderimi karşılayan sorunun bir küçük çocuktan çıktığını bilmediğim gibi.

Tıpkı bu topraklarda *serçeyi öldürmenin* kadını ağlatmak olduğunu bilmediğim gibi.

Ölmek üzereydim. Yaralı bir serçe tedavi için elden ele dolaştırılırken ben eziyet için elden ele dolaşıyordum. Ölümüm insanların elinden olacaktı. Tüylerim diken diken oldu, bir batıl inancın, gerçekliği olmayan bir söylentinin içinde buldum kendimi. Her şey gerçeğe döndü.

Serçeyi Öldürmek.

Mecazen ya da değil. Bir gün gerçekleşecek, batıllığını kaybedecekti sanki. Eksiliyordum, yok denecek kadar az kalmıştım. Kaderimin yazıldığı defterin başında beni hiç tanımayan bir çocuğun sorusu vardı. Sonum yazılmış gibi hissettim. Sanki Urfa'ya gelmem tesadüf değildi. Belki başka zaman asla düşünmeyeceğim şeylere inandım. Ensemden bir ürperti geldi.

"Sana yalvarıyorum," dedi ve dediği an gözlerimiz arasındaki bağı kopardım. Geçip gittim. Yere baktım. Derin derin nefesler alarak içimden atmaya çalıştım o ürpertiyi. "Böyle susma. Dün gece o odada neler yaşadığını düşünürken içim içimden çıkıyor benim. Bir cümle kur, bir gözyaşı dök. Bana yaşamıyormuş gibi bakma."

Yaşadığımdan emin değildim, yaşamıyormuş gibi baktığımdan da bihaber. Silkelendim, boğazımı temizledim. "Kendini suçlamana gerek yok," dedim öylece canımın hiçbir değerinin kalmadığını kendime de ispatlarken.

"Efsun..."

"Sana karşı içimde zerre bir kızgınlık yok. Üzme kendini."

"Efsun..."

"Gitmemek için çok direndin ama ben gitmeni istedim. Babanla benimle o kadını denk getirmemesi için konuştuğunu da biliyorum."

"Efsun..."

"Elinden geleni yaptın ama bugün olmasa yarın, yarın olmasa ertesi gün. Kendini suçlama, o kadın seni doğurdu diye sen suçlu değ-"

"Efsun de-"

"NE EFSUN?" İçi kan dolu balon bir iğne temasıyla patlatıldı. "Ne?" dedim hiddetle. Burnumdan soluyordum ona bakarken. "Acı mı çekmek istiyorsun?" Neyi öğrenmeye çalışıyordu? "Acıdan kafanı duvardan duvara mı vurmak istiyorsun, ne Efsun, Efsun, Efsun?" İnsanlar

dönüp bana bakıyor, bakmıyor umurumda değildi. Acıma tahammülsüzlük eklendi. Az önce kızgınlığım yok dediğim adama neredeyse ateş püskürüyordum. İçimde bir dere vardı, lav akıyordu sanki. İçim çok yanıyordu, dayanabileceğim kadar değildi.

"Yapma! Yapma ben dün gece fazlasıyla yaptım! Kafamı duvardan duvara vurdum ama sahiden! Laf olsun diye söylemiyorum bak! Öyle iki kere vurup bırakmadım. Canım yanınca durmadım da canımın yandığını da fark etmedim zaten! Kafamı nasıl duvardan duvara vurdum bunu mu anlatayım istiyorsun? Ne istiyorsun?" O kadar öfkeliydim ki elimin avucumun değdiği her yeri yakmak istiyordum. Halbuki ateşi avucunuzun içine alıp dökemezdiniz başka yere. Avucunuzu yaktığınızla kalırdınız. Bilmiyor muydum bunu? "Ne istiyorsunuz benden?"

Nefes nefeseydim ellerim zangır zangır titriyordu. Dolan gözlerimi çektim ondan öne doğru eğildim. Yüzüm ellerimin arasındayken yaşlarım akmadan daha sildim. Bir kâğıdı yırtar gibi derimi çekiştirdim. Ben ne kadar korumaya çalışsam da bedenimi zarar görüyordum zaten. Bir zarar da ben vereyim istedim. Alayım elime bir silah tam beynimin üzerine dayayayım. Tek vakit kaybım tetiği çekmek olsun.

Ve ben, Efsun. Bir tek Efsun ama yanında hiçbir şey yok. Ölsem gitsem gam yemeyecektim.

"Hani senin yalınayak çıkmama izin vermediğin merdivenler var ya." Yaşaran gözlerim ona saniyelik bakıyordu. Az önceye kadar ağlarsam öleceğimi söyleyen ben değilmiş gibi ağlamaya başladım. Dün geceyi hatırlamak yetti. Mutlu olmuş muydu? Bu kadın demir değil insanmış diyebiliyor muydu artık?

"İşte o merdivenlerde sürüklendim! Kaç kere düştüm de bir un çuvalı gibi kaldırıldım saymadım. Dizlerim ne hâlde bilmiyorum, adım atsam yere çökeceğim sanıyorum." Nefesim dün geceki gibi tıkandı korkuyla gökyüzüne kaldırdım başımı. Gözyaşlarım kulaklarıma doğru süzülürken kontrollü nefesler almak için çabaladım. Kimsenin yanında kötüleşeyim istemiyordum. Ne kadar süre durdum bilmiyorum öyle, bir ara gözlerimi yumdum ama dinlendirdim, ağrıyorlardı.

"Dün tam iki kere elektrikler gitti." Gözlerim yavaşça aralandı. Dün neden bu kadar yıldız yoktu? "İki kere!" dedim lanet edercesine. Bu sayı bizim sonumuz olacaktı. "Saatlerce! Kafamı tam da o saatlerde vur-

dum da vurdum! Bir beyin kanaması tüm bilincimi kaybettirirdi bana. Olmadı. O bile olmadı!" Çok öfkeliydim o anı yaşamama sebep olan, engel olmayan, bir yardım eli uzatmayan her şeye ve herkese. Bir beyin kanaması bile dün geceyi bana yaşatmayabilirdi. Bugünü de görmezdim belki ama değerdi. Dün geceyi yaşamamaya değerdi. "Ama şanslıyım yine, kustuktan sonra o klozetin önünde bayılmışım. Ne kadar sürdü bilmem. Kusarak uyandım. Boğulmanın eşiğine geldim. Bilincim açık değil diye kusmuğum boğazıma dolmuş. Uyanmasam ölecektim, böyle işin içine tüküreyim ki uyandım."

Gece bir bir canlanıyor gözümde, aynı tatlar damağıma yapışıyordu. O kusmuğun kokusu, o klozetin önünde kriz geçirişim. Kusmak zaten cehennemdi bana, karanlıkta kusmaksa cehennemin en yüksek katı.

"Bir ara felç geçirdiğimi sandım. Ellerim ayaklarım tutmuyordu. Hissetmiyordum da. Sadece gözlerimi kırpıştırıyordum. Geçici bir felç gibi. Kalakaldım. Yirmi beş senede ölmek istediğim çok az an vardır, onlardan biriydi. Elim ayağım alındı benden sandım. Aklımı kaçıracak gibi oldum. Ne zaman ki biraz biraz hissetmeye başladım, o an ne düşündüm bilmiyorum ama saçlarımı kopardığımı hatırlıyorum. Böyle birkaç tel de değil üstelik, koparabildiğim kadar. Ben dün gece avuç avuç saçlarımı kopardım!" Acıyla his kaybımın olup olmadığını ölçmeye çalışıyordum. Silik silikti, avuçlarıma saçlarımın dolduğunu hatırlıyordum. Şimdi toplu diye fark edilmezdi ama hissediyordum seyrekleşmişti. "Kirpiklerim bile aldı nasibini. Ellerim çok titriyordu tutamıyordum onları, saçlarım kadar değil ama onlar bile koptu."

Bacağımı durmadan sallıyor, avucumu açıp kapatıyordum. Ellerimi ve ayaklarımı hissedememek çok kötüydü. Dün gece yaşanan diğer her şeyi unutsam o hissizliği unutamazdım. Ellerimi kaybedeceksem ölmeyi yeğlerdim. Yürümeyeceksem ölmem daha iyiydi.

Dün gece krizden krize geçerken bile korkum azalmamıştı. Çığlıklarımı şimdi bile duyuyordum. Ben sağ mıydım şimdi? Nefes almam beni sağ yapmamalıydı. Mezarı düzenli olarak ziyaret edilen bir ölü, ant içerdim ki benden daha çok yaşıyordu. Avuçiçlerimi dizlerime bastırdım bir süre. Böylece hem bacaklarımı hem de ellerimi hissediyordum.

"Beni öldürseydiniz ama karanlıkta bırakmasaydınız!" Tutamadım ağzımdan ufak bir hıçkırık kaçtı. Nasıl saklayacağımı şaşırdım. "Ben

ne zaman karanlıkta kalsam iki ceset oluyor benim yanı başımda. Bana saygınız olmasa bile onlara olsun tamam mı?" Boğazım zehirli bir sarmaşıkla sarılmış kelimeler geçtikçe zehri yayılıyordu. Düğüm düğümdü konuşamıyordum. Nefesim kesiliyordu. Her cümleden sonra zaman veriyordum kendime. Başıma yine katlanılmaz bir ağrı girmişti. Duvardan duvara vurma isteği buldu yine beni. O kadar korkunç bir şeydi ki bu, acı kesilsin diye daha büyük bir acıya razı geliyordun.

"Çünkü onlar benim kıymetimi çok iyi biliyordu." Parmak uçlarımı her kelimeden sonra kalbimin üzerine vurdum. "Benim babam, annemin cesedi arkamdayken karısının kanlı yüzüne baka baka uyuyayım diye ninni okumuş bir adamdı!"

Sızlıyordu değil mi? Kemikleri sızlıyordu onların. Kemiklerine bile iyi bakamamıştım. Böyle evlat mı olurdu? Bir dilek hakkım olsa ölmemelerini değil, bu dünyaya hiç gelmemeyi dilerdim.

"Benim annem kendini bana siper etti diye yüzü parçalanmış bir kadın. Böyle elinizde harcanıyorum ama ben yaşayayım diye insanlar nasıl emekler verdi bilseniz şaşardınız!"

Ben ne kadar çabaladım bir bilseniz utanırdınız!

"Ben ve babam annemin yüzüne bakmaya doyamazken o gece babamın eli yanağımdaydı. Dönüp bakmayayım diye. Babamın eli, yanağımda soğudu benim. Gözümün içine baka baka öldü! Ölürken bile beni düşündü ikisi de! Dün gece avuç avuç yolduğum saçlarımı okşadı benim babam! Öyle yetimim öksüzüm diye avucunuza almış eğip büküyorsunuz ama yaşasalardı izin vermezlerdi! Benim babam izin vermezdi size tamam mı? Çok güçlüydü benim babam! Asla bir şey yapamazdınız bana! Babam beni korurdu!" Karnım tuttuğum hıçkırıklarımla o kadar kasıldı ki acıyla eğildim. Çıldıracaktım çocuk gibi ağlıyordum. Bana çekingen bir el uzandı ama hemen engel oldum. Bir insan elinin bana dokunmasını istemiyordum. Ben istiyordum ki bir ölünün eli bana dokunsun. Dokunsun ve alsın artık beni bu dünyadan. Bana bıraktıklarıyla yaşayamıyordum değil yaşatmıyorlardı beni. Bu dünya çok kötüydü, ben çok güçsüzdüm. Dünyadaki en güçsüz insandım ben.

"Dokuz yaşındaydım bir tarafta annemin diğer tarafta babamın cesedi, o karanlıkta ben de ölmeyi bekledim. Şafak bir türlü sökmedi dün geceki gibi." Babam geleceğim demişti. Sen yıldızları saymayı bitirme-

den geleceğim demişti. Gelmemişti. Ne yalancıydı herkes. Herkes ne yalancıydı!

"Beni karanlıkta bırakmayın! Şafak sökmek bilmiyor, iki tane ölüyle sabah olmuyor anlıyor musunuz beni? Demir değilim ben, bir insan bile olamayacak kadar kaybım var benim. Annem babam öyle yetiştirmedi beni. Bir kozanın içinde büyüttüler. Öfke vermediler, nefret vermediler, kötülük vermediler! O kadın gibi biriyle nasıl baş etmem gerektiğini öğretmediler bana!"

Gözümün önüne bir karartı geldi. Yerim kalmamıştı. Ya boşaltacaktım ya da beni öldürmesini bekleyecektim. Bana ait değildi bu yük. Kim taşırsa taşısaydı bana ait değildi. Katlanamıyordum. İçimde taşıyamıyordum.

"Çünkü hiçbir zaman o kadın gibilerin elinde meze olacağımı düşünmediler. Böyle bir şeye izin vereceklerini sanmadılar. Bizim kızımızın, evleneceği gün kocasının annesinden duymadığı kalmayacak demediler. O eve girdiğin güne lanet edeceksin, girdiğin gibi elinde valizinle ağlayarak çıkacaksın diye tehdit edilir, hiç düşünmediler. Sandılar ki bir ömür nasıl sevdilerse öyle sevilecek!"

Yüzüm yine bir kâğıt gibi buruşturuldu avucumun içinde. Yanımdaydı biliyordum, beni izliyordu biliyordum ama gerisini görmüyor duymuyordum. Ölüler yaşayanları görür derlerdi. Görmeselerdi. Benimkiler görmeselerdi benim bu halimi.

"Annen bilmez ama bana verilen sevginin ucu bucağı yok. Dokuz senede o kadar çok aldım ki yirmi beşime geldim hâlâ annen gibilerle baş etmeyi bilmiyorum. İki gün olmuştu daha evleneli. Senin gibileri bilirim demişti. Evsiz barksız, biraz sevgi görmeyin, biraz tatmayın aile sıcaklığını kaptırır gidersiniz demişi. Benim gibiler. Annesi babası yok diye zerre anne olamamış insanların bile diline dolayabileceği kişiler." Durdum ve haykırdım bu gerçeği. "Evim var benim. Evsiz barksız değilim ben tamam mı?" O son soru Efsun'dan değil, küçük; evinin bahçesinde tavuğuyla oynayan Efsun'dan dökülmüştü. Benim savunmasını yapacağım bir evim yurdum yoktu ama onun vardı. "Evim var benim! Bir tane bile değil hem! Evsiz değilim ben! Sizin evinize muhtaç değilim. Duydun mu? Evsiz barksız değilim ben! *Annem de babam da var ki hem benim! Hem de iki tane annem var! Benden başka kimin iki tane annesi var? Annesiz babasız değilim ben!"*

Titreyerek durdum. Çok bağırmıştım, takatim kalmamıştı ama evsiz değildim ben. Annesizdim, babasızdım ama evsiz değildim. Hayır hayır annesiz babasız da değildim! Hem de iki tane annem vardı! En azından küçük Efsun değildi, bilsinler istedim.

"Fetih'in iki günlük hevesisin. İki sevgi gördün diye kaybettin kendini, sana dur diyen bir annen baban yok diye ne yaptığının farkında değilsin demişti. Ben sevgiye de muhtaç değilim tamam mı? Benim bana dur diyecek bir annem babam şu an yok ama sevgileri daha duruyor. Dilenci gibi kapınıza sevgi dilenmeye gelmedim. Beni sevin de istemedim. Duydunuz mu? Öyle sevgiye muhtaç değilim ben. Benim annem babam beni çok seviyorlar, sizin sevginize kalmadım ben tamam mı? Babam gelse, benim annemi görmediniz diye bilmiyorsunuz ama... Değilim ben sevgisiz! Siz görseydiniz bir onları! Ohoo... Bu kadar sevilen mi var derdiniz! Ben sizin kapınıza gelmedim beni sevin diye! Beni sevin istemedim! Sizin kapınıza sevgi dilenmeye gelmedim ben!"

Seveyim de istemedim. Sizi bu kadar çok seveyim de istemedim!

Bir robot gibi beni dinliyordu. Her söylediğim yutkunmasına neden oluyordu, yumruğunu sıkıyordu ve gözleri... Parlıyordu. Yüzündeki utanç beni durduracak gibi olmadı. Baktım ama görmedim.

"Dışarıdan nasıl duruyorum bilmiyorum ama öyle büyük hayallerim pek yoktur benim. Annenin sandığı gibi o koca evinize göz dikmedim ben. Sadece küçük bir ev, içinde de bir aile. Sanırım hak etmiyorum, sanırım nasip de olmayacak ama bu kadar. En az iki çocuk. Bir olmaz, ölürsem yalnız kalır." Başımı sallıyordum bunları söylerken. Bak böyle der gibi. *Bak bu kadar der gibi. Bak gör bana neler fazla görüldü der gibi.* "En az bir kardeşi olsun. Bahçeli küçük bir ev. Öyleydi küçükken evimiz. Birkaç tane kedi evi, kulübe. Çocuklarımla ekip biçeceğim küçük bir bahçe. Bu kadar. Fazla ama farkındayım. Kendime göre çok şey istiyorum. Hiçbiri olmayacak. Annenin beddua ettiği gibi yalnızlıktan inim inim inleyeceğim. Sonum ondan öte olmayacak ama o kadın beddua etti diye değil, kaderimde öyle yazıyor. Onun mu bedduası tutacak?"

Bunları kabullenmiştim. Dün gece her şeyi kabullenmiştim. Kaçtığım her şey ayağıma dolanmıştı. Biliyordum artık. Ben daha kötüsü olamaz derken aklıma gelmeyen şeyler dahi oluyordu. Gerçeklerden kaçmak onları yok etmiyordu.

"On tane çocuğun olsa biri bile yanında olmasın demişti. Ama zaten senden çocuğum olacaksa anneliği hiç tatmamamı da diledi. İnan ki bu ailesi yok olmuş, kendisi de ölse soyu yok olacak bir insan için söylenecek en berbat şey. Çok dua etmeyi bilmem ben ama o cümleyi bana kurduktan sonra her gün çöker içime bir kere ağırlık. Dua ederim. Bedduası kabul olmasın diye. Ve inan ki o ettiği bedduayı ben hiç hak etmedim. Güzel bir çocuk yetiştiririm diye düşünürüm hep. Olur sanki. Bakabilirim. Büyütebilirim. Annemden gördüklerimi ona da gösterebilirim. Benim annem dünya iyisi bir kadındı. Anneliği ondan öğrendiklerimle yine yaparım ben. O kadının duasına ihtiyacım yok benim." Yüzünü eğmişti artık ve sadece bakan bendim. Hiçbir şey söylemedi eli ensesinde ne düşünüyor ne hissediyor bilmiyordum. Annesinin utancını taşıyordu ama bilmeliydi ki acısını taşımak kadar zor değildi. Annesi seviyordu onu.

"Ama benim zaten on taneyi bırak bir tane bile çocuğum olmaz. Senin olsun ama annen benden istemiyor merak etme. Yoksa torun kesin en büyük hayalidir. Sen de seversin çocukları, on olmaz belk-"

"Efsun ne diyorsun sen?" diye susturdu beni. Sustum dudaklarımı kemirerek karşıya baktım. Ne dediğimi ben de bilmiyordum. Ben kendime anneliği yakıştırmasam da Fetih babalığı yakıştırsın istiyordum. Neyin yolunu yapıyordum bilincinde değildim.

"Benden anne de olmaz diyorum, heves ediyorum bazen ama olmaz, benden insan bile olmuyor. Ben yaşamayı beceremiyorum. Hele sizinle hiç beceremiyorum." Yere bakıyordu, son cümle bir kurşun gibi sekti, dikkatini parçaladı. İçimden bir cümle geçti ve ben olduğu gibi söyledim. Allayıp pullamadan, öldürücülüğünü azaltmadan.

"Biz aylar önce sevişmeliydik ve ben bugün, her şeyi terk etmeliyim."

Bir cümle vardı ki geçmiş zaman eki pişmanlığı anlatıyordu. Çok yanlış yapmıştım. Fetih'in bizi ittiği gerçek bir evlilik hayaline kapılmıştım. Bizi neden böylesine garantiye almaya çalıştığını daha iyi anlıyordum. Bugünün yaşanacağını biliyordu. Ne şekilde olacak bilmiyordu ama olacağını biliyordu.

Diğer bir cümle de vardı ki geçmiş zaman ekinden yoksun oluşu çok kalın bir ipi saniyeler içinde koparma noktasına getiriyordu. Fetih'in bakışları biraz daha yerde dursa yaracaktı. Bana baktı. Çok hızlı bir dö-

nüştü bu. Hiçbir şey değil ama bu öldürdü sanki onu. Dudaklarının ve kirpiklerinin titreyişine baktım.

"Efsun..." Sesi taş kesilmişti. Devamı gelmedi, konuşmaya çalıştı birkaç kez ama beceremedi.

"Beni suçla," dedim öylece. Neyin konuşmasını yapıyordum ben? En çok ben bilmiyordum. "Direnemedi, ne güçsüzmüş de. Pes etti de ya da her şeye tamamım ben. Sanma ki dün gece yaptığı şey tek kötülüğü. Dün geceki bardağı taşıran son damlaydı. Bir kişi değil iki kişi değil. Hangi birinizle baş edeyim ben?" Yüzünde gezinen korkuya bakmak istemedim. Bakarsam konuşamazdım.

"Benim hamile olduğumu düşündükleri bir zaman vardı. Teyzenin, kuzeninin belki annenin. Benim önüme hibiskus çayı koydular! Düşük riskini artıran çayı koydular! Hani Kars'a giderken rüya gördüm de bana dedin ya ne oldu makyaj malzemelerini mi çöpe attım rüyanda diye." Daha söylemeden devam etmeden anladı, hissetti ya da tahmin etti. Otuz yaşında genç bir adamın yüzü aniden kırıştı, kırışıklıklara dolan acı bir hayli tanıdıktı. Anlamıştı, söylemeyebilirdim ama söyledim. Duysun istedim. Benim canım çok yanmıştı. Onun da yansın istedim. Babası oydu. O da biraz bile olsun üzülsün istedim. "Ben çocuğumuzu düşürdüğümü gördüm."

Çocuğumuzu...

Bu kelime ilk kez benden döküldü. Hemen arkasından düşük kelimesiyle ölesiye bağlanmıştı. O kadar ağrıma gitti ki. Bu kelimeyi böyle bir anda böyle bir cümleyle kullanmak. Her şey daha farklı olabilirdi. Ağlayışım daha da arttı ellerimi yüzüme örttüm. Fetih'e anlatacağım bir sürü rüya vardı halbuki. Adını ne koyduğumuzu bilmediğim o kız bebekten bahsetmek isterdim. Kızıl saçlarından, Fetih'in serçeparmağını nasıl tuttuğundan.

"Benden koptu gitti," dedim kesik kesik. Sesim boğuk acım dinçti. O rüya haftalarımı zehretmişti. Unuttuğumu sandığımdaysa hatırlanmak için köşede beklerken yakalıyordum. Çok güzel başlayan rüyanın sonunda bile bebeğim o canavarın kucağındaydı ve bana karabasan çöküyordu. Lakin rüyanın başındaki güzelliğe tutunduğum çok olmuştu. Ama bu rüyada tutunabileceğim tek bir dalım yoktu.

"Rüyada içtim o çayı ve gitti. Onun benden koptuğunu hissettim. Beyaz bir pantolon vardı kıpkırmızı oldu." O görüntüyle tırnaklarımı

yüzüme sapladım. Gözümün önündeydi uzansam dokunacaktım sanki. "Çığlık çığlığa seni çağırıyordum. Bebeğim koptu gitti benden. Ben daha hamile kalmadan kaybettim! Daha hamile kalmadan benden almak için insanlar bir şeyler yapmaya kalkıştı. Benim istenmediğim gibi, daha rahmime düşmemiş bebek bile istenmedi! Beni yaşatmadıkları gibi onu da yaşatmadılar."

Gerçekten bir bebeği kaybetmişim gibi yüzüm çöktü yere omuzlarım sarsıldı. Sanki iki bacağımın arasından kan süzülüyordu. İlk omuzumda elini hissettim sonra olmaması gereken bir yakınlıkta sesini duydum. "Özür dilerim," dedi ama özründen önce eline tepki verdim.

"Dokunma."

Vücudumda ölüm sertliği vardı. Bu geçsin istemiyordum. Kaslarım gevşesin, bedenim yumuşasın asla istemiyordum.

Dokundu. Ardı ardına o kadar çok özürler diledi ki bedenimi sarıp sarmalayışına engel olmak için büyük bir çaba gösteriyor ama yine de özürlerinin altında koca bir çınar gibi yatan acıyı da görmezden gelemiyordum.

"Dokunma," diye tekrar ettim ve son adım kesinlikle saçlarıma dokundurduğu dudaklarıyla oldu. İttim. Fetih'i mecazen itmişliğim belki çok vardı ama ellerim ilk kez bu kadar sert tepki gösterdi ona. Öyle ki ne tokat attığımda ne de başka bir anda bu kadar sarsıldı, aramızdaki boşluğun sadece yarım banktan ibaret olmadığını çok net fark etti. Onu iten ellerime baktı sadece. Ona bu yaşına kadar uzanmış en kötü ellere bakıyordu sanki.

Halbuki Fetih, benim ellerimi severdi.

"Bana niye bunu yaptın?" Kendini bunca olaydaki tek suçlu olarak gördüğünü biliyordum. Bu cümlenin onu çok daha kötüye sürükleyeceğini de biliyordum ama benim derdim bambaşkaydı. Benim ona kızdığım, onu suçladığım nokta tüm bu olanlara çok uzaktı.

"Niye benim dengelerimle oynadın? Ben böyle değildim ki!" Aylar öncesi geliyordu aklıma. Kaya gibiydim. Tepkilerim, düşüncelerim, tavırlarım, yaptıklarım, geri dönüşlerim... Bir kayadan halliceydi. Duruşum vardı bir kere, kırmızı çizgilerim vardı, kendime saygım vardı, savunduğum şeyler, arkasında durduğum fikirlerim vardı. Şimdi peki ya? Hiçlik. Koca bir hiçlik. O koca kaya bir adamın büyük bir darbesiy-

le değil parmağının ucuyla ama büyük bir azimle; durmadan indirdiği darbelerle yerle bir olmuştu.

Şimdiye ne kalmıştı? Kalbi yumuşamış, fikirleri yumuşamış, tepkileri yumuşamış, tüm sivri tavırları törpülenmiş, yüzündeki o sert çehre bile dağılmış bir kadın. Benim sağlam kalmam için bir ömür o kayanın içinde kalmam gerekiyordu, öğrenememiş miydim bunu? Öğrenmiştim. Peki ya niye unutmuştum?

Benim yaşamam için insan gibi değil kaya gibi durmam gerekiyordu. Bilmiyor muydum?

"Fetih," dedim dümdüz. Ne bir uzantı ne de bir Efsunluk. "Niye kendini bu kadar çok sevdirdin?"

Çok direnmiştim. Ben Fetih'i sevmemek için o kadar çok uğraşmıştım ki kimse için çabalamadığım kadar onun için çabalamıştım.

"Ben seni sevmeyecektim ki. Sen o baştaki eli silahlı oraya buraya saldıran adam olarak kalsaydın ben seni sevmezdim ki! Alır ceketimi çıkardım şimdi! Yoluma giderdim. Çıkardım hayatınızdan. Sen niye sevdirdin kendini? Ya ben niye sevdim seni bu kadar? Canıma mı susadım, bir insan bir insanı niye bu kadar sever?" Kaldıramıyordum Fetih'i sevmeyi. Nasıl izin vermiştim kalbime aklım almıyordu. Nasıl beynimi elimin tersiyle itmiştim anlamıyordum. Nasıl büyük bir hataydı bu, nasıl yapmıştım?

Sevgilim senin yüzünden, normal bir insan gibi yaşarım sandım, olmayacak hayallere kaptırdım kendimi. Benim güzel sevgilim, sen gelmesen, ben sana gelmesem yarım da olsa yaşamaya devam ederdim. Niye geldin, niye buldun beni?

"Şu an iyi değilsin diye böyle konuşuyorsun," dedi öylece. Sus diye yalvarıyordu resmen.

"Bir şeyler çok yanlış," dedim yine de. Susmak istemiyordum. "Oturmuyor. Ortak bir takvimimiz sahiden yok bizim. Sen bir saat ileridesin ben bir saat geride. Zorluyoruz Fetih, çok yanlış bir şeyi zorluyoruz. Giden benden gidiyor. Dayanamıyorum. Bu saat farkına, bu mevsim farkına dayanamıyorum ben."

"Beklerim," dedi hemen. Halbuki bunu söylemek için bile çok aceleciydi. Bekleyemezdi. "Ben iki saat durur beklerim seni. Yapma böyle, canın yanıyor diye bu söyledikların." Kısa kısa cümleler kuruyordu ama

beni o kadar zorluyordu ki. Yine dün geceki gibi bir odaya kapatılmıştım sanki. Kalkıp gidemiyordum. Bu kadar cümleden sonra bile öylece bırakıp gidemiyordum. Ceketim avucumdaydı ama kapı eşiğinden geçemiyordum. Bana öyle bir bakıyordu ki hareket edemiyordum.

Gökyüzüne baktım tekrardan, "Ooof," diye isyan ettim. Bir kedinin patileri arasında günlerce durmuş bir ip yumağı gibiydi kafamın içi. Karman çormandım. "Devam edecek gücüm yok! Ne anlatıyorum sana bilmiyorum ne yapacağım bilmiyorum ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum. Her tarafım ağrıyor."

Ayrılık konuşması mı yapıyordum onun bile farkında değildim. Ağzıma gelen her şeyi söylüyordum. Kendime geldiğimde bu an için ne düşüneceğimi de bilmiyordum. Belki çok pişman olacaktım, belki az bile diyecektim. Her şeyi aşıyordum ama Fetih'in olmadığı bir hayata nasıl alışacağımı aşamıyordum. Sabahtan beri onlarca hesap kitap yapmıştım. İstifa etmeyi düşünmüştüm. Başka bir yere taşınmayı. Bir süre sadece uyumayı. Sonra sınava hazırlanmayı. Ya da başka bir şehir için dilekçe yazmayı. Orada çalışmayı. Onlarca şey ama hepsinde Fetih'in yokluğu önüme taş koyuyordu. İstifa dilekçemi yazıyordum kafamı bir kaldırıyordum karşımdaydı. Başka bir şehre gidiyordum evin kapısını o açıyordu. Başka hastanede çalışıyordum beni o bırakıyordu.

Delirecektim kafamın içinde bile bırakmıyordu beni.

"Özür dilerim," dedim sadece. "Söylediğim her şey için, alacağım her karar için özür dilerim. Bana kızma olur mu?" Neyin özrüydü bu? Nasıl bir karar alacaktım?

"*Kızarım,*" dedi titrek bir sesle. Sesi titriyordu.

"Kızma," diye inledim. "Kızma Fetih. Ben nasıl bu yaşıma geldim benim başıma neler geldi sen hiçbir şey bilmiyorsun." Her yaram deşiliyordu. Her travmam tetikleniyordu. Sıra neye gelmişti? Farkında bile değildi. "Anlatmaya kalksam altında ezilirsin. Sen bana neler yaptı insanlar bir bilsen, beni bir fanusa koyar tek bir insanla bile muhatap etmezdin. Ben korkarım Fetih, *ben insanlardan çok korkarım.*"

Annen gibilerden korkarım, o adam gibilerden korkarım. Ben çok korkarım. Bir çocuk gibi korkarım.

İki kaşının ortasında bir çukur oluştu, bir şey olduğunu anladı ama ne olduğundan bihaberdi. Yüzümü incelemesine izin vermedim başka bir yöne çevirdim başımı.

"O-o ne demek şimdi?"

Dudaklarımı yaladım gözlerimi yumup sakinleşmeye çalıştım. Banktan destek aldım yerimden doğruldum. "Bana biraz izin ver," dedim sadece. Haddinden fazla konuşuyordum. Girmemem gereken her yere parmak sokuyordum. "Haklısın belki kendimde değilim diye böyle konuşuyorum. İzin ver bana, biraz kendime geleyim öyle düşüneyim. Neye karar vereceksem öyle karar vereyim." Yaşlarımı yerine başkaları gelmeyecekmiş gibi sildim o da doğruldu.

"Gitme," dedi her an beni tutacakmış gibi yaklaşırken. "İçeride doktorluk yapmadığını biliyorum. Gidel-"

"Evine git Fetih." Bir adım uzaklaştım ondan bana yaklaşmasın diye de elimi hafifçe kaldırdım. "Zeliha'ya iyi olduğumu söyle ve gelme bir daha. İyi değilim, kendime gelince arayacağım seni. Evine git, lütfen."

Engel olmaya çalıştı ama her dokunmaya çalıştığında daha çok uzaklaştım. Benzer cümleleri kurduk defalarca. Ayakta kalmak beni yordu kısa zaman sonra. Başım tekrardan dönmeye başladığında hareketlerim hızlandı. Onu öylece bıraktım arkamda hastaneye girdim. Arkamı döndüğüm an vücudum titremeye başladı yine. Onun görüş açısından çıktıktan sonraysa düşmemek için bulduğum ilk yere oturdum.

FETİH KARADERE'NİN ANLATIMINDAN

"Ellerini yıkamadan Efsun'un eşyalarına dokunma."

Bazı cümleleri fiilen yapmak yetmiyor, bir zifti elimden sökmek istercesine ikinci kez yıkıyorken ellerimi yetinmiyor, durmadan tekrar ediyorum.

"Ellerini yıkamadan Efsun'un eşyalarına dokunma."

Aynadan yüzümü görmek katlanılmaz, su akıp giderken kafamın içi tekrar bedenime ağır geliyor.

Lavabonun mermerine tutundum. Parmak boğumlarım içine girmek üzere olan mermerin renginden bitme. Ensemden başıma sızan çok keskin bir sızı var, gözlerim sızlıyor. Dinlenecek vakit yok. Dik dur.

Başımı duvardan duvara vurmadım halbuki, fiziksel acıya hakkım yok.

Kapalı kapının ardında Zeliha'nın ağlayarak eşyaları topladığını biliyorum. Gitmem lazım, neyi koyacağını bilmez. Nemlendiricileri unutma.

Başımı arkaya çevirdim, neyi göreceğimi biliyorum halbuki. Neyle yüzleşeceğimi, neyin kolumdaki uyuşukluğu artıracağını, neyin aldığım nefesi bana haram kılacağını. Çoraplarını unutma, ayakları üşüyor.

"Kustuktan sonra klozetin önünde bayılmışım. Kusarak uyandım."

Kaşlarımın arası bir mezar gibi kazıldı, banyonun duvarları daraldı, tavan üzerime çökmeye başladı. Düşman beni öldürecekken doğurdu. Mermeri hissetmeyi bıraktım, baktığım yerde bir beden canlandığı an etim etimden koptu.

"Bilincim açık değil diye kusmuğum boğazıma dolmuş. Uyanmasam ölecektim. Böyle işin içine tüküreyim ki uyandım."

Biraz aklım başıma gelse, yüzlerce aç doyuracağım, gecelerce şükredeceğim bir an var; o anın içine tüküren kadının görüntüsü klozetin önünde. O yaşadı katlandı ama ben hayali bir ana bile katlanamadım gözlerimi kapattım başımı iki yana salladım. Şükürler olsun ki kustu, uyandı. Şükürler olsun.

Sadece iki gün önce öyle bir an var ki Efsun'un kustuğuna seviniyorsun deseler bana siktiri çekerim. Kusmaktan hiç hoşlanmıyor. Biliyorum. Bazen direnir kusmamak için. Rahatlayacağını bilmesine rağmen direnir. Ama oldu ya siktiri çeksem de ısrar eder, Efsun kustuğu için şükredeceksin diye... Kaskatı kesildim.

İki gün önceki Fetih'in aklına bir şey gelirdi. Hayalini bile kurmak dünya üzerindeki en mucizevi şey. İki gün önce eli ayağı buz kesilirdi, aklına gelen şey onu ölecekken yaşatacak cinsten. Efsun kusuyor derdi, ben buna seviniyorum şükrediyorum. Bir can daha var derdim, benim karımı kusturuyor ama ben nefret etmiyorum şükrediyorum. 2+1 artık.

Tam bugün o klozetin önüne bakarken beni sevindiren şey öldürecek cinsten. Efsun yaşıyor. Kustu ve uyandı. Şükürler olsun. İki, sıfıra düşmedi. Kendini korudu. Sayı hâlâ iki.

Allah'ım şükürler olsun.

Islak ellerimi sakallarıma bastırdım zerre oksijen kalmamış banyodan, bir kez daha ne o klozetin önüne ne de aynaya bakabildim, çıktım. Elleri birbirine girmiş, bir taraftan gözyaşı döken diğer taraftan eline ne geçerse valize dolduran Zeliha'yı Kürşat izliyor. Kürşat bana baktı ama Zeliha sırtını döndü. Ağladığını görmemem mümkündü ona göre.

"Bırakın, siz gidip hazırlanın."

Zeliha durmadı, Kürşat kıpırdamadı. Gelişigüzel doldurduğu valizlerden birine baktım. "Zeliha hadi." Sabırsızdım. Odanın her bir köşesi akli dengemle oynuyor. "Al Kürşat'ı çık. Yarım saate aşağıda olun, neyiniz var neyiniz yok toplayın."

"Gelmiyorum ben."

"Ben de."

İlk darbe Zeliha'dan devamı Kürşat'tan geldi. Bir köşeye çökmemek için direnişimi görmediler, kendileriyle uğraşmam için bir kapı araladılar. Yatağa baktım o canı çekilmiş bedeni gördüm, görüntü silinmiyor. Adım siliniyor Efsun'un Efsun olmayan görüntüsü silinmiyor.

"Kimseye güzellikle yaklaşacak halim kalmadı," dedim. Hayatımdaki tüm güzellik silindi, bokun içinde kalmış gibiyim. Bu evde doğdum, bu evde yaşamadım. "Sürükleyerek çıkarırım ikinizi de bu evden."

Üç saattir hastanede yalnız. Ben gidene kadar dört olacak. Serumu yarım saate bitecek. Emir arayıp bir şeyler söyledi. Neyden bahsetti tam emin değilim, yolunda gitmeyen bir şey yok. Bu cümleden fazlasını almadım. Sabahlıkları ve tarakları. Unutma.

"Gelmiyoruz!" Zeliha ıslak kirpikleriyle bana baktı, çenesi titriyor ama yine de keskin. Eskiden meydan okumazdı. Hele de ağlarken. Konuşamazdı bile. Dili keskinleşmişti. Hakkını savunur, istediklerini cesurca söyler hale gelmişti. Aylar içinde. Omuzlarım çöktü.

Efsun...

"Daha nereye geliyoruz biz anlamıyorum? Oldu olacak babam da gelsin hatta annem de gelsin! Sadece ev değişsin! Kafasını çevirsin her yönde bizi görsün. Çünkü yetmedi ilk günden beri bize katlandığı!"

Elindeki kıyafeti fırlattı ona bağırmak için açılan ağzıma fırsat vermedi onun sesi bana yükseldi. İşaretparmağı havalandı hatta üzerime yürüdü.

Efsun...

"Bizimle evlenmedi seninle evlendi!" Gözyaşları dur durak bilmeden akarken kurduğu cümle suratıma çarptı. "Niye bunu kabullenmiyoruz? Aptal mıyız biz neyi anlamıyoruz, neyin eziyeti bu yaptığımız?!"

Yüzünü ellerinin arasına aldı hıçkırıkları boğuk boğuk çıktı. Dişlerimi birbirine bastırdım. Rahatlatıyor mu? Böyle hıçkıra hıçkıra ağlamak biraz olsun hafifletiyor mu? Gırtlağıma kadar doluyum, ortadan ikiye ayrılacağım. Rahatlatıyor mu?

"Bu odayı ben topladım! Neler neler gördüm senin haberin var mı?"

Elinde cımbız, kelimeleriyle kıstırıyordu etimi. Kan kusacağım. Midemde kaynayan kan... Sus diyemedim ama susmalı. Ben Efsun değilim. O yaşadı dayandı ama ben dinlemeye dayanamam. Gözlerimin kaydığını hissettim, yumdum yine. Sol tarafımda bir ağırlık var, omzumdan çöküyor. Parmak uçlarım karıncalanıyor. *Bebeğimizi düşürdüğümüzü gördüm. Tutunamadı bana.*

"Bir tek bu odada mutluydu! Burayı bile ona cehennem yaptık. Bu kadar varlığın içinde bir evi bile olmadı!" Ben evsiz barksız değilim. "Odası vardı sözde ama bu odada ölecekti belki o gece. Yemediği kadar kusmuş haberin var mı?"

Boğulacağı kadar kusmuş, haberin var mı?

"Her yer cam kırıkları doluydu, yatağın üstü bile! Ya bir şey yapsaydı kendine?"

"Zeliha sus."

"Ya o cam kırıklarından biri batsaydı!"

"Tamam sus, sus artık!"

Gözlerim kapalı işaretparmağım sallanıyordu öylece. Beynimin içi gibi tek tek tüm ihtimalleri koyuyor önüme. Benim delirmemek için bastırdığım düşünceler bir bir dökülüyor ağzından. Zerre acıması yok.

"Ya geldiğimizde ölmüş olsa..."

"SUS!" Boğazım yanıyor. Almış eline bıçak ciğerimi sökecek, tekte almıyor. Lime lime ediyor. O bir dakikalık an geldi aklıma.

Bir dakika. İki olsa dayanılmaz. İki dakika sürse o yanlış anlaşılma beni canımdan eder. Bire dayandım. Delirdiğimi düşünüp katlandım. Ama ikiye sarksa, iki dakika sürse o his üçüm yok. Dördüm yok, beşim yok. İkiden sonram yok. Son sevabımı o an kullandım. Altmış saniye sürdü, altmış bire taşsa şimdi yoktum.

Gözlerimi açtım, onu öldürecek gibi değil az daha konuşursa kendimi öldürecekmişim gibi baktım. "SUS! Nasıl söyleyebilirsin bunu? Sus, tamam sus!" Benim sesim onun ağlayışları yükseldi. Dokunmadım başta, teselli vermedim. Vicdansızın tekiydi. İnsan hiç ağabeyinin canına kasteder miydi?

Olduğu yere çökeceği an, yıkılacağı an ellerim daha fazla boşlukta duramadı, tuttum kollarından. Ellerini yüzünden çekti yüzünü bastırdı

gövdeme. "Fetih abi..." dedi bir yerde. Boğazımda bir yumru vardı, taş gibi oturmuş kıpırdamıyor. Zeliha rahatlıyor, belli. Konuşabilecek kadar şiddeti azaldığında kaldırdı başını.

"Ona şu an biz iyi gelmeyiz. İlk günden beri olması gereken olsun artık. Al karını evinize götür. İyileştir. Çok hasta ettik onu. Sadece sen, geriye kalan herkes fazlalık. Seni bile itiyor görmüyor musun?"

Bir bebek gibi ağlıyor, Efsun Zeliha'nın önü arkası. Sağı solu. Ben farkındayım, dünya bir taraftaydı Efsun başka bir taraftaydı. Ben o dünyanın içindeydim ama Efsun değildi. Pusulası. Yönsüz kalmıştı ağlıyor avucumun içinde.

"İyileştir ama tamam mı sen? İtse de bırakma. Abi..." Nefesi kesildi. "İyileştir olur mu?" Hem ağlayıp hem konuştukça nefesi yetmiyor. Biliyorum. Zeliha yetmiş yıl yaşayacaksa elli iki senesini Efsun'a borçluyduk. "İyileşsin yoksa ben de hasta olurum tamam mı?"

Ben de Zeliha. Yemin ederim ben de.

Başımı salladım, yaşlarını sildim. "Tamam," dedim. Boğazımdaki taştan çıkıyor ses. Patlayacağım, tam gırtlağımdan. "İyileşecek." Defalarca kez bunu tekrar ettim. Ayakta kalmak zulüm gibi gelirken çıkardım arkada bizi sessizce izleyen Kürşat'ı da kollarımda ağlayan Zeliha'yı da.

Efsun, beni beklemiyor biliyorum ama yolum ona, yolum ondan başkasına değil. Bunun son kuvvetiyle, o sabahtan önce beni delirtecek efsunuyla; gülücüklerini saça saça onun soyadını almam için dil döktüğü yataktan doğruldum. İlk nemlendiricilerinden başladım.

Efsun, beni beklemiyor ama benim yolum ona. Acelem var. *Nemlendiricileri unutma.*

Unutmadım. Onları almadan çıkmadım. Hastaneye varana kadar, akılsız gibi aldıklarımı saydım durdum.

"Gelmek istemeyebilir." Yanımda oldukça yavaş yürüyen adamın isteksizliği konuşmasa da hissediliyor. "Ama müdahale etme Zafer. Hasta, ne istediğinin farkında değil." Yandan bakışlarım beden dilini ölçüyor. Gelmek istemeyecek ve yanımdaki adamın Efsun'a duyduğu saygı bana duyduğu saygının çok üstünde.

"Ne kadar gelmek istemeyebilir?"

Durdu, durmak zorunda kaldım. Yüz yüzeyiz, ifadesi birazdan düşeceği arada kalışı çoktan sırtlanmış bile.

"Kestiremiyorum ama senden isteğim hiçbir türlüsüne müdahale etmemen."

Alnını kırıştırdı etrafa bakındı. "Efsun gelmek istemezse ve bu tepki nazın üstünde olursa, ortam sertleşirse güvenliği çağırmaya kadar yolum var. Hasta gelmek istemezse Feti-"

"Hasta değil, Efsun."

"O daha da kötü! Hastamı da zorla çıkaramazsın buradan iş arkadaşımı da."

Günlerin siniri sesime yansımasın istedim. Parmak uçlarım gözpınarlarımda dolandı. Zonkluyordu, başımdaki ağrı; başımı kesip atsam ancak dinecek.

EFSUN ZORLU'NUN ANLATIMINDAN

"Doktor Hanım, Doktor Hanım!"

Birkaç gün öncesine kadar istifa etmeyi düşünen bir doktora göre fazlasıyla neşeliydi sesi. Hastanedeki çoğu üstümüz onu yanına çağırıp konuşmuş, öyle vazgeçtiğini söylemişti. Mesleğe olan sevgisiydi halbuki onu vazgeçiren. Neşeli sesi bende yaprak oynatmadı. Gözlerim baygın bir şekilde aralıktı, uyudu uyuyacak değildim. Ne uyuyacak gibi ne de uyanık kalacak gibiydim. Dışarıda Fetih'in yanında geçirdiğim yarım saatin ardından tekrar ağırlaşmıştım. Ateşim yükselmiş, ağrılarım artmıştı. Kaç saat geçmişti bilmiyorum ama gün ağarmıştı.

Elindeki ateş ölçerle bana yaklaştı ve kulağımın girişine dayadı. Gözlerim yanıyordu. "Ateşimiz düşmüş tahmin ettiğim gibi. Taburcu edebiliriz seni."

Başımı yavaşça ona doğru kaldırdım iki yana salladım. "İyi hissetmiyorum. Ayağa bile kalkamam bu halde."

Gülümsedi yüzümü inceledi. Buruk bir tebessümdü bu. Ne olduğunu sormuyordu sadece ilgileniyordu. Dün tüm gece en çok benimle uğraşmıştı. Bu ikinci tedavi edişiydi beni.

"Ama biz her hastayı yatırırsak günlerce, yatak ve sağlıkçı kapasitemiz bunu kaldırmaz."

Kapının oraya baktım, "Bütün yataklar doldu mu?" Öyleyse kalkmam gerekiyordu. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Burcu'ya gidemezdim. Bütün kötü hallerimi çekmek zorunda değildi. Bir otel odası ya da

pansiyon. Eczaneden bir ateş ölçer almam gerekiyordu ama tek başına havale geçirebilirdim. Sık sık bakmam lazımdı.

"Henüz değil."

Bu cevap biraz rahatlattı beni. Doldu cevabıyla nasıl doğrulacağımı bilmiyordum. "Tamam dolana kadar durayım. Sonra gideceğim. Teşekkür ederim dün gece için." Hemen sesim titredi. Dudaklarım büküldü bebek gibi. Elimde değildi ağlamamak. Tutamıyordum kendimi. Minnetle ona baktım. Gücüm olsa eline uzanıp sıkardım. "İkidir sana da yük oluyorum." İncelmiş dudaklarımdan bir kaza çıkmasın diye birbirine mıhladım ama yaşlarıma engel olamadım. Bebek gibi ağlayıp duruyordum. Her şey beni duygusallaştırıyordu. Odama girip bana bir bardak su veren hemşireden sonra da ağlamıştım. Bunca borcu nasıl ödeyecektim insanlara?

"Oluyorsun," diye açıksözlü de olmasın mı bir de. İyice küçüldüm utançtan. "O yüzden biraz da kocana yük ol diye çıkışını verdim. Reçeten de kocanda, hangi ilacı ne zaman içmen gerektiğini anlattım. Rapor işi de halloldu. Taburcusun. Gelebilirsin Fetih."

Kapıya doğru baktığında eve gitmesini söylediğim kişi aniden gözüktü. İçim çekildi, karnıma kramp girdi. Bu korku o kadar korkunçtu ki neye korktuğumu bile seçemedim bir an. Gitmek istemiyordum ben. Nefeslerim hızlandı korkuyla odayı taradı gözlerim.

"Eyvallah," dedi Fetih ve Zafer'le dostça tokalaştılar. Kalbim korkuyla hızlanırken konuşamıyordum, dilim damağım kurudu. Bu tokalaşma bile çok korkunçtu. Kalbim küt küt atmaya başladı.

"Ayağa kalkamayacağını belirtti, tekerlekli sandalye getirebilirim."

"Hayır, kucağıma alacağım."

Ateşim yükseldi saniyeler içinde. Yumruklarımı sıktım, bedenimi geriye doğru kaydırdım. "Gelmeyeceğim," dedim hızlıca. Ağzımdan bunu destekleyen mırıltılar çıktı Fetih bana yaklaştıkça gözyaşlarım şiddetleniyordu. Kulaklarımda basıncın artışıyla bir ağırlaşma oldu yatak altımdan kaydı sanki. Yataktan kalkmaya yeltendiğimde Fetih, beni belimden yakaladı. Çığlık atmamak için o kadar sıktım ki kendimi nefes neredeyse almıyordum artık.

"Tamam," dedi yumuşak bir tonda. Sakinleşmem için tuttuğuyla kaldı daha ilerisine gitmedi.

"Gelmek istemiyorum. Bırak."

Nereye götürecekti beni? Gözlerim irice açılmış, korkuyla bakınıyordum.

"Korkacağın bir şey yok, hadi Efsun. Gidelim."

Titreyen ellerimle itmeye çalıştım omuzlarında. O odaya giremezdim. Dişlerim zemherinin ortasında incecik kıyafetlerimle kalmışım gibi birbirine çarpmaya başladı. "Hayır." Başımı savruk hareketlerle sallıyorken bir umut Zafer'i görmeye çalıştım ama izin vermedi. Seslenecektim. Beni kurtar diyecektim belki. Gitmek istemiyorum, izin verme diyecektim. Sanki bir düşmanın avucundaymışım gibi davranacaktım. Fetih'e bu ne hissettirdi bilmiyordum ama ne yapacağımı anladı. Başparmağını dudaklarıma bastırdı.

"Yapma." Açık seçik bir yalvarmaydı bu. "Bu kadarını yapma. Efsun benim..." Çenemden yavaşça başımı yükseltti. "Benim Fetih. Yapma bu kadarını yalvarıyorum."

Kendini benden mi kurtarmaya çalışıyorsun der gibi bakıyordu. Benim Efsun, Fetih. Ben varken başkasından m yardım isteyeceksin? Ben seni bırakayım diye?

"Gitmek istemiyorum." Defalarca kez bu cümleyi kurdum. Yalvarmaya alışmış olacağım ki yalvardım da. Fetih, beni daha sıkı tuttu, kollarından kurtulmama izin vermedi. Bu sefer engel olamayacağım şekilde öptü de. Dudakları tenime değince ağlayışım daha çok şiddetlendi. Benim dünden beri bir kâğıttan hor kullandığım yüzümü okşadı. Sakinleşeyim diye bekledi ama mümkün değildi bu. "Tamam," dedi defalarca o da. "Götürmeyeceğim, tamam."

Hiçbir şeye engel olamadığım gibi beni kucaklamasına da engel olamadım. Tutunmadım, o beni bıraksa bir saniye bile kalamazdım havada. Ne elim ensesine gitti ne de başım omzuna düştü. Beni sıkıca tutmuş elleri, hızlı adımları ve sıcak bir bedeni vardı. Tüm yalvarmalarıma rağmen durmadı. Çıkardı beni hastaneden, arabanın kapısı biri tarafından açıldı, başımı dizlerine yatırdı. Bütün yol boyunca tek bir an bile yoktu gözyaşlarımın dindiği. Durmadan saçlarım okşandı, şakaklarımdan öpüldüm, yaşlarım silindi. Ölmediğimin tek belirtisi yaşlarımdı. Birkaç kez adımı fısıldadı. İğrenç kokuyordum ama o yine de defalarca kokumu içine çekti. Bilincimi kaybettim kısa bir an, yoksa bu yolun sonunu göremezdim.

"Ani fren yapma, çok hızlı sürme."

Yerinin rahat olmadığı her halinden belli, her an kalkacakmış gibi. Elimden geldiğince düzelttim ama o başını dizime ait hissetmediği sürece bu görüntü bir an bile düzelmez. Araç yavaşça hareket etti, elim saçlarına gitti. Topluydu ama dağılmıştı. Arkasını düzelttiğim an bir şey hissetmedim ama ne zaman ki gevşemiş yerlerini parmaklarımla okşamak istedim seyreklik fark edildi. Parmaklarım yerinde kaldı hareket edemedi bir süre.

Yaşlarına değil saçlarına bakıyorum artık. Ona hissettirmeden saç diplerine bakmaya çalıştım ama belki tesadüf belki değil titremesi şiddetlendi. Parmaklarım saçları arasından süzüldü, uçlarını okşadı sadece. Eğildim saçlarından öpüp yaşlarını sildim.

Ne kadar ağlarsa ağlasın usanmadan silecektim.

Bir an yüzünü avucuma bastırdı ya da ben öyle anlamak istedim. Hareket etmedim. Gözlerini kapatmıştı, açsa iterdi elimi. "Efsun," dedim. Cevap versin diye değil. Adını söylemek için sadece. Tepkisizliği cesaret oldu bana, yüzümü koynuna kaydırdım, o bana karşılık vermeden ihtiyacım karşılanmazdı ama kokusunu soludum. Ayakta kalmam gereken saatler vardı, bir saatlik bile halim kalmamıştı. Tamı tamına yirmi iki saniye. İzin verdi kıpırdamadı, sinesinde dinlendirdi beni. Defalarca kez içimden teşekkür ettim. Yirmi iki saniye, beni yirmi iki saat idare ederdi.

Yanağının altında olan elime yaşları aktı, avucum dolacak sandım yol boyunca. Efsun, avucumu dolduracak kadar ağladı.

"Ne küçük ne büyük evimiz." Dinlemedi belki ama anlattım. Sesimdeki heves bile ona iyi hissettirirdi biliyordum. "İstersen daha küçüğüne de taşınırız daha büyüğüne de." İç çekti, hıçkırmaya bile takati kalmadığında bunu yapıyordu. "Ama bahçesi çok büyük. Evden bile büyük. Hayvanlar için istediğin kadar kulübe alıp koyarız, söz karışmayacağım."

Efsun, bu kadar bulanık görürken benim de bulanık görmeye hakkım yoktu. Gözlerimi yumdum, alnımı şakağına yasladım.

"Bir hamak var bahçede, bir tane daha almayalım ama ikimize de yeter."

Çenemi sıktım, Efsun'un yaşları mıydı gözlerimde biriken?

"Onlarca ağaç var, hepsi meyve veriyor. Canın ne çekerse mevsimiyse elimizin altında artık. Eksik varsa da ben alırım fidanı beraber dikeriz. Olur mu?"

Olur demedi ama olacak. İç çekişleri sürdü, gözlerimi açsam yaşadığından şüphe edeceğim kadar hareketsizleşti. Bu korku bir kez yetti bana açmadım, direndim. Gerçeklerden kaçacak kadar alçaldım. Gerçekler? Efsun'un tek yaşam belirtisi gözyaşları. Adamın geleceğini siken gerçek. Adam olmayanın kaçtığı bir gerçek. Başım Efsun'a yük, kendi bedenini taşıyamıyor ama ben de yaslandım ona. Başı ağrıyor belki konuşuyorum durmadan.

"Teras kadar bir balkonu var, yemeğimizi orada yeriz. Sen seversin açık alanda yemeyi."

Kapalı dudaklarının altında gömülü kaldı hıçkırık.

"Orayı istersen botanik bahçesine çevir, sesimi çıkarmayacağım söz."

O odanın penceresinin önüne çiçekler koymuştu bir kez, suyunu fazla dökünce taşırıyor, pencerenin önü kirleniyordu. Yerini değiştirmiştim o kirliliğe katlanamadığım için. Kattaki diğer saksıların yanına koymuştum. Gözlerim kapalı ne tepki verdiğini hatırlamak için çabaladım.

"Aman Fetih, ne olacak alt tarafı biraz toprak! Saksının dibine bakmaktan çiçeğin güzelliğini görmüyorsun. İyi ne yaparsan yap, karışmıyorum ben!"

Saksının dibine bakmaktan çiçeğin güzelliğini değil Efsun'u görmemişim. Heves etmesi yetmemiş miydi çiçekleri kabullenmeme? Çözümü yerini değiştirmek değildi, çözümü taşmayacak kadar suyu benim dökmemdi. Koca evde bir odası vardı, yetinmeyi çıldırtacak kadar çok biliyor, elindeki malzemeyi beni mesleğimden utandıracak kadar iyi kullanıyordu. Bir odası var, iki gözü olan bir penceresi. Pencerenin önüne koyduğu çiçeği mi fazla gördüm ben karıma? Yerini değiştirdiğim saksının vicdan azabı koynuma dolandı, alnımı daha çok bastırdım. Cümlelerim güzellikten öte ucuz bir telafiden başka bir şey değil artık.

"Sabah sen sularsın akşam ben."

"O ördekli fırın eldivenini de alacağım sana."

Baktığını ama almadığını hatırlıyorum. *Sizin mutfakta böyle bir şey olduğunu düşünsene, annen yemekle birlikte beni de pişirir!* Kahkaha atarak söylediği cümle bile içimi biçti.

Sizin mutfağınız.

Zeliha'nın odası.

Senin çalışma odan.

Bizim odamız.

Tek bir oda.

Onlarca şey. Aklıma gelen gelmeyen onlarca şey. Bazılarını söyledim, bazılarını söylemeye yüzüm olmadı içimden kendime ettiğim küfürlerle tamamladım. Gözlerimi araladığım an değişen neredeyse hiçbir şey yok. Gözleri hâlâ kapalıydı, çenesini haddinden fazla sıkmıştı. Kendine gelince ağrısını çekecek. Zorla, sızlanmaları artacak da olsa, yeniden gelmek istemediğini dile getirecek de olsa dişlerini birbirinden ayırıp aralık bıraktım. Yeniden hırçınlaşacak oldu, iki dişinin arasında parmağım vardı. Birleşmesini engellemek için. Dişlerini sıkamadığı an, ağzından ağrılı mırıltılar çıkmaya başladı. Yol bitmedi, Efsun'un sesi arttı. Ağrısını dindiremedim, bir yerden sonra çaresizce dua ederken buldum kendimi.

Gücüm yetmedi, babaannemin kurduğu cümlelere sığındım. Yol bitene kadar sadece dua ettim. Ya ben öyle anlamak istedim ya da benim değil ama Efsun'un huyu suyu hürmetine karşılık çok çabuk aldım. Gözyaşları değil ama ağrıları dinmişçesine sızlanmaları neredeyse durdu.

EFSUN ZORLU ANLATIMINDAN

Hem araba yolculuğu yapmak midemi bulandırmış hem de bitmesinden delicesine korkuyordum. Ama öyle ya da böyle bitti. Dişlerimi o kadar sıkıyordum ki çenem çıkacaktı sanki yerinden. Ayak parmaklarım katlandı, nefeslerim yine kontrolden çıktı. Tekrar ve tekrar aynı cümleleri kurdum ama dinlenmedim. Arabadan çıkarıldığım an gözlerimi sıkıca yumdum. Elim kulaklarıma gidecekti Emir'in sesini duymasam. O evin kokusunu almamak için nefes bile almıyordum.

"Hoş geldi-" Cümlesi neden bilmiyorum yarım kaldı. Sesini alçalttı. "Ev temizlendi, havalandırıldı, dolap da dolduruldu. Yengemin ilaçlarını da aldım. Yavruyu da getirdim."

Merdiven çıkmayı bekledim ama düz yoldan sapmıyorduk. Gözlerim korkuyla açıldı, o soğuk taş duvarları görmeyi bekledim ama bir hamak çarptı gözüme. Sonra ağaçların olduğu bahçe.

O eve gelmemiş miydik?

Bahçe çok hızlı geçti gözümün önünden, bir evin içine girdik. Sıcak bir ev. Fetih'in adımları hiç durmuyordu bütün kapılar Emir tarafından açılıyordu. Geniş bir yatağın içine bırakıldım, ayakkabılarım yoktu zaten. Çoraplarımı çıkardı. Ayaklarım çok ağrıyordu. Üzerim örtüldü hemen, saçlarım çekildi yüzümden önce sonra toplandı. Gözlerim kısıldı, Emir, "Veteriner bir sorun olmadığını, iyi olduğunu söyledi," diye açıklama yaptı.

Fetih, yanımdan kalktı, Emir'in getirdiği baksı açtı ve ilk kez yavruya dokundu. Eli büyüktü yavru küçücük kalmıştı avucunda. Ardı ardına miyav sesi duymaya başladım, gözlerimi çektim bu görüntüden. Bakmak istemiyordum. Fetih bana yaklaştı, yavrunun sesi arttı. Yatağa oturdu kediyle bana doğru eğildiler. Yavru daha çok miyavladı, asla bakmadım. Gözlerimi kapattım.

"Besleyelim ister misin?" diye sordu Fetih.

Açtı galiba, daha çok miyavladı ama gözlerimi açacak takati bulamadım kendimde. Ağzımdan mırıltılar döküldü başımı iki yana salladım. O kadar çok miyavladı ki rahatsız edici bir boyuta ulaştı. Tarih tekerrür etti. Hastaneden, Suna annesinin kucağında çıkarken miyavlayan kediye dönüp bakmayan, hatta rahatsız olan küçük Efsun'a dönüştüm. İstemiyordum. O yavrunun sesini duymak istemiyordum. Ağzımdan çıkan sesler arttı. Kedi sussun istiyordum. On üç sene sonra aynı his gelip beni buldu, saatler sürecek bir ağlamanın ilk hıçkırığı döküldü dudağımdan.

Tik tak.

Efsun on iki yaşında, kediyi bile istemiyor.

Tik tak.

Efsun yirmi beş yaşında, kediyi bile görmüyor.

Tik.

Tak.

Devam edecek...

Gelecekten Bir Sahne

Kapı bir kez daha çaldı. Gök gürüldedi.

Ürkek adımlarla kapıya gittim ve kapı kolunu tuttum. Kapı deliğinden bakmadım. Oydu. Kapıya yaklaştıkça o his oturdu, emindim. Onu bunca zaman sonra ilk görüşümün küçük bir delikten olmasını istemiyordum. Kapı kolu elimin içiyle bir bütün olurken gözlerim kararıyordu. Yüzünü son bir kez göremeden kalbime yenileceğim sandım. Bedenimin verdiği tepki bana ölümü anımsatıyordu. Biraz da sanırım bu yüzden daha hızlı açtım kapıyı.

Bir makas aldığım nefesleri, ilkokul çocuğunun elinde gibi parça parça kesip biçiyordu.

Fetih Karadere. Beyaz gömleğiyle karşımdaydı.

İçimde onlarca farklı dilden bir ağıt yükseldi. Biri öldü sandım. Sol avuçiçini kapının pervazına bastırırken yere bakıyordu. Bakışları yavaşça yükseldi ve aylar önce verdiği sözü tuttu.

Fetih Karadere kapıma geldi.

"Kapına geleceğim" demişti.

Onu içeri çağıracaktım.

"Sen de beni içeri buyur edeceksin," demişti.

Göz göze geldik ve sesini duydum. Aylar sonra. İçimdeki ağıtın sebebini sesini duyunca anladım. Ağıtlar sadece ölümlere yazılmazdı. Özlemlere de yazılırdı. Hasretle baktığım dudakları hareket etti, onu görmediğim zamandan bile daha uzun bir zaman önce söz verdiği gibi konuştu. Sesini duydum, yaşadım.

"Kurşun kek var mı?"